

ПЕНИ ВИНЧЕНЦИ ДИЛЕМА

Превод от английски: Павел Талев, 1999

chitanka.info

ПРОЛОГ

юли 1994

— Всичко, което искам от теб — каза Бард с убийствено спокоен тон, — е да кажеш, че в онзи ден не съм бил в Лондон. Бил съм с теб. В провинцията, или където и да било. Не е чак толкова голяма лъжа. Нали не искам прекалено много?

Франческа го изгледа продължително. Мислеше, че познава този човек и че много го обича. Почувства, че я обзема паника, която можеше да я задуши.

Знаеше, че ако откаже, това би означавало не само Бард да отиде в затвора, да бъде осъден като мошеник (макар и от по-приемливата в обществото категория), децата ѝ да бъдат заклеимени през целия си живот като деца на измамник, цялото семейство, включително собствената ѝ майка, да се обърне срещу нея, много хора да бъдат опозорени и разочаровани и да бъде намерена друга изкупителна жертва за онова, което без съмнение Бард е извършил. Но това би означавало също тя да се освободи от него, да се освободи от страха, от натиска, от кошмарите, от лъжите, да бъде свободна да отиде там, където иска да отиде, с този, с когото действително иска да бъде.

Стоеше, загледана в него, и мълчеше. Видя как в очите му се чете все по-нарастващо отчаяние — отчаяние и засилващо се противоречие. Към паниката ѝ се прибави и страхът. Помисли си, че не би могла да си представи по-убийствено опасна дилема от тази, пред която беше изправена сега.

ГЛАВА 1

Журналистите, които пишат за семейството на Исамбард Чанинг (а и самата Франческа Чанинг го е заявявала полу на шега), обичат да припомнят, че Бард ѝ е направил предложение за женитба от телевизионния екран. Това, разбира се, не беше точно така, но от него можеше да се съчини хубава история. Какво се случи в действителност? Една мрачна зимна утрин в началото на 1982 година, тя по пижама, със силна хрема гледаше сутрешната програма на телевизията. Той седеше на едно канапе с Ен Даймънд, красивите му черни очи я гледаха внимателно по начин, който впоследствие ѝ стана толкова добре познат, и говореше въодушевено за голямата сделка, която току-що бе направил. Беше купил малка верига киносалони, чрез която, както сам се изрази, възнамеряваше да пробие в киното. „Мислите ли, че Кевин Костнър има някакви шансове, ако се изправи срещу мен?“ С типичната си ужасна липса на какъвто и да било финес Ен Даймънд го беше попитала: „Да не би да се каните да се жените отново, господин Чанинг?“ Той ѝ отговори, че няма такива намерения, защото не е намерил подходящата личност, но би искал тя да знае, че непрекъснато я търси и ако някоя зрителка реши, че може да се кандидатира за работата, той ще бъде щастлив, ако му съобщи това. „Вие, разбира се, също можете да се кандидатирате“ — каза ѝ Бард, а Ен го погледна изпод миглите си и обеща да помисли, но добави, че е много заета, Франческа бързо изключи телевизора, седна и написа писмо до господин Исамбард Чанинг, к/о ТВАМ, Кемдън Рок. В него тя заяви, че се кандидатира за длъжността, за която той е споменал тази сутрин по телевизията, и прилага автобиография.

„Име — Франческа Дънкън–Браун
Години — 21
Семейно положение — неомъжена

Образование — колеж за секретарки «Хийтфийлд и Сейнт Джеймс»

Сегашна месторабота — рекламна агенция «Хенкс Джилмор» — личен помощник на директора по творческата част.“

Не получи отговор и забрави за случая.

Година по-късно тя стоеше на рецепцията на агенцията, тъй като секретарката беше повалена от стомашно разстройство, но всички бяха наясно, че това е последица от смесването на водка с кола, и то, както сполучливо се беше изразил босът на Франческа — Марк Смитис, в концентрирания, а не в течния вариант. Точно тогава тъмните стъклени врати се отвориха рязко и вътре се втурна Бард Чанинг. По-късно щеше да научи, че той върши всичко така припряно. Нормалният ритъм на живот не му се нравеше. Първата ѝ среща с това му качество я изнерви, накара я да се почувства напрегната, че по някакъв начин не е успяла да изпълни онова, което бе поискал от нея.

Личностното му излъчване бе изключително силно. Когато вдигна очи към него и му се усмихна с дежурната усмивка на секретарка, Франческа усети нещо подобно на лек удар в стомаха. Беше твърде нисък, вероятно не повече от метър и шестдесет и осем — метър и седемдесет, набит, с глава във формата на куршум и твърде ниско подстригана черна коса. Помисли си, че е почти грозноват, и ѝ мина през ум, че сигурно ще е изключително фотогеничен, защото, когато флиртуваше с Ен Даймънд по телевизията, изглеждаше твърде добре. В този момент той се усмихна и тя видя промяната. Грубите черти се смекчиха. По странен начин подобна метаморфоза претърпя дори големият му орлов нос, а очите му станаха живи и искрящи под дебелия вежди.

— Имам среща с Майк Джилмор — каза той. — Името ми е Чанинг, Исамбард Чанинг.

Гласът му не беше толкова плътен, колкото ѝ се бе сторило, когато го чу за първи път, и имаше акцент, който тя не можеше да определи съвсем точно. Звучеше почти като лондонски, но в него се усещаше и още нещо. Говореше малко по-меко, по-бавно и с по-равна

интонация. По-късно щеше да разбере, че това е наследство от трите години, прекарани в евакуация в Съфолк по време на войната.

— Да, разбира се — отвърна тя, не се стърпя и добави: — Познах ви. Моля, седнете, а аз ще се обадя на господин Джилмор.

Той не отвърна на забележката ѝ и на очевидното ѝ благоразположение, седна на коженото канапе и извади куп книжа, пренебрегвайки броевете на „Провинциален живот“, които агенция „Джей Ейч Джей“, държеше на рецепцията, за да подчертае, че нейните клиенти са най-вече от провинцията, а не от града, каквито в действителност бяха повечето от тях. Франческа почувства известно облекчение, че не беше отговорил на писмото ѝ и не бе пожелал да разговаря с нея за предлаганата работа.

Беше дошъл да се срещне с Майк Джилмор за евентуално свързване на част от неговия бизнес с агенцията. Първият разговор мина добре. Пристигна отново два дни по-късно.

Франческа беше още на рецепцията.

— Добро утро, господин Чанинг — поздрави тя. — Сега ще извикам господин Джилмор.

— Благодаря — отвърна той, а след това, без да се приближи, добави: — Изглеждате доста по-интелигентна, отколкото изисква тази работа. Защо не сте при чевръстите момичета на горния етаж?

Франческа почувства някаква необяснима лоялност към скромното положение на секретарка в приемната.

— Това е важна работа — каза тя просто от любезност. — Създава първото впечатление от агенцията. На мен ми харесва.

— Абсолютно сте права — съгласи се неочаквано той. — Ако някога си търсите нова работа, можете да дойдете при мен.

— Много любезно от ваша страна — отвърна Франческа, безкрайно ядосана на покровителствения му тон, — но аз всъщност вече кандидатствах при вас, а вие дори не отговорихте на писмото ми.

— О, така ли? — възкликна Бард Чанинг с тревожна нотка в гласа. — Много съжалявам. Ако ми кажете кога е било това и за какъв пост сте кандидатствали, веднага ще разпитам „Личен състав“. Не ми харесват такива пропуски.

— Беше преди година и длъжността бе за ваша съпруга.

— Аха — подсети се той, а в очите му проблесна игриво пламъче. — За това ли било? Получих много писма. Опасявам се, че

предложението беше твърде безразсъдно. Не им отговорих. Стори ми се най-безопасното нещо, което бих могъл да направя. Ако бях поискал да изпращат снимки, тогава сигурно щях да ви покана за разговор.

— Мислех, че външният вид на бъдещата ви съпруга не е сред основните изисквания към кандидатките — отбеляза язвително Франческа. — Вие ме разочаровахте, господин Чанинг.

— А на какво според вас трябваше да държа най-много?

— На издръжливостта — отвърна Франческа. — Господи, за това могат да ме уволнят.

— Да, и това е възможно. Нещо друго?

Искрящите очи я гледаха втренчено, но игривото пламъче вече го нямаше. „Да става каквото ще — помисли си тя, — не би могло да бъде по-лошо, отколкото вече е.“

— Очевидно да са умни, и то доста. А може би не чак толкова.

— Сериозно? И защо мислите така?

— Защото... за двамата ще бъде твърде отегчително, ако например тя се окаже по-умна от вас.

Той я погледна ядосано, но после изведнъж се разсмя.

— Права сте. Казахте го съвсем точно. Както и да е, по-добре ще е да извикате бързо Джилмор. И без това доста закъснях.

Когато най-после той се качи в асансьора, на Франческа леко ѝ прилоша. Беше твърде вероятно да я повикат да се яви при Майк Джилмор или най-малко в „Личен състав“. Но нищо не се случи. Тъкмо се чудеше на кого да разкаже за случилото се през обедната почивка, когато Бард Чанинг влезе в приемната заедно с Джилмор. Намигна ѝ, когато мина покрай бюрото, сбогува се с Джилмор и изчезна през въртящата се врата, която излизаше на Брукстрийт. Франческа се усмихна чаровно на Джилмор, който ѝ отвърна с кратко кимване и влезе в асансьора. Точно изясняваше по телефона една заплетена история с фотографско студио, което беше изпратило погрешно някакви снимки и спешно си ги искаше обратно, когато вдигна очи и видя пред бюрото си Бард Чанинг. Някакъв перверзен инстинкт я накара да си свърши разговора и чак тогава да се обърне към него с думите:

— Да, господин Чанинг?

— Разговорът, който водихме тази сутрин, ми допадна. Бих желал да го продължим. Какво ще кажете за „Конот“? Тази вечер в

шест, в американския бар.

Франческа беше толкова изненадана, че събори купчина пликове от бюрото. „По дяволите — каза си тя, — сега ще си помисли, че ме е изнервил, а не беше така. Разбира се, че не беше.“

— Ами... добре... би било... благодаря — отвърна тя, като се ненавиждаше, че не може да запази самообладание. После бързо се окопити. — Шест е малко рано. Не може ли в шест и половина?

— Не — отвърна той. — Имам друга среща в седем. Може само в шест.

Тогава в шест — съгласи се Франческа. — Благодаря.

Стана така, че след като спечели първия рунд от Бард Чанинг, тя загуби втория.

— А сега разкажете ми за себе си, госпожице... как се казвате? — попита той, усмихвайки се над чашата с коктейл от шампанско, който ѝ бе поръчал. — Тук правят най-добрия коктейл в света, уверявам ви. — Колко нелепо, та аз дори не знам как се казвате.

— Дънкън-Браун. Франческа Дънкън-Браун.

— Госпожица Дънкън-Браун. Име на момиче от сой. Вие от сой ли сте?

— Не ми е ясно какво точно имате предвид — каза хладно Франческа.

— Разбира се, че ви е ясно. Питам дали сте от заможно семейство. Дали сте израснали в голяма къща, имали ли сте пони, учили ли сте в скъп колеж? Както без съмнение можете сама да предположите, аз изобщо не съм от сой и затова тази тема много ме впечатлява.

— Да, да и да — потвърди през смях Франческа.

— Чудесно. А имате ли си приятел?

— Да, имам.

— И той ли е от сой?

— Предполагам, че да. Всъщност никога не съм се замисляла по въпроса.

— Сигурен съм, че е така. Как се казва?

— Патрик. Патрик Фостър. Работи за „Кристис“. В отдела за проучвания.

— Познавахте ли го, когато се кандидатирахте за работа при мен?

— Не, не го познавах — отвърна Франческа.

— Радвам се да го чуя. Не обичам да се вършат по две неща едновременно. Не и за жена, било тя бъдеща или каквато и да е.

— Наистина ли си търсите съпруга? — попита Франческа.

— Да, така е. Проявявате ли интерес?

— Не, разбира се, че не!

— Защо да се разбира? Може пък да е интересно. Има си и доста плюсове.

— Ами... първо...

— Не го казвайте. По-стар съм от вас. Права сте. На четиридесет и три години съм, а вие ще да сте най-малко с двадесет години по-млада. Прав ли съм?

— Горедолу. Аз съм на двадесет и две.

— Преодолявани са и по-големи препятствия. Трябва да ви кажа, че две са твърде значителни.

— И какви са те?

— На първо място, дъщерите ми — продължи той и на лицето му се изписа истинска тъга, а в гласа му се почувства болка. — Много са млади. Кирстен е на единадесет, а Виктория само на седем. Един крайно неприятен развод им се отрази много зле. Особено Кирстен е настроена твърде враждебно към мен. Майка им се превръща бързо в алкохоличка и те трябва ежедневно да понасят това. Много ми е неприятно, но не знам какво да направя.

— Разбирам ви — каза Франческа.

— Колко странно, че ви разказвам това — каза той внезапно. — Та аз току-що се запознах с вас и едва сега, научих името ви. Предразполагате хората да ви се доверяват, госпожице Дънкън-Браун.

— Благодаря ви — отвърна Франческа, след като не й дойде нищо по-интересно наум.

— А сега — гласът му отново стана преднамерено закачлив — може би ще ми разкажете какво бихте правили, ако ви бях наел за работата, за която вече говорихме. Как бихте се справили с дъщерите ми? С моите трудни дъщери?

— О, всъщност не знам — отвърна Франческа. — Бих се опитала да ги оставя да си живеят както преди, не бих им оказвала натиск и не бих им се налагала. Няма начин да не ме мразят, и то за дълго време.

— Така е. Не една потенциална госпожа Чанинг оттегли молбата си пред лицето на такава омраза. Бяхте абсолютно права, когато сложихте издръжливостта на първо място сред качествата, които трябва да притежават кандидатките. Каква изключително умна главица носите на твърде младите си рамене.

— Е, да — отбеляза Франческа, — лесно е човек да се прави на умен на теория. Не е ли така?

— Още нещо умно. Да, така е. — Той я погледна замислено. — Харесва ли ви онази тъпа работа, която имате? Все си мисля, че тя далеч не е за възможностите ви.

— Всъщност, аз не работя на рецепцията — каза Франческа и се усмихна, доволна от предоставената ѝ възможност да стъпи на потвърда почва. — Само че нямах намерение да ви го казвам.

— Защо? — попита той, докато махаше нетърпеливо, към келнера, за да поръча още два коктейла.

— Защото се подразних от вашите предположения.

— Опасявам се, че наистина правя много предположения за другите. Такъв съм си. И какво работите всъщност?

Тя му каза.

— Харесва ли ви?

— Да. Искам един ден да имам собствена агенция.

— Много амбициозно. Защо не започнете веднага?

— Ами защото знам твърде малко — каза тя и се засмя, — а също остава и незначителният проблем с парите. За да започне човек, е нужен капитал. Аз и майка ми не разполагаме с никакъв.

— А баща ви?

— Баща ми е мъртъв — побърза да каже тя. — Самоуби се преди осем години, след като загуби ужасно много пари.

Той се взря в лицето ѝ.

— Да не би да е бил Дик Дънкън-Браун?

— Да, същият.

— Боже господи! Познавах го. Или по-точно срещал съм се с него. Преди много време. Всъщност му поисках заем, но той не ми даде.

— Така ли? — възкликна тя. — Трябва да кажа на майка ми. Ще ѝ бъде забавно.

— Защо?

— Защото тя познава толкова много хора и винаги е подкрепяла онези, които не трябва.

Настъпи мълчание, след което той попита:

— Едно дете ли сте, или имате братя и сестри?

— Само аз съм. Според майка ми съм била толкова хубава, че не искала да разваля работата. Много я бива да казва нещата точно на място — добави тя и се засмя.

— Вече я харесвам. Разкажете ми още за нея — помоли той.

— Тя е страхотна и е най-добрата ми приятелка, въпреки че е старомодна. Много е изискана и е забавна. Изобщо не позволи станалото да я сломи. Когато баща ми умря, тя се взе в ръце, излезе и си намери работа като продавачка на дамско облекло в „Хародс“^[1] и не след дълго стана шеф на целия отдел. Имахме наистина много хубава къща в Уилшър, но тя я продаде, без да й мигне окото, и купи апартамент в Бетърсий. Животът ѝ в обществото е изключително активен, далеч повече от моя и... ами тя си е такава. Казва се Рейчъл — добави Франческа.

— Изглежда ми много интересна жена. Бих искал да се запозная с нея.

— Защо? Би могло да се уреди.

— Нали знаете какво казват хората?

— Не, не знам — отвърна, смеейки се тя. — Какво казват?

— Че човек първо трябва да види майката — отвърна той. Очите му я погледнаха полушеговито, а след това направи нещо, което я поразих — пресегна се и леко я докосна по бузата. — А сега трябва да вървя.

Тя го гледаше с изненада, как се отдалечава. Чувстваше се необичайно смутена.

На другия ден ѝ съобщи по телефона, че на рецепцията има цветя за нея. Слезе долу и видя букет от две дузини червени рози. Към него беше прикрепена визитната картичка на Бард Чанинг и със собствения му почерк беше написано: „Бих желал да разговаряме още веднъж.“

Франческа потисна импулсивното желание да му се обади веднага и го направи едва в края на работния ден. След като той вдигна слушалката, тя каза:

— Цветята са чудесни, но наистина съм ангажирана. Вече ви казах. Въпреки това ви благодаря.

— Имам друга работа за вас — отвърна той.

— Знам, но не я искам.

— Не е тази, за която говорихме. Става дума за рекламния отдел в моята компания. Можем да поговорим за това например по време на обяд. Утре?

— Съжалявам, на обяд съм заета.

— Добре, тогава някой друг път.

— Може би.

Беше изключително опасен. Тя си спомни как я докосна с ръка по бузата и закопня да го види отново, но само се сбогува и бързо затвори телефона.

Изминаха две седмици и после:

— Франческа? Обажда се Бард Чанинг.

— О... здравейте, господин Чанинг. Аз наистина не...

— Моля те, наричай ме Бард. Когато се обръщаш към мен с господин Чанинг, се чувствам стар. За какъвто без съмнение, ме смяташ.

— Няма такова нещо.

— Разбира се, че има. Искях само да предложа да обядваме заедно и да вземеш майка си със себе си. Много ще ми е приятно да се запозная с нея.

— О! — успя само да каже Франческа. Способността му да я кара да се чувства объркана беше изключителна. Но това й харесваше. Патрик Фостър непрекъснато правеше обратното и това много я дразнеше. — Ами аз...

— Добре. Свободен съм тази сряда и с малко еквилибристики мога идния четвъртък или петък. Но съм уверен, че майка ти си заслужава усилията. Тя още ли работи в „Хародс“?

— Не, наследи малко пари и сега живее като аристократична дама, която обядва икономично. Това са нейни думи, не мои.

— Става ми все по-симпатична. А ще можем да поговорим и за твоята работа.

— За коя по-точно? — попита Франческа.

— За която и да е — отвърна той. — И двете са вакантни.

Рейчъл и Бард не ѝ обърнаха внимание през целия обяд. (Беше в „Риц“. Помоли я да попита майка си къде би искала да отидат.) Рейчъл се появи ослепителна, в плетен костюм с цвят слонова кост, абсурдна шапка с червено перо върху сребристорусата коса и червени обувки с много високи токчета. Всичко беше абсолютно ново. „Глупава жена — помисли си Франческа, — охарчила се е, за да го впечатли.“ Обичта към майка ѝ не ѝ пречеше да вижда грешките ѝ. Наблюдаваше как Бард Чанинг се старае с всички сили да покаже, че е заплепен, дори възхитен от все още личащата ѝ хубост, от нескритото ѝ желание да го поласкае с флиртуването си, изобщо от явните ѝ усилия да му се хареса — на него, мъжа, по-съвършеното същество. Големите ѝ сини очи го гледаха втренчено, малката ѝ ръка прекалено често докосваше неговата, а тя стоеше отначало развеселена, а после ядосана. Започна да пие твърде бързо. Чувстваше се като глупава ученичка, докато те клюкарстваха за някакви далечни общи познати, говореха за отминали времена, смееха се на шеги, които тя не разбираше, и я караха да се чувства по-незначителна и от келнерите. В края на обяда започна да се муси, а накрая (сълзите вече напиреха в очите ѝ) се извини, че трябва да се върне на работа. Те бегло ѝ се усмихнаха и продължиха разговора си, почти без да забележат, че си е отишла.

Този следобед тя хвърляше разни неща по бюрото си, а главата ѝ се цепеше от болка, когато от приемната ѝ позвъниха, за да ѝ кажат, че господин Чанинг е долу.

— Кажете му, че съм на съвещание — настоя тя и затвори. Две минути по-късно телефонът отново иззвъня. Беше Бард Чанинг.

— Просто исках да ти кажа, че видях как не ти стана приятно, за което съжалявам. Майка ти толкова ми допадна, че...

— Няма нищо — отвърна хладно Франческа. — Явно имате много общи неща. Следващия път може да излезете сами. А сега ме извинете, но съм заета.

— Франческа — каза Бард с едва доловима заплаха в гласа. — Франческа, наистина нямам време за подобни неща. Вкъщи си имам достатъчно. — И затвори.

Изминаха пет години, преди да се срещнат отново. В крайна сметка той не установи сътрудничество с нейната агенция, а след шест месеца Франческа напусна и отиде на работа в друга агенция — „Менърс Булингфорд“, за да се обучава за счетоводител експерт. Там

се почувства добре. Работата я увлече. Усети, че най-после постига нещо. Въпреки че имаше известни резерви, тя се сгоди за Патрик Фостър и в един слънчев ден през април 1988 година се омъжи за него в старата църква на Бетърсий. За случая майка ѝ бе облякла плетения светъл костюм, който беше купила за обяда с Бард Чанинг. Това накара Франческа да се замисли за Бард малко по-дълго от обикновено. Продължаваше да се сеща за него през първите три години на брака си, който беше много щастлив, без да я задоволява напълно. Двамата с Патрик имаха малка хубава къща във фулъм, две котки, ловджийска пушка, канеха гости на вечеря веднъж седмично и правеха секс, макар и не толкова често.

В началото на 1992 година, Патрик заяви, че е време да помислят за деца. Франческа пък се замисли за успешната си кариера (сега тя беше финансов директор на процъфтяващата и престижна агенция „Фелоус Баркуърт“), за някои съмнения, които изпитваше от време на време по отношение на Патрик, и за нейна изненада — за Бард Чанинг. Каза на Патрик, че според нея е твърде рано. Той остана явно разочарован, но заяви, че е готов да изчака още малко.

Беше мрачен дъждовен ноемврийски следобед, когато я извикаха на съвещание, за да обсъждат ново начинание в бизнеса — проектът щеше да повиши престижа и корпоративните възможности на една компания за недвижими имоти, която притежаваше няколко нови пазарни центрове по американски образец. Бюджетът беше внушителен и работата беше едно предизвикателство. Компанията беше „Чанинг Корпорейшън“.

Цялата група трябваше да отиде следващата седмица в „Чанинг хаус“ за представянето на проекта. Самият Бард Чанинг нямаше да присъства.

— Това е прекалено дребна работа за него — каза шефът Майк Фелоус, — но ще се срещнем с двама негови помощници. Мисля, че така дори е по-добре. Доколкото ми е известно, Чанинг си падал малко грубиян.

— Не е вярно — каза Франческа.

— Ти го познаваш?

— Запознавала съм се с него.

— Боже Господи!

Тя се усмихна на останалите членове от групата и даде ясно да се разбере, че обсъждането е приключило.

Усети, че се облича особено старателно за презентацията в „Чанинг хаус“. Облече нов костюм от черен креп на модна къща „Никол Фархи“. Докато седеше пред тоалетната масичка и се гримираше, погледна към снимката, на която бяха тя и майка ѝ на терасата на някакъв хотел, когато беше на двадесет и една. Стори ѝ се, че от тогава е изминала цяла вечност. На снимката беше привлекателно, макар и не много спретнато младо момиче със спускаща се по раменете буйна къдрава коса, леко овално лице, изпъстрено с лунички, което се хилеше над огромна чаша за коктейл в ръка. Сравни я със сегашното изтънчено елегантно същество с изострени скули, безупречна гладка кожа и изкусно фризирана тъмна коса, което гледаше от огледалото, и изпусна кратка въздишка. Спомни си колко щастлива беше тогава и се запита защо се сети за това точно днес.

Казаха им, че Бард го няма в офиса. Презентацията мина добре. Дадоха им работен обяд, след който Франческа се извини и отиде да потърси тоалетната. Когато се връщаше обратно по коридора, се озова лице в лице с Бард Чанинг.

— Охо! — възкликна той с нескрито задоволство. — Да вярвам ли на очите си? Франческа! Колко се радвам да те видя. Изглеждаш...

— По-стара? — попита тя с усмивка.

— Бих казал, пораснала. И дори по-красива. Косата ти ми харесва почти толкова, колкото и преди — каза той и се засмя.

— Благодаря ви — отвърна предпазливо Франческа. Стори ѝ се, че това е единственото безопасно нещо, което би могла да каже.

— Защо си тук?

— Аз... моята агенция и аз... правим презентация пред хората по рекламата от компанията ви.

— О, да, разбира се. Трябваше да присъствам. Сега вероятно си важна и влиятелна личност, така ли е?

— Много — отвърна тя през смях.

— Добре. Между другото, онази работа е още свободна.

— О, така ли? Но сега животът ми е твърде добре устроен. Благодаря ви — отговори тя все така предпазливо.

— Означава ли това, че си се омъжила? — попита той.

— Да.

— За онзи млад човек от сой?

— За него.

— Щастлива ли си?

— Да. Много.

— В такъв случай — каза той и в тъмните му очи се мярна нещо недоизказано — не толкова болка, а може би изненада или някакво неприятно чувство, — в такъв случай безкрайно съжалявам. Грешката е изцяло моя. Не трябваше да оставям нещата да се проточат толкова дълго.

— Може би да — съгласи се Франческа. — Как са дъщерите ви?

— Ох... трудно е. Особено с Кирстен. Битките се ожесточават. Тя иска на всяка цена да стане манекен, а аз ѝ казах, че трябва да постъпи в университет.

— Тя може да направи и двете — отбеляза Франческа. — Много момичета постъпват така. Трябва да я оставите да опита. Това е един ужасен начин на живот. Ако не постигне някакъв шеметен успех, вероятно ще е доволна да се върне към учението. Мисля, че така ще е много по-добре, отколкото да ѝ забранявате.

— Все така умна — възхити се той, — въпреки че раменете ти са малко по-възрастни. Никога нямаше да ми дойде наум. Можеш ли да ми препоръчаш някоя агенция, в която би могла да отиде?

— Да, разбира се. Обадете ми се по телефона в офиса. Ето визитната ми картичка. Ще ви дам две имена и телефоните им.

— Благодаря ти. Ще се обадя. Приятно ми беше да те видя отново.

Усмихна ѝ се, а след това се загледа в нея, черните му очи станаха сериозни, протегна ръка и я докосна за миг по бузата, както вечерта в „Конот“. Жестът имаше същия разтърсващ ефект върху нея.

Два дни по-късно, Бард се обади за телефонните номера, а седмица по-късно ѝ позвъни, за да ѝ каже, че Кирстен е била приета в модната къща.

— Държи се почти любезно с мен. Мога ли да те покана на обяд, за да ти благодаря?

Тя се поколеба за миг, защото много добре знаеше какво може да се случи, ако каже „да“, но го каза, и то се случи.

На този първи обяд научи повече неща за Бард — как животът бил едновременно благосклонен и не чак толкова към него. Беше го дарил с прекрасна майка и ужасен баща („Като мен“ — каза тя с усмивка. „Да, но баща ти не те е пердашил“ — отбеляза той, без изобщо да се усмихва), с изключително бистър ум и способност да разсъждава, а също и с такава остра форма на дислексия^[2], че всички, с изключение на майка му, мислели, че не се поддава на възпитание, докато не навършил девет години; беше пратил баща му в Германия, където за негово избавление, го убили, обсипал с бомби малката им къща в Далстън, в която живеел с майка си и родителите ѝ, баба му и дядо му били убити, а майка му била приета в болница. Той самият бил евакуиран в пущинаците на Съфолк при добри и мили селяни, които се грижили за него до края на войната и внесли известно успокоение, в бурната му малка драма. Не могъл да си намери работа, дори и в периода на икономическо оживление през петдесетте години, защото, кой би наел момче, което не е взело и един изпит и чийто почерк в писаните от него писма е ужасно нечетлив, след като имало много завършили гимназия момчета, които попълвали заявленията си със съвършен почерк. Накрая, намерил работа в една кръчма в съседство с млад амбициозен агент на недвижими имоти, който му казал, че фирмата му търси млад сътрудник, и той постъпил в нея срещу мизерна заплата, но със сравнително добър допълнителен доход от проценти за сключени сделки, от които, за негова голяма изненада, спечелил доста пари. Тогава се преместил на работа, в току-що започналия да се разраства търговски сектор. Тук историята започва да става малко мъглява, но той успял да стигне до положението младши партньор във фирмата, а накрая започнал свой бизнес заедно с един от собствените си клиенти, след като успял, благодарение на случайна среща в друга кръчма да договори покупката на разнебитена сграда в лондонското Сити на абсурдно ниска цена. От този момент (каза ѝ го, с очарователна смесица от арогантност и самоподценяване) всичко е документирано невероятно подробно и може да го прочете сама. Разбира се, тя отдавна го беше прочела и имаше готово резюме от него, което да ѝ бъде под ръка за презентацията. Знаеше за изключителния му успех в първия бум на търговията с недвижими имоти, когато имаше голямо търсене на търговски обекти, до голяма степен дължащо се на социалистическото правителство, което се беше опитало да спре,

но безуспешно, развитието на спекулата със строги планови разпоредби. Известно ѝ беше също, оцеляването след първия му голям провал през 1973 година, бързото прехвърляне на капиталите му в Близкия изток, нарастването на неговата популярност през 80-те години, продължаващото му възходящо развитие и сегашното му положение, което го нареждаше, някъде по средата в списъка на „Сънди Таймс“ на 250-те най-богати хора в страната с официално обявена цена на компанията му 100 милиона лири стерлинги, 35 процента от акциите за които продължават да се държат от него и партньорите му във фирмата.

Съдбата е също така непостоянна и в личния му живот. Изпраща му първо красива и любеща съпруга, умряла при раждането на сина му, когато другото им дете Лайъм е на седем години. Оженва се повторно за жена, която е колкото обаятелна и красива, толкова лабилна и невярна. Тя го завладява с чара и магнетичното си сексуално привличане, но не и с ръста си. Само в по-оптимистични преценки могат да ѝ се дадат метър и петдесет и пет, докато всъщност е метър и петдесет и половина.

Въпреки че беше (тя го разбра на този първи обяд, а впоследствие се увери, че е така) най-арогантният и егоцентричен мъж, когото беше познавала, а ако се вярваше на думите му — и с най-лошия характер, той беше същевременно забавен, много обаятелен и някак старомодно галантен. Вървеше от външната страна на тротоара, бързаше да отвори вратите пред нея, ако сам караше колата, я изчакваше, докато се настани, старателно дръпваше или поставяше стола ѝ при всяко сядане и ставане от масата.

— Получих добро възпитание — каза ѝ той почти с възмущение, когато тя сподели с него това свое впечатление. — Майка ми е чудесна, както и твоята, въпреки че е различна — добави той с усмивка. — Искам да се запознаеш с нея. Тя одобрява всичките ми съпруги.

— Не възнамерявам да ставам твоя жена, Бард.

— Франческа, ти вече си.

— Обичам те — каза ѝ той след втория обяд, по време на който се държах малко неприлично. Беше пак в „Конот“ и през повечето време едната му ръка беше върху бедрото ѝ, като предизвикваше у нея по-необуздало желание, отколкото Патрик я беше накарал да почувства

за целия им сексуален живот. Другата му ръка държеше нейната или леко масажираше основата на врата ѝ. — Наистина те обичам.

— Бард, не говори абсурдни неща. Разбира се, че не ме обичаш — прекъсна го Франческа, опитвайки се с мъка да събере последните останки от здрав разум в себе си. — Та ти дори не ме познаваш, а и аз не те познавам, а това за някои хора все пак има известно значение.

— О! — въздъхна той. Погледът му стана далечен и замислен, какъвто не го бе виждала преди, но с течение на времето щеше да го забелязва все по-често. — Най-хубаво е, когато все още не ме познават съвсем. Но съм сигурен, че това не се отнася за теб. Ела да живееш с мен и ще те опозная.

— Бард, аз съм омъжена.

— И аз.

— Ти не си. Развел си се. Това е съвсем различно.

— Не виждам защо да е различно.

— Разбира се, че виждаш защо. Говориш смешни неща.

— Не говоря смешни неща — каза той, наведе се и започна да целува един по един пръстите на ръката ѝ. След това очите му станаха сериозни и много нежни. — Обичам те. Ела в леглото с мен.

— Сега?

— Защо не?

— Тук?

— Да, горе. Имам стая.

— Разбира се, че нямаш — каза Франческа.

— Е, мога да ангажирам.

— Не, Бард. Наистина не мога.

— Не искаш ли?

— Не.

— Лъжеш.

— Да, лъжа — каза тя и се засмя. — Но няма да дойда.

Мина още една седмица, преди най-накрая той да я убеди да сподели леглото му. Беше седмица, през която я бомбардираше с цветя, телефонни обаждания, писма и факсове, с декларации за безграничната му, всеотдайна любов. Накрая тя се обади по телефона на Патрик, уведоми го, че ще трябва да присъства на едно съвещание извън града и няма да се върне до сутринта.

— Съжалявам, скъпи — каза тя, като се ненавиждаше, докато говореше. — Появи се нов клиент. Знаеш какво означава това.

Преспа с Бард в легло с балдахин в един хотел някъде в Оксфоршир. За първи път откри какво е това секс, какво означава страст, преоткри себе си, чу собствения си глас да стене жадно, примитивно, радостно и разбра, че наистина е влюбена.

Мина известно време, докато осъзнае този факт, и още повече, докато каже на Патрик. Изпитваше към него едновременно вина и обич, съпротивляваше се, в продължение на месеци се опитваше да спаси брака си, казваше на Бард, че трябва да го забрави и той нея, три пъти го напуска и на четвъртия се върна. Едва когато по невнимание забременя от Бард с Джек, окончателно разбра, че ще трябва да се откаже и да преклони глава пред неизбежното.

Първата година с Бард беше необикновена — изпълнена с поредица от емоционални и изтощаващи драми. Премести се от малката си къщичка в огромния му дом — абсурдна, просторна сграда в предградието Сейнт Джон Ууд, която отначало ненавиждаше, но постепенно започна да обиква, докато я нареждаше по свой вкус. Изостави лекия си, неизискващ много усилия живот с Патрик и навлезе в този на Бард, който беше труден и изнурителен. От положението, сама да командва живота си премина в състояние, в което той излезе извън нейния контрол; вместо да знае къде се намира и какво прави, стигна до състояние, в което изобщо нямаше представа за тези неща. От привързаност мина към любов, от сексуално удоволствие — към физическа страст, а може би най-разтърсващото преживяване беше превръщането ѝ от жена в майка. Собствената ѝ майка ѝ го беше казвала, но, разбира се, не можа да я подготви за завладяващата и неочаквана сила на майчината любов, която изпитваше. Не можеше да я предупреди за обзелото я чувство на безкрайна привързаност към това малко същество, което отначало изпълни тялото ѝ и го промени до неузнаваемост, причинявайки ѝ редица неудобства и много голяма болка. Сега то лежеше в ръцете ѝ и я гледаше с широко отворените си черни очи, които бяха точно като на баща му. От този момент тя стана негова робиня. Прекъсваше съня ѝ, ангажираше изцяло дните ѝ, промени емоционалната ѝ нагласа и стана нов център на нейната собствена Вселена. Бард, който вече бе виждал всичко това, се забавляваше от объркването и изненадата ѝ. Беше я

предупредил, че за него тези неща не са чак толкова разтърсващи, но въпреки това беше много впечатлен от състоянието ѝ. За малките деца той беше идеалният баща, въпреки че, когато пораснеха, се превръщаше в цяло нещастие за тях. Беше изненадващо търпелив, нежен и готов да даде своя принос, след като раждането беше приключило. Проявяваше необикновена опитност в такива неща, като смяната на лигавничета и повиването в пелени и се чувстваше изключително горд, не само от Франческа, но и от промяната, която беше предизвикал у нея.

— Този път няма да допускам грешки — казваше той, наведен над люлката, докато изучаваше малкото разплакано личице на Джек, който толкова много приличаше на него. Докато го гледаше и си мислеше колко погрешни стъпки беше направил в досегашното си бащинство и как зле се отразяваха те на живота ѝ, Франческа пламенно се молеше да изпълни намерението си.

Лайъм беше най-тъмната от сенките, които помрачаваха новия ѝ живот. Беше загубил майка си още като малко момче на седем години, а след това и баща си, който го беше отхвърлил и почти го мразеше за това, че е жив, а жена му е умряла. Изпратиха го да живее при баба му и дядо му, а след това в частно училище с пансион. Намрази мащехата си, която се беше появила много скоро, дори прекалено скоро след смъртта на майка му. Намрази и новите си малки полусестри, които се радваха на прекалено голяма обич от страна на баща му, и израсна с тази безпardonна омраза към него.

Лайъм беше много надарен. Имаше блестящ ум, романтично, замислено тъмно лице и красив, мелодичен глас. Тези данни бяха изключително подходящи за избраната от него професия на адвокат, обаче успехът не го спохождаше. Обвиняваше за това съдбата, трудните клиенти, враждебно настроените към него съдии, безмилостните си конкуренти и най-вече баща си.

— Лежи на гърба на жена си и само пърди, докато чака да направи големия си пробив — бе казал веднъж Бард. — Ако тя имаше капка мозък в главата, би трябвало да го зареже.

Враждебността между двамата беше жестока. През първата година от брака си Франческа го видя само два пъти — първия на семейно събиране, което Бард даде, за да я запознае с останалите от семейството си, и още веднъж, когато дойде при нея в болницата

заедно с жена си след раждането на Джек. Беше сдържано любезен. Те не присъстваха на сватбата, извиниха се, че ще отсъстват от града. За Франческа беше съвършено ясно, че са дошли в болницата само благодарение на Наоми Чанинг. Тя добре знаеше интересите си и от кого зависят, затова бе сметнала, че и за двамата ще е от полза да направят този жест. Наоми хвърчеше нависоко. Беше банкер и вече се считаше за много преуспяваща в своите среди, Франческа си помисли, че тя гледа на Лайъм като на собственост, която ѝ създава твърде много главоболия.

— Скъпи — каза Наоми, като хвърли бегъл поглед към люлката, — не ти ли прилича малко на Джаспър?

Лайъм отвърна троснато, че изобщо не му прилича на техния малък син Джаспър, и излезе да запали цигара. След това Франческа не си спомняше да се беше обърнал директно към нея дори и с една дума.

Дойдоха да я посетят и другите деца. Барнаби бе очарователен и доволен, малката Виктория — крайно възбудена, а Кирстен, която вече беше смуцаващо красива — намусена и враждебно мълчалива. Франческа я погледна и се опита, без успех, да я накара да се усмихне, после реши, но отново не успя, да не обръща внимание на това. Запита се колко ли време ще ѝ трябва, за да спечели симпатията на Кирстен. Задачата беше толкова невероятно трудна, колкото и да се сприятели с Лайъм.

Втората година от брака им беше много по-различна от първата. Драматичните промени бяха извършени. Сега оставаше само да се нагоди към тях. За разлика от майка си обаче Франческа трудно се приспособи.

Първата промяна беше с нейното собствено положение като съпруга на Бард Чанинг. Нищо не би могло да я подготви за това, в което се бе превърнала. Рейчъл се беше опитала да я предупреди за промяната, за превръщането ѝ от равностоеен партньор в жена — трофей, и напълно се бе провалила. Преди нейната работа беше да се грижи за домакинството, да работи и да си изкарва заплатата, да се грижи мъжът ѝ да се чувства добре. От всичко това остана само последното задължение, но и него трябваше да разделя, с многобройния обслужващ персонал, който беше ефикасен, компетентен, запознат със задачите си, а тя не беше — нито у дома,

нито в „Чанинг хаус“. В грижата ѝ за къщата на улица „Хамилтън теръс“, ѝ помагаша икономка, домашна прислужница, градинар, гувернантка и шофьорът на Бард — Хортън, който, когато Бард отсъстваше, имаше задължението да кара нея или гувернантката Пени с колата. А в постоянната им резиденция в Стайлингс — къщата им в Съсекс, имаше друг иконом, друга прислужница, двама градинари, единият от които се грижеше и за конете, на Бард и на децата. На теория всички тези хора трябваше да ѝ помагат и да вършат това, което им наредеше, за да бъде животът ѝ по-лесен. Но на практика те ѝ създаваха грижи и безпокойства и правеха живота ѝ по-труден. Особено неприятно ѝ беше присъствието на гувернантката Пени Кросмън — жена на средна възраст, с липса на въображение и строги възгледи. Беше се грижила за всички деца на бившата съпруга на Бард — Пати, и той настоя тя да се върне отново при тях след раждането на Джек, за да поеме нещата от там, където ги бе оставила, както самата се бе изразила, Франческа заяви, че не иска гувернантка. Джек беше нейно дете и тя искаше да се грижи сама за него. Ако ѝ беше нужна помощ, предпочиташе тя да не идва от Пени Кросмън, а от някоя по-млада, по-забавна и не така строга жена. Бард ѝ беше казал, и то с право, че няма представа колко много неща ще има да върши и колко уморена и неориентирана ще се чувства. Беше ѝ предложил през първите няколко седмици, Пени просто да бъде около нея, а след това отново да обсъдят въпроса. В края на първите няколко седмици, тя се чувстваше все така уморена, обърквана и попаднала в ситуация, подобна на тази от „Параграф 22“, в която компетентността на Пени подчертаваше нейната собствена некомпетентност, а способността ѝ да се оправя сама с Джек напредваше ужасно бавно. Все още си казваше, че това е временно положение и веднага след като усети, че може да се справя сама, ще се отърве от Пени и ще наеме някоя жизнерадостна жена да ѝ помага в гледането на детето. Но продължаваше да чувства, че изобщо не държи нещата в ръцете си. Чувството се засили, когато Бард съвсем недвусмислено ѝ даде да разбере, че напускането на Пени не само е нежелателно, но и твърде неразумно. Въпреки няколко разгорещени спорове, които имаха по този въпрос, накрая Франческа се съгласи да сключат трудно за нея примирие, условията на което бяха тя да сложи в ред останалите си работи, а след това отново да преразгледат въпроса. Това никога не стана.

Франческа не бе по-въодушевена и от присъствието на икономката на „Хамилтън теръс“. Сенди Джером беше постъпила малко след заминаването на Пати Чанинг, децата бяха пораснали с нея и тя гледаше на тях с някаква собственическа обич, а на къщата — почти като на своя. Познаваше Лайъм, беше работила заедно с Пени и се възхищаваше от Бард. Бе изцяло запозната с всичко, свързано с домакинството, знаеше какво обичат да ядат бащата и децата и кога, организираше работата на останалия персонал, плащаше сметките, съгласуваше със секретарката на Бард неговите пристигания и заминавания. Беше някъде над тридесетте, руса, добре облечена и привлекателна по свой, малко груб начин. Години наред си беше сама господар, бе изключително добре платена, както и всички работници на Бард. Имаше апартамент в приземния етаж на къщата, кола и голям отпуск. Беше любезна, готова да сътрудничи и да помага на Франческа, но даваше ясно да се разбере, че знае колко важно е присъствието ѝ в къщата.

Франческа не я харесваше, но се нуждаеше от нея. Това, че Сенди знаеше, че ѝ е необходима и че особено в началото, не би могла да се справи без нея, я караше да се чувства неудобно и увеличаваше собствената ѝ неувереност. Комбината Пени — Сенди и фактът, че ѝ бе известно общото им мнение за нея, засилваха несигурността ѝ. Ежедневието ѝ не беше много трудно. Жената, която беше командвала голям отдел в рекламна агенция, бе очаровала и забавлявала клиенти, манипулирала колеги, съставяла бюджети, наемала и ръководела персонал, трудно можеше да бъде изкарана от равновесие от заговора дори на две домашни прислужнички. Това, което наистина я изкарваше от равновесие, бе промяната в живота ѝ. В момента, в който стана госпожа Исамбард Чанинг, тя загуби самостоятелността си, своята независимост, а когато гледаше по-черногледо на нещата — и самоуважението си. Уменията, придобити и развити през годините на самостоятелния ѝ живот, вече нямаша стойност, а дарбите ѝ, някога признавани, усъвършенствани и високо ценени, вече не бяха търсени. Личните ѝ амбиции трябваше да бъдат погребани заедно с финансовата ѝ независимост. Сега нейната цел в живота, бе да подкрепя Бард, да бъде това, което той иска от нея, да прави каквото ѝ нареди. Отначало всичко много ѝ харесваше и я забавляваше — попълването на необходимия за новата ѝ роля, голям гардероб,

пренаредбата на къщите, снимките и интервютата с нея, помествани в лъскавите списания (редакторите бяха възхитени да открият младо и интелигентно попълнение в редиците на жените, за които се пише в изданията им), планирането и даването на приеми. Освен това, тя обичаше истински, дълбоко и страстно Бард, въпреки че беше труден човек, арогантен, сприхав и деспотичен. Дори и след като отношенията им преминаха от запознанство, към опознаване, от проучване, към откриване на някои неща един за друг, от съмнения към увереност за други, тя знаеше, че интелектуално, физически и емоционално той беше това, което искаше и което обичаше.

Но с течение на времето, когато Джек порасна, а пренаредбата на къщите бе завършена, дрехите купени и практическите въпроси разрешени, тя започна да открива и обратната страна на всичко това. Започна да се бори с досадата и отегчението, с чувството, че пилее времето и силите си напразно, с ужасното осъзнаване на факта, че гледа да убие времето, вместо да го използва, беше шокирана от това, че интересът на хората към нея се дължеше единствено на положението ѝ като съпруга на Бард. Дразнеше се, че е притежание, ненавиждаше мнението на околните, които гледаха на нея като на спечелила голяма награда, ядосваше се от общото мнение, че получавайки я, тя не е трябвало да даде нищо от себе си. Отношението на мъжката част от колегите и клиентите на Бард, към нея, ѝ се струваше унижително покровителствено, а това на съпругите им не я въодушевяваше. Те бяха доволни, че на тях гледат като на трофеи, че могат да имат скъпи дрехи и коне и да харчат с широка ръка. Липсваха ѝ проблемите, борбата и предизвикателствата. Тях ги имаше само в отношенията ѝ с Бард. Тя не можеше да се примири с факта, че той изобщо не се интересува каква е била преди, дразнеше се от увереността му, че това, в което се бе превърнала, е повече от достатъчно за нея.

Спореха ожесточено по тези въпроси. Тя не се предаваше. Казваше, че няма да се превърне в лейди, която ходи само по обеда, става редовен посетител на гимнастическия салон и кралица на благотворителността. Каза му, че иска отново да работи, да използва ума и способностите си, да бъде полезна и независима. Изложи всички аргументи — че често се чувства отегчена и почти постоянно недоволна от себе си, че той се е влюбил в преуспяваща и енергична

жена и със сигурност би искал тя да си остане такава, че сега всички работят и е различно от времето, когато се беше оженил за Пати, че дори и най-приказно богатите и издигнати в обществото жени имат свой собствен живот, продават бижута, строят къщи, занимават се с антикварен бизнес, а защо и тя да не бъде такава. Понякога той като че ли я слушаше внимателно и с разбиране, но в даден момент изведнъж започваше да ѝ крещи и лицето му се изкривяваше от гняв. Казваше, че за него претенциите ѝ са непонятни и дори обидни, когато му говори, че се чувства отегчена и ѝ е досадно да бъде негова съпруга и майка на децата му, че не го интересува какво правят другите жени, че работата ѝ е да бъде негова съпруга, че е живял прекалено дълго без някой да го подкрепя и да му бъде предан, а за него това е най-важното.

— Значи сега започваш да се отмяташ от това, за което сме се договорили, така ли? — бе казал той в разгара на един скандал. — Видя ти се трудно и започна да искаш промяна на условията. Съжалявам, Франческа, ние сключихме споразумение. Ако искаш да не го спазваш, това си е твоя работа, но аз няма да ти помагам.

— Бард, това, за което говориш, не е партньорство — отвърна му Франческа, повишавайки тон в отчаянието си. — Това е проституция.

Той ѝ бе хвърлил поглед, който не би могъл да се определи по друг начин, освен като изпълнен с ненавист, а след това се бе втурнал в стаята си и бе останал да спи там, оставяйки я все така ядосана, както беше и той самият, но същевременно, засрамена и разколебана. Такава бе способността му да манипулира чувствата и мислите ѝ.

Тя не му предложи да работи за някого друго, нито дори за себе си като нещатен сътрудник. Веднъж го помоли да ѝ намери някаква работа в собствената си компания, като мислеше, че това ще го накара да се почувства поласкан, но се вбеси, когато той ѝ се изсмя, и го напусна. Премести се с Джек в апартамента на майка си.

Постъпи така на два пъти. Първия път се върна, защото той почти ѝ се извини, а тя знаеше какво му бе коствало това, а втория, защото разбра, че отново е бременна. Няколко седмици по-късно пометна това дете и го преживя много болезнено, но проявената от него нежност и съчувствие, я накараха да му прости.

Постепенно, със съжаление започна да усеща как се предава и се превръща в жената, която той искаше да бъде, такава, каквато и тя разбираше, че трябва да бъде, ако го обичаше, а знаеше, че го обича.

Започна да се занимава с благотворителност, която донякъде ѝ допадаше. Чувстваше се така ангажирана от каузата, която отстояваше, както някога от работата си. Организираще балове, разпродажби, обеда и даваше интервюта на журналисти, само ако споменат какви са целите ѝ. Популярността ѝ нарасна. Беше много известна в нейните среди. Хората се надпреварваха да я канят в своите комитети или да влизат в нейния. Беше безжалостно стриктна в проучването на фамилията им, тяхното положение в обществото и парите им. Когато бе в добро настроение, Бард я дразнеше, а когато беше в лошо, се оплакваше от това, но признаваше, че е важно за нея, и си налагаше да прави компромиси или поне да не възразява.

Тя дори започна да посещава гимнастическия салон. Това я изненада, но ѝ беше донякъде забавно. Ходеше рано всеки ден. Беше принудена да признае, че физическото изтощение я освобождава от умствените ѝ терзания. Ненавиждаше всички останали физически занимания на хората от нейната среда — тенис, голф, особено яхтите, които Бард така обичаше. Винаги беше мразила водата и изпитваше нещо като фобия към нея. Това го разочарова и той не го скри. Имаше няколко яхти — една моторна във вилата си в Гърция, високоскоростна с мощен двигател, с която участваше в състезания няколко пъти годишно, и две ветроходни яхти, които стояха на котва в Чичестър. Обожаваше всичките, Франческа обаче не искаше да се качва на нито една.

— Ти също не се интересуваеш много от това, което е важно за мен — каза тя един уикенд в Стайлингс, когато той се сърдеше, че отново отказва дори да опита ветроходството. — И аз не мога да участвам във всичко, което е важно за теб. В брака е така, Бард.

— Предполагам, че имаш предвид, най-вече проклетата си кариера — отвърна той, излезе ядосан навън и не се появи в къщата през следващите двадесет и четири часа. Върна се леко засрамен. Беше ѝ купил една стара златна верижка, която знаеше, че ѝ харесва, и дори обеща да присъства на следващия благотворителен обяд, даден от нея.

През първите години борбата между тях беше особено ожесточена. И двамата се палеха бързо и не отстъпваха. Постепенно, Франческа се научи, поне да запазва мълчание в такива случаи. Започна да си дава сметка, че не си струва да си проваля деня, някакво определено начинание и изобщо да излага на опасност семейното си

щастие с такива спорове. В крайна сметка, нямаше да спечели нищо, освен малко самоуважение, а това все по-често ѝ се струваше без особено значение.

Той за нищо не ѝ се извиняваше. Изглеждаше неспособен на това. Просто не можеше да прекърши езика си, за да каже нужните думи. Най-близкото до извинението беше да ѝ каже, че я обича и че не може да си представи живота без нея. С течение на времето тя започна да разбира какво означава това и да го приема.

С голяма изненада разбра, че той е и изключително потаен. Тази му склонност беше почти патологична и тя я ненавиждаше. Казваше ѝ, че ще отсъства, че ще работи до късно или че е канен на вечеря, и толкоз. Не ѝ даваше никакви обяснения къде ще пътува, за какво ще бъде съвещанието, каква е целта на вечерята, на която трябва да присъства. Това, изглежда, не се дължеше на желание да прикрие нещо или да я държи в неведение. Животът и работите му бяха като огромна мозайка, чиито парчета не се даваха с лека ръка на хората, за да ги поставят на мястото им. Тя се оплакваше от това, бореше се, разпитваше го, настояваше да знае, но срещаше само познатия ѝ в такива случаи безизразен поглед и убийствената фраза: „Не е необходимо да знаеш това.“

— Аз ще решавам какво трябва да знам и какво не — крещеше тя, а той я поглеждаше мълчаливо и пак не казваше нищо. Когато продължаваше да настоява, ѝ казваше, че не е нужно да знае, че не желае да ѝ каже и че за него е мъчително да спорят за неща, които нямат нищо общо с нея. — Но аз искам да разбера с какво се занимаваш — казваше тя. — Искам да го споделяш с мен. — Той обаче отговаряше, че това не е възможно, защото нещата са твърде сложни, а и не е нужно. Понякога имаха ожесточени спорове по този повод, друг път тя приемаше обясненията му, но в крайна сметка никога не получаваше исканата информация.

Най-трудно от всичко беше осъзнаването на факта, че не е това, което той искаше да бъде. Беше се влюбил в нея, когато тя бе нещо друго — компетентна, независима, постигнала успехи, а сега той искаше да бъде нещо съвсем друго и се мъчеше да я превърне в тази жена. Това много трудно се издържаше.

Физически, отношенията им продължаваха да ѝ доставят неограничена радост. Бард беше много нежен и страстен любовник,

изненадващо внимателен и приятно изобретателен. Можеше да я накара да чувства силна, дори болезнена възбуда. Отвеждаше я със себе си в такива висини и низини, че дни по-късно само споменът за тях караше тялото ѝ да тръпне и да се извива от удоволствие. А имаше и случаи, когато бавно и нежно разкриваше за нея нови, непознати територии в любовта и секса и тя преоткриваше себе си. Поне в леглото те се чувстваха напълно щастливи.

През тези години, двамата ѝ най-големи съюзници бяха майка ѝ, чийто здрав прагматизъм ѝ беше помогнал в много яростни битки, и свекърва ѝ, която тя започна постепенно да уважава и обича. Джес Чанинг бе на седемдесет и осем години и Бард беше единственото ѝ дете. Тя изпитваше към него смесица от дълбока обич и голямо неодобрение. Отнасяше се към сина си точно така, както когато е бил малко момче, и беше единственият човек на света, който си позволяваше да му казва какво да прави. Беше умна, самообразована жена, много начетена, невъобразимо горда, с работническия си произход и срамуваща се от факта, че Бард го е загърбил.

Живееше сама в малка къща в Кенсингтън, обличаше се в черно и пиеше само чай, с изключение на Коледа, когато сама изпиваше най-малко две бутилки портвайн. Отдаваше желязното си здраве на този факт. На седемдесет и осем години, можеше да измине пеш по две мили дневно, всяка седмица сама да чисти основно къщата, включително да изпере и спалното си бельо. Предпочиташе да го прави на ръка, но най-накрая прие автоматичната пералня, която Бард и подари, за седемдесетия ѝ рожден ден, въпреки че продължи да гледа с недоверие на нея. Същевременно работеше почти целодневно като секретарка в районното бюро на Лейбъристката партия във Воксхол.

Бард заведе Франческа да се запознае с нея веднага, след като тя отстъпи и се съгласи да се омъжи за него. Джес я прие и я хареса такава, каквата е, без да я счита за някаква прелюбодейка, изместила Пати, въпреки че би могла да си го помисли.

— Изобщо не одобрявам развода му, но вие сте точно това, от което Исамбард има нужда, и мисля, че с вас ще му бъде добре, а също и на бедните дечица — бе казала тя.

След сватбата, когато всички се върнаха в къщата, тя отведе Франческа настрана да я попита дали е щастлива, Франческа ѝ

отговори, че е, а Джес я притисна към голямата си, облечена в черно гръд и малко сковано я целуна.

— Добре — каза тя. — Така трябва и да бъде. Няма да ти е лесно, но предполагам, че това ти е известно.

Франческа потвърди, че е така.

Джес я погледна и се усмихна с приятната си, малко неочаквана усмивка.

— Трябва да продължиш да се отнасяш твърдо с него — каза тя.

— Станал е ужасно лош, а изглежда, че и аз вече не мога да му влияя. Но ако прави глупости, ела да ми кажеш.

Франческа не отиде при нея за никоя глупост, извършена от Бард, защото чувстваше, че така само ще постави на изпитание майчината ѝ лоялност, обаче от време на време се отбиваше, за да се оплаче от глупостите на децата и особено на Кирстен. Знаеше, че това е равносилно да признае поражението си, но се чувстваше победена. Студенината на Кирстен, продължаващата ѝ мълчалива надменност (тя рядко си позволяваше да бъде открито груба, защото такива неща се наказваха жестоко от Бард) и бяха винаги неприятни и често непоносими. През учебната година бе по-добре, защото тя беше на училище, но се наложи Бард да я премести от пансиона в Бенендън, за да не я изключат, и тя бе изпратена да учи в „Сейнт Пол“, което означаваше да си бъде почти постоянно вкъщи, Франческа разбираше, че Кирстен се чувства много нещастна, но беше безсилна да ѝ помогне. Кирстен обожаваше Джес и ѝ се доверяваше, а Джес от своя страна все пак успя да понамали ожесточението ѝ към Франческа. Тя успяваше да успокои и самата Франческа по повод омразата на Кирстен. Без нея щеше да е много по-лошо.

Другите две деца бяха сравнително лесни. Тори беше мила и отстъпчива, а Барнаби още от люлката бе очарователно сговорчив. Когато Франческа и Бард се ожениха, той беше на седемнадесет и макар да не беше от онези, на които можеше да се разчита, сговорчивостта му беше едно от приятните неща в живота ѝ.

Тя не виждаше изобщо Лайъм и не чуваше нищо за него. Само усещаше враждебността му към Бард и вероятно към нея, но почти не мислеше за това.

---

[1] Прочут универсален магазин в Лондон. — Бел.прев. ↑

[2] Неспособност за четене. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 2

На Франческа ѝ се струваше малко смешна несигурността, с която жените говорят кога и как са заченали децата си. Тя знаеше съвсем точно кога беше заченат Джек, а когато лежеше с малката Кити Чанинг в ръце, освободена най-сетне от болката, можеше да се върне с точност до часа, в който преди девет месеца беше забременяла с нея.

Двамата с Бард бяха в къщата в Гърция. Отидоха там само за няколко дни. Той непрекъснато беше в командировка — още едно от нещата, които тя не беше предвидила, когато се съгласи да се омъжи за него — самотата на жената, чийто съпруг непрекъснато отсъства. Когато пък си беше у дома, често се караха. Каза ѝ, че иска да бъде само с нея, за да си припомни колко много и защо я обича. Беше следобедът на последния ден от престоя им. Лежаха на плажа малко преди свечеряване — тя полузаспала, излегнала се по корем, отново щастлива, чувстваща слънчевата топлина да се разлива по тялото ѝ, а той четеше. В един момент се пресегна и тя усети ръката му, настоятелна и опитна, да се движи по гърба ѝ и да я гали. Обърна се, срещна погледа му, усмихна му се, без да каже дума се изправи, влезе в прохладната къща и се качи в стаята им.

— О, Господи — възкликна той, когато влезе вътре и я видя да лежи на леглото и да го чака. Прекоси стаята, легна до нея и обърна лицето ѝ към себе си. — Обичам те — каза Бард, — много, много те обичам.

Тя се наведе напред и бавно го целуна, отначало по-леко, но после, когато ръцете му започнаха да опипват тялото ѝ, по-страстно. Усети копнежа, глада по него дълбоко в себе си, а когато към нейния глад се прибави и неговият, когато той влезе в нея и започна бавно да се придвижва все по-навътре към центъра, тя усети как желанието ѝ рязко нарасна, а след това се отпусна. Докато утробата ѝ се разтваряше пред него, за да го посрещне, удоволствието я обземаше все по-силно и по-силно. Бързаше към него, беше с него, движенията ѝ станаха по-енергични и по-резки, тялото ѝ се изви в дъга, тя се издигаше все по-

високо и по-високо, докато в един миг дъгата се пречупи, а вътре в нея като че ли всичко се взриви на хиляди малки парченца, които усети да попадат във всяка нейна клетка, във всеки кръвоносен съд, във всяка частица от нея, стремителни, пронизващи я. Дълго време след това остана да лежи, страхувайки се да помръдне, усещайки как удоволствието много бавно и едва забележимо я напуска.

Почувства, не, беше напълно сигурна какво е станало с нея.

Бременността обаче не беше лека. Чувстваше се изтощена, повдигаше ѝ се, както не беше се случвало никога, когато беше бременна с Джек. Имаше мигрена за пръв път в живота. Гърбът я болеше, краката също, получаваше чести кръвоизливи и се налагаше да лежи много седмици. Мъчеше я безсъние, стана раздразнителна, ужасяваше се от мисълта да не би отново да я сполети спонтанен аборт, нямаше и помен от онова ведро чувство на очакване, което се беше надявала да я обземе. Самото раждане трая кратко, но беше жестоко. Остана вкъщи до края, защото си спомни колко безкрайно дълго се беше проточило времето, докато настъпи моментът за раждането на Джек. Беше забравила за болката, умело държана под контрол. Пристигна в родилното твърде късно за каквито и да било болкоуспокояващи. От линейката я закараха направо в родилната зала. Контракциите бяха започнали. Имаше чувството, че ще се разкъса на парчета. Силата на болката, непритъпена с никакви лекарства, я изплаши. Не понасяше упойки с газ и кислородни маски. От тях главата ѝ се замайваше и повръщаше, затова не ги пожела. Чу се как стене отново и отново, как крещи. Опита се да бъде смела, отново се напъна и чу нечий плач. Молеше се да се освободи. Кити вече беше там, малка, с червено лице, нейното бебе от гръцката ѝ пролет, което се роди в Лондон по Коледа.

Кити беше трудно бебе, а четиригодишният Джек, който бе много непослушен и своенравен, трудно понесе появата ѝ. За първи път Франческа бе благодарна на Пени. Кити бе злаяда и поемаше малко храна на едно ядене. Беше дребничка и наддаваше много бавно. Периодите, в които спеше, се измерваха по-скоро с минути, отколкото с часове, и дори веднага след хранене, беше неспокойна и готова да заплаче. А педиатърът и домашният лекар уверяваха Франческа, че ѝ

няма нищо, че резултатите от всичките изследвания са добри, но просто е трудно бебе, а понякога има и такива, Франческа обаче не се успокояваше от тази информация и продължаваше да се тормози, докато един ден дори Рейчъл загуби търпение.

— Ставаш направо смешна, скъпа, и не ѝ помагаш с нищо да се чувства по-добре, да не говорим пък за другите. Тя е трудно бебе, но такива има много. Успокой се най-после и поне малко ѝ се порадвай.

— Лесно ти е да говориш така — отвърна Франческа. — Не става въпрос за твоето бебе. Ти никога не си имала трудни бебета, които да те безпокоят, и затова не знаеш как се чувствам.

Тя погледна намръщено към майка си през главата на Кити и с изумление видя сълзи в очите на Рейчъл. Явно се бе държала прекалено грубо.

— Извинявай, мамо — побърза да каже тя. — Не исках да те засегна. Тази сутрин разплаках и Джек.

— Няма нищо — отвърна Рейчъл, като изтри малко припряно сълзите си. — Съжалявам, че реагирах така. И аз се чувствам малко уморена. Бард какво казва по въпроса? Имал е доста деца и може да направи сравнение.

— Бард смята, че след като Пени, доктор Хемингс и педиатърът твърдят, че тя е добре, значи наистина е така. Твърди, че и Тори е била мъчно бебе, но я погледни каква е сега. Каза ми също, че ще пътува някъде за една седмица. Проклет човек.

— Къде ще ходи този път?

— О, не знам — отвърна Франческа. — Мисля, че в Швеция.

— В Швеция! Не е типично за Бард.

— И аз така мисля. Може и да не съм разбрала точно. Много ми е трудно да различавам пътуванията му.

— Трябва по-често да ходиш с него — напомни ѝ Рейчъл.

— О, мамо, моля те, не започвай тази тема. Не искам да пътувам, а и той не ме иска. Разбра ли?

— Добре, скъпа. Разбрах. Съжалявам. Я кажи тогава, скоро ли ще кръщавате това малко същество?

— Да, скоро. В края на март. Нека се поуспокои дотогава, а и времето ще е по-хубаво. Ще помоля Тори да ѝ стане кръстница. Напоследък се държи толкова мило с нея и мисля, че ще се зарадва.

— Добра идея — каза Рейчъл.

Франческа реши, кръщенето да бъде в Стайлингс.

— Мисля, че провинцията е по-подходяща за кръщение, какво ще кажеш, Бард? — попита Франческа. — Не е чак толкова далече, само на един час път от Лондон. А и градината вече ще започне да се раззеленява. Става ли?

— Добре, щом така искаш — отвърна Бард. Беше някак разсеян и изглеждаше уморен, Франческа се подвоуми дали да го попита какво има и какво го безпокои, но после се отказа. Все едно, нямаше да ѝ каже.

— Бих искал да поканя Пийт Барбър да стане кръстник на Кити — каза той, няколко дни по-късно. — Какво ще кажеш?

Пийт Барбър беше финансовият директор на Чанинг. Беше скован, надут човек с малко надменна усмивка, обличаше се прекалено изискано (Рейчъл беше казала за него, че носи костюми не от три, а от осем парчета) и беше абсолютно неспособен да води неангажиращ разговор.

— О, не — каза Франческа. — За бога, от къде на къде Пийт? Той дори не ни е близък приятел.

— За мен е — отвърна рязко Бард. — Ще ми е приятно. На него също.

— Но...

— Франческа, моля те. Не искам кой знае какво. Желанието ми е той да стане кръстник на Кити. Бих искал също Вивиен Барбър да бъде кръстницата.

— А, това не — опъна се Франческа. Беше готова да се съпротивлява много ожесточено по този въпрос. — Не и Вивиен. Не и с нейните ужасно префърцунени маниери и изтънчено държане. Съжалявам, Бард, но съм против. Ако се налага, нека да е Пийт, но...

— Добре де, а ти кого имаш предвид?

— Тори.

— Тори? — Той бе приятно изненадан. — О, добре, би било наистина хубаво.

— И аз така мисля. Напоследък се държи толкова мило, а и много обича Кити. Освен това мисля, че на хората двама кръстници са им напълно достатъчни, както не им трябват и трима родители. Така че щом настояваш, ще се съглася да е Пийт, но не приемам Вивиен.

Бард я изгледа намръщено, но не каза нищо и тя разбра, че е спечелила.

Пени не одобри никак решението ѝ кръщенето да бъде в Стайлингс.

— Никое от другите деца не е кръщавано в провинцията, госпожо Чанинг. Не виждам защо...

— Е, според мен няма нищо лошо, ако променим нещата, Пени — каза с нетърпящ възражение тон Франческа. — Освен това холът в Стайлингс е много красив на следобедното слънце. Можем да запалим голям огън в камината и...

— Ще бъде много трудно да заведем децата чак там — каза Пени, като че ли Стайлингс се намираше в някой отдалечен район около екватора, а не съвсем близо до излизащото от Лондон шосе А-24. — Ще трябва доста предварително планиране.

— Мисля, че ще се справим — отвърна Франческа и отиде да обсъжда със Сенди приготовленията за кръщенето.

Тя също не беше много ентусиазирана от избора на Стайлингс. Заяви, че нещата много ще се усложнят, и изтъкна почти същите доводи като Пени за докарването на храната отдалече.

— Сенди, ще отидеш в Съсекс, а не в далечна Монголия — отбеляза рязко Франческа. — Мисля, че и там има магазин, който организира тържества. Затова, ако нямаш нищо против, ела да ми помогнеш. Госпожа Доукинс няма опит в такива партита и...

— Е, мисля, че ще се уреди, ако мога да си взема след това един допълнителен почивен ден като компенсация — съгласи се накрая Сенди, като я гледаше малко по-строго със сините си немигащи очи. Не се опитвай да отнемаш от свободното ми време. Не ми харесваш чак толкова, че да ти правя отстъпки, казваха те.

— Разбира се, Сенди, ще си вземеш този ден. Естествено, Хортън също ще дойде, за да се грижи за напитките. Той с радост прие — добави троснато Франческа.

По-късно, когато отиде в детската стая, завари там Сенди и Пени да си говорят. И двете се почувстваха неловко и внезапно млъкнаха, а Сенди побърза да излезе. Нямахше съмнение, че са си говорили за кръщенето и за неудобните нейни планове, помисли си тя. Искаше ѝ се да не им обръща внимание, да се направи, че не е забелязала, но същевременно изпита и желание да ги скастри. Поне Хортън реагира с

готовност и одобрение. Понякога си мислеше, какво ли би правила, без него. Присъствието му се чувстваше, във всички семейни работи. Беше не само шофьор, но помагаше и за поддържането на градината в Съсекс; когато даваха приеми в Лондон, обслужваше гостите, а когато се наложеше, изпълняваше дори и ролята на детегледачка. Беше попрехвърлил петдесетте, дребен на ръст, много слаб и с необикновено приятна външност. Никога не се смееше и рядко се усмихваше, но имаше чудесно чувство за хумор, знаеше безкрайно много приказки за приспиване на децата и се държеше изключително мило с тях. Джес често казваше, че е прекалено добър за този свят, а Бард в такива случаи добавяше, че ако Хортън си отиде от него, той би го последвал, колкото е възможно по-скоро. Хортън се беше кандидатира за шофьор преди двадесет години, когато Бард тъкмо бе започнал да печели достатъчно, за да си позволи да плаща на помощници, както се изразяваше той. Беше работил на доверие срещу акции на холдинга „Чанинг“, когато в средата на седемдесетте години нещата бяха тръгнали на зле. Говореше се, че сега е доста богат, но упорито отказваше да излезе в пенсия или да работи по-малко.

Както очакваше Франческа, Тори беше много поласкана, че е поканена за кръстница.

— Ще ми бъде особено приятно — каза тя. — Обичам Кити, тя е толкова сладка. Благодаря ти, Франческа.

— Няма защо, аз също се радвам. Опасявам се, че кръстникът е малко по-възрастен от теб, но не се притеснявай.

— Пити Барнаби не е тук — каза замислено Тори. — Той щеше да е идеалният избор.

— Ами... да — съгласи се без особен ентузиазъм Франческа, стресната от мисълта духовното благополучие на невинното ѝ дете да бъде поверено на безотговорния и лекомислен Барнаби, чието поведение беше ужасно, въпреки че самият той беше много сговорчив. В момента се скиташе по света с раница на гърба, докато траеше студентската ваканция. Може би щеше да бъде по-вярно да се каже, докато се намереше някое друго висше учебно заведение, което да го приеме. Университетите в Ййст Енглиа и Плимут вече го бяха

уведомили, че според тях неговото пребиваване там няма да е от полза и за двете страни.

Барнаби й липсваше. Вярно, че беше мързелив, безотговорен и лекомислен, но същевременно бе очарователен и истински добродушен. Понякога тя се питаше как изобщо беше произлязъл от гените на Бард. Той, разбира се, беше също много секси и много красив. Рейчъл неведнъж беше казвала на Франческа, че ако трябваше да избира между Бард и Барнаби, нямаше да знае кого да предпочете. Франческа от своя страна твърдеше, че не го вижда в такава светлина.

През последните пет години тя беше твърде ангажирана да прикрива от баща му подробностите около изключително активния му сексуален живот, другите му увлечения, някои от които бяха незаконни, както и катастрофалните му академични резултати. Въпреки това и тя признаваше, че когато Барнаби е въкъщи, животът несъмнено е по-интересен и много по-забавен. Но него го нямаше и със сигурност нямаше да присъства на 27 март — деня, определен за кръщенето. Може би пък така беше по-добре. Той само щеше да пие прекалено много или пък щеше да се занесе с жените на приятелите им и вероятно щеше да кара малкия Джек да извърши ужасни пакости. Джек обожаваше Барнаби. Казваше, че иска да стане като него, когато порасне.

— Тори — каза тя, — би ли поканила Кирстен вместо мен? Има по-голяма вероятност да дойде, ако го направиш ти. Баща ти много ще се зарадва.

— А, разбира се, ще я поканя — съгласи се Тори и леко се изчерви.

И двете знаеха, че Кирстен ще се окаже твърде заета и няма да може да си позволи дългото пътуване от Лондон, дори и с новия си „Фолксваген Голф“, който баща й, й беше подарил за 21-вия й рожден ден, но не вървеше да не я поканят. Можеше пък да се съгласи да дойде.

Кирстен не се съгласи.

Франческа изпрати покана и до Лайъм и Наоми. Отказът дойде в писмена форма. Беше надут и в трето лице, но написан с твърде игривия почерк на Лайъм. „Иска да ни покаже, че той, а не толкова Наоми, не желае да дойде“, помисли си Франческа и побърза да хвърли листа в кофата за боклук, преди Бард да го е видял и да се

ядоса или да се натъжи. Тя никога не беше напълно сигурна доколко взаимна е неприязънта между Бард и Лайъм. Съпругът ѝ никога не говореше за това.

— И така, нека вдигнем чаши за моята нова малка дъщеря и, разбира се, за красивата ѝ майка. За Кити, за Франческа и за Кити.

Гласът на Бард беше мелодичен, изпълнен с вълнение. Черните му искрящи очи, които гледаха към нея и Кити, бяха замислени и нежни, Франческа му се усмихна и си помисли, че напук на всичко, ако щастиято можеше да се види и почувства, то беше сега тук, в тази стая. Беше нещо блестящо, топло и усмихнато, настанило се в голямата гостна, по чиито стени играеха отраженията на слънчевите лъчи и навсякъде беше пълно с вази и купи с цветя — всичките в жълто и в бяло — кремове, жълти и бели нарциси и фрезии, а също и пълна стая с приятели, които се усмихваха с такава искрена привързаност на тримата — на нея, на Бард и на малката Кити, чието лице беше спокойно в дълбокия ѝ сън и тя (поне веднъж) лежеше отпусната в ръцете на майка си. Беше облечена в безброй ката сатен с цвят слонова кост и дантели, които бяха красили Франческа, майка ѝ, майката на майка ѝ и т.н. във всички кръщенета от сто и петдесет години насам.

Разбира се, при целия този блясък се забелязваха и някои сенки — отсъствието на Кирстен и Лайъм, но през всичкото време Тори се държа прекрасно и беше много любезна с всички, а сега бе прегърнала Джек, който седеше на коленете ѝ и не обръщаше внимание какво ще стане с бледорозовата ѝ рокля от съприкосновението с моряшкия му костюм, който вече беше успял да изцапа.

„Колко е прекрасна Тори“, помисли си Франческа, докато я гледаше и ѝ се усмихваше. Имаше черните очи на баща си и русата коса на майка си. И друга сянка затъмняваше светлия празник. Същата сутрин бяха узнали, че Пати отново е постъпила в клиника след злоупотреба с алкохол. Както винаги, при такава новина, Бард изпадна в ярост. Започна да крещи и да пита на висок глас, защо Пати не може да се контролира. Беше тягостно както за него, така и за децата и затова отиде в конюшната, оседла коня си и се отправи на дълга разходка. Върна се разгорещен и изнемощял, но спокоен. Това, което

натъжаваше всъщност Франческа, беше, че с поведението си Бард прехвърляше и върху нея голяма част, от проблемите си с Пати и той го знаеше. Понякога си мислеше, дали с течение на времето няма да стане алкохолик.

Улови погледа на майка си от другия край на стаята, където тя, типично в нейния стил, флиртуваше с Питър Барбър. Рейчъл я забеляза и едва забележимо ѝ намигна. Джес, която днес беше направо в цветно облекло с бялата си блуза под черния костюм и червеното перо на черната шапка, вдигна халбата си с вода към нея и ѝ се усмихна.

— Така — каза Бард, когато чашите бяха свалени и присъстващите продължиха да стоят усмихнати в очакване. — Мисля, че е време за тортата... Хортън, сложи я там.

Тортата беше нарязана и парчетата раздадени. Тържеството отново се превърна в коктейл, Франческа се запъти към майка си, за да я отърве от Пийт Барбър, но Бард я изпревари.

— Рейчъл, вземи си малко от тортата. Пийни още шампанско. Както винаги изглеждаш великолепно.

— За бога, Бард, не си хаби ласкателствата за мен. Знаеш, че не са ми нужни, Франческа, скъпа, бебето току-що повърна върху неземната си роба. Да отида ли да я сменя, или поне да извикам Пени?

— Не, мамо, всичко е наред. Аз ще отида. Ти стой тук и забавлявай гостите. Гледай Джек да не направи някоя голяма пакост и да не ядосва баща си. Той може лесно да избухне дори и когато е изпълнен с бащина гордост.

— И със съпругеска. Ти си ми умница. Дай една целувчица.

Франческа покорно ѝ предложи лицето си, едва дишайки сред миризмата на „Шанел 5“, която винаги се носеше на талази около майка ѝ, усмихвайки се на китката орлови пера, които стърчаха от невъзможно широката ѝ розова шапка. Беше толкова типично за Рейчъл, да каже точните думи на най-подходящото място, да подчертае, че е умна. Не каза, че е късметлийка, както повечето хора биха постъпили, а и често го правеха. Каза само, че е умна. Всеки можеше да е късметлия. „В действителност обаче — помисли си тя, докато минаваше усмихната между гостите и се извиняваше с вече плачещата Кити — тя беше късметлия. При всички положения. А щастлива? Да, разбира се, че беше щастлива.“

— Добре, Кити — каза Франческа и обсипа с целувки възмутеното ѝ, станало мораво лице. — Веднага ще намерим нещо за хапване.

Когато минаваше покрай кабинета на Бард, чу телефона да звъни настойчиво. Видя ѝ се нелепо. Беше забравил да включи телефонния секретар. А може пък някой — не беше трудно да се отгатне кой, да го беше изключил. Тори, на няколко пъти бе предупредила, че очаква много важно и напълно поверително обаждане. Каза го така, като че ли става дума най-малко за член на кралската фамилия или на правителството. Без съмнение нов приятел. А може би беше Барнаби. Вероятно се обаждаше от някой плаж или отнякъде другаде... Част от опасния му чар беше способността му да помни всички специални поводи и да ги отбелязва с телефонни обаждания, писма, цветя за Франческа, за баба му и дори за Рейчъл. Джес, която тотално не го одобряваше, също се трогваше от това, че никога не забравяше да я поздрави за рождения ѝ ден, ако ще да се намира и в Хималаите или сред джунглата.

Франческа влезе вътре, като се бореше с Кити и гънките на полата си. Намръщи се леко, когато вдигна слушалката под брадичката си. Междувременно се огледа и видя Джек на прага с парче торта в ръка да ѝ изпраща въздушна целувка и сърцето ѝ трепна от радост.

— Ало? — обади се тя. — Ало. Четири-девет-едно. — Настъпи продължително мълчание. Приличаше на междуконтинентална връзка.

— Барнаби? — попита тя. — Барнаби, ти ли си?

Не беше Барнаби, но гласът ѝ бе познат. Разпозна го с неудоволствие. Беше школуван глас, по-силен, отколкото беше необходимо:

— О, Франческа, да не би да си ти? Обажда се Тереза Буут. Мога ли да говоря със съпруга ти?

„Тереза Буут“, помисли си Франческа, най-малко пък с нея би искала да разговаря. По дяволите, защо ли се обажда тъкмо сега? Беше се омъжила неотдавна за Дъглас Буут — партньор на Бард, един от основателите на компанията „Чанинг“. Бард я ненавиждаше. За минути можеше, да го накара да се почувства в отвратително настроение. Той решително отказа да бъде поканена на кръщенето.

— Съжалявам — каза Франческа. — В момента е ужасно зает. Да му кажа ли той да ти се обади? Ние имаме... дошли са ни няколко

души на гости.

— Ама аз наистина бих искала да разговарям с него сега — настоя Тереза Буут. Гласът ѝ беше любезен, но непреклонен, в него безпогрешно се долавяше някаква необикновена решителност.

— Съжалявам — отвърна Франческа не по-малко решително. — Наистина не мога да го извикам в момента. Ще го накарам да ти се обади веднага щом стане възможно. А да му предам ли нещо?

— Не, не става. Бих искала да разговарям с него преди, я да видя — седем. След това с Дъги ще излизаме.

— Да, добре — съгласи се Франческа, усещайки как раздразнението ѝ започва да се засилва все повече. — Ще видя какво мога да направя.

— Моля те, скъпа. Той знае за какво става дума. Предполагам, че сте се събрали за кръщенето. Надявам се, че приемът върви добре.

— Да... така е. Благодаря ти. Всъщност не е прием, а само семейно събиране. Е, добре, довиждане, Тереза.

— Довиждане. Очаквам Бард скоро да ми се обади.

„Ужасна жена“, помисли си Франческа. Мина и през ум, че трябваше да настоява да ги поканят, въпреки несъгласието на Бард. Бяха партньори с Дъглас от толкова дълго време и, разбира се, ако той все още беше женен за Сюзън, тя би го направила. Сюзън, с която Дъглас бе имал щастлив брак в продължение на двадесет години, внезапно почина от рак и той се ожени за Тереза прекалено бързо, само след шест месеца. „Чувства се самотен“ — казваше Бард в стремежа си да го оправдае пред себе си и пред другите, но не му се удаваше. Всички обичаха Сюзън, деликатната и мила Сюзън, а тя от своя страна се беше държала изключително доброжелателно и любезно с Франческа. Тереза беше нейна пълна противоположност — рязка и безцеремонна, не криеше, че и тя не харесва Бард не по-малко, отколкото той нея. Затова бяха решили да не ги канят за днешното тържество, още повече, че то беше най-вече семейно, но не съвсем. Беше тържество на семейството и на кръстниците. Поканени бяха и някои много стари приятели, така че всичко изглеждаше напълно в реда на нещата. Напълно.

Въпреки това не ѝ стана приятно, че Тереза се обади тъкмо този следобед, Франческа остави слушалката. Някаква едва забележима сянка замъгли леко ясения небосклон и като че ли се опита да помрачи

радостта ѝ от чудесния ден. Изкачи се бавно по стълбите с Кити на ръце, като се питаше на какво се дължи това тревожно чувство. След това се сети и се усмихна, осъзнавайки неговата абсурдност. Беше споменът за лошата фея, която се беше натрапила непоканена сред гостите, дошли за кръщаването на Спящата красавица, за да причинява неприятности и да сипе закани...

Франческа съблече червеното си сако и разкопча кремата си копринена блуза, докато Кити продължаваше да реве. В църквата всичко беше минало твърде леко, само с малко хленчене, но сега бебето си го връщаше за доброто си поведение сутринта. Кити все още беше едно много капризно бебе. Напълно заслужаваше да я нарече човек досадно, но това определение не беше подходящо за нещо толкова скъпо и обичано. Въпреки че непрекъснато я кърмеше, теглото ѝ се увеличаваше едва забележимо. Като бебе, Джек също твърде шумно декларираше, че иска да суче, правеше го лакомо, но в промеждутъците между храненето спеше спокойно и наддаваше. Сигурно нямаше нищо обезпокоително, но ако Кити не започне скоро да увеличава теглото си, щеше наистина да я заведе при друг педиатър. Знаеше, че всички — и педиатърът, и Пени, и Бард — я мислят за вманиачена. Но въпреки това искаше неясните страхове, които я смущаваха насън (доколкото Кити изобщо ѝ позволяваше да спи), а понякога и наяве, да бъдат компетентно и категорично разсеяни. Ако се окажеше, че наистина Кити е само едно трудно бебе, тя можеше да се справи с това, но искаше „официално“ потвърждение на подобно определение. Сега, когато гледаше малката си дъщеричка, сърцето ѝ тръпнеше от обич. Наслаждаваше се на приятното чувство, което изпитваше, когато малките устица дърпаха гърдата ѝ, усещаше върху нея ръчичките — много студени както винаги. Разгъна пелената, за да провери как са краката ѝ, но поне те бяха топли. За стотен, не, за хиляден път си каза, че Бард с право я смята за вманиачена, и насочи мислите си към по-практични въпроси. Започна да пресмята колко души могат да останат за вечеря и кой би могъл да откара Джек у дома, ако и тя реши да бъде сред тях. Джек имаше фобия от спане на друго място, освен в собственото си високо, твърдо и ужасно неудобно легло. Беше спомен от работата ѝ в стола на Червения кръст в болницата

„Сейнт Томас“, по време на войната. Отхвърляше всякакви опити да ѝ бъде намерено нещо по-ново и по-удобно. Е, ако нямаше никой друг да я закара, щеше да го направи Хортън, а след това той можеше да отиде в къщата на Сейнт Джон Ууд.

Чу стъпки по стълбите, вдигна очи и видя Бард на прага. Гледаше я така, както го правеше винаги — много внимателно, без да се усмихва, черните му очи бяха напълно съсредоточени.

— Добре ли си? — попита той, приближи се и я целуна по главата.

— Да, добре съм. Благодаря. Кити започна да се уморява от партито. Държа се много добре през повечето време.

— Тържеството е много хубаво.

— Знам. — Франческа му се усмихна.

— Обичам те — каза той.

Наведе се и я целуна бързо, но страстно по устните, а Франческа отговори на целувката. Усети я не само с устните си, но и с цялото си тяло. Беше едновременно нежна, смуцаваща и разтърсваща. След шест години, прекарани с Бард и трудностите, с които бе съпроводено това, той продължаваше да предизвиква непреодолимо сексуално желание у нея.

Кити усети, че някой пречи на заниманието ѝ, изсумтя, изпусна гърдата и се разрева, Франческа се засмя.

— Видя ли какво направи. Бедното ми детенце. О, Бард, търсиха те по телефона. Беше Тереза Буут. Беше много настойтелна. Каза, че иска да ѝ се обадиш преди седем часа.

— Господи — отвърна той. — Проклета жена.

— Ще ѝ се обадиш ли?

— Разбира се, че няма да ѝ се обаждам. Е, може би някой друг път, но не сега. — Обърна се, отиде до прозореца и остана там с гръб към нея, загледан навън.

— Наистина трябваше да ги поканим, Бард.

— Не, не трябваше.

— Тя явно се чувства засегната.

— Не давам и пукната пара дали е засегната — избухна той, обърна се и тя видя, че лицето му изразява не само досада. В черните му очи се четеше силен гняв, който едва сдържаше, Франческа го погледна замислено.

— Имаш ли представа за какво се обажда? Тя каза, че знаеш.

— Не, нямам — отвърна той. — Разбира се, че нямам. От къде да имам?

— Не знам — Каза Франческа. — Нямам никаква представа за деловите ти работи, не е ли така?

— Защо мислиш, че може да е по делови въпрос?

— Е, Бард, надявам се да е делови. Не бих искала да имаш интимни отношения с Тереза Буут. — Тя се засмя и погледна към Кити, докато говореше, но той запази мълчание и когато отново вдигна очи към него, не се усмихваше, а я гледаше ядосано.

— Не ставай смешна — каза Бард.

— Съжалявам! Шегата ми не беше добра — побърза да се извини Франческа.

— Да, не беше.

— Извинявай — каза тя отново, като бързаше да разсее гнева му, да го успокои и да върне предишното му настроение. Сега не беше време за скандали. — Мисля обаче, че ще трябва да ѝ се обадиш. Тя наистина много настояваше.

— Да, добре. Ще ѝ позвъня. Когато имам свободно време. Къщата е пълна с гости. Ще се забавиш ли?

— Не, не мисля.

— Добре. — С видимо усилие той се опита да възвърне предишното си настроение. — Тя сигурно пак ще се обади, ако не ѝ позвъня. По-добре ще е да се върна при гостите.

— Да. Слизам долу след минутка.

Франческа се загледа замислена в широкия му гръб. Познаваше Бард толкова добре, че не можеше да не я прониже мисълта, че той я лъже.

Кръщенето хареса много на Рейчъл. Харесваха ѝ повечето партита, които даваше Бард Чанинг. Харесваше също самия Бард, както и присъствието му в живота ѝ, и то повече, отколкото би трябвало. Беше все още привлекателна, въпреки че бе вече на шестдесет и една. Знаеше, че Бард признава този факт и понякога се влияеше от него. Спомняше си един случай, когато Франческа беше в твърде напреднала бременност с Джек, а Рейчъл беше при нея в

Съсекс. Бард се бе върнал неочаквано у дома след пътуване в чужбина и след като Франческа си легна, извади бутилка бренди и седнаха на приказка. Бард ѝ бе казал, че разсъждава като мъж, и тя го беше приела като голям комплимент, но по едно време се усети, че нещата вземат малко по-друга насока, когато изведнъж почувства ръката му да гали основата на врата ѝ, и едва се удържа да не откликне на ласката му. „Време е за лягане“, каза рязко тя и бързо се качи в стаята си, остана дълго през нощта будна, като си представяше, не без вълнение, че ръката му е на дръжката на вратата. На сутринта и двамата се чувстваха ужасно махмурлии и гузни, но от този случай между тях си остана някаква интимност, някакво чувствено, топло и забавно приятелство. Рейчъл знаеше, че има моменти, когато Франческа се дразни от това, а понякога дори се чувства потисната.

Франческа наистина имаше моменти, в които изпадаше в униние. Рейчъл, която имаше по-здрави възгледи за живота от дъщеря си, ги намираше колкото досадни, толкова и обезпокоителни, като се има предвид, че според повечето хора, Франческа просто би трябвало да се чувства извънредно щастлива. Майка ѝ правеше всичко възможно дъщеря и да може да ги преодолява, но без да си позволява директна намеса. Рейчъл изпитваше ужас да не би да я възприемат като тъща, която обича да се меси. Но Бард се държеше като идеален зет не само защото беше само с няколко години по-млад и двамата често се шегуваха, по този повод. Докато на теория перспективата да стане баба винаги я бе ужасявала, за нейна изненада на практика това се оказа съвсем в реда на нещата, особено след като хората се надпреварваха да изразяват изумлението си, че изобщо може да е баба. А и децата бяха прекрасни, и двете, особено малкият Джек. По принцип, Рейчъл имаше някакво вътрешно предпочитание към мъжете от всички възрасти. Отношенията ѝ с него бяха великолепни, особено след като имаше преимуществото, да се отдръпва в случаите, когато той става прекалено непослушен. Като резултат отношенията ѝ с Франческа станаха още по-задушежни.

Рейчъл се огледа малко нервно за семейство Барбър. Никак не ѝ се искаше да общува с ужасната Вивиен. Пийт ѝ беше досадил достатъчно. Но те бяха отишли при Джес и разговаряха с нея. Рейчъл видя наблизко Виктория и реши, че дори тя ще е по-добър вариант за разговор, отколкото семейство Барбър. Виктория се бе държала много

мило с всички през целия ден, грижеше се за Джек и разговаряше любезно с всеки. Беше много по-добра от сестра си, която бе наистина костелив орех. Беше извънредно груба и безцеремонна. Какво щеше да ѝ стане чак толкова, въпреки лоялността ѝ, към нещастната ѝ майка, да дойде днес за два часа, за да накара баща си да се почувства щастлив? Той беше толкова добър към нея. Това, от което се нуждаеше, беше един хубав пердах по задника. На външен вид обаче бе наистина нещо изключително. Дори Рейчъл, която обикновено не се впечатляваше много от женската красота, намираше Кирстен за ослепителна красавица. Докато Виктория беше хубавичка и симпатична, Кирстен беше направо красива. С класическите, безупречни черти, големите зелени очи, буйната, разкошна златиста коса тя имаше нещо и от силата и индивидуалността на баща си. Носът ѝ беше съвършено правилен, но същевременно бе като изсечен, а извивката на устните, макар и идеална, издаваше дълбока чувственост. Брадичката ѝ беше със забележителна форма, почти четвъртитата, а главата стоеше гордо върху дългата бяла шия. Беше висока почти метър и осемдесет, със слаби, безкрайно дълги бедра, а гърдите ѝ бяха приятно заоблени. Имаше елегантни ръце и стъпалата ѝ бяха необикновено тесни и издължени. Гласът ѝ бе изключително впечатляващ, плътен и дрезгав, дори малко груб. Рейчъл винаги бе считала, разсъждавайки безпристрастно, че Франческа е красива, но сравнена с Кирстен, красотата ѝ беше съвсем обикновена.

Гостната бе започнала да се поопразва. Рейчъл погледна часовника си. Беше почти пет и петнадесет. Скоро щяха да останат само членовете на семейството и възможността да размени няколко думи с Бард щеше да бъде пропусната. Умът му отново щеше да забрави околните и да се съсредоточи върху единственото нещо, което го вълнуваше непрекъснато — неговата компания и проблемите, свързани с нея. Тогава щеше да стане недосегаем. Тя трябваше да побърза. Приблужи се към него точно когато той се сбогуваше с Питър Барбър и го потупа леко по ръката.

— Бард, скъпи, удобно ли е да разменим набързо няколко думи?

— Да, разбира се — побърза да я увери той, както винаги любезен и очарователен с нея. — Бизнес или удоволствие?

— И двете, разбира се — каза Рейчъл. — Но не искам сега да се впускам в подробности. Имам едно малко предложение и бих искала

да чуя мнението ти за него.

— Добре — каза той, след кратко мълчание. — Хайде да закусим заедно някоя сутрин през другата седмица. Какво ще кажеш? Обади се по телефона на Марша, безсмислено е сега да се опитвам да определя ден, но ще ѝ кажа, че очаквам да се обадиш, и тя ще го уреди. Става ли?

— Да, разбира се. Благодаря ти, Бард. Много съм ти признателна.

Така ще е най-добре. Ще се обади по телефона на Марша Грейнджър — ужасно експедитивната секретарка на Бард. Без предупреждение беше направо рисковано. Тя винаги отпращаше хората с ледена надменност, давайки ясно да се разбере, че никой не може да се обажда на Бард просто така, освен ако не е най-малко министър-председателят, управителят на Английската централна банка или престолонаследникът. Без предупреждение хората нямаха абсолютно никакъв шанс да се доберат до него. Но той щеше да ѝ каже, че очаква обаждането — никога не забравяше такива неща, — и нещо щеше да се уреди. Рейчъл отново потупа леко Бард по ръката, целуна го едва забележимо по бузата и отиде да си потърси парче торта, като си мислеше колко необикновено внимателен и чаровен можеше да бъде Бард, когато пожелаеше. Тя знаеше, че под маската на арогантността той е извънредно чувствителен, и се запита, за кой ли път през този следобед, колко ли го е заболяло, че Лайъм не се появи. Кирстен беше само едно разглезено и глупаво момиче, докато Лайъм беше на тридесет и четири години и беше време да порасне.

— Лайъм — каза Наоми, — вече си на тридесет и четири години. Крайно време е да пораснеш.

Лайъм вдигна очи от бюрото и я погледна. Тя стоеше на прага на кабинета му с поднос, на който имаше две големи уискита, под мишницата стискаше вестник, а лицето ѝ имаше много решителен вид.

— И в какво, по-точно според теб, трябва да се изрази това израстване? — попита хладно той.

— Като си намериш работа — отвърна тя, остави подноса на бюрото и взе едната чаша. — Като печелиш пари и започнеш ти да ме издържаш.

— Наоми, наистина ли трябва пак да говорим за всичко това? Бяхме се разбрали, че докато се утвърдя в професията, ти ще...

— Да, обаче нещата просто се промениха, Лайъм. Това споразумение вече не е валидно.

— Извинявай, не те разбрах?

— Станах излишна.

— Какво? — изуми се Лайъм, грабна другата чаша, отпи голяма глътка уиски и изчака стаята отново да спре да се върти пред очите му, но тя не спираше. — Какво, за Бога, искаш да кажеш с това?

— Това, което казвам. Загубих работата си. След три месеца, считано от утре, ще ме уволнят. Всъщност може да се каже, че от утре съм уволнена.

— Но, Наоми, никого не уволняват в неделя.

— Мен, да. Обади ми се Дик, беше много мило от негова страна. Току-що се върнал от Ню Йорк и искал да ми помогне да превъзмогна шока от съобщението в офиса. Викат му реорганизация на порационална основа. Това е работа на американците. Всъщност си е пак старата песен. Шестима от нас ще изхвърчат навън. Включително и Дик. — Тя му се усмихна малко сковано и се вгледа в чашата си. Той видя, че чашата трепери в ръката ѝ, и заедно със собствената си паника все пак почувства известно съжаление към нея.

— Наоми, много съжалявам — каза предпазливо Лайъм. — Разбирам колко ужасно е това за теб. Но...

— Да? Но какво?

— Ами щях да кажа, че без съмнение ще успееш да си намериш някоя друга работа.

— Аз обаче не съм толкова сигурна, Лайъм. Играта в нашия бранш много загрубя. А освен това...

— Освен това какво?

— Лайъм, ние и без това сме ужасно закъсали. Не е ли така? Дори и с моята заплата.

— Не бих казал — отвърна уморено Лайъм.

— Разбира се, че сме. Имаме неизплатени сметки по тази къща. Таксите за децата непрекъснато се трупат, искаш идната година Джаспър да отиде в частно училище, а в банката са много наострени. Миналата година си изкарал колко... да има най-много девет хиляди долара...

— Наоми, всичко това ми е добре известно. Твърде често ми го напомняш. Пак ли трябва да ти казвам, докато ми пееш тази стара песен, че когато се наложи...

— Лайъм, та ти ми повтаряш това почти десет години. Според мен крайно време е да признаеш факта, че то няма никога да стане.

— О, благодаря ти за доверието.

Тя не му обърна внимание.

— Както и да е. Сега, когато оставам без работа, трябва да се направи нещо много решително. Мисля, че е твой ред и е крайно време да го направиш.

— Така ли? И какво според теб трябва да работя? Да се откажа от адвокатството и да постъпя може би в „Макдоналдс“...

— Мисля, че трябва да отидеш при баща ти.

— Не, Наоми. Няма да отида.

— Защо не?

— Знаеш защо. И дума да не става.

— Съжалявам — каза Наоми, — обаче не виждам защо да не отидеш. Прочете ли какво пише в днешния вестник?

— Не — отвърна Лайъм.

Разбира се, че беше видял. Прочете информацията няколко пъти и изпита почти физически познатата горчивина, изпълни се с омраза към всички тях.

— Ами аз ще ти го прочета. „Кити Чанинг, родена миналия декември от Франческа — ослепителната трета съпруга на Бард Чанинг, ще бъде кръстена днес в Съсекс в църквата близо до Стайлингс, където се намира великолепно провинциално имение на семейство Чанинг. Кити е последният скъпоценен камък в блестящата му корона. Тя се роди в годината, в която той се нареди на трето място в списъка на «Сънди таймс» на най-богатите хора във Великобритания. За да отбележи раждането на Кити, Франческа даде...“ О, не мога да продължавам повече, повдига ми се. Можеш да си го дочетеш сам. А междувременно ние трябва да се откажем от лятната си ваканция и аз да започна отново да хлопам от врата на врата с биографията си в ръка. Та това е смешно, Лайъм. Седя тук и си мисля, че няма абсолютно никаква причина той да не ни даде поне известна сума пари назаем, за да се пооправим. Кажи ми, ще се срещнеш ли с него, за да го помолиш

да ни помогне, или да го направя аз? Може би пък така ще е по-добре. Поне няма да започна да го обиждам още по средата на разговора.

Тя седна на канапето срещу бюрото. Сивите ѝ очи добиха стоманен оттенък. Беше облечена с джинси и фланелка с къси ръкави, дългата ѝ червена коса се спускаше сплетена на плитка върху раменете. Беше без грим. „Изобщо не прилича на високопоставен международен банкер“, помисли си Лайъм, а после стомахът му се сви, за да му напомни, че тя вече не е.

— Виж какво — каза той предпазливо, — нека да премислим нещата малко по-дълго.

— Лайъм, нямаме време за мислене. Аз посъкратих някои разходи още преди да се обади Дик. Каквото и да се случи, Карла трябва да напусне. Смешно е да пръскаме почти по двеста лири седмично за гувернантка, когато през половината от деня Хети е на училище. Но ако банката надуши нещо, ще ни накарат да продадем къщата.

— О, престани — каза с досада той. — Така се уморявам, когато започнеш да ми изтъкваш колко сме зависими от твоите доходи и от зашеметяващия ти успех. За бога, правя каквото мога.

— Значи това, което правиш, не е достатъчно, а успехите ми малко като че ли понамаляха за нещастие на всички ни. Съжалявам, Лайъм, знам колко го мразиш или твърдиш, че го мразиш, но мисля, че имаш задължения към мен и към децата и трябва да го помолиш поне за един заем. Освен това те предупреждавам, че ако не го направиш, аз със сигурност ще го сторя. Сега отивам да почета на Хети. Ще се видим по-късно.

Лайъм я изгледа, когато отиваше към вратата, а след това взе вестника и се вгледа в снимката на Франческа, която държеше в ръце Джек при последното кръщение. Видя и баща си, застанал до нея с едната ръка около кръста ѝ и чаша шампанско в другата, да се усмихва в обектива. Прочете текста под снимката: „Чанинг и скъпоценните камъни в короната му.“ Захвърли го с рязък замах насред стаята.

— Мразя те — каза съвсем тихо той, загледан в падналия на пода вестник. — Господи, колко те мразя!

ГЛАВА 3

Франческа проследи с неясно предчувствие как сребристият спортен „Ягуар“ на семейство Буут се появи иззад ъгъла на алеята за коли. Потискаше я не толкова мисълта за следващите няколко часа, колкото това как тези часове, прекарани в компанията на Тереза Буут, щяха да се отразят на настроението на Бард за през следващите двадесет и четири. Последиците щяха да се стоварят върху нейната глава, защото идиотската идея да ги поканят беше нейна. Сутринта вече ѝ го беше напомнил три пъти. Идеята наистина беше нейна, но не можеше да се каже, че и тя гори от желание да ги види. Щеше да бъде много по-добре да прекарат сами неделята на Великден. Просто беше усетила, че положението със семейство Буут става повече от неловко, че липсата на гостоприемство от тяхна страна приближаваше границата на непочтителността и че трябваше да се направи нещо по въпроса.

— Те сигурно няма да могат да дойдат — беше казала тя, когато съобщи на Бард, че трябва да ги поканят.

— Милостиви боже! — бе отвърнал той.

Оказа се обаче, че ще дойдат. Дъги се съгласи моментално. Гласът му изразяваше не само удоволствие, но и нещо друго — може би облекчение? Каза, че са свободни през целия уикенд. Може би наистина се чувстваха самотни и тя с известно чувство за вина си помисли, че ако е така, поне Дъги не заслужава подобно отношение от тяхна страна.

За щастие, майка ѝ беше там. Не само за да разсейва Бард от отвратителното му настроение — нещо, което тя умееше да прави твърде добре, и да заглажда неловките моменти по време на обяда, а и да пофлиртува с Дъги за негово най-голямо удоволствие. А че такива неловки моменти със сигурност щеше да има, нямаше съмнение. Тереза Буут щеше да се погрижи. Беше специалистка в тези работи — или ще направи някоя многозначителна забележка, или ще пусне жлъчна шега. Франческа беше положила неимоверни усилия да

проявява великодушие към нея. Казваше си, че е трудно човек да живее в такова разтеглено семейство, като тяхното, където всеки обожаваше нейната предшественичка, и да не се чувства малко изолиран, обект на сравнение или критикуван. Всички се постараха много да проявяват снизхождение към Тереза поне в началото, но не и Бард. Не може да се каже, че той направи дори и най-малък опит.

Франческа обаче се постара. Даде прием в тяхна чест, когато се ожениха, за да може Тереза да се запознае с всички хора от компанията и с членовете на семейството. Разбира се, Кирстен, която напусна твърде демонстративно само след час, беше разочарована, така се почувстваха и някои от най-близките им приятели. Покани я да стане членка на един от нейните благотворителни комитети. Тереза се беше усмихнала чаровно и бе казала, че е жена, която работи и няма време за такива неща.

— Според мен благотворителността е нещо като терапия, скъпа Франческа — бе запомнила тя една от внимателно подбраните ѝ фрази. Въпреки това Франческа съвсем преднамерено си обърна и другата буза и покани двамата с Дъги да прекарат уикенда в Стайлингс, но всичко беше напразно. Можеше да си спести усилията. Тереза си остана все такава — каква? Враждебна не бе точната дума. Посполучливо щеше да бъде противоположното значение на приятелски настроена. Отнасяше се с нея не само с някакво чувство за старшинство (разбира се, Франческа бе по-млада от нея), но и с някакво превъзходство. След няколко месеца Франческа просто се отказа.

Сега обаче се чувстваше виновна, че не ги е поканила на кръщенето, и изпитваше угризения на съвестта, че е засегнала Дъги. Затова реши да направи нов опит и каза на Бард, че ще се старее да бъде много добронамерена към тях. Е, най-вече към Дъги.

А Бард, който обичаше Дъги, с когото бяха преживели заедно всякакви несгоди в живота, както лични, така и професионални, в продължение на двадесет и пет години, се беше съгласил, въпреки че не можеше да му прости, че се беше оженил за Тереза.

Винаги прекарваха Великден в Стайлингс. Това беше традиция, която спазваха почти толкова стриктно както Коледата, която винаги

прекарваха в Лондон. Навръх Великден, Бард стана много рано и прекара два часа в определяне на маршрута, по който останалите трябваше да търсят скритите от него великденски яйца. За малкия Джек това винаги беше прекалено трудна и сложна задача. След половин час го намериха да излапва доволен единственото намерено от него шоколадово яйце. Все пак той се справи далеч по-добре, отколкото Франческа. Тори, която бе изкарала последните двадесет и четири часа в провинцията, напусна веднага след закуска, заявявайки, че споменът ѝ за неудачите, сполетели я в миналогодишния лов на яйца, е още твърде пресен. Но Рейчъл, облечена в яке и гащеризон, продължи да обикаля още дълго из зеленчуковата градина, притиснала към гърдите си три привързани с панделки шарени яйца от „Хародс“. Франческа знаеше, че причината не е само удоволствието от търсенето, въпреки че Рейчъл си падаше много по всякакъв вид предизвикателства. Тя го правеше и за да достави удоволствие на Бард, с когото след обяда щяха да разгледат откритите от нея яйца, да обсъждат маркировката, по която се беше ориентирала, а после той щеше да я заведе в градината, където с тържествуващ вид щеше да ѝ покаже яйцата, които бе пропуснала. Рейчъл винаги идваше за великденските празници. За нея това беше най-хубавият ден от годината, по-хубав дори от Коледа. Собственоръчно сготви пуйката, донесе специално приготвения за Бард лимонов пудинг и великденска торта за децата, купена от магазина на „Фортъмс“. „Дъги сигурно ще се зарадва много да види малките“, помисли си Франческа, хвана Джек за ръка и широко усмихната се отправи решително към колата.

— Здравей, Тереза — каза тя, пристъпи напред, пое малката закръглена ръка и целуна въздуха някъде около добре напудреното лице на Тереза. — Радвам се да те видя.

— Да, измина доста време, откакто не сме се виждали — отвърна Тереза. — Здравей, Джек, имам подарък за теб.

Джек ѝ поднесе покорно изцапаното си с шоколад, кал и трева лице за целувка, преди да попита:

— Какъв е? — А след кратка пауза и ръчкане от страна на Франческа добави: — Благодаря.

— Кола — отвърна Тереза, — с дистанционно управление. Дъглас, скъпи, извади я от багажника.

Винаги го наричаше „скъпи“ пред хората и прекалено демонстрираше физическата си привързаност към него — хващаше го под ръка, целуваше го и стискаше пръстите му, когато бяха заедно. Франческа често си задаваше въпроса дали се държи така и когато са насаме. Усещаше, че в поведението на Тереза има нещо прекалено изкуствено, показно и дори смуцаващо, особено когато протягаше към него ръка, за да я погали, или правеше многозначителни намеци, че нямат търпение да си легнат по-рано. Бард едва понасяше всичко това. Той се държеше по абсолютно противоположен начин. Почти не се докосваше до Франческа, когато наоколо имаше хора, и демонстрираше страстно привързаността си, когато бяха сами.

Тереза вече се беше отправила към къщата и очевидно търсеше да види Бард. Франческа отиде при Дъги, който се беше натоварил с пакети, цветя и бутилка шампанско, и го прегърна.

— Дъги, мили, как си? Радвам се да те видя.

— Благодаря ти, скъпа. Много обичам да идвам тук. Ето, това е за теб, а това за стария приятел. Между другото, къде е той?

В гласа и израза на лицето му се чувстваше известно разочарование. По-рано Бард винаги излизаше да посрещне него и Сюън, още преди Франческа да се е появила.

— О, под душа е — побърза да каже Франческа. — Цяла сутрин си игра на фермер. Засаждаше дръвчета или нещо подобно. Всеки миг ще се появи.

— Добре. Как си, млади момко? Ето нещо и за теб, за да си послушен.

Той подаде на Джек огромен, увит в хартия пакет.

— Върхът — каза Джек, който току-що бе научил тази дума от телевизионния сериал „Съседи“. Пени не го одобряваше, а Франческа му разрешаваше да го гледа заедно с нея и да я употребява колкото си иска. Той започна да къса лъскавата хартия и лентите и да ги хвърля направо на земята. — Това наистина е върхът.

— Джек, не прави така. Занеси подаръка вътре. Сигурна съм, че Дъги и Тереза ще искат да видят как ще го отвориш.

— Дадено — каза той и се затича към къщата с едно малко парченце хартия в ръка.

Франческа се засмя, събра останалите и се обърна към Дъги:

— Много е непослушен и своенравен, но е и толкова чаровен, че ми е трудно да му се сърдя.

— Одрал е кожата на Бард — отбеляза Дъги и ѝ се усмихна. — А ти добре ли си, скъпа?

— Да, добре съм. Ами ти? Изглеждаш добре.

Той наистина изглеждаше добре. Имаше приятен тен и беше по-слаб, отколкото когато го беше видяла последния път. Дъги беше изключително красив мъж. Висок, много изправен, с гъста прошарена коса, чудесни сини очи и солидни бели мустаци. Беше винаги безупречно облечен и се покриваше напълно с общата представа за бригаден генерал от запаса.

— Да, току-що се върнахме от един санаториум в Португалия. Играхме много голф. Всъщност аз играх, а Тереза лежеше край басейна. Каза, че трябва малко да поотслабна. Безпокои се за здравето ми, милата.

Франческа с ирония си помисли, че точно Тереза е тази, която е безспорно пълна. Пълнотата не я загрозяваше и дори я правеше да изглежда секси, но тя, а не Дъги имаше излишни килограми. Е, може би наистина иска да се грижи за него и се безпокои за здравето му.

— На мен ми изглеждаш съвсем добре — каза тя и с мъка го хвана под ръка заради пакетите.

— Много мило от твоя страна, скъпа, но вече съм на петдесет и девет. По-стар съм с пет години от твоя енергичен съпруг и трябва да внимавам.

— На мен ми изглеждаш с пет години по-млад — увери го Франческа.

— Е, как вървят работите в „Чанинг хаус“? — попита Тереза, след като побутна от тук от там моцарелата с домати салата, остави ножа и вилицата и премести чинията си встрани. — Извинявай, Франческа, но наистина не мога да ям това. Не ми разрешават сирене.

— О, съжалявам — каза Франческа — Наистина много съжалявам. Да донеса ли...

— А, не, не, скъпа, откъде би могла да знаеш. Не се е случвало често да ядем заедно. И така, Бард, как вървят нещата във фирмата? Още ли не си дал под наем онова място в Доклендс?

„Като че ли не знае, че не го е дал — помисли си Франческа. — Проклетата жена.“

— Не — отвърна той сдържано, — още не съм.

— Не мина ли много време? Цената му сигурно доста се е покачила.

Тереза, наистина не бих искал да си развалям обяда с неща, които са ми много добре известни и не стават за ядене — каза Бард. Франческа го ритна под масата и той се помъчи да смекчи строгите черти на лицето си в нещо подобно на усмивка.

— Нищо не може да развали такъв обяд — каза весело Рейчъл. — Тереза, защо не ти разрешават да ядеш сирене? Да не би да пазиш диета или...

— Не, имам камъни в жлъчката — каза тя. — Много е болезнено, ако ги раздразня. Затова трябва да се пазя от всякакви мазнини.

— Жлъчни камъни? — попита Джек. — Какво представляват?

— Това са малки отлагания, които се образуват в жлъчката ти — обясни Тереза.

— В твоята жлъчка. И излизат ли, когато ходиш по...

— Достатъчно, Джек — намеси се Рейчъл. — Защо не помогнеш на госпожа Доукинс да изнесе това блюдо? Не порцелановото, моето момче, а големия сребърен поднос. И й кажи да донесе следващото ядене.

— Дадено — отвърна Джек.

— А какво стана с онази работа в Нюкасъл? Оправда ли очакванията ти? — попита Тереза.

— Да, благодаря. Оказа се много доходна.

— Е, това вече е нещо.

— Тереза, още не сме стигнали до просешка тояга — уведоми я Бард. — Франческа го погледна. Мускулчето при слепоочието му, което започваше да играе, когато беше на път да избухне, заплашително потрепваше.

— Разкажете ни за пътуването в Португалия. Сигурно е било забавно — подкани я Рейчъл.

— Така е. Беше наистина много забавно — каза тя. — Въпреки че Дъглас прекара повече време в игра на голф, отколкото очаквах. Той играеше, а аз се занимавах с ръкоделие както обикновено. Мислех, че идеята е да прекараме повече време заедно. Той обаче е такъв работохолик. Като теб, Бард. Понякога се чувствам така, като че ли съм се омъжила за фирмата „Чанинг“.

— Да не би да искаш да се разведеш с нея? — попита я с лъчезарна усмивка Рейчъл.

— Не, разбира се — отвърна Тереза. Тя седеше до Дъги. Взе ръката му и я целуна. — Все едно, че бяхме две деца, отишли на меден месец, нали така, любими?

Той ѝ се усмихна. Очевидно беше, че се чувства неловко, но му стана и приятно. „Той наистина я обича — каза си Франческа. — Без съмнение изглежда щастлив.“ Спомни си мъката, изписана на лицето му, когато Сюзън почина, и безпокойството от прекаленото пиене и се почувства доволна, дори благодарна на Тереза.

— Това е добре — каза Рейчъл. — Радвам се, че сте прекарали приятно. Тереза, ти нямаше ли собствена фирма?

— Да, имам. Това е моята компания за имоти под аренда. Притежаваме няколко великолепни имота.

— Колко интересно! — възкликна Рейчъл. — И къде са те?

— О, обикновените места. На Майорка, на Марбела, току-що купих и два имота в Португалия.

— Колко вълнуващо. Значи работите ти вървят добре?

— Да, доста добре. Компанията не е голяма, но е печеливша. Въпреки че след рецесията печелим по-малко от преди. Но всички трябваше да свалим малко мерника, нали, Бард? Всички, които се занимаваме с този вид бизнес.

— Да — съгласи се сдържано Бард. „Има вид на човек, който иска да напъха две парчета моцарела в гърлото на Тереза“, помисли си Франческа. Опита се да улови погледа му, но не успя.

— Как са децата ти, Тереза?

— О, много са добре. Благодаря. Както знаеш, дъщеря ми живее във Флорида и не я виждам често. (Отчуждила се е — каза си Франческа. — И нищо чудно.) Но синът ми е в Испания и ръководи клона на фирмата ми там. Той е много способно момче. Всъщност, Бард, мислех си, че ти наистина трябва да...

В хола се чу силен трясък. Джек явно беше изпуснал сребърния поднос, Франческа благодари горещо на Бога, че беше от метал, и дръпна назад стола си.

— О, господи! Сигурно е икономът. Ще отида да видя какво става. Извинете ме.

— И аз ще дойда с теб — каза Бард.

Тя го изглежда изумена. Никога досега не ѝ беше предлагал помощта си. В кухнята той ѝ се скара.

— Защо, по дяволите, трябваше да ги каниш? Проклетата жена. Трябва да се махна за малко. Не издържам повече. Измисли някакво извинение.

И той изчезна.

— Е, белята не е голяма — каза, усмихвайки се Франческа, когато влезе в трапезарията с голям поднос, отрупан с препечени до червено и обилно полети с масло картофи. — Ужасно съжалявам, но на Бард му се обади по телефона от Ню Йорк. Надява се, че няма да се забави. Тереза, страхувам се, че няма да можеш да ядеш тези картофи, но госпожа Доукинс бързо ще ти приготви нещо друго.

— Много мило — каза Тереза.

Останаха за чая. Тереза излапа две много маслени курабии и две парчета торта.

— Чудесно е, че маслото не влияе на жлъчните ти камъни — отбеляза с лъчезарната си усмивка Рейчъл.

— Така ли? — отвърна със същата усмивка Тереза. — Бих искала да погледна дръвчетата, които си засадил, Бард. И аз имам намерение да засадя няколко. Ще ми ги покажеш ли, преди да си тръгнем?

— Ами... не мисля, че... — промърмори Бард. Погледна навъсено към Франческа, а тя побърза да каже:

— Тереза, вече е малко тъмно и навън е много студено. Може би следващия път...

— О, не искам да рискувам да ги видя, когато станат висока гора отвърна тросната Тереза. — Бих искала да ги разгледам сега.

— Е, добре тогава, аз ще дойда с теб — обади се Рейчъл. — Джек, мили, ела и ти. Струва ми се, че някъде там е останало още едно яйце.

— Дадено — отвърна Джек.

Инспекцията на дърветата продължи доста дълго. Когато се върнаха, Бард изчезна в кабинета си. След двадесет минути Франческа го последва.

— Върни се веднага оттатък — изсъска тихо тя, побесняла от яд. — Няма да ти позволя да се държиш грубо с нея.

— Тя се държи грубо с мен.

— Въпросът не е в това.

— Разбира се, че е.

Той я погледна, а тя издържа погледа му, абсолютно решена да го накара да изпълни желанието ѝ. Подобни малки победи бяха важни за нея, даваха ѝ увереност, че и тя може поне малко да му влияе. Изведнъж той се усмихна.

— Е, добре. Само ако... — Стана, сложи внезапно ръка около кръста ѝ, а с другата започна да гали гърдата ѝ. — Само ако си легнем рано тази вечер. Много рано. Става ли?

— Добре — съгласи се Франческа. Усмихна му се, зарадвана от мисълта за предстоящата нощ. Усети как желанието приятно изпълва тялото ѝ. — Обещавам. Много рано.

Тереза изпи едно шери, после още едно. Дъги пи бира, извинявайки се, че ще трябва да шофира.

— Хайде да тръгваме, скъпа — каза накрая той и я потупа по коляното. — И без това прекалихме с гостуването.

— Няма такова нещо — намеси се Франческа. — Защо не останете за...

— Боже господи — възкликна Рейчъл. — Ама наистина ли е толкова късно? Мили хора, но аз трябва да си вървя. В девет имам много важна среща с телевизора си. Съжалявам, че ще напусна компанията, но...

Тя стана и се засуети из стаята. Действията ѝ заразиха и семейство Буут, които също станаха, загледани към външната врата. Внезапно Тереза се обърна към Бард.

— Бард — каза тя, — споменах на Дъги, че ако излезе нещо от твоя комплекс за голф в Шотландия, бих искала да обединим силите си. Имам предвид с моята компания. Мога да взема нещо под аренда.

Франческа погледна към Бард.

— Не знаех, че притежаваш имот в Шотландия — искрено заинтригувана каза тя. — Обичам Шотландия. Бих искала да отидем там.

— О, да — намеси се Тереза. — Мястото е много хубаво. Нали така, Бард? Доколкото разбирам, само чака да бъде разработено в стила на компанията „Чанинг“.

Франческа погледна към Бард и се опита да разбере какво означава изразът на лицето му. Това вече не беше раздразнение, нито гняв. Лицето му стана преднамерено безизразно. И тогава тя усети в

нея да се прокрадва някакво тревожно чувство, някаква сянка, която помрачава деня ѝ. Беше изпитвала подобно чувство и друг път, но не можеше да се сети къде и кога. „Глупости — помисли си тя. — Изглежда, че всеки ден, изживян с Бард, си е едно нелеко изпитание.“

— Ами... още няма нищо за гледане — каза накрая той. — Мога да ти покажа много по-хубави неща. Изобщо не става за целта ти, Тереза, а и аз нямам намерение, да се занимавам с подобно нещо. — Тонът му недвусмислено показваше, че предложението за арендата няма да се осъществи.

— Е, няма значение — отвърна Тереза. — Просто ми хрумна такава идея. — Тя му се усмихна изключително мило.

В шест и половина, те най-после си заминаха. Бард остана на стълбите, загледан мрачно след колата им.

— Проклетата жена — каза той. — Господи, колко я мразя. Благодаря ти, Рейчъл. Нямах да издържа, ако не беше ти.

— Да, и аз ти благодаря — обади се Франческа. — Мамо, ти беше чудесна. Наистина ли държиш да си тръгнеш? Можеш да останеш, ако искаш.

— Не, скъпа. Утре трябва да ставам много рано. Благодаря ти. Джек, дай целувка. Скоро ще те заведе в „Макдоналдс“.

— Ще е върхът — отвърна Джек.

— Джек, я се погледни колко си мръсен. Отивай веднага в банята да те изкъпя.

— Добре, върви. Аз ще изпратя майка ти — каза Бард.

Франческа се качи по стълбите с Джек и потърси Пени.

Беше изключително доволна, че обядът е свършил, но въпреки това ѝ беше интересно. Струваше ѝ се, че желанието на Тереза да ядосва Бард и да му задава неудобни въпроси надхвърля рамките на една обикновена неприязън, а неговата ненавист към нея беше почти патологична. Въпреки че подобни чувства не бяха чак такава рядкост за него, и то поради твърде незначителни причини.

По-късно, когато лежаха в леглото и разговаряха, Бард си призна, че не се е държал много любезно, а Франческа се съгласи, че е бил подложен на необикновени провокации. Вече беше протегнал ръка към нея, беше я възбудил, а след това тя бе изпитала онова разтърсващо,

ненаситно и изключително приятно чувство, което я завладяваше, когато правеше любов с него. Беше ѝ казал, че я обича, а след това съвсем неочаквано, докато гледаше тавана и галеше косата ѝ, попита:

— Задавала ли си си въпроса, колко силно ме обичаш, Франческа?

Тонът му беше непринуден, леко закачлив. Тя се обърна към него и се подпря на лакътя си.

— Много, много те обичам — отвърна Франческа. — Знаеш, че е така, защо питаш?

Той се обърна и я погледна. Очите му изпитателно разглеждаха лицето ѝ. След това каза:

— Нека да се опитаме да измерим любовта ти. — Бард обичаше подобни игри. Те имаха за цел да я объркват, да я накарат да се чувства несигурна. Веднъж го бе попитала, дали прави същото и в офиса си. Той я беше погледнал с голяма почуда и бе отговорил: да, разбира се.

— О, Бард — каза тя сега. — Имаш предвид, ако загубиш всичките си пари, нали?

— Можем да започнем с това.

— Ами, няма да ме е грижа, знаеш, че е така. Парите ти изобщо не ме интересуват.

— Ще отидеш ли да миеш подове? Ще пазиш ли и последното залче за нас?

— Не ставай глупав. Мога да се справя далеч по-добре. Просто ще се върна на работата си, а и това ще ми хареса.

— Да, знам, че би могла да го направиш — каза той малко троснато. — Добре, а да предположим, че се захвана с друга жена?

— Ще ми бъде много мъчно за нея — каза тя през смях. — Този отговор е лесен.

— Не, наистина, би ли продължила да ме обичаш при такива обстоятелства?

— Не — каза тя бавно. — Не бих могла.

— Аха, ето че имаме вече една граница.

Изведнъж Франческа изпита истински страх, играта изглеждаше сериозна.

— Бард, да не би да се опитваш да ми кажеш нещо?

— Не, разбира се, че не — каза той и я целуна. — Как бих могъл, та това е немислимо, не мога да си го представя.

— Добре — каза тя. — Какво ще бъде следващото изпитание?

Той замълча за миг и после каза:

— Просто да предположим, че поискам да направя нещо, което не одобряваш.

Тя го погледна, истински заинтригувана от въпроса.

— Какво ще е то?

— Не знам. Например да подправиш подписа върху един чек или да ми помогнеш да фалшифицирам някакви документи, нещо подобно.

— О, не, не бих могла да го направя — отговори веднага тя. — Не и нещо нечестно. Не бих го направила дори и за теб.

— При никакви обстоятелства?

— При никакви.

— Много нелоялно от твоя страна.

— Не — каза бавно тя, — не мисля, че е така. Но ти не би ме помолил за такова нещо, нали? Знам, че не би го направил, така че това е въпрос, който дори теоретически не стои пред мен.

— Ще се опитам да не го правя — каза той с усмивка, целуна я и я придърпа към себе си. — Опасявам се, че ти изобщо не ме обичаш. А сега, хайде да спим.

Той заспа след минути, очевидно необезпокояван от нищо, обаче тя остана да лежи будна известно време, замислена по-сериозно за любовта, за нейните граници и къде биха могли да бъдат поставени. И си спомни кога беше усетила да я обзема подобно безпокойство — на кръщенето на Кити, когато Тереза Буут се беше обадила по телефона. Както и тогава, тя го потисна дълбоко в себе си и накрая заспа.

Кирстен почти съжаляваше, че не беше отишла с Тори в Стайлингс на лов за великденски яйца. Толкова ужасна, се оказа неделата ѝ. Твърде много беше свикнала с нещастieto. Животът ѝ се измерваше с него, епизод, след епизод. Като се започне с изпращането ѝ в частното училище, още на девет години и с това, че стана свидетел на изпращането на разплаканото ѝ по-малко братче, дори по-рано; спомняше си как веднъж, късно през нощта стоеше на стълбите и видя през перилата любимият ѝ татко да напуска фамилната къща в Хамстед само с един сак, след това бе наблюдавала дълго майка си постепенно да се превръща в безпомощна алкохоличка след поредица

от все по-ужасяващи и безпогрешно предвидими епизоди, докато се стигна до случая, когато тя падна по стълбите, получи сътресение на мозъка и остана да лежи там в локва кръв. Дванадесетгодишната Кирстен, я намери в това състояние, когато се върна един следобед от училище. Не си спомняше много периоди, в които беше живяла спокойно, и нито един, в който всичко около нея да е било стабилно. Бяха я сполетявали нещастия и в личен план. Повечето от тях бяха свързани с мъже и всичките бяха допринесли за засилването на убеждението ѝ, че е неудачница. Няколко завършили катастрофално любовни истории, две забременявания, едното от които, призна го само пред себе си, не беше случайно, и два последвали аборта. На всичко отгоре, завършвайки право в университета в Бристол, беше получила едва трета степен, въпреки че според нея за знанията си заслужаваше най-малко втора, а дори и първа. Оттогава безработицата я преследваше, и то по твърде впечатляващ начин. „По принцип, животът си е една голяма курва, но днес направо надмина себе си“, казваше си тя, докато караше с голяма скорост по „Олд Бромптън роуд“ рано вечерта тази неделя. Дори не се изненада, когато видя в огледалото за обратно виждане синята мигаща светлина, въпреки че опитващите се да бъдат любезни полицаи направо я разплакаха, след като не можаха да постигнат нищо друго. Пристигна в апартамента си почти на ръба на истерията и завари Тори, да си тананика щастливо и да ръси в безупречно бялата ѝ кухня черни трохи от филията, която току-що беше изгорила.

— Тори, глупава крава такава, виж какво правиш! Прекарах сума ти часове в чистене тази сутрин. Между другото, какво правиш тук и защо не си в Съсекс на вечеря с проклетата Франческа и шибаните ѝ дечица? Махай се, хайде да те няма... О, Тори, извинявай, недей и ти да се разплакваш, наистина съжалявам, ето вземи носната ми кърпичка, а аз ще наляя и на двете по чаша вино...

— Не искам вино — проплака Тори. — Вече пих прекалено много и ме боли главата. Хайде да пием чай. Кипнах вода в чайника.

Кирстен видя сестра си, застанала пред нея с голяма чаша за чай в ръце, да трие очите си като малко дете и ужасно съжали. Тори беше единственият човек на този свят, когото тя истински обичаше, без да брой може би баба си Джес, а тя се отнасяше към нея като към лайно. Бедната Тори, полагаше толкова усилия да ѝ се хареса, почти я

боготвореше, искаше ѝ съвет почти за всичко, а какво получаваше в замяна? Обиди. Тя сложи ръка върху ръката на сестра си и малко смутено ѝ се усмихна.

— Съжалявам, Тори, наистина съжалявам. Аз съм една кучка. Не заслужавам обичта ти.

— Това е вярно — каза тя и с мъка се усмихна.

— Имах такъв отвратителен ден. Абсолютно скапана работа. Изгубих всичките си кредитни карти. Мисля, че ги забравих в „Севън Илевън“, но и бездруго вероятно са ги прибрали. След това се нахаках в един уличен стълб и одрах колата, а когато се прибирах тази вечер, ме глобиха за превишена скорост. Карах с шестдесет мили по „Олд Бромптън роуд“. Могат дори да ми вземат книжката. Господи, Тори, защо всичко ми върви наопаки?

— Къде е Тоби? Мислех, че ще бъдеш при него тази нощ.

— Ох — изпъшка Кирстен, — ох, Тори — повтори тя и отново избухна в сълзи.

— Какво е станало? — попита Тори. — Сега пък какво има?

— Той е... Ами... всичко свърши.

— Свърши? Та нали говорехте да живеете заедно?

— Говорехме. Аз обаче му казах да се омиа. Днес.

— Защо?

— Престани да ме разпитваш. Просто го направих, това е всичко. Остави ме на мира.

— Добре де — съгласи се Виктория и дребното ѝ личице отново се нацупи. — Искаш ли още чай?

— О, Тори — въздъхна Кирстен, — съжалявам, съжалявам, съжалявам. Добре. Ще ти кажа. Нищо подобно не съм му казвала, но той ми го каза. Имахме грандиозна кавга и той... той каза, че всичко е свършило. Финито. Че аз... — Тя пое дълбоко въздух, като се надяваше изричането на истината да я пречисти и да се почувства по-добре, като след изповед в църквата. Господи, от години не беше се изповядвала, може би ще трябва...

— Че ти какво? — попита Виктория и ѝ наля още една чаша чай.

— Какво ти каза?

— Че съм една пикла. Една разглезена и глупава пикла. И че мога да се върна при него, когато порасна. Това бяха точните му думи,

щом толкова искаш да знаеш. — Тя започна да рови из чантата си за цигари, запали една и се усмихна малко смутено на Тори през дима.

— Може и да е прав. Не знам.

— Е — каза предпазливо Тори, — предполагам, че си разглезена. Искам да кажа, че всички сме такива. Обаче...

— Да, ама има разглезени и по-разглезени. Не е ли така? Ох, не знам. Чувствам се толкова объркана, че вече не си знам дори името. Подай ми онези пликове. От дни почти не съм се прибирала вкъщи.

— Заповядай — каза Тори и небрежно ги погледна. — Като ги гледам, повечето от тях са за неизплатени сметки.

— Карай, и без това вече съм затрупана с такива, така че от малко повече нещата няма да се променят, кой знае, колко. Я да видим. О, господи. Писмото от „Хоукинс Мейърлинг“. Моля ти се, Господи, дано да са ме взели. Умолявам те, умолявам те, умолявам те. — Настъпи тишина, докато разкъсваше плика. След това каза: — Е, още един провал. — Остана така, загледала в листа със спретнатите, изписани на компютър редове. Започна да имитира с насмешка части от писмото: „В отговор на вашето писмо... с голямо съжаление... желаем ви успех в бъдеще...“ „Хоукинс Мейърлинг“ бяха последната ѝ надежда, последната авторитетна фирма, която би могла да я вземе на работа. Сега трябваше или да отиде в провинцията, или изобщо да се откаже от правото. Едва ли можеше да им се сърди. Та кой би взел някого, с оценка трета степен в дипломата? Беше безнадеждно още от самото начало. Господи, как се проваляше във всичко, в абсолютно всичко... Хартията започна да се замъглява пред очите ѝ и тя отново избухна в сълзи. — О, Тори, аз съм такава неудачница, ама такава неудачница. Изобщо не мога да се оправям в живота, въобще не съм пригодена за съществуване на тази идиотска планета. Всичко, с което се захвана, завършва с пълен провал. Какво да правя? Кажи ми какво да правя. — Звънецът на външната врата пронизително иззвъня. — Ако е Тоби, кажи му, че ме няма. Излязла съм с някакъв чукундур, който...

— Не е Тоби — прекъсна я Тори. — Сигурно са Джони и Арабела. Съжалявам, Кирстен, сега ще ги разкарам. Ще отидем в кръчмата.

— Не, не, няма значение. Аз просто ще си седя в стаята с бутилка водка и шишенце с хапчета. Извинявай, Тори, пошегувах се.

Шегата ми не беше сполучлива. Не исках да те засегна.

— Знам — отвърна Виктория и се изправи. На личицето ѝ беше изписана смесица от съчувствие и облекчение. „Тя наистина е твърде малка, за да се оправя с такива работи — помисли си, с угризение Кирстен. — Не би трябвало, да се държа така, пред нея, вече няма да го правя.“ — Но ще ти кажа какво трябва да направиш. Мисля, че трябва да постъпиш на работа при татко, поне за известно време. Лудост е да не си никъде и да не правиш нищо, когато той те очаква, с отворени обятия и умира от желание да ти помогне. Гордее се с теб и така му се иска, да работиш при него във фирмата. Все пак, като начало ще е по-добре, отколкото да седиш по цял ден тук, да се шляеш по магазините, или пък да си губиш времето с тези ужасни хора.

— Знаеш, че бих предпочела да умра — каза с досада Кирстен. — Помисли си само, колко пъти съм му казвала да върви по дяволите неговата шибана работа, в шибаната му компания. Сега не мога да отида и да застана на колене пред него.

— Да, но благодарение на щастливата ти звезда, той още е готов да те вземе на работа, ако го направиш — каза ѝ Тори. — Повечето бащи, не биха го сторили. Дори днес го чух да казва на Рейчъл Дънкън-Браун, колко се гордее с теб, колко си била умна и как само чака да отидеш при него и да поемеш работите в „Чанинг“, когато се пенсионира. Той те обожаваше, Кирстен. Помоли ме да ти кажа, колко те обича и да му се обадиш по телефона. Струва ми се, че трябва да помислиш по въпроса. — Звънецът на външната врата отново иззвъня. — Трябва да тръгвам. Ще се видим по-късно.

— Добре — каза Кирстен апатично. — Съвсем сериозно, не се притеснявай, че излизаш. Ще се изкъпя и ще си легна рано. Добре де, уверявам те, преди да си го повторила, че ще помисля по въпроса. Благодаря ти. Ти си съкровище, Тори, наистина.

Тя остана да лежи дълго време във ваната и да мисли по въпроса. Представи си, какво облекчение щеше да бъде, да има истинска работа, а не просто нещо за правене, да има цел в живота; чувството, че отива някъде, че получава нещо, съзнанието, че използва способностите си, ума си и не на последно място — че печели някакви пари. Средствата, които ѝ отпускаше баща ѝ, не бяха малко, но вече не можеше да покрива с тях, значителните разходи за екстравагантния живот, който водеше. Помисли и за унижението, на което трябваше да се подложи.

Не само че трябваше да се извини на баща си за държането си, при последните им няколко срещи, но трябваше изрично да обещае, че ще се държи добре в бъдеще. Щеше да се наложи да бъде, поне любезна с Франческа и с ужасната ѝ майка, ако се случеше да я срещне, въпреки че го смяташе за малко вероятно. Ще трябва да бъде непрекъснато благодарна и да се чувства зависима. Знаеше, че това ще е неизбежно, колкото и усилено да се трудеше, а много по-лошо от всичко беше съзнанието, че всеки щеше да казва, че са я приели на работа, заради баща ѝ. Беше изразила така гръмко желанието си, да гради сама живота си и да не приема лесния избор, въпреки че, разбира се, не се отказваше от някои по-дребни придобивки, като апартамента и колата. Сега обаче, щеше да ѝ бъде изключително трудно, да поеме по полесния път, след един не особено успешен за нея период.

Замисли се за Тоби и за това, колко я бяха засегнали думите му. Не беше сигурна, че държи на него, но той е, тоест беше, един изключително важен фактор в живота ѝ, не само защото ѝ доставяше огромно удоволствие в леглото, но имаше и стил, и беше забавен компаньон, а може би най-важното от всичко — беше истински приятел, на когото можеше да разчита, а такива тя имаше малко. Наложил си отново, да си припомни, какво ѝ беше казал: че е разглезена, самовлюбена, мързелива и истерична. Запита се какво ли би казал Тоби, ако отиде с наведена глава при баща си, истински се покае пред него и го помоли да я вземе при себе си.

Докато реши какво да прави, водата във ваната изстина. Облече се и написа писмо на баща си. Не беше дълго, но ѝ отне доста време. Когато свърши, реши, че е прекалено важно, за да разчита на пощата, а и докато чакаше да съмне, за да го пусне, можеше да промени решението си. Предпочете да отиде сама с колата до площад „Сейнт Джеймс“ и лично да го остави.

Когато пристигна, беше доста късно, почти полунощ. Остана да седи в колата. Струваше ѝ се твърде болезнено, дори простото действие, да излезе от нея и да пусне плика в пощенската кутия. В този миг, видя нощния портиер Хю, да отваря пред някого входната врата на голямата и много красива сграда, в която се намираше „Чанинг хаус“. Портиерът кимна почтително на излизащия. Който и да беше, се насочи към колата, паркирана непосредствено пред входа, и включи двигателя. „Някой, който ще да е работил до късно“, помисли си

Кирстен и когато видя, че колата ще мине покрай нея, загаси вътрешната лампа, за да не я познаят. Запита се дали го познава. Може би беше адвокатът на компанията Чарли Прентис или Питър Барбър, но когато сребристият „Ягуар“ мина покрай нейната кола, видя, че лицето е на жена, което още повече я заинтригува. Беше на средна възраст, но много запазена. Имаше тежък грим и сребристоруса коса. Лицето ѝ беше познато. „Господи — помисли си Кирстен, — я виж кой е — ужасната Тереза Буут.“ Беше я срещала само два пъти на приеми в къщата им в Лондон и я намираше за кошмарна, с нейните немигащи яносини очи, щръкнали цици и дрезгав глас, с който даваше непрекъснато съвети на Дъги какво да прави. Смяташе, че баща ѝ я ненавижда, и все пак я виждаше тук. Явно, че беше добре познат посетител на „Чанинг хаус“, който можеше да влиза и излиза в толкова късен час и Хю да я поздравява. „Колко необичайно“, помисли си Кирстен, излизайки от колата. Отиде бавно до вратата на „Чанинг хаус“ и пусна писмото в пощенската кутия. Може би нейното присъствие тук щеше да се окаже по-интересно, отколкото изглеждаше.

Рейчъл не беше свикнала да се чувства нервна. Тя се носеше през живота на сала на самоувереността и никога не се съмняваше, че хората се радват да я видят, че им е забавно с нея, а ако са мъже — че ще бъдат очаровани. Дори и в най-тежките моменти от живота, когато съпругът ѝ съвсем очевидно насочи компанията и цялото си семейство, към съда за банкрутирали, отиде в плевника на къщата им и се застреля в момента, когато тя развеждаше хора, из същата тази красива къща, която толкова обичаше, а бе принудена да продаде; после, когато трябваше да сменя няколко унизителни работи все в компанията на момичета два пъти по-млади, но непритежаващи и четвърт от ума ѝ, тя пак запази вътрешния си кураж, високия дух и способността си, да намира във всичко нещо забавно и дори смешно. Опасяваше се, че в това отношение дъщеря ѝ съвсем не прилича на нея. Тя беше смела, и то много, но дързостта ѝ не бе от такова жизнерадостно естество. Справяше се с изпитанията и им даваше достоен отпор, но не ги търсеше сама и се задоволяваше да се носи по течението.

Рейчъл имаше доста причини, които не ѝ позволяваха да каже на Франческа, че следващата сутрин ще бъде на вече два пъти отлаганата

закуска с Бард. Едно беше да флиртува с него, да играе ролята на идеалната тъща, да блести на неговите приеми и да подкрепя съпругата му, ако това е необходимо, и съвсем друго да му поиска пари зад гърба на тази съпруга, колкото и чудесни да бяха намеренията ѝ.

— Е, Рейчъл — каза той, като се настани, пред сложените на масата голяма купа, пълна догоре с кайсии и сини сливи, и чиния с кроасани и започна да напъхва салфетката си, в яката на ризата, — какво мога да направя за теб?

— Започни диета — срязва го Рейчъл. — Не искам дъщеря ми да остане вдовица.

— Миналата седмица, бях на обстоен медицински преглед — каза Бард. — Всичко е наред.

— Сигурно си с наднормено тегло.

— Не е вярно — отвърна той развеселен. Не обръщаше внимание на подобни забележки. Беше толкова самонадеян, че критиките по негов адрес изобщо не го вълнуваха. — Зависи как гледаш на мен. Не мога да понасям хора, които се превземат, когато става дума за храна. Като ужасната жена на Буут. Разбира се, че килограмите ми са доста, но това са главно мускули. Аз съм в много добра форма, Рейчъл. Ходя в гимнастическия салон, най-малко три пъти седмично, а и ветроходството е много добро физическо упражнение. Въпреки че напоследък не го практикувам често. Искане ми се да убедя Франческа да идва с мен на плаване.

— Тя мрази водата — каза Рейчъл. — Плаши се от нея.

— Знам. Но само ако...

— Бард, тя е уморена. Повярвай ми.

— Знам, знам. А сега нека се върнем на твоя въпрос. Какво искаш от мен? Пари ли?

— Да — отвърна Рейчъл, стресната от директността на отговора си. — Пари. Не за мен, разбира се. За нещо много... за нещо много важно за мен.

— И защо трябваше да се срещаме специално, за да го обсъдим? Защо просто не ми каза, щом като ги искаш като дарение?

— Това е... нещо повече от дарение — отвърна Рейчъл. Усети как дланите на ръцете ѝ, се изпотяват, взе чашата с портокалов сок и забеляза, че ръката ѝ трепери. По дяволите! Имаше намерение да бъде хладнокръвна и да запази спокойствие. Ако не внимаваше, той можеше

наистина да стане прекалено любопитен, а тогава щеше да се наложи тя да нагази в много дълбоки води.

— Тогава какво е?

— Аз... ами ангажирана съм много тясно с едно благотворително дружество.

— С какъв вид, благотворителност се занимава то?

— Ами най-общо казано, дейността му е в сферата на хората, с умствени увреждания — отвърна предпазливо Рейчъл.

— Така ли? Не очаквах, че ще се ангажираш с такова нещо, Рейчъл.

— Защо? — попита тя. Не искаше да прозвучи така предизвикателно, но намекът, който направи, я ядоса. — Защото не ти изглеждам като човек, който е склонен да прави добрини ли? Защото предполагаш, че щом става дума за благотворителност, тя трябва да е за нещо по-приемливо за обществото? Като например за Деня на борбата срещу наркоманията или за Червения кръст?

— Да — каза, без да го увърта той. — Точно така. Не е нужно да се възмущаваш, чак толкова, Рейчъл, не мога да нямам известни резерви. За мен ти си една много изтънчена, много забавна, много сърдечна и много привлекателна жена, ако трябва да изразя личното си отношение. Не си те представям, като човек, загрижен чак толкова за хората, които не са имали късмет, колкото теб самата. Освен ако не става въпрос за членове на собственото ти семейство. Очевидно съм те подценявал.

Рейчъл пое дълбоко въздух, помъчи се да се усмихне и да изглежда по-спокойна.

— Поласкана съм, че ме намираш привлекателна и забавна, Бард. Дори бих могла да ти върна комплимента, но ти наистина нямаш точна преценка за мен. Или не съвсем точна. Да ти разкажа ли за него? За моето... за това благотворително дружество? — Думите „собственото ти семейство“ още звучаха в ушите ѝ. Опита се да не им обръща внимание.

— Моля те, разкажи ми. Очевидно ще трябва, доста да поговорим. Би ли почакала за минутка?

— Разбира се.

Той стана, отиде при бюфета и се върна с чиния, пълна с черен пудинг, гъби, домати и бекон.

— Извинявай — каза ухилен Бард, като видя физиономията ѝ. — Не искам гладът да ми отвлича вниманието. Сега съм изцяло твой.

— Може би ще трябва да започна, с малко предварителна информация... Има един Дом, който от известно време привлича вниманието ми...

— По какъв начин? — попита Бард.

— Не разбрах въпроса ти.

— По какъв начин привлича вниманието ти?

— Една моя приятелка има там дъщеря. Тя е... тя почина. Имам предвид, приятелката ми. Ходила съм там два пъти. Да посетя дъщеря ѝ. И...

— Къде се намира?

— В Девън. В северната част на Девъншир, близо до границата с Кормиш. Управлява се от монахини и е свързан с един манастир. Направо е чудесно.

— Така ли?

— Работата е там, че имат огромни финансови затруднения. В продължение на много години, са се издържали с пари от завещания, а и църквата беше по-богата.

— Мислех, че Католическата църква, все още е доста богата — отбеляза сухо Бард.

Рейчъл го погледна. Бе забравила, че Пати беше, а и без съмнение, продължава да е ревностна католичка.

— Църквата, може би, но този манастир не е. За такива места е много трудно да се издържат сами. Особено след купищата ужасно оскъпяващи съществуването му правила, произтичащи от членството в Европейската общност, Домът вече не може да се справя както по-рано и не можеш да си представиш колко пари започнаха да потъват там...

— Със сигурност мога — отбеляза Бард. — Тази работа, с потъването на парите, ми е добре известна.

— Както и да е. На три мили от Дома обявиха, че продават една много голяма стара къща. Ако ние... ако те я купят, ще бъде чудесно. Към нея има и малко земя, на която биха могли да направят зеленчукова градина, могат да отглеждат пилета, може би и някоя коза, ето такива неща, с които да задоволяват нуждите си от храна. Най-доброто е, че към къщата има много допълнителни постройки,

включително два чудесни парника. Има и една, която може да се превърне в пекарна. Така че...

— И кой ще финансира покупката на това място? — попита Бард. В очите му започнаха да припламват гневни пламъчета, когато я погледна. Рейчъл отвърна на погледа му, без да мигне.

— Благотворителното дружество. Имам предвид, новосъздаденото такова. Ние... те подадоха молба, да им бъде даден такъв статут. Ако успеем да докажем, че паралелно, с поддържането на Дома ще можем да извършваме и някакъв вид рехабилитационна дейност, може би ще получим разрешителното, а и това ще бъде много по-добре за обитателите му. Монахините са чудесни жени, но ако се намерят подходящи хора, които да стопанисват заведението, и с известна подкрепа отвън, то би могло, да се превърне в нещо като малка комуна, която може би няма да успее да се самоиздържа изцяло, но със сигурност ще допринася за покриване на част от разходите си.

— Да, разбирам — каза Бард. — И къде е моето място във всичко това?

— Виждаш ли, едно от изискванията да бъде дадено разрешение, за дейността на дружеството, е да има попечители. Всъщност, трябва да са трима.

— И какво трябва да правят те?

— Ами те... такова е изискването... вероятно ти е известно...

— Хайде, Рейчъл — подкани я Бард. Започваше да става нетърпелив. — Ако говорим за начина, по който представяш проекта си, ще ти кажа, че съм срещал хора, които се справят далеч по-добре. Разочарован съм от теб.

— Те трябва да покриват всички загуби — каза бързо Рейчъл. Пресуши чашата си с кафе и даде знак на келнера да я напълни отново. — Искам да кажа, че това е главното им задължение.

— Да бе. Освен това трябва да стопанисват земята, да водят банковите сметки и да преглеждат годишните отчети. Това ми е известно, Рейчъл, дори много добре. И преди съм участвал в такива благотворителни дружества.

— Аха — възкликна тя и го погледна, малко по-строго от преди. — И защо тогава ме караш да ти обяснявам?

— Защото искам да те накарам, ти да го кажеш. Не виждам защо трябва да те улеснявам — каза Бард развеселен. — Искаш твърде

много. И може би сега е моментът да ми кажеш, защо ще трябва да го правя. Защо ще трябва да се изложя на голям финансов риск и да се обвързвам с нещо, с което нямам нищо общо...

— Няма да има финансов риск — каза Рейчъл. — Не бих те карала, ако имаше. Само къщата, струва внушителна сума пари. Тук става дума най-вече, за даване на гаранции.

— Намерила ли си другите двама попечители?

— Още не. Обърнахме се към двама души, но засега никой не е дал съгласие.

— Много ми е чудно, защо. Предполагам също, че работата е доста спешна?

— Ами да... така е. Доста е спешна. — По дяволите, изобщо не се справяше добре. — Имотът има попечител, който иска да го разпродаде на части и...

— Много разумно — отбеляза Бард. — Ще спечели добри пари. Това ми звучи като доста по-привлекателно предложение.

— О, Бард, не се отклонявай — настоя Рейчъл. — За бога, нека се придържахме към темата.

— Помислих, че най-важното е покупката на имота.

— Не, не е. Главното е комуната и необходимостта, да се основе благотворителното дружество.

— И как по-точно, си обвързана така тясно с всичко това? — попита Бард. — Връзката ти ми се струва, твърде неясна. Не разбирам.

Рейчъл го погледна, като се мъчеше да изглежда спокойна.

— Не е точно така. Казах ти, отидох там...

— С приятелката ти?

— Да.

— Срещал ли съм я? Може би е била на сватбата или...

— Не, не си я срещал. Казах ти. Тя почина.

— Разбирам. Колко тъжно. Продължавай.

— Ами аз просто, много се развълнувах от видяното. Това е всичко. Видях, какви усилия полагат монахините за тези хора, колко неуморно работят. Мисля... просто не искам нещо такова да пропадне поради липса на средства. Когато те са готови да си скъсат задниците от работа, не само монахините, но и самите обитатели на Дома, ми се струва много важно, той да може да продължи да съществува и да получи самостоятелност поне до известна степен. Мислех, че това ще

ти допадне, Бард. Това е една от причините, които ме накараха да се обърна към теб.

— Така ли? — Беше приключил с черния пудинг и сега трупаше мед върху един кроасан. Отхапа голям залък, облегна се на стола и я погледна. Погледът му беше суров. „Ще ми откаже — помисли си тя — и вината ще бъде изцяло моя, защото представих работата толкова нескопосано. Изобщо не трябваше да опитвам. Глупачка, тъпанарка такава...“ — Е, добре — каза той, като че ли прочитайки мислите й — Звучи ми... интересно. Всъщност много е интересно, Рейчъл. Може и да ме убедиш да помогна.

Отначало тя не повярва на думите му, беше толкова сигурна, че ще откаже. После стана, преобърна захарницата, наведе се през масата и го целуна по бузата.

— Бард, ти си чудесен. Обещавам ти, че няма да съжаляваш. Аз...

— Рейчъл, не бързай да се въодушевяваш. Не съм казал, че приемам, казах, че може би ще приема. Бих искал обаче да знам много повече подробности.

— Разбира се, че ще бъдеш подробно запознат.

— И първото нещо, което бих искал да направя, е да забравя онази съшита с бели конци история за приятелката ти и нейната дъщеря и да чуя истинската причина, която те кара да се ангажираш толкова много с това място.

„Внимавай, Рейчъл, не му позволявай да те паникьоса.“ Тя седна отново и продължително го изглежда.

— Не е съшита с бели конци, Бард, това е...

— Остави, Рейчъл. Когато става дума за лъжи, имай предвид, че пред теб стои ветеран в тези работи. Трябва да ти е ясно, че ако се съглася да поема този твърде голям риск, въпреки уверенията ти в обратното, мисля, че заслужавам да знам истината.

— Бард, казах ти...

— Окей. — Той сви рамене. — Предлагам ти да забравим тази работа, съгласна ли си? И без това има, достатъчно изисквания, по отношение на бюджета ми за благотворителни цели. А освен това, закъснях прекалено за срещата, която имам в девет и половина. Така че...

— Бард, нека поне ти покажа мястото: манастира и Дома на помощта, както го наричат монахините, а също и имота. Сигурна съм, че ще промениш мнението си. Абсолютно съм сигурна.

Той я погледна, пресуши чашата си, изправи се и внезапно на лицето му се появи чаровна усмивка.

— Добре. Ако успея да намеря свободно време, ще дойда на една одисея с теб в Девън. Поне ще си прекараме приятно един ден. Позвъни на Марша и го уточнете.

Рейчъл остана на мястото си, вперила поглед в широкия му гръб. Запали с разтреперани ръце цигарата, за която отдавна копнееше. Бард беше яростен противник на пушенето. Изобщо не биваше да се захваща с това. Изглежда, не е с всичкия си, щом си мисли, че ще може да се справи. Но алтернативата беше прекалено ужасна, за да мисли за нея.

Марша Грейнджър чакаше Бард. Гърбът ѝ изглеждаше необичайно скован. Повечето хора изразяват неодобрението си с очи или със стискане на устни, а за Марша това можеше да се разбере от стойката ѝ. Тя беше висока жена, висока и много изправена, така че такъв гръб не можеше да не се забележи.

— О, господин Чанинг — възкликна малко превзето, — вие пристигнахте. Човекът за срещата в девет и половина, ви чака от доста време.

— Няма да му навреди — каза весело Бард.

— Уви, не. На мен обаче малко ми навреди — каза с лек укор Марша. — Държа се крайно безцеремонно и каза, че може да остане само до единадесет часа. Напомни ми, че ви е уведомил за това, при вчерашния ви разговор.

— О, господи! — стресна се Бард. — Къде е той?

— В конферентната зала. Естествено, направих му кафе. Може би ще е най-добре да отидете право там.

— Да, изглежда, че така ще трябва да постъпя. Някакви съобщения? Имам предвид, спешни?

— Само две. Едното е от шведите. Молят да им се обадите. А другото е от господин Таунсенд, журналиста. Каза, че имате уговорка

да го приеме в два и половина този следобед, и искаше потвърждение.

— Кажи му, че не мога да го приема — каза Бард. — Ще трябва да отложим срещата.

Вече на излизане от стаята, той изведнъж се обърна към Марша:

— Всъщност, искам разговорът изобщо да отпадне. Кажи на Сам да свърши тази работа. Кажи й също, да отмени всички интервюта, до второ нареждане. Ясно Ли е?

— Напълно — отвърна Марша. Тя не обичаше представителите на печата и не одобряваше прекалено непринудените отношения на Бард с тях.

— Мамка му! — изруга Грей Таунсенд. — Мамка му, Сам, но защо? Мислех, че всичко е уговорено, включил съм интервюто в плана. То ще е, едно от поредицата за притежателите на недвижими имоти...

— Съжалявам, Грей — каза Сам Илингуърт. — Тук съм само изпълнител. Току-що получих нареждане. Господин Чанинг е ужасно зает и в момента няма абсолютно никакво време.

— Ама тази негова заетост е много неочаквана — възмути се Грей. — Предполагам, че е в лошо настроение. Тъкмо четях в „Таймс“ за „Чанинг Север“. Мога да направя доста по въпроса, ако смяташ, че това би помогнало, а то очевидно ще помогне...

— Грей, уверена съм, че би го направил. Чанинг обаче просто каза „не“. Не иска никакви интервюта за момента. Наистина съжалявам, че стана така внезапно.

— Да не би да е свързано с онази работа в Доклендс? Да не би да го е изнервила? Знам, че се писаха твърде неприятни неща, във връзка с нея...

— Не. Честно ти казвам, няма връзка с това. Вече ти обясних, че е много зает.

— Брей, да му се не види — завайка се Грей. — Добре, виж какво, ще поотложа разговора с него. Правя поредица от такива интервюта, така че, ако промени решението си...

— Разбира се. Веднага ще ти се обадя. Съжалявам, Грей. И на мен ми е мъчно, щеше да е много хубаво.

— Да, права си. Не се разстройвай. Горее главата, Сам.

— Довиждане, Грей.

— За какво се ядоса? — попита помощничката на Грей Триша Торп, като чу ругатните. — Грей, или дай съгласието си за това заглавие, или го смени. Дейв вече ми се накара веднъж, защото, както се изрази той, сме мислели с...

— Добре де, дай ми само още няколко минути. Просто ми се струва малко таблоидно, след като ще бъде през три колони.

— Ще ти дам пет минути — каза натъртено Триша, — но след това те предавам на Дейв. Между другото, за какво ругаеше?

— О, Бард Чанинг се отказа да участва в поредицата интервюта, които правя. Много неприятно. Та той е най-интересната личност от цялата поредица, или по-скоро щеше да бъде.

— Защо се отказва? — попита Триша. — Мислех, че обича да вижда името си в пресата.

— По принцип е така. Но казва, че е много зает. Все едно Бренсън да каже, че е прекалено срамежлив. Не го вярвам.

— Може да си има неприятности. Не иска да се шуми около това?

— О, не мисля. Последните цифрови данни за бизнеса му, са много добри. Въпреки че, ако не даде скоро под наем онази сграда в Доклендс, може и да си има неприятности.

— Така ли? Да не би да искаш да кажеш, че ще фалира? Е, сигурно това ще е причината...

— Не, нещата не са чак толкова зле. Той е стъпил на много по-солидна основа. Мисля обаче, че това място е истинска черна дупка, за поглъщане на пари.

— И аз съм разочарована — каза Триша. — Очаквах да се срещна с господин Чанинг.

— Защо мислиш, че би могла и ти да присъстваш?

— Щях да измисля някакъв претекст. Сигурно щях да ти скрия магнетофона и да се втурна с него при вас. Мисля, че той е ужасно секси.

— Сериозно? Колко неочаквано. На мен ми прилича на горила.

— Една много хубава горила. Както и да е, жена му е направо чудесна. Непрекъснато виждам снимката ѝ по вестниците. В „Мейл он

Сънди“ видях снимка, на която тя поздравява някаква по-далечна издънка на кралското семейство за участие в благотворителна акция. Как ѝ беше името, Франсис или нещо подобно...

— Франческа. Добре си информирана. Мисля си, дали не бих могъл да се добера до него чрез нея? Ще напиша материал за нея и благотворителната ѝ дейност или нещо от сорта...

— Можеш да опиташ — подкани го Триша. Телефонът иззвъня и тя го вдигна. — Редакторът по финансови въпроси. О, Дейв. Да, само минутка... — Грей енергично клатеше глава по посока на вратата и ѝ казваше само с устни „няма ме“. Започна бързо да трака по клавиатурата на компютъра. Триша го погледна развеселена. — Дейв, той е тук. Прави ми някакви странни физиономии. Надявам се, че още е с всичкия си. Прилича ми на човек, който има нервен припадък. О... Какво беше това, Грей? Съжалявам, Дейв, явно е искал да ти кажа, че е излязъл...

След като промени заглавието на уводната си статия за неделния брой на вестника (сега, то беше „Минусът на Мейджър“ и напълно го задоволяваше), Грей отново се замисли за отпадането на интервюто с Бард Чанинг от поредицата му. Беше заинтригуван и не съвсем сигурен защо. Постъпката на Бард Чанинг беше крайно необичайна; преди беше толкова ентусиазиран, предложи му неограничен достъп до себе си чрез Сам Илингуърт. Цялата работа беше една загадка. Но все трябваше да има някакво обяснение и си струваше усилията да го узнае. Вдигна телефонната слушалка и се обади на Сам. Покани я да пийнат някоя вечер през седмицата.

— Грей, ако го правиш с цел да накараш господин Чанинг да промени решението си чрез мен, няма да стане. Той вече го е взел.

— О, не — отвърна лицемерно Грей, — нищо подобно. Просто бих искал да се видим, да те почерпя едно питие и може би да разбере нещо повече за онази работа на север. Става ли?

— Добре — съгласи се Сам, — надявам се да не останеш с убеждението, че си си загубил напразно времето.

— Уверен съм, че няма да е така — успокои я Грей. — Какво ще кажеш за идния понеделник? Свободна ли си?

— Идният понеделник ме устройва.

— Добре, ще се видим тогава. В шест в американския бар.

Грейдън Таунсенд се смяташе за голям късметлия. Често го чуваха да казва, че има работа, къща, свой начин на живот и приятелка, че обича всичко това, макар и не в такава последователност. Работеше като редактор по финансовите въпроси на „Нюз он Сънди“, който той, не без гордост, обявяваше за най-добрия, от вестниците с голям формат, като не се брои „Сънди Таймс“, а това доставяше голямо удоволствие на главния редактор на този вестник. То осигуряваше на Грей възможност, да потърси работа там и вбесяваше всички останали. Къщата беше много хубава, във викториански стил. Намираше се близо до Клефън Комън. Начинът му на живот беше твърде стилизиран, скъп и интересен, а приятелката беше хубавица, талантилива и както сам често скромно обичаше да твърди, толкова влюбена в него, колкото и той в нея. Казваше се Бриони и беше фотограф-стилист. Беше доста по-млада от него и той обичаше да я нарича „малката ми булка“. Грей беше на тридесет и седем години, висок, строен, с почти права, разпиляна кестенява коса и подходящи за нея зелени очи. Не беше красавец в класическия смисъл на думата. Лицето му беше твърде издължено, носът беше леко гърбав, но външният му вид, отговаряше твърде точно на това, което беше всъщност — умен, забавен и очарователен. Обличаше се с вкус, при това скъпо, познаваше голям брой интересни хора и наистина беше много добър в професията си. Беше също заразително добродушен. Рядко се случваше да бъде в толкова лошо настроение, че Бриони да го забележи веднага. Тази вечер обаче тя го забеляза.

Когато влезе, той седеше в зимната градина и четеше „Ивнинг Стандарт“. Погледна я и само се усмихна.

— Здравей, Грей. Рано си се прибрал.

— Нямахме за какво да стоя повече в офиса — каза мрачно Грей.

— Какво се е случило?

— О... просто малко съм вкиснат. Имах уговорено интервю с Бард Чанинг, нали го знаеш, онзи по недвижимите имоти, но педерастът му с педераст взе, че го отмени.

— Сигурна съм, че ще насрочи друга дата.

— Надявам се.

— Ще ти донеса чаша чай. А не искаш ли нещо по-силно?

— Не, чаят ще ми дойде добре. Благодаря.

Бриони се върна с голяма чаша много слаб чай. Грей го обичаше така. Торбичката трябваше да се потапя, съвсем за кратко във водата. Пиеше го почти без мляко. Най-голямото изпитание, което трябваше да търпи по време на работа, беше автоматът за чай в редакцията на „Нюз“ — от него се лееше гъста, почти червено-кафява течност, в която плуваха неразтворени бучки кондензирано мляко. Вестникът вече живееше в света на усъвършенстваната техника и дните с чайника на секретарката, бяха само хубав спомен. Грей беше опитал какви ли не средства за борба против машината за чай, включително и варианта с големия термос, който пълнеше всяка сутрин, но и той, към обяд добиваше вкус на спарено. Признаваше, че в живота има и по-тежки изпитания, но те не го бяха сполетявали. Любовта му към алкохола, особено към австрийското вино, беше доста силна, но го бяха чували да казва, че ако трябва да избира между виното и чая, везните ще натежат на страната на последния. Твърдеше, че не може да живее, а още по-малко пък да работи без чай. Пиеше го непрекъснато през целия ден от една огромна чаша, която пълнеше веднага след като я видеше празна.

— Благодаря, скъпа. Така е много добре. Чуй какво пише в един от каталозите за нови изобретения. Измислили са някаква пръчица като реотан, която се потапя в чаша студена вода и тя завира. Как мислиш, ще може ли да се разреши с нея проблемът за чая? Дали да не си купя една?

— Можеш да опиташ — отвърна Бриони. — Не знам защо просто не занесеш един чайник в редакцията и тази работа да свърши веднъж завинаги.

— Опитвах на два пъти, но наистина не си струва. Първо е в нарушение на разпоредбите и, второ, всяка секретарка на етаж го взема назаем, така че, когато ми потрябва, никога не е на разположение.

— Животът ти е направо трагедия, Грейдън — съжали го с насмешка Бриони. — Ще ходим ли на кино тази вечер?

— Щом искаш — съгласи се Грей, — но мислех, че се бяхме разбрали да си стоим вкъщи и аз да сготвя нещо. Дори вече съм смесил доматеното пюре с тестото и съм купил лютив и много скъпи диви аспержи. Утре вече няма да бъдат толкова свежи. И...

— Добре де, добре, вече ми е ясно, че в хладилника има и бутилка от магазина на „Харди“ — каза сговорчиво Бриони. — Няма да развалям малките ти планове.

— Това не са планове — отвърна усмихнат Грей. — Просто... Е, да, планове са. Няма значение.

— Напротив, има — не се съгласи Бриони, — най-вече за теб. Не се притеснявай. Ще си останем вкъщи. Можем да гледаме филма утре.

Говореше му, без да повишава тон, приятелски и с усмивка, а това накара Грей, да се почувства виновен. Много по-виновен, отколкото ако му беше вдигнала скандал. Независимо от това, тя беше права. Той не искаше да излиза, след като беше решил да си остане вкъщи, и не обичаше да променя намеренията си. Обичаше да планира нещата си за вечерта, или за свободните дни. Всичко беше предварително обмислено. Обикновено, програмата включваше някое от любимите му занимания — да готви или да чете, а ако наистина беше планирал, да се ходи на кино или на концерт, тогава всичко беше наред и го правеше с удоволствие. Професионалният му живот беше твърде хаотичен и затова държеше много на реда в свободното си време. Това бе още един израз, на неговата точност и увлечението му по методи и системи.

— Да ти кажа право, Бри — каза той, без да го мисли наистина, защото знаеше, че вече е късно, — няма значение. Бихме могли и да излезем.

— Не, не е нужно. Предпочитам да вечеряме вкъщи, след като ти ще готвиш. Освен това утре ще трябва да ставам рано. Ще има грандиозно представяне на „Идеалният дом“.

— Добре, скъпа. Щом така смяташ.

— Да, така е.

Той взе отново вестника, но след това го остави и се вгледа внимателно в лицето ѝ. Помисли си, колко е красива и какъв късметлия е, че я има. Бе дребна на ръст и слаба, почти кльощава, овалът на обикновено сериозното ѝ лице, имаше формата на сърце, беше с дълга кестенява коса и красиви тъмносини очи. Грей внезапно стана, отиде при нея и я целуна.

— Обичам те — каза той.

— Добре — отвърна Бриони малко сдържано. — Мога ли да погледна вестника?

— Разбира се.

— Миналата седмица, видях Франческа Чанинг — каза внезапно тя. — Работех за „Вог“ и те дълго време я снимаха заедно с други видни дами, занимаващи се с благотворителна дейност. Тя е страхотно красива и същевременно ми изглежда симпатична.

— Така е — съгласи се Грей. — Тя е изключителна красавица и е много обаятелна. Въпреки че е малко нервна.

— Изглежда, знаеш твърде много за нея.

— Всъщност, не съвсем. Срещал съм я, само веднъж на някаква вечеря. Беше скоро след сватбата ѝ. Сега вече може би е попретръпнала.

— И защо мислиш, че трябва да е така?

— Защото сигурно е нямала друг изход. Известно е, че Бард Чанинг не се церемони много с жените си. По дяволите!

— Какво има?

— Онзи скапаняк, Шийлдс е написал за „Таймс“ материала, за прекалено доверчивите инвеститори, за който говорим от толкова време. Мамка му. Аз съм идиот, Бри.

— Това е вярно — съгласи се закачливо Бри.

— Е, не трябваше, точно това да кажеш — намуси се Грей.

— Знам — отвърна Бриони, — но е вярно. — Погледна го замислено за момент и каза: — Грей?

— Да, скъпа?

— Грей, искам да те попитам нещо.

— Разбира се, скъпа.

— Какво ще кажеш, за възможността да си имаме бебе?

Грей беше обхванат от паника — неудържима, изпотяваща го паника. Врхлетя го съвсем неподготвен. Остана напълно неподвижен. Стараеше се, да изглежда спокоен, докато се опитваше да разбере, доколко е сериозно това, което му казва. Не се осмеляваше да реагира по никакъв начин.

— Какво да ти кажа — чу той накрая собствения си глас, доволен, че тонът му бе спокоен и равен, — не знам. Не съм се замислял по въпроса.

— Изобщо? Никога ли? Не мога да повярвам.

— Не знам, защо не съм го правил. А защо пък би трябвало да го правя? Не съм от тези, които си мислят, за такива неща.

— Все пак, не разбирам защо не си — каза Бриони. — Вече си на тридесет и седем години. Отдавна си преминал възрастта, в която хората, обикновено се замислят по тези въпроси. Аз съм на двадесет и осем. Това е възраст, когато започваш да чуваш тиктакането на часовника. Имам предвид, биологическия часовник.

— Така е — съгласи се Грей и усети гласа си да звучи някак си приглушено. — Това ми е известно.

— Изминаха вече четири години, откакто сме заедно. Това е време, което... съвсем не е малко. Непрекъснато повтаряш, че ме обичаш. Аз също те обичам. Имаме много общи неща. Чувстваме се много щастливи, когато сме заедно. Уверена съм, че за теб в живота има по-важни неща от това да приготиш подходящия сос за пицата, да отидеш в подходящия ресторант и да ходиш два пъти годишно на най-подходящото необичайно място с най-подходящите дрехи и най-подходящия багаж.

— О, не знам — каза, като че ли на шега Грей, но всъщност имаше тъкмо това предвид. Опита се да изкара цялата работа на майтап, но по израза на лицето ѝ разбра, че не е успял.

— Скъпа Бриони — побърза да каже той, — скъпа, скъпа Бриони, разбира се, че в живота има и по-важни неща. Но сегашният ни живот е направо идеален, защо да не му се порадваме още известно време? Ти се справяш толкова добре в професията си. Според „Арена“ си най-добрата стилистка в Лондон. Наистина ли си готова да се откажеш от всичко това? Ако тази есен си взема полагаемия ми се тримесечен отпуск, бихме могли да отидем до Индия, както отдавна сме си говорили, сигурен съм, че не би искала да...

— О, не — прекъсна го Бриони. Гласът ѝ внезапно стана рязък. — Разбира се, че не бих искала. Затова и ти го споменах. От къде на къде ще искам да имам бебе повече, отколкото всички тези прекрасни неща. Никой нормален човек не би го поискал, нали, Грей? И още колко време ще трябва да водим този идеален живот? Пет години? Седем? Докато за мен стане твърде късно изобщо, да имам деца? Грей, не искам да...

— Бри, няма да е толкова късно. Ти ще бъдеш само на тридесет и три. Ще имаш още твърде много време.

— Не е съвсем сигурно. Клиниките за бездетни са пълни с жени, които са разсъждавали точно по този начин, чакали са, чакали са и в

един момент са казали — сега му е времето, а после се оказва, че не е толкова лесно. Безпокоя се от това, Грей, наистина се тревожа.

— Виж какво — каза Грей, приближи се до нея и я хвана за ръката. Тя я издърпа и остана така, загледана в градината, в която вече започваше да се стъмва.

— Скъпа, разбирам безпокойството ти, но наистина имаме още много време. Убеден съм, че ще направим ужасна грешка, ако се втурнем... Ужасна грешка. Искам да кажа, че без съмнение ти първо би искала да се оженим. Знаеш, че го искам, а ти не го искаш или казваш, че не го искаш...

— Вземането на това решение е много по-маловажно — каза Бриони. Сините ѝ очи бяха станали още по-големи. „Изглежда почти като дете“, помисли си Грей, като я гледаше да стои пред него, облечена в тесни панталони, широка блуза и с прихваната с лента светлокестенява коса. — Знаеш, че е така. Всъщност дори няма значение. Искаш го само защото така е по-романтично...

— Не, не е така — възмути се леко Грей. — Искам го, защото те обичам. Много го искам.

— Да, добре, извинявай. На мен просто не ми изглежда толкова важно. Важно е бебето.

— Имаш право — съгласи се Грей и усети, как в гласа му, се прокрадва обзелата го паника. — Много е важно и за двамата. Ще промени и живота ни. Затова трябва да се чувстваме... как да кажа... абсолютно готови за него.

— А ти не си ли готов?

— Не — отвърна той. — Съжалявам, но не съм готов. Аз... дори не съм започнал да си го представям.

— Но защо? Не мога да те разбера.

— След като толкова искаш да знаеш, предполагам, че се дължи на факта, че аз не обичам деца — каза без заобикалки той. — Не знам защо, но е така. Няма нищо общо с теб, или с нас двамата, но ти обещавам, че ще помисля по въпроса. Ще помисля, как бих могъл да започна, да ги харесвам. Постепенно. Наистина ти обещавам.

Бриони остана загледана в него. Внезапно възвърна предишния си вид и стана по-спокойна. Той почувства, че паниката постепенно го напуска. „Може би беше само един разговор — каза си Грей, — може би е искала, само да разбере, какво мисля по въпроса.“

— Скъпа рече той предпазливо, — дали да не...

— Не, Грей. Няма. Каквато и тактика за отвличане на внимание да предприемеш, не желая. Просто исках да разбера, какво е мнението ти и сега го знам. Трябва да го асимилирам, това е всичко. А също да помисля, какво да правя.

— Какво искаш да кажеш с това „да правя“? — попита рязко Грей. — Какво би могла да направиш? Не те разбирам...

— О, не се безпокой, Грей. Нямам намерение да изсипя противозачатъчните си хапчета в тоалетната чиния, без да ти кажа. Но би трябвало да си даваш сметка, че ако усещаш нещата по този начин, това не може да не се отрази на чувствата ми към теб. Ясно ти е, нали? И...

Телефонът на масата рязко извънтя. Бриони вдигна слушалката.

— Седем-четири-три-девет — каза тя. В тона ѝ имаше повече студенина откогато и да било, дори повече и от бурните скандали, които имаха два пъти годишно. — Да, тук е. За кого да предам? Добре. Почакайте така. — Тя се обърна към Грей. Лицето ѝ беше абсолютно безизразно. — За теб е. Някаква жена. Тереза Буут. Говори ли ти нещо?

Грей енергично заклати глава. Последното нещо, което би искал в момента, беше разговор с някаква непозната.

— Съжалявам — каза Бриони в слушалката. — Сбъркала съм. Излязъл е, без да ми се обади. Бихте ли позвънили утре в кабинета му? Да, чудесно. По всяко време след единадесет часа. Дочуване.

Тя остави слушалката и погледна към Грей, все още наранена и сдържана.

— Ще ти се обади сутринта. Мисля да се изкъпя, става ли?

— Разбира се — каза Грей. Почувства се спасен, макар и за кратко, от някаква голяма, почти невъобразима опасност.

Погледна часовника си. Минаваше седем. Беше време да започне приготвянето на соса.

ГЛАВА 4

Бард Чанинг беше бесен. Новината хвърли в тревога всички в „Чанинг хаус“. Едно беше нормалното състояние на Бард, който по принцип си беше избухлив, безцеремонен и с твърде лош характер, и съвсем друго — когато беше бесен. Двете състояния, бяха абсолютно несравними.

Оливър Кларк, стана свидетел на първата фаза на побесняването. Именно той, разпространи новината, извън малкия си кабинет, който беше в съседство с този на Питър Барбър.

Беше видял, как Бард влезе при Питър така, както правеше само когато беше истински ядосан. Вървеше, не толкова тежко, колкото обикновено, и много бързо. Скулите на лицето му бяха изопнати, гледаше право пред себе си и затръшна вратата зад гърба си с такава сила, че прозорците потрепериха. Секретарката на Пийт, Джийн Ривърс, която току-що беше донесла пощата на Оливър, се стресна от трясъка и погледна въпросително към него.

— В някой от следващите дни — каза тя тихо и побърза да изчезне.

Оливър започна да разпределя пощата си и да се прави, че не се опитва да чуе, какво става в съседната стая. До него стигаха гласове, този на Бард се извисяваше и гърмеше, все по-силно. Долавяше и по някоя негова фраза — „да свалиш цялата проклета колода карти на земята“, „изумителна некомпетентност“ бяха двете, които се чува особено ясно. Гласът на Пийт беше приглушен и равен, а след това още по-силно прогърмя, този на Бард: „Не ме е грижа откъде, по дяволите, идва, Пийт, просто го открий.“

Телефонът на бюрото на Оливър изведнъж извън. Беше Сю от рецепцията с пратка за него.

— Мисля, че са онези дискети, които искаше.

Той излезе навън, благодарен, че има истинска причина да избяга от огневата линия. Чанинг никога не го забелязваше, когато отиваше в кабинета на Пийт, но когато излизаше и ако беше гневен, или в лошо

настроение, беше способен да се скара на Оливър за нещо, съвсем незначително, като например, че е оставил прозореца отворен през зимата, или просто, защото го гледа, когато минава покрай него.

— Нямах ли си друга работа? — беше казал той една сутрин, когато Оливър го погледна и малко нервно му се усмихна. — По-добре си намери или се махай. Това тук не е благотворително дружество.

— Всички в бункерите — каза Оливър на Сю, когато взе пакета.

— Задава се атака с тежка артилерия.

— Сър?

— Да.

— За какво е данданията?

— Нямам представа.

— Благодаря за предупреждението — каза тя и му се усмихна.

Когато Оливър се връщаше в кабинета си, Бард излезе. Погледна го гневно, но не каза нищо. Лицето му беше с цвят на пепел, а очите още по-черни. Отиде в офиса на Джийн. Оливър видя през отворената врата, как той буквално запрати, един тежък плик върху бюрото ѝ.

— Веднага изпрати това на „Метюънс“ — нареди ѝ той и излезе.

Оливър изчака няколко секунди, а след това влезе при нея.

— Какво се е случило, за бога?

— Нямам представа — отговори Джийн, която трескаво се опитваше да се свърже с куриерите. — Знам само, че беше поискал от Пийт някакви официални банкови отчети и аз ги занесох в кабинета на Марша, Останалото ти е известно.

— Ах! — възкликна Оливър.

Оливър работеше при Чанинг от шест месеца и бе нещо като помощник на Питър Барбър. Работата не му харесваше. Изобщо не беше, това, което би искал да прави. Беше завършил с доста добър успех колежа по икономика при Лондонския университет и го бяха взели на работа, в една много добра фирма, в която съставяше договори. Изкара там, около година и взе първите си изпити, когато фирмата се издъни и бе принудена да уволни четиридесет души от всякакъв ранг — включително и от съставителите на договори.

Оливър можеше да се поогледа и да си намери работа в друга фирма, ако точно тогава не беше ипотекирал за малко повече,

отколкото би могъл да си позволи, една къща в Ийлинг и не си беше купил нова кола. Въпреки това, пак би могъл да поизчака и да се поогледа, но сестра му Мелинда, се паникьоса и каза на майка му, а тя се обади по телефона на Бард Чанинг, както постъпваше, при всички по-сериозни кризи, връхлетели ги, през последните двадесет години, и го помоли за помощ. Както винаги, Бард Чанинг помогна. Уреди на Оливър среща с Пийт, който се нуждаеше от помощник. Беше невъзможно, Оливър да откаже. Пийт Барбър беше изключително любезен. Каза, че според него работата не е точно това, което Оливър търси, и дори го увери, че може да продължи да ходи на интервюта, в други фирми, ако желае, но до този момент никой не го беше повикал. Работа по неговата специалност в добра фирма, особено пък за новаци като него, не се намираше лесно.

Всичко това се отрази, твърде зле на Оливър особено, когато започна да чувства, че най-после, би могъл да си стъпи на краката и да престане да бъде зависим от Бард Чанинг. Знаеше, че е имал голям късмет, че тъкмо той му е покровител и че трябва да му бъде много благодарен за всичко, което беше направил за него. Беше му дал възможност да натрупа трудов стаж, беше му давал по някоя и друга пара в добавка, към стипендията в университета, беше му помагал с пари и при покупката на дрехи, а също и на първата кола, осигуряваше му работа по време на студентските ваканции. Той наистина му беше благодарен, но въпреки всичко търсеше начин, това да не продължава. Искаше да престане да бъде признателен и изобщо да престане да бъде бедният роднина.

Не беше чак толкова против онова, което Чанинг правеше за майка му. А той се грижеше, тя да е настанена в най-добрите санаториуми, често я посещаваше, изпращаше ѝ цветя, книги, пълни кошници с плодове и безкрайни поредици от компактдискове, с изпълнения на класиците в попмузиката, които тя обичаше. На рождените дни, ѝ правеше щедри подаръци, като например стереоуредба за компактдискове. Оливър не беше против онова, което Бард Чанинг правеше и за Мелинда, а той плащаше стажа ѝ във Франция и уроците ѝ по пиано, но въпреки всичко не го намираше за редно. Майка му, му казваше да не бъде глупав и намираше за чудесно, че господин Чанинг, е толкова добър към тях. Изтъкваше, че много други хора не биха го правили и щяха да загубят интерес към тях, а

освен това Чанинг никога не беше им натяквал, нито ги беше карал да изразяват благодарността си. Мелинда например, която беше много запленена, от цялото им проклето семейство, седмици наред, си ши рокля за кръщенето на новото бебе, надявайки се, че ще ги поканят, но, разбира се, не ги поканиха. А що се отнася до страстта ѝ към Барнаби и убеждението ѝ, че и той я харесва, там вече наистина имаше нещо патетично.

„Ще се навършат почти двадесет години, откакто баща ни почина“, помисли си Оливър, загледан, в датата на бележника си: 14 април. Това винаги беше лош ден. Майка му все още се натъжаваше, а той и Мелинда отиваха да я видят, водеха я на гроба му, оставяха цветя и говореха за него. Нито Мелинда, нито Оливър помнеха баща си. Мелинда беше малко бебе, а Оливър на три години, когато се случи. Беше се блъснал с колата, в едно дърво, в една ужасно мъглива априлска нощ. Връщал се у дома от работа. Разбира се, не от „Чанинг хаус“. Тогава нещата още не са били толкова грандиозни. Той, Бард и Дъглас Буут имали офис в една сграда в Бейсуотър, но вече се справяли добре, превъзможвайки първата рецесия, „истинската“, както винаги я наричаше Чанинг, започвали да изграждат империята си. Но Найджъл Кларк не може да види плодовете от труда си, да разбере и той нещо от големите пари. Не го разбраха нито жена му, нито децата му. Бард Чанинг, обаче беше много добър с тях. Наистина много добър.

По някакъв странен начин, Оливър чувстваше, че сега плаща за тази добрина.

Докъм обяд, шумотевицата значително стихна. Бард се беше успокоил и новината се разпространи с почти същата бързина, както и съобщението за гнева му. Пийт Барбър се показва от кабинета си. Все още не се беше съвзел напълно, но се държеше почти весело и Оливър си помисли, че в крайна сметка ще може да отиде на срещата си с бивши колеги, за да пийнат по едно, когато телефонът иззвъня.

— Оливър? Оливър, обаждат се Тереза Буут.

За момент той не се сети, коя е, но след това си спомни, че беше ходил на сватбата ѝ и дори беше танцувал с нея. „Хайде, Оливър, решила съм да изкарам по един танц с всеки мъж от семейството“, му

беше казала тя. Не беше много сигурен дали я харесва, или не. Оттогава не я беше виждал.

— О, госпожо Буут. Да, здравейте. Как сте?

— Много добре, Оливър, благодаря. А ти как си? Как е горката ти майка? Толкова я харесвам. Едно от нещата, които съм решила да направя сега, след като къщата ми е завършена и деловите ми работи са под контрол, е да я посетя. Би ли ми дал телефонния номер и адреса на санаториума?

— Да, разбира се. Той е...

Тя го прекъсна.

— Не, можеш да ми го дадеш, когато се срещнем. Това е другата причина, за която ти се обаждам. Искам да те поканя на обяд, Оливър. Ще ми бъде приятно, да те опозная по-добре. Открих една връзка с баща ти. Моя братовчедка е работила заедно с него. Колко малък е светът! Било е много преди баща ти, да започне да работи с Чанинг. Тогава е бил при Макинтайърс. Разбира се, били са още много млади. Попита ме, дали знам нещо за него, за децата и майка му и аз й обещах да се опитам да задоволя любопитството й.

— О, разбирам — каза Оливър. — Добре...

— Помислих си, че това ще е чудесен повод, да обядвам с един привлекателен млад мъж. Ще направиш ли това за мен, Оливър? Хайде да се срещнем някой ден.

— Ами... да — съгласи се Оливър, като се надяваше, да не му проличи, че не е много ентусиазиран. — Да, ще бъде чудесно.

— Добре — каза Тереза Буут. Тонът ѝ беше такъв, като че ли току-що бе сключила сделка. — Сигурна съм, че си по-зает от мен, затова ти посочи датата. Мислех си за някой ден през идната седмица. Какво ще кажеш за четвъртък? Четвъртък в „Кафе Пеликан“ на улица „Сейнт Мартин“? Устройва ли те?

Докато се усети, Оливър каза, че го устройва, и ѝ благодари. Затвори телефона и се запита, защо мисълта за предстоящия обяд никак не го въодушевяваше, а и какво, в действителност искаше тя от него.

Кирстен се събуди рано в неделя сутринта и реши да направи три неща, преди денят да е свършил — да направи един хубав секс, да

отиде на църква и да се види с майка си. Първите две бяха сравнително лесни. Тоби, който така безапелационно, я беше изхвърлил от леглото си преди няколко седмици, ѝ беше позвънил предишния ден и бе пожелал да я види, а църквата беше непосредствено зад ъгъла. До Съмърсет, имаше дълъг път с кола и въпреки че не бяха ѝ отнели свидетелството за правоуправление, беше отнесла солена глоба и имаше шест дупки в талона, а ако спазваше ограниченията за скоростта, трябваше да се влачи цял ден дотам и обратно. После се засрами от отношението към майка си, взе телефона и позвъни в санаториума.

От там ѝ казаха, че ще бъде чудесно, че госпожа Чанинг, ще се радва да я види, че тя се чувства много по-добре и вероятно, след около две седмици, ще си бъде вкъщи... „О — помисли си Кирстен, — толкова скоро.“ Поне докато беше под контрол и не пиеше, нямаше защо да се безпокоят за Пати. После пак я обзеха угризения. Каза си, че е просто една крава и че е време да отиде на църква. Обеща да тръгне за провинцията след обяд и позвъни на Тоби. Телефонният му секретар беше включен. Къде ли можеше да бъде, в неделя, в девет сутринта? Копеле. Тръшна слушалката, без да остави съобщение, взе душ, облече се и отиде с колата до църквата „Свети Августин“, на „Фулъм Пелас роуд“.

Седеше в църквата и наблюдаваше внимателно, как свещеникът раздава нафора и вино за причастие, за да пречисти по такъв начин богомолците и да им даде прошка. Опита се отново да усети всеотдайната, заслепяваща я вяра, която беше изпитвала в детството си и която я беше карала да мисли, че Христос е там, дошъл е, заради нея, че е в хляба и виното, че ѝ помага да се справя с трудностите и да бъде добра. Отиде до олтара, коленичи, получи причастие, изчака, като продължаваше да се моли, да получи смирение, утеха и вяра, но те не идваха. Върна се на мястото си, отново коленичи и продължи да се моли, но пак напразно, както ставаше винаги напоследък. Очите ѝ се изпълниха с горещи сълзи, от обхваналата я досада, самосъжаление и разочарование, а сърцето ѝ бе пронизано от остра болка. Запита се, какво бе станало с малкото момиченце, което вярваше с такава дълбока страст, което бе искало да стане монахиня и което дори и след като това желание беше отминало, продължаваше да изпитва приятната увереност, че Бог е на небето и че я обича. Това малко момиченце си

беше отишло завинаги, беше останало някъде в миналото, и докато Кирстен, трябваше да се научи да се грижи за майка си, която често пъти беше толкова пияна, че не можеше да стигне до леглото, падаше и заспиваше на стълбите, момичето, което трябваше да се пребори, с мъката по баща си, който си беше отишъл и беше отказал да я вземе със себе си. Същото това момиче, трябваше да се грижи и за сестра си и да я лъже, защото тя беше още твърде малка и не можеше да разбере, трябваше да се бие, с гаднярите в училище, които ѝ се подиграваха, че майка ѝ, ако изобщо се появеше, пак е закъсняла, а тя закъсняваше за всичко. Те я вземаха на подбив и за баща ѝ, чиято снимка, често се появяваше във вестниците с нови и нови хубави момичета до себе си. Онова момиче, искаше толкова много да бъде обичано, че още преди да навърши петнадесет години, започна да спи с различни момчета. На шестнадесет тя извърши непростим грях — направи аборт и с това се предопредели, направо за ада. Същото това момиче в момента живееше със съзнанието, че в къщата на баща ѝ сега имаше друго семейство, в което децата бяха много обичани и имаха майка, която винаги щеше да се грижи за тях. Нищо чудно, че онова малко и доверчиво момиченце, си беше отишло завинаги. Толкова глупаво е да си мисли, че Бог, който някога се грижеше за нея, щеше да се върне, дори и за миг при това, в което се беше превърнала сега.

Изведнъж, почувствала се страшно ядосана и на себе си, и на църквата, както от своя провал, така и от този на Бога, Кирстен стана и се отправи решително навън, като тракаше силно по църковните плочи, с токчетата на обувките. Хората я поглеждаха шокирани и с укор, а тя им отвърщаше, с невъзмутим поглед и се молеше да престане да плаче. Бог изпълни, поне това ѝ желание. Навън беше ведър слънчев ден. Небето беше ясно, изпъстрено тук-там, с малки бели облачета. Тя се отправи надолу по улицата към колата си и бързо я подкара, натисна силно педала на газта и накрая в яда си го натисна докрай. Намали, когато се помъчи да влее малко здрав разум в главата си. Колко глупаво, колко невероятно тъпо е, да си мисли, че може да намери лесни отговори и моментално успокоение. Какво ѝ беше станало, че очакваше да получи толкова много, срещу толкова малко един час престой в една фанатизирана и робуваща на суеверието църква?

„Време е да пораснеш, Кирстен“ — каза си гласно тя и сви по своята улица. Почувства, как настроението ѝ се оправя, когато видя колата на Тоби, паркирана пред апартамента ѝ.

— Изглеждаш весела — зарадва се той, излезе от колата, приближи се до нея и я прегърна. — Какво сторих?

— Повече, отколкото Бог успя да направи — отвърна Кирстен и също го прегърна. — Мисля да се откажа от него. — След това се почувства толкова ужасена от богохулството, което беше изрекла, че се прекръсти.

— Аман от теб и твоята църква — каза с насмешка Тоби. — Мислила ли си някога да станеш монахиня?

— Да, мислила съм — отвърна сериозно Кирстен. После, като видя недоверчивия израз на лицето му и не можа да издържи, подигравателното пламъче в очите му, насила се засмя.

— Липсваше ми — призна си той и се наведе да я целуне. Устните му бяха много настоятелни и жадни. Нейните също. След пет минути вече бяха в леглото.

Кирстен беше много опитна в секса. Беше неуморима, шумна, без задръжки и с богато въображение. На повечето от приятелите ѝ това им харесваше, а на малко от тях — не. Оплакваша се, че е прекалено ненаситна и обича да се налага. На Тоби обаче това много му харесваше.

— Ти правиш любов като мъж — каза той, когато се излегна до нея, освободил се най-после от това жадно, треперещо тяло. Започна да я гали по корема, целуваше ръката и косата ѝ.

— От къде знаеш? — попита Кирстен и се разсмя. Протегна ръка и го докосна, после се наведе и целуна пениса му, започна да го лиже нежно и съсредоточено. Все още се чувстваше възбудена, тялото ѝ не беше се отпуснало напълно от последния оргазъм. Знаеше, че може още да продължи.

— Няма смисъл, Кирстен — каза той усмихнат и придърпа косата ѝ към себе си. — Всичко ще е напразно. Чувствам се напълно изтощен. Какво каза преди малко? А, да, откъде знам? Ами защото съм мъж, глупачето ми.

— А как правят любов другите момичета? — попита Кирстен. — Не, не ми казвай, мога да започна да ревнувам.

— Те не поемат нещата в свои ръце — каза Тоби — Но на мен така ми харесва. Обичам да ме побеждават. Приятно е. — Той остана да лежи, загледан в нея. — Липсваше ми, наистина ми липсваше. Съжалявам за... просто съжалявам.

— Не, аз си го заслужих — оправда го Кирстен. — Ти беше прав. Аз съм една пикла. Всички твърдят, че е така. Дори сестра ми.

Тя усети тъгата в гласа си и се стресна от нея. Погледна към Тоби и видя, че и той я е усетил.

— Е — каза той, — може пък на мен пиклите да ми харесват. Самият аз съм точно такъв.

— Това е вярно — съгласи се Кирстен и се усмихна. Тоби беше роден с три сребърни лъжици в устата. Беше единствено дете, на богати и предани родители. В момента работеше в една брокерска фирма, в лондонското Сити, след като беше учил в Итън и Оксфорд. Беше висок, атлетичен, играеше почти професионално ръгби, беше красив и обаятелен. За двадесет и петия рожден ден, му бяха подарили самостоятелен апартамент в Кенсингтън, а освен всичките си други заложиби, беше и много добър любовник. Имаше и твърде напористо его.

— Искаш ли да направиш нещо наистина сериозно за мен, през останалата част от деня? — попита го тя.

— Какво?

— Да ме закараш до Съмърсет. Искам да видя майка си.

— Разбира се, но при едно условие.

— Какво е то?

— Да започнеш тази нощ от там, докъдето беше стигнала преди малко. Предполагам, че дотогава ще съм се възстановил.

— С удоволствие — каза Кирстен.

Тоби не обичаше да разговаря, когато шофира. Казваше, че му пречи да се концентрира. Докато караше БМВ-то си с постоянната скорост от осемдесет и пет мили в час, дори и на отсечките, където шосе номер А-300 се стесняваше само до една лента в едната посока, Кирстен беше доволна, че можеше да пази мълчание. Спряха за късен обяд в една кръчма северно от Тонтън. На Кирстен ѝ се повдигаше и си поръча само минерална вода „Перие“ и салата.

— Бях забравила колко вълнуващо е, когато ти караш — каза леко уморена тя.

— Повечето неща с мен са вълнуващи. И така, как я караш? — попита той, като се нахвърли върху пълната с печено свинско и турския чиния. — Извинявай, трябваше да те попитам за това по-рано, но бях толкова зает да ти разказвам за себе си. Вярно ли е, че работиш при баща си?

— Господи! — възкликна Кирстен. — Как научи?

— Квадратната миля^[1] е твърде тясно място. Разкажи ми какво стана. Адът наистина ли се покри с лед?

— Какво?

— Веднъж ми беше казала, че по-скоро адът ще замръзне, отколкото да отидеш да работиш при баща си. Мислех, че държиш на думата си.

— А, вярно. Значи не е съвсем така. — Внезапно се почувства неловко, засрамена от враждебността към баща си, който я прие при себе си така великодушно, без да поставя никакви условия, с изключение на това, да си скъса задника от работа и да не иска да ѝ се правят отстъпки. Почувства срам и от това, че нямаше намерение, да остане там за дълго и че той не го знаеше. После споменът за детството от тази сутрин в църквата отново я връхлетя и тя каза: — Тоби, писна ми, да бъда губеща. Освен това си казах, че той ми е длъжен.

— Без съмнение е така. И какво правиш там? Чистиш тоалетните и им лижеш подметките преди съвещанията?

— Не — отвърна внезапно ядосана Кирстен. — Няма такова нещо. Работя в отдел „Връзки с обществеността“.

— Брей, да му се не види — учуди се Тоби, а в очите му заиграха дяволити пламъчета. — Това е работа. Ти си била умница.

— Я се разкарай — скара му се Кирстен.

— Извинявай, скъпа, но защо във „Връзки с обществеността“? Защо не постъпи, поне в юридическия отдел?

— Не знам, Тоби — каза внезапно отегчена Кирстен. — Той смята, че за мен, там ще е най-подходящо и ще мога да науча много за компанията. Просто правя това, което ми кажат.

— Е, доколкото ми е известно, баща ти ги разбира тези работи. А ти ще научиш много, където и да си. Шефът ти добър ли е?

— Да, много е мила — каза Кирстен. — Наистина я харесвам. Казва се Сам. Сам Илингвурт. Млада и хубава. Държи се много добре с

мен.

— Какво имаш предвид, под млада?

— О... тридесет, може би и малко отгоре. Всъщност, не е съвсем млада.

— Сигурно си разбира от работата. Не е в стила на баща ти, да повишава млади жени, нали? Мислиш ли, че я е изчукал?

— Не, не мисля — отвърна ядосана Кирстен. — Въпросът ти е напълно неуместен, Тоби. Баща ми може и да е чудовище, но не играе игрички в службата, или поне не такива. А и Сам едва ли би му позволила.

Тя се изненада от собственото си възмущение. Беше очевидно, че е била повлияна доста повече от етиката във фирмата, отколкото предполагаше.

— Я каква говорителка на компанията се извъди! — каза засмян Тоби, прочитайки мислите ѝ. — Следващия път сигурно ще ми дадеш отчет за движението на цените на акциите.

— О, Тоби, я млъквай.

— Не, няма. Когато си ядосана, изглеждаш по-секси. А сега нека да свършим доброто дело, с което сме се захванали, и да се връщаме вкъщи. С нетърпение очаквам, да си получа наградата.

— Тази вечер малко ще закъснея, скъпа — каза на закуска, Грей на Бриони. Закусваха кифлички с мармалад, купени от „Харви Никълс“, и портокалов сок, който той беше направил на сокоизстисквачката, подарена му от Бриони за Коледа — едно истинско произведение на изкуството. — Имам среща.

— С кого, Грей? Обеща тази вечер, да отидем да гледаме „Списъкът на Шиндлер“.

— О, по дяволите. Съжалявам, скъпа — каза Грей, леко притеснен от перспективата да обясни, че срещата е, с една красива жена в хотел „Савой“. — Не може ли да отидем, на по-късната прожекция?

— Не, съжалявам — отвърна Бриони с хладния и малко безпристрастен тон, който бе започнала да възприема напоследък. — Не искам да се прибирам късно тази вечер. Утре имам важна работа. Джуди иска да го гледа и ще отида с нея.

— Но, Бри, искам да го гледаме заедно — обади се със съжаление Грей. — Наистина много ми се иска.

— Е, съжалявам, Грей, но няма да стане — отвърна тя. — Би могъл да отложиш срещата си, но ми се струва, че не си помислил, за подобна възможност...

— Не можем ли да отидем утре?

— Не, Грей, утре ще се върна късно. Бяхме говорили за тази вечер. Ще отида с Джуди, така ще е по-добре. Ще се видим вкъщи.

Тя излезе и затвори, твърде рязко вратата, зад себе си. Грей продължи да седи на стола и да гледа след нея. Пак изпитваше познатото чувство, на угризение на съвестта, примесено с раздразнение, което бе започнало да го спохожда често, откакто Бриони за пръв път беше повдигнала въпроса с голямото „Б“ — така го бе нарекъл той, в стремежа си, да обърне нещата на шега.

— Проклети хормони — изруга той, над остатъка от кифличките.

Дори и за човек като нея, който проявяваше изключителна неотстъпчивост, когато се наложеше, Сам Илингуърт доста се затрудни. Непрекъснато повтаряше, че Бард Чанинг, просто е ужасно зает и не иска да си губи времето с интервюта.

— И хич не ми ги разправяй, че ще трае само един час, Грей, защото сам знаеш, че няма да ти стигне. Ти вече му каза, че искаш да си около него един-два дни и че желаеш да разговаряш и с други. В момента той просто няма да се съгласи.

Грей въздъхна и накрая вдигна ръце.

— Добре. Предавам се. Ще ми кажеш ли нещо за онази работа на север?

— Само, ако това наистина те интересува — отвърна Сам. — Но подозирам, че не е така.

— Опитай — каза Грей.

Той остана загледан в нея, когато тя премина, към монотонния речитатив, за служител от отдел „Връзки с обществеността“. Разказа му, как Бард Чанинг иска да разшири северния клон на фирмата, че възнамерява да изгради още, поне два пазарни центъра, които според него, били единствената успешна форма за продажба на стоки, включително и на съвсем модерни артикули.

— Ама теб наистина не те интересува — каза тя и се усмихна, с характерната си, малко внезапна усмивка. „Наистина е много красива“, помисли си Грей, докато я гледаше. Не беше неговият тип, беше прекалено обиграна, делова и компетентна и това ѝ личеше въпреки елегантния костюм, но въпреки всичко... Той отново се съсредоточи върху онова, което тя казваше.

— Разбира се, че ми е интересно.

— Грей! Нека те почерпя, още едно питие, а после можем да си говорим за времето или за нещо друго. Наистина съжалявам, че така се получи, аз самата се чувствам, малко идиотски...

„Тя е също толкова озадачена, колкото и аз — помисли си Грей. Интересно, каква ли е причината.“ Той погледна Сам, без да каже нищо, и у него бавно, започна да се прокрадва едно чувство, което му беше добре познато. Беше много необикновено, зараждаше се някъде дълбоко в него и несъмнено беше вълнуващо — беше донякъде физическо усещане и донякъде емоционално, но никога не го бе подвеждало.

— То е като... секса — беше казал той веднъж на Бриони. Не го спохождаше често, но когато се появи, знаеше, че може изцяло да му се довери. То му подсказваше, че е навлязъл в дирите на журналистическо разследване, от което щеше да излезе нещо.

— Е, ще видим, какво ще излезе от това — рече Грей. — А сега ми кажи как върви бизнесът му. Още ли не се е отказал, от проекта в Доклендс? Нещата доста се позабавиха. Мястото продължава да си е един пущинак. Ходих там миналата седмица, да обядвам с един приятел от „Дейли Телеграф“. За всичко е виновно правителството, което се бави, с прекарването на железопътната линия. Това е в основата на целия проблем.

— Да, знам, че нещата там вървят бавно и че проектите за района все още съществуват, само в главите на политиците. Бедата за Чанинг е, че обектът е твърде голям и дълго време ще носи само загуби. А Бард има предпочитания към проектите, които носят бързи печалби.

— Да, това бе едно от нещата, за които исках да разговарям с него — отбеляза Грей и въздъхна: — Е, ще продължим да поддържаме връзка. Обади ми се, ако има някаква промяна. Трябва да вървя. Имам да преработвам един материал.

— Добре — съгласи се Сам.

Тя подписа чек и двамата се отправиха заедно към фоайето.

— Още веднъж ти благодаря — повтори Грей. — Мартинито беше чудесно. Обикновено не си падам по него, но... — Той млъкна. През външната врата мина едно от най-красивите момичета, които някога бе виждал. Беше много високо, с буйна, златисто червеникава коса и с необикновени синьо-зелени очи с цвета на море. Носеше кожено яке и нещо, което само човек с доста развито въображение би могъл да определи като пола. Изглеждаше притеснена. Спря се, забеляза Сам и леко ѝ се усмихна.

— Здравей — поздрави тя и бързо отмина.

— Здравсти — отвърна Сам.

— Коя, за бога, беше тази? — попита Грей. Беше се почувствал някак странно неориентиран. Сякаш внезапно се бе озовал в страна, в която всички говорят на непознат за него език.

— Новата ми помощничка — отвърна Сам.

— Интересно — отбеляза Грей. Не му дойде нищо друго наум.

— Така ли? — подкачи го Сам. От веселото пламъче в очите ѝ Грей разбра, че реакцията му, при вида на момичето е била твърде очевидна. — Освен това тя е дъщеря на Бард Чанинг. Най-голямата и най-високата — каза Сам и пак се усмихна.

— Боже господи! — възкликна Грей.

Продължи да гледа след най-голямата госпожица Чанинг, но тя се беше скрила, в дългия коридор, който водеше към „Речната зала“. Помисли, дали да не съчини някакво извинение и да я последва, но после погледна лицето на Сам и смутено се усмихна.

— Може би пък ще мога да интервюирам нея. Чанинг и дъщеря му, би могло да излезе нещо, доста добро.

— Наистина — отвърна Сам. — Е, когато решиш, обади ми се.

Грей се прибра вкъщи и вечеря сам пред компютъра. Работата не му спореше. През повечето време, мисълта му беше някъде другаде. Легна си рано, а когато се събуди, видя Бриони предпазливо да ляга до него. Обърна се към нея и я придърпа до себе си. Внезапно, изпита силно сексуално желание. За негова изненада, тя също започна да го целува, да опипва тялото му и да обвива около него дългите си крака.

— Всичко е наред — успокои го усмихната тя. — Взела съм си хапчето.

Грей изпита едновременно облекчение и вина, че подобно уверение му беше необходимо. На сутринта го мъчеха странни угризения и беше изключително внимателен към Бриони. Едва когато паркира мотоциклета си — любимия „Харлей Дейвидсън“, Триша го наричаше „съпругата“ — на обикновеното място под редакцията на вестника, той разбра причината. Беше заспал след изключително добър секс и бе сънувал не Бриони, а едно момиче, доста по-високо от нея, с буйна, гъста, златиста коса и очи, с цвят на море.

— И така, Франческа, ти ще отговаряш за предметната лотария и за томболата, съгласна ли си?

Даяна Мартин-Райт се усмихна на Франческа с обичайната си усмивка, за която Бард Чанинг беше казал, че му прилича на гилотина с устни. Организационният комитет за бала „Грасхопърс“, който щеше да е за събиране на помощи, в полза на изследванията на алергиите, се беше събрал в дома ѝ на площад „Кемдън Хил“.

— И за томболата ли? Даяна, няма ли да ми дойде много? — попита Франческа.

— Съвсем не, скъпа. Миналия път отговарях и за двете. Така стана по-лесно. Докато искаш от хората големи неща, можеш да ги помолиш и за по-малките. Имам предвид например милата Джейн Паркър. Тя подари за предметната лотария два чудесни букета от сухи цветя, а после даде пари за томболата, колкото за двучасов урок в нейното училище. Уверявам те, много по-лесно е. Просто си използвай познанствата. Ти ги умееш най-добре тези работи, Франческа.

— Какво, за бога, искаш да кажеш, Даяна?

— Е, опитът ти в търговския бранш, разбира се. Ти си професионалистка, или поне си работила като такава. Останалите сме само едни нещастни аматьорки. Това ми напомни да те попитам дали мислиш, че Ники ще направи един безплатен фризьорски сеанс за лотарията. Нали ходиш при него? Или вече си престанала?

— Е, благодаря ти за комплимента — каза през смях Франческа.
— Очевидно видът ми е твърде занемарен.

— Изобщо не съм имала това предвид. Просто напоследък, не съм те виждала там.

Даяна беше известна с липсата си на такт. Вероятно точно това имаше предвид.

— Сигурно не сме се засичали. След като го посещаващ толкова често, ти не го попиташ?

— Не мисля, че ще трябва да става такова преплитане на задълженията. Лявата ръка трябва да знае какво прави дясната.

— Разбирам — съгласи се Франческа.

— Добре, така е чудесно. Да ти кажа честно, когато хората знаят, че става въпрос за благотворителност, те са готови на всичко, на абсолютно всичко.

„Кое то пък си е чиста лъжа“, помисли си Франческа. Напоследък хората правят твърде малко за благотворителността. Само преди няколко години, беше значително по-добре — в по-разточителните и богати „осемдесет“ години, когато навсякъде имаше толкова пари, че да ги ринеш с лопата, и когато дарението беше не само подходящ начин да покажеш колко много ги имаш, но и да понамалиш от данъците си. Сега хората имаха не само по-малко, но и не се разделяха лесно с това, което притежаваха. Когато бизнесът ти се крепи на ръба и когато и най-малкият разход може да обърка баланса в счетоводните ти книги, мисълта да се лишиш от палто за триста лири, или от самолетен билет до Париж, или дори от два часа фризьорско време кара хората да се изнервят. Подобна неотзивчивост, можеше да ги нареди в категорията на несъстоятелните, но въпреки това не бяха готови да поемат, никакви рискове.

— А, щях да забравя, Франческа, наистина имам нужда от помощ при продажбата на рекламните страници в програмите — каза тя и посегна към чашата с минерална вода. — Това пък вече е съвсем по твоята част. Ще можеш ли да ми предадеш списъка на лицата, на които си продала страници от програмата още тази седмица? Колко страници мислиш, че ще можеш да продадеш ти лично — десет, петнадесет...

— Не мога да кажа със сигурност — отвърна Франческа. — Времената станаха трудни, Даяна, и хората вече не участват с готовност в такива неща...

— О, толкова се уморявам, когато някой започне да ми говори, колко трудни са времената — разочарова се Даяна. — Това изобщо не е извинение, а само един смешен начин за измъкване. Напоследък, се

налага всички да правим някакви жертви. Аз също. Всичко е въпрос на пренагласа. Ако ти...

Франческа я погледна, застана сред хола, със съвсем ново вътрешно оформление — дело на дизайнерката Джейн Чърчил. Къщата ѝ, се намиреше в един от най-скъпите квартали на Лондон, поръчваше дрехите си при Джаспър Конрън, пред дома ѝ се мъдреше съвсем ново БМВ, а трите ѝ деца бяха настанени, в едно от най-прочутите училища в Англия. Какви ли жертви ѝ се налагаше да прави. Тези жени непрекъснато я изумяваха.

Даяна прекъсна събранието на организационния комитет, с извинението, че трябва да ходи на шивач, Франческа се спусна надолу по хълма към колата си, като мислено броеше хората, на които би могла да продаде страници от програмата за бала, всяка от които струваше по 2 хиляди лири. Списъкът беше твърде кратък. И дума не можеше да става за петнадесет души, както съвсем недвусмислено беше намекнала Даяна. Докато караше колата в задръстената от автомобили отсечка между предградията Нотинг Хил Гейт и Сейнт Джон Ууд и мислеше, как би могла да разшири списъка, Франческа се сети за Тереза Буут. Тя имаше собствена фирма, за която непрекъснато говореше, и може би щеше да поиска да ѝ направи малко реклама. Струваше си да опита. Най-много да ѝ откаже.

Позвъни на Тереза в офиса ѝ, но ѝ казаха, че си е вкъщи. Очевидно не е чак толкова заета в службата, колкото искаше да се представи. Прислужницата отговори, че ще отиде да попита дали госпожа Буут си е вкъщи. Мина доста време, преди в слушалката да се чуе дрезгавият глас на Тереза.

— Франческа, скъпа! На какво дължа тази чест?

— Здравей, Тереза — каза Франческа, без да обръща внимание на излиянията ѝ, — как си?

— Много добре, благодаря. Много съм заета, фирмата ми разшири значително дейността си и имам много работа за вършене. Разбира се, за такива неангажирани дами като вас това е нещо твърде неразбираемо...

— Аз също съм работила, Тереза — прекъсна я Франческа, като с мъка запази любезния си тон. — Знам какво е да бъдеш под

напрежение. Както и да е, обаждам се във връзка с фирмата ти.

— О, така ли? Не ми казвай, че търсиш работа.

— Не, не търся. Всъщност бих искала, но съм постоянно заета с децата и с Бард.

— Да, скъпа, мога да си го представя.

Франческа преброи, почти на глас до пет и после каза:

— Мисля, дали не бих могла да ти извия ръцете и да убедя теб или по-скоро фирмата ти, да купите една рекламна страница от програмата за бала, в чиято организация съм ангажирана. Става дума, за бала „Грасхопърс“, който ще се състои през ноември. Събират се средства за медицински изследвания, каузата е наистина твърде добра и...

— Колко?

— Една страница от програмата, струва две хиляди лири — каза Франческа.

— Боже господи, та това са много пари.

— Да, така е. Помисли си обаче кои ще са там, Тереза. Това ще бъдат истински богати хора...

— Скъпа Франческа, истински богатите хора не се интересуват от фирма като моята, която дава имоти под аренда. Не биха отишли на места като Майорка и дори Марбела.

— О, не съм много сигурна. — Усети, че ѝ става забавно. Беше както едно време, когато работеше в агенцията. — Мисля, че не трябва да си толкова уверена. Познавам няколко души, които ходят под наем в скиорски курорти.

— Това е по-различно, скъпа, но нека да не те прекъсвам.

— На такива места идват и много зяпачи, хора, които биха искали да ги видят, че са там и че се занимават с благотворителност...

— Значи не всички, които ще присъстват, са богаташи?

— Зависи от това какво разбираш под богаташи — отвърна предпазливо Франческа. — Ако имат достатъчно пари, за да си позволят да купят страници от програмата, ще имат достатъчно и да наемат някой имот или най-малко биха могли да си помислят. Освен това шоуто ще бъде много внушително, Тереза. Ще бъдеш в компанията на елита. Тифани, Аспрей, Гучи... Всички присъстваха на последния бал. Куони също се появи. Появата на рекламната ти на такова изискано място значително ще подобри имиджа ти.

— Да не искаш да кажеш, че рекламирането в „Хоум тайм“ не е изискано?

По дяволите, сама си го търсеше.

— Не, разбира се. Но доброто обкръжение на никого не е навредило. Можеш да вземеш само половин страница.

— Не. Не искам да си помислят, че се опитвам да мина съвсем евтино. Ще взема една страница. — Бързината, с която се съгласи, изненада Франческа. Очакваше да води по-дълга битка.

— О, чудесно! Направо е великолепно. Благодаря ти. Възхитена съм. Много любезно от твоя страна. Мисля си дали не би искала да сте с нас, ти и Дъги, и да купиш два билета, за да бъдем на една маса, естествено...

— Не, благодаря, скъпа. Не е за мен. Казах ти. Не се погаждам твърде с такива хора. Нямам за какво да разговарям с тях.

— Сигурна съм, че имаш — каза Франческа, но не беше много убедена.

— Не, Франческа, наистина, а мога да кажа и нещо излишно. Както и да е. Обади ми се, когато събитието наближи, за да ти изпратя чек. Искам да знам точно чия реклама ще бъде непосредствено до моята.

— О... мисля, че това би могло да се окаже доста трудно.

— Не виждам причина. Съжалявам, Франческа, но това е предварителното ми условие. Не бих искала да бъда захвърлена в компанията на „Сейнсбъри“ например.

— А, те сигурно няма да участват. Но... всъщност. Е, добре, приемам условието ти. Още веднъж ти благодаря. А как е Дъги?

— Много добре. Отиде в Шотландия за няколко дни. Да поиграе голф и да понапечели пари за съпруга ти.

— Така ли? — възкликна Франческа. Забележката ѝ се стори странна, тъй като ако Дъги припечелеше нещо за Бард, същата сума щеше да влезе и в неговия джоб. Те притежаваха по равен брой акции. Или поне на нея ѝ беше казано, че е така.

— А как е съпругът ти?

— О, добре е. Благодаря. — Настъпи кратко мълчание, след което Франческа каза: — Добре, Тереза, аз наистина трябва да...

— Виждаш ли се често с младия Оливър Кларк? — попита неочаквано Тереза.

— Оливър? Ами... не. Защо?

— Той е един прекрасен млад човек. Никак не е разглезен. Колко трудности е трябвало да преживее и той, и семейството му.

— Да, така е. А ти откъде го познаваш?

— Решила съм да опозная всеки, който ми е интересен. А той определено много ме интересува.

— Така ли? — Франческа не знаеше какво друго да каже. За какво ли намекваше тази жена?

— Но съпругът ти винаги е бил много добър към тях. Някои биха казали, че е бил дори необичайно добър.

— Е, да, държи се добре с тях, но Найджъл Кларк е бил техен партньор. Според мен Бард се е почувствал отговорен, когато Кларк е загинал.

— Отговорен, казваш. Колко интересно се изрази.

— Не виждам какво необикновено има в това. Всеки на негово място би постъпил така към една млада жена, останала внезапно вдовица с две малки деца. Дъги сигурно ти е разказал всичко.

— О, да... Разказвал ми е тази история, разбира се.

Тя специално наблегна на думата „история“, Франческа изведнъж се чувства неловко. Беше принудена да защитава Бард.

— Но Кларк не е загинал по време на работа за компанията. Доколкото ми е известно, станал е жертва на автомобилна катастрофа, когато се прибирал вкъщи — отбеляза Тереза.

— Да, така е. Но Бард е един... много съзнателен... човек, който се чувства задължен да се грижи за семейството на Найджъл или по-правилно е да се каже да им помага от време на време.

— Да, разбирам. Това е чудесно. И като си помисли човек, че го прави от толкова отдавна и е толкова щедър...

— Тереза, извинявай, но аз наистина трябва да прекъсна. — Не можеше да понася повече това. — Трябва да взема Джек от едно събиране. Между другото, той много харесва колата, която му подарихте. Още веднъж ти благодаря. Благодаря ти и за проявената днес щедрост. Ако промениш решението си за билетите, обади ми се. Много поздрави на Дъги.

— Да, разбира се. Довиждане, Франческа.

Без да си дава ясна сметка защо, Франческа изпита желание да разговаря с Бард. Набра частния му телефонен номер. Обади се Марша и както винаги беше крайно неотзивчива.

— Той не е тук, госпожо Чанинг.

— А кога ще се върне?

— Нямам представа, съжалявам.

— А не е ли записано в разписанието му за деня?

— Госпожо Чанинг, днес той е на съвещание в Английската банка.

— А колко дълго трябва да продължи то?

— Времетраенето на съвещанията при господин Джордж не се обявява предварително, госпожо Чанинг — обясни търпеливо, като на малко дете Марша. „И при това не твърде умно дете“, помисли си Франческа.

— Да, разбирам. През целия ден ли е в Английската банка?

— Целия ден е извън офиса.

— Но не е бил непрекъснато в банката, така ли?

— Не. Беше извън града. Съжалявам, мислех, че може би ви е казал.

— За съжаление не. Е, добре, Марша, помолете го да ми позвъни, когато се върне. Идва ми наум, че ако съпругът ми извърши някога престъпление, вие ще бъдете идеалният свидетел на защитата му.

— Не ви разбрах?

— Както и да е, Марша. Пошегувах се. Довиждане.

— Довиждане, госпожо Чанинг.

По времето, когато Бард Чанинг беше на съвещание в Английската банка, Дезмънд Норт — един от изпълнителните директори на търговската банка „Метюънс“, която се намиреше само през няколко пресечки, проучваше с известно безпокойство доклад за продължаващия провал на проекта в Доклендс и особено моментите, свързани с участието на корпорацията „Чанинг“ в него, за да открие основания за така прехвалените му потенциални възможности. Той помоли един от подчинените си да му донесе извлечение за състоянието на сметките на компанията в банката. Докато го гледаше и пиеше чай „Ърл Грей“ с бисквити, а те му бяха забранени от госпожа

Норт като вредни за здравето, той стигна до заключението, че при създалите се обстоятелства цифрите от отчета изглеждаха напълно задоволителни.

Норт обаче попита въпросния подчинен — един сериозен и амбициозен млад човек, който имаше претенции за кариера, много по-голяма от тази на господин Норт, дали няма да е разумно да изпратят в „Чанинг“ ревизори, които да изготвят пълен доклад за финансовото състояние на фирмата. Сериозният млад човек, който се казваше Майкъл Джексън (този факт той преживяваше доста болезнено), заяви, че счита идеята за много разумна, и обеща още сутринта да се заеме със случая.

Бард най-после се прибра към осем и половина.

— Здравей.

— Здравей, Бард. Как мина денят ти?

— Както обикновено. Ще отида да се преоблека. Връщам се след минутка.

Върна се след десет минути с голяма чаша уиски в ръка. Наведе се, целуна я по главата и я погали по врата.

— А ти добре ли си?

— Да, благодаря. И така, разкажи ми как мина денят ти, Бард? Какво прави?

— Не те разбрах.

— Искам да знам какво си правил днес. Искам да ми разкажеш за разговора ти с управителя на Английската банка този следобед, какво се договорихте, какви са прогнозите му за финансовото състояние на страната в обозримото бъдеще, къде извън града си ходил сутринта...

— Но аз наистина не бих могъл да ти разкажа всичко това. Особено пък за съвещанието. Прекалено сложно е и ще се отегчиш.

— Няма. Наистина искам да знам.

— Обсъждахме финансовите тенденции — каза той след кратка пауза. — За това, че инфлацията пада, и други подобни неща.

— Наистина ли? Само двамата ли бяхте?

— Разбира се, че не. Бяхме десетина души.

— Всички от търговията с недвижими имоти ли бяхте или от различни браншове?

— От различни браншове. Какво означава всичко това, Франческа? По-скоро бих предпочел да чуя как се е справил Джек в училище, отколкото да повтарям мъчителните подробности от работния ми ден.

— Едва ли е бил по-мъчителен от моя. Просто се опитвам да съм това, което искаш да бъда, Бард, твоята кариера да бъде всичко за мен. Както виждаш, проявявам интерес, обаче ще е трудно, ако ти не искаш да ми разказваш за нея. Добре тогава, разкажи ми за сутринта. Къде си бил и защо?

Той я погледна за миг. Очите му не изразяваха нищо.

— Ходих да разглеждам един обект.

— Къде?

— Не те разбрах?

— Попитах те къде е този обект.

— В западната част на Англия. Близко до Бристол.

— Голям ли е?

— Какво?

— Попитах дали е голям.

— Да, доста голям.

— Честно да ти кажа, Бард — избухна Франческа, — ти и Марша Грейнджър трябва да основате шпионска агенция. Ще бъдете чудесна двойка. При кръстосан разпит от вас не може да се изкопчи нищо. Тогава искаш ли аз да ти разкажа какво правих днес?

— Да, добре. Какво прави днес?

— Ходих на обяд, за да обсъждаме организацията на бала „Грасхопърс“. Натовариха ме да продавам рекламното място в програмата. Ти ще вземеш ли една страница?

— Какво?

— Бард, моля те, слушай какво ти говоря. Попитах те дали ще вземеш място за реклама в...

— Разговаряй със Сам по тези въпроси.

— Добре. А и щях да забравя. Имах много необикновен разговор с Тереза Буут.

Изведнъж той наостри уши и съсредоточи цялото си внимание към нея.

— За какво ли пък ти е притрябвало да разговаряш с нея?

— Ами продадох ѝ една рекламна страница от програмата. Цяла страница за две хиляди лири. Направо се изненадах. Нейната компания, изглежда, се справя твърде добре.

— Да.

— Но тя изведнъж започна да говори за семейство Кларк.

— За семейство Кларк ли?

Франческа внимателно го наблюдаваше. Беше се облегнал назад и отпиваше от уискито, видимо отпуснат. Но мускулчето на слепоочието, му потрепваше.

— Да, за семейство Кларк. И започна на прави някакви... не знам как да ги нарека... инсинуации.

— Какво, по дяволите, имаш предвид?

— Не е нужно да се сърдиш.

— Не се сърдя — каза намръщено Бард. — Просто съм изненадан. Стори ми се доста странно. За какви инсинуации става дума?

— Е, може и да не са инсинуации. Наречи ги намеци. За това колко отговорен си се чувствал за смъртта на Найджъл, колко подчертано щедър си бил към тях.

— Не съм особено щедър — ядоса се той.

— Да, но тя мисли, че си. Думите ѝ ми прозвучаха странно. Какво точно се случи, Бард? Не е загинал при изпълнение на някаква работа, свързана с фирмата, нали?

— Не, разбира се — отвърна той. — Кое те кара да мислиш, че е било така?

— Защото, изглежда, тя мисли така.

— Проклета жена. Тя е ужасно досадна.

— Това е вярно. Бард, какво точно се случи? Мислех, че се е прибирал с кола вкъщи късно през нощта и...

— Франческа — каза той с треперещ от гняв глас, — точно това се случи. Не можем ли да престанем да говорим за това? Прибрах се вкъщи, за да си почина и да се отпусна, а ти непрекъснато ме подлагаш на ужасни инквизиции.

— Съжалявам, Бард — каза тя с ледена ирония в гласа. — Просто ще се свра в малката си дупка и ще си взема една хубава бродерия. А може би ще трябва да отида и да проверя какво става в

кухнята и дали подът е лъснат добре. Така по-доволен ли ще си? Както и да е, повече няма да ти досаждам с приказките си.

— О, за бога — викна той и излезе от стаята. Тя го чу да отива в кабинета си и да затръшва вратата.

— Копеле — каза ядосана Франческа и се опита да се съсредоточи върху една статия в „Таймс“. За известно време беше прекалено разстроена, за да мисли за разговора им, но по-късно, когато се поуспокои, безпокойството ѝ се засили. Смущаваше я не гневът му, а това, че се беше почувствал неловко от приказките ѝ за Тереза Буут и особено за семейство Кларк. Отново усети в нея да се промъква вече познатото ѝ чувство за безпокойство. Този път обаче то беше по-осезателно и настойчиво. По-късно изчезна. Нямаше причина да се безпокои, абсолютно никаква.

---

[1] Районът в центъра на лондонското Сити. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 5

Рейчъл се питаше дали да не скочи и да се свърши. Предпочиташе всичко друго, но не и това ужасно издигане и спускане, гмуркане, потапяне и кръжене, този непоносим шум и непрекъснатия страх, че всеки момент може да повърне. Сигурно не е била с всички си, когато се съгласи, направо е била побъркана. Нищо на света не би могло да я убеди да се съгласи на пътуване с хеликоптер във ветровит ден дори партия бридж с Омар Шариф, дори обяд с Пол Нюмън. Какви стари герои, замисли се тя, като се опитваше по такъв начин да отвлече вниманието си — вече са старци, колко потискащо. Естествено, откъде би могла да знае, че ще е ветровито? Но Бард беше казал, че не разполага с време и ако отидат, трябва да пътуват с хеликоптера. Тя се питаше дали не го беше направил нарочно, за да я провери, след като много добре знаеше какво изпитва от летенето, дори и с грамаден, пътнически джъмбо^[1] или с „Конкорд“, в който обслужването беше като в хотел с пет звезди. Но ако беше така, тогава още по-важно бе да се съгласи да тръгне. Вече изпитваше такъв ужас от това какво би си помислил, ако беше отказала, че в сравнение с него пътуването в този летящ ковчег ѝ се струваше почти поносимо. След онази тяхна закуска беше вдигала телефона десетки пъти, за да отмени уговорката им, да му каже, че е намерила друг попечител или просто да го уведоми, че се е отказала от идеята си. Сещаше се обаче за имота и какво би могло да стане от него, сещаше се за монахините и вярата им в нея, както и за всички останали, които бяха там и зависеха от нея. После оставяше слушалката, защото знаеше, че трябва да отиде. За всички тях алтернативата беше прекалено зловеща.

Господи, но това наистина е ужасно. Вибрациите на машината сякаш изпълваха тялото ѝ, стомахът, изглежда, се беше отделил от основата си и сега се подмяташе насам-натам в нея и се надигаше едновременно с издигането на хеликоптера. Ходеше ѝ се неудържимо по малка нужда, но това явно беше невъзможно. Господи, защо изпи онзи чай на летището? Рейчъл погледна през прозореца, като се

опитваше да се поразсее с пейзажа, но той ту се издигаше, ту рязко се спускаше надолу и това я караше да се чувства още по-зле.

— Колко още ще продължи? — викна тя на Бард.

Той вдигна за миг очи от книжата, които беше разпръснал наоколо, и каза:

— Само още четиридесет и пет минути. — И веднага напълно изключи. Тя затвори очи и тъй като нямаше какво друго да направи, започна да се моли.

Всъщност оказа се, че оставаше по-малко, измина някъде около половин час, когато пред тях се появи северното крайбрежие на Девън и те започнаха да се спускат над Ексмур по посока на Хардланд Пойнт. Беше уредила предварително да кацнат на поляната до манастира и бе предупредила монахините, които с огромно вълнение очакваха пристигането им. Когато хеликоптерът изведнъж се приземи в центъра на поляната и измъченият ѝ стомах подскочи болезнено, тя видя, че някои от тях стоят при портата заедно с обитателите на Дома и наблюдават. Както беше очаквала, Мери беше между тях.

Най-после се измъкна навън с облекчение и помисли, че ще припадне. Бард трябваше да я подкрепи.

— Добре ли си?

— Не — отговори Рейчъл. — Не съм. Не искам да се връщам с това нещо. Ще взема влака.

— Рейчъл, това ли е най-коравата жена, която познавам? Изненадваш ме. Добре, да вървим да вършим работа. — Той ѝ се усмихна приветливо, а тя го изгледа замислено и с обич. Знаеше, че е уморен, беше се върнал от изтощително пътуване до Стокхолм във връзка с някакъв проблем, свързан с едно ново начинание. Но въпреки това, когато му се обади по телефона със смътното предчувствие, че той може да отмени пътуването, и го попита дали уговорката им остава в сила, той почти с възмущение ѝ беше отговорил, че си остава. Беше точно толкова прочут с това, че никога не отменяше нещо предварително уговорено, с изключение на срещите с представителите на печата, и никога не се отмяташе от споразумения, колкото и с гневните си пристъпи и безсърдечието си.

— Много мило от твоя страна, Бард — отвърна тя. — Много съм ти задължена.

— Още не съм казал, че ще направя нещо повече от това да хвърля един поглед. Моля те да не го забравяш — предупреди я той.

— Няма.

Нейно преосвещенство игуменката ги поздрави любезно и каза, че в стаята ѝ ги очаква кафе.

— А може би ще се подкрепите и с нещо по-съществено. Имаме чудесни току-що опечени кифлички в пещта.

— Звучи добре — отвърна Бард. — Благодаря ви. Тъща ми казва, че ям прекалено много. Не искам да разваля репутацията си и затова нищо не отказвам.

— Мери, може би ще е най-добре да отидеш и да донесеш малко кифлички — нареди игуменката.

Мери се върна с кошница, пълна с кифлички, и поднос с мед, масло и чинии. В стремежа си да се съсредоточи беше леко изплезила език. Остави подноса на масата, усмихна се на Бард, а след това отиде при Рейчъл и я хвана за ръката.

— Мери е моята любимка тук — рече предпазливо Рейчъл.

— Виждам.

— Медът е от нашите пчели — похвали се игуменката. — Това е последното ни постижение.

— Твърде добро постижение — отвърна Бард, погледна Рейчъл и закачливо се усмихна. — Трябва да организирате продажбата му в по-широк мащаб.

— Много любезно от ваша страна, че дойдохте, господин Чанинг — каза игуменката. — Толкова сме ви благодарни.

— Вече казах и надявам се разбирате, че аз само проучвам проекта — отвърна Бард, докато изтриваше устните и пръстите си. — Поне на този етап.

— Разбира се, това е естествено. Но предполагам, че за толкова зает човек като вас дори и това ще е било твърде трудно.

— Е, да. Но мисля, че и вие тук сте доста заети — отбеляза Бард.

— Така е. Затова и знаем много добре какво означава да си зает. — Внезапно тя му се усмихна и го погледна заговорнически.

„Боже господи — помисли си Рейчъл, — ако не беше монахиня, бих казала, че флиртува с него.“

Изпиха кафето и игуменката стана.

— А сега сигурно ще искате да поогледате тук, след което ще отидем до имота. Скъпа Рейчъл, можете да разведете господин Чанинг наоколо. Мери, мисля, че ще е по-добре да не отиваш с тях. Те имат да обсъждат важни работи.

— Може да дойде с нас — обади се Бард и намигна на Мери, която беше следила благоговейно всяка хапка кифла с мед, която отиваше към устата му. Усмихна му се. „Тя е много мила — помисли си Рейчъл. — Бузите ѝ са розови и изглежда добре.“ Беше облякла новия пуловер, който ѝ беше донесла последния път, и нови маратонки, които със сигурност не беше ѝ носила. Винаги се разстройваше от дрехите, които Мери носеше, дори и със съзнанието, че тяхното предназначение беше да бъдат здрави, удобни и най-важното — да могат лесно да се обличат, за да се постигне максимална самостоятелност. Носеше джемпъри, а не блузи, а панталоните и полите бяха без копчета, с ципове и с ластични колани. Веднъж беше казала на игуменката, че обикновените обувки, които направо се нахлузват, ще вършат добра работа. Тя се бе съгласила, но отбеляза, че няма да бъдат толкова удобни и здрави, колкото маратонките, а освен това Мери харесваше тъкмо тях. Винаги си ги избираше сама, когато ходеха да пазаруват в Бидфорд.

Рейчъл очакваше обиколката из Дома на помощта да не отнеме много време, но Бард непрекъснато се бавеше. Разговаряше с обитателите, надничаше в гърнета и пещи в кухнята, питаше как работи плетачната машина, с която милата Бренда се справяше толкова добре, въпреки че трудно се обличаше без чужда помощ. Настоя Ричард да го заведе да види кокошарника и той го поведе на лов за яйца, хванал го за ръка.

— Трябва да организирам тук лов на великденски яйца — каза Бард на Рейчъл и се ухили. — Мисля, че ще се справят по-добре от моите хора.

През цялото време Мери вървеше с тях, без да казва нищо, и продължаваше внимателно да наблюдава Бард. Изведнъж прошепна нещо на Рейчъл, а тя се засмя.

— Какво ти каза?

— Каза, че имаш добро лице.

— Така ли? Е, това е, защото не ме познава добре.

— Така е, но тя обикновено не бърка в преценките си.

След един час се качиха в изцапания с кал форд „Фиеста“ на игуменката и се отправиха към имението. На Мери и Ричард, които много харесаха Бард, бе казано любезно, но твърдо да не идват.

— Не виждам защо — беше казал Бард. — След като ще бъде техни дом.

— Може и да не бъде — отвърна игуменката. — Тогава ще се почувстват разочаровани. Освен това другите може да им завидят. Не е нужно да проявяваме предпочитания.

— Разбирам.

Имението се намиреше в малка долина, която започваше непосредствено от морския бряг. Къщата беше огромна, покрита със сиви плочи. До неотдавна бяха я използвали за начално училище, което бе закрито поради рецесията и поради постепенното отказване на висшето английско общество от традицията да отделя децата от родителите им още в твърде ранна възраст. Вътре беше студено като в ледник, но сухо и чисто. Стаите на долния етаж бяха пълни с натрупани един върху друг чинове, географски карти, глобуси, черни дъски и пособия за различни видове игри, а на горния — с дюшеци и железни кревати.

— Ако ги поискаме, могат да ни ги дадат безплатно — каза игуменката. — Може да свършат работа.

Отвън все още личаха вратите на игрището за ръгби и футбол, имаше и един басейн, пълен с листа, както и няколко умрели полски мишки.

— Ще бъде чудесно, ако имат басейн — обади се Рейчъл. — Много обичат да плуват и сега трябва да ходят чак до Ексмут.

— А морето? — попита Бард.

— Прекалено опасно е за тях. Тук крайбрежието е коварно и има високи вълни.

Най-хубавото нещо в имението обаче бяха пристройките — седем на брой, които училището не беше използвало, но които съвсем очевидно са изпълнявали предназначението си, когато имотът се е стопанисвал както трябва. Имаше кокошарници, пекарна и пералня.

— Би могло да стане нещо като осъществена мечта — отбеляза игуменката, като ги водеше от една пристройка към друга. — Ако не

можем да покриваме изцяло разходите си, поне ще можем да даваме своя принос за издръжката на Дома.

— Съмнявам се — каза Бард.

Тя го погледна и отново му се усмихна.

— Направих някои изчисления и предварителни разчети, господин Чанинг. Те са твърде строги, но въпреки това оставят място за оптимизъм.

— Така ли? И къде се научихте да вършите такива работи?

— Научих се сама. В манастира имаме компютър. Знаете ли, в съвременния свят е много важно човек да има представа за финансовите реалности. Само Бог не може да помогне.

— Но той помага на онези, които са готови сами да си помогнат, нали?

— Да, така е, особено ако имаме късмет.

Имаше обширна, оградена със стена зеленчукова градина, няколко големи парника, в които повечето стъкла липсваха, а за пчелите няколко големи ливади.

Върнаха се при колата. Бард погледна към игуменката.

— Добре. Цената, която искат, е четиристотин хиляди лири. Колко според вас ще ви трябват общо заедно с парите, които ще са необходими, за да сложите всичко в ред?

— Ще ни е нужен един милион — отвърна тя — и, разбира се, ще трябват пари за издръжката на Дома. За всичко ще трябва да се плаща. Не можем да произвеждаме цялата необходима ни храна, нито пък дрехите си. Опитваме се да съберем достатъчно дърва за огрев, но ще ни е нужно парно отопление. Пациентите обикновено не са от най-здравите, някои от тях имат проблеми с белите дробове. Всичко е ужасно скъпо и вече просто не можем да се справяме сами.

— И така, какви според вас ще са годишните ви разходи? Какво показват разчетите ви?

— Шестдесет хиляди лири на година за дванадесетте души, които имаме в момента. Ако вземем имота, бихме могли да приемем повече, може би до двадесет души. Това ще намали сумите, полагащи се на човек, но с увеличаване на домашното производство смятам, че в началото ще се нуждаем от по-голяма сума от вече посочената с тенденцията тя да намалява с течение на времето. Възнамеряваме да

организираме ферма за собствено отглеждане на плодове и зеленчуци и да пуснем в действие пералнята с търговска цел...

— Мисля, че няма да имате много клиенти — изрази съмнение Бард.

— Ще ви изненадам. Договорът с местната болница например може да се счита за сигурен още отсега. Освен това пекарницата може да снабдява магазините в селото, разбира се, ще продаваме мед и вина. Мисля, че ако имаме няколко крави, но за това ще ни трябва и някой, който да ни обучи, ще можем да имаме за продажба сирене, кисело мляко...

Той я погледна и се усмихна.

— Вие сте истинска бизнесменка. Бих могъл да ви използвам в компанията си.

— Не мисля, че ще разполагам с достатъчно време — отвърна му също с усмивка тя. — Но ще ми е приятно да работя с вас.

— Сама ли мислите да ръководите тази Утопия?

— Опасявам се, че не. Начинанието няма да е малко и ще ми е нужен управител. Мисля, че това трябва да бъдат мъж и жена, които да изпълняват и малко възпитателска работа по отношение на пациентите. Напоследък съм позанемарила духовната страна на работата си. Ще трябва да положа повече усилия...

— Като например?

— Ами това е свързано с неделните ни училища, с благотворителната ни дейност, в църквичката имаме служба, ходим много на посещения и даваме съвети. Ще се изненадате, ако ви разкажа колко много работа в полза на Светата Църква има за...

— О, не — каза Бард. — Това не ме изненадва. Втората ми жена беше... тя е католичка.

— Така ли? — Тя беше искрено заинтригувана, но не зададе повече въпроси. „Колко умна е и каква добра дипломатка се оказа“, помисли си Рейчъл.

Към обяд отново се върнаха в манастира.

— Можем да ви предложим обяд — покани ги игуменката, — но доколкото разбрах, не разполагате с време.

— Да, така е. Трябва да се връщам. Но бих желал да се запозная с разчетите ви. Ще ви се обадя по телефона, за да си поговорим. Кое е най-подходящото време от деня за подобна цел?

— Обикновено винаги могат да ме намерят. За съжаление не се моля често на колене върху каменния под на килията. Благодаря ви още веднъж, че дойдохте, господин Чанинг. Беше много любезно от ваша страна.

Върнаха се при хеликоптера. Рейчъл го погледна с ужас, но бе напълно обречена. Мери, Ричард и игуменката ги изпратиха до машината.

Когато стигнаха до нея, Мери и Ричард се сбогуваха любезно с Бард, а Мери прегърна Рейчъл.

— Обичам те — каза тя.

— И аз те обичам — отвърна Рейчъл, като я прегърна. Погледна Бард над главата на момичето, но очите му не изразяваха нищо.

— Добре — каза той, когато хеликоптерът се издигна, направи кръг и се понесе напред, — мисля, че ще е по-добре да поговорим.

— Може би не, докато не видиш онези цифри и не се запознаеш с всички подробности.

— О, Рейчъл, майната им на цифрите — каза Бард. — Ако сметна за нужно, ще го направя. Това, което искам да знам, е какъв точно е интересът ти към цялата работа. Не ме лъжи, защото няма да ми хареса.

Рейчъл го погледна, а след това се загледа през прозореца. Хоризонтът като че ли отново искаше да я върхлети, стомахът ѝ също.

Тя погледна измъчено Бард и сграбчи книжната кесия, която пилотът ѝ беше дал с думите: „За всеки случай, въпреки че няма да ви трябва.“

— Добре, ще ти кажа. Това може би ще понамали мъчението ми. Но ако кажеш на Франческа, ще те убия. Не се шегувам, Бард.

— Няма да ѝ кажа каквото и да е, обещавам — отвърна той.

„Човек никога не може да повярва в смъртта на някого — помисли си Грей. — Особено когато е внезапна.“ Мислиш си, че може да е станала някаква грешка, че някой е разбрал погрешно, че всеки момент ще ти кажат, че не е вярно, и ще те запитат кое те е накарало да

предположиш такова нещо. Когато новината дойде, той стоеше зад бюрото си. Триша беше подала глава зад вратата и го беше попитала дали е чул за Джон Смит. Той беше отговорил отрицателно и бе попитал, да не би да се е присъединил към торите, а тя беше отговорила, че заминал при ангелите. Тогава Грей я попита какво, по дяволите, иска да каже и тя му бе отговорила: „Грей, той е мъртъв.“

По-възрастните хора винаги твърдят, че си спомнят какво са правили, когато са узнали за убийството на президента Кенеди. Тази новина не беше чак толкова драматична, но въпреки това беше ужасно шокираща. Той знаеше, че ще я запомни, ще запомни как седеше зад бюрото и дълго гледаше към Триша. По-късно и други приятели споделиха същото. В някои отношения можеше да се направи паралел със смъртта на Кенеди. И този беше обаятелен и очарователен човек, който не можа да изпълни приживе обещанието си.

— Мамка му! — извика Грей. — Брей, мамицата му!

Помоли Триша да му донесе чай, изпи го, без изобщо да забележи колко е силен.

Редакционното заседание беше посветено изцяло на Смит. Решаваха кой какво и как ще направи за неделния брой. Както можеше да се очаква, Грей трябваше да напише за неговия огромен принос в оформянето на облика на английския капитал и по-специално този на лондонското Сити. Тъй като работеше отдавна и по един друг материал на тази тема, Грей реши да помоли Бард Чанинг да каже няколко думи. Обади се по телефона на Сам Илингуърт. Секретарката ѝ каза, че е заминала за няколко дни. В Гърция, добави услужливо.

— Чудесно.

— Но госпожица Чанинг е тук — уведоми го находчиво тя. — Може би ще ви помогне?

Грей за малко щеше да каже, че не мисли така, но изведнъж си представи как изглежда госпожица Чанинг и реши, че би могъл да опита. Тя се обади на телефона.

По дяволите, гласът ѝ отговаряше напълно на вида ѝ, беше дрезгав и изпълнен със сексуални нотки.

— Не знам дали бих могъл да се обърна към вас — започна Грей. — Внезапно исках да говоря с вашия... — не, сбърка, сигурно не ѝ беше приятно, че работи за него... — с господин Чанинг.

— Относно?... — Гласът беше малко припрян и рязък.

— За Джон Смит.

— И какво по-точно за Джон Смит?

— Той почина, госпожице Чанинг. Мислех, че вече сте чули.

— Да, чух господин Таунсенд. Благодаря ви.

— Пиша статия за „Нюз он Сънди“, посветена на големия му принос в развитието на лондонското Сити. За това, че той можа да убеди висшите ни делови кръгове да не се страхуват толкова много от едно лейбъристко правителство и тем подобни неща.

— Господин Чанинг не работи в Ситито — отвърна Кирстен.

„Господи, тя има тепърва да учи много за връзките с обществеността“, помисли си Грей, но с усилие се овладя.

— Работата му дава своето отражение и в Ситито, госпожице Чанинг. За мен тези неща са дълбоко свързани. А и тези приказки, че ръководството на деловите среди е готово да се изправи срещу премиера Мейджър. Бих искал да узная каква ще е реакцията на господин Чанинг. Ако, естествено, това не ви затруднява. Бях сигурен, че Сам... — Той нарочно не се доизказа, надявайки се да я принуди да му окаже съдействие.

Усещаше раздразнението ѝ и как се опитваше да предположи какво би направила Сам. После каза:

— Може би ще се опитам да направя нещо. Но тази седмица той не е тук.

— Надявам се, че не е в Гърция със Сам Илингуърт.

Господи, това беше непростимо. Беше проява на грубост, прозвуча вулгарно и съвсем не на място. Какво, за бога, го накара да го каже?

Настъпи продължително мълчание. След това Кирстен каза:

— Не, господин Таунсенд. Той е в Стокхолм, ако държите да знаете къде е.

— Вижте, аз наистина ужасно съжалявам. Не исках да прозвучи така... искам да кажа... О, господи. Не трябваше да казвам това.

— Да, наистина не трябваше.

Настъпи нова пауза.

— Вижте — каза отново той. — Сигурен съм, че сега вече няма да искате да ми помогнете, но ако все пак го направите, ще ви бъда безкрайно благодарен.

— Добре — съгласи се Кирстен Чанинг. — Ще ви се обадя, ако успея да сторя нещо. — Тя затвори телефона.

— Проклето, тъпо копеле — изруга се гласно Грей Таунсенд. Днес очевидно не му вървеше.

Към три и половина телефонът му иззвъня.

— Господин Таунсенд? Обажда се Кирстен Чанинг. Успях да взема онзи цитат за вас. Не можах да го получа по-рано, защото господин Чанинг беше на съвещание.

От изненада той събори чашата с чая, който и без това беше безнадеждно изстинал и беше прекалено слаб дори и за него. Беше го приготвил с онова ново изобретение. Чаят се бе разлял по цялото му бюро. Наистина днес не му вървеше.

— Маmicата му! — изруга Грей.

— Какво казахте?

— О, извинявайте. Съжалявам. Обърнах си чашата с чая. Това е.

— Разбирам. Е, добре, ще го забършете ли, или да ви предам този цитат?

— Не. Сега ще го приема. О, господи, всичко се е намокрило. Може ли да ви се обадя след минутка?

— Разбира се. Само не се бавете много, защото в пет часа имам една среща.

— Мисля, че няма да ми отнеме час и половина да избърша малко разлял се чай.

— Надявам се.

Господи, тя се нуждае от добър пердах по задника, и то по-често. Позвъни й след десет минути.

— Така, а сега да приключим с тази работа. Не искам да ви бавя.

— О! — отвърна тя малко по-приветливо. — Не ме бавите. Срещата се отложи.

— Е, както и да е. Продиктувайте ми цитата, моля.

— Господин Чанинг помоли да ви предам, че Джон Смит е бил голям социалист, блестящ политик и истински приятел, че е повлиял за промяната на отношението на Ситито към Лейбъристката партия. Каза също, че е смятал да го приеме в управителния съвет на холдинга „Чанинг“ и ако го беше направил, той... имам предвид моят... господин Чанинг вероятно би се пенсионира след година. Така добре

ли е? Ако не ви е достатъчно, мога да ви дам номера на телефона му в Стокхолм, за да му се обадите между шест и осем часа тази вечер.

— Чудесно. Благодаря ви.

— Няма защо, за мен беше удоволствие.

— Вижте — каза внезапно Грей. — Очевидно ви създадох много грижи с това мое искане. А и не се изказах твърде ласкаво за вашия... за господин Чанинг. Щом срещата ви се отменя, ще ми позволите ли да ви почерпя едно питие тази вечер? Просто за да изкупя вината си?

— О, не, не е нужно... — започна тя. След това внезапно замълча и после каза: — Много любезно от ваша страна. Може би и аз ще измисля нещо обидно в отговор.

— Измислете. Заслужавам си го. Да се срещнем в шест часа в „Гручо“, устройва ли ви? Аз съм висок, черноок и имам...

— Не е нужно, господин Таунсенд — прекъсна го Кирстен Чанинг. — Знам как изглеждате. Току-що видях снимката ви над уводната ви статия от миналата неделя.

Той предположи, че ще е твърде арогантно да си мисли, че е променила решението си и се е съгласила да се срещнат само защото го е харесала.

Когато пристигна, тя седеше на коженото канапе непосредствено до вратата на „Гручо“. Изглеждаше по-намусена, отколкото когато я беше видял последния път. Беше облечена в бледорозов костюм, чиято пола достигаше до средата на бедрата, кремава копринена блуза и бежови ботуши до прасците с високи токове. Грей ги ненавиждаше, но почти всяко момиче в Лондон ги носеше. Косата ѝ, бухнала в чаровен безпорядък, се спускаше на големи златисти вълни по раменете ѝ и Грей усети някъде дълбоко във вътрешностите си бърза реакция на красотата ѝ, но се опита да не ѝ обръща внимание.

— Извинявам се за закъснението. Таксито успя да се набута във всяко задръстване по пътя от Холборн до тук. Да влезем.

Тя се изправи. На токчета беше висока колкото него. Поведе го по стълбите към бара. Грей усети, че много хора ги наблюдават, и се изруга за идеята да дойдат на такова оживено място. За нула време новината щеше да стигне до Бриони. За щастие вниманието на всички беше погълнато от смъртта на Смит. Трима души го поздравиха и споделиха с него съжалението си.

— Какво предпочитате? — попита той Кирстен. — Тук имат много хубаво шампанско.

— Сигурно ще е върхът — каза Кирстен.

— Предполагам — отбеляза Грей, като се питаше дали си струва да отговаря на ученическия ѝ жаргон. Настаниха се на една маса до прозореца и Кирстен го погледна малко по-добродушно.

— Имам още един цитат за вас от господин Чанинг.

— Така ли? Чудесно.

— Да. Той се обади и аз му съобщих, че ще се срещнем. Добави, че смъртта на Джон Смит е намалила с петдесет процента мозъчното вещество на Лейбъристката партия.

— Боже господи! Това се казва цитат.

— Помислих си, че ще го харесате. — Тя се усмихна, отпи от шампанското и се огледа наоколо. „Сигурно ме смята с хиляда години по-стар от нея“, помисли си Грей и се напъна да измисли тема за разговор, която би могла да я заинтригува. Предположи, че ще е най-добре да говорят за нея.

— Харесва ли ви работата при Чанинг?

— Не много.

— Не бих помислил, че може да бъде другояче.

— Защо?

— Ами... ако ми позволите да спомена за далечната ви връзка със собственика?

— Позволявам ви — съгласи се Кирстен и за първи път се усмихна сърдечно и малко заговорнически. Грей я погледна изумен и не отвърна на усмивката ѝ. Тя огря всяко кътче от лицето ѝ, преобрази го, направи го очарователно и добродушно. В момента не изглеждаше така забележително красива, но беше безкрайно по-желана.

— Какво казах? — попита накрая тя.

— Нищо. Не сте казали нищо. Аз... е, няма значение.

— Защо решихте, че не ми харесва да работя при Чанинг?

— Мисля си, че сигурно ще ви е трудно. Всеки да си казва, че сте там само заради баща си, и никой да не се интересува от вас самата. Сигурно сама предполагате, че за всички сте една разглезена пикла, никога не можете да се отпуснете на работното си място, а и останалите не смеят да се отпуснат пред вас. Навярно е ужасно.

— Да, прав сте — каза тя, като отпи от шампанското. — Направо си е ужасно.

— Тогава защо постъпихте там?

— Защото — отвърна тя след кратка пауза, през която явно се помъчи да реши дали да бъде искрена, или не — не можах никъде другаде да намеря работа.

— Не мога да повярвам.

— Да, но е така. Завърших с твърде нисък успех. Нито една юридическа фирма в страната не ме прие да пиша договорите им. Като секретарка съм безнадеждна, три пъти са ме уволнявали. Сама напуснах работата си при „Мис Селфридж“ и при „Геп“. Дори в „Макдоналдс“ не ме приеха. — Тя въздъхна.

— Сигурен съм, че не съм първият, който ви го казва, а и не искам да ме разбирате погрешно, но не ви ли е минавало през ума да станете модел?

— Всъщност не — отвърна тя и отново се усмихна. — Веднъж опитах, когато бях много по-млада. Това е направо кучешки живот или по-скоро курвенски, дори и ако се справяте добре. Много е отегчително, Господи, колко е отегчително.

— Разбирам. Е, предполагам, че сте...

— Не го казвайте. Не мога да понасям, когато хората го казват.

— Какво да казват?

— Че имам късмет.

— Нямах намерение да казвам подобно нещо. Канех се да кажа, че според мен няма да останете там твърде дълго.

— Не, не много дълго. Въпреки че все едно не съм ви го казвала, нали? — Внезапно тя пак се усмихна заговорнически.

— Не, разбира се, че не сте.

— Знаете ли, харесва ми да разговарям с вас.

— Радвам се. На мен също.

— Женен ли сте?

— Не съвсем — отвърна предпазливо Грей.

— Имате си постоянна приятелка, така ли?

— Много постоянна. — Сега пък защо трябваше да го казва точно така. Защо просто не отговори с „да“?

— С какво се занимава?

— Тя е фотограф-стилист. Казва се Бриони. Живеем заедно в една много хубава къща в Клепхем.

— Значи връзката ви е постоянна?

— Ами... да. Предполагам, че е така.

— Не ми изглеждате много сигурен. Какво не върви?

— О, няма нищо. Наистина няма. — Разговорът започна да става малко абсурден. — А при вас как е?

— Имам приятел. Той е много красив, печели доста пари и е изключително забавен — добави Кирстен весело.

— Но вие не сте влюбена в него, така ли?

— Не — отвърна тя. Изражението на лицето ѝ показваше такава изненада, като че ли я беше попитал дали не е травестит. — Не, разбира се и не вярвам в любовта.

— Наистина? И какво ви кара да гледате толкова цинично на любовта в такава ранна възраст?

— Баща ми — отвърна.

До седем часа бяха изпили цялата бутилка шампанско и по още две чаши всеки. Кирстен се изправи, като леко се поклащаше, хвана го под ръка, придърпа го към себе си и се разсмя.

— Трябва да си вървя. Имам да прегледам някои неща за утре.

— Какво ще има утре?

— Разрешиха ми да дам самостоятелно изявление за пресата.

— Относно?

— Ами за някакви нови магазини в пазарния център на Манчестър. Нищо вълнуващо.

— Разбирам. Все отнякъде трябва да се започне — отбеляза той предпазливо и пак си спомни, че тук може да изскочи някоя любопитна тема за писане. — Беше много любезно от страна на баща ви, че ми предостави този цитат, особено след като напоследък избягва публичните прояви.

— Така ли?

— Да. Щях да правя подробен негов портрет, но той отказа.

— О! — възкликна тя. — Той си е такъв, ирационален и безцеремонен. Това ми е добре известно. Но все едно, че не съм ви го

казала. Господи, май че попрекалих с шампанското. Сам би ме убила, ако ме чуеше.

— Кирстен — каза Грей, — кълна ви се, че не съм чул какво сте казали. Никога няма да кажа на Сам.

— Надявам се.

— Наистина ли е вярно, че неотдавна е наредил да не го търсят за никакви интервюта?

— Да, така е. Изненадах се, че днес даде този цитат за вас. Напоследък е много по-изнервен от обикновено. В офиса се вдига голяма патърдия. О, господи, и това не трябваше да казвам. Обещавате ли, че няма да кажете на Сам какви ги дрънкам? — Беше твърде вълнуващо, като я гледа човек как започва да се притеснява и да се чувства гузна за проявената нелоялност.

— Уверявам ви, Бог ми е свидетел.

— Мисля, че вие не вярвате в Бога.

— Всъщност не съм много сигурен, но въпреки това няма да ви издам. А при вас как е?

— Питате ме дали вярвам в Бога? Да — каза тя внезапно и изненадващо трезво. — О, да, наистина вярвам.

— Значи вярвате в Бога, а не вярвате в любовта, така ли?

— Точно така.

Тя е интересна, много по-интересна, отколкото беше предполагал.

— Както и да е. Аз ви обещавам, че няма да кажа. Това, което си говорихме, не е за печата.

— Сам казва, че нищо, което се каже пред журналист, не може да остане в тайна.

— Сам е права. Обикновено е така. Но в случая греши. Обещавам.

— Благодаря ви, а също и за почерпката. Беше ми приятно.

— На мен също. Надявам се, че ми простихте за това, което казах за Сам и баща ви.

— Разбира се. Беше твърде не на място, но няма да кажа на никого.

И тя си тръгна.

— Как е майка ти, Оливър?

„Това явно е един от дните, в които Бард Чанинг е любезен с човешкия род“, помисли си Оливър. Вече беше казал на Сю от приемната, че изглежда много красива, и беше посъветвал Пийт Барбър да изкара дълъг уикенд.

— Не е много добре, господин Чанинг. Артритът я е сковал ужасно, ръцете ѝ са твърде зле и много я боли гърбът. Докторът казва, че малко топлина би ѝ се отразила добре, така че...

— Каква топлина?

— Ами слънчева.

— Разбирам. Щом трябва, значи трябва да я получи. Ако имате нужда от помощ...

— Много любезно от ваша страна, господин Чанинг — отвърна Оливър, доволен, че този път няма да има нужда да му се моли, да приеме помощта му и да му благодари за това, — обаче госпожа Буут ни предложи едно от местата си, които дава под наем за почивка, и...

— Госпожа Буут? Госпожа Буут! По дяволите, какво общо има това с госпожа Буут?

— Разказах ѝ за мама — отвърна Оливър и за това какво е казал докторът и...

— За бога, кога си говорил с госпожа Буут? — попита Бард, понижавайки внезапно глас, а очите му, внезапно потъмнели още повече, се впиха в лицето на Оливър. Той издържа на погледа, но не му беше никак лесно.

— Миналата седмица, господин Чанинг, когато обядвах с нея.

— Ти си обядвал с госпожа Тереза Буут? И защо, по дяволите?

— Тя не искаше нищо особено. Желаше просто да си поговорим.

— За какво?

На Оливър това започна да му дотяга. Не беше работа на Бард Чанинг с кого обядва. Раздразнението го окуражи.

— Говорихме за различни неща — каза той с по-спокоен глас. — Интересуваше се от семейството ми, разпитваше за баща ми...

— За баща ти? Какво толкова я интересува баща ти?

— Господин Чанинг — каза Оливър, като се стараеше да не обръща внимание на мускулчето, което трептеше на слепоочието му, — не искам да бъда груб, но не виждам защо тя да не се интересува от

баща ми. Господин Буут е работил заедно с него, вие също, той е помогнал при основаването на компанията и...

— И какво ѝ каза за баща си? — попита Бард, като положи видимо усилие гласът му да изглежда спокоен.

— Е, не беше много. Тя обаче иска да посети майка ми и да разговарят за него. Имала една братовчедка, която го познавала, и...

— Тереза Буут ще посети майка ти?

— Да. Трябва да го уредя в някоя от следващите недели.

— Разбирам. — Настъпи мълчание, през което Бард положи нови усилия да се овладее. — Предполагам, че ще прекарат приятно. Надявам се тя да не разстрои с нещо майка ти.

— Уверен съм, че няма да стане така, господин Чанинг. Струва ми се, че тя наистина е една много мила жена.

— Радвам се да го чуя и се надявам да се окажеш прав. Въпреки това искам да те предупредя да го обмислиш внимателно, Оливър. Майка ти е много чувствителна жена, а здравето ѝ е твърде крехко. Може би няма да е много добре една напълно непозната да започне да се рови в миналото.

— Аз ще бъда там — успокои го Оливър. — Освен това госпожа Буут не е съвсем непозната. Господин Буут винаги е бил много любезен с майка ми.

— И той ли ще идва?

— Не, не мисля — отвърна Оливър.

— Е, добре, помни какво ти казах. Между другото, не бих искал да ходите на онова странно място, което ви предлага госпожа Буут, за което никой от нас не знае нищо. Всички можете да отидете в къщата ми в Гърция. Там държа обслужващ персонал, който може да се грижи за вас. Ще бъде далеч по-малък стрес за майка ти. Ще уредя проблема с транспорта дотам. Става ли?

— Ами аз...

— Оливър, моля те да не спорим. Здравето на майка ти е твърде важно нещо. Лично ще ѝ позвъня и ще ѝ кажа какво сме се договорили. А сега по-добре ще е да се залавяш за работа. Тази сутрин вече изгуби доста време.

Той изчезна в кабинета си, като затръшна вратата, и започна да крещи на Марша. С доброто му настроение беше свършено.

Оливър продължи да гледа след него. Всяка минута от този разговор му беше ужасно неприятна. Чанинг направо прекали. Какво, по дяволите, го засягаше с кого беше разговарял? А сега всички пак трябваше да му бъдат благодарни, защото той много добре знаеше как щеше да постъпи майка му.

Той се обърна, за да се прибере в кабинета си, и видя Кирстен Чанинг да крачи по коридора зад него. Тя му се усмихна малко студено и не каза нищо. Надменността ѝ още повече ядоса Оливър и засили враждебността му към клана Чанинг.

— Мамка му! — изруга гласно той и затвори след себе си вратата на кабинета. — Мамка му, мамка му, мамка му!

Бебетата трябва да растат. Франческа знаеше това със сигурност. Разбира се, някои растяха по-бързо от другите, като например Джек, при когото това ставаше много бързо, затова тук нямаше място за сравнение. Кити обаче изобщо не растеше. През последния месец беше наддала някакви си двеста грама, което беше крайно недостатъчно и дори тревожно. Франческа не се интересуваеше какво казват Пени, лекарят и Бард. Тя реши да я заведе на специалист.

Набра телефонния номер на майка си. Рейчъл ѝ се стори малко разсеяна.

— Да, скъпа, какво има? Важно ли е? Ако не е, бих могла да ти се обадя след малко. Тъкмо излизах...

— Да, важно е, но ако бързаш, ще почакам. Искам да си концентрирана.

Настъпи мълчание, след което Рейчъл каза:

— Да, ще изляза, ако нямаш нищо против. Ще се бавя само един час. Трябва да се видя с един човек.

— С кого?

— О... само адвокатът ми.

Тонът ѝ беше прекалено небрежен, Франческа заподозря нещо.

— За какво ще разговаряш с него? Сериозно ли е?

— Не. За едни такси.

— Такси? Сигурна ли си, че имаш предвид адвоката си?

— Какво? Не, разбира се, права си. Искан да кажа счетоводителя ми. Както и да е, ще ти се обадя. Нали може да почакаш?

— Мога.

Без съмнение, наумила си е нещо.

Изминаха два часа, преди да ѝ позвъни.

— Съжалявам, скъпа. Продължи повече, отколкото предполагах.

Франческа, която работеше по брошурата за една голяма разпродажба с благотворителна цел, беше ядосана от забавянето.

— За щастие това няма особено значение. Мамо, напоследък започна да става ужасно трудно да те открие човек. Миналата сряда не успях да се свържа с теб през целия ден. Къде беше?

— Бог знае къде съм била. Не си спомням. В момента съм много заета с моето благотворително дружество, Франческа. Онова в Девън, нали се сещаш? Манастирът.

— А... да, разбира се. — Опитва се да изглежда заинтересувана от благотворителната дейност на майка си, но не беше много убедителна. — Както и да е, искам да говоря с теб за Кити. Тя не се чувства много добре и това продължава вече доста време. Мисля да я заведа на педиатър.

— Звучи разумно. Какво ѝ е?

— Не знам. Непрекъснато има настинки, неспокойна е и продължава да не се храни добре. Освен това никак не наддава, а това ме безпокои най-много.

— Ами след като не се храни.

— Не знам, но...

— Много е дребничка. Какво казва докторът?

— О, той казва, че е добре. Пени също, но аз знам, че не е. Ако си на мое място, ще вярваш ли на другите? На теб как ти изглежда?

— Както ти казах, тя е много дребничка и не е много спокойна. Иначе изглежда добре. Но щом се тревожиш, на твоето място бих потърсила и друго мнение. Не се колебай.

— Очаквах да кажеш точно това. Просто исках да разбера дали не мислиш, че се вманиачавам.

— Франческа, когато става дума за деца и за здравето им, не може да има вманиачаване. Това е скромното ми мнение.

— Благодаря ти. Тогава ще го направя.

Франческа не каза на Бард, че ще води Кити на педиатър. Не го сподели с никого, освен с майка си. Нямаше нерви да изтърпи шумотевицата, която би се вдигнала. Пени продължаваше да твърди, че на Кити ѝ няма нищо, когато я попитах. Тя изтъкваше, че доктор Хемингс, който се беше грижил за всички деца, считаше, че е съвсем здрава. Същото твърдеше и педиатърът на болницата „Принцеса Ана“, където се роди Кити, въпреки че Пени не ценеше много това мнение, защото педиатърът беше жена и беше под четиридесет години. Тя по принцип беше против намесата на медицината. Прекалено често повтаряше, че всичко, от което се нуждае едно бебе, за да е здраво, е да стои много на чист въздух, да спи и да има режим. Тъй като отвеждането на Кити на „Харли стрийт“ щеше да наруши режима, щеше да я изложи на не толкова чист въздух и щеше да попречи на съня ѝ, тя със сигурност нямаше да одобри идеята. Освен това нямаше съмнение, че щеше да настоява да придружи Франческа и да запознае най-подробно специалиста с мнението си по въпроса. Затова беше най-добре да не ѝ казва.

Що се отнасяше до Бард, той никак не обичаше да се говори за болести. Това ужасно го притесняваше. Още в самото начало на съвместния им живот Франческа се научи да не говори много пред него за каквито и да било дребни свои неразположения, а ако се случеше нещо по-сериозно, си лягаше в леглото и нареждаше на Бард да не стои при нея. За човек с такава необузdana сексуалност като него той проявяваше учудваща непоносимост към нормалните женски функции и мразеше дори да му се споменава за такова обикновено нещо като менструален цикъл. Когато наближаваше времето за раждането на децата, той беше непрекъснато в напрежение да не би по някакъв начин да му се наложи да участва в нещо. През последните седмици на всяка бременност настояваше Рейчъл да спи у тях, така че тя, а не той да бъде с Франческа до момента на приемането ѝ в болницата. За него идеята бащата да присъства на раждането на детето му се струваше не само непоносима, но дори отблъскваща.

— Съжалявам, Франческа, но бих предпочел да умра — бе ѝ казал без заобикалки. Тя се разсмя и го увери, че не е нужно да присъства и изобщо не държи на това.

Франческа се питаше дали подобно отношение не се дължеше на травмата от смъртта на Марион, на някои доста неприятни моменти от алкохолизма на Пати или пък, както се беше изразила Рейчъл, на твърде смахнатите възпитателни методи на Джес. „Браво, мамо, напълно по фройдистки, ти ме изненадваш“, ѝ беше казала Франческа, но всъщност това не я притесняваше много.

И така, тя каза на Пени, че ще ходи на фризьор и ще остави Кити при майка си, докато е там, а после ще обядват заедно. Лицето на Пени изрази явно неодобрение. Каза, че ще води Джек в парка „Кенсингтън“ и после ще обядват навън.

— Според мен много е важно, че той не е ревнив към сестра си — отбеляза тя, като че ли на Франческа никога не ѝ беше минавала подобна мисъл. — Въпреки, че би било много по-добре, ако Кити си останеше при мен. Отново е изстинала и тази сутрин много плака.

— Знам, Пени — каза Франческа примирително, — но майка ми иска да я види и днес си е вкъщи, така че.

— Е, вие си знаете най-добре. Надявам се майка ви да не я заведе на някое неподходящо място. — Изпитваше дълбоко недоверие към Рейчъл.

— Пени, уверявам те, че майка ми няма да води Кити никъде, камо ли пък на неподходящи места — успокои я малко троснато Франческа, като се питаше какво ли точно разбира тя под неподходящо място. Може би бар „Реймънд ривю“ или пък обиколка на района на проститутките в Кингс Крос. — Ще се върнем за чая. Би ли завела Джек да го подстрижат, ако минете наблизко до „Хародс“? Косата му е станала доста дълга.

— Госпожо Чанинг? Господин Лаудър сега ще ви приеме. Вървете направо по коридора, първата врата вдясно...

— Благодаря — каза Франческа. Когато се изправи, внезапно усети някаква слабост в коленете. Имитацията на гостна, в която бе превърната чакалнята на „Харли стрийт“, ѝ се стори прекалено широка, докато я прекосяваше.

Остана дълго при господин Лаудър. Отначало той се държеше преднамерено несериозно. Накара я да се чувства малко глупаво, докато му излагаше проблемите на бебето това, че много бавно

наддава, че по принцип е неспокойна, че често страда от настинки. После стана по-внимателен и ѝ каза да съблече бебето, за да го прегледа. Кити веднага ревна и Франческа трябваше да я нахрани, за да я успокои, та да може той да чуе гърдите ѝ.

Продължи доста дълго. Франческа го наблюдаваше. Стетоскопът ѝ се стори голям и студен и някак заплашителен върху малките бели гърдички на Кити. Държеше я за ръчичките и се опитваше да не мисли за нищо, да запази хладнокръвие и да не задава глупави въпроси, с които да наруши мълчанието, докато той се вслушваше усилено, за да чуе и най-слабия звук. Търсеше по лицето му следи от напрегнатост или пък окуражителна усмивка, но то не изразяваше нищо.

— Госпожо Чанинг, облечете я, ако обичате, а след това ще поговорим.

Беше много внимателен и любезен. Каза ѝ, че в сърцето на Кити има съвсем лек, почти незабележим шум, който много лесно може да бъде пропуснат, особено при едно новородено.

— Това е звук, подобен на силно течаща вода. Малко съм изненадан, че педиатърът не го е открил, но... както и да е. Постъпили сте правилно, че сте дошли при мен. Не се плашете, госпожо Чанинг, не е нещо много сериозно.

— Но какво означава това?

— Може да е индикатор за нещо незначително или пък за нещо по-сериозно. Това е всичко, което мога да ви кажа в момента. Най-вероятно е да се окаже, че изобщо не е сериозно. Това е нещо по-често срещащо се при бебетата, отколкото хората предполагат. Съветвам ви да...

Гласът продължи. Франческа го слушаше не като глас, а чуваше само думите, думи, които потвърждаваха нещо, което тя винаги беше знаела и от което винаги се беше страхувала — че Кити е болна, че здравето ѝ не е добро и че изобщо не е силно и идеално развиващо се бебе. Какво би станало, ако им беше повярвала, помисли си тя, изпълнена със силен гняв. Какво би станало, ако им беше повярвала и не беше направила нищо? Ако я беше изоставила и се беше доверила на глупавите им и смешни уверения? Оказа се, че нейното нежно, малко, беззащитно дете не е здраво и не е подготвено за живота. Колко ли щяха да се влошат нещата, докато най-после някой обърнеше внимание на опасенията ѝ. Дали малкото сърчице нямаше вече да е

започнало да нарушава ритъма си, негодно да изпълнява функцията си? Ако в този момент в стаята влезеха Бард, Пени Кросмън или доктор Хемингс, тя щеше да се нахвърли срещу тях не само с думи, щеше да иска да ги нарани така, както беше наранена дъщеря й...

— Мисля, че следващата стъпка трябва да са някои изследвания, които е необходимо да направим, за да бъдем съвсем сигурни, че сме на верен път. Трябва да се направи електрокардиограма, някои рентгенови снимки и нещо, което се нарича ехо кардиограма.

— Това какво е? — попита Франческа, като се опитваше да говори нормално и да овладее паниката в гласа си.

— Това е друг вид рентгенов лъч. Малко прилича на ултразвук. Може да ни каже повече неща — за състоянието на сърцето и как работи то. През това време се опитайте да не се безпокоите много. Почти сигурно е, че не е нещо сериозно. Сега, ако ме изчакате малко, аз ще направя всичко...

---

[1] Боинг 747 — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 6

— Така, хайде да повторим всичко още веднъж. Искаш да купя къщата ти, нали?

— Да — отвърна Лайъм, — точно така.

— Тя все още не е изплатена и по-голямата част от нея принадлежи на строителната компания.

— Да.

— А ти след това ще ми плащаш наем?

— Да.

Бард се облегна назад и се загледа в него. Лицето му изразяваше крайно неодобрение. Лайъм се питаше дали собствената му ненавист е също толкова неприкрита. Надяваше се да е. Най-накрая се беше съгласил да мине през всичко това, да извърши нужните действия, да каже съответните думи. Беше принуден да го направи само поради настойчивостта на Наоми. Но това беше всичко. Нямахте намерение да се унижава повече, да изрази съжалението си. Знаеше, че ако го направи, можеше и да успее, но според собствената му преценка шансовете му не бяха големи. Омразата към баща му беше прекалено силна, за да бъде пренебрегната, и както на любовта, той не можеше да ѝ изневери в името на собствения си интерес.

Лайъм също се облегна назад и зачака отговора, чакаше най-после това да свърши, за да може да си тръгне и да каже на Наоми — ето на, виждаш ли, нали ти казвах, че няма смисъл. Той не е способен да прояви съчувствие и да помогне.

— Ами не знам — наруши мълчанието Бард, като отблъсна стола от бюрото си и погледна Лайъм с искрящите си замислени очи. — Не виждам никаква полза за мен от всичко това. Ти виждаш ли някаква?

— О, не зная — отвърна Лайъм. — Къщата е много хубава.

— Ама аз вече имам две много хубави къщи. Дори три, ако броим тази в Гърция. Наистина не ми трябва още една. Не бих могъл да живея и в своята, нали така?

— Предполагам, че не.

— Как успя да се набуташ в тази каша, Лайъм?

О, господи, той се канеше да си поиска своето, да затегне винтовете и да се наслади докрай на момента.

— Е, като имаме предвид рецесията и...

— А, да, рецесията. Тя е такава великолепна изкупителна жертва. Такова прекрасно извинение. Познаваш ли някой, който не е бил засегнат от нея, Лайъм?

— Да, разбира се, че познавам. — Нямаше спасение. Трябваше да отидат докрай.

— Е, тогава оттеглям въпроса си.

Настъпи мълчание, след което Бард се надвеси напред.

— Ще ти кажа как стигна дотук. Поради лоша преценка и прекомерно високи разходи. Защото се остави да те издържа жена ти, докато ти продължаваше да упорстваш с твоята абсурдна професия. Колко изкара миналата година, Лайъм? Двадесет хиляди? А може би петнадесет? Или още по-малко? Да, така и предполагах. Не си ли помисли, че ще е по-добре да си намериш сваятна работа, вместо да идваш при мен?

— Да — отвърна Лайъм. — Всъщност кандидатствах за няколко, но не е лесно. Знаеш, че е така.

— Така е, знам. От друга страна, и за мен не е лесно, Лайъм, ти също би трябвало да го знаеш, колкото и погрешни да са представите ти. За никого не е лесно. Да печелиш пари и да си пробиваш път, никога не е лесно, а още по-трудно е да задържиш вече спечелените позиции, както и ти малко неочаквано си го разбрал.

Отново настъпи мълчание. Лайъм чакаше.

— Сега дойде твоят ред, така ли е? Съпругата ти се провали и сега ти трябва да поемеш щафетата. Само че, вместо да я поемеш и да си скъсаш кльощавия задник от работа, ти идваш да ми хленчиш с протегната за милостиня ръка. Бог да ми е на помощ.

— Не съм подал ръка за милостинята ти — обади се Лайъм. „Гледай да не загубиш контрол над себе си, Лайъм, не му доставяй това удоволствие.“ — Ти, изглежда, пропускаш факта, че ти предлагам сделка.

— О, за бога, моля те, спести ми поне това — замоли се Бард. — Сделка! Предлагаш ми къща, която аз не искам, за цена, която не бих платил. Не, благодаря. Направил съм много за теб, Лайъм, дадох ти

твърде много възможности, но на теб ти е по-удобно да ги забравиш, сега е твой ред. Сядай си на задника и си уреждай живота. Аз няма да го направя вместо теб. Ако го направя, това би означавало да те предам.

— Добре — каза Лайъм и се изправи. — Не бих искал да ме предадеш. Ти никога не си го и правил.

— Какво искаш да кажеш?

— Че, както ти е много добре известно, си ме предавал през целия ми живот. — „По дяволите, не искаше да започва това. Спри, Лайъм, спри. Идеята ти не е добра, не е разумна.“

— О, господи, помогни ми, пак ли ще трябва да изслушам всичко това? Обвиненията, че си бил отхвърлен, твърденията за лошите мащехи, оплакванията от децата съперници...

Успя да изкара претенциите му толкова тривиални и незначителни. Както винаги това беше най-болезненото нещо за изтърпяване. Лайъм му обърна гръб и излезе от стаята, без да каже и дума.

Слизайки по стълбите, изведнъж се почувства много зле. Помисли си, че ще припадне, че ще повърне. Отиде до един стол, седна и стисна глава между коленете си. Остана така, като се молеше да не дойде някой. В този момент усети нечия ръка на рамото си.

— Добре ли сте? Мога ли да ви помогна?

Лайъм погледна нагоре и през помътнелите си от гаденето очи видя Франческа. Беше облечена в черно палто, нямаше грим и изглеждаше много бледа и съсипана. Въпреки собственото си неразположение той забеляза, че е много разстроена.

— Да, да, благодаря — отвърна Лайъм, почувствал се неловко от факта, че го е заварила в такова състояние. Неудобството му се засили и от искрената загриженост, проявена от нея. — Добре съм, съжалявам.

— Отначало не разбрах, че си ти — каза Франческа, притеснена на свой ред, несигурна както в неговата реакция, така и в своята собствена. — Какво правиш тук?

— Дойдох да се срещна с баща ми.

— О, така ли? — Тя леко се усмихна. — Това наистина може да разстрои човек, знам го от собствен опит.

— Да, така е. — Той не можеше да измисли какво друго да каже. Облегна се на стола. Все още се чувстваше зле.

— Сигурен ли си, че си добре? — попита го тя. — Изглеждаш ужасно. Да ти донеса чаша вода. Или може би чаша чай ще бъде по-добре?

— Не, Франческа, наистина не е нужно. Добре съм. Просто... така. Нищо ми няма.

Той продължаваше да я гледа. Искаше тя да си тръгне. В този миг ги връхлетя тежката миризма на парфюм „Мания“ и Марша Грейнджър мина величествено покрай тях, усмихвайки им се малко сковано. Строгийт ѝ костюм и скромната ѝ прическа рязко контрастираха със силния парфюм.

— Госпожо Чанинг! Трябваше ли да ви очакваме?

— Не зная, Марша — отвърна Франческа и леко се усмихна. — А вие очаквахте ли ме?

— Господин Чанинг не ми е казвал нищо — каза безцеремонно Марша.

— Какво не ви е казвал, Марша?

— Че ще идвате.

— Не, не би могъл, защото не е знаел. Минавах от тук и си помислих дали ще е много зает и дали не бих могла да го видя.

— Ще отида да проверя — каза Марша. — Може би ще дойдете с мен горе в кабинета ми. — „Манията“ се понесе нагоре по стълбите.

— Аз ще вървя — обади се Лайъм, благодарен, че имаше извинение да го направи. — Надявам се да се срещнеш с него, ако това е желанието ти.

Тя се усмихна.

— Това е, колкото и да не ти се вярва. Благодаря ти. Надявам се, че си се почувствал по-добре.

Той стоеше на автобусната спирка на „Рийджънс стрийт“ под внезапно заваления проливен дъжд, продължаваше да се чувства отвратително, питаше се какво щеше да каже на Наоми, на банката и на всички останали. В този момент до него спря голям бежов мерцедес, в който беше Франческа. Тя му даде знак да влезе вътре.

Против волята си трябваше да изрази благодарността си, за да не го помислят хората от опашката за някакъв грубиян.

— Не можех да те отмина — каза тя. — Не изглеждаш добре. Накъде си?

— Към Айлингтън.

— А, добре. Мога да те закарам донякъде. Аз отивам към Сейнт Джон Ууд.

— Благодаря. Много любезно от твоя страна. — Той се чувстваше неспокоен и напрегнат. Не искаше да прояви благоразположение и да бъде любезен с нея, но нямаше как да не бъде. — Успя ли да се видиш с баща ми?

— Не — отвърна тя с глух глас. — Той не можеше да прекъсне работата си.

— Аха.

— Отбих се случайно. Обикновено не го правя. Но... виждаш ли... Кити... новото бебе, нали я знаеш...

— Да, разбира се, че я знам. — Почувства се неудобно от предположението ѝ, че може би не знае за кого става дума. Беше положила големи усилия да се държи приятелски, но той беше отблъснал всичките ѝ опити, и то без каквато и да било логична причина. А сега тя се държеше изключително любезно с него, въпреки че беше явно разстроена.

— Да не би да не е добре? — попита Лайъм.

— Доста е зле. Тя... те мислят... тя има... може би има... О, по дяволите, влязох в автобусната лента и ченгето сега ще дойде. Какво да правя?

— Плачи — каза без колебание Лайъм.

Франческа избухна в сълзи. Полицията, който изглеждаше твърде млад, ѝ се накара, насочи я към средната лента за движение и ѝ даде знак да продължи. Лайъм ѝ подаде носната си кърпичка. Тя си издуха носа, избърса си очите и подкара малко несигурно колата по „Рийджън стрийт“.

— Чудесно — каза той и я погледна с любопитство. — Винаги ли можеш да се разплакваш по поръчка?

— Не — отвърна Франческа. — Не мога. О, господи, пак ще започна. При мен е така. Когато започна, после не мога да спра. Лайъм,

ще паркирам тук някъде. Би ли карал ти, защото така мога да пребия и двама ни.

— Да, разбира се. Виж, просто спри хей там и ще си разменим местата.

— Благодаря ти — каза Франческа.

Той излезе от колата, а тя се премести на другата седалка и закачи полата си в ръчната спирачка. Тя се вдигна нагоре и разкри цялото ѝ бедро, а докато се мъчеше да я освободи, се видя и дъното на пликчетата ѝ. Лайъм се опита да не гледа, но нямаше как. Тя видя погледа му, докато издърпваше надолу полата си, и нервно се засмя.

— Твърде неприлична изложба. Съжалявам.

— Няма защо — каза Лайъм и запали мотора.

Тя го погледна и леко се усмихна, след това издуха силно носа си и се отпусна на седалката.

— Съжалявам за това — каза Франческа. — Наистина съжалявам.

— Ще ми разкажеш ли какво ѝ е? — След като седеше в нейната кола, защитен от дъжда, това беше най-малкото, което би могъл да направи.

— Може пак да се разплача.

— Не се притеснявай от това.

— Разтревожена съм за Кити. Не се чувства много добре. Може би има... вероятно има проблем със сърцето.

— Какъв по-точно?

— Още не сме съвсем наясно. Тази сутрин за първи път я водих на преглед при специалист. Той чу някакъв шум и трябва да ѝ направят нещо, което се нарича ехо кардиограма. Това ще е идната седмица. Във вторник. О, господи, съжалявам, какво значение има за теб кой ден ще е, какво те интересува теб това?

— Не ставай глупава — скара ѝ се съвсем чистосърдечно той. — Разбира се, че ме интересува. Но ти каза, че още не знаеш колко е сериозно.

— Не. Дори не знам дали изобщо е сериозно. Това беше един такъв ужасен ден. Тя не е много здраво бебе, дребничка е, много плаче и това толкова ме плаши...

— Да, съвсем естествено.

— Работата е там, че исках да го кажа на Бард, да бъда с него. А той... беше зает, а и него не го бива много по съчувствията. Поне в този случай не го прояви. Това влоши още повече нещата.

— Не е нужно да ми го казваш. Добре ми е известно — каза той. Тя се обърна към него и го погледна.

Известно време той запази мълчание, а после, след като си припомни разговора с баща си, каза:

— Когато майка ми почина, бях още много малък. Той... и тогава не го биваше по съчувствията.

— О, Господи! — възкликна Франческа. — О, Лайъм. Аз...

Той продължи да говори, изненадан, че го прави пред нея, но не можеше да спре.

— Отначало беше така изцяло погълнат от собственото си нещастие, че изобщо не ми обръщаше внимание, а след това потърси утеха в работата и вече не го виждах. А после... Е, вече знаеш какво стана после.

— Да. Разбира се, че знам.

— Извинявай. Това наистина няма нищо общо с теб. Абсолютно нищо.

— Разбира се, че има. Аз съм женена за баща ти. Има твърде много общо и с мен.

— Е, аз не виждам нещата по този начин. Както и да е... Искам да кажа, че ми е добре известно колко трудно е понякога с него.

— Да, предполагам, че е така.

Тя явно се почувства неловко, че беше отишла твърде далеч, бе проявила нелоялност към Бард пред човек, пред когото не би трябвало да го прави. Замълча и се загледа към парка. Бяха спрели на един светофар и той имаше възможност да разгледа лицето ѝ. Наистина беше много хубава, даже повече от хубава, макар че не би могла да бъде наречена красавица с малко чипия нос, вирнатата брадичка и правата си тъмнокестенява коса. Франческа усети, че той я гледа, обърна се към него и му се усмихна.

— Сигурна съм, че за теб това няма значение, но трябва да ти кажа, че ме накара да се почувствам по-добре.

— Разбира се, че има значение — увери я той, като отново изпита вина от това напомняне за лошото му държане и враждебността му. Светлините на светофара се смениха. Настъпи кратка пауза, след

която той предпазливо каза: — Виж какво, наистина смятам, че трябва да си наложиш да не се безпокоиш за Кити. Зная, че на мен ми е лесно да говоря така, но ако нещата наистина са много зле, те щяха веднага да я приемат в болницата за допълнителни изследвания и нямаше да чакат до идната седмица. Това, което трябва да правиш сега, е да не избързваш със заключенията. Продължавай да си казваш, че всичко ще е наред.

— Да, прав си. Знам го. Но е много трудно. Независимо от всичко почувствах се по-добре. Достатъчно добре, за да карам колата до дома. Благодаря ти. Къде да те оставя? Тук не е най-подходящото място да продължиш за Айлингтън. Закарах те твърде далеч. Ще се опиташ ли да вземеш такси? Можем да продължим до „Суис Котидж“.

— Не — каза той. — Ще взема метрото.

— Но...

— Честна дума. Така е по-добре.

— Добре тогава. Мисля, че сега ще си разменим местата по по-приличен начин.

Тя излезе от колата, застана пред него и го погледна. След това му подаде ръка. Чувстваше се малко неловко.

— Не те попитах по каква работа си ходил при Бард, защото си помислих, че би предпочел да не го правя. За каквото и да е било, надявам се, че всичко е преминало добре.

— Не беше.

— О, съжалявам. — Тя влезе отново в колата и пак му се усмихна малко заговорнически. — Знаеш ли, той не е чак толкова лош — каза Франческа и потегли.

Лайъм остана загледан след нея. Опитваше се да реши кое от обзелите го чувства е най-силно. Яд от цялата ситуация, засилила се омраза към баща му, или голямата изненада от това, че някой, когото винаги бе считал за груб, враждебен и неприятен, можеше да бъде толкова любезен, приятелски настроен и дори изключително желан.

— Ще ги съдя — провикна се Бард с потъмняло от гняв лице. — Ще ги съдя всичките.

— Бард, не ставай смешен. Кого ще съдиш и каква полза от това?

— О, за мен ще е твърде добре, а за тях много зле. Как са могли да пропуснат такова нещо, как са могли?

— И така, кого ще съдиш? — попита Франческа. Беше толкова абсурдно и дори смешно, но това малко я отвличаше от притеснението ѝ. — Болницата? Акушера? Доктор Хемингс? Пени?

— Не те разбрах.

— Тя също беше сигурна, че Кити е добре, а уж минава за експерт. И така докъде ще стигнеш? Смешно е.

Бард я погледна и се намръщи.

— Между другото, кой е този Лаудър? От къде да знаем, че той е най-добрият специалист? Как го откри, може би още сега трябва да потърсим и мнението на друг...

— Препоръча ми го Джими Брауни. Мисля, че си разбира от работата.

— О! — каза Бард и замълча за известно време. Джими Брауни беше техен приятел и един от най-известните хирурзи в страната, откривател на някаква техника за микрохирургия и влиятелна фигура в Британския съвет по здравеопазването. — Въпреки това не виждам защо да не потърсим още едно мнение.

— Бард, разбира се, че ще потърсим. Нека направят ехо кардиограмата. Ако тогава не сме достатъчно наясно, можем да отидем и при друг специалист. Сега обаче не е нужно да пресилваме нещата. Само ще ядосаме господин Лаудър и ще забавим работите.

— Не мога да разбера защо не си разговаряла с мен още преди да отидеш при лекаря. Щях непременно да дойда с теб и да чуя сам какво е казал.

— О, Бард, така ли! Първо, ти вероятно щеше да ми кажеш да не вдигам излишна врява и да поговоря с Пени. След това сигурно нямаше да дойдеш с мен и щеше да ми кажеш, че ще трябва да ходиш на съвещание и че не знаеш кога ще се върнеш, че не знаеш къде ще бъдеш или че нямаш време. А най-вероятно всички тези неща щеше да ми ги каже Марша.

Той я погледна шокиран и леко засрамен.

— Не ставай смешна — каза Бард, но тя беше забелязала изненадата и срама му и това ѝ подейства почти успокояващо.

Не каза нищо.

— Непременно ще дойда с теб идната седмица — увери я накрая той. — Какъв ден се пада? Вторник. Да. Ако имаме някакви съмнения, колкото и малки да са, относно диагнозата, тогава мисля да я заведем в Щатите. Тяхната медицина е по-напреднала от нашата и...

— Бард, никога не съм чувала подобни глупости — каза Франческа и се разсмя въпреки мъката си. — Разбира се, че не са по-напред. Не знам с кого си разговарял. А и последното нещо, което е нужно на Кити в момента, е един презокеански полет. Какво ще каже Пени?

— О, Господи! — изкрещя Кирстен. — Господи! Мамка му, Тоби. О, боже мой! О, Тоби! Сега, сега, сега...

Тялото ѝ се изви като струна и тя се освободи от дългата, яростна, обляла ги в пот борба. Усети като че ли се издига и лети тържествуваща, необуздана към своя оргазъм. Продължаваше да се носи върху него, да възсяда един след друг върховете на удоволствието. За миг със страх си помисли, че вече всичко е свършило, и остана да лежи отпусната върху Тоби, очакваща, копнееща за завръщането му, а после оргазмът дойде отново, още по-силен, още по-истински и по-осезаем. Накрая тя се отпусна и разбра, че напълно е свършила. Остана да лежи задъхана, още стенеше тихо, но вече се усмихваше; главата ѝ, която се беше надигнала, за да изкрещи, се отпусна върху възглавницата, а ръцете, които така френетично стискаха тялото на Тоби започнаха да се отпускат; краката, които се извиваха и се кръстосваха отгоре му, сега висяха отпуснати от ръба на леглото, до който бяха стигнали, и за малко да паднат.

Тоби се примъкна внимателно към центъра на кревата и нежно я претърколи от себе си. Остана да лежи, загледан в нея, и да си играе с кичурите на косата ѝ.

— Кирстен — каза той, — ти се чукаш страхотно.

— Какъв невероятно сполучлив израз — засмя се тя.

— Защо?

— Защото е обиден и старомоден. Ами така са постъпвали едно време мъжете с момичетата. Полагали са ги на земята и са ги чукали. А те просто са си лежали под тях.

— Никой не би могъл да го направи по този начин с теб. Съжалявам, скъпа, не исках да те обидя. Просто исках да кажа колко чудесно беше. Господи, я виж часовника. Ще закъснея много. Да можех и аз да работя за баща си и да ходя на работа, когато си поискам.

— Я млъквай! — скастри го ядосана Кирстен. — Не ходя на работа, когато си поискам. Непрекъснато ти повтарям, че изобщо не е така. Никога не закъснявам или почти никога. Работя усърдно и не парадiram с положението си.

— Съжалявам, съжалявам, съжалявам. Тогава няма да предложи това, което имах намерение да ти предложи.

— Какво е то?

— Щях да ти предложи да си вземеш отпуск идната седмица. Заминавам за Ню Йорк. Разбрах го вчера. Там е станал някакъв фал. Бих се радвал, ако и ти дойдеш.

— О, Тоби. С удоволствие бих дошла, но не мога. Особено пък при такова късно предупреждение. Аз... по дяволите, бих могла да попитам. Или няма да е уместно? О, господи, много ми се иска да отида в Ню Йорк. Не съм била там най-малко от година.

— Горкичката ми — съжали я с насмешка Тоби. — Сърцето ми ще се пръсне от мъка. Съжалявам.

Той стана от леглото и се отправи към банята. Тя остана да лежи и го проследи с поглед. Загледа се в това тяло, което ѝ доставяше такова удоволствие и което така страстно желаше. След това стана, сложи си пенъора, отиде в кухнята и наля и на двамата по една огромна чаша с портокалов сок. Тоби се появи с тоалетна кърпа около кръста, целуна я малко разсеяно и пресуши чашата.

— Имах нужда от това. От секса много се ожаднява. Особено пък, когато е с теб. Слушай, скъпа, забрави за обидите и просто се опитай да си вземеш една седмица отпуск. Можеш дори да свършиш нещо полезно за баща си. Нали има кантора там?

— Всъщност не може да се каже, че е кантора. Основната част от бизнеса му е тук. Добре, ще опитам. Ще бъде чудесно. Много ми се иска. Благодаря ти, че ме покани.

— Скъпа — каза Тоби, — удоволствието ще бъде изцяло мое. Или поне голяма част от него, уверявам те.

Кирстен пристигна в „Чанинг хаус“ в добро настроение. То се дължеше на комбинацията от добрия секс, факта, че небето беше синьо — времето много ѝ влияеше — и слънцето вече започваше да топли, както и от мисълта, че идната седмица може да бъде в Ню Йорк. От цялата година това беше най-доброто време за там. Не можеше да става сравнение с Париж, Флоренция и дори с Лондон, защото пролетта принадлежеше на Ню Йорк с огрените от слънчевите лъчи фонтани, със залетите от светлина и много топлина широки булеварди, с парковете, пълни с цъфнали цветя и пременени с нова зеленина, и с витрините, украсени до абсурдност с цветя и разноцветни завеси. Дори шофьорите на такситата ставаха по-любезни. О, щеше да бъде прекрасно. Трябваше да отиде.

— Не съм много сигурна — каза предпазливо Сам. — Имаме твърде много работа в момента във връзка с покупката на новия обект в Глазгоу и с всичките глупости, които се пишат за Доклендс...

Кирстен я погледна. Знаеше много добре какво си мисли Сам. Нямаше причини, от които да зависи дали тя да отиде, или не. В момента не бяха много заети. Ставаше въпрос само за седмица. Онези, които си бяха подали по-отрано молби за отпуск, излизаха без проблеми, а кой в крайна сметка знаеше, че не е подала молбата си по-рано? Като се изключи може би това, че беше дъщеря на шефа, че ѝ беше изрично наредено да не допуска да се ползва от никакви привилегии, от никакви специални уговорки или каквото и да било по-специално отношение. „Това се нарича позитивна дискриминация“, помисли си Кирстен. Ако беше току-що постъпила направо от училището за секретарки, нямаше спор, че щяха да я пуснат да отиде. Видя в очите на Сам да се мярка известно колебание и веднага се вкопчи в него.

— О, Сам, моля те! Днес ще работя много, а като се върна — два пъти повече. Обещавам. Толкова искам да отида. А може и да свърша някоя полезна работа там. Не знам каква, но...

— И аз не знам каква — каза Сам и се разсмя. — По дяволите, защо пък не — каза тя внезапно. — Но това означава да си скъсаш задника от работа, когато се върнеш.

— Непременно, непременно — обеща въодушевено Кирстен, като си мислеше, че другата седмица работата ще ѝ бъде по-приятна. — Благодаря ти, Сам, много ти благодаря.

Тя се обади на Тоби.

— Мога да дойда, мога да дойда.

— Не съм се и съмнявал — каза той и се засмя. — Ще ти уредя билета — успокой я Тоби и прекъсна разговора.

Тя работи и през обедната почивка, за да покаже благодарността си. Написа куп писма за пазарния център в Манчестър. Те всъщност бяха едни и същи, но във всяко имаше някаква малка разлика. Сам каза, че от това ще има полза и че е отлагала тази работа с дни. Кирстен направи и куп фотокопия, които взетата временно млада помощница беше направила погрешно. Дори се обади на баба си Джес и се самопокани на вечеря след пътуването. Но в четири часа Сам влезе и я погледна притеснена.

— Съжалявам, Кирстен. Трябва веднага да отидеш при баща си.

Тя знаеше какво означава това, Сам също. Въздъхна и се отправи бавно надолу по стълбите към първия етаж с лошо предчувствие.

Бард седеше зад огромното си бюро и гледаше намръщено. „Прилича на някаква голяма и грозна птица — помисли си Кирстен, — на гарван или на лешояд.“ Господи, колко го ненавиждаше понякога. Всъщност през повечето време.

— Затвори вратата — нареди той, без дори да я поздрави.

Кирстен затвори вратата, приближи се бавно към бюрото и го погледна. Вече знаеше какво ще последва и под каква форма.

— Ти ме отвращаваш — каза тихо той. — Наистина ме отвращаваш.

— Защо?

— Идваш тук, молиш се да те приема на работа, обещаваши ми какво ли не, казваши, че ще работиш до изнемогване, че няма да се ползваш с никакви привилегии и специално отношение, че ще се държиш прилично и ще правиш каквото ти се казва...

— Но аз наистина върша всичко това. Работя много, държа се добре, правя каквото ми се казва и не съм...

— Така ли? Ти не си какво? Не си искала да ти се правят никакви услуги ли? А какво е според теб да поискаш една седмица отпуск при едnodневно предизвестие, след като работиш тук точно от... малко повече от месец? Та това е твърде голяма отстъпка, Кирстен, както и да го погледне човек. Ако поне малко знаеше какво е истинска работа, щеше да ти е известно. А ако не работеше за някой толкова любезен,

добродушен и разбран шеф като Сам, никога нямаше да ти разрешат да вземеш отпуск. Какво мислиш, че ще си каже всеки? Как според теб ще трябва да се чувствам аз? Ще кажат, че ти позволявам да ме използваш и че злоупотребявам с положението си в компанията, а ти си прекарваш времето както си поискаш и да ти се плаща дори за това. Срамувам се от теб, Кирстен, много се срамувам. И, разбира се, не ти разрешавам да заминеш.

— Теб само това те интересува — отвърна Кирстен. — Какво ще кажат хората. Не ти пука на оная работа...

— Недей да псуваш.

— А ти защо псуваш? На теб ти е през онази работа дали аз всъщност работя и дали съм полезна, дали научавам нещо. Достатъчно ти е там, откъдето седиш, на твоя скапан грамаден трон, всичко да изглежда нормално.

— О, за бога, я се разкарай от тук. Започваш да говориш като някое малко разглезено дете, а не като зряла жена. Махай се. Няма да ходиш в Ню Йорк, и точка. Ако Сам не беше ми наговорила куп много хубави неща за теб, щях направо да те изхвърля през вратата.

— Може пък това да е за предпочитане.

Той сви рамене.

— Твоя работа.

Тя се канеше да му каже какво да направи с неговата работа, когато изведнъж си спомни каква беше пощата, която беше получила през седмицата — все сметки за задължения към „Хародс“, „Харви Никълс“, „Баркликард“, „Амекси“. Господ знае още кой. Парите, които ѝ плащаше, ѝ трябваха. Те не бяха малко. А и той сигурно нямаше да започне да ѝ плаща предишната издръжка, която също не беше малка. Освен това знаеше, че ще му достави по-голямо удоволствие, ако напуснеше сама, ако си тръгнеше и му заявеше, че никога вече няма да се върне. Той щеше да каже, че винаги е знаел, че няма куража да издържи, че е мързелива и разглезена, а само от мисълта за това ѝ се повдигаше. Не, тя щеше да остане и да продължи да работи, за да му докаже, че греша. Щеше да му го върне по друг начин.

Кимна му сдържано за довиждане и каза:

— Много добре. Желая ти приятен уикенд.

— Благодаря — отвърна той и настроението му изведнъж се промени. Направи го с голяма лекота. Стана по-общителен и почти

приятелски настроен. — Франческа се чувства много уморена. Напоследък има твърде много грижи. Отиваме в Стайлингс. Тъкмо купихме на Джек пони...

— Той сигурно много ще се зарадва — каза Кирстен. — Предай на Франческа много поздрави. Съжалявам, че има грижи.

Тя не можа да се сдържи и в гласа ѝ се усети малко ехидна нотка. Бард я погледна.

— Не се дръж по детски — смъмри я той. — Един ден, като пораснеш малко повече и те налегнат истинските грижи, а не само мисълта къде да отидеш и каква рокля да си купиш, ще си спомниш за този намек и ще се засрамиш.

— Съжалявам.

Тя беше така заслепена от сълзите си, че на излизане се блъсна в Марша и я настъпи по крака. Извини се сдържано, като горещо се надяваше, че е успяла да причини болка на тази дъртофелница.

Върна се обратно в малката си стаичка и седна на стола. Продължи да плаче. Плачеше по много причини. Това, че не можеше да замине за Ню Йорк, не беше най-важната.

Телефонът извъня. Тя подсмръкна шумно и вдигна слушалката.

— Кирстен? — Беше майка ѝ. Гласът и звучеше вяло.

— О, мамо, здравей. Добре ли си? — попита, като се стараеше колкото може гласът ѝ да изрази съчувствие.

— Предполагам, че да. Чувствам се... малко уморена и потисната. Винаги става така, нали знаеш. Когато свикна да си стоя у дома, се чувствам твърде самотна. Не мога да се взема в ръце. Отец Брайънт се отби да ме види. Беше чудесен, но... това, от което наистина имам нужда, разбира се, е да замине за малко някъде. По не мога да си го позволя, а и нямам с кого да отида. Ти би ли могла?...

— Не — отвърна малко троснато Кирстен. — Не бих могла. Току-що помолих татко за... малко отпуск.

— И?

— Той каза „не“. По неговия си неподражаем начин.

— О, мила. Колко жалко.

— А приятелката ти Ен? Тя не може ли да дойде с теб? Или пък дори с Джералд?

— Ен няма пари, скъпа, а Джералд е толкова зает с новата си фирма. Напоследък почти не го виждам.

— С какво се занимава? — попита Кирстен, като за миг забрави собственото си нещастие.

— Просто работи с едни нови хора. Те наистина го ценят. Сключиха с него договор. Само че се намират в Джилфорд и той постоянно е там.

Джералд беше приятелят на майка ѝ — полубезработен специалист по осветителни тела. Кирстен не можеше да го понася, но той поне се държеше любезно с майка ѝ и ѝ правеше компания. Когато го видя за първи път, той ѝ беше казал колко е впечатлен от Пати и каква смела жена е. „Тя наистина се изправя стоически срещу този проблем“, бе казал той.

Кирстен, която виждаше как майка ѝ се опитва да се справя с проблема, като най-вече бяга от него, успя в отговор само да се усмихне малко студено и да му протегне ръка за довиждане. Той обаче продължи да говори и я накара да се почувства неудобно: „Мисля, че тя се чувства много самотна. Разказвала ми е историята си. Много е тъжна. Бих искал да съм неин приятел, ако нямате нищо против.“

Кирстен побърза да го увери, че не възразява, и си тръгна засрамена от враждебността си към него. Всъщност беше много мило от негова страна, че я попита. Освен това той чувстваше искрена загриженост за майка ѝ. Това беше преди две години. Той правеше непрекъснато компания на Пати, дори по време на един ужасен пристъп на алкохолно опиянение, както тя самата го наричаше, който стана причина да я приемат отново в Дома за алкохолици. Той се грижеше тя да посещава лекарските консултации, да се храни и да не изпада в меланхолия.

Отношението на Кирстен към майка ѝ си остана, общо взето, такова, каквото си беше и по време на детството смесица от съчувствие, отчаяние и известно чувство за вина, че не може да ѝ помогне повече, че не прави достатъчно за нея, че не ѝ отделя нужното време. Тази вечер обаче просто я съжаляваше — животът на нейната майка ѝ се стори толкова самотен и труден. Тя не само трябваше да води непрекъснатата битка с алкохолизма, но трябваше да живее със сравнително малкото средства, отпускани ѝ от Бард, въпреки че в други отношения той беше твърде щедър. Беше и осигурил апартамент във Фулъм, кола за сметка на компанията, плащаше сметките ѝ за дрехи от „Хародс“ и „Питър Джоунс“, изобщо даваше пари за всичко,

което не можеше лесно да се превърне в алкохол. Но тази вечер Кирстен сравни мъката ѝ с грижите на проклетата Франческа, която се ширеше в две огромни къщи с двете си сополанчета и Бард, който се чудеше как да ѝ угоди, а на всичкото отгоре се оплакваше, че е изморена. Изморена! Че от какво пък толкова се е изморила, когато имаше гувернантка, иконом и Хортън, който я разкарваше с колата, където си поиска? Освен това непрекъснато ходеха насам-натам на почивка. Нямаше начин Франческа да не отиде в Ню Йорк, ако пожелаеше. Снимката ѝ не слизаше от страниците на вестниците, за нея непрекъснато се пишеше като за нещо изключително, като за някоя важна личност, а всичко се свеждаше до това, че беше успяла да прикотка баща ѝ в момент, когато е проявил слабост. Тъпа кучка.

Кирстен запали цигара. Опитваше се да ги откаже, но това беше един от моментите, в които, ако не запалеше, щеше да бъде цяло мъчение. Тоби също не прояви разбиране. Скара ѝ се, че не е трябвало да потвърждава пътуването, преди да е била сигурна напълно. Сега трябвало да откаже билета и тъй като го бил резервирал чрез фирмата, ще трябвало да плати от джоба си куп пари.

— Наистина съжалявам, мамо — каза тя. — Съжалявам, че си в мрачно настроение и че не мога да замина с теб. Виж какво, по някое време през уикенда ще мина да те видя. Кога си свободна?

— Ще дойдеш ли? — Гласът на Пати изведнъж се оживи. Усети се, че ѝ стана приятно. — Толкова ще се радвам. Ела в неделя преди обяд. Може дори да отидем заедно на църква.

— Може би — каза Кирстен. — Е, добре, ще затворя. Пак ще ти позвъня, мамо, довиждане.

Телефонът ѝ иззвъня отново почти веднага.

— Госпожица Чанинг ли е? Кирстен Чанинг?

— Да.

— Кирстен, не знам дали ме помните. Обажда се Джуди Уот от „Дейли График“. Запознахме се на изключителния прием, даден от Сам Илингуърт, който тя беше организирала, за да ни запознае с подробностите около новото вълнуващо начинание на баща ви. В Северна Англия.

— О, да, разбира се — каза предпазливо Кирстен. Нямаше представа коя е Джуди Уот. Дали не беше просто една от онези журналистки, с престорено интеллигентните гласове, които

непрекъснато бълваха цигарен дим (трябва да се откаже от пушенето, трябва, трябва) и се наливаха здравата с алкохол още от единадесет сутринта. Или пък беше от онези по-старите и по-обиграните, които се преструваха още повече, лицата им умееха да изразяват искрен интерес, а ръкостисканията им бяха прекалено сърдечни. Те се наливаха още повече и от още по-рано.

— Аз ви помня много добре. Проектът на баща ви наистина е много интересен.

— А... кой точно имате предвид? — попита колебливо Кирстен. — Те са твърде много...

— Да, разбира се, че е така. Става въпрос за новия комплекс в Нюкасл. Много е интересен. Но може би има и други, за които бихте могли да ми разкажете.

— Да... може би. Да.

— Вижте, не знам какво бихте казали по въпроса, но моят главен редактор е заинтересован от факта, че работите заедно с баща си. От това наистина става много добър материал. Сигурно ви е много интересно, че започвате от най-ниското стъпало, така да се каже.

— Да, така е — потвърди въодушевено Кирстен. — Направо е великолепно.

— Вие ли сте единствената наследница, Кирстен? Имате ли братя?

— О, да, двама — отвърна весело Кирстен.

— Двама братя! Боже господи, какъв плодовит баща имате. Разбира се, единият от тях ще трябва да е от неговото най-ново семейство, нали? Какви чудесни деца са. Видях ги на снимка заедно с майка им в „Тетлър“. Сигурно много ги обичате. Предполагам, че в някои отношения се чувствате почти като тяхна втора майка.

— Почти. — Вече беше започнала да отговаря като автомат.

— Виждате ли се често с Франческа Чанинг? Тя е толкова красива, нали? Разбира се, сигурно не ѝ е лесно да е омъжена за такъв известен бизнесмен като баща ви. Вероятно ѝ се налага да работи много упорито...

Нещо в Кирстен като че ли избухна. Сигурно беше от това, че трябваше почти едно след друго да чуе тихия уморен глас на майка си, която се чувстваше самотна, упреците на Тоби, който я нарече „глупава крава“, тези на баща си, който пък заяви, че е разглезена и мързелива и

че се кани да води в провинцията Франческа и децата. Спомни си също всички съботи и недели, през които трябваше да се грижи за майка си, да внимава да не намери скритите от самата нея бутилки, от които имаше нужда, а не можеше да ги открие, или пък да търпи изблиците ѝ на гняв от това, че ги беше изхвърлила. Спомни си как трябваше да се грижи и за малката Виктория, как понякога не можеше да издържа повече и се обаждаше по телефона на баща си, който толкова често отсъстваше. Изведнъж осъзна, че никой нямаше представа за това, нямаше абсолютно никаква представа колко несправедливо беше всичко това спрямо нея.

— О, не знам — каза тя на Джуди Уот. — Не мисля, че ѝ се налага да работи толкова упорито. Всъщност тя си живее твърде добре в сравнение с майка ми навремето. Тя наистина преживя трудни времена. Наистина трудни. Трябваше да отгледа нас тримата сама...

От другата страна на линията настъпи кратко, заредено с очакване мълчание. След това Джуди Уот каза:

— Ще трябва да ѝ е било твърде тежко. Бедната жена. Била е късметлия, че е имала вас. Кирстен, това е толкова заинтригуващо. Бихме могли да си поговорим. Ще стане чудесен материал за читателите. Наричаме го сходни моменти. Нещо, което да им звучи познато и преживяно от самите тях. Не бихме ли могли да изпием по едно питие заедно и да си поговорим още по темата?

— Ами... да — отвърна Кирстен. — Може би все пак ще трябва да попитам. Аз съм съвсем нова тук — добави тя, като се мъчеше да си придаде безгрижен тон.

— Не мога да повярвам. Както и да е, тук не става въпрос за някаква официална информация, засягаща отдела „Връзки с обществеността“ на холдинга „Чанинг“. Нужни са ми само някои малки подробности, които биха заинтригували нашите читателки. Е, разбира се, вие бихте могли да поискате разрешение. Мисля си, дали сте заета с нещо в момента? Или пък след работа?

— О, всъщност не съм.

Нямаше да си стяга багажа за Ню Йорк, нямаше да излизат да вечерят с Тоби. Не се канеше да отиде в провинцията, за да изкара един освежителен уикенд. Пържеше се в собствения си сос, размишляваше върху личните си недостатъци благодарение на баща си.

— Какво ще кажете за сега? Бихме могли да се срещнем за кратко, ако сте в състояние да ми отделите половин час. Намирате се на площад „Сейнт Джеймс“ нали? Какво ще кажете в бара на хотел „Риц“? Да кажем... след двадесет минути?

— „Риц“? — изненада се Кирстен. Не го беше очаквала. Тези журналистки са с по-големи възможности, отколкото беше мислила.

— Там е приятно и уютно — каза Джуди Уот. — По-удобно е за разговори. Но ако предпочитате, можем да отидем и на някое друго място, например в Сохо. Там също е добре. Разбира се, аз съм член на клуба „Гручо“, но там ще е пълно с вестникари тази вечер.

— Не, в „Риц“ ще е по-добре. Но не трябва да се бавя много. И освен това не съм сигурна, че мога да ви кажа нещо интересно.

— О, Кирстен, уверявам ви, че не искам от вас да ми разкажете някаква покъртителна история, просто само някои малки подробности за нашите читателки, както вече ви казах.

ГЛАВА 7

Потвърдиха го официално. Вече нямаше място за съмнения и неясни страхове — плод на вманиачаване. Сега всичко беше потвърдено официално с една или по-скоро с няколко дълги думи. Според тези дълги думи Кити имаше вентрикуларен преграден дефект, което означаваше, че тя има дупка в онази част на сърцето, която изпраща кръвта да циркулира из малкото ѝ телце. Сърцето ѝ не работеше много ефикасно и кръвообращението ѝ не беше много добро. И е възможно, „само допускам, че е възможно“, подчерта докторът, „да се наложи хирургическа корекция“.

Франческа стоеше пред него с бебето в ръце, след като го бяха върнали от рентгеновото отделение. Държеше малкото телце, което не получаваше всичката необходима му кръв. Това бе и причината да страда често от настинки, да не наддава килограми и да се чувства неразположено, а може би и да изпитва болка. Освен това се налагаше да изтърпи още повече. Ще трябва да режат тялото му, да бъркат в него и да го шият. На малките ѝ бели гърдички щеше да се появи голяма червена рана. Франческа стисна ръката на Бард, погледна уплашена към господин Лаудър и попита, като същевременно си мислеше колко всекидневни и абсурдно неадекватни на ситуацията бяха думите: „А сега какво ще правим?“

— Ами сега ще ви препоръчам да се консултирате с хирург по сърдечно-съдови заболявания, който да реши кога да бъде извършена операцията, ако изобщо се налага. В момента не мога да твърдя със сигурност колко сериозно е положението, нито пък да кажа дали е нужна операция. Все пак струва ми се, че ще е по-добре за Кити да се изчака докато порасне още малко и стане по-силна.

— Но ако нещата се влошат — попита Франческа, събирайки всичката си смелост, за да изрече с треперещ глас думите, — ако тя не може да изчака да порасне и да стане по-силна?

— Това ще реши хирургът — отвърна господин Лаудър и се усмихна възможно най-окуражително. — Да ви кажа, според мен

малко вероятно е той да не се съгласи с мнението ми да се изчака с операцията. Естествено, в никакъв случай не бихме искали да рискуваме, нито пък да губим време напразно. Сега, ако ми позволите...

И той започна да върши своята част от работата. Вършеше я с лекота и без бавене. Вдигаше телефона, вземаше си бележки, повдигаше вежди, усмихваше се, кимаше с глава, четеше това, което си беше записал. После с добре заучени фрази ги увери, че няма от какво да се безпокоят, че това са прекрасни хора, че са най-добрият хирургически екип, че там се полагат възможно най-добрите грижи за пациентите и операцията може да бъде насрочена за възможно най-ранната дата. Уведоми ги, че веднага ще изпрати резултатите от изследванията и заключенията си на господин Морисън-Смит — консултант по сърдечно-съдова хирургия в болницата „Сейнт Ендрюс“, и ако той реши, че трябва да я прегледа по-скоро, това също може да се уреди без проблеми.

— Ще мине почти седмица — отбеляза Франческа. — Не може ли по-рано?

— Госпожо Чанинг, както вече ви казах, в случая не е нужно да се бърза. Не е спешно и повечето хирурзи биха предпочели да произкажат тя да порасне още малко. Не искам да ви вдъхвам прекалени надежди, но в някои случаи, дори бих казал в доста случаи, сърцето се възстановява само и операцията не е необходима. Това е една много малка дупчица. Бебето ви не е сериозно болно. Доколкото си спомням, вие ми казахте, че е наддала почти половин кило, откакто я видях за първи път. Това е чудесно и много окуражително. Опитайте да не се безпокоите, госпожо Чанинг, и вие, господин Чанинг. Естествено, това сигурно ви притеснява, но...

Той продължи да говори в този дух с безпристрастния си глас. Това беше гласът на логиката, на професионализма. „Естествено е да говори така“, помисли си Франческа. Този глас няма нищо общо със собственика на сърцето, който бе доведен при него за преглед. Това беше просто една малка пациентка, с която не го свързваше нищо. Той не я е хранил и отгледал, за него тя не беше нещо изключително скъпо и важно, за което собственото му сърце да изпитва непоносима болка. Тя погледна към дъщеря си, която беше необикновено притихнала и спеше, което също не беше много характерно за нея. Притисна я по-

плътно до гърдите си, сякаш искаше да я предпази от този груб свят, който беше допуснал такава несправедливост и се бе отнесъл толкова жестоко с нея. Опря бузата си до меката като коприна косица и се опита да се успокои.

— И каква е прогнозата ви? — попита неочаквано Бард.

— Не ви разбрах?

— На каква реална опасност е изложена? Какви са шансовете ѝ за пълно възстановяване със или без операция? Какви са рисковете от самата операция?

Господин Лаудър му се усмихна и се замисли, преди да отговори. Даде ясно да се разбере, че обмисля внимателно отговорите си.

— Доколкото е възможно да се ангажирам с такава декларация, според мен тя не е изложена на непосредствена опасност. Шансовете за пълно възстановяване зависят от голям брой фактори, които предпочитам да обсъдите с господин Морисън-Смит. Разбира се, като всяка операция рискове има и ще е погрешно от моя страна да ги изключвам. Много зависи от това каква ще бъде продължителността на операцията, до каква степен ще е нужна анестезия, какво е общото здравословно състояние на детето, но пак твърдя, че господин Морисън-Смит ще може по-добре да ви каже всичко това...

— Значи това, което казвате, направо е една безсмислица, така ли? — попита Бард.

— Не ви разбрах?

— Всички тези „ако“ и „може би“. Аз се нуждаю от факти и искам да знам как бихме могли да ги получим, да получим нещо по-задоволително от тези глупости.

— Господин Чанинг — отвърна спокойно Лаудър, давайки ясно да се разбере, че му е понятно състоянието на Бард и че той като лекар не би следвало да му обръща внимание и ще трябва да говори като на едно средно интелигентно дете. — Уверявам ви, че това е най-определената диагноза, която можете да получите на този етап. Медицината не е точна наука, както, разбира се, ви е известно, особено пък в ситуация като тази. Дъщеря ви е много мъничка и много дребничка. Човек няма как да не си служи с „ако“ и „може би“, както се изразихте вие...

— Опасявам се, че ще се наложи да проверя това ваше твърдение — каза Бард. — Не мога да повярвам, че не е възможно да получа по-

определена диагноза, както вие се изразихте, отколкото получих тази сутрин.

— Бард — прекъсна го Франческа. — Бард, недей...

— Господин Чанинг, разбира се, че можете да се допитате и до някой друг. Това си е абсолютно ваше право. Но аз бих се... — Той се поколеба, след това отново се усмихна още по-любезно и каза с още по-смразяваща увереност: — Бих се изненадал много, ако ви кажат нещо по-определено. Въпреки това обаче, ако вашето желание е такова, ви препоръчвам да се обърнете към друг педиатър, а може би след това ще решите да се върнете отново при мен, за да обсъдим по-обстойно състоянието на дъщеря ви.

— Добре — съгласи се Бард. — Това и ще направим. Защото...

— Господин Лаудър — намеси се Франческа, като си пое дълбоко въздух и се стараеше да не гледа към Бард, — не съм съвсем сигурна, че трябва да постъпим така. Няма ли нещата да се забавят, ако отидем и при друг специалист? Означава ли това, че вие няма да изпратите резултатите от изследванията на господин Морисън-Смит веднага...

— О, не, не. Разбира се, че ще ги изпратя. И ще ви се обадя. Но няма да го карам да я прегледа, тъй като нещата ще бъдат малко висящи, докато търсите още едно мнение...

— Добре, ние ще обсъдим въпроса помежду си и ще ви се обадим — каза Франческа, като продължаваше да не гледа към Бард, но тонът ѝ беше много категоричен. — Естествено, ако бихме могли...

— Разбира се. Както вече ви казах, случаят не е спешен и ви съветвам да не се безпокоите прекалено много. — Той се изправи, усмихна се, протегна ръка първо на Франческа, а после и на Бард и погъделичка Кити по брадичката. — Много е хубава. Сигурен съм, че ще се оправи.

— Как можа да направиш това? — скара му се Франческа веднага след като излязоха на улицата. — Как можа да се държиш толкова грубо и арогантно?

— Той беше груб и арогантен — отвърна Бард, — а да не споменавам, че е и некомпетентен. Говори ни като на малоумни, не даде нито един свестен отговор...

— Бард, не може да има свестни отговори, както ти се изразяваш. Всъщност вече знаем доста неща. На този етап не би могъл да каже нещо повече, не може да прогнозира дали ще е необходима операция, или не, нито пък да каже каква е степента на риска. Не съм никак изненадана, че той ти говореше като на малоумен, защото ти се държа като такъв.

— О, за бога — ядоса се той, — тази сутрин ми се събра достатъчно, за да слушам и това.

— Така ли? — Обзе я такъв силен гняв, толкова заслепяващ, че почти изпита удоволствие от това. — Значи ти се е събрало твърде много? Бард, как можеш да говориш така, след като Кити е болна, и то сериозно болна, може би дори изпитва болка и със сигурност страда, без да знаем колко. Идва ми да я взема и да избягам с нея. Господин Лаудър постави на твое разположение всичкия си опит и познания, а трябваше да изслуша твоите обиди. Потресена съм, Бард, потресена съм до дъното на душата си, а днешното ти изпълнение допринесе още повече за това. Ще заведа Кити вкъщи и нямам намерение да ходя на никакви други консултации, докато не се видим с господин Морисън-Смит. Ако тогава не сме напълно доволни, може да мислим за друг специалист.

— Франческа, ще направим това, което аз считам за най-добро.

— Не, няма да го направим. Защото няма да е добро за Кити. Не и на този етап. Говорим по случая само от няколко дни, а тя е била болна през целия си малък живот. — Внезапно тя притисна бебето към себе си, като че ли да го предпази. — Ще ти кажа, че ако не бях поела нещата в свои ръце, тя щеше да продължи да си боледува вероятно докато не станеше късно. Така че не ми казвай какво е най-добро за нея, моля те. Както и да е, сега аз си отивам вкъщи, а какво ще правиш ти, не знам.

— Без съмнение ще трябва да отида на работа. Имам да върша куп неща.

— Разбира се.

— Ще ти се обадя по-късно, когато имам време да помисля върху това.

Тя сви рамене.

— Добре. — Обърна му гръб, отключи вратата на колата и започна да закопчава Кити със сложната плетеница от презрамки върху

малката седалка.

— Франческа...

— Да, Бард? — Усети ледената студенина в гласа си.

— Франческа, аз... аз само съм загрижен кое ще е най-добро за Кити. Не съм искал нищо друго.

— Така ли?

— Да, по дяволите, точно така.

— Добре — отвърна тя хладно и влезе в колата.

Той не се обади по телефона през целия следобед, но се върна вкъщи най-неочаквано в шест часа с огромен букет цветя. Черните му очи изразяваха искрено съжаление.

— Обичам те — каза той и я целуна. — Трябва някак да се справим с това. Ще се срещнем с този Морисън-Смит, а после ще се консултираме и с някой друг.

Това беше почти като извинение. Тя знаеше какво му е коствало и затова се засмя, прие цветята и го целуна.

— Благодаря ти. И аз те обичам. Разбира се, че ще се справим. Ще отидем при господин Морисън-Смит във вторник. Всъщност много скоро.

— Значи ти вече си го уредила?

Тя издържа погледа му.

— Да, да. Разговарях с господин Лаудър следобед.

Помисли си, че той може да избухне, да й каже, че е нямала право да го прави, преди да се е съгласил. Но той замълча, а после, след като очевидно беше положил доста усилия да се овладее, каза:

— Добре. Ще дойда с теб.

„От всички унижения, изглежда, че това щеше да е най-лошото“, помисли си Лайъм. Да стои в този натруфен кабинет срещу някакъв кретен в лъскав костюм и пъстра вратовръзка, с мазна, пригладена назад коса и окачена в рамка на стената фотография на някаква сексбомба с дълга руса коса и огромни, почти изхвъркнали от сутиена цици и да се моли. Беше по-лошо дори, отколкото да се моли на баща си. Все пак към него той изпитваше някакво уважение.

— И така, господин Чанинг — каза Де Картър (такова беше името, изписано гордо на малката фирмичка, която бе поставена на

бюрото), — да си припомним всичко още веднъж. Значи купили сте къщата на улица „Маркиз“ номер 47 за... колко беше... четиристотин и двадесет хиляди лири през 1988 година. А сегашната ѝ, да кажем, пазарна цена е колко? Триста и петдесет хиляди? Ужасно, нали? Направо ужасно. Снощи викам на жена ми, да благодарим на бога, че не се набутахме за такова нещо. А за малко щяхме да го направим, повярвайте ми. И щяхме да гледаме как цената пада. Имахме късмет. Както и да е, едва ли тази моя история ви интересува.

— Не съм сигурен — рече предпазливо Лайъм. „Бъди любезен с онези мръсници — беше последният съвет, който му даде неговият адвокат, — недей да спориш с тях дори ако запратят по теб счетоводната книга. Всички са едни малки хитлерчета, обичат да се правят на могъщи. Стой си смирено. Така ще е по-добре.“

— Значи сега не можете да си плащате вноските. О, горкичкият.

Съчувствам ви, господин Чанинг, наистина ви съчувствам. Напоследък това се случва с все повече хора, но на нас не ни става по-леко.

„На нас също“, помисли си Лайъм и стисна зъби.

— Сега месечната ви вноска е... я да видим... — три хиляди и седемстотин лири. Доста пари, нали? Сигурно ще е твърде тежко бремене и бюджета ви. А какви са общите ви семейни доходи?

— Около... около сто и петдесет хиляди.

— Не звучи лошо, но въпреки всичко това си е едно голямо перо. Какво мислите да правите, господин Чанинг? А, вие сте адвокат, разбирам. Е, вие, момчета, правите купища пари, не е ли така? Печалбите пи не са малки.

— За нещастие не всички от бранша могат да се похвалят с това. Всъщност работите при нас доста загрубяха.

— Така ли? — Той искрено се учуди. — А съпругата ви е банков чиновник, нали?

— Да.

— И основните доходи са от нея.

— Да. Така е или по-скоро беше така. — Почувства, че започва да се изпотява. — Съкратиха я. Обикновената история, нали знаете, сливане на банки. Намесиха се американците. Разбира се, аз съм сигурен, че това е само една временна засечка. Тя е с много добра репутация в бранша. Но междувременно...

— Да, разбира се, междувременно. Точно за това става въпрос, нали? А какво е положението с вашите доходи? Ще можете ли да ги увеличите, и то значително, господин Чанинг? Междувременно?

„Мазно малко лайно“, помисли си Лайъм.

— Не съм... съвсем сигурен. Опитвам се.

— Много добре, господин Чанинг. Много хора не са готови да сторят дори това. Така че браво на вас.

Четвърт час по-късно Лайъм излезе с известна отсрочка — шест месеца нямаше да плаща вноски по ипотеката. „Разбира се, вие си давате сметка, че това ще бъде прибавено накрая към общата сума“, му беше напомнил Де Картър. Засега поне щяха да имат покрив над главите. Покрив, който може би не си струваше керемидите от най-добро качество, от които беше направен, но все пак леглото и закуската щяха да бъдат осигурени. Може би скоро нямаше да има и закуска, ако не успееше да измъкне нещо и от банката. Те все още бяха на червено с 9 хиляди лири и неустойките за това бяха ужасни. Парите, които Наоми получи при съкращението, стигнаха едва за погасяване на част от тях. Банковият инспектор им беше казал, че ако сумата, с която бяха излезли на червено, поне не спреше да расте, просто ще започне да връща чековете им.

— Ние не сме благотворително дружество, господин Чанинг. Не мога да продължа да ви поддържам безкрайно дълго.

Проблемът беше, че всичко, което успяваше да припечели, отиваше за покриване на неустойките. Наоми беше предложила да открият пощенски влог за всичко, което успяваха да спестят, и това помогна малко. Продадоха няколко от любимите си картини от Стратфоршир и малко сребърни прибори, за да открият влога, но и той беше вече изчерпан. Лайъм изпитваше ужас, че и там можеха да излязат на червено, а това неизбежно щеше да се отрази зле на кредитния му рейтинг и работите с техния банкер щяха да се усложнят още повече. Нещо трябваше да се направи. Трябваше да изкопчи нещо от онези мръсници.

Наоми му беше казала да отиде тази сутрин от строителната организация направо в банката, но това беше все едно да изпие куп горчиви хапчета с чаша сок от жлъчка. Реши да си отиде вкъщи и да се

обади по телефона на изпълнителния директор на банката. Може би той щеше да му каже нещо положително, може би имаше отговор на някое от безбройните писма, които бе изписал в търсене на работа като служебен адвокат. Това беше един изпитан път за онези, за които частната практика не се беше оказала твърде доходна. Работата не бе толкова престижна, от нея не се печелеше слава, но беше по-сигурна. Но до този момент късметът не го беше спохождал.

Тръгна по улица „Маркиз теръс“ към къщата си. Някога тя му изглеждаше като фантастичната страна Аркадия. Намираше се на хубава улица, на която бяха подредени най-добрите образци в квартала Айлингтън на къщи в стил „крал Джордж“. Капаците на прозорците бяха като нови, всички камини работеха, всички мебели бяха стилни, във всяка къща живеяха преуспяващи, амбициозни и тъпкани с пари хора. Трябва да наричат квартала „Теръс тип А“, беше споменала веднъж Наоми, а той не разбра какво има предвид и тя му каза: „Лайъм, дори и ти би трябвало да знаеш, че това са напористите и амбициозни хора. Онези, които според статистиката са по-предразположени към инфаркти.“

Две гувернантки от квартала бутаха пред себе си боядисани в ярки цветове големи детски столове на колела, в които седяха облечени по последна мода деца. И двете му се усмихнаха малко притеснени и се впуснаха в преднамерено оживен разговор помежду си, защото знаеха, че бе уволнил гувернантката си и бяха напълно наясно с причината. Той ги изгледа, без да мигне и без да го е грижа какво си мислят. Притесняваха го много по-важни неща от мафията на кварталите гувернантки.

Лайъм отвори вратата и погледна към масата в хола. Там се мъдреше обикновеният куп сметки и пликове, от които се виждаше, че не са рекламни брошури. Повечето бяха извлечения за суми, приспаднати от кредитните им карти, както и уведомления за падежите на взетите от тях заеми. Имаше и два бели плика, които изглеждаха твърде официално. „Отговори“, каза си Лайъм и усети как му прилошава. Влезе в кухнята и се отпусна тежко на стола.

„Уважаеми господин Чанинг — започваха твърде безкомпромисно и двата. — Благодарим ви за вашето

писмо. Въпреки че бяхме много впечатлени от...

Той престана да чете по-нататък. Изправи се и включи чайника. „В кухнята цари пълен хаос“, каза си Лайъм, като я огледа с неодобрение. Наоми явно не беше домакиня. Навсякъде имаше трохи и петна от чай по белите плочки на пода. На масата от черен мрамор се мъдреха бутилка с мляко и туба с маргарин, а върху дъската за сушене на съдове стояха две недопити чаши с чай. Все пак би могла да поприбере малко, преди да излезе. Между другото, къде беше тя? И двете деца бяха на училище, затова би трябвало да си е вкъщи и да пише молби за постъпване на работа. Така се бяха споразумели — че работата и на двамата е да си намерят работа.

Тя се държа много мило, когато той се прибра вкъщи онзи ден. Запази самообладание и беше на негова страна. Известно време сипеше ругатни по адрес на баща му, а след това каза твърде бодро, изпреварвайки за негова изненада това, което той се канеше да каже — че щеше да е ужасно, ако трябваше да са му задължени по някакъв начин. Добави, че ще е много по-добре да се справят сами. Дори си легнаха в леглото и изкараха един изумително добър секс. След това Лайъм легна до нейното все още треперещо, но започнало вече да се отпуска тяло и се запита колко ли дълго ще продължи доброто й настроение.

Оказа се, че то трая твърде кратко. Дните си минаваха, а те все не успяваха да се справят сами с положението. Разбира се, всички познати на Наоми й казаха, че при обикновени обстоятелства с радост биха я взели на работа, но тъй като нещата продължаваха да бъдат ако не зле, то не и добре, те просто ще й се обалят веднага щом изникне нещо подходящо за нея. Той от своя страна изкара дълги, мъчителни дни в търсене на работа далеч под неговите способности. Осмели се да излезе извън сферата на юридическата професия и да кандидатства, но без успех, за консултант, за работа в маркетинга и дори за търговски пътник (търговски пътник, боже мой!). Ентусиазмът им неизбежно започна да спада и те започнаха да се карат доста шумно, а после помежду им настъпи враждебно мълчание. „Всичко като че ли се е наговорило да му напомня колко незадоволителен бе станал животът им“, помисли си Лайъм, загледан в малката, оградена със стени

градина. Сега дори и тя изглеждаше занемарена, а за това нямаше извинение, освен може би факта, че когато гувернантката се грижеше за децата и госпожа Баркър за домакинството, той намираще време и сили да подкастрира клоните и да чисти плевелите, да ходи до градинския пазар за храсти, растения в буренца и теракотени плочки. Всички неща, които преди не му правеха впечатление — купчината току-що изпрани чаршафи, покривките в сушилнята, големите купища дебели и пухкави хавлиени кърпи, редиците от идеално изгладени ризи в гардероба му, пълният с какво ли не хладилник, часовете на домашен уют, прекарани преди лягане с децата, когато седеше, прегърнал ги на канапето, а те бяха облечени в безупречно чисти пижами, сресани и измити, и им четеше приказки, свежите цветя в коридора и в гостната, удоволствието да пазаруват заедно в събота сутрин, когато всички хвърляха в количките на супермаркета каквото им хареса, разходките с едно или две други семейства от квартала, събиранията на чай, които неизменно преминаваха в почерпки с алкохол, а понякога и във вечери — всички тези неща придобиваха още по-голямо значение сега, когато липсваха. Особено за Лайъм. Той жадуваше за домашен ред и уют. Без него се чувстваше някак пренебрегнат и отхвърлен. Наоми никога не гладеше каквото и да било, особено пък ризите му. В часа преди лягане сега той трябваше да къпе и да храни децата и времето за приказки стана много по-малко. Цветята бяха скъпи, а пазаруването — повод за безпокойство: дали щяха да приемат кредитните им карти и дали не бяха в преразход? В най-добрия случай избягваха другите семейства, защото вече не можеха да отвърнат на гостоприемството им, не можеха да им предложат напитки, а и ставаше все по-трудно да отговарят безгрижно на тактично зададените им въпроси.

Направи си кафе и седна до масата с намерение да прегледа предложенията за работа във вестниците от последната неделя, но чу в съседната градина да плаче бебе и изведнъж се сети за Франческа и малката болна Кити. Техните деца поне бяха здрави и двамата с Наоми трябваше да благодарят на Бога за това. Ако не друго, Лайъм беше предан баща. Премахването на преградата между него и Джаспър и Хети с напускането на гувернантката изведнъж го накара да осъзнае, че те започват да го ядосват все по-често, да го уморяват и безпокоят, но същевременно придобиваха още по-голямо значение за него и му ставаха по-скъпи. Обичаше ги така, както не беше обичал никой друг

— страстно и като нещо, което му принадлежи. Понякога ги наблюдаваше как играят, как се хранят, а дори и как се бият — малките им същества бяха погълнати изцяло от задачата, която си бяха поставили. Беше необикновено впечатлен и учуден, че те са негови и че той е отговорен за тях. Това не беше неприятна отговорност, а точно обратното. Чувстваше я дори като необходимост. Реши, че би искал да разбере как е Кити. Освен това онзи ден Франческа се беше държала толкова любезно с него и бе показала убедително, че желае да забрави за враждебността и грубостта му в миналото. Длъжен беше поне да ѝ се обади по телефона.

Бързо вдигна слушалката, преди да е променил решението, и набра номера на къщата на „Хамилтън теръс“. Обади се икономката Сенди. Той харесваше Сенди, а което беше по-важно, и тя го харесваше.

— Госпожа Чанинг вкъщи ли е, Сенди? Обажда се Лайъм Чанинг.

— Лайъм! — Тя не каза „Боже господи“, но беше на път да го каже. — Как си?

— О, много добре, Сенди, благодаря. А ти?

— Добре съм, Лайъм. Госпожа Чанинг отиде в... А, не, току-що се върна. Един момент, Лайъм. Ще ѝ кажа, че си на телефона.

Настъпи пауза. Той чу как Сенди казва: „Обажда се Лайъм Чанинг.“ Усети и как Франческа се спря, преди да вземе слушалката, чу я да оставя голямата си обича на масата, преди да се обади.

— Лайъм! Здравей. Каква приятна изненада.

— Поласкан съм, че я намираш за приятна — отвърна той съвсем искрено.

— Да — каза тя, почувствала се малко неловко, — наистина е приятна.

— Сетих се, че не съм ти благодарил за онзи ден. Беше много любезна.

— Мисля, че ползата беше и за двама ни — отвърна тя. — Иначе можеха да ме арестуват или в най-добрия случай да блъсна колата.

— Не мисля. Както и да е, благодаря ти. Искях също да попитам как е Кити.

— О, колко любезно от твоя страна.

Гласът ѝ изведнъж стана по-глух и необикновено развълнуван.

— Ами какво да ти кажа, все още не сме съвсем наясно. Днес бяхме при педиатъра. Направиха ѝ изследвания. Не е много добре, въпреки че не е нещо прекалено сериозно. Има дупка в сърцето, но съвсем малка. Идната седмица трябва да я заведем на хирург. Това е всичко, което ни е известно.

— Съжалявам.

— Да, благодаря ти.

— Сигурно и двамата сте много притеснени — каза той предпазливо.

— Да, така е. Бард е... ужасно сломен. Всъщност и двамата се чувстваме така.

Усещаше се, че ѝ е неловко, а и разговорът беше точно такъв. После Франческа попита:

— Как вървят твоите работи?

— Отвратително — отвърна той, без да се замисли.

— Съжалявам. В какъв смисъл отвратително?

— Е... нали знаеш.

— Не, не знам.

Трябваше да ѝ разкаже какво точно има предвид. Не се налагаше, но му се прииска да ѝ разкаже.

— Наоми загуби работата си. Малко сме объркани, тъй като досега по-голямата част от доходите ни идваха от нея. Типични проблеми на деветдесетте години, нали знаеш. Не можем да изплащаме вноските за къщата. Ето такива неща.

— Лайъм, съжалявам. Затова ли се видя с Бард онзи ден?

— Да.

— И той прояви ли готовност да помогне? Надявам се, че е било така.

— Не много — отвърна Лайъм и усети, че изпитва удоволствие да ѝ го каже, да ѝ покаже за какъв копелдак се е омъжила. — Всъщност изобщо не прояви готовност да помогне.

— Разбирам. — Отново настъпи мълчание. Какво можеше да му каже? — Бих искала да помогна, но няма да мога. А Наоми сигурно ще започне друга...

— Непрекъснато работи по въпроса, но не е лесно.

— Сигурна съм, че не е. Как е Наоми?

— Добре — каза сдържано той.

— Радвам се. — Нова пауза. — Е, благодаря ти, че се обади, Лайъм. Беше много любезно от твоя страна. Не знам какво бих могла да направя, но те уверявам, че винаги съм тук, когато поискаш да си поговорим.

— Да, благодаря.

— Колко странно — каза тя внезапно, — че водим този разговор. Колко странно наистина. Е, трябва да прекъсна. Довиждане, Лайъм.

— Довиждане, Франческа.

„Да — помисли си той, — колко странно.“

— Колко любезно от негова страна — каза Хедър Кларк, след като прочете писмото на Бард. — Какъв мил човек е. Осигурил е дори частен самолет, за да ни закара до острова, а прислугата му ще ни чака. Кога ще започнем да му изразяваме поне благодарността си? Понякога това ме безпокои.

— Не бих го направил — обади се Оливър. Отношението на майка му към Бард Чанинг започваше все повече да го дразни. — Къщата стои там празна, прислугата няма какво да прави, защо да не ни я заеме? Тоест да ти я отстъпи.

— Оливър, съвсем не си прав — смъмри го Хедър. — Въпросът не е в тези неща, а в отношението му към нас, в това, че се отнася така мило.

— Не знам — отвърна Оливър. — Според мен той би трябвало да мисли за теб, защото много ти е задължен.

— Че защо господин Чанинг трябва да ми е задължен, Оливър? — попита Хедър. — Не ставай глупав.

— Аз съм съгласна с мама — каза Мелинда. — Мисля, че господин Чанинг наистина е много внимателен.

— Баща ти работеше за него и никога не се е оплаквал.

— Така ли? — попита Оливър и я погледна с интерес. — Никога ли не се е оплаквал?

— Е, разбира се, те имаха своите разногласия. Обаче...

— Какви разногласия?

— Скъпи Оливър, в бизнеса е като при женитбата. Баща ти винаги го казваше. И там не всичко върви гладко. Трябва да се правят

компромиси. Знам, че имаше неща, за които не бяха на едно мнение, обаче...

— Да, и се обзалагам, че татко никога не е могъл да се наложи. Старият Чанинг се налага на всеки и във всичко. Ако не правиш това, което иска, бог да ти е на помощ. Знаеш ли, че той искаше да не се виждаш с госпожа Буут?

— Така ли? От къде знаеш? — попита Хедър.

— Защото той самият ми го каза. Опитва се да изкара работата така, като че ли това би могло да те притесни и да ти се отрази зле.

— Колко мило от негова страна — каза Хедър и леко се изчерви. — Предполагам, че има предвид, ако говорим за едно време... Стори ли ти се, че е притеснен, Оливър?

— Е... не чак притеснен. Просто не искаше да се срещате. Не се безпокой за това.

Настъпи мълчание. После Хедър решително каза:

— Наистина може да се притесня. Ако господин Чанинг се безпокои, няма да се срещна с нея. И без това не ми е много симпатична, така че какъв смисъл има да се срещаме. Ще ѝ позвъня и ще ѝ кажа, че не съм в настроение за разговори. Мнението на господин Чанинг е много по-важно за нас.

— Е, добре — обади се Оливър, — чудесно. — Тази тема му беше дотегнала. Вече беше имал неприятности по нея с господин Чанинг, а сега можеше да има и с Тереза Буут. — Срокът на паспорта ти е изтекъл. Трябва да ти извадя нов. А може би ти ще го направиш, Мелинда?

— Защо пък аз? — отвърна сестра му. — В момента в офиса сме ужасно заети.

— Кога ли пък не сте били — подметна троснато Оливър. — Затова пък аз винаги съм свободен. Добре, ще се погрижа за това. — Вече започна да му втръсва от разправиите с двете жени. Беше време да си намери нова приятелка. Но от доста време не можеше да попадне на някоя, която наистина да му харесва. Може би на онзи гръцки остров...

— О, господи! О, мамка му! Да ме вземат дяволите! — започна да ругае Кирстен.

Стомахът я присви. Усети как се смразява от студ, след това ѝ стана много горещо, като че ли всеки миг щеше да припадне. Затвори очи и пак ги отвори, като се молеше да си е въобразила, че наистина е прочела това, че то е резултат от голямото количество червено вино, което изпи снощи.

Не беше илюзия.

— Да му го начукам! — каза тя и после пак повтори: — Да му го начукам!

— Кирстен, какво има? — попита Тоби. — Да не би да правиш някакви намеци? Мисля, че не бих могъл да го направя пак, още не. — Той вдигна очи от последния брой на „Нюз он Уърлд“, който беше любимото му неделно четиво.

— Мълчи — сръза го Кирстен. — Не се обаждай, Тоби. — Тя пак погледна към страницата и си наложи да прочете по-нататък. Прииска и се да повърне.

— Какво ти става, момичето ми? Изглеждаш ужасно.

— Не, не аз. Прочети това, Тоби. — Докато му подаваше вестника, ръката ѝ трепереше. Беше ѝ едновременно и студено, и горещо. Тоби го пое с лека усмивка, но тя изчезна, когато се зачете.

— Господи! — извика той. — По дяволите! Кой е източникът на тази помия?

— Аз — отвърна Кирстен с немощен, разтреперан глас.

— Ти? Ти си превъртяла. Не може да си го направила.

— Направих го.

Той я погледна изпитателно, но после поклати глава и се усмихна подозрително.

— Ти си една идиотка.

— Благодаря.

— Извинявай, но е така. Кога го направи, дяволите да те вземат?

— Миналият петък. Не, по-миналия. Когато ти замина за Ню Йорк, а аз не можах да дойда. Нали се сещаш, преди десет дни.

— Но защо?

— О, Тоби, не знам. Всъщност мисля, че знам. Той ще ме убие. Направо ще ме убие. По дяволите, какво да правя? — Очите ѝ се замъглиха, а после по бузите ѝ започнаха да се стичат сълзи. Беше много уплашена и паникьосана. Отново погледна вестника, който лежеше на масата, и се ужаси, че беше станало непоправимото.

„Семейството на един магнат — скрита трагедия“ — беше написано с големи букви на първа страница на „Сънди График“. Раздел „Жени“ стр. 42. На посочената страница бе поместена голяма снимка на Кирстен с ученическа униформа отпреди няколко години. Един бог знае откъде са я взели. Беше много красива, но лицето ѝ беше напрегнато. „Очевидно са имали късмет и са я открили сред изрезките в библиотеката“, помисли си Кирстен. Под снимката през две страници с големи букви беше изписано заглавието: „Кирстен Чанинг разказва за ада в детството си“, специално за Джуди Уот.

До нея имаше и една по-малка снимка, на която се виждаха Кирстен, Барнаби и Виктория от горе-долу същото време. Виждаше се и Пати, седнала на една пейка. Текстът гласеше: „Семейството, което Бард Чанинг изоставя на произвола на съдбата.“ На противоположната страница пък имаше съвсем скорошна снимка от кръщенето в гостната на къщата в Стайлингс, на която се виждаха Франческа заедно с Джек и Кити. Кити беше в безброй дантели, а Джек в моряшки костюм. Текстът гласеше: „Новото семейство, за което се полагат всички грижи.“

„Беше нещо обикновено — ми каза Кирстен Чанинг с дрезгавия си, разтреперан от спомена глас — да се върна вкъщи и да заваря майка си безпомощно да плаче. Тя трябваше да води ужасна борба с живота, оставена сама с нас, когато баща ми ни напусна. Бях само на седем години. Чувстваше се самотна и много засегната, когато се мъчеше да ни отгледа съвсем сама. Като най-голяма, съзнавах, че трябва да правя каквото мога, за да ѝ помогна. Когато по-малкият ми брат по настояване на баща ми беше изпратен в частен пансион, цялото бреме се стовари върху мен. Майка ми стана изцяло зависима от мен не само в емоционално отношение, но и в съвсем практически смисъл. Не можеше да си позволи да наеме болногледачка, а често не се чувстваше добре.“

„От човечност Кирстен не спомена от какъв характер е било неразположението на майка ѝ: в действителност Пати Чанинг е била алкохоличка и малката ѝ дъщеря е трябвало да понесе цялата тежест на страданието ѝ. Както и срама, свързан с него. Нейна съученичка ми каза, че неведнъж, когато се прибирала вкъщи, Кирстен заварвала

майка си да лежи в безсъзнание на долната площадка, след като е паднала по стълбите.“

„Беше ли баща ви на разположение, когато сте имали нужда от него?“ — „Винаги беше зает с работа. Той е един от най-големите работохолици, които познавам. Никога не беше на разположение, дори и през уикенда, въпреки че понякога идваше, за да ни изведе на разходка. Но майка ми беше много зле и не можех да я изоставя. Тогава баща ми се ядосваше. Разбихах го, но ми беше много трудно да издържам. Стоях и го слушах как крещи на мама, докато тя плачеше, и се опитвах да реша с кого да прекарам деня.“

„Без съмнение Бард Чанинг е трябвало да работи много и упорито. Със собствени усилия той е станал милионер от търговия с недвижими имоти. Освен голямата си къща в Сейнт Джон Ууд и обширното имение в Съсекс той притежава къща в Гърция и луксозна яхта в Южна Франция, наречена на известния припев от песента на Боб Дилън «Лей лейди лей».“

„Запознава се с третата госпожа Чанинг преди петнадесет години. От първата си жена има друг син, Лайъм, с когото са в доста хладни отношения. Лайъм, който се мъчи да пробие в адвокатската професия, живее в малка къща в Северен Лондон.

Бард прави на Франческа предложение за женитба по телевизията пред очите на милиони зрители. Тя е била омъжена за друг, но се развежда, преди окончателно да отстъпи пред неговия чар и, разбира се, пред охолния живот.

Никога не е разговаряла с Пати Чанинг, нито е стъпвала в малкия ѝ дом във Фулъм...”

— Ти наистина си идиотка — каза отново Тоби.

— За Бога, Тоби, престани да ми го повтаряш. От това няма полза.

— Извинявай. А има ли някаква възможност той да не го забележи? Сигурно не е абониран за този парцал.

— О, не ставай глупав, разбира се, че ще го види — каза Кирстен с мъка в гласа. — Той вижда всичко, което се пише за него. Ако не днес, то утре. Освен това някои хора сигурно ще му се обадят по този повод, уверена съм в това. Господи, Тоби, какво да правя?

— Не знам. Наистина не знам, скъпа. — Беше станал много сериозен и очевидно беше стреснат от случилото се.

— Тя ми обеща — завайка се Кирстен. — Обеща ми...

— Какво ти обеща?

— Да не пише нищо без мое съгласие.

— Кирстен, на колко си години? Ти ме изумяваш!

— Знам, така е. Тогава обаче бях толкова ядосана и толкова ме беше яд на баща ми. Държа се гадно с мен и наистина ме изгони. Каза ми, че съм мързелива, че само гледам да използвам както него, така и всички останали, и че съм го...

— Какво?

— Че съм го отвращавала.

— Звучи твърде силно казано — обади се Тоби.

— О, казвал ми е и по-обидни неща. Честна дума, Тоби, ти си нямаш представа. Освен това каза, че има намерение да води Франческа в провинцията за няколко дни, защото била изморена, а аз щях да си остана в града през уикенда. Сега знам причината за умората ѝ. Бебето им е болно. Нещо не е наред със сърцето и това допълнително влошава нещата. О, Господи, но аз тогава не го знаех. Просто си мислех, че вдига излишен шум около себе си. След това пък се обади майка ми и по гласа ѝ познах, че отново е в депресия. Замислих се за разликата в живота на едната и на другата, а в този момент се обади онази пачавра...

— Коя пачавра? — попита Тоби. — Малко се пообърках.

— Онази пачавра — журналистката. Каза ми колко било чудесно, че работя при баща си, и колко прекрасна била Франческа. Тогава в мен нещо... изгърмя. Излязох да пийнем по едно с нея и... останалото вече го прочете. Е, не съм го казала така, както е написано. Никога не съм споменавала, че мама е алкохоличка...

— Там се отбелязва, че не си — прекъсна я Тоби, който отново препрочиташе материала, докато тя говореше.

— Аз наистина се опитах да бъда... обективна. Казах, че той ѝ е купил къща, че ходи да я вижда в празнични дни и така нататък. Но както и да е... — каза тя нерешително. — Какво мислиш, че бих могла да направя?

— Не съм сигурен — отвърна замислено Тоби. — Не мога да измисля. Защо не позвъниш на шефката си Сам? Виж дали тя няма да

измисли нещо.

— О! — въодушеви се Кирстен. — Тоби, Идеята е добра. Това е по нейната част. Може би ще накара онази жена да каже на баща ми, че не съм наговорила тези неща, може да я накара да помести опровержение, кой знае... — Въпреки сълзите в гласа ѝ прозвуча известна надежда. — Сега ще ѝ се обадя. Тоби, ти си умник.

Обади се на Сам. Тя каза, че не е виждала вестника, но ще го прочете и ще ѝ позвъни. Пет минути по-късно отново беше на телефона.

По напрегнатия ѝ глас и по начина, по който се опитваше да овладее обхваналата я паника, Кирстен разбра, че няма много надежда за опровержение.

— Кирстен, това е ужасно. Защо, за бога, си разговаряла с тази жена?

— Не знам — проплака Кирстен. — Просто не знам. Бях ядосана. Бях пияна. О, Сам, какво да правя? Как ли ще постъпи той?

— Мисля, че ще ни уволни и двете — отвърна Сам, като се опита гласът ѝ да прозвучи по-бодро.

— И теб? Защо и теб?

— Защото аз отговарям за печата. Той си мисли, че мога да контролирам нещата там. Ще каже, че би трябвало да знам, че ще разговарям с нея, че е трябвало да ти повлияя да не го правиш, че съм длъжна да предугадя намеренията ти и да те спра...

— Сам, но това не е справедливо. Разбира се, че ти...

— В момента няма никакво значение дали е справедливо. Той просто ще ми наговори тези неща и ти го знаеш. Виж какво, мисля, че най-добре ще е да отидем заедно и да поговорим с него. Какво възнамеряваш да правиш днес?

— Ами... мислех да посетя майка ми.

— Отмени посещението. О, не знам. Тя също няма да се почувства много добре, ако прочете материала, нали?

— Така е — съгласи се Кирстен. — О, господи, защо съм такава тъпачка? Ако не бях разговаряла с нея...

— Кирстен, ако знаеш само колко хора са съжалявали като теб за това, че са говорили пред неделните вестници, и то не само пред

неделните, а изобщо пред вестниците...

— Виж какво, май ще е по-добре да отида при мама. Ще се опитам да я поразсея. Може би ще извикам приятеля ѝ да я посети...

— Приятелят ѝ! Имаш късмет, че не си споменала и това.

— Всъщност не може да се каже, че ѝ е интимен приятел, а по-скоро само приятел. След това може би ще отидем в Стайлингс. Те са там. Мисля, че си права. Няма смисъл да отлагаме.

— Кирстен, ти си смело момиче — каза Сам.

Грей Таунсенд бързо прегледа всички вестници. В неделя обичаше да го прави още преди да е станал от леглото. С ужас прочете материала за семейство Чанинг. Не искаше да повярва, че някой толкова интелигентен и остроумен като Кирстен ще излее мъката си пред третокласна журналистка като Джуди Уот. Изпита и съжаление към всички тях: към Кирстен — защо, за бога, никой не е предупредил тази глупачка, към самата Сам, която без съмнение щеше да отнесе огромна част от упреците, към Франческа, която пък изобщо не заслужаваше всичките тези глупости, че никога не е посетила предишната съпруга в малката ѝ къщичка, разбира се, че няма да я посети — коя втора, не, трета съпруга би го направила? Стана му много мъчно за Пати, чийто алкохолизъм беше така живо описан, и дори изпита слабо съжаление към Бард Чанинг и даже го каза на Бриони, след като ѝ прочете на глас отделни пасажии от помията, изсипана от Уот.

— Ти не си добре — скастри го тя. — От къде на къде ще го съжеляваш? Каквото и да говориш, Грей, той е извършил всички тези неща. Напуснал е жена си и е подложил децата си на това изпитание, а Пати е била алкохоличка и той го е знаел. Ако има някой, за когото да ми е жал, това е тя. Не бих казала, че ще се разплача от мъка за дъщерята. Тя очевидно е доста костелив орех.

— И да, и не — каза Грей, без да се замисли, а след това трябваше в продължение на десет минути твърде лицемерно да уверява Бриони, че познава Кирстен Чанинг само от едно кратко запознанство на работен обяд с представители на печата във връзка с някакво начинание на холдинга на север.

— Както и да е — каза тя. — По-добре ще е да ставаме, защото ще ходим да обядваме у Мариан и Тим.

— О, не, моля те, не и с тях.

Тя го изгледа строго със сините си очи.

— И защо не с тях? Не си прави труда да ми отговаряш, Грей. Не е нужно дори и да идваш. Аз ще отида сама. Ти си остани тук и усъвършенствай някое от твоите сосчета или поизступай праха от няколко сака.

— Бриони, аз...

— Я се разкарай — отвърна тя. Подобна грубост беше нещо изключително необичайно за жена с нейния благ характер. Докато я гледаше да посяга към пенъора си, той забеляза в очите ѝ сълзи. Протегна се и я хвана за ръката, но тя я издърпа и изчезна в банята.

Мариан и Тим имаха бебе. Това не беше единствената причина, поради която Грей не искаше да отиде, въпреки че непрекъснатото показване на огромната, изпъстрена със сини вени гърда, капещото мляко от зърното и очевидно не дотам чистият сутиен не го хвърляха във възторг, нито пък намираше за кой знае колко забавни нескончаемите подробности за това колко часа след полунощ е спало бебето предишната вечер в сравнение с по-предишната. Къщата им, строена през 30-те години, и градинката — една правоъгълна поляна с идеално прави цветни лехи — също му действаха потискащо, а непрекъснатото цвърчене на двете канарчета, които живееха в кухнята, направо го вбесяваше. Намираше за крайно досадни и спомените на Бриони и Мариан от техния бурен живот в художествената гимназия. Дълбоко в себе си обаче той беше наясно, че главната причина е бебето, и Бриони също го знаеше.

Тя се появи отново след половин час умопомрачително красива в дългата си бяла пола и плътно прилепналата към тялото розова блуза с къси ръкави и каза:

— Грей, мисля да прекарам нощта при сестра ми. Искам да си поговоря с нея, а с теб не ми се разговаря.

— За бебешкия проблем ли?

— Да.

— Виж какво, скъпа, аз...

— Ти мислиш, че ще бъде както при Мариан и Тим. Знам, че го мислиш, но няма да е така. Никога не бих занимавала хората със съня

на бебето ми или...

— Бриони, сигурен съм в това, но нещата ще се променят. Ние самите ще се променим. С нас нещо няма да е наред, ако това не стане. А просто не виждам защо трябва да се променяме.

— Защото аз го искам. — Този път тя изкрещя. — Искam го толкова много. А ти дори и не си готов да обмислиш сериозно въпроса. — После си тръгна. Трясъкът от затръшването на вратата звуча в ушите му през целия ден.

Франческа не се впечатли твърде много от написаното във вестника. Изобщо ѝ беше трудно да мисли за нещо друго в този момент. Не можеше да си представи как някога са могли да имат толкова важно значение за нея неща от живота ѝ като изпити, любовници, загубата на девствеността ѝ, страхът от забременяване или пък още по-сериозни работи като първата ѝ женитба, опасната ѝ връзка с Бард още преди да се е развела, разкриването на тази връзка, мисълта какво ли наистина ще означава да се омъжи за него и после осъзнаването какво реално означава това. Никое от тези неща не можеше да се сравнява с онзи нов, смазващ я с тежестта си страх — страха за Кити и деликатното ѝ сърчице. Тя заспиваше, а той оставаше до възглавницата ѝ и я обземаше още в мига на събуждането ѝ сутринта, за да го носи в себе си през целия ден. Непрекъснато си повтаряше думите на господин Лаудър: дупката е малка, рискът е незначителен, повечето деца в нейното състояние се оправят. Осъзнаваше, че иска непрекъснато да повтаря тези думи, повече от всичко на света изпитваше желание да ги крещи с всичка сила, и то по няколко пъти на ден. Мислите ѝ бяха изцяло съсредоточени върху срещата във вторник с господин Морисън-Смит. Въпреки че тя няма да може да реши нищо веднага, все пак щеше да ѝ даде някаква сигурност, щяха да направят още една крачка по пътя на това кошмарно пътуване, на картата щяха да се очертаят нови територии и нови ориентири, които трябваше да следват. Дотогава нищо, ама абсолютно нищо като че ли нямаше реална стойност. Още по-малко пък някакъв абсурден материал в клюкарски неделен вестник, който я представяше в неблагоприятна светлина и я отчуждаваше още повече от Кирстен, а Кирстен от Бард. Статията обаче така ужаси и разгневи

Бард, че той изпрати бавачката на дълга разходка с двете деца, докато се поуспокои. Но за нея тя сякаш нямаше значение, не беше важна. Не беше въпрос на живот и на смърт.

Кирстен беше под душа, когато баща ѝ се обади по телефона. Тоби дойде изплашен да я извика.

— Не ми изглежда много доволен — предупреди я той.

Тя се загърна в дебелия си пенъор, пристегна го здраво около кръста и взе слушалката.

— Татко, ти ли си?

— Да, за нещастие. Мога да ти кажа, че бих предпочел баща да ти беше някой друг. За бога, Кирстен, имаш ли изобщо някакъв мозък в главата си? Как можа да го сториш? На мен? На майка ти? На Франческа? В крайна сметка и на себе си? Да говориш с онази... Велики боже, Кирстен, не мога да повярвам. Не го очаквах дори и от теб.

— Татко, мога ли да дойда да се видим? Заедно със Сам? Може би ще ти обясня.

— Да ме видиш? Не, наистина не можеш. Не искам да те виждам. Изобщо не искам да се приближаваш до мен. Стой колкото е възможно по-далече. Освен всичко друго не искам да притеснявам Франческа. И без това ѝ дойде много. Има достатъчно грижи в момента. Кажи и на Сам да не ми се мярка пред очите. Не искам никоя от вас тук, разбираш ли?

Кирстен не му отговори.

— Какво общо има Сам с всичко това? Да не би и тя да има пръст в тази работа?

— Не — побърза да го увери Кирстен. — Тя няма абсолютно нищо общо с това. Просто си помислих, че...

— Не знаех, че можеш да мислиш. Напоследък има твърде малко признаци, че си способна на това. Всъщност нека Сам да ми се обади, ще ѝ предадеш ли?

— Да, разбира се. Татко, съжалявам, наистина съжалявам...

— Надявам се да е така — отвърна той и затвори телефона.

Кирстен отиде обратно в кухнята. Чувстваше се изтощена, цялото тяло я болеше.

— Мисля, че ще е по-добре да си вървиш — каза тя на Тоби. — Наистина искам да остана сама.

— Е добре, ако така предпочиташ... — отвърна той. Очевидно посрещна молбата ѝ с облекчение. Не си падаше много по драматичните моменти. Тоби не беше от тях. Обичаше животът му да тече спокойно.

Тя с облекчение чу колата му да потегля. След това се втурна в банята и започна неудържимо и многократно да повръща.

ГЛАВА 8

Първото нещо, което Грей направи в понеделник сутринта, беше да позвъни в холдинга „Чанинг“ и да поиска разговор с Кирстен. Предпазлив, но любезен глас го уведоми, че я няма в момента.

— Не можем да кажем със сигурност кога ще дойде.

„Така и предполагам“, помисли си Грей.

— Тогава мога ли да разговарям със Сам, моля? Обажда се Грейсън Таунсенд.

Сам се обади. Гласът ѝ беше някак приглушен.

— Здравей, Грей.

— Добро утро, Сам. Просто се обаждам да ти кажа, че съжалявам за материала в „График“. Джуди Уот е отвратителна. Трябва да бъде натикана в миша дупка.

— Не знам — каза Сам с досада. — Кирстен е постъпила много глупаво.

— Да, така е, но тя е още много млада и неопитна.

— Знам. Чувствам се много отговорна.

— Не би трябвало, въпреки че дъртият едва ли ще е много доволен.

— Той се държи в типичния за него стил и, естествено, обвинява мен. Не може да разбере защо да не бъде публикувано опровержение.

— Да... много неприятна история. Съжалявам. Е, ако има нещо, което бих могъл да направя за теб...

— Благодаря ти, Грей, много си мил.

— Няма защо. Предполагам, че тази работа няма да помогне за разрешаването на моя проблем, нали? Искам да кажа за онова интервю, което трябваше да взема от него?

Сам за малко да се изсмее.

— Опасявам се, че не. Съжалявам, Грей.

— Добре, виж какво, кажи на Кирстен, че съм се обаждал. Просто да ѝ поднеса съжаленията си.

— Да, разбира се. Чувам, че онази вечер сте пили заедно.

— Пихме, но не искам да се разпространяват разни мръснишки слухове по този повод. И без това у дома си имам достатъчно неприятности.

— Разбира се, че няма. Довиждане, Грей.

— Довиждане, Сам.

Грей обичаше понеделниците. Повечето журналисти от неделните вестници не работеха в понеделник, но той често го правеше. Беше подходящо време за размисъл, за внимателен преглед на всички други вестници, за преоценка на онова, което беше направил предишната седмица. Всичко това беше част от методичния му стил на работа, от желанието му да държи всичко под контрол и в пълен ред. Прекара по-голямата част от деня в преработване на една голяма статия, посветена на борбата в ръководството на Лейбъристката партия. В четири часа вече не можеше да се отърве от натрапчивата мисъл за Бард Чанинг и извади от компютъра сведенията, които имаше за него. Още не можеше да се начуди как преди петнадесет години като млад журналист се ровеше из теченията на вестниците в библиотеката, а сега всичко се появяваше на екрана само с натискането на едно копче. Не беше сигурен, че го предпочита. Информацията, която минаваше на екрана, му се струваше безлична и едноцветна. Старите пожълтели изрезки от вестници и избледнелите снимки бяха по-живи, вдъхваха живот на хората и дори на финансовите институции. Новият начин обаче беше далеч по-ефикасен.

Започна с преглед на писаното за холдинга „Чанинг“ в печата през изминалата година. Материалите, дори само в английския печат, бяха цяла купчина. Човекът очевидно умееше да използва средствата за информация. Беше писано много за проекта в Нюкасъл, не малко за този в Доклендс и продължаващата икономическа неефективност на това място, бяха посочени някои изненадващо добри финансови резултати при приключването на годината, имаше информации за Франческа и новото бебе, та дори и за назначаването на Кирстен във фирмата. Но нямаше нищо, което да предизвика у него и най-слаб интерес.

Реши да се порови из материалите, съдържащи основните данни. Извика на екрана сведенията за холдинга „Чанинг“. Капиталът му се

изчисляваше на 100 милиона лири, а приблизителната цена на една акция вече достигаше 3 лири. Твърде добро постижение. Прегледа списъка на директорите. И тук нямаше нищо неочаквано. Знаеше повечето от тях по име, а двама познаваше лично. Добрият стар Дъглас Буут, известен на всички като Дъги, който предпочиташе да прекарва времето си на игрището и беше типичен смотаняк, обаче имаше нюх като на ловджийско куче, когато станеше въпрос за установяване на връзки, финансовият директор Питър Барбър, старият досадник Пийт — типична карикатура на счетоводител с помпозни маниери и костюми от модна къща „Сивил Роу“. Човек трудно можеше да си го представи да прави дори секс без жилетка. Имаше и още трима в директорския борд, които не се занимаваха пряко с управлението на фирмата. Това бяха Хенри Уитингтън — симпатичен мъж, добро рекламно лице за Бард, юрист по професия; бригадният генерал от запаса сър Чарлс Форсит с неизменната си усмивка (Грей си помисли как такива обиграни хора като него си падат по титли и медали) и накрая Майкъл Самюълс — експерт по недвижими имоти. Имаше и дълъг списък на притежателите на акции — както отделни лица, така и компании. Някои от тях му бяха познати, други — не.

От тук не можеше да излезе никакво интересно журналистическо разследване.

Разбира се, имаше и списък на директорите на дъщерни компании като „Чанинг Норт“, „Чанинг Юропиън“, „Чанинг Отдых“. Тази компания не му беше много позната. Предположи, че става дума за центрове за отдых в някои от големите пазарни проекти. Може би си струваше да научи нещо повече за нея.

Грей се разходи замислен из новинарската зала, а после потърси в компютъра информационната банка на „Джордънс“ с богатата информация за компаниите, техните директори и притежателите на акции.

Чанинг притежаваше голям брой от акциите — 20 процента. Дъглас Буут имаше 10 процента, а Барбър — 5 процента. Така те безспорно държаха контролния пакет, което означаваше, че могат да правят с компанията каквото си поискат. Интересно беше, че Буут бе директор и на няколко други места. Не беше странно, защото той не бе на постоянна работа в холдинга „Чанинг“. Беше директор на компания за облекло за голф, на верига магазини за здравословни храни и на

компания, която даваше имоти под аренда. Наричаше се „Тренълфакс“ и се представяше с рекламното име „Хоум тайм“. „Тревърлфакс“, какво глупаво име. Какво ли представляваше? Той потърси името и компютъра. Регистрирана компания. Адресът ѝ беше в Бирмингам. Звучеше напълно невинно, фирмата имаше още двама директори Тереза Дидкот и Анджела Фелпс. Очевидно две мадами, които се нуждаеха от мъжка помощ. Особено пък ако обектите, които се даваха под наем, се намираха в Португалия или в някое подобно място, един любител на голф щеше да им върши работа. Ето каква голяма полза има човек да играе голф. Деловият живот във Великобритания би бил твърде различен без него. Дори и днес. Той извика на екрана имената на двете дами: Тереза Дидкот беше изпълнителният директор, а Анджела Фелпс отговаряше за продажбите. Адресите и на двете бяха в Бирмингам. Тук нямаше нищо повече за научаване.

Грей отново се върна към другите директори в холдинга „Чанинг“.

Пийт Барбър беше припечелил 150 000 хиляди лири. И къде живееше?

О, боже, би могло да се предположи — на Бърууд Парк, Уейбридж, в Съри. Грей можеше да си представи къщата му голяма, луксозна, вероятно с плуven басейн, но нищо, което да е абсурдно скъпо. Ако някой се стараеше да живее според парите, които изкарваше, това беше Пийт. Хенри Уитингтън, бригадният генерал Форсит и Самюълс също бяха абсолютно предвидими. Всички получаваха стандартните заплати като членове на борда на директорите, които нямат изпълнителски функции, всички имаха сравнително скромни дялове от акциите. Но всички печелеха добре и щяха да продължат да печелят, ако „Чанинг“ преуспяваше.

Грей се върна при бюрото си отегчен. Нямаше нищо, за което да се захване. Може би инстинктът му го беше подвел. Може би остаряваше и беше изгубил дарбата си. Тази мисъл му подейства твърде потискащо. Предположи, че за това настроение отчасти е виновна и Бриони. Бриони и неговият несъществуващ бащински инстинкт.

Той въздъхна и погледна часовника си. Беше пет и половина, време да си върви вкъщи при Бриони и при домашните проблеми. Към хормоните. Проклетите хормони. Тя дори беше започнала да се

въздържа от секс с него. Още не му се прибираше. Реши да остане малко повече.

Отново включи компютъра и се загледа в него със смесено чувство на възхищение и раздразнение. То го обхващаше винаги когато нещата не вървяха добре. Машинката си седеше там и правеше каквото ѝ кажеше, разказваше му разни неща, показваше му други, напомняше му, че трябва да запамятава от време на време, да не я изключва от мрежата и да не прави два еднакви файла, но въпреки това не можеше да му помогне с нищо. Не и в случаите, когато мозъкът беше направил всичко, което е по силите му, но то се беше оказало недостатъчно. Изведнъж си спомни съвсем ясно един съвет, който му беше дал стар и много способен журналист от „Дейли Мейл: В тази игра това, на което трябва да разчиташ, е способността ти да убеждаваш хората да ти разкажат неща, които не би трябвало да ти казват.“ Джуди Уот очевидно я бива доста в тази работа, след като е убедила Кирстен Чанинг да ѝ каже нещо, което не е трябвало. С кого би могъл да се заеме той? Кой би могъл да му каже нещо за Чанинг? За самия Бард Чанинг? Стоеше при бюрото и чертаеше с молив кръгове върху лист хартия, напрягаше мозъка си, за да измисли нещо под диктата на волята си. Това беше номер, който бе научил като студент. Всичко беше някъде в главата му, само трябваше да го открие и да го накара да излезе навън. Би могъл да опита с Кирстен, би могъл, когато раните ѝ от преживяното започнеха да позарастват. Сега я беше яд на баща ѝ повече от всякога. Сам беше прекалено предпазлива и прекалено лоялна. Виж, сигурно ще е интересно да поговори с Франческа Чанинг. Със съпругите беше винаги интересно да се поприказва. Те обикновено знаят повече, отколкото сами предполагат. Би поговорил с Франческа. Намираще я много привлекателна. Разбира се, тя щеше да бъде крайно предпазлива пред представителите на пресата в момента. Но вестникът му се ползваше с репутация на авторитетен и отговорен, а той беше редакторът му по финансовите въпроси. Някоя случайна среща, един приятен разговор, няколко унищожителни думи за долнопробния печат. Знае ли човек? Би могъл да опита и с Дъги. Но той беше спец по това да не казва нищо или почти нищо. Грей никога не беше сигурен дали го прави нарочно, но при всички случаи беше много добър в тази работа. Пийт Барбър? Не и Пийт. Той беше толкова общителен, колкото оракулът от Делфи. И въпреки това, знае ли човек?

Понякога тъкмо мълчаливците ти казват най-много. Просто по грешка. Струва си поне да опита. Разбира се, Марша Грейнджър, старият дракон, би могла да му разкаже не една и две истории. Старомодни секретарки като нея, които имаха голямо мнение за себе си и бяха постоянно в отбранителна поза, винаги имаха какво да кажат. Но да се изкопчи от нея нещо, беше по-трудно, отколкото да се изцеди вода от камък. Освен всичко друго тя вероятно е почти влюбена в Бард и би отишла на кладата заради него. Буут, изглежда, беше най-добрият избор. Заслужаваше си да опита.

Буут. Буут. Това име му говореше нещо. Той търпеливо започна да анализира какво. Проследи нишката в мозъка си, като натискаше все по-силно върху хартията с молива и правеше все по-черни кръгове. Буут, Дъги Буут. Какво беше то, къде беше, как да го открие? И после се сети. Спомни си гласа на Бриони в деня, когато за първи път засегнаха темата за бебето, как отговори на телефона в зимната градина и му каза: „За теб е. Някоя си Тереза Буут.“ Тереза Буут. Имаше ли тя някаква връзка с Дъги? Беше възможно. Буут не беше рядко фамилно име, но въпреки това. Може да е съвпадение. Тогава си спомни и за още една Тереза. Включи отново компютъра, изруга го, докато започне да действа. Започна да си проправя път през различните файлове. И то се появи: Тереза Дидкот от „Тревълфакс“. Нямаше посочен телефон на Тереза Дидкот. Когато се опита да го открие, установи, че го няма в указателя. Е, към това можеше да се подходи сравнително лесно по друг начин. Обади се по телефона на фирмата. „Тревълфакс“. Никой не отговори. Разбира се, че няма да отговори, отдавна минаваше шест часът. Имаше само телефонен секретар, който го подкани да остави името и телефонния си номер, за да му се обадят. Реши да опита отново на другия ден, вместо да се издава толкова скоро. Утре щеше да разбере дали Тереза Буут наистина беше госпожа Тереза Буут от Дипъндейл, Лордс Кресънт, близо до Абингтън. И защо тя беше решила в даден момент да му каже нещо, а след това бързо бе променила решението си.

Изведнъж настроението му рязко се подобри и дори изпита сексуално желание. Остави на Бриони съобщение на телефонния секретар, в което я увери в любовта си, заяви, че много съжалява за

държанието си от предишния ден, каза ѝ, че би искал да я заведе на вечеря, и отиде да си измие чашата. Оказа се, че устройството, което би трябвало да сварява водата, просто не работи, беше го захвърлил и сега се опитваше да пие билков чай. Оплака се на Бриони, че до този момент не беше открил нито един, който да няма вкус на конска пикоч. Тя обаче не бе проявила интерес. Точно си обличаше едно много шикозно ленено сако, което му беше подарила за последния му рожден ден, когато телефонът иззвъня. Беше Кирстен Чанинг.

— Обаждам се само да ти благодаря за любезността — каза тя. Твърдението ѝ му прозвуча съвсем искрено. — Всички останали като че ли ме забравиха.

Гласът ѝ потрепери. Грей се засмя и каза, че тъкмо се кани да излиза, но биха могли да пийнат по едно. Попита я откъде се обажда.

— От къщи. Във Фулъм.

— Виж какво, аз съм член на „Харбър клъб“, защо да не се срещнем там?

Когато се появи, изглеждаше много бледа, а под очите си имаше сенки. Беше с дънки и прекомерно голяма за нея фланелка. Набързо изпи две чаши вино и се разплака.

Грей се премести до нея, сложи ръка на рамото ѝ и ѝ подаде кърпичката си.

— Но това е коприна — изненада се тя, след като вече си беше издухала няколко пъти носа в нея. — Не става за сълзи и сопполи.

— Съжалявам. Следващия път ще се запаса специално с кутия много здрави обикновени носни кърпи.

— Не, не — каза тя и сълзите ѝ отново рукнаха. — Не ме разбра. Съжалявам, че я изцапах.

— Не се безпокой, имам дузини такива кърпички — увери я Грей. — А и не е нужно да се разстройваш толкова много. Не можеш да си представиш колко бързо забравят такива неща хората. До три седмици, а може би и по-рано Уелският принц, Фърджи или Мадона ще шокират обществеността с нещо скандално и вече никой няма да си спомня за теб и твоето без съмнение трудно семейство.

— Не го вярвам — усъмни се тя. — Не и баща ми. Той никога нищо не забравя, освен това, което сам е сторил. А и никой от семейството ми не разговаря с мен, с изключение на баба Джес. Това е майката на баща ми. Тя беше много мила и днес ме покани на обяд.

Каза, че разговаряла с баща ми. Голяма моралистка е. Смята, че не е трябвало да изоставя майка ми и че вината е изцяло негова.

— Бих се осмелил да кажа, че тя има своите основания — отбеляза Грей. — Честно казано, Кирстен, не мисля, че трябва да се безпокоиш толкова много. Баща ти ще го преживее. След като те е изгонил от работа и не живееш при него, с течение на времето ще му мине.

— Да, може би, но аз нямам никакви пари. Абсолютно никакви. Намирам се в безизходно финансово положение.

— Какво наистина би искала да работиш? — попита я Грей.

— Не знам. Още ми се иска да се занимавам с право, но...

— Каква степен си получила в университета?

— Трета — отвърна Кирстен и отново се разплака.

— Ти си умно момиче, защо не можа да се справиш по-добре?

— Защото се мотаех. Не учех, пиех много, вземах наркотици.

Имах късмет, че ми дадоха и трета степен.

— Е, тук не бих могъл да ти помогна. Ето, вземи пак кърпичката ми.

— Не съм и очаквала да можеш — отвърна тя и пак си издуха носа.

Грей се замисли за момент и си спомни за един свой приятел, който имаше компания за връзки с обществеността. Беше готов да даде какво ли не Кирстен Чанинг да стои в офиса му.

— Онзи ден ми казваше, че му е нужен някой, който да прилича на теб.

— В какъв смисъл? — попита Кирстен малко обезпокоена.

— Е, не искам да ти казвам точно в какъв, защото може да се възгордееш, а може и да се обидиш. Става дума за секретарка, по която мъжете да се захласват. Няма нищо общо с работата ти при Чанинг. Там ще изпълняваш най-вече функциите на домакиня, но поне ще имаш работа и ще получаваш заплата. Подобно нещо устройва ли те?

— За момента всичко ме устройва — отвърна Кирстен.

— Добре, ще видя какво мога да направя. Работата може да ти се стори твърде досадна и изобщо не може да се каже, че е нещо много престижно, но...

— Не ме интересува — отвърна тя. — Никак не ми пука. Честно казано, мисля, че не ставам за нещо престижно. — Тя го погледна и

леко се усмихна. После внезапно каза: — Ти си много мил, Грей. Прояви се като истински приятел. Аз нямам много такива.

— О, я остави.

— Не, така е. Нямам много истински приятели. Държа се толкова лошо, че това не е никак чудно.

— Ако поне половината от онези глупости, които бяха изписани, са верни, не се учудвам на държанието ти. Така ли е било наистина?

— А, да. Беше много по-лошо, отколкото е описано.

Настъпи мълчание, след което тя каза:

— Е, ти трябва да тръгваш. Още веднъж ти благодаря за всичко. За почерпката и за това, че ме изслуша и че ми обеща да се обадиш на приятеля си. И аз бих искала да направя нещо за теб в знак на благодарност.

Грей мислено се наруга, но тъй като не беше човек, който изпуска предоставилата му се възможност, замълча за момент и после каза:

— Всъщност можеш да направиш две неща.

— Какви?

— Да ми кажеш нещо. Знаеш ли случайно дали новата съпруга на Дъглас Буут се казва Тереза?

— Да, така се казва. Ужасна жена. Всички трябваше да отидем на сватбата им. Много месеста и доста пълна блондинка, слага си прекалено много парфюм, нали ги знаеш такива.

— Имам чувството, че не ти допада много — засмя се Грей.

— Не много — отвърна Кирстен и се усмихна, като подсмърчаше. — Тя също не ни харесва. Не харесва дори баща ми. Всъщност като че ли той най-малко ѝ допада.

— Интересно, чудя се на какво ли се дължи това.

— Всички познаваме Дъги от много отдавна и обичахме Сюзън. Предполагам, че тя ревнува или нещо подобно.

— Аха. Тя има ли някаква компания за даване на имоти под наем?

— Да, има. Непрекъснато говори за нея. В действителност не знам с какво точно се занимава. Опитвам се да не я слушам. Ще ти кажа нещо, което ми се стори необичайно. Една нощ я видях да излиза много късно от „Чанинг хаус“. Беше сама, без Дъги. Видя ми се малко странно.

— Така ли? — Познатото чувство отново го връхлетя и той се развълнува. — Тя често ли ходи там?

— Не. Оттогава нито веднъж не съм я виждала да идва. Предполагам, че е била да вземе някакви документи на Дъги или нещо такова.

— Да, това е доста интересно.

— А какво е другото нещо?

— Бих искал да се срещна с твоята мащеха. С прекрасната Франческа.

— Мислех, че си я срещал вече.

— Да, така е, но само официално, на прием. Искам да се срещна с нея случайно. Да я поопозная.

Кирстен го погледна замислено.

— Защо?

— Да кажем, във връзка с едно журналистическо разследване.

— Никога няма да се съгласи да разговаря с теб за такива неща. Не и като с представител на печата. Особено след малкия гаф, който направих. Освен това в момента е много разстроена.

— Така ли? Има ли някаква конкретна причина?

— Да, бебето им е болно. Нещо му има на сърцето. Това ме кара да се чувствам още по-виновна. Тогава обаче не го знаех. Имам предвид, когато разговарях с Уот.

— Естествено, че не си го знаела — успокой я той. — Очевидно е, че сега те и двамата имат достатъчно грижи. Нещо сериозно ли е? Имам предвид болестта на бебето?

— Не знам със сигурност. Мисля, че е твърде сериозно.

— Колко тъжно. Е, тогава забрави за това, поне за момента.

— Ти какво разследване правиш?

— О — каза той небрежно, — става дума за моята голяма поредица от интервюта с видни фигури в търговията с недвижими имоти. Това е всичко. Тъй като баща ти отказа да ме приеме, ще трябва да направя очерка си за него от дистанция, така да се каже.

— Разбирам.

— Онази работа за Буут обаче ме интересува. Звучи ми твърде любопитно.

— Хм — тя го погледна замислено, — да не си замислил нещо лошо? Ставам много нервна от... когато...

— Когато става дума за представители на печата — допълни Грей. — Естествено. Не, не съм замислил нещо лошо, както се изрази. — Той леко се усмихна. — А сега, нали няма да плачеш повече, обещавах ли?

Наведе се напред и леко я целуна по устните. Имаше намерение целувката да бъде само символична, почти бащинска. Но усети устните ѝ меки и много влажни. Не издържа, неговите също се раздвижиха върху нейните и леко ги разтвори. Той се отдръпна и я погледна. Очите ѝ бяха много тъмни, а зениците ѝ се бяха разширили. Явно беше, че и тя като него се бе развълнувала, колкото и мимолетна да беше целувката им.

— Някой ден бих искал да го направя пак — каза той. — А сега трябва да вървя.

Той обаче не си отиде вкъщи. Върна се в редакцията за малко и проведе няколко телефонни разговора.

В Стокхолм Йон Барток — главен директор на банка „Конингсбром“, реши, след като прекара дълъг следобед в изучаване на някои цифрови данни, че е дошло време да разговаря лично с един от главните си клиенти.

— Искам да говоря с господин Чанинг от Лондон — каза той на секретарката си. — Свържете ме, ако обичате.

— Лично с него ли?

— Да, лично.

Пет минути по-късно секретарката му позвъни.

— Господин Чанинг не е на разположение в момента — уведоми го тя. — Личната му секретарка Марша Грейнджър не може да каже точно кога би могъл да ви се обади.

— Тази жена е цяло бедствие — ядоса се Барток. — Тогава ще бъдете ли така любезна да изпратите на господин Чанинг факс и да му кажете спешно да ми се обади?

— На обикновения номер ли?

— Не, имам номера на специалния му телефон. Предполагам, че ще имаме бърз резултат.

Пет минути по-късно Бард Чанинг беше на телефона. Барток изслуша внимателно обяснението му, а след това му каза, че иска да

говори лично с него в следващите няколко дни.

— Не ме безпокои толкова сметката, която имате при нас. Там нещата изглежда, са наред, но трябва да си изясним някои неща. Може би няма да е зле, ако дойдете тук и разговаряме лично.

Бард Чанинг му каза, че според него това би било чудесно и ще нареди на секретарката си да разговаря със секретарката на Йон Барток, за да уговорят за подходяща дата и да уредят подробностите.

— Бих искал тази дата да бъде възможно най-скоро — намекна любезно Йон Барток. — Например в програмата ми за утре имам един прозорец за късния следобед. Много ще се радвам, ако се видим тогава или ако не успеете за това време, ще трябва да се видим най-късно на следващата сутрин.

Секретарката му беше в кабинета по време на разговора с няколко писма за подпис. Мина ѝ през ум, че господин Барток няма практика да насрочва срещи с такова кратко предизвестие, особено пък с клиенти от чужбина. Изглежда, че ще е много обезпокоен, за да го стори, наистина твърде обезпокоен.

— Нали все още не си се отказал да дойдеш утре? — попита го Франческа. Към девет часа Бард слезе да си вземе един сандвич и пак се отправи нагоре по стълбите към кабинета си с купчина папки в ръце. Беше разсеян и дори изглеждаше изтощен.

— Да, разбира се, че ще дойда, въпреки че следобед трябва да летя за Стокхолм. Естествено, освен ако не ни кажат нещо... е, освен ако реша да не пътувам. Защо питаш?

— Не знам. Помислих, че след всичко това около Кирстен...

— Въпросът с Кирстен е приключен — каза той рязко. — Нямам намерение да изразходвам повече време и емоционална енергия за нея.

— Какъв любител на реда си — отбеляза Франческа. Знаеше, че би трябвало само да се съгласи с това, което ѝ бе казал, и да бъде благодарна, че ще дойде, но думите му я ядосаха.

— Това пък какво би трябвало да означава?

— Искам да кажа колко умело си разделил семейството си на отделни килийки и парцели, точно както и компанията си.

— Не те разбрах.

— О, нищо.

— Франческа, бих искал да знам за какво говориш.

— Бард, току-що ти казах, че компанията ти е раздробена на части — Чанинг — Великобритания, Чанинг — Европа, пазарни центрове и какви ли не други неща и всички те се нуждаят от някакъв процент твое внимание. Същото е и в семейството ти. Сега Кирстен е в немилост, значи на нея ѝ се полагат нула процента, Пати е настанена във Фулъм — за нея пет процента, в момента Кити се радва на доста проценти...

— Това е твърде гаден начин на изразяване.

— Не исках да ти прозвучи така. Просто изведнъж ми дойде наум.

— Можеш да запазиш подобни открития за себе си. Правя каквото мога, Франческа... за всички.

— Така е Бард, знам го. Съжалявам.

Беше искрена. Това бе третата им по-сериозна разправа след деня, в който бяха разговаряли с господин Лаудър. Тези скандали като че ли започваха от нищо, бяха опасни и с твърде опустошителен ефект. Разбира се, причината беше, че бяха много обезпокоени и се чувстваха прекалено изморени, но дори и да беше така, времето до следващата разправа се скъсяваше изумително бързо.

Той кимна леко с глава и изчезна нагоре по стълбите. Тя се опита да съсредоточи вниманието си върху това, което четеше — една статия в неделен вестник за борбата в ръководството на Лейбъристката партия. Въпросът никак не я интересуваше.

— Грей, ти не ме слушаш.

— Слушам те, Бриони.

— Не, не ме слушаш.

— Този разговор започва да става смешен — каза ядосан Грей.

Той седеше в зимната градина, пиеше чаша изключително добър портвайн, с който, както беше казал на Бриони, възнамеряваше да поеме концерта за пиано на Моцарт. Беше очевидно, че трябваше да се откаже от Моцарт. Изключи стерео уредбата, въздъхна и каза:

— Е, може би не всяка твоя дума. Започни отначало. Дали преди съм те слушал, или не, сега вече ще те чуя.

— Ще отсъствам няколко дни — уведоми го Бриони. — Ще отида при родителите си.

— Така ли? Не е ли малко внезапно?

— Да. Малко. Това, заради което отивам обаче, не е толкова внезапно.

— Предполагам, че ще е свързано с онази работа с бебето?

— Да, така е. Само че аз не гледам на това като на някаква работа, както ти се изрази.

— О, Бри, знаеш какво имам...

— Да, зная какво имаш предвид, Грей. Виж какво, в момента не искам да се впускаме в дълги дискусии по въпроса. Проявих голямо търпение, а изминаха три месеца, откакто ти казах какво искам. Опитвах се много пъти да не мисля за това, но не се получава. Мисля, че ти ми дължиш отговор. Ама не от сорта „О, Бри“, а истински отговор. Трябва да знам какъв е той.

— Какво точно трябва да знаеш, Бриони? — Усети обзелата го досада в гласа си. Опитва се да я прикрие. Видя, че виното в чашата му го нямаше, а не си спомняше кога го беше изпил.

— А ти какво мислиш? Имам предвид, че ако кажеш „да“ — е, може би след година или дори след две, но да е нещо окончателно, тогава бих могла да почакам. Но ако не можеш да кажеш и това, тогава трябва наистина да се замисля.

— Бриони, не можем ли да обсъдим спокойно въпроса. Не искам да бъда подлаган на такъв натиск...

— Грей, вече няма какво да обсъждаме. Съжалявам, че го чувстваш като някакъв натиск, но трябва да знам. Прекалено важно е за мен, за да оставя този въпрос нерешен. Хайде да не говорим повече за това, става ли?

Грей мълчеше и мислеше напрегнато. Усети се притиснат в ъгъла и му стана неприятно. Пресуши още една чаша вино и погледна към Бриони, която стоеше изправена пред него. Беше облечена в черни ленени шорти и бяла фланелка с къси ръкави. Краката ѝ бяха загорели от слънцето, на лицето си нямаше никакъв грим и луничките ѝ едва забележимо се виждаха. Изглеждаше толкова прекрасна и той така я обичаше, че чак го заболя. Защо не можеше да разбере, че просто я обича и иска да бъде само негова, не желаше да я разделя с някой друг. Не искаше да споделя живота си с когото и да било, особено пък

с някакво малко, шумно и изискващо вниманието им същество, което, както личеше по всичко, щеше да разруши не само професионалния и обществения, но и сексуалния им живот.

Тя се приближи към него, наведе се и леко го целуна. Миришеше великолепно на лято и на нещо сладко. Той я хвана за китката и се опита да я привлече към себе си.

— Не, Грей, вече закъснях.

— Тази вечер ли ще тръгнеш? — Той се стресна, почувства се така, сякаш го бяха ограбили.

— Да, мисля, че така ще е най-добре. Решила съм го. Казах на мама, че ще пристигна около единадесет часа, и тя много ще се безпокои. Освен това не искам повече да имам нищо общо с теб, докато... е, докато. Довиждане. Ще се видим, да кажем, след седмица. Мисля, че ще е достатъчно дълго.

Тя взе големия си брезентов сак и излезе.

— Маmicата му! — изруга Грей. — Мамка му, мамка му, мамка му!

— Включена съм в краткия списък на кандидатите за една работа в Единбург — каза Наоми. — Мисля, че ще приема, ако ме одобрят.

— Така ли? Много интересно. Интересува ли те моето мнение?

— Не мисля, че то ще е от особено значение.

— А решила ли си какво ще правят останалите членове на семейството? Ще трябва ли да дойдем там с теб, или да останем тук и да чакаме да ни посетиш?

— Очевидно вие ще трябва да дойдете при мен. Ще заминем всички заедно.

— Разбирам. А ако аз не искам да замина и да живея в Единбург? Тя сви рамене.

— Откровено казано, Лайъм, не мисля, че имаш кой знае какъв избор.

— Това, което ми казваш и дори ми го подчертаваш, е, че само ти можеш да ни изхранваш, така ли е?

— Да, точно това искам да кажа. А има ли някой друг, който би могъл да го направи?

— Много те бива да се изразяваш по възможно най-деликатния начин — отвърна той и излезе от стаята.

Беше права, разбира се. Лайъм нямаше кой знае какъв избор. Продължаваше да кандидатства за най-различни работи и те неизменно биваха давани на други хора. Цялата тази история започна да се превръща в един ужасен кошмар.

Материалът в неделния вестник го ядоса и разстрои. Там имаше един пасаж за него, изписан в курсив и озаглавен „Синът и наследникът на Бард Чанинг“, който информираше читателите на „График“, че Лайъм Чанинг е адвокат, живее в малка къща в Северен Лондон със съпругата си Наоми и двете си деца. Не говори с баща си от години, а майка му починала още когато бил малко момче и Бард Чанинг нямал много време за него. Изпратили го в частен пансион на осем години, точно когато Чанинг се оженил повторно. Това било нещо като прелюдия към изпитанието, на което щяла да бъде подложена по-късно и Кирстен. Животът на Лайъм Чанинг не бил лек, имал много малко клиенти и семейството било принудено да живее от това, което изкарвала жена му.

Материалът беше направил положението му обществено достояние. В него нямаше неверни неща, но цялата картина беше представена във фалшива светлина и го изкарваше като някакъв глупак, тъпанар и безнадежден неудачник. В онзи ден трябваше да ходят на един обяд, който Наоми отказа да отменят, заявявайки, че там ще има важни за нея хора, с които трябва да установи контакт. Но същевременно беше очевидно, че повечето от другите гости бяха чели материала. Във въздуха се усещаше някакво неудобство, една превзета сърдечност, нежелание да разговарят с него повече от няколко минути. Той успя някак да го преживее, продължи любезно да се усмихва и да проявява очарователен интерес към всеки от присъстващите, към техните успешни кариери и луксозния им начин на живот, защото те можеха да се окажат полезни за него и за Наоми, да се преструва, че е един от тях, че положението му е толкова сигурно и безметежно, колкото тяхното. Всъщност ги мразеше, мразеше и Наоми, която само временно не се радваше на успехи, мразеше Кирстен, която беше отговорна за незавидното му положение в този ден, а най-вече мразеше баща си и копнееше да си отмъсти на всичките.

По обяд беше се излегнал на канапето и четеше, когато Наоми влезе и го изгледа доста хладно.

— Предполагам, че ще можеш да вземеш децата след училище — каза тя. — Ще ходя да обядвам навън и вероятно ще закъснея.

— Да, разбира се. Доволен съм, че мога да бъда полезен с нещо — отвърна той, като се опитваше да си придаде възможно най-безгрижен вид. — С кого ще обядваш?

— С Дик Марш.

— Че защо пък ще се срещаш с него?

Дик Марш беше някогашен колега на Наоми. Беше многословен, припрян и небрежно вулгарен. Намираше я привлекателна и много обичаше да го казва на Лайъм. Той го ненавиждаше.

— Защото може да е забавно.

— Сигурен съм, че ще е. Има ли някаква конкретна причина да обядваш с него?

— Мисля, че да. Искам да поговорим за това предложение за работа.

— Разбирам. Значи ти предпочиташ да говориш с него, но не и с мен.

— Мисля, че мнението му ще е по-съществено — отвърна тя хладно.

— Наоми, мама му стара...

— Не ругай, Лайъм, моля те.

— Ще ругая, когато си поискам. Защо ще разговаряш за бъдещето си... с този чукундур?

— Искам да ми каже какво мисли за работата. Как би се отразила тя на кариерата ми.

— Господи боже мой — провикна се Лайъм и запрати книгата в другия край на стаята. После се изправи и каза: — Ти наистина не си наред, Наоми. Даваш ли си сметка какво е отношението ти към мен? Като че ли съм някакъв прислужник, някоя платена помощница, която може само да получава заповеди и нейното мнение е без значение не само в случая, но и за абсолютно всичко. Писна ми, направо ми писна.

Тя го изгледа мълчаливо за момент и после каза още по-хладно:

— От платената помощница има малко повече полза, Лайъм.

— Благодаря ти за комплимента. Много ти благодаря. Ако си имала намерение да ме унижиш още повече, мисля, че се справи

прекрасно.

— Съжалявам — каза тя, — но грешката за онова, което ти се случи, не е моя.

— Предполагам, че не е. Отношението ти към мен обаче е отвратително. Усещам, че нямаш никакво уважение към мен.

Тя замълча.

— Не е ли така? — попита той. Надиганият се гняв в гърдите му го задушаваше. — Можеш ли да отречеш? Отговори ми, моля те.

— Да, така е — отвърна тя бавно. — Мисля, че не те уважавам. Не мога да те уважавам, защото у теб няма нищо, което заслужава уважение. Тук не става въпрос, че нямаш работа, че финансовият ти принос не е достатъчен. Въпросът е най-вече за отношението ти. Ти ужасно се самосъжаляваш, според теб за това са виновни всички други, но не и ти самият. Непрекъснато се връщаш към нещастното си детство, към онзи копелдак баща ти, към проклетата ти мащеха. Нищо не зависи от теб, не е ли така? А в действителност ти си един некадърен адвокат, който според мен никога няма да може да си пробие път, и това няма нищо общо с проклетия ти баща. Сега излизам и не знам кога ще се върна. И може би, Лайъм, ще трябва да обсъдим въпроса за нашия развод. От този брак като че ли вече нищо не остана.

Лайъм полежа на канапето известно време, след като тя излезе. Чувстваше, че му се повдига, опитваше се да не мисли какво му беше казала, но непрекъснато отново и отново го чуваше, то се набиваше като с чук в мозъка му. Не мислеше за това, че бе поискала развод, а за твърдението ѝ, че обвинява всеки друг, но не и себе си, и че е скапан адвокат. От този момент и тя стана обект на неговата омраза, която бе в основата на нещастията му. Несправедливостта ѝ беше изумителна. Той не беше некадърен адвокат, знаеше го. Всъщност би могъл да бъде и беше великолепен адвокат — имаше остър ум, имаше стил и красноречие. Не му се беше предоставяла възможност, но когато тя се появи, той нямаше да се посрами. Наоми, а и никой друг, нямаше представа какво беше изтърпял, какво трябваше да преживее през цялото време, докато растеше. Разбира се, че това беше дало отражението си във всяка сфера на живота му. Самотата, отчуждението, липсата на обич, ужасното чувство, че към него са се отнесли несправедливо. Беше обичал толкова много майка си, а със смъртта си тя бе отнесла всичко със себе си: щастието, смеха,

нежността, загрижеността. Едва седемгодишен беше оставен сам на себе си, самичък сред заобикалящия го свят, отпратен далеч от баща си, който нямаше време за него и не го обичаше. Беше изпратен в училище, където му се подиграваха, тормозеха го и го биеха. И Наоми се осмеляваше да пренебрегва всичко това. Той погледна часовника си. Така му се прииска да си пийне. Нямаше много пари, но достатъчно за една халба. Взе последния брой на „Таймс“, отиде в една кръчма, поръча си халба черна бира и седна да я изпие, като се опитваше да се концентрира върху това, което беше написал Бърнард Левин. Не му се удаваше. Не беше закусил и когато стана, се почувства леко замаян. По-добре беше да излезе и да се поразведри. Разходката пеш до дома — намираше се в Хайбъри — можеше да му се отрази добре. Не стана така обаче. Когато пристигна вкъщи, беше напълно изтощен. Отиде право към барчето с напитките и извади бутилка уиски. В нея беше останало доста. Пестяха го за неочаквани гости. Наля си повече от половин чаша, добави лед, излегна се и се загледа в телевизора. След като толкова много го убеждаваха, че е лентяй и неудачник, можеше да започне да се държи като такъв.

Господин Морисън-Смит не беше толкова общителен, държеше се по-официално, отколкото господин Лаудър. Беше висок, много слаб и с мрачно изражение на лицето. Говореше много бързо и изключително енергично. Изобщо приличаше на човек, напопан с енергия. Дори когато седеше до бюрото си, местеше непрекъснато разни неща върху него. Драскаше върху хартията пред себе си, мърдаше на стола, ставаше, за да вдигне телефона и отново сядаше, когато престанеше да говори. Франческа не беше сигурна, че го харесва, но видя, че допадна на Бард.

— Да, добре. Запознах се с резултатите от изследванията, преслушах много внимателно сърцето на бебето ви и ще ви кажа точно какво мисля. Естествено, предупреждавам ви, че нищо не може да се твърди с абсолютна сигурност. В тези неща не можем да сме толкова сигурни, колкото бихме искали. — Франческа погледна в очакване Бард, но лицето му остана любезно безизразно. — Това е една много малка дупчица. Много малка.

— Това вече ни го казаха — обади се Франческа.

— Така ли?

— Казаха ни, че е малка. — Определението ѝ се струваше твърде нелепо. „Колко смешен начин да се говори така неопределено за нещо толкова съдбоносно“, помисли си тя.

— Да, малка е, разбира се, но тези неща са относителни. И самото сърце е твърде малко — той се усмихна на двамата, — а и Кити, на която то принадлежи, също е малка. Дупчицата обаче е там и създава проблеми, въпреки че тя се държи геройски. Дори бих казал много добре при тези обстоятелства. Не се предава. Но сега е твърде малка и не наддава бързо, а когато започне да ходи, може да започне лесно да се задъхва. Много е възможно.

— О! — възкликна Франческа. Това започна да ѝ дотяга и тя погледна към Бард. Той гледаше в пода.

— Междувременно обаче много е възможно да се наложи да притегнем до операция. Въпреки че аз не бих си и помислил за такова нещо в момента, докато тя е толкова малка и не е абсолютно наложително. Не искам да си мислите, че проблемът не търпи отлагане. Не е така.

— Разбирам — каза Франческа. Стори ѝ се по-лошо, отколкото беше очаквала. Бард продължаваше да мълчи.

— Това, което мисля да направя, е да ѝ дам някои лекарства, които доста ще ѝ помогнат. Първото, което ще направим, е да ѝ дадем някои диуретични средства. Лошото на кекавото сърце, дори и на съвсем леко кекавото, е, че течностите започват да се задържат в тялото, така че за начало това би ѝ помогнало малко. Освен това ще и дадем и нещо, което се нарича дигоксин. Той укрепва сърцето, помага му да си върши работата. — Той отново ги окуражи с усмивка. — Това ще подобри кръвообращението и ще премахне проблема с малките студени крачета и ръчички. Мисля, че общото ѝ състояние ще се подобри значително. Искам да я доведете отново при мен след три месеца. Ще направим нова ехо кардиограма, ще огледаме още веднъж обстойно нещата и тогава ще правим заключения. Да се надяваме, че междувременно няма да се наложи да оперираме. Разбира се, ако се простуди, получи някаква инфекция на дихателните пътища и изобщо каквото и да било, ще я лекуваме много сериозно. Искам да уведомите вашия интернист веднага и да му кажете да се свърже с господин

Лаудър или с мен, ако има и най-малките съмнения. Разбрахме ли се? Това е много важно.

— Да, разбира се — отвърна Франческа. Вече не можеше да си представи, че и при най-малката гримаса върху лицето на Кити няма веднага да се втурне към клиниката за спешна помощ.

Господин Морисън-Смит я погледна и се усмихна с любезната си, малко сдържана усмивка.

— Важно е — каза той, отгатвайки безпогрешно как се чувства — тя, а и всички вие да водите колкото е възможно по-нормален живот. Детето няма да има полза от прекомерни грижи и страхове. Ако се простуди, имаме средства да се справим с това, така че не я изолирайте от други деца. Опитайте се да ѝ се радвате и не принуждавайте другите братчета и сестричета да гледат на нея като на китайска порцеланова статуетка. Бебетата са много, ама много издръжливи. Дори и онези, които са малко слабовати. Какво ще бъде ежедневието ѝ, е от изключително важно значение.

— Да, разбирам — отвърна Франческа и му се усмихна. Употребените от него старомодни думи като „кекави“ и „слабовати“ ѝ подействаха окуражаващо. С тях той поставяше болестта на Кити в рамките на нормалното. Кошмарът започна като че ли да ѝ изглежда не толкова страшен.

— Добре. Желая ви късмет. Моля ви, опитайте се да не се безпокоите. За такова малко бебе тя се справя добре. Ще се видим след три месеца.

— Да — каза Франческа. — Довиждане.

Бард отново не каза нищо.

Когато вече бяха в приемната, той рече, леко притеснен:

— Свестен мъж. Хареса ми.

— Да. И аз го харесах — отвърна тя, като се опитваше да си вярва.

— А и положението не е чак толкова лошо. Имам предвид това, което ни каза.

— Не, наистина — съгласи се странно раздразнена Франческа. — Но не е и твърде добро и очевидно е по-сериозно, отколкото господин Лаудър допускаше. Освен това не ми се ще да я тъпчем с тези лекарства.

— Да, знам. Но ако засега вършат работа, какво значение има?

— Не съм сигурна. Кой знае какви поразии могат да направят. Но, както и да е. Можеше да бъде и много по-зле.

— Много.

Тя го погледна. Признаците ѝ бяха познати. Очакваше с нетърпение да си тръгне. „Получихме си нашия процент — помисли си Франческа. — Няма смисъл да го молим за повече.“

— Предполагам, че ще отидеш на онова пътуване?

— Да, ако нямаш нищо против.

— Нямам, разбира се. Всъщност имам. Не бих искала да те няма точно сега.

— Ще се справиш ли сама?

— Свикнала съм да се оправям сама, Бард. — Опита да не се държи хладно, но не успя. Той усети настроението ѝ и престана да бъде толкова настоятелен.

— Франческа, нали чу какво каза той. Тя трябва да води колкото е възможно по-нормален живот. Ние също. Аз се безпокоя не по-малко от теб, обаче...

— Всъщност не мисля, че се безпокоиш чак толкова.

— Това не е справедливо — възмути се той. — И не ми харесва твоя... — Не се доизказва, очевидно все още склонен да се помирят. — Виж какво, Франческа, кавгите помежду ни няма да помогнат.

— Разбира се, че няма. — Той я докосна по ръката. — Така че... — Мобифонът му пронизително иззвъня и засили още повече напрежението. — Да? Добре. Да, знам. Разбира се. Идвам. — Той я погледна и се усмихна малко виновно. — Съжалявам. Трябва да вървя.

— Кой беше?

— Какво?

— Попитах кой беше.

— Марша. Съвещанието започва. Вече закъснях.

— Е, няма смисъл да се разправяме повече — каза тя малко по-приветливо. — По-добре е да тръгваш. Ще оставиш някакъв адрес в Стокхолм, нали?

— Да, разбира се.

— И кога се връщаш?

— О... в петък. Рано вечерта.

— Добре. Ще ми липсваш — каза тя, но думите ѝ прозвучаха малко неискрено.

— И ти на мен. Довиждане, Франческа.

Той се наведе да я целуне, но тя леко извърна лицето си и му предложи бузата, а не устните си. Срещна погледа му и видя в очите му болка, но въпреки това не можа да направи нещо повече, да му каже, че не е искала да бъде враждебна, нуждае се от него и иска той да е при нея. Докато гледаше как се отдалечава, почувства, че някаква физическа връзка между тях е прекъсната.

Грей караше прекалено бързо мотоциклета си към редакцията. Знаеше, че е глупаво да го прави и ако го спрат, може би няма да мине безнаказано алкохолната проба, защото беше пил твърде много предишната вечер, когато Бриони си отиде. Познаваше няколко души, които сутрин бяха пострадали от подобна непредпазливост. Но се чувстваше така потиснат и съкрушен, че нищо не го интересуваше. Запита се с кого би могъл да поговори за всичко. Чувстваше, че не може да се справи сам с тази работа. Безспорно не трябваше да е някой от редакцията. Само след два часа щеше да се разчуе из цялата сграда. Предположи, че не може да бъде и някой мъж, защото нямаше приятели, с които би могъл да води подобни разговори до късно през нощта на чаша какао. Доверените му лица открай време бяха жени, а те всички щяха да застанат на страната на Бриони. Поне така му се струваше. Дори и да се сетеше с кого би могъл да разговаря, той очевидно нямаше да е наблизо.

— Проклетите хормони — изсумтя той може би за стотен път, докато паркираше мотоциклета.

Отиде в кабинета си, викна на Триша да му донесе чай и включи телефонния секретар. Може пък Бриони да се беше разколебала и да се е обадила, за да му каже, че не е имала намерение думите, които му каза, да прозвучат така.

Не се беше обаждала. По телефона го бяха търсили трима души: единият беше много настоятелен собственик на компания за връзки с обществеността, който искаше да обядват заедно, другата беше Кирстен Чанинг, за да му каже, че приятелят му я е взел на работа и би искала да го почерпи и да му благодари, и третата беше Тереза Буут.

Грей веднага се отърси от летаргията и обхваналата го депресия, от възмущението, че животът се беше отнесъл твърде сурово към него.

Аха, Тереза Буут! А можеше да я назове и с другото ѝ име — Тереза Дидкот, изпълнителен директор на „Хоум тайм“, а още по-преди известна като Тереза Карфакс.

Той набра номера. Някой веднага вдигна слушалката. Гласът, който каза „Тереза Буут на телефона“, беше леко дрезгав и подчертано изтънчен.

— Госпожо Буут, обаждате се Грейдън Таунсенд.

— Ааа, да. Господин Таунсенд, каква игра сте започнали?

Той леко се смути, но същевременно се почувства почти облекчен от нейната прямота. Щеше да си спести много предисловия.

— Не ви разбрах?

— Първо ме търсите под името, което използвам в деловите си отношения, а после въщи. Между другото, откъде успяхте да вземете телефонния ми номер?

— От указателя — отвърна той, без да му мигне окото.

— Господин Таунсенд, него го няма в указателя.

— Така ли? Уверявам ви, че...

— Сигурно сте прибегнали до услугите на някой частен детектив, на някое бивше ченге. Те винаги са в състояние да ви кажат някои телефонни номера, които ги няма в указателя.

— Госпожо Буут, аз...

— А освен това сте будалкали партньорката ми с някаква заплетена история за статия относно отдаването на имоти под наем...

— Това е самата истина. Възнамерявам да пиша такава.

— Много се съмнявам, но все пак се надявам, че сте получили необходимите ви материали, които бедното момиче ви е изпратило.

— Още не, но сигурно ще пристигнат. Компанията ви много ме заинтересува.

— А след това сте започнали да я разпитвате дали всъщност съм Тереза Буут, или не съм. Какво общо би могло да има това със статията ви, господин Таунсенд?

— Твърде общо. В крайна сметка Дъги е един от директорите в управителния ви съвет.

— Това ще се спомене ли в статията?

— Не съм сигурен, може и да се появи.

— Ако самата тя изобщо види бял свят.

— Не ви разбрах.

— Господин Таунсенд, не съм вчерашна, както ще се уверите, ако се срещнем. Не мисля, че изобщо имате намерение да пишете нещо за компанията ми.

— Тук грешите — отвърна Грей. — Темата за имотите под наем ме интересува, особено това, как търсенето им ту се засилва, ту спада.

— Така ли? И това ли е единствената причина за интереса ви към мен?

— Не, разбира се. Ще ви кажа защо исках да разбера дали вие сте Тереза Буут. Една неделя, преди около два месеца, вие ме търсихте по телефона, а след това се отказахте. Спомняте ли си?

Тя се поколеба малко и каза:

— Не, не съм била аз. Трябва да е била някоя друга. Това е често срещано име.

— Разбира се, че е. Както и да е, аз наистина бих искал да науча нещо повече за компанията ви.

— Сериозно?

— Да. Мисля, че ще ми е интересно.

— Е, добре — каза тя и той позна по гласа и, че е решила да продължи играта. — Тази вечер съм свободна за едно питие.

— Чудесно. Къде бихте искали да отидем — попита Грей.

— Не, вие решете. Аз съм старомодна и обичам да правя това, което кажат мъжете.

— Приличате ми на жена, която посещава хотел „Риц“. — Господи, надяваше се, че няма да се наложи да флиртува с нея. — В бара на терасата в шест?

— Много добре — отвърна тя. Предложението не ѝ направи никакво впечатление. Значи изобщо не беше от лесните.

Лайъм беше изпил много уиски. Не беше го разбрал, докато не звънна звънецът на външната врата, тогава видя, че бутилката е почти празна. Майката на един съученик на сина му стоеше на прага с Джаспър.

— Той каза, че ще дойдеш да го прибереш, Лайъм, ние почакахме доста. Надявам се, че нямаш нищо против.

— Не, разбира се, че не. Благодаря. Как можах да забравя, съжалявам.

— Е, стават такива неща. Какво ли не трябва да помним. Предполагам, че Наоми е на работа? Колко е умна и енергична. Засенчва всички ни.

— Да, бива си я — отвърна Лайъм, като внимаваше да произнася ясно думите. Изведнъж се сети за Хети. Къде ли, по дяволите, е пък тя? Господи, да не би и тя да го чака пред училище? Не, Наоми беше споменала, че е на гости у някаква приятелка, която живее малко по-надолу по улицата.

— Вижте — каза той, — извинете ме, но трябва да отида да прибера Хети.

— Да, разбира се — отвърна майката и му се усмихна очарователно. Очите ѝ огледаха хола и кухнята. Сигурно е видяла бутилката от уиски. Може и да е усетила, че мирише на алкохол.

— Още веднъж ви благодаря — каза той, нетърпелив да се отърве от нея.

— Лайъм, винаги съм на разположение. Не се притеснявай.

Той изтича до къщата, където беше Хети. Бавачката му каза, че си играят много добре, и му предложи Хети да остане още малко.

— Тя много се забавлява, господин Чанинг. Уверявам ви.

— Не — отвърна той, — по-добре ще е да я прибера.

— Той ме забрави — похвали се весело Джаспър на Хети. — Имаш късмет.

Наоми се върна с такси към пет и половина. Той гледаше сериала „Съседи“ заедно с децата. Беше пресушил бутилката и се опитваше да изтрезнее, като пиеше кафе, но то, изглежда, не му помагаше.

Тя го изгледа хладно.

— Здравей.

— Здравсти. — Изправи се и усети, че е малко нестабилен. — Добре ли мина обядът?

— Да, благодаря. Изглеждаш ужасно.

— Той пи уиски — каза Хети.

— Колко отговорно от негова страна — отбеляза с ледена ирония Наоми. — Успя ли да прибереш Джаспър от училище?

Не си струваше да я лъже. Все едно щеше да разбере.

— Не, забравих.

— Забравил си. Боже господи! Не мога да разчитам на теб за нищо. По-добре ще е да се посъвземеш. Тази вечер сме канени на

вечеря.

— Така ли? Къде?

— В семейство Макмилън.

Семейство Макмилън живееха в Хампстед. Бяха много добре материално. Тя беше преводачка, а той — хирург. Само при мисълта да седне на масата им и да бъде обслужван от тяхната прислужничка филипинка му стана още по-зле.

— Няма да дойда.

— Лайъм, трябва да дойдеш. Много е късно да откажем.

— Наоми, аз няма да дойда. Не си спомням да си ме питала дали искам да ходя и просто не бих могъл да издържа.

— Добре, чудесно. Ще отида сама. Поне няма да харчим пари за детегледачка. Би ли се обадил по телефона да й кажеш да не идва? Отивам горе да си взема душ и да се преоблека. Трябва да отида там по-рано, защото Мери иска да поговорим за нейните инвестиции, преди да са дошли другите гости.

— Да, добре — съгласи се той. Прегърна децата. Те се облегнаха удобно на него, засмукаха палци и се загледаха в следващия сериал. Обикновено Наоми не им позволяваше да го правят. Беше задрямал, когато го събуди свистенето на чайника.

— Хайде, време е за чая. Какво искате да ядете?

— Не можем ли да хапнем риба с пържени картофи? — попита с надежда в гласа Хети.

— Ами...

— О, хайде, татко, моля те.

— Добре де, добре — усмихна се той и я потупа по нослето. — Но да си остане между нас. Майка ви не трябва да узнае. Когато излезе, ще отидем да купим.

— Това е върхът — зарадва се Джаспър.

Наоми влезе в стаята.

— Аз излизам. Вероятно ще се върна късно. Не ме чакай.

— Няма — отвърна той.

Те отидоха до магазина за риба и пържени картофи. На връщане купи бутилка уиски от двеста и петдесет грама. Не можеше да си позволи по-голяма. Чувстваше, че я е заслужил. Изведнъж се почувства съвсем друг, сигурен в себе си. В бъдеще щеше да прави

това, което му харесва. Нямаше абсолютно никакъв смисъл да се опитва да се хареса на когото и да било.

Изядоха рибата и картофите, а след това сложи децата да спят. Седна да гледа новините по Четвърти канал в седем и половина и да пийне още уиски. Вече знаеше всичко, което се беше случило по света в този ден. Беше изгледал и изслушал не един информационен бюлетин, но отново искаше да гледа новини. Действаха му странно успокояващо. Изпадна в неспокойна дрямка.

Грей беше подранил специално и я чакаше, когато тя пристигна. Веднага я позна и продължи да я наблюдава известно време, докато тя се озърташе наоколо и го търсеше. Имаше хубав тен, беше облечена в разкошен розов копринен костюм. Изпод деколтето ѝ се подаваше доста от загорялата ѝ гръд, а полата ѝ беше твърде къса, за да покрие добре заоблените ѝ бедра. По себе си имаше твърде много бижута: няколко златни верижки на врата и на китките, два пръстена с диаманти, вероятно съвсем истински „Ролекс“ на ръката. Обувките ѝ бяха черни с много високи токчета, а чантата марка „Шанел“ бе твърде голяма и висеше на верижка на рамото ѝ. „По нея има няколко хиляди лири“, помисли си Грей. Или „Хоум тайм“ много преуспяваше, а той знаеше, че не е така, или Дъги печелеше по-добре, отколкото Грей предполагаше.

Изправи се и посочи към стола до себе си. Тя се приближи, усмихна се, подаде му ръка и седна. „Много е секси по свой, твърде разточителен начин — помисли си той. — Вероятно ще знае как да направи човека щастлив. Този Дъги е късметлия. Чудно как го е харесала. Едва ли е нейният тип. Прави се на по-богат, отколкото е. Е, тя сигурно е попрехвърлила четиридесетте. Може и да не е много лесно да намери някой по-богат.“

Той поръча бутилка шампанско. Келнер с абсолютно невъзмутим вид напълни чашите и на двамата. Тереза Буут вдигна своята.

— Наздраве — каза тя. — А сега бихте ли ми казали какво в действителност искате?

— О, вижте — каза той малко стреснат от бързата атака, — това-онова. — Внезапно се почувства по-добре. Усмихна ѝ се, а тя също му отвърна с усмивка.

— Нека да започнем с *това* тогава. После можем да преминем към *онова*.

— Добре. — Реши да се придържа към своята версия. За начало беше добра като всяка друга. — Разкажете ми за „Хоум тайм“. Как започнахте?

— Дадено — отвърна тя и се усмихна заговорнически. — Да играем както вие искате. Основах я в началото на осемдесетте години. През 1986–1987 година направих удар и спечелих много пари. Загубих доста през 1989 година. Когато срещнах Дъги, нещата бяха тръгнали твърде зле. Той вложи малко пари във фирмата...

— Достатъчно, за да се задържи на повърхността, така ли? Или да я направи печеливша?

— Крепи се.

— А защо продължавате да я държите? Това наистина ме интересува. Дъги може да ви осигури живота, на който сте свикнали, че дори и по-добър.

— Харесва ми — изненада го тя. — Парите не са всичко на този свят. Отегчавам се. Синът ми си има собствен живот. Дъщеря ми не ми говори...

— Защо?

— О, не бих искала да говорим за това, господин Таунсенд. Майка ми ме е учила да не разговарям с непознати журналисти. Имате ли нещо против, ако запала?

— Не, разбира се — отвърна Грей, въпреки че беше ужасно против пушенето.

Тя извади пакет цигари, предложи му една и запали своята със златна запалка „Картие“.

— Няма значение. Каквато и да е причината, ние се разделихме. Тя живее във Флорида. Опитах се да се помирим, но е упорита. Метнала се е на майка си. — Тя се засмя. Смахът ѝ беше много секси.

— А синът ви?

— Той е съвсем различен. С него сме много близки. Много разговаряме. Но не живее в Лондон. Сега е в Марбела и се грижи за имотите ми там.

— Трябва да накарате Бард Чанинг да му даде работа във фирмата си — каза небрежно Грей.

— Мога и да го направя — отвърна тя. Отговорът ѝ му се стори малко странен. Не каза, че работи по въпроса или че би искала да стане така, а просто намекна, че изборът е неин. Това го заинтригува.

— Значи пак старата причина. Синдромът на отегчената домакиня — отбеляза Грей.

— Може и така да се каже.

— Не играете ли голф с Дъги?

— Не. Мразя голфа.

— Как се запознахте с него?

— За първи път на някакво парти. Бях с бившия си съпруг.

— Извинете. Мислех, че сте вдовица.

— Не, не съм. Копелето ме изостави... преди четири години. Заради някаква двадесет и една годишна флърца. Така че парите на Дъги ми дойдоха като някаква компенсация.

— Значи пак сте налетели на Дъги?

— Да, точно така. Срегнах го просто случайно. Жена му беше починала и... Женен ли сте, господин Таунсенд?

— Какво? О, не. Не точно женен. Но това е дълга история.

— Защо не ми я разкажете?

— Не — отвърна той бързо. — Не искам да ви занимавам с моите работи.

— Аз съм добър слушател — каза тя. — Ще се изненадате.

Грей се вгледа в искрящите ѝ сини очи, които изразяваха необикновена загриженост под натежалите от грим мигли.

— Не мисля, че ще се изненадам.

Тя му се усмихна.

— Няма значение. Да се върнем към въпросите ви. Това е горе-долу всичко, което мога да ви кажа за „Хоум тайм“. Фирмата се справя добре. Пази ме...

— От лудории?

— О, не — отвърна тя през смях. — Не бих казала. А какво беше другото нещо, което искахте да знаете?

Грей изкара възможно най-умното изражение на лицето си.

— Правя разследване във връзка с един материал, посветен на търговията с недвижими имоти, включително и на холдинга „Чанинг“. Опитвам се да отговоря на въпроса кога, ако изобщо това стане някога, този бизнес ще се измъкне от рецесията. Как оцеляват големите

фирми, а също и малко по-малките като „Чанинг“. Разговарям с колкото може повече хора. Очаквах да говоря с Дъги, а се натъкнах на вас, фигуративно казано, разбира се.

Тереза Буут го гледа мълчаливо известно време и след това се разсмя.

— Господин Таунсенд, би трябвало да можете да измислите нещо далеч по-добро. Хайде, опитайте пак. Какво бихте искали да знаете?

— Е, добре — съгласи се с усмивка Грей. — Искам да знам защо ми се обадохте онзи ден. Това ме заинтригува. Вие бяхте, нали?

Тереза запали друга цигара, пое дълбоко дима и го издуха.

— Да — каза тя накрая. — Аз бях.

— И защо ми се обадохте?

— Нека просто да приемем, че съм мислила да ви разкажа една история. По-скоро не история, а да ви насоча по една следа. Но след това се отказах.

— Историята с „Чанинг“ ли е свързана?

— Би могло и така да се каже.

— Искате ли да ми я разкажете сега?

— Не, не искам.

— Защо не?

— Ами... нещата се промениха.

— Госпожо Буут, вие наистина умеете да изтормозите човека — каза Грей с най-добрия си американски акцент.

— Упражнявам се отдавна в това. И, моля ви, наричайте ме Тери. С „и“ накрая.

— Добре. Благодаря. Само ако и вие ме наричате Грей. С „е“ по средата.

Келнерът им наля още шампанско. Бутилката беше почти празна.

— Може би ще е по-добре да поръчаме още една или вие бързате?

— Не — отвърна тя. — Не бързам. Забавлявам се.

Незабелязано се приближи по-близо до него. Левият ѝ крак, праметнат небрежно върху другия, едва докосваше неговия. Чувството не беше съвсем неприятно.

— Така — каза Грей. — А сега ми кажете може ли някога да дойде време, когато отново ще ме потърсите, за да ми разкажете някоя

история. Може би онази, за която ми се обадохте по телефона?

— О, не знам — отвърна тя. — Може би не точно онази.

— Добре. Тогава някоя друга. Знаете ли какво мисли Дъги за начина, по който се справя холдингът „Чанинг“? Онзи нов проект на север е малко рискован, не е ли така? А и се говори, че са възникнали някакви проблеми. От проекта в Доклендс се губят много пари, а крайбрежният комплекс в Кардиф се оказа едно разочарование. И...

— Ще трябва да питате него за това, Грейдън.

— Много бих искал. Може би вие ще го помолите да ми се обади.

— Няма да го направя. Ще трябва сам да му се обадите. Разбира се, Дъги не е от големите мислители, което обаче не означава, че не е доста ловък. Дъглас има инстинкт. Насочва се към парите като предварително програмирана ракета. Но не разговарям много с него за бизнес. Не и за „Чанинг“. Не обича да говори за това.

— Защо? — попита Грей.

— Защото обича, когато играе, да държи близо картите до гърдите си, затова. Това е и причината да се справя толкова успешно през всичките тези години. От самото начало, откакто се е захванал с бизнеса. Мълчи си и трупа пари.

— А Бард Чанинг разпределя всичко на хубави малки парчета, нали?

— Да, има нещо такова. Те имат много добро малко партньорство. По-скоро голямо партньорство.

— Да, така е. Но според вас Дъги знае къде са заровените няколко трупа, ако бих могъл да се изразя фигуративно. Това ли искате да кажете?

Тя го погледна внезапно с искрящите си сини очи, но те не изразяваха абсолютно нищо.

— Интересно сравнение, но би могло и така да се каже.

Грей я дари с най-чаровната си усмивка.

— А усещате ли миризмата, която се носи от труповете?

— Не питате ли твърде много?

— Предполагам, че е така, но затова и ви поканих тук.

— Да, разбирам. Но не напредвате много, нали? — каза тя, усмихна му се и се наведе напред, за да ѝ напълни отново чашата, разкривайки още повече кафявите си гърди.

— Боя се, че сте права. Можете ли да ми кажете какво е мнението ни за Чанинг? Имам предвид като човек.

Очакваше някакъв уклончив отговор, но тя каза:

— Не го харесвам много. Даже изобщо не го харесвам. Не харесвам и жена му. Но точно сега няма защо да се впускаме в такива подробности. Защо не ми разкажете за вашата... как я описяхте — „не точно съпруга“?

За негова голяма изненада, насърчен доста от втората бутилка шампанско, Грей й разказа. Тя го изслуша внимателно, без да го прекъсне. Когато той свърши, Тереза се облегна назад и го погледна. Погледът й беше много пронизващ. Премина от очите към устата му, после нагоре към косата, а след това огледа и цялото му тяло. Почувства се странно смутен и дори му стана интересно.

— Според мен трябва да кажете на своята красива приятелка, която очевидно много обичате, че отговорът е „не“. И моят бивш съпруг не искаше да имаме деца, но аз настоях и това се отрази твърде зле на отношенията ни. Не можеше да ги понася. Опитах се, боже, колко усилия положих, да не му се натрапват, но не се получи. Те си бяха там и нищо не можеше да се направи. Ако човек харесва децата, няма нищо по-приказно от това, Грейдън, но ако не ги харесва, те са просто едно бreme. Истина е.

— Но в такъв случай аз ще я загубя.

— Да, така е — съгласи се тя и гласът й стана изненадващо нежен, — но ако тя роди, ще изгуби вас.

— Благодаря, че ме изслушахте. Беше ми приятно.

— На мен също — отвърна тя и се изправи. — Сега ще е по-добре да тръгвам. Имам да ходя на разни места, да върша разни работи.

— Аз също — каза Грей с въздишка. — Утре ще трябва да замина за Глазгоу.

— Така ли? Можете пътъм да минете покрай Дъги. Той играе там голф.

— Знаете ли, можем да обединим информацията си. Така ще е много по-добре.

— Може би. Ще трябва да помисля по въпроса, ако нещата станат по-интересни. Довиждане, Грейдън. Благодаря за почерпката. Беше ми забавно. — Беше твърде висока жена. Трябваше да се

понадигне съвсем леко, за да го целуне по бузата. От нея идваше много топлина, а ароматът на парфюма ѝ беше тежък и много силен. „Може и да е на хиляди мили от моя тип жени — помисли си малко объркан Грейдън, — но тя наистина е ужасно секси. Старият Дъги е късметлия. Заслужава си всички тези диаманти.“

Той взе такси, но не си тръгна към къщи, защото нямаше смисъл, а към редакцията. Думите на Тереза Буут „от самото начало“ го бяха заинтригували. Ето това трябваше да направи. Да се върне от самото начало. От самото начало. Включи компютъра и извика на екрана холдинга „Чанинг“. Започна търпеливо да преглежда и най-старите сведения, които имаше за него. Но това бяха данни само отпреди десет години. Трябваше да прегледа някои по-стари сведения, ала не разполагаше с тях в момента. Нямаше какво да прави повече, освен да се прибере вкъщи. В една празна къща.

Остана дълго да седи в зимната градина, да гледа как небето потъмнява и да слуша как един кос се прави на важен, чуруликайки в дървото на поляната отсреща. Помисли си дали и неговата половинка го тормози да си имат деца. Разбира се, косът не би имал кой знае какъв избор и така може би е по-добре. Той обаче имаше и това беше най-гадното. Заспивайки в креслото, още чуваше думите на Тереза Буут да каже „не“ на Бриони и се запита дали би имал смелостта да го направи. Или пък да избере другия вариант — да ѝ каже „да“.

Лайъм се събуди, чувайки, че Хети го вика. Погледна часовника си. Беше още само десет часът.

— Татко, боли ме коремчето. Много ме боли. Искam лекарство.

Понякога Хети имаше стомашни болки. Диагнозата на лекаря беше детски колики. Беше ѝ предписал капки.

— Ще го донеса. Искаш ли топло мляко?

— Да, ако обичаш.

Капките бяха свършили. Спомни си, че при последната криза шишенцето беше почти празно. Беше обещал на Наоми да купи и забрави. Както обикновено. Занесе млякото в стаята на Хети.

— Съжалявам, мила. Няма капки. Опитай само с мляко.

— Няма да ми мине. Знам, че няма да ми мине. — Тя започна да плаче и да се превива. — Татко, боли, наистина боли.

— Е, добре. — Знаеше, че не трябва да кара колата до аптеката, защото нямаше да се чувства сигурен на волана.

— Семейство Дънкън от съседната къща сигурно имат — обади се Джаспър, който се беше появил на вратата. — Запасили са се заради бебето. Веднъж мама взе назаем от тях.

— Добре. Грижи се за Хети, Джас, става ли?

— Да, разбира се.

Отиде до съседната къща. Чувстваше се ужасно объркан. Вратата се отвори и Мартина Дънкън, която беше счетоводителка, любезно му се усмихна.

— Лайъм! Каква приятна изненада. Влез да пийнем нещо.

— Не — отвърна той, — наистина не мога. Идеята не е лоша, но... по-добре не. Аз... Хети не се чувства добре. Има стомашни болки и Джаспър се сети, че може би вие имате капки. Наоми не е вкъщи и аз не мога... Искам да кажа, че не мога да изляза... до магазина. До аптеката...

Тя се загледа втренчено в него. Стана ѝ ясно, че е пиан.

— Да, така е. Влез.

Той влезе в хола и изведнъж усети как неудържимо му се повръща. Успя да изскочи навън тъкмо навреме и повърна на стъпалата. Погледна какво беше направил. Мартина също. Опита се да бъде любезна.

— Лайъм, не се притеснявай. Дъки ще го почисти. Сигурно ти е много зле. — Изчезна вътре и затвори вратата.

— Съжалявам — провикна се той. — Съжалявам, остави капките.

„Боже господи. Боже господи — помисли си Лайъм, като погледна стъпалата и обувките си, — каква гадория.“ Как щеше да се оправдае сега? Наоми щеше да побеснее. А и той трябваше да намери проклетите капки. Каквото и да става, Хети трябваше да ги има. Дължеше ѝ това. Но нямаше намерение да ходи на други рисковани срещи със съседите. Щеше да отиде с колата до Кинг Крос. Там наблизо имаше отворена аптека. Сега, след като беше повърнал, се чувстваше твърде изтрецял. До там имаше само пет минути път с кола. Върна се в къщата, викна на Джаспър да стои при Хети, грабна ключовете и кутия с кока-кола и влезе в колата.

Усети, че се чувства по-добре, и подкара внимателно надолу по улицата. Беше трезвен като краставица. Отпи няколко глътки от колата и отвори прозореца. Така беше много по-добре. Много по-добре. Господи, ама каква я забърка. Какво става бе... мама му стара, тази кола е отишла направо в насрещното движение. Рязко завъртя волана. Колелата изсвистяха и двигателят гневно изръмжа. Тъп лайнар. Напоследък шофьорите станаха много агресивни. Как му викаха на това явление? Имаше си официално наименование, както всичко останало днес. О, да, шофьорски бяс.

Спускаше се по широкия прав булевард по посока на Сейнт Панкрас и навлезе в еднопосочното движение. И тогава се случи. Много близо зад него се движеше кола и го заслепяваше с фаровете. Копелдак такъв, защо прави така? Натисна газта и взе завоя доста побързо. Нямаше избор. Всичко беше наред. Караше тази кола толкова отдавна, познаваше я като петте си пръста. Ха така. Мамка му онова копеле пак го заслепяваше и... Боже господи, какво прави този идиот по средата на пътя? Той натисна рязко спирачките, колата се плъзна, удари се в един стълб и два пъти се претърколи. Миг преди да изгуби съзнание, с изненадваща яснота го прониза мисълта какво ще пишат на другия ден вестниците: „Безработен син на магнат, проверен за алкохол след автомобилна катастрофа.“

ГЛАВА 9

Франческа лежеше безпомощно и с мъка си поемаше дъх. Надяваше се да не припадне. Стори ѝ се, че това може и да стане. Имаше същите симптоми — виене на свят и гадене, а таванът над нея ту се спускаше надолу, ту се издигаше. Загледа се съсредоточено в една от лампите и с усилие на волята се помъчи да преодолее виенето на свят. Дишаше възможно най-бавно. Ужасно ѝ се повдигаше и се запита дали ще успее да стигне до тоалетната. Вероятно не. Боже господи, каква глупачка беше. Това ѝ се беше случвало и преди, пак тук, по средата на гимнастическия салон. Тогава се наложи да извика за помощ. Изнесоха я почти на ръце до съседната стая и я оставиха да лежи, докато се съвземе. Извикаха сестрата, която и преслуша сърцето и ѝ премери кръвното. След това ѝ се накара, като се стараяше да бъде любезна, но строга. Сестрата беше права. Тя наистина не трябваше да прекалява. Но когато я налегнаше мрачното, трудно поносимо настроение, тежките физически натоварвания ѝ действаха ободряващо. Тя знаеше, че ако успее да издържи още малко, ако не припадне и не повърне, а след това вземе един душ, а може би и сауна, щеше да я обземе чудесно спокойствие и вече нямаше да бъде изнервеното същество, което беше преди час.

Да, така е по-добре. Чувстваше, че ще се оправи. Още няколко минути, и щеше да се измъкне. Добре, че нямаше никакви познати, които да се въртят около нея и да я питат дали и е зле. Това със сигурност щеше да я върне обратно към непоносимото вътрешно напрежение. Бавно, предпазливо тя се пусна от единия крак на уреда за вдигане на тежести и прекоси с несигурна стъпка салона. Поседя няколко минути в съблекалнята, като се опитваше да не се гледа в безмилостните огледала. Лицето ѝ беше бяло като платно, а трикото — измокрено от стичащата се пот, косата ѝ беше прилепнала към главата. След това отиде под душа и усети, че беше успяла. Беше успяла да постигне това, към което се стремеше през цялата седмица — да се успокои. Вече можеше да си каже, че обича Бард, че той ѝ липсва, че

ненужното разширяване на пропастта помежду им с такава бързина е плод колкото на нейната упоритост, толкова и на неговата, че тя трябва отново да положи усилия да подобрят отношенията си и да му покаже, че съжалява. Реши да започне още с пристигането му тази вечер.

Когато се прибра вкъщи, беше осем и половина сутринта. Добре, значи можеше да заведе Джек на училище. Обичаше да го води, да вижда колко е популярен сред другарчетата си и колко е енергичен — как бърза да се скрие в тълпата от облечени като него малки момченца. Бавачката сервираше на Кити закуската и само кимна хладно на Франческа, когато тя влезе. Не одобряваше ходенето ѝ в гимнастическия салон и го смяташе за ненужна приумица.

— Мисля, че сега Кити е малко по-добре — каза Франческа. — Цветът на лицето ѝ е по-добър и през нощта спи по-спокойно.

— Възможно е — съгласи се с неохота бавачката, — но все още е твърде рано да се каже.

— Да, така е. Но на мен поне ми е позволено да се надявам, нали?

— Да, госпожо Чанинг, щом така казвате.

Тя се качи на горния етаж усмихната и доволна от промяната. Денят беше хубав — топъл и слънчев. Утре четиримата щяха да отидат в Стайлингс, а може би най-хубавото от всичко беше, че бавачката поиска да си вземе почивни дни.

— Ако можете да се оправите без мен, госпожо Чанинг. Знам, че сега, когато Кити не е добре, на вас сигурно ще ви е много трудно, но сестра ми ме помоли да отида. Има рожден ден. Много ми е неудобно...

— Пени, не мисля, че родителите ти могат да си представят колко неудобно се чувстваш — каза ѝ с усмивка Франческа.

— Съжалявам, госпожо Чанинг. Аз не можах съвсем... О, да... разбирам... — Бавачката силно се изчерви при този очевиден намек за сестра ѝ. „Малко подличко беше от моя страна — помисли си Франческа, — но не можах да се сдържа.“

Както и да е. Имаше всички изгледи да прекара един хубав ден.

Връщаше се с колата обратно, след като беше оставила Джек в училище, когато по местната радиостанция съобщиха, че Лайъм

Чанинг — безработният син на магната за недвижима собственост Бард Чанинг, се намира в интензивно отделение след сериозна автомобилна катастрофа. В кръвта му е било открито съдържание на алкохол четири пъти над допустимата норма.

— О, господи! — възкликна Франческа и спря колата. Съобщиха също, че господин Чанинг има счупен крак, пробит бял дроб и сериозно мозъчно сътресение, но животът му е вън от опасност. Колата му се ударила в уличен стълб, когато завил рязко, за да избегне един пешеходец, който минавал на пътека тип зебра, и се блъснала в друга кола. Шофьорът не бил ранен, но господин Брайън Джесъп, който карал след колата на Чанинг, заявил, че том шофирал като побъркан и с голяма скорост, а в даден момент дори щял да навлезе в насрещното движение. „Говори се, че отношенията между господин Чанинг и баща му са доста обтегнати“ — каза говорителят, преди да премине към прогнозата за времето и резултатите от крикета.

— О, господи! — простена отново Франческа. — Бедният Лайъм. Какъв кошмар. — Стана й много мъчно. След това се сети за Бард и се запита дали е научил. Трябваше някак да се свърже с него. Знаеше, че въпреки всичко е загрижен за Лайъм и ще се разстрои.

Подкара бавно колата към къщи, като се питаше как да постъпи. Реши, че би било добре да изпрати на Лайъм поне цветя, и тогава осъзна, че не знае в коя болница се намира. Трябваше да позвъни на Наоми, за да разбере. Въпреки че тя вероятно щеше да е в болницата.

Наоми не беше в болницата. Беше си вкъщи и й се стори необикновено спокойна.

— Нищо му няма — каза малко рязко тя. — Животът му е вън от опасност. Настанен е в болницата „Сейнт Мери“ в Падингтън. Намира се в общото мъжко отделение, ако искаш да му се обадиш по телефона.

— Мислех да изпратя цветя — каза Франческа.

— Предполагам, че баща му не се е заинтересувал — отбеляза Наоми.

— Той не знае — отвърна Франческа. — В чужбина е, но съм сигурна, че ако знаеше, много щеше да се обезпокои.

— Да, сигурно — каза Наоми. — Както и да е, изпрати му цветя, ще бъде много мило от твоя страна. И не се безпокой за него. Ходих да го видя. Възстановява се. Така че не е нужно господин Чанинг да хаби ценното си време и енергия заради него.

— Наоми — ядоса се Франческа, — мисля, че не бива да говориш така за Бард.

— Така ли? — озъби се Наоми. — Не виждам защо пък да не говоря. — И затвори телефона.

— Тъпа кучка — изруга Франческа, твърде разстроена от разговора.

Тя изпрати на Лайъм цветя и се обади по телефона в болницата, за да се осведоми за състоянието му и да каже да му предадат, че ще го посети вероятно на другия ден. От там и казаха, че той е добре и извън опасност, но може би ще се наложи да остане в болницата няколко дни, ако не и седмици.

След това се обади на Марша и я попита дали би могла да се свърже с Бард и да му предаде да ѝ позвъни.

— Синът му е катастрофирал с кола. Добре е, но е в болница. Мисля, че господин Чанинг трябва да бъде уведомен.

— Да, разбира се, ще се свържа с господин Чанинг и ще му предам да ви се обади.

Тя специално наблегна на думата „предам“. „Тъпа кучка“, помисли си отново Франческа.

В неофициален доклад до другите членове на директорския съвет на „Конингсгъром банк“ Йон Барток ги уведоми, че е имал много задоволителна среща с господин Чанинг и господин Барбър. След внимателен и обстоен преглед на работите на корпорацията „Чанинг“ и реструктуриране на дълга ѝ, срокът на изплащането му може да бъде продължен с още три месеца.

Бард се обади най-сетне в три часа от летището „Арланда“.

— Здравей, Бард, помислих, че трябва да знаеш за Лайъм...

— Да — отвърна той с нетърпение, — Марша ми каза. За бога, как е станало?

Тя му разказа и спомена, че Лайъм е бил пиян. Нямаше смисъл да го крие от него, рано или късно щеше да узнае.

— Крайно глупаво и безотговорно поведение. Да седне зад волана в това състояние. Какво става с него?

— Не знам, Бард — отвърна Франческа. — Не съм отговорна за действията и постъпките на другите ти деца. Въпросът е, че той е

тежко ранен, а ти, изглежда, не си обезпокоен много. Може би в това е и цялата работа.

— О, не се опитвай да ме поучаваш. И без това много ми се е събрало.

— Съжалявам — отвърна тя, изненадана, че пак бяха започнали да се карат, — нямах намерение да те поучавам. Просто ми стана мъчно за него. Това е всичко. Както и да е, изпратих му цветя и от двамата ни.

— Добре. Виж какво, Франческа, въпреки всичко трябва да излизам тази вечер.

— Така ли? — Почувства се крайно разочарована, измамена и дори глупава. Беше накарала Сенди да приготви любимите ястия на Бард — рибник и фруктова салата с бишкоти и крем. Дори беше намислила какво да облече — червената копринена рокля с цепка отстрани, която Бард ѝ беше купил. Смяташе да си сложи и от парфюма, който той най-много харесваше — „Поасон“, на Кристиан Диор. Всичко това ѝ изглеждаше малко лековато, но и настроението ѝ беше такова — предвкушваше преживяването, което щеше да изпита, когато си легнат в леглото. А сега... — Защо? Мислех, че...

— Трябва да ходя на една вечеря.

— Каква вечеря?

— Както обикновено. Пропуснал съм я в програмата ми за седмицата. Няма как.

— Наистина ли трябва да ходиш?

— Да. Ще говори Джордж Харди. Аз съм на неговата маса. — Тя почувства, че той вече започва да се дразни. Пое дълбоко въздух. Мисли позитивно, Франческа, не си търси белята.

— Разбирам. Няма значение. Нали идва краят на седмицата.

— О, да, уикендът. — Последва мълчание. След това той каза: — Не съм сигурен дали ще мога да дойда в Стайлингс.

— Бард, защо да не можеш. Ти обеща...

— Знам, че обещах, обаче... Имам много работа. Това е резултат от пътуването в Стокхолм.

— Може да работиш и там.

— Възможно е, не съм сигурен.

Тя не каза нищо, не посмя, защото знаеше, че може да изрече нещо, което щеше да влоши още повече нещата, нещо, което щеше да

го ядоса.

— Добре ли е Кити?

— Да, добре е. Отново спа през цялата нощ.

— Чудесно. — Настъпи мълчание. После той каза: — Виж какво, Франческа, ще се видим по-късно, ако движението не е много натоварено.

Телефонът онемя. Тя остана така, загледана в него. Мразеше го за това, което ѝ беше направил.

Бард се прибра преди шест с пакети и цветя в ръце. Винаги носеше хубави подаръци.

— Съжалявам за тази вечер — каза той, като я целуна и я погали по бузата. — Но не може нищо да се направи. Предпочитам да остана тук с теб.

— Не се притеснявай, няма значение — успокои го тя, като се стараеше да покаже разбиране и топлина, но не ѝ се удаваше. — Не трябваше да губиш време да се връщаш вкъщи. Можеше да отидеш направо в офиса си.

— Знам, но исках да те видя.

— Така ли?

— Да, разбира се. Много исках.

— Какво стана с Лайъм?

— Разговарях с Марша, която се обади на Наоми. Изглежда, че е добре. Той е един глупак. Наистина нямам време и енергия да се безпокоя и за него.

— Бард, но той беше в интензивно отделение — напомни му тя, изумена въпреки всичко от отношението му.

— Да, знам, но вече са го преместили от там. Къде са децата?

— В детската стая — отвърна тя, като се стараеше да се държи нормално. — Джек гледа по телевизията „Книга за джунглата“.

— Пак ли? Нали я гледа вечерта, преди да замина?

— Да, но той много я харесва. Джек може да рецитира всички реплики на героите дума по дума и да пее заедно с тях всичките им песни със силния си, немелодичен детски глас. Сигурно не е чул, че си влязъл, иначе щеше да изтича веднага при теб. Чакаше с нетърпение да се върнеш.

— Добре, че има все пак някой, който да ме очаква.

— Бард, не е справедливо да говориш така. Аз...

— Знам. Кълна се, че няма да закъснея.

— Надявам се — каза тя малко по-приветливо. — Няма значение.

— Защо не си легнеш рано тази вечер. Изглеждаш много уморена.

— Може и да го направя. Но когато се върнеш, няма да ме будиш.

— Ще се опитам. Няма ли да ми се разсърдиш?

Франческа го погледна. При нормални обстоятелства събуждането би ѝ харесало. Още от самото начало на брака то беше едно от нещата, които ѝ доставяха най-голямо удоволствие — да е заспала, а той да я разбуди и да я пожелае. В просъница усещаше устните му върху своите, върху лицето и врата си, а ръцете му опипваха гърдите ѝ и се спускаха надолу по тялото ѝ. Тя се обръщаше към него и се отдаваше на желанието си, тялото ѝ омекваше и пускаше влагата си, готово да го приеме. В такива моменти тя бързо стигаше до оргазъм, изпъваше се рязко напред, извиваше се, крещеше от удоволствие, а той свършваше почти веднага след нея. Това беше мимолетно и много приятно преживяване, откраднато от съня. След това лежаха един до друг, тя напълно разбудена, но без да съжалява за това, а той се унасяше в дълбок сън и преди да заспи окончателно, няколко пъти ѝ казваше колко много я обича.

Но тази вечер тя не го искаше. От предишното ѝ хубаво настроение нямаше и следа. Изражението на лицето ѝ остана студено, въпреки че успя леко да се усмихне. Каза му, че е уморена и ако Кити заспи, би предпочела той да не я безпокои. Не би ли имал нищо против да спи в стаята до кабинета му?

— Не, разбира се — отвърна Бард и ѝ обърна гръб. — Нямам абсолютно нищо против. Виж какво, ще се преоблека във фирмата. Така ще стане по-лесно. Искам да хвана Марша, преди да си е тръгнала.

— Добра идея — отвърна тя. Той имаше с тая с гардероб и в „Чанинг хаус“, който беше зареден с всичко необходимо. За него се грижеше Марша. Костюми, ризи, смокинг, обувки, бельо. Там имаше и легло, на което той спеше понякога, и баня, която използваше в някои случаи по два пъти на ден. Марша се грижеше и за тези неща. Сменяше чаршафите и тоалетните кърпи, внимаваше да има винаги от неговия любим одеколон — „Егоист“ на Шанел. Колко подходящ за

него, бе казала през смях Франческа, когато за първи път го видя. И тази вечер, както при много други поводи, ѝ мина през ум, че той всъщност няма нужда от истинска жена и истински дом.

— Ще се кача горе само да си взема някои неща и ще вървя — уведоми я той. — Ще се видим сутринта.

— Да, добре — отвърна тя.

Чу вратата да се затръшва. Остана да седи известно време в стаята, заета с мислите си. След това се качи горе, чувстваше се спокойна и странно хладнокръвна. Влезе в детската баня, където се къпеше Джек. Малкото му набито телце (също като тялото на Бард, помисли си тя) беше добре измито, но лицето под прилепналата черна коса още беше мръсно. Беше изцапано с доматиен сос и пръст от дупката, която бяха копали в градината с един приятел. Казаха, че прокопават тунел от Сейнт Джон Ууд до хълма Примроуз, за да могат зайците да дойдат до него. По лицето му имаше и нещо странно, което ужасно приличаше на краста.

— За бога, Джек, какво е това по лицето ти?

— Храна за златни рибки — отвърна той.

— Какво прави на лицето ти? Пени даде ли ти чай?

— Да, разбира се — обади се начумерена бавачката, която се появи на вратата на банята. — С чая яде пиле и плодова салата.

— Както виждам, имало е и доматиен сос — подметна Франческа.

— Госпожо Чанинг, аз щях да...

— Пени, изобщо не се тревожа, че се е изцапал с доматиен сос. Очевидно е изкарал един хубав ден. Как е Кити? Помислих си дали не бих...

— Още спи, госпожо Чанинг — отвърна Пени, като даде ясно да се разбере, че каквото и да беше намислила да напрани Франческа, не е приемливо. — Много е изморена и спи дълбоко. Мисля, че трябва да я оставим на спокойствие, докато не се събуди сама.

— Добре, Пени. Въпреки че аз не съм имала намерение да я пердаша с тояга. Джек, отивам да се преоблека, а след това може да ти прочета някоя приказка, става ли?

— Чудесно, мамо.

— Мамичко — поправи го по навик Пени. Франческа намигна на Джек. Твърдото му намерение да не отговаря на идеалната представа на Пени за дете, от ден на ден си личеше все повече.

— Кога ще се върне татко?

— О, твърде късно, съжалявам.

— Няма нищо. Дали ми е взел бейзболна бухалка?

— Не знам, скъпи. Надявам се да ти е взел.

— Върхът.

— Не знам какво искаш да кажеш с тази дума, Джек — смъмри го Пени. — Защо не употребяваш точната дума?

— Върхът е думата, която трябва да се употреби за бейзболната бухалка. Да, върхът.

Пени въздъхна и вдигна от земята хавлиената кърпа.

Франческа отиде в спалнята си. Чувстваше се уморена и я болеше глава. Беше ужасно разочарована от неочакваната промяна в намеренията ѝ за тази вечер. А те бяха толкова добри, беше се почувствала така уверена и силна във всяко отношение. Но сега ѝ се струваше, че те продължават да вървят към опасната пропаст, и то с ужасяваща бързина. Какво не беше на ред в отношенията им, защо стана така, откъде се започна? Не беше много отдавна — само преди три месеца, може би по-малко. Например в деня на кръщенето тя знаеше, че се беше чувствала щастлива. Причината не беше и в болестта на Кити.

Просто те като че ли се отдалечаваха един от друг. Това беше много страшно. И в крайна сметка вината беше отчасти и нейна. Не можеше и тя да няма вина.

Франческа седеше замислена в спалнята. Изведнъж почувства угризения, че се държа така враждебно с Бард. Той наистина би предпочел да остане с нея вкъщи или поне тя така си мислеше. Имаше много изморен вид. Очевидно пътуването му не е било леко, но въпреки това беше дошъл да я види, а тя го беше отхвърлила и отпратила.

— Кучка! — каза на глас Франческа. — Тъпа, упорита кучка.

Стана да си свали пръстените и видя на масичката до леглото му перлените копчета за ръкавелите му. Явно беше имал намерение да ги вземе със себе си за вечерята. Той обичаше тези копчета и му беше неприятно, когато не ги носеше. Тя погледна часовника си. Имаше достатъчно време да отиде с колата до офиса и да му ги занесе, преди да е излязъл. Това щеше да бъде нещо като размахване на маслиновото

клонче. Можеше дори да му каже, че съжалява, да го накара да я събуди, когато се върне.

Взе копчетата, пусна ги в джоба на самото си и отново се върна в детската баня.

— Джек, скъпи, съжалявам, но татко ти току-що се обади по телефона, за да каже, че си е забравил нещо важно. Отивам да му го занеса в офиса. Ще се върна след час. Става ли? Нали, Пени?

— Разбира се, госпожо Чанинг — отвърна Пени. — Но не мога да държа Джек дълго време буден. Ще се преумори, а това...

— Пени, няма да се бавя, обещавам. — Тя се върна и целуна Джек. — Обичам те.

— Аз също те обичам.

Въпреки очакванията ѝ стана почти седем часът, докато стигне до „Чанинг хаус“. Движението беше много интензивно, сякаш всеки светофар беше против нея, а после не можа да намери място за паркиране. Накрая остави колата точно пред входа, блокирайки пътя на един малък лъскав роувър. „Явно е посетител“, помисли си тя и се втурна вътре. Нощният пазач Хю вече беше на поста си в малката стаичка точно до вратата.

— Добър вечер, госпожо Чанинг.

— Добър вечер, Хю. Съпругът ми още ли е вътре?

— Да, вътре е, госпожо Чанинг. Да го...

— Не, недей му казва, че идвам. Искам да го изненадам. А, Хю, препречила съм пътя на някого отвън. Вземи ключовете от колата ми, в случай че излезе преди мен.

— Добре, госпожо Чанинг, но...

— Благодаря ти, Хю.

Тя натисна бутона за асансьора, изчака с нетърпение двадесетина секунди и реши да се качи по стълбите.

Стълбата беше открита и водеше до първите два етажа. Беше от мрамор, с много красиви перила от ковано желязо. Стъпките по нея отекнаха отчетливо и опасността да се подхлъзне човек беше голяма. Експертите бяха карали безброй пъти Бард да я смени с друга, която да е прилепнала до стените или поне да бъде застлана с килим, но той отказваше, едно от най-провокиращите му изказвания, което много допадна на пресата, бе, че всеки, който има глупостта да се подхлъзне по нея или да падне, няма работа в сградата.

Кабинетът на Бард беше на първия етаж, точно срещу площадката с красиви орнаменти. До него беше този на Марша и двата бяха свързани с междинна врата. Когато Франческа стигна площадката, ѝ се стори, че чу стъпки по стълбите над нея. Спря се за момент, като се питаше да не би това да е Бард, но и те спряха веднага. Сигурно беше ехото от собствените ѝ стъпки.

Вратата на кабинета на Бард беше заключена. Може би щеше да е по-добре да мине през стаята на Марша. Тя сигурно си е тръгнала, но поне можеше да провери да не би при Бард да има някой.

Франческа почука на вратата на Марша и влезе вътре. Секретарката наистина си беше тръгнала, но присъствието ѝ заплашително се чувстваше навсякъде. Нямаше молив, лист хартия или дори едно листенце от неприветливото растение, което стоеше на перваза на прозореца и нещо, което да не си е на мястото. Стаята представляваше кабинет, в който царяха пълен ред и тишина. Компютърът, факсът и телефонът със секретаря стояха безмълвни на голямото и черно бюро, а столът ѝ беше така непоклатим точно в центъра, че сигурно беше измервала разстоянието с линия.

Франческа погледна малко нерешително към вратата, която водеше към кабинета на Бард, но не чу от там никакъв звук. Включи вътрешната комуникационна уредба. Отново мълчание. Очевидно беше, че той не е вътре. Отвори внимателно голямата врата все още леко притеснена, че той може да е вътре и да работи, но го нямаше. Столът му беше отместен назад от огромното бюро, по което цареше пълен безпорядък, за разлика от това на Марша. Тя застана за момент неподвижна на прага, впечатлена, както и при други случаи, когато беше идвала тук, от мисълта, че от тази стая се контролираше сложният конгломерат, който представляваше холдингът „Чанинг“. Това беше ядрото му — огромен източник на интелектуална и финансова мощ. Още от самото начало на връзката им тя се вълнуваше от мисълта, че човекът, който я уверяваше в обичта си, който я желаше и искаше да прекара остатъка от живота си с нея, който споделяше леглото ѝ и ангажираше мислите и чувствата ѝ, можеше същевременно да бъде и друго, съвсем непознато и неразбираемо за нея същество. Това до голяма степен извиняваше много от постъпките и поведението му, ужасните му изблици на гняв, мрачните му настроения. Но понякога, когато го наблюдаваше вкъщи да прави нещо

абсолютно обикновено и незначително, като например да чете приказка на Джек или да държи бебето в ръце, или пък когато протягаше ръка към нея, когато я държеше в обятията си, когато разговаряха, смееха се или се караха, тя си спомняше за онова друго същество и ѝ беше почти невъзможно да повярва, че това може да бъде един и същи човек.

Дипломатическото му куфарче беше все още до стола, компютърът включен, а екранът изпълнен с безброй напълно неразбираеми за нея цифри. Сред морето от книжа върху бюрото тя видя да лежи отворен дневникът му. Надвеси се над него с мисълта, че може да провери в колко часа трябваше да почне вечерята. Точно в този момент неговият личен факс, който стоеше на една масичка до бюрото, заработи. Беше време, когато тя му изпращаше писма на този негов личен номер, писма, изпълнени с обич, невъздържани и дръзки. Появи се само един лист.

Тя подскочи стресната, но после не можа да устои на изкушението и го погледна. На листа нямаше нищо, което да показва за кого е адресиран. Не беше посочен нито адрес, нито факсов номер. Беше само съобщението.

То гласеше:

„Относно преработеното писмо — пожелание. Моля препотвърдете новия процент за отпуснатите суми както по долларите, така и по другите ви сметки. А също и новата вноска за Уфф.“

В дъното на листа имаше някаква нечетлива завъртулка и това беше всичко.

„Сигурно ще е забавно да работиш тук и да се правиш на всемогъщ — помисли си с известно съжаление Франческа. — Като че ли участваш в някакъв телевизионен сериал. И какво смешно и неразбираемо съобщение. Цялото пълно със съкращения и кодове. Типично за Бард. Обича да играе игри и да прави нещата по-сложни и по-трудни, отколкото са в действителност.“

— Какво, по дяволите, правиш тук? — Беше гласът на Бард, който стоеше при вратата, облечен в смокинг, и гледаше към нея

страшно ядосан. Дори повече от ядосан, имаше и нещо друго. Той ѝ изглеждаше... как? В израза на лицето му имаше нещо, което не беше забелязвала преди, нещо, което ѝ се стори по-страшно от гнева. Изглеждаше уплашен.

Напук на здравия разум и без каквато и да било причина Франческа се почувства неловко и също се поизплаши. После обаче се ядоса на себе си за това.

— Бард, извинявай, че те обезпокоих — каза тя с лека ирония, — донесох ти копчетата за ръкавелите. Онези перлените. Беше ги забравил и...

— Била си целия този път, за да ми донесеш копчетата? Трудно ми е да го повярвам. Защо не ми позвъни първо по телефона? И защо Хю не ми каза, че си дошла?

— Искях да те изненадам. Помислих, че ще ти е приятно, исках да кажа... О, както и да е. За бога Бард, аз...

В този миг тя осъзна, че той не е сам, че някой друг е влязъл в стаята заедно с него, някой, който очевидно се чувства тук като у дома си, който държи положението в ръцете си много повече от самата нея. Беше Тереза Буут. Натруфена както винаги. Беше облечена в ослепителна синя рокля, сребристорусата коса обгръщаше като ореол лицето ѝ. Усмивваше ѝ се любезно, почти добронамерено.

За момент Франческа замръзна на мястото си. Почувства се замаяна и останала без дъх, сякаш някой я беше ударил с юмрук едновременно в стомаха и по главата. След това пое дълбоко въздух и попита:

— Тереза! Каква изненада! Какво правиш тук?

— Франческа, скъпа! Бих могла да ти задам същия въпрос.

— Съжалявам, Тереза, но ми се струва, че не би могла. — Тя погледна към Бард. Той не се помръдваше. Гледаше я с широко отворени очи и мълчеше, а лицето му беше побеляло като платно. — Е, виждам, че имате доста неща да си казвате, затова ще ви оставя. Приятна вечер, Бард. И моля те, не ме буди, когато се върнеш.

Не си спомняше как се беше прибрала с колата вкъщи. По-късно си помисли, че е имала голям късмет, след като не е катастрофирала. Изтича по стълбите към детската стая, но и двете деца вече спяха.

Отиде в стаята си, легна на леглото и се загледа в тавана. Беше ѝ студено и трепереше като при треска.

Какво, по дяволите, ставаше? Не е възможно Бард да върти любов с Тереза Буут. Това просто беше немислимо. Не можеше да го повярва. От друга страна, между тях очевидно имаше нещо. Тереза се чувстваше там едва ли не като господарка, ситуацията изобщо не я стресна, дори ѝ беше забавно. Беше съвсем очевидно, че нещо я свързва с Бард. Да не би да я беше пратил Дъги да му свърши някаква работа? Ако беше така, тя сигурно щеше да го каже. Бард също. А той изглеждаше така шокиран от появата ѝ в кабинета му, така се ядоса. Държа се като човек, който се чувства виновен за нещо, който се страхува. Тя се замисли върху цялото му поведение през последните седмици. В държането му нямаше нищо необикновено и по-различно от друг път. Беше ту разсеян, ту изнервен, гневеше се, а след това бързо му минаваше и ставаше по-спокоен и любвеобилен. Някои нощи спеше добре, в други оставаше при бюрото си, когато тя си лягаше. Понякога, макар и рядко, когато тя се събудеше на сутринта и не го виждаше в леглото, го заварваше още да работи. Беше отсъствал доста често, но не повече от обикновено. Нямаше нищо, абсолютно нищо, което да показваше, че нещо в живота им коренно се е променило. Тя беше се изненадала от отношението му към Лайъм, от враждебността между двамата, но дори и това беше напълно в характера му. И все пак тази вечер тя беше нахлула неочаквано в личния му живот и той се беше почувствал виновен и шокиран.

— Мамицата ти! — извика гласно Франческа. Тя никога не псуваше и мразеше ругатните. — Да ти го начукам, Бард. Да ти го начукам.

Остана дълго време да лежи, за да разбере как се е почувствала и какво би могла да направи. След това изпадна в неспокоен полусън.

Няколко часа по-късно се събуди, беше и адски студено. Отиде в банята и напълни ваната. Остана да лежи в нея, но не можа да се стопли и продължи да се чувства ужасно. После чу как външната врата се отваря, как Бард се изкачва тежко по стълбите и влиза в тяхната стая. Отвори рязко вратата на банята и се загледа в нея. Франческа го изгледа с презрение, като натрапник. Сложи ръце върху голите си гърди и каза:

— Моля те, излез от тук.

— За бога — възкликна той. Още изглеждаше блед и шокиран.
— Искам да говоря с теб.

— Добре. Идвам след няколко минути.

Когато тя влезе в стаята им, той седеше на леглото. Беше още във вечерно облекло и държеше голяма чаша бренди в ръка. Не каза нищо, само продължи да я гледа.

— Бард, много съм уморена — каза Франческа. — Наистина бих искала да...

— Франческа — започна той, — какви игри играеш?

— Игри? — учуди се Франческа. — Играя игри! Ами ти, Бард, ти какви ги вършиш? Какво правехте с Тери Буут? И защо...

Последва дълга пауза. След това той скочи.

— Господи! — викна Бард и се загледа в нея с лице, почервенияло от гняв. — Господи боже мой, Франческа, да не би да си мислиш, че аз и Тери Буут сме... Наистина, не мога да повярвам, че си способна на това. Че си толкова превъртяла, та да си...

— Съжалявам, че си така изненадан — отвърна Франческа, — но какво би очаквал да си помисля?

— За бога, Франческа, тя е съпруга на партньора ми. Просто беше дошла в кабинета да вземе едни документи, за да ги занесе на Дъги вкъщи.

— Щом като е било така, защо никой от вас не го каза?

— Защото ти тогава твърде успешно играеше сцената с полудяването на Офелия или, да речем, на лейди Макбет, или на някое друго откачило същество. Беше твърде неловко и неприятно. В момента просто не бях в състояние да направя нищо, за да те успокоя.

— Много съжалявам — каза Франческа, — наистина съжалявам. В бъдеще ще се старая да не се чувстваш неудобно и да не се ядосваш. Изглежда, че и аз съм като останалите от семейството ти, включително и собствения ти син, нищо повече от една досадница и натрапница. Освен това трябва да ти кажа, че не намирам обяснението ти за много задоволително. А и не съм склонна да чуя още някое друго, също толкова неправдоподобно.

— За бога... — каза той. — Франческа, моля те...

Тя рязко го прекъсна:

— Виж какво, много съм уморена. Искам да поспя. Може би ще е по-добре да си отидеш в своята стая. Така и без това няма да стигнем

доникъде.

— Франческа... — Той млъкна, погледна я дълго и замислено, като че ли преценяваше какво би могъл да каже и какво да направи. Най-накрая тръсна глава, седна внезапно на леглото и взе ръката ѝ. — Не мога да понеса това — каза Бард. — Не мога да понеса, че ти си мислиш такива неща. Че бих могъл да те пренебрегна заради... — Гласът му трепереше, а черните му очи още повече потъмняха. — Обичам те, Франческа, много те обичам, никога не бих те излъгал. Не мога да го направя. Надявах се, че го знаеш.

— Е, добре тогава. Кажи ми! — изкрещя тя. — Кажи ми какво стана! Моля те, трябва да знам. Беше... Бях много уплашена, не знаех какво да правя. Не мога да разбера защо не си в състояние да ми обясниш.

— Мога само да кажа, че няма никаква причина да го чувстваш по този начин и няма нищо за обясняване. Това е делови въпрос, който засяга само Дъги и мен и... и в известна степен и нея. Това е всичко.

— Но, Бард, за какво става дума? Какъв е този делови въпрос и защо не ми кажеш?

— Защото изобщо не те засяга — отвърна той.

— В такъв случай нямам друг избор, освен да продължавам да си мисля, че ти ме лъжеш.

— Не ставай глупава.

— Бард, не съм глупава.

— Глупава си. — Той повиши тон и още повече се ядоса. — Това са глупости, абсолютни глупости.

— Кажи ми, Бард, какво правеше тя там и каква работа имаш ти с нея?

Той я изгледа продължително, в очите му се мярна гняв, след това те станаха замислени. Най-после каза:

— Обсъждах с нея едно делово предложение. Нуждаеше се от пари за фирмата си и аз се съгласих да ѝ помогна.

— О! — Обяснението беше толкова просто, че тя направо се изненада. Очакваше лабиринт от най-сложни обяснения за разговори, които са се водили от дълго време. После тя попита: — Защо?

— Не те разбрах?

— Попитах защо се съгласи да ѝ помогнеш. И защо ти, а не Дъги? И най-вече защо не би могъл да ми го кажеш, а разиграваш този

смешен цирк?

— За бога, докога ще продължава това? Трябва ли да ти казвам за каква сума става въпрос, за какъв вид заем, колко ще бъде лихвата, в какви срокове ще се изплаща?

— Ще кажеш толкова, колкото аз счита за нужно.

— Е, в такъв случай нямам намерение да задоволявам желанието ти. Не съм склонен да ме подлагат на кръстосан разпит за такива неща. Това е ужасно обидно.

— А не мислиш ли, че беше ужасно обидно за мен, когато те заварих тази вечер с нея, както и твоето, и нейното отношение към мен?

— Не би трябвало да се чувстваш така, ако ми имаш доверие, но очевидно ми нямаш.

— А как бих могла да ти имам доверие — изкрещя тя, изпадайки в истерия от пълното му неразбиране, — след като не ми казваш какво става. След като ми говориш тези полутайни, полуистини. Доверието не идва от нищото, Бард. То трябва да се подхранва и да се отстоява, а не да бъде подлагано непрекъснато на изпитание.

— Престани да бъдеш толкова мелодраматична. Говориш като слугиня от викторианската епоха.

— Бард, внимавай какво говориш...

— Ти внимавай какви щети нанася всичко това — каза той. — Да не мислиш, че можеш да нахълтваш така в професионалния ми живот и че ще продължиш да се държиш и в бъдеще така? Предупреждавам те, Франческа, че ако започнеш да задаваш въпроси как си върша работата, ще загазиш.

Тя го изгледа мълчаливо, изумена от гнева и арогантността му, от начина, по който се опитваше да изопачи нещата и да се отклони от темата. След това стана, отиде при тоалетната си масичка и започна да рови в едно чекмедже, без да знае точно за какво, застанала нарочно с гръб към него.

— Разбира се, бизнесът си е абсолютно твоя работа, щом като така смяташ. Твоят професионален живот — също. Но личният ти живот — не. Той засяга и мен, и нашите деца. Моля те да помниш това. А онова, което видях тази вечер, ми се струва, че не е от съвсем професионален характер.

— Да ти го начукам! — изкрещя внезапно той. — Да ти го начукам за това, че можеш да мислиш, че бих могъл да те излъжа. Не мога да издържам. — Той ѝ обърна гръб и се затича надолу по стълбите.

Тя чу как външната врата се затръшна с трясък. След това остана сама сред тишината на голямата къща, като се питаше какво чак толкова беше направила. Същевременно си даваше ясна сметка, че Бард се чувстваше виновен за нещо и че е много уплашен.

Вътрешното напрежение отново я обхвана. Не беше нещо моментно, а трайно. Вече беше много трудно да го преодолее.

— Рейчъл? — Беше гласът на игуменката. — Рейчъл, няма причини да се тревожиш, но Мери се нарани и си помислих, че би трябвало да знаеш.

— Нарани ли се? Как? Сериозно ли е?

— Падна по стълбите на мазето. Беше се натоварила с прекалено много неща, които носеше долу в склада. Нали я знаеш каква е.

— И...

— Сега е в болница.

— В болница? Значи трябва да е нещо сериозно. Трябва ли да дойда...

— Счупи си глезена, което не е нещо прекалено сериозно, но има много лоша подутина на главата. Има повърхностна рана и сътресение на мозъка и ще я задържат два дена в болницата, за да бъде под наблюдение. Състоянието ѝ не е тежко, подчертаха го няколко пъти. Няма опасност, ако лежи спокойно и избягва движенията. Дали са ѝ малко успокоителни, защото... нали знаеш състоянието ѝ.

— Знам. О, Господи! Много ли е... разстроена?

Мери мразеше болниците. Намрази ги още от времето, когато като малка я бяха приели с дълбока порезна рана на крака. Тогава една неприятна медицинска сестра я държеше, докато друга твърде безцеремонно ѝ зашиваше раната без упойка.

— Ами... да... малко. Да, мисля, че е. Останах известно време при нея, но трябваше да се върна тук.

— Да дойда ли? — попита Рейчъл. — Мога да тръгна веднага. Дали ще има полза?

Мисля, че това би ѝ помогнало най-много. Тя се намира в болницата „Екстър“. От гарата дотам се отива лесно.

— Тръгвам веднага.

Точно привършваше с подреждането на един сак с най-необходимите ѝ неща, когато телефонът отново иззвъня. Беше Франческа. Гласът ѝ беше напрегнат, почти плачеше.

— Мамо? Мога ли да дойда при теб?

— Скъпа, аз... аз тъкмо се канех да излизам.

— Не можеш ли да го поотложиш? Или пък да дойда, когато се върнеш? Трябва да говоря с теб.

— Работата е там, че ще отсъствам два дни.

— Ще отсъстваш? Къде ще ходиш и защо?

Тъй като ѝ се стори по-просто, Рейчъл излъга.

— Отивам при старата ми приятелка Джоан Дънкън в Лейчестършир. Малко е паднала духом...

— О, разбирам — каза Франческа.

— Ти също не ми изглеждаш добре. Да не би да е свързано с Кити?

— Какво? Не, тя е малко по-добре. Но аз... мамо, можеш ли да се забавиш само за един час? Мога да тръгна веднага.

Рейчъл трябваше да мисли бързо. Дилемата беше трудна. Мери имаше нужда от нея, в това нямаше съмнение. Тя си нямаше никого, освен монахините, които бяха твърде заети, за да седят край леглото ѝ повече от няколко минути. Рейчъл беше единственият човек, който би могъл да ѝ помогне и който можеше да бъде на нейно разположение. Но Франческа също имаше нужда от нея и не би могла да разбере защо не може да я приеме. Преди време имаше подобен случай, когато Мери беше със силно стомашно разстройство и отново трябваше да постъпи в болница, защото беше сериозно обезводнена, а тъкмо тогава Франческа беше пред раждане. Тогава Рейчъл реши, че Франческа има повече нужда и остана при нея, но продължи да се безпокои много за Мери. Искаше ѝ се да бъде при нея и да я утеши. Без съмнение тя щеше да се възстанови по-бавно, защото не се чувстваше добре в болницата. Този път Рейчъл реши, че не може да я изостави.

— Виж какво, скъпа. Налага ми се да бързам...

— О, мамо, моля те. — Гласът на Франческа беше напрегнат. Чувстваше се, че всеки момент може да заплаче. — Не можеш да не ми

отделиш поне един час. Аз и без това не мога да остана повече. Пени я няма и Сенди се грижи за децата. От какво е притеснена Джоан?

— А... просто се чувства зле. Добре де, добре. Но искам да изпълня обещанието си към нея. Знаеш ли какво ще направим. Трябва да отида до гара Падингтън. Няма смисъл да идваш тук. Защо да не се срещнем някъде там. Какво ще кажеш за пицарията „Валери“ на „Хай стрийт“?

— Добре, става. Ще бъда там след петнадесет минути, а ти ела когато можеш.

На Рейчъл ѝ бе нужен половин час, за да стигне до „Хай стрийт“. Франческа седеше до една маса и се правеше, че чете вестник „Таймс“. Беше облечена във фланелка с къси ръкави и дънки и носеше черни очила. Не беше се гримирала и беше много бледа.

— Здравей, скъпа. Изглеждаш ужасно.

— И така се чувствам — отвърна Франческа. Тя свали очилата. Очите ѝ бяха зачервени. Явно беше плакала.

— Какво има? Кажи ми. Еспreso — каза тя на келнерката, която бе застанала до тях. — Ти какво ще си поръчаш, скъпа?

— Същото — отвърна Франческа и после добави: — Причината, разбира се, е Бард.

— Какво е направил?

— Той... Ох, не знам. Чувствам се напълно... объркана. Отчаяна съм.

— Да не би... той да...

— Мамо, не се прави на толкова скромна. Не ти подхожда. Не, той няма никаква любовна афера. Поне аз не мисля така.

— Това пък какво означава?

— Означава, че не мисля така. А може би си го мисля. О, господи, каква бъркотия. Направо ужасна каша. — В очите ѝ се появиха сълзи. Тя ги избърса и си издуха носа. Рейчъл я хвана за ръката и нежно я погали.

— Не се изразяваш много ясно, скъпа. Хайде, разкажи на старата си майка какво се е случило.

Франческа шумно подсмръкна, погледна я и каза:

— Ще се опитам. Работата е там, че напоследък нещата между нас изобщо не вървят. Много се караме. Предполагам, че причината е Кити... Не искам да кажа, че се караме заради самата нея. Струва ми

се обаче, че нещата тръгнаха от там. И двамата се безпокоим. Тази работа във вестниците с Кирстен допълнително усложни нещата. На Бард му стана много неприятно...

— И на теб сигурно ти е било доста неприятно — прекъсна я Рейчъл. — Това момиче заслужава един хубав пердах по задника.

— Е, каквото и да заслужава, няма да си го получи. Работата е там, че започнахме да се караме. Бард и аз. И то много. Лоши кавги. Направо скандали. Следват един след друг и нямат свършване.

— Така е в повечето семейства.

— Да. — Тя отпи глътка кафе и погледна към венчалния си пръстен. — Предполагам, че е така. Няма как, брачен живот.

— Така си е. И?

— Както и да е. Той беше няколко дни в чужбина. Бях много убедена, че когато се върна снощи, нещата ще тръгнат към подобряване. И точно тогава, о, мамо. Не знам...

— Скъпа, изразявай си по-ясно, иначе не бих могла да ти помогна.

— Да, да. Съжалявам. Е добре, стана така, че...

Бавно и със запъване тя разказа какво се беше случило предишната нощ. „Твърде странна история — помисли си Рейчъл. — Много странна.“ Тя отхвърли категорично каквото и да било вероятност за някакви интимни отношения между Бард и Тереза Буут. Беше съвсем очевидно, че двамата се ненавиждат. От друга страна, договарянето на една обикновена финансова сделка не изглеждаше да е достатъчно обяснение за ситуацията, в която се беше озовала Франческа.

— Той не беше просто ядосан. Това бих могла да разбера. Дори не беше и толкова стреснат. Той беше направо бесен. Бесен и според мен уплашен.

— Уплашен? От какво?

— Не знам, мамо. Ако знаех, нямаше да седя сега тук — каза изнервена Франческа.

— Къде е той сега?

— Не знам. Проверих в Стайлингс и в офиса му...

— А днес е събота...

— Да.

— Ами при семейство Буут?

— О, не! — възмути се Франческа. — Не бих се обадила и там.

— Съгласна съм, но Дъги може и да знае...

— Мамо, не мога.

— Но аз бих могла — каза Рейчъл.

— Не искам да го правиш. Какво ще им кажеш? Там ли е зет ми? Може ли да му кажете веднага да се прибере вкъщи? Да не би да е избягал с жена ти? Не, това е глупаво. Не бих могла да го понеса.

— Съжалявам, скъпа. Беше само една идея. Ако има нещо, в което да съм сигурна, то е, че Бард не е отишъл с Тереза Буут. Освен ако не я е бутнал от някоя скала...

— О, не говори така.

— И какво смяташ да правиш?

— Не знам — отвърна притеснена Франческа. — Тъкмо за това исках да те видя. Да те попитам какво мислиш по въпроса.

Рейчъл погледна несъзнателно часовника си. Франческа го забеляза.

— По-добре върви — каза тя ядосана. — Не искам да те задържам.

— Скъпа, съжалявам, но обещах и тя ме чака на гарата, а...

— Да, разбира се. — Тонът ѝ обаче показваше, че не разбира. — Не се безпокой за мен, ще си отида вкъщи и ще чакам да звънне телефонът.

— Франческа...

— Знаеш ли кое ме натъжава най-вече в живота ни? Това е начинът, по който Бард, изглежда, явно е решен да ме превърне в някаква тъпачка. Всъщност това е било винаги така, но напоследък започна да става още по-зле. Не го разбирам, наистина не го разбирам. Той не се ожени за такава жена, мамо. Не се и влюби в такава нещо...

— Знам — каза със съчувствие Рейчъл, — но всички мъже са такива, да знаеш. Те искат тъкмо това или поне си мислят, че го искат. Просто да има някоя в живота, която да ги очаква по дантелено бельо, когато се върнат вкъщи.

— На теб налагало ли ти се е да се държиш така? — прояви интерес Франческа.

— Нещата щяха да станат по-зле, ако го бях правила. Но баща ти искаше да бъда тъкмо това. А освен всичко друго трябва да имаш предвид и стремежа на Бард да пази всички свои работи в тайна. Ти не

си се омъжила просто за една затворена книга, Франческа, а за книга с катинар, като един от онези дневници...

— Знам — въздъхна Франческа и млъкна. После внезапно попита: — Знаеш ли какво означава писмо — пожелание?

— Да, в общи линии. Това е нареждане до адвокат или финансов мениджър, което не е направено под формата на нареждане. Баща ти беше твърде вещ в тези работи.

— Мамо, и ти говориш толкова ясно, колкото и Бард — отбеляза Франческа. — Не те разбирам.

— Ами то е малко по-сложно за разбиране. В буквалния смисъл в подобно писмо се казва: „Бих искал да направиш това и това“ — обикновено се отнася за финансови въпроси, без обаче да прозвучи като заповед. Но получателят на писмото почти със сигурност ще направи това, което се иска от него, защото му плащат.

— И до кого се изпраща подобно писмо?

— О... до някого, на когото са поверени пари или фонд. Обикновено това е офшорна компания.

— От писмото обаче не личи, че се прави нещо нередно, нали?

— Е, да, разбира се. Въпреки че това е една твърде свободна интерпретация. Честно казано, не съм голям експерт в тези работи. А защо питаш?

— А, нищо. Просто попаднах на нещо подобно. Когато бях миналата нощ в кабинета на Бард дойде един факс. Питам се какво означава.

— Е, едва ли си разбрала много нещо от него.

— Ти, изглежда, знаеш доста повече от мен за бизнеса — каза ядосана Франческа. — Може пък да съм тъпачка. Може би тъкмо в това е проблемът.

— Скъпа, разбира се, че не си. Работите на тази фирма са изключително сложни и не би могло да се очаква да си наясно дори и с половината от нещата, с които се занимава. Освен ако Бард не организира за теб специален огромотителен курс.

— А той не се кани да прави подобно нещо. Особено сега, когато изчезна някъде.

— Абсолютно съм уверена, че скоро ще се върне — успокои я Рейчъл. — Не ми се вярва просто да е избягал и да те е изоставил или

да е катастрофирал, ако това е нещото, което те безпокои. Бард те обича и много държи на теб. Уверена съм в това...

— От къде знаеш?

— Защото само преди няколко дни той ми го каза.

— Кога? Кога си го виждала?

— О... сега не мога да си спомня точно.

— Мамо, ти винаги помниш всичко. Изведнъж започна да ставаш много потайна. Отначало Тереза Буут, а сега и ти, какво е това?

— Мамо, познавам, когато ме лъжеш. Трябва да ми кажеш. Хайде, кога се видя с Бард?

— Аз... аз ходих при него преди две седмици.

— Какво, във фирмата ли? Защо?

— О, разбира се, щях да ти кажа. Нали знаеш, че съм ангажирана с едно благотворително дружество на запад. Онзи манастир, където се намира бавноразвиващата се дъщеря на една моя приятелка...

— Да?

— Те са загазили. Имат нужда от помощ. И аз... ами аз помолих Бард да помогне. Да влезе в управителния съвет или нещо подобно.

— Мамо, но това е прекалено. — Франческа се зачерви. На бузите ѝ се появиха две розови петна. — Не можеш да вършиш подобни неща, без да ми кажеш.

— Помислих, че така ще е по-добре. Предположих, че той и без това ще откаже, така че какъв смисъл имаше... — Тя не беше никак убедителна. — Е, ако беше казал, че е съгласен, щях...

— Той съгласи ли се?

— Той какво?

— Каза ли ти, че не е съгласен?

— Той... каза, че ще помисли.

— Мисля, че си постъпила твърде зле. Честна дума. Става бесен, ако някой го безпокои в офиса за нещо, което не е свързано с бизнеса му. Дори аз не бих си помислила да му искам подобно нещо, защото след това ще си го изкара на мен. Мамо, нали знаеш, че съм запозната твърде добре с въпросите на благотворителността. Бих могла да ти помогна. Просто не те разбирам...

— Съжалявам. Много съжалявам. Не исках да те натъжавам. Само исках да те успокоя, че той наистина те обича. И то много.

— Мисля, че изобщо не можа да ме успокоиш. Направи точно обратното. Разстрои ме още повече.

Рейчъл замълча. Посегна да сложи ръка на рамото ѝ, но Франческа я отблъсна.

— Недей.

— Е, добре — каза Рейчъл, като се мъчеше да запази самообладание. — Изглежда, че нямаме какво повече да си кажем, нито пък да направя нещо повече. Искаш ли да...

— Не, всичко е наред. По-добре гледай да се качиш на влака — каза хладно Франческа.

— Да — съгласи се Рейчъл и отново погледна часовника си, отдъхвайки си при предоставената ѝ възможност, — да, мисля, че трябва да тръгвам. Вече е единадесет и петнадесет и доста закъснях.

— Да те закарам ли? — попита Франческа. — Колата ми е отвън. Аз ще платя сметката. Ето ти ключовете. Влез вътре и ме почакай.

В гласа ѝ се усещаше студенина. Чувстваше се нещастна. Последва Рейчъл навън, включи двигателя, потегли с голяма скорост надолу по улицата, а после зави надясно.

— Скъпа, за Падингтън е наляво.

— Мамо, не знам защо мислиш, че трябва да отидеш на гара Падингтън. Влаковете за Лейчестър тръгват от гара Юстън. Не е ли така?

— Да бе...

Рейчъл мълчеше. Цялата работа беше започнала да става абсурдна, а също и непоправима. В отчаянието си помисли да каже, че Джоан Дънкън се е преместила или че имат среща някъде по пътя, но щеше да прозвучи съвсем глупаво. Щеше да се наложи да слезе на гара Юстън, а след това да вземе такси, за да се върне отново на Падингтън. Най-вероятно щеше да изпусне влака, но можеше да се качи на следващия. Нямаше друга възможност.

— Довиждане, скъпа — каза тя и целуна бързо Франческа по бузата, когато излизаше от колата, Франческа дори не я погледна. — Опитай се да не се тревожиш. Сигурна съм, че Бард скоро ще се върне с огромен букет цветя. Ще ти позвъня по-късно и...

— Не чу и дума от това, което ти казах — отбеляза Франческа. — Довиждане. Надявам се да прекараш приятно.

Тя потегли рязко и гумите изскърцаха. Рейчъл я наблюдаваше, докато се скри от погледа ѝ, и после повика такси.

— За Падингтън — каза тя. — Ще ти платя двойно, ако успееш да стигнеш за седем минути.

— Дадено — съгласи се шофьорът. Беше млад и веселяк. Явно прие предизвикателството. Спусна се напърно към „Мерилибоун роуд“ и натисна газта, като ту излизаше, ту влизаше в най-външната лента за движение. На един светофар мина на червено, а на следващия спря рязко и изпсува. Рейчъл изплашена политна назад и закопча колана си. Беше твърде вгълбена в мислите си и не забеляза един мерцедес да спира до тях. Номерът на колата беше БС 2345, а зад волана беше Франческа.

— Оливър, скъпи, обажда се Тереза Буут.

„О, Господи — помисли си с досада Оливър. — Само това ми липсваше. Проклетата жена.“

— Да, госпожо Буут, добро утро.

— Току-що получих писмо от майка ти. Чувствам се малко засегната.

— Много съжалявам, госпожо Буут. Честна дума, нямам нищо общо с това.

— Не, скъпи, не съм и предполагала, че имаш. Но аз се бях постарала да подготвят къщата за пристигането ви... е, както и да е, не е толкова важно. Разочарована съм много повече, че тя не иска да се срещнем. Имаш ли някаква представа защо?

— Не, госпожо Буут, нямам никаква представа, уверявам ви. Много съжалявам, но ако вие...

— Предполагам, че Бард Чанинг няма нищо общо с това. Имам предвид промяната на решението ѝ.

— Да... мисля, че няма. Разбира се, тя обича да прави това, което той и каже, но...

— Разбира се. Благодаря ти, Оливър. Е, надявам се пътуването да ѝ се е отразило добре.

— Така е. Сега се чувства много по-добре.

„Доста по-добре, отколкото се чувствам аз самият, дърта досаднице.“

— А сега, госпожо Буут, моля да ме извините, но ужасно съм зает.

— Да, разбира се, Оливър. Благодаря ти, скъпи. Скоро ще се видим.

Прозвуча му по-скоро като заплаха, отколкото като любезно пожелание.

— Господи — каза Тоби, — за момиче, което непрекъснато е в беда, прекарваш ужасно много време във вършене на добри неща.

— Я се разкарай — каза Кирстен. — Не съм непрекъснато в беда и не смятам, че като отида да обядвам при баба си, върша добрина.

— Аз не бих отишъл да обядвам при моята.

— Е, да, ама ти си егоистично малко лайно, не е ли така? — подкачи го Кирстен и му се усмихна, докато въртеше на пръста си кичур от черната му коса. Лежаха в леглото. Току-що бяха правили изключително добър секс и Тоби я караше да отидат заедно в провинцията при някакви негови приятели. Кирстен отказа, защото щеше да ходи на обяд при Джес. Освен това, отбеляза тя, да отидеш да обядваш някъде в провинцията в събота означава да се набуташ в някое задръстване и да си останеш в горещата като пещ кола.

— Не непременно. Особено ако тръгнем веднага.

— Но аз не искам да тръгвам веднага. Искам една хубава баня, да изпия голямо количество портокалов сок, да похапна кроасани и да прочета вестници.

— Не мога да се начудя, че четеш вестници след това, което ти направиха — каза Тоби.

— Я престани да говориш със задника си — скара му се на шега Кирстен. — Трябва да ги чета, защото това ми е работата. Искам да проверя дали списание „Мейл“ споменава за новия крем против слънчево изгаряне, за който казах на репортерката им.

— Много важна работа, няма що — отбеляза Тоби.

— За мен е важна — отвърна сериозно Кирстен. — Нямам намерение да се провалям и тук. Няма да е честно спрямо Грей.

— Кой е Грей? А, онзи, който ти я намери. Мисля, че си падаш по него.

— Не ставай глупав. Той изобщо не е за мен. Преди всичко е доста стар и...

— Как изглежда?

— Ами твърде добре, по малко старомоден начин. Има тъмнокафява гъста коса, големи сиви очи, доста висок, облича се хубаво. Дрехите му са много хубави.

— Значи си лапнала по него.

— Не съм, кълна ти се — увери го Кирстен. — Но той е свестен и не искам да го излагам, ясно ли ти е?

— А не искаш ли поне да излъжеш баба си?

— Не, нея също не бих искала да подвеждам. Тя се държи толкова добре с мен. На другия ден, след като онази история се появи във вестника, ми се обади по телефона. Беше уверена, че са ме подвели, и каза, че ще поговори с баща ми.

— Поговори ли?

— Не знам. Предполагам, че да. Тя изпълнява всичко, което е обещала. Баба Джес е такава. Страхотна е. Освен това е малко обезпокоена за доведения ми брат Лайъм. Той катастрофира с кола.

— Сериозно ли е?

— Доста. Сега е в болница. Няма опасност за живота му, но явно твърде е пострадал и знам, че тя се безпокои за него.

— Да не би да е този, с когото баща ти не се погажда?

— Той не се погажда с никого от нас. Направо е кошмарен. Откъсна се от всички ни. Но... все пак той й е внук.

— Мога ли да дойда и аз? Да се запозная с баба ти? Не, не, забрави го. Виждам, че си готова да се съгласиш.

— Би могъл, ако искаш — каза сериозно Кирстен. — Ще те посрещне добре и ще иска да узнае всичко за теб. Сигурно няма да одобри произхода ти, тя е с много леви убеждения. Но ще ти допадне...

— Не, честна дума — каза Тоби. — Много любезно от твоя страна, но няма да се възползвам от възможността. Виж какво, ще трябва да тръгвам, затова отивам да взема душ.

— Добре — отвърна Кирстен.

Той я целуна нежно и бавно, а след това стана от леглото и отиде в банята.

Тя остана да лежи и да си мисли за него още известно време, за тялото му и удоволствието, което ѝ даваше, което току-що ѝ беше дал. Внезапно изпита силно желание да го последва в банята. Често пъти Кирстен изпитваше най-голямо желание за секс, след като току-що го беше правила и споменът за него все още беше съвсем пресен, чисто физически. При нея сексуалното желание като че ли се самовъзпроизвеждаше. Колкото по-бурно и по-дълго беше преживяването, толкова по-скоро то отново я завладяваше. Ако изкараше седмица без секс, тогава желанието я спохождаше по-рядко и не беше така силно. Това беше нещо, което объркваше любовниците ѝ. Да не говорим пък, че им беше трудно да се справят с подобни ситуации. Но поначало Кирстен си беше такава — трудна и непредвидима, както сама често си го признаваше. Остана да лежи още малко, докато тялото ѝ ту се напрягаше, ту се отпускаше. Опитваше се да разбере дали желанието я е напуснало, но то не си отиваше. Искаше Тоби отново, и то много силно. Тя го познаваше добре и знаеше, че по всяка вероятност щеше да го има.

Влезе в банята. Едва го видя сред изпълнената с пара кабинка за душ. Той беше с гръб към нея, а главата му беше отметната назад. Имаше хубав тен. Само около хълбоците кожата беше твърде бяла. Гърбът му беше мускулест, а краката дълги и силни.

Кирстен отвори вратата към душа, а той дори не я чу, толкова силно плющеше горещата вода. Тя сложи ръце около кръста му и започна да спуска пръстите си надолу по плоския му корем, докато те стигнаха срамните косми. Притисна се леко в хълбоците му. Бяха почти еднакви на ръст и затова им беше лесно и забавно да правят любов прави. За момент нищо не се случи. После тя го чу да казва с усмивка:

— Скъпа! Да не би да си дошла да ми изтриеш гърба?

— Нещо такова — отвърна тя. Започна да притиска по-силно тялото си към неговото, извиваше се, притискаше се още по силно, а желанието я обхващаше все повече и повече. Усети как пенисът му започва да се уголемява в ръката ѝ. Започна да го целува и да го хапе по гърба. Промуши едната си ръка между краката му и го хвана за топките. Усети ги много меки и тежки в горещата вода. Чу го как тихо простена. Той се обърна към нея да я посрещне и ѝ се усмихна през струите вода. След това леко я повдигна и я задържа срещу себе си. Тя

се отпусна бавно върху пениса му. Плющящата вода я заглушаваше. Почувства се едновременно отпусната и напрегната, а желанието ѝ стана непреодолимо. Той подпря гърба си на стената и започна почти веднага да забива на тласъци пениса си в нея. Тя усети как е готова да стигне скоро до първата си кулминация, а след това до следващата и по-следващата. Като че ли се изкачваше от връх на връх, докато накрая стигна до най-силния си оргазъм. Притискаше се силно в него, държеше го с ръцете си и крещеше от обхваналото я страхотно удоволствие — винаги еднакво и същевременно така неповторимо. След това се отпусна, стъпвайки разтреперана на пода под плющящите струи на душа.

Тялото ѝ още усещаше преживяното удоволствие, когато два часа по-късно спря колата си пред малката къщичка на баба си Джес.

— Изглеждаш ми много отслабнала — каза строго Джес и ѝ подаде чиния, пълна догоре със заешко задушено и картофено пюре. — Предполагам, че не се храниш. Така е, когато живееш сама. Не го одобрявам. Едно момиче трябва да живее в бащината си къща, докато се омъжи. Тогава ще се премести в къщата на съпруга си.

— Бабо Джес, не говори глупости — каза Кирстен. — Как бих могла да живея в къщата на баща ми?

— Да, разбирам те. И според мен вината е почти изцяло негова. Той е покварен, егоистичен и аморален човек. Въпреки че много го обичам, трябва да го призная. Не го развалих аз, а животът. Той забърка страхотна каша с единия си брак, а също и в отношенията с най-големия си син. Ходи ли да видиш Лайъм?

— Не — отвърна Кирстен. — Знаеш, че той не ме обича. Но му изпратих картичка. Вече е добре. Говорих с Наоми.

— Аз също. Както се разбра, можел е да пострада и повече. Той е един объркан млад човек. Както и да е, това е друга тема и няма нищо общо с теб. Искам да кажа само, че идеалното място за теб е къщата на баща ти, а не да се скиташ из Лондон по никое време. Знам какво искате вие, младите момичета. Някога и аз бях млада.

— Така е, бабо — каза Кирстен и се усмихна, доволна, че баба ѝ не знае точно какви ги върши. — Ти обаче си живяла в къщата на баща си, нали? Така че не би могла да скиташ много-много.

— Е, ние не правехме секс, ако това имаш предвид — отвърна Джес. — Изчаквахме с тези неща и това беше много добре. Защото, когато дойде време и за тези работи, беше още по-хубаво.

— Бабо! Ти ме изненадваш — каза съвсем искрено Кирстен. Винаги си беше представяла, че докато е трябвало да понася прегръдките на дядо ѝ, което не е било твърде често, баба ѝ е лежала в леглото и си е мислила за Англия.

— С какво те изненадвам? Че ми е харесвало да правя секс ли? Разбира се, че ми е харесвало, Кирстен. Вие младите всичките сте еднакви, мислите си, че сте откривателите на тази работа. Но не сте, уверявам те. То си е едно много приятно преживяване, когато го разбере човек, а още повече, когато го изпитват и двамата, но е нещо твърде лично.

Строгите старчески черти на лицето ѝ изведнъж станаха по-меки, а тъмните ѝ очи гледаха някъде надалеч. Кирстен остави вилицата и се загледа в нея, безкрайно изненадана, че разговарят за такива неща и че ѝ е приятно. Джес видя, че я гледа, усмихна се и малко се изчерви.

— Е, стига толкова за това. Сега сигурно ще искаш да пийнеш нещо: лимонада или бира?

— О... само вода — каза Кирстен. Твърде наивно се беше надявала за малко вино, но знаеше, че е невъзможно. Неодобрението, с което Джес се отнасяше към силните напитки, както тя ги наричаше, можеше да се сравни само с това, което изпитваше към английското класово общество.

— Добре — каза тя. — Адамовата бира е едно великолепно питие. Няма нищо по-хубаво от него. — Тя сложи голяма кана на масата и напълни своята халба и една по-малка чаша за Кирстен. — Говорих с баща ти, както ти бях обещала — продължи тя, след като известно време се хранеха мълчаливо. — Мисля, че с течение на времето ще му мине и той ще ти прости.

— Не искам да ми прощава — отвърна рязко Кирстен. — А и не го заслужавам. Освен това той е абсолютно невъзможен, така че ще е по-добре да стоим настрана един от друг.

— Не съм съвсем сигурна в това — каза Джес. — Мисля, че всъщност ти много обичаш баща си и напълно съм убедена, че би трябвало да ти прости. Причината, поради която баща ти толкова се

ядоса, е, че в цялата работа имаше не малка доза истина, настъпила си го право по мазола... Преживяла си тежки моменти и той не е трябвало да ви изоставя с бедната ти майка. Особено пък когато те изпратиха в онова отвратително училище, където трябваше да живееш с онези ужасни хора. — Тя говореше така, като че ли Кирстен беше пратена и някое сиропиталище, а не в прочутите колежи „Бениндън“ и „Сейнт Пол“. — Независимо от всичко постъпката ти беше изключително глупава и съм сигурна, че сега си даваш сметка за това.

— Да, така е — призна смирено Кирстен.

— А той знае ли го?

— Ами аз му го казах, разбира се, но...

— Той не искаше да те чуе.

— Не. Наговори ми такива ужасни неща...

— Ще му мине, Кирстен. Винаги му минава. Ще поиска да се върнеш отново в семейството.

— Какво семейство? — попита Кирстен и от яд очите ѝ се изпълниха със сълзи. — Не искам да съм част от семейството му, от неговите мили дечица и Франческа...

— Франческа е една изключително сваятна млада жена — каза строго Джес — и колкото по-скоро го признаеш, толкова по-добре. Бракът на баща ти с майка ти беше свършил отдавна, когато той се запозна с Франческа, и тя няма никаква вина в случая. Не е ли така? — попита рязко Джес, а Кирстен продължи да мълчи.

— Предполагам, че е така, но тя получи толкова много, а майка ми толкова малко и...

— Майка ти получи доста — каза Джес. — Баща ти е бил винаги щедър към нея. Тази къща, платените сметки...

— Да, но тя няма никакви пари — каза Кирстен и усети как се зачервява от гняв.

— Кирстен, ако имаше на разположение пари, тя щеше да ги дава за пиене. Знаеш го много добре. При всички случаи обаче вината за това не е във Франческа, а и на нея не ѝ е леко.

— В смисъл? — попита намусено Кирстен.

— Ами достатъчно е например да търпи ужасния характер на баща ти. А сега и болестта на бебето. Така че, преди да говориш лошо за нея, би трябвало да се замислиш. А сега, най-доброто нещо, което можеш да направиш, е да се заловиш отново с учението. Никога не съм

одобрявала идеята да работиш при баща си. В момента имаш ли си приятел?

— Да, имам. За малко да го доведа днес, но мисля, че няма да го харесаш кой знае колко.

— Какво не му е наред?

— Произходът му. Той е възпитаник на Итън, бабо.

— Е, това не е зависело от него. Бих обвинила по-скоро баща му, а не него. Умен ли е?

— Да, много.

— Ще се омъжиш ли за него?

— Господи, не. Разбира се, че не. Аз не го обичам. И изобщо не вярвам в любовта. Казвала съм ти го и преди.

— Някой ден ще повярваш. А сега искам да се обадиш на баща си и да му кажеш, че съжаляваш...

— Бабо, но той ми затвори телефона.

— Сега може и да не го затвори. Хайде, Кирстен, направи го заради мен. И заради него. Той се почувства много засегнат, а и беше ядосан...

Кирстен я погледна. Баба ѝ беше много великодушна жена. А освен това тя не трябваше да разговаря с Джуди Уот, независимо от това какво беше сторил баща ѝ.

— Добре, но ще го направя само заради теб.

— Няма значение за кого ще го направиш. Така ще бъде сложено началото на мост помежду ви. А този младеж — Оливър, е добро момче — каза внезапно Джес. — Онзи ден ми се обади по телефона и ми каза, че скоро ще дойде да ме види.

— Кой Оливър?

— Оливър Кларк. Момчето на Хедър и Найджъл. Нали го знаеш?

— Не мога да го понасям. Той е такова влечуго. Признавам обаче, че доста се е разхубавил напоследък. Не си падам по русокосите мъже, но той не изглежда чак толкова бледолик. Предполагам, че се дължи на тъмните му очи. А освен това е висок. Бабо, може ли да ми сипеш още мъничко от задушното? Великолепно е.

— Трябва да идваш тук по-често — каза Джес и ѝ се усмихна. — Да се поохраниш малко. А той не е влечуго и е един много очарователен и възпитан млад човек. Бих се гордяла да ми е внук.

— Да, обаче не е — каза Кирстен. — И да благодарим на Бога за това.

ГЛАВА 10

Франческа се събуди от трясъка на изстрели и телефонен звън. В просъница видя, че минава полунощ. Пред очите ѝ един човек умираше твърде мъчително. Свлече се на земята, като се държеше с ръка за корема, а между пръстите му шуртеше кръв. Тя премигна, изключи телевизора и посегна към телефона.

— Ало?

— Франческа. — Беше Бард. По тона му личеше, че се чувства виновен. Знаеше, че ще трябва да се извини, затова беше лаконичен и мрачен.

— Бард, къде се намираш? Къде беше? Толкова се притесних, че...

— В един хотел.

— Къде?

— О... близо до Манчестър.

— Какво правиш там?

— Искях да огледам новия обект. Помислих, че ще мога да свърша днес тази работа.

— Разбирам. — Тя се помъчи да запази спокойствие и да не започне да го укорява, за да не влоши повече нещата.

— Е, сега поне знам, че си добре.

— Добре съм. А ти добре ли си?

— Да, благодаря. А децата?

— И те са добре. — Нямаше смисъл дори да му споменава за Лайъм.

— Чудесно. Ще гледам да си тръгна сутринта. Ще се прибера около обяд.

— Добре. С какво ще пътуваш?

— О, ще взема самолета.

— Да те посрещна ли?

— Не, не. Ще накарам Хортън да ме вземе от летището.

— Бард, не го ангажирай и в неделя. И той има право на личен живот. Аз ще дойда. Позвъни ми, когато разбереш часа на пристигането.

— Да, добре. Е... ще се видим утре. Тогава можем да поговорим. Това за Бард бе още една форма на извинение — признанието, че има нещо, за което трябва да говорят. Тя се постара да придаде малко по-любезен тон на гласа си:

— Да, няма да е зле. А там нещата наред ли са?

— Да, наред. Защо да не са... — Последва силно прашене и тя го чу да ругае. След това телефонът прекъсна.

След няколко минути той отново позвъни.

— Проклето нещо. Беше мобифонът ми. Непрекъснато губи мощност... Казах на Марша да го оправи, а тя ми разправя, че му няма нищо, много е неприятно...

— А сега откъде се обаждаш? — попита Франческа, изпитала необичайно съчувствие към Марша, като си представи какво ли трябваше да изтърпи в понеделник.

— От телефона на хотела.

— Е, значи ще се видим утре.

— Да. — Последва дълга пауза. След това той каза: — Ами, лека нощ, Франческа.

— Лека нощ, Бард.

„Затвори телефона. И то след разговор, в който той почти не спомена нищо за това какво беше преживяла или по-скоро той я беше накарал да преживее“, помисли си тя.

Грей закусваше — кифлички, смокини с мед и голяма, димяща чаша кафе с мляко. Опитваше се да се убеди, че да живее сам не е чак толкова лошо, когато телефонът иззвъня. Бриони, каза си той и посегна към него, като преобърна остатъка от портокаловия сок в чашата. Сигурно се обажда да му каже, че ѝ липсва.

Беше Бриони, само че не спомена да ѝ липсва. Искаше да знае дали беше взел решение и го уведоми, че би искала да наминее към него сутринта, за да поговорят. Грей каза, че ще се радва да я види, и затвори телефона. Почувства се така уплашен, както никога през

живота си. Все още не беше решил какво да ѝ отговори, нито пък как да постъпи.

Бард се обади към десет часа сутринта. Тя мислеше, че може би вече е на „Хийтроу“, но не беше. Обади се да ѝ каже, че в крайна сметка няма да може да се прибере по-рано от привечер.

— Съжалявам, Франческа, наистина съжалявам, но се наложи да се срещна с Джон Уотърс и разговорът малко се проточи, а сега чак до три часа няма никакви полети.

— Аз наистина не знам защо си правиш труда изобщо да се прибиращ — каза тя, затвори телефона и се разплака.

— Какво има? — попита Джек, който беше влязъл в стаята и държеше в ръце една мъртва птичка.

— А... нищо, съжалявам, скъпи. Стана ми мъчно, защото татко ти няма да се прибере до вечерта. Защо си донесъл тази птица?

— Беше в моя тунел. Мисля, че се е опитала да мине през него и се е задушила. Съжалявам — каза той на мъртвото птиче и нежно го погали.

— Скъпи, не мисля, че е станало точно така. Ти не си виновен, че птицата е умряла. Птичките не влизат в тунели.

— Е, може би тя е искала да мине по-напряко.

— Може би, но аз мисля, че не е така. По-вероятно е — Франческа се помъчи да измисли нещо по-успокоително — тя да е много стара и да е умряла в съня си. Скрила се е в твоя тунел. Така че ти не си направил нещо лошо.

— Така ли? Е, добре, ще отида да ѝ направя гроб. Ще дойдеш ли да ми помогнеш? О, недей, недей. Ще се оправя. Джордж е там и той ще ми помогне. Ще се видим по-късно, мамо.

— Довиждане, Джек.

Тя го гледаше как се отправя към вратата и сърцето ѝ се изпълни с познатата приятно-болезнена обич. Помисли си за Лайъм, когато е бил малко момче, за неговото мъчително и тъжно детство, за това как баща му го е изоставил и за безсърдечността на човека, който е могъл да направи това. Точно в този момент ѝ мина мисълта, че тъй като Бард нямаше да се прибере до вечерта, тя можеше да отиде и да види Лайъм. Така поне щеше да има нещо да прави. Обади се по телефона в

болницата „Сейнт Мери“ и помоли да я свържат с отделението на Лайъм. Една сестра ѝ каза, че господин Чанинг е сравнително добре, но състоянието му все още е сериозно.

— Каза да ви благодарят за цветята, ако се обадите. Много са красиви.

— Добре, някой идва ли при него днес?

— Не, не е идвал.

— А жена му ще идва ли?

— Не, тя се обади по телефона. Изглежда, че няма да може да дойде до утре. — Сестрата очевидно намираше това за твърде необяснимо.

— Бих могла да се отбия за пет минути, ако е възможно. Аз съм... негова роднина.

— Ще трябва да попитам — каза малко неуверено сестрата. — Почакайте за минутка, ако обичате. — Забави се доста повече от минута и когато се обади, беше задъхана. — Госпожо Чанинг, сестрата при него каза, че може да дойдете, щом става дума само за няколко минути. Той е малко по-добре.

— Ще бъда при вас след половин час.

Лайъм изглеждаше ужасно. Лицето му беше зеленикаво. Едната му страна беше много подута, имаше синини и на двете очи. Ръката му беше свързана със система, от дясната му страна се показваше тръба, явно свързана с пробития му бял дроб, а кракът му беше на екстензия. Имаше много замаян вид.

Франческа пое ръката, която не беше на система, и леко я стисна.

— Лайъм, аз съм, Франческа. Как си?

— Ужасно — отвърна той. Произнасяше думите с усилие. — Много ти благодаря за цветята. Беше наистина много мило от твоя страна.

— За мен беше удоволствие. Бард ти изпраща своите най-добри пожелания.

— Лъжец — каза той и на лицето му се появи нещо, което би трябвало да означава усмивка.

— Е... нали знаеш.

— Знам. Писаха ли във вестниците?

— Да, два реда.

— Искаш ли да ти кажа какво е било заглавието?

— Лайъм, недей...

— Не. Ще ти кажа. Сигурно е било нещо като: „Безработен син на магнат — обвинен, че шофира пиян.“ Не съм ли прав?

— Горещо-долу. Ами... Наоми добре ли е? След като няма да идва, си помислих, че...

— Добре е. Просто така се опитва да покаже, че не е доволна от поведението ми. Искане развод.

— О! — възкликна Франческа. Беше шокирана. Не знаеше какво да каже. Погледна Лайъм. Той отново беше затворил очи. След това видя как една сълза се отронва изпод клепачите му.

— О, Господи, Лайъм, съжалявам.

— Дааа — въздъхна той, — аз също. Мисля, че точно затова съм тук.

Сестрата се приближи към леглото.

— Достатъчно, госпожо Чанинг. Бяхме се разбрали само за няколко минути. — Изразът на лицето ѝ беше строг.

— Да, разбира се — отвърна Франческа. Стисна ръката на Лайъм, а след това внезапно се наведе и го целуна по подутото лице. — Пак ще дойда.

Той се усмихна и притвори очи. Настъпи мълчание, след което каза:

— Моля те, ела. Много те моля, ела.

Бриони се изнасяше. Грей седеше и я наблюдаваше цял следобед как си събира багажа в един огромен куфар, който тя държеше в килера.

— Вземам си само дрехите, книгите, касетите и възглавниците. Останалото си е твое.

Той протестира. Каза ѝ, че би трябвало да вземе поне някои от картините, които бяха купували заедно, кутиите за подправки, клетката за птици, която бяха купили от пазара „Кемдън“ и в която тя беше посадила един аспарагус, който се беше проточил през решетките, а също и фотосите от „Ню Йоркър“, които тя беше сложила в рамки и

окачила покрай стълбите. Бриони обаче отказа. Не ги искаше. Каза, че те са част от съвместния им живот и вече не ги чувства като свои.

— В такъв случай не са и мои — възпротиви се той. — Това е глупаво Бриони, наистина трябва да ги вземеш.

Но тя не ги взе. Нахвърля всичко безразборно в куфара, въпреки че в продължение на четири години той се беше мъчил да я научи да подрежда, след това затвори капака, седна върху него и го погледна.

— Много е тъжно — каза тя.

Но именно Грей, а не Бриони, се разплака. Разплака се, когато тя си замина с любимия си джип „Чероки“. Отиде при сестра си, докато си намери нов апартамент. Грей седна на голямото легло, в което те се бяха чувствали толкова щастливи, загледа се в стената и се замисли за Бриони, за дългата ѝ права кестенява коса, за дребното ѝ бледо лице с големи сини очи, за стройното ѝ и изящно тяло. То беше една от причините, които го бяха карали да потръпва при мисълта, че когато забременее, щеше да се промени до неузнаваемост, малките ѝ гърди щяха да наедреят, плоският и корем щеше да се издуе и да стане огромен. Нямаше вече да бъде негов, нямаше да бъде източник на взаимно удоволствие, а в него щеше да нахлуе едно изискващо всичкото им внимание непознато същество. Спомни си как тя винаги ставаше да го посрещне, когато той се връщаше късно у дома, радостно му се усмихваше само за това, че го вижда, никога не оставаше пред телевизора, нито пък продължаваше да говори по телефона, както правеха други съпруги или приятелки на негови приятели. Спомни си как Бриони винаги изпитваше неподправен интерес към онова, което той беше правил през деня, с кого беше разговарял, върху какво беше работил... „И после какво стана?“ — го питаше тя, когато по време на вечерята той ѝ разказваше как е минал денят му. Тя оставяше ножа и вилицата и го слушаше. Спомни си как обикновено малко със закъснение реагираше на неговите шегички, както и на шегите изобщо. За миг върху лицето ѝ се изписваше недоумение, докато всички останали вече се смееха, а след това отмяташе глава назад и започваше да се смее така чистосърдечно, че всички останали се смееха не само на шегата, а и на самата нея. Помисли си колко добродушна беше тя. Никога не повишаваше тон, никога не се оплакваше, когато той се прибираще ужасно късно, изобщо никога не правеше онова, което правеха другите жени. Никога не беше мрачна,

не личеше, че е пред мензис, никога не се сърдеше и не се опитваше да командва. Какво беше направил той? Как беше позволил да стане това? Беше се обрекъл на самота в една празна къща и едно празно легло. Но дълбоко в себе си, въпреки че се чувстваше нещастен в самотата си и поради страха, че никога няма да намери друга, която толкова да обича и с която да се чувства толкова щастлив, той знаеше, че в крайна сметка беше постъпил правилно. Беше сигурно, че ако тя имаше дете, той щеше да я загуби, както я загуби сега, когато напусна дома му. Тя вече нямаше да бъде същият човек. Когато дойдеше с бебето, тяхното бебе, в къщата щеше да влезе друга, непозната жена и той не искаше и не можеше да си представи, че може да живее с двама непознати.

Какво му имаше? Какво нередно имаше в неговите гени, че той не искаше да продължи рода си, точно обратното — нямаше желание да види потомството си, да обезсмърти себе си. Беше имал съвсем щастливо, нормално детство, не беше преживявал никакви травми и беше много обичано дете. Родителите му имаха сравнително добър брак, самият той не беше имал никакви разтърсващи любовни преживявания, нещата не зависеха от него. Може би ако беше отишъл на психоаналитик и се беше подложил на онези глупости за прераждането и т.н. Но какъв смисъл имаше? Тогава той трябваше да се промени, а не искаше. Каквато и да беше причината, какъвто и голям ненормалник да беше, той обичаше живота на възрастните. Не харесваше децата и не искаше да им отстъпи къщата си, своята любима и подредена с толкова вкус къща; въпреки че щяха да му бъдат неприятни, трябваше да търпи шума и бъркотията, които щяха да настъпят.

Решението, което взе, беше много трудно, а още по-трудно бе да го каже на Бриони. След като се видя с Тереза Буут, той не мислеше почти за нищо друго. Думите ѝ му бяха оказали огромно влияние. Всъщност той хареса Тереза Буут. Под глупавата маска на сексуалността и без съмнение способността ѝ да бъде безсърдечна, се криеше човек, който можеше да бъде поне отчасти внимателен, внимателен и загрижен в истинския смисъл на думата. Той се чудеше какво ли би казала, ако разбереше, че бе действал както го беше посъветвала и бе скъсал с приятелката си. Вероятно щеше да се ужаси. След като изпи една бутилка вино, пожела да ѝ го каже, а след още половин бутилка разбра, че трябва да го направи. Ако се обадеше

Дъги, щеше да се престори, че се обажда във връзка с материала, който пише за имотите под аренда.

Но тях ги нямаше. Никой не отговаряше. Вероятно не си бяха вкъщи. Остави съобщение на телефонния секретар колкото да каже, че се е обаждал, и да я помоли да му позвъни. След това се обади и на номера в Бирмингам и там остави същото съобщение. Тя щеше да го намери и да му се обади и тогава той щеше да ѝ разкаже. Нямаше защо да бърза. Бриони щеше да изчезне от живота му завинаги. Вече на няколко пъти, след като беше ѝ съобщил решението си, пред очите му се явяваше образът ѝ — мъката, която се четеше в нежните ѝ сини очи. Чуваше я как казва: „Добре, Грей, съжалявам, не играя никакви игри, но мисля, че не мога да продължа.“ Той беше протегнал ръка към нея, но тя му обърна гръб. Грей зарови лице в ръцете си и заплака.

— Не ми ли вярваш? — попита Бард.

— Не — отвърна Франческа.

— Тъпа кучка — каза той и я целуна. — Тогава да опитам отново. Аз те обичам.

Ръката му галеше корема ѝ. Пръстите му масажираха нежната, отвръщаща на натиска област, която той така добре познаваше. Без да иска, почти с нежелание тя се надигна едва забележимо под тях. Той усети движението и увеличи натиска, спусна ръката си по-надолу. Тя почувства как застрашително се отпуска и омеква. Извърна леко глава към него и го погледна. Очите му внимателно гледаха лицето ѝ — големи, черни и безкомпромисни. Той не ѝ се усмихна. По лицето му не трепна нито едно мускулче. Просто продължи да я изучава, да се взира в нея, сякаш се опитваше да научи нещо повече, нещо важно и съдбоносно.

— Обичам те — каза отново Бард. — Господи, обичам те! Толкова те обичам. Никога не го забравяй, Франческа! Никога!

След това изведнъж се нахвърли върху нея, в нея, нетърпелив, явно уплашен да не я загуби, да не изпусне момента. Галеше я, прегръщаше я, жадно я целуваше, хващаше главата ѝ с двете си ръце. Тя усети как пенисът му влиза в нея. Вече не можеше да се владее. Усещането беше както при първия път. Сякаш разцъфваше, разтваряше се под натиска на удоволствието. Чувстваше как то идва към нея

едновременно на приливи и отливи. Краката, ръцете и цялото ѝ тяло бяха завладени от него. Мозъкът ѝ изключи за всичко останало, освен за това огромно, всеобхващащо и неповторимо удоволствие.

Усети как той също е на път да свърши, как трепери, пулсирайки дълбоко в нея. Чу го как изстена, усети как ръцете му я пуснаха. Погледна го и видя, че главата му е изпъната назад и нагоре и почти в същия миг той отново я погледна, усмихна се и пак каза:

— Обичам те, обичам те.

След това разговаряха — не по общоприетите норми, а по тези на Бард. Тя му каза, че е ходила да види Лайъм, а той не се заинтересува много и отбеляза само, че не може да си представи защо го е направила. Накрая все пак твърде неохотно попита как е синът му.

— Ще му напиша бележка — каза Бард. — Няма да иска да ме види.

— Може и да поиска.

— Франческа, не, няма да поиска.

Накрая тя се отказа. После той сподели, че в крайна сметка е разбрал защо толкова се е разстроила, но подчерта, че това, което ѝ беше казал за Тери Буут, е вярно. Разбирал също, че е била шокирана да я види в кабинета му. Тя от своя страна, опитвайки се да не се усмихне на това толкова оскъдно обяснение и едва загатнато извинение, каза, че съжaliaва, ако е прекалила с реакцията си, която може да му се е сторила и нелогична.

— Работата е там, Бард, че ако ми казваш повече, ще си въобразявам по-малко.

— Ама няма нищо за казване — отвърна той, като гледаше замислен през прозореца. — Няма нищо, което ти би трябвало да знаеш.

— Не става въпрос какво трябва, а какво искам да знам.

— Но не виждам защо го искаш — каза той съвсем искрено и очите му изразяваха чистосърдечно недоумение.

— О, Господи! — възкликна тя и неволно се разсмя. — Изглежда, че по този въпрос трудно ще се разберем. — Искам, защото ме интересува. Не можеш ли да разбереш?

— Да — отвърна той най-сетне. — Предполагам, че ми е ясно. Но аз прекарвам толкова много време във фирмата и за мен е удоволствие да се прибера вкъщи и да не мисля за нея. Не мога,

наистина не мога да започна да ти разказвам какво съм правил през целия ден, когато се прибера. Това е повече, отколкото човек може да изтърпи, поне аз не бих могъл.

Тя трябваше да се задоволи с това обяснение, въпреки че то не ѝ бе достатъчно, но същевременно си призна, че поне за момента би трябвало да е доволна от онова, което ѝ се казва. В крайна сметка все пак беше един вид извинение и някакво обяснение.

— Бард, предупреждавам те — отбеляза Франческа, чувайки гласа си да звучи напълно искрено и малко патетично, — ако някога открия, че става въпрос за нещо сериозно, нещо, което е важно, а ти не си ми го казал, тогава не бих могла да го понеса.

Сутринта се събуди и видя, че той вече е облечен.

— Трябва да тръгвам — каза Бард и после, явно след голямо усилие, добави: — Тази сутрин имам съвещание за „Корнет Уорф“ с едни потенциални наематели. Може да се проточи и след обяда и затова тази вечер вероятно ще закъснея. Но ще ти се обадя.

— Благодаря, че ми каза — отвърна тя. — И още веднъж ти благодаря за костюма. Много е хубав.

Костюмът беше подаръкът, който той ѝ донесе от Стокхолм и ѝ го даде едва тази сутрин. Беше с цвят на пчелен мед, много семпъл, точно такъв, какъвто тя сама би си избрала. Това беше една от неподозираните му способности — да ѝ купува дрехи точно с нейните размери и винаги с безпогрешен вкус.

— Ще изглеждаш много добре с него. Ще се видим по-късно.

Той излезе, като я остави да се чувства малко пренебрегната, но по-щастлива, отколкото беше напоследък. Беше труден човек, дори невъзможен, арогантен и даже неискрен. Но в този момент тя знаеше и чувстваше ясно, както физически, така и емоционално, точно защо се беше влюбила и се беше съгласила да се омъжи за него. Изведнъж, както лежеше, ѝ хрумна идеята да му покаже колко го обича, колко иска да му достави удоволствие, да направи нещо за него. Сети се, че съвсем скоро е неговият рожден ден. Трябваше да измисли нещо специално за случая. Не парти, бяха дали голям прием на неговата 50-годишнина, а освен това сега, когато Кити беше болна, самата мисъл да организира нещо голямо ѝ се струваше ужасно неподходяща. Но

виж, да изкарат един уикенд, дори 48 часа само двамата — това щеше да бъде прекрасно. И на Бард сигурно много щеше да му хареса. Повече от всичко друго. Тя го знаеше. Той често беше казвал, ту замислен, ту ядосан — в зависимост от настроението, че е забравил какво е да бъде сам с нея. Франческа си каза, че трябва да поговори с Марша и да поиска помощта ѝ. Реши да ѝ се обади сутринта по телефона, докато Бард е на съвещание. Леко развеселена и същевременно малко смутена от мисълта, че това беше точно такава постъпка, каквато някога изобщо не би одобрила, тя стана, закуси с децата, заведе с колата Джек на училище, а когато се върна, каза на Пени да изведе Кити на разходка.

— Денят е чудесен, ще ѝ се отрази добре. Сега изглежда много по-добре. Не е ли така?

— Да, така е — съгласи се неохотно Пени. — Но не ми харесват тези лекарства, които взема. Това е противоестествено. Не е за едно дете.

— Пени, разбира се, че не е нормално, но тя щеше да се чувства много по-зле, ако я бяхме оставили само с това, което е нормално. Както и да е, мисля да излезете на разходка. Можете да отидете в парка и на връщане да вземеш и Джек. Тази сутрин съм твърде заета и не мога да го прибера.

Не се случваше често да бъде толкова безапелационна. Пени обичаше сама да си избира маршрута и обикновено не излизаше на разходка сутрин. Предпочиташе следобедите, когато можеше да отиде при приятелките си в парка. Дори непрекъснато повтаряше на Франческа, че когато Кирстен, Барнаби и Виктория били малки, прекарвали повечето време в парка Кенсингтън и ходели при езерото всеки ден, което им се отразявало много добре. Франческа никога не беше я попитала направо защо смята, че въздухът при това езеро е по-добър за децата, отколкото този при езерото в „Рийджънс Парк“. Но си беше обещала някой ден да ѝ го каже. Тя знаеше истинския отговор. Най-изтъкнатите бавачки, според техните стандарти, се събираха около езерото в Кенсингтън. Но щеше да бъде забавно да чуе обяснението на Пени.

Бавачката излезе, за да приготви Кити, мрачна като облак, задал се от север, Франческа се усмихна, като гледаше широкия ѝ отдалечаващ се гръб. Всяка, дори и най-малка победа над Пени ѝ

доставяше удоволствие. Тъкмо се канеше да се обади на Марша, когато телефонът иззвъня.

— Франческа, обажда се Миранда Скот.

Франческа харесваше Миранда. Тя беше сродна душа и споделяше възгледите ѝ за това колко безсмислен, макар и приятен, беше животът им. Беше архитект по вътрешно оформление и все още правеше услуги на приятели. Съпругът ѝ беше изключително скъпо платен гинеколог, за когото Миранда често казваше, че е бъркал в жените от половин Лондон. Тя беше блестяща имитаторка. Когато Миранда се правеше на Даяна, приличаше повече на Даяна, отколкото самата тя на себе си.

— Здравей, Миранда.

— Виж какво, питах се дали не би могла да ми помогнеш. Става дума за вечерята в петък, която организирам за разпродажбата, нали знаеш. Нуждаем се от малко журналистическо присъствие и си помислих, че ти може би ще се сетиш за някого. Нали си работила в средствата за информация. Обаждах се по въпроса на Демпстър, но той каза, че същата вечер ще бъде ужасно зает, и не ми предложи никого. Да ти идва нещо наум?

— Трябва да помисля. Мога да помоля завеждащата отдел „Връзки с обществеността“ във фирмата на мъжа ми. Тя е винаги пълна с идеи. Ще ти се обадя — обеща Франческа.

— Добре, благодаря. А да имаш някои дреболии за томболата? Трябва нещо малко, на стойността на два билета за театър, нещо такова.

— Имам един ужасен шал, който мама ми подари за Коледа. С удоволствие ще ти го дам. Изобщо не съм го изваждала от кутията — каза Франческа.

— Ти си истински ангел. Благодаря ти. Чакам да ми се обадиш. Искаш ли да дойдеш да пийнем нещо преди вечерята в петък? Може би с твоя опасно привлекателен съпруг?

— По-опасен, отколкото привлекателен, ако ме питаш как се чувствам в момента — отвърна рязко Франческа. — Ще трябва да го попитам, Миранда, защото, както е тръгнало, той може да дойде на вечерята за по-кратко през Бахрейн. А може и изобщо да не дойде.

— Не говори така, няма да го понеса.

Сам с готовност се съгласи да помогне за журналистическото присъствие на вечерята. Каза, че ще помисли.

— Доколкото разбирам, искате да бъде някой от солиден вестник, а не от таблоид.

— Точно така. И не казвай на Бард какво си направила. В момента той смята, че всички журналисти трябва да бъдат разстреляни.

Сам се засмя.

— Твърде склонна съм да се съглася с него, но обещавам да не му казвам. Ще ти се обадя.

— Благодаря ти, Сам. А сега, моля те, свържи ме с Марша.

Марша беше по-благосклонна от обикновено.

— Добро утро, госпожо Чанинг. Опасявам се, че не бих могла да ви свържа с господин Чанинг в момента. Той...

— Не, Марша, не искам да говоря със съпруга си. Искам да разговарям с теб. През юли е рожденият му ден, на дванадесети, както без съмнение знаеш, и искам да го замъкна в Ирландия, да отидем в замъка „Дромоленд“ само за четиридесет и осем часа...

— Каква чудесна идея — каза Марша, но тонът ѝ я накара да изпита най-мрачни предчувствия за съдбата на плана си, сякаш Франческа беше предложила да отидат за малко на другия край на света.

— Така че просто бих искала да знам дали ще бъде свободен в този ден и ако не е, дали не би могла да направиш така, че да се освободи.

Настъпи дълга пауза. Марша очевидно се опитваше да ѝ покаже, че това, което се иска от нея, не е толкова лесна работа и не може да бъде свършена само с един бегъл преглед на бележника с ангажиментите на Бард.

— Не — каза тя накрая, — колкото и да е необичайно, госпожо Чанинг, в разписанието му няма нищо, насрочено за този ден. А, освен работен обяд с господин Буут. Мога да поговоря с него по въпроса, ако желаете. Ще идва днес по-късно.

— Не, няма нужда Марша, аз ще свърша тази работа. Искам лично да говоря с него. Благодаря ти.

— Франческа, каква приятна изненада. Как си, скъпа? Съжалявам за вашия Лайъм. Изпратихме му цветя и някаква дреболия.

— Много любезно от твоя страна, Дъги — каза Франческа. — Той ще се оправи. Вчера бях за малко при него да го видя и...

— Много добре си постъпила — каза той, — много добре.

— Не знам. Както и да е, Дъги, радвам се, че те заварих. Мислех, че може да си на тазсутрешното съвещание.

— О, не. — Тонът му изведнъж стана по-предпазлив. Усети се и нещо друго — като че ли беше обиден. Дали нарочно не го бяха поканили? Франческа знаеше, че Бард се отнася твърде пренебрежително към уменията му да води преговори. „Бива го единствено да завързва познанства — беше казал той веднъж, — но това негово качество е незаменимо.“

Тя знаеше, че е вярно. Беше наблюдавала как действа Дъги на приеми, вечери, дори и когато беше на почивка. Забелязваше от сто метра потенциалния клиент или човек, от когото можеше да се изкарат пари. Особено пък на игрището за голф. След това неусетно го оплиташе в мрежата си. Милият Дъги! Липсваше й. Напоследък, след идването на Тереза, не го виждаха много често. Имаха такива хубави спомени заедно, когато беше жива Сюзън. Тя се държеше много майчински с Франческа и изобщо с всички. „Сега обаче нещата бяха съвсем различни — помисли си тя с тъга. — Тери беше толкова майчински настроена към нея, колкото легендарната Боадисеа^[1].“

— Чух, че бебето не е много добре. Как е тя? Бедното малко създание! Много ми беше приятно да я видя на Великден. Трябва да я доведеш някой път тук — каза с известна тъга Дъги.

Франческа се почувства виновна.

— Сега, изглежда, е по-добре. Все си повтарям, че докторите сигурно си знаят работата. Дъги, трябва да дойдеш и да останеш за някой уикенд в Стайлингс. С Тери, разбира се. А как е тя?

— Добре е. Тази седмица е много заета с бизнеса си. Има някакъв голям търговски панаир в Бирмингам. Нали знаеш, там е офисът й.

— Не, не знаех.

— Това момиче е голяма работа. Компанията й се развива — каза той гордо. — Не я виждам толкова, колкото бих искал. Прекарва много

от времето си в Бирмингам. Работи за компанията.

— Е, да, разбира се. — После Франческа каза, само колкото да поддържа разговора, а не за да проверява Бард: — Разбрах, че холдингът „Чанинг“ е вложил известна сума в нейната фирма. Тя сигурно е доволна.

Настъпи продължително мълчание. Дори доста продължително. По необяснима за нея причина тя се почувства изнервена. След това той предпазливо каза:

— Аз... не знаех.

— Така ли? А... разбирам. Е, както и да е. — Тя се почувства неловко и объркана. — Бард само спомена за това. Може и да не съм го разбрала. Да, сигурно така е станало. Не е много трудно да не го разбере човек. Нали го знаеш какъв е? Може само да е казал, че има намерение. Всъщност сега, като се замислих, точно така го каза. Съжалявам, Дъги.

— Няма нищо, скъпа.

Сега тя вече не само че се чувстваше неловко. Имаше и нещо друго. Пак се залута в плетеницата от полуистини. По дяволите! Защо изобщо го спомена? Защо не остави нещата да се развиват сами? А и защо Бард ѝ беше казал нещо, което не е истина?

Премина към същността на обаждането си, като се опитваше да отвлече както своето внимание, така и това на Дъги.

— Виж сега, Дъги, имам нужда от помощта ти. Възнамерявам да отвлека Бард на рождения му ден тази година. Само за една четиридесет и осемчасова идилия, вероятно в Ирландия. — Почувства, че идеята внезапно вече не я привличаше толкова, но беше принудена да продължи, поне засега. — В този ден той има работен обяд с теб. Не може ли тихомълком да го отменим, а ти да не му казваш? Например да му кажеш, че си зает с нещо друго.

— Да, разбира се. Никакъв проблем. Забравих, че е рожденият му ден. Освен това тази среща беше само една възможност. Считай го за сигурно, Франческа.

— Благодаря ти, Дъги. А ти как си?

— Кой, аз ли? В страхотна форма съм.

Горкият Дъги. Приличаше на стар кораб, който все още продължаваше да се движи. Тя се почувства ужасно, че го беше

притеснила. Но въпреки това искаше да продължи. Трябваше да продължи...

— Добре, а... Дъги...

— Да?

Внезапно ѝ се стори, че е глупаво да не се опита да разбере защо Тереза е била в „Чанинг хаус“ онази нощ. Дъги сигурно знаеше.

— Дъги, питах се, Тери често ли ходи в „Чанинг хаус“?

— „Чанинг хаус“ ли? — Гласът му изведнъж стана предпазлив.
— Не, разбира се. Освен ако аз не съм там. Защо питаш, скъпа?

— Защото онази нощ тя беше там. Отбих се да занеса нещо на Бард и я заварих. Изненадах се. Това е всичко.

— Коя нощ? Кога е била тя там? — Гласът му се промени още повече. Вече не беше толкова предпазлив, а по-скоро напрегнат и гневен.

— Всъщност миналия петък. Бард точно се беше върнал от Стокхолм. Честна дума, Дъги, няма значение. Само си помислих...

— Тя не ти ли каза причината? Аз откъде бих могъл да знам? Ти защо не я попита? — Сега гневът му се беше насочил срещу нея. Това не му беше харесало. Не одобряваше цялата ситуация.

— Не я попитах. Работата е там, че Бард страшно бързаше и беше отишъл само да се преоблече, а аз се втурнах и... — Господи, тя наистина се забърка в голяма каша. Глупаво беше, че изобщо започна този разговор. Явно той подозираше нещо и тя се чудеше как да се измъкне. Изведнъж я осени идея. — Сигурно е обсъждала с него въпроси, свързани с фирмата си. Не мислиш ли, че е така?

— Да, разбира се. — Усети как той се почувства благодарен за предположението ѝ. — Да, така е било. Всъщност сега, като се замисля, тя ми спомена нещо такова. Да, това е обяснението, сигурен съм.

— И аз мисля така. — Единственото желание на Франческа беше да прекъсне този разговор. — Както и да е, Дъги, бъди здрав и не забравяй за дванадесети.

— Няма да забравя, разбира се. — Беше някак разсеян. — Дванадесети. Всичко ще бъде наред. Бъди сигурна.

— Благодаря ти. Довиждане, Дъги. Много се радвам, че си поговорихме.

— Какво имаше на дванадесети? О, да, разбира се. Довиждане, скъпа. — Усилията му да се върне към действителността бяха съвсем очевидни. — Да, няма да забравя. И доведи малката да я видим. А и младият господинчо. Тери много ще се зарадва. Тя много обича деца, нали я знаеш... Чудесно момиче е. Преобрази ми живота.

— Много хубаво — каза Франческа. — Това е чудесно, Дъги. Довиждане.

Тя остави телефона и се загледа в него. Каза си, че всичко е наред. Разбира се, че беше наред. Тери просто не е искала Дъги да знае, че ще моли Бард да вложи пари в компанията ѝ. Това е всичко. Е, въпросите ѝ бяха поставили Тери в неловко положение, но това не я смущаваше, въпреки че ѝ беше мъчно за Дъги. Милият Дъги!

Франческа стана, направи си кафе и се обади по телефона в замъка „Дромоленд“. След това погледна часовника си и реши, че има време да посети отново Лайъм преди обяд.

„Лонгмън и Дрю“ — счетоводната фирма, наета от банката „Метюънс“ да проучи работите на корпорацията „Чанинг“, беше представила временния си доклад, който се стори твърде окуражителен на Дезмънд Норт от „Метюънс“. Бяха направили най-обстоятелен преглед на банковите сметки на корпорацията, бяха водили дълги и изтощителни разговори както с господин Чанинг, така и с господин Барбър и бяха установили, че всичко е абсолютно наред. След няколко дни трябваше да представят окончателния си доклад. Дезмънд Норт въздъхна с облекчение и реши, че е проявил прекалена предпазливост, след което направи резервации за кратка двудневна почивка във Флоренция за себе си и любовницата си.

Грей седеше в кабинета си и се чувстваше ужасно нещастен. Триша му беше направила чай и той го беше изпил, без изобщо да усети вкуса му. Едва когато остави чашата си върху бюрото, осъзна, че чаят е прекалено силен. Веднага усети, че му се повдига. Днес му се гадеше доста често. „Утринен махмурлук“, каза си той и се опита да погледне въпроса откъм смешната страна. Не се получи обаче. Опита да се съсредоточи върху работата си, но заниманието не му се стори

твърде важно. Беше понеделник и напрежението не бе голямо. Нямаше нищо, което да покачи адреналина в корема му. Върху бюрото му лежеше единствено бележка от главния редактор, той искаше от него да осъвремени статията си за Европейския валутен съюз, което едва ли би разсеяло достатъчно мрачното му настроение, а това не беше добре. Неговата най-голяма утеха беше работата — втората му жена, както обичаше да казва Бриони. Тя го възбуждаше, действаше му стимулиращо, поддържаше интереса му, успокояваше болката, отървяваше го от депресията и твърде често заменяше или най-малко съперничеше с успех на плътското желание. Той наистина обичаше работата си. Често казваше на хората, че би я вършил и без заплащане, което не беше вярно, но те знаеха какво има предвид. Той просто не можеше да си представи как някой би искал да върши нещо друго. Противно на всякаква логика, всяка друга работа му се струваше несравнима. Смяташе, че всеки би я вършил, ако можеше, и се мислеше за голям късметлия, защото притежаваше способности, които му позволяваха да прави това. Бриони често му задаваше въпроса колко дълго още би могъл да мисли така. За нея той просто беше един фукльо и егоист; тя смяташе, че всичко идва от суетата да вижда всяка седмица името си, изписано над поредната статия, и, разбира се, беше права, но нещата не се изчерпваха с това. Имаше и нещо друго — удовлетворението да откриеш отправната точка, да ти дойде идеята, да попаднеш на личност или на ситуация и да направиш от това материал, да разговаряш с хората, да ги изслушваш, да се ровиш във фактите, да обмисляш, да отделяш зърното от плевата. Не звучеше кой знае колко вълнуващо, но това бе съзидателен труд, който даваше цвят и пълнеж на материала, поставяше нещата на истинските им места.

Внезапно отново усети, че му се повдига. Стана и отиде в тоалетната. Остана там дълго време, като държеше главата си в ръце. Отново се питаше как и защо беше го направил, какво ли прави Бриони, дали е добре, или се чувства толкова зле, колкото него, надяваше се и се молеше да не е сбъркал, да не е захвърлил щастието, да не е изхвърлил бебето заедно с мръсната вода — господи, откъде му идваха наум подобни сравнения?

После отново се замисли за Тереза Буут, а това го насочи към Дъги, корпорацията „Чанинг“, Сам Илингуърт и материала, който според него можеше да излезе от тази работа. Постепенно интересът и

вълнението го завладяха и обсебиха съзнанието му. Взе съботния брой на „Файненшъл Таймс“ и проучи курса на акциите на корпорацията „Чанинг“. Имаше леко спадане. В петък обаче то беше по-съществено — с цели седем пункта. Той се посвъзвзе, върна се при бюрото си и набра номера на Сам.

— Сам Илингуърт на телефона.

— Здравей, Сам. Обажда се Грей Таунсенд. Питам се дали си свободна днес за един обяд. Можем да поговорим за тенденциите в търговията с недвижимо имущество, за непоклатимите цени на акциите ви или за каквото искаш.

— Опасявам се, че няма да стане. Много бих искала, но... тук е малко напрегнато. По цял ден има важни съвещания.

— Е, добре — каза твърде разочарован той. — Може би някой друг ден. Нали са непоклатими?

— Кои? А, имаш предвид цените на акциите? Да, разбира се.

— Въпреки че в петък не беше съвсем така.

— Да, вярно е, но днес положението е по-добро.

— Така ли? Това има ли връзка с важните съвещания?

— Не, разбира се. Грей, я не ме баламосвай, знаеш, че е безсмислено. Но се радвам, че се обади. Искан да те помоля за една услуга. Не е нищо вълнуващо и предполагам, че няма да се заинтересуващ, но поне ще съм изпълнила задължението си...

— Остави ме да отгатна. Бард Чанинг иска да се помотая при вас няколко дни.

— Неее. В едно отношение обаче си на прав път. Госпожа Чанинг ми се обади по телефона тази сутрин и ме попита дали познавам някой приятен и добронамерен журналист, който да отрази една благотворителна инициатива този петък.

— Сам, за бога, аз да не съм някое скапано репортерче. — Нещастieto го беше направило лесно раздразнителен.

— Знам, Грей, съжалявам. Казах ти, че не е нещо вълнуващо. Но... както и да е, забрави за това. Съжалявам.

Тя така се притесни, че на него му дожаля за нея.

— Що за инициатива ще бъде?

— Една разпродажба. Организира я Тим Кенеди. Може и да е забавно. Да знаеш някой, който би отишъл? Ще изкара една безплатна вечеря в „Гросвенър хаус“.

— Не звучи толкова зле. — Замисли се какво имаше да прави в петък вечерта. Щеше да бъде сам, както и през всички бъдещи петъци. Това мероприятие за набиране на средства го заинтересува поне в онази си част, която засягаше едрия бизнес. — Самата госпожа Чанинг ще присъства ли на вечерята? — попита той.

— Да, разбира се. Ще видиш, че тя е много приятелски настроена към журналистите и е готова да помогне. Всъщност тя е една много приятна жена. Ще ми се обадиш ли, ако се сетиш за някой, който би могъл да отиде?

Грей взе решение.

— Току-що се сетих за един. Аз — каза той.

Изведнъж при мисълта, че ще срещне Франческа Чанинг, се почувства по-добре.

Алън Ферърс бе новоизгряваща звезда в търговския отдел на брокерската къща „Джоунс Олдбъри“. Беше типичен представител на новата младеж, изкарваща хляба си с компютърните си умения. Израснал бе в сграда — собственост на кметството в Далстън. Баща му беше шофьор на автобус. Напусна училище, когато навърши шестнадесет години, въпреки настоятелните предупреждения на баща си и директора на училището, че може да остане цял живот безработен и да мизерства. След няколко седмици си намери работа като момче за всичко на Борсата за ценни книжа, а сега печелеше на година четири пъти повече от училищния директор и осем пъти повече от баща си. Веселяк с приятна външност, той си падаше малко скандалджия, беше твърде цапнат в устата и често се хвалеше, че надушва доходната сделка така, както пес надушил кучка.

Алън отваряше третата кутия с диетично пепси за деня и разпечатваше втория си пакет цигари, като същевременно се мъчеше да реши дали да не покани на едно питие след работа Керъл Хардинг. Тя седеше точно срещу него и имаше най-големите цици, които беше виждал от доста време, като изключваше тези по страниците на вестник „Сън“. В този миг екранът светна и на него се появиха няколко реда числа, които започнаха да се сменят във вълнообразна последователност.

— Твърде интересно, скъпи. — Той много обичаше компютъра си и винаги се обръщаше към него така. Посегна към телефона, за да се обади на Грейдън Таунсенд, когото също много обичаше и който през последните две години, а дори и от малко по-дълго, му се отплащаше за полезната информация с бутилки шампанско. Естествено, от подобрени марки.

На обяд Грей отиде до една кръчма на ъгъла на улица „Хай Холборн“ и изпи някаква неприятно топла айсбира, като си мислеше, че в добрите стари времена, когато „Флийт стрийт“^[2] беше по-скоро име на улица, отколкото понятие, човек можеше да срещне голям брой добродушни и весели пияндета от бранша, с които да се насвятка до забрава. Сега редакциите на вестниците бяха пръснати из целия град като някои изолирани хотели, от някогашното място вече не беше останало почти нищо и човек не можеше просто да си побъбри приятно с някого. Докато дъвчеше воднистия маринован лук, Грей си мислеше, че по принцип в живота има все по-малко неща, заради които си струваше да се живее.

Когато се върна в редакцията, за него имаше три съобщения. Едното беше от Тереза Буут, която го уведомяваше, че е получила поканата му, но щяла да отсъства два дни по работа. „Отново ти благодаря за приятното прекарване в «Риц», ако това не ти прозвучи твърде компрометиращо. Надявам се, че не си обърнал голямо внимание на съвета ми. Не беше от най-добрите.“

— Благодаря ви, госпожо Буут — провикна се той.

Второто беше от Кирстен Чанинг, която организираше парти в събота и го канеше да дойде с приятелката си.

— Как ли пък не — отговори Грей на телефонния секретар. — Чувствам се като Метусалем. Мисля, че няма да дойда, благодаря. — Реши да ѝ изпрати картичка, в която да я уведоми, че не би могъл да присъства. Това би му спестило обясненията и извиненията.

Третото беше от Алън Ферърс от „Джоунс Олдбъри“, който го уведомяваше, че акциите на фирмата, за която бяха говорили предишната седмица, току-що са скочили с петнадесет пункта. Грей забрави за Кирстен и Бриони и за всичко останало. Веднага набра номера.

— За „Чанинг“ ли става дума?

— Да.

— И на какво мислиш се дължи това, Алън?

— Само на едно нещо. Някой е купил един тон от тях.

— Какво е тон?

— Ами... да кажем, акции най-малко за един милион лири стерлинги.

— Мама му стара! — възкликна Грей. — Да имаш някаква идея кой би могъл да бъде?

— Не, но започнах да разпитвам тук-там заради теб. Ако науча нещо, ще те уведомя. Както и да е, вече ми дължиш няколко питиета.

— Ще ги получиш.

Той затвори телефона и остана, загледан в него. Внезапно се почувства съвсем различно. Беше развълнуван и зареден с енергия. Нещо беше на път да стане. Инстинктът му не беше го подвел.

— Господин Кларк? — Беше гласът на Марша. — Господин Чанинг иска да отидете в кабинета му, ако обичате.

Сърцето на Оливър се сви. Сега пък какво беше направил?

— Веднага ли?

— Да, разбира се. Ако ставаше въпрос за друго време, щях да ви го кажа.

Стара кранта. Господи, колко я мразеше. Някой ден той щеше да каже на Бард Чанинг какво всъщност тя представлява. Сложи си новото сако. Купил го бе по време на обедната почивка от „Пол Смит“. Всъщност беше твърде скъпо, но той нямаше за кого да харчи парите си. В това отношение в Гърция нищо не се получи. Забърза към кабинета на Бард.

— Влезте направо, моля.

Бард говореше по телефона. Махна с ръка на Оливър да седне. Не изглеждаше да е ядосан. Дори не беше и нервен. На масичката за кафе имаше лъскава брошура с данни за Световната земеделска федерация. Оливър започна да я прелиства.

— Такива неща интересуват ли те? — Бард беше приключил разговора по телефона.

— Какво? А... да, интересуват ме. Ако бях без ангажименти за една година, бих работил за подобна организация.

— Пак можеш да го направиш. Ти си още много млад. Вземи пример от Барнаби.

— Да — каза Оливър и се замисли за Барнаби, който се скиташе в която част на света му хрумнеше, подсигурен от парите на баща си, без да го е грижа, че трябва да завърши възможно по-скоро образованието си, за да започне сам да си изкарва хляба.

— Говоря сериозно. Ако ти се прави нещо такова, бих могъл да ти помогна. Важното е човек да прави подобни неща, докато може.

Оливър го погледна.

— Благодаря ви, господин Чанинг. Много ви благодаря.

— Това е една от любимите ми организации, на която съм спонсор — каза Бард. — Тези хора вършат нещо полезно, а не седят само на задниците си с протегнати за подаяния кутии.

— А не протягат ли кутията си към вас? — попита Оливър, като погледна брошурата.

— Какво? Всъщност да. Имам един благотворителен фонд, средствата от който отиват главно за тях. С тези пари обаче те вършат нещо полезно. Това искам да кажа.

— Да, разбирам. — „А ти плащаш по-малко данъци, помисли си Оливър. Не ставай циничен. Той току-що ти направи фантастично предложение.“

— Както и да е, просто исках да си поговорим — каза Бард. — Исках да разбера как изкарахте почивката.

— Беше чудесно — отвърна Оливър, който наистина беше останал много доволен, въпреки че откъм романтична гледна точка нямаше кой знае какви преживявания. Леководолазният спорт, разходките със сърф, топлото време. — Сега мама се чувства много по-добре. Много ви благодаря, господин Чанинг, всички останахме много доволни.

— Добре. Чудесно. Доколкото разбрах, в края на краищата майка ти се е отказала да се среща с госпожа Буут, нали?

— Да, мисля, че сте прав — отвърна малко смутено Оливър. Беше се надявал да не стане дума за това.

— Тя ми писа, че ти си й дал да разбере, че не одобрявам много тази идея и затова нямала намерение да я осъществи. Много мило от

нейна страна. Оценявам жеста ѝ, Оливър. Между нас да си остане, но мисля, че ѝ спестихме доста неприятности. Не искам да кажа, че госпожа Буут е имала никакви лоши намерения, но...

— Не — отвърна Оливър. — Не мисля, че е имала. Всъщност тя е една наистина много мила жена.

Каза го с категоричен тон. Бард го погледна леко развеселен.

— Ти си смело момче, Оливър. Това ми харесва.

Какво трябваше да отговори пък на това? Оливър предпочете да запази мълчание.

— Е, това е всичко. А, щях да забравя. Казах на господин Барбър да ти повиши заплатата. С две хилядарки годишно. Досега заплатата ти беше по-малка, защото беше на изпитателен срок. Работеше много упорито и се справи добре. Даваш приноса си за нашия колектив. Надявам се да останеш при нас.

Оливър толкова се изненада, че изпусна брошурата. Тя падна на пода и той се загледа в нея. Мина му мисълта, че от тук нататък, когато срещнеше инициалите СЗФ, винаги щеше да изпитва смесено чувство на задоволство и неудобство. Задоволство от факта, че Бард Чанинг го цени, беше му го казал и дори показал по твърде щедър начин, и неудобство, че получава възнаграждението не само заради това, че беше добър помощник на Пийт Барбър.

— Господин Таунсенд? Здравейте, млади приятелю. Обажда се Дъглас Буут.

Гласът му прозвуча странно. Беше малко напрегнат и разтреперан, въпреки че явно се опитваше да изглежда съвсем непринуден. Грей беше се унесъл в мисли, докато чакаше обаждането на Алън, но сега рязко се изправи.

— Здравейте, господин Буут. Как сте?

— Чудесно, чудесно. Разбира се, малко повече слънце не би ми навредило, но така е с всички ни. Вижте... разговаряли сте с жена ми, нали? Чух съобщението, което сте оставили на телефонния секретар.

— Да, наистина, господин Буут. — Господи, работата ставаше сериозна. Не трябваше да се обажда. Каква тактика да възприеме, какво да каже? Трябваше да бъде благодарен на Бога за лъжата, с която беше започнал от самото начало. Хвана се за нея като удавник за

сламка. — Подготвям един материал за имотите под аренда. Мислех да включа и нейната фирма.

— Да, сигурно. Тя е умно момиче. Много умно.

— Така е — съгласи се Грей, въпреки че дори и в този твърде деликатен случай му беше трудно да определи Тереза като момиче.

— Но... вижте. — Буут беше притеснен и се чувстваше неудобно. — Тя има някои смешни хрумвания за... за компанията „Чанинг“. Не знам какво ви е казала, но не бих искал вие да... да си създадете погрешно впечатление за нас.

— Господин Буут — каза предпазливо Грей, — уверявам ви, че никога не съм мислил за компанията „Чанинг“ по друг начин, освен като за абсолютно преуспяваща, надеждна и авторитетна и изобщо отговаряща напълно на всички възможни суперлативи. — Господи, тук можеше да загази. Все едно, че стъпваше по подвижни пясъци. Една погрешна стъпка, и можеше да затъне.

— Да, надявах се да го кажете. Професията ви изисква да знаете нещата с абсолютна точност. Не е ли така? Черното — черно, а бялото — бяло. Никакви полуистини и тем подобни глупости. Вие не сте като таблоидните вестници.

— Не, разбира се.

Настъпи продължителна пауза.

— Вижте — каза припряно Буут, явно преценил, че не е много убедителен, — мисля, че не бях съвсем ясен. Дали не бихме могли да се срещнем? Бих искал... да обсъдим заедно някои неща.

— Да, разбира се, бихме могли. Кога бихте...

— Ами днес не мога да мръдна от тук през целия ден. Имам насрочени много съвещания... Предстои ми и пътуване за няколко дни. Може би идната седмица... да речем, след една седмица, считано от утре. Какво ще кажете?

— Чудесно, господин Буут. Много добре. Позволете ми да ви поканя на един обяд.

— О, не, не, няма нужда. И ме наричайте Дъги. Всички ми казват така. Не, аз ще ви поканя. В един часа в „Реформата“. Предпочитам там, отколкото в някой ресторант. По-спокойно е. Не е нужно да казвам, че...

— Че разговорът ще бъде поверителен? Разбира се. Не съм си и помислял друго нещо.

— Не планирате да пишете нищо... за „Чанинг“ за следващия брой, нали?

— Не, Дъги, обещавам ви. Давам ви думата си на журналист. Знаете колко е ценно това. Съвсем сериозно ви обещавам. Не съм планирал нищо. Въпреки че...

Сега трябваше да изиграе номера без грешка. Не искаше да изплаши старчето, но все пак, докато се чувстваше нестабилен и със свален гард, не беше зле да му зададе един въпрос.

— Да?

— Ами забелязах, че преди няколко дни цените на акциите ви леко са спаднали.

— Така ли? — Сега той отново се превърна в предишния Дъги — хлъзгав като мокра връв. Тъкмо тази внезапна промяна показва на Грей, че той лъже. Беше влязъл отново в обичайната си роля — тази, в която беше най-добър. — О, никога не обръщам внимание на подобни неща. Цените падат и се качват. Това е нещо като крайбрежното плаване. Осмелявам се да кажа, че утре сутринта картината ще е съвсем друга.

„Да, обзалагам се дори, че знаеш защо“, помисли си Грей. Господи, колко обичаше тези игрички. Те бяха също като секса.

Той се усмихна.

— Надявам се да се окажете прав. Значи всичко при вас е наред? Въпреки онзи проект в Доклендс и така нататък. Все пак той сигурно ви е едно ужасно бreme.

— О, не, напротив. Виждали сме далеч по-лоши неща. Познавате Бард. Много го бива да се измъква от трудни ситуации. Ама много, наистина.

„Да — каза си Грей, — но зависи от ситуацията.“ След това, като че ли стреснат от собствените си съмнения, каза:

— Ще се видим идния вторник, Дъги.

— Да, във вторник, точно така. Вижте какво, пак ще повторя — каза той, вече не така спокоен и поизоставил обичайната си роля. — Не искам да оставате с погрешни впечатления. Няма нищо обезпокоително, разбирате ли? Просто нещата се развиват по стария познат сценарий с двете лири и четирите пенса.

— Какво искате да кажете? Не ви разбирам — учуди се Грей. Започна да си мисли, че и той самият нещо не е наред.

— О, сигурен съм, че го знаете. Става въпрос за една от прочутите китайски игрословици. По време на някаква битка, мисля, че беше в Индия, някой казал: „Изпратете подкрепления, готвим се за настъпление!“ Тогава, естествено, не е имало радиовръзка и заповедта се предавала шепнешком по редицата. Когато стигнала до щаба, тя била вече в следния вид: „Пратете лира и два пенса, готвим се за танц.“ Сега ясно ли ви е какво имам предвид?

— Да, разбирам — каза още по-предпазливо Грей. — Уверявам ви, че не бихме искали нашият вестник да стане източник на подобно недоразумение, Дъги. Ще се видим във вторник.

По дяволите, това пък какво беше? Какво беше накарало Дъглас Буут да стигне дотам, че лично да му се обади? Какво толкова му беше казала Тереза? И как е разбрал, че е разговаряла с него? Освен ако самата тя не му е казала. Но защо ѝ е било нужно да го изнервя и да го манипулира по такъв начин?

Той отново включи телефонния секретар и върна записа с нейното съобщение. Заслуша се в гласа ѝ, закачлив и спокоен, изказващ му благодарност за приятното прекарване в хотел „Риц“, и отново се запита какво, по дяволите, си мисли Дъги за техния разговор.

Алън Ферърс му се обади в пет часа.

— Това ще ти хареса.

— Кое? За акциите ли?

— О, нямам намерение да ти го казвам по телефона. Искам да ме чакаш след половин час в „Корнис“ с добре изстудена бутилка шампанско.

— Ще бъда там — увери го Грей.

Алън пристигна твърде развеселен.

— Как си, момчето ми?

— Добре, Алън — усмихна се насреща му Грей, като си мислеше, че при малко повече въображение и някои биологични дадености той би могъл да бъде баща на Алън, а не обратното. — А ти?

— Добре, дори много добре. Припечелих някоя и друга пара. Отчасти благодарение на твоите приятели от „Чанинг“.

— Така ли?

— Дааа. Купих, а след това препродадох малко от техните акции и спечелих хубава сумичка. Цената на акциите им отново се вдигна. Върна се отново на три лири.

— В такъв случай би трябвало ти да платиш бутилката — подкачи го Грей.

— Да, но няма да го направя. Ще водя едно много хубаво момиче на вечеря. Ама много хубаво. Бих казал, че перспективите са чудесни. Няма да се задържам много тук.

— Казвай кой е бил? — настоя Грей.

— Кой е бил какво?

— Алън, не ме будалкай. Кой купи акциите? По-добре ще е да ми кажеш, защото иначе ще ти набутам тази сметка в задника.

— Добре де, добре. Очевидно два офшорни фонда. Единият се намира на Каймановите острови, а другият в Джърси, Сам разбираш какво означава това. Като имаш предвид лекото спадане на цените на акциите преди няколко дни.

— Не бих си и помислил подобно нещо — отвърна Грей.

---

[1] Британска кралица от времето на римското владичество над Британските острови, известна с жестокия си нрав. — Бел.прев. ↑

[2] Улица в Лондон, на която са разположени редакциите на редица вестници. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 11

Тази сутрин болката беше много силна. Прекара отвратителна нощ. Надяваше се болката вече да започне да отслабва. Все пак от катастрофата бяха изминали пет дена. Но тя не отслабваше и дори му се струваше, че се засилва. Дебнеше го в тъмното и ставаше непоносима в края на четиричасовия период, когато действието на успокоителното започнеше да намалява. Най болеше кракът. Там болката беше изгаряща. Почти виждаше счупената, нащърбена кост да опира в плътта. Помоли дребничката нощна сестра да му сложи още една болкоуспокояваща инжекция, чието чудотворно действие го спасяваше от мъките. Но старшата сестра отказа, като направо му заяви, че вече са му дали повече успокоително, отколкото е добре за него, и го посъветва да опита да се отпусне и да диша дълбоко, ако го заболи много силно.

— Прилича ми на раждане — каза той и се ухили насреща ѝ, обаче от това болката в гърдите и ребрата стана още по-непоносима. Нощите бяха ужасни. Особено дългите часове в тъмното, когато не можеше да заспи и броеше минутите до следващата инжекция. Не беше честно. Беше абсолютно сигурен, че ако се намираше в някоя луксозна частна болница, щяха да му дават толкова успокоителни, колкото пожелаеше. Освен това трябваше да търпи всичките унижителни процедури: уринаторите и нощните гърнета, баните под одеялото. Трябваше да слуша как другите пациенти стенат, хъркат и повръщат. Господи, беше ужасно. Направо ужасно.

Наоми идва на два пъти да го види. Не говореше много и не остана дълго. Само му донесе книги и малко плодове. Каза му, че е имал късмет, след като е останал жив, както и още няколко други ободряващи клишета, а после си тръгна. Не доведе децата, които сигурно щяха да го зарадват. Знаеше, че тя още му се сърди, задето ги е оставил сами, когато е тръгнал за капките.

— Ако Джаспър не беше почукал на семейство Дънкън в съседната къща, щяха да останат сами с часове. Всичко можеше да се

случи. Защо поне не каза на някого да ги наглежда от време на време?

— Тогава не ми дойде наум — отвърна той. Явно Мартина Дънкън не беше споменала, че е повърнал, и това беше много мило от нейна страна.

Погледна часовника си. Беше осем часът, а му се струваше, че бяха изминали много часове от деня. Имаше чувството, че вече е след обед. Погледна към младежа, който лежеше на леглото до него. Бяха го довели през нощта. Имаше сътресение на мозъка, а двете ръце и единия крак бяха счупени. Беше паднал от водосточна тръба и трябваше да го оперират. Сигурно е било при опит за кражба с взлом. Все още беше в безсъзнание от упойката. Имал е късмет, педалът му с педал. Почакай, тепърва има да видиш зор, приятелче.

Сестрата се приближи към леглото му с абсолютно официален вид.

— Добро утро, господин Чанинг. Как се чувствате днес?

— Отвратително — отвърна Лайъм.

— Горкият. Болката не намаля ли?

— Не. Засили се. Какво ще правите? — попита той, когато я видя да дърпа завесите около леглото му.

— Ще ви проверя превръзките, да не стане някоя инфекция. Не искате да получите гангрена, нали? — Тя му се усмихваше и цялата работа ѝ се струваше забавна, но на него му се щеше да я удари.

— Не ме интересува — отвърна той.

— А би трябвало. Я да видим сега какво е положението. Време е също да се измиете. Трябва ли да изпразня бутилката ви?

— Не — отвърна той с досада.

— Не пиете достатъчно вода — каза тя строго. — Трябва да поемате повече течности, важно е. А сега да свалим горнището на пижамата. Хайде. А, господин Чанинг, щях да забравя. Обади се госпожа Франческа Чанинг. Ще дойде тази сутрин да ви види. Имате много хубава мащеха. Третата поред ли ви е?

Лайъм се отпусна на възглавницата и вече не обръщаше внимание на болката. Не го притесняваше и смяната на превръзките, нито дори неудобството, че една от новите сестри — австралийка по произход, твърде грубо миеше деликатните му части.

Изведнъж изпита истинско удоволствие по две причини: първата беше чудесната перспектива да види Франческа, да бъде с нея, да я

гледа и да разговарят. Втората беше по-сложна. Щеше да изпита наслада от нещо, за което си беше мислил през дългите мъчителни часове на сполетялото го страдание и се беше гневил на човека, който всъщност беше причината да стигне до това състояние — човекът, който носеше истинската вина за катастрофата: неговият баща. Това беше нещо, което му се бе сторило много интригуващо и привлекателно, когато за първи път му мина през ума. Помисли си го, след като тя дойде да го види в деня след катастрофата. Беше го целунала, а той лежеше на леглото и я гледаше, усещаше близостта ѝ, топлината от присъствието ѝ и аромата, който лъхаше от нея. Когато осъзна какво би могъл да направи, той го усети почти физически. Беше едновременно шокиран и възхитен и остана да лежи часове наред, забравил страданието. Прехвърляше отново и отново в главата си всички „за“ и „против“. Мислеше си за една връзка между него и Франческа — красивата, желана и не съвсем щастлива Франческа, а също и как би отмъстил по този начин на баща си. Това щеше да бъде едно прекрасно, страхотно и невъобразимо до този момент отмъщение.

„Наистина гениално хрумване“, помисли си Грей, когато пристигна на разпродажбата, организирана от Франческа. Една великолепно възможност да опипа почвата. Мудността, с която напредваше разследването му, го изкарваше от търпение. Може би, ако тази вечер му се удадеше възможност да размени няколко думи с Чанинг, той дори би могъл да се съгласи в края на краищата да му даде интервю. Въпреки че, като се има предвид последният скандал с материала в онзи вестник, както и появилите се в печата съобщения за катастрофата на сина му, той сигурно щеше да бъде по-предпазлив откогато и да било.

Както можеше и да се очаква, бяха го сложили на една маса с отговарящата за връзките с пресата за събитието, един репортер от занимаващ се предимно със светския живот вестник и една ужасна жена на име Дафне някоя си, която се представи като завеждащ социалната хроника на някакво списание. Беше му много забавно да наблюдава как Тим Кенеди буквално измъкваше парите от джобовете на хората. Тим наистина го биваше много в тази работа. Вече беше пуснал в ход всички ласкателства и целия си чар и беше успял да

измъкне от присъстващите в балната зала на „Гросвенър хаус“ 20 000 лири, а сега си беше поставил задачата до края на разпродажбата да удвои сумата. Водещият разпродажбата беше дребно човече, но един от най-добрите в бранша и можеше да убеди хората, както го беше направил тази вечер, да платят 5 000 лири за едно протрито плюшено мече, което обаче било притежание на доста известна аристократична личност, 6 000 лири за посредствена картина, нарисувана от знаменит художник, 10 000 лири за уикенд за двама в хотел „Сенди Бей“ в Ямайка при условие, че снимките на онези, които щяха да се възползват от възможността, ще се появят на страниците на списание „Тетлър“. В момента той ги обработваше с почти сексуален плам за главния обект на разпродажбата тази вечер — покупка на част от акциите за един състезателен кон на име Сладур.

Започна отдалече.

— Хайде сега, дами и господа, да започнем с... какво, да кажем, с десет хиляди лири за това великолепно животно. То е на две години, този сезон е спечелило няколко състезания. Един чистокръвен кон, от който може да се очаква великолепно потомство. Започваме с десет хиляди в наддаването за това изключително създание. Поправка, за част от това изключително създание. Да, точно за тази част, доколкото ми е известно. (Смях в залата.) Да, разбрах, че и тази част влиза в цената, а с нея и двадесет и пет процента от акциите за него. А също и дял от печалбите — двадесет и пет процента, това е изключително щедро предложение. Така че, хайде, дами и господа, някой каза ли десет хиляди? Не? Девет? Колко казахте, сър? Пет? О, моля ви се, това е сериозна обида — и за коня, и за мен, и за цялата разпродажба, която е с благотворителна цел. Хайде, моля, сега. Седем? Тогава шест? Дами и господа, ще си загубя работата. Да? Господин Чанинг? Шест? Чудесно. Кой ще предложи повече от шест? Шест хиляди лири за това царствено животно. Благодаря ви, сър, шест хиляди и петстотин. Седем хиляди, благодаря ви, госпожо...

Грей видя как Франческа леко се усмихна и погледна с благодарност Бард, а той отвърна на усмивката ѝ. Сигурно щеше да наддава още два пъти, а след това щеше да се откаже точно навреме. Избираше най-подходящия момент, когато решаваше да наддава. По този начин беше натрупал и цялото си състояние.

Сумата за наддаване нарастваше бавно, но постоянно. Стигна петнадесет хиляди. Грей огледа изумен залата. Ето ги, стоят си тук, докато страната е в ужасна рецесия, и дават петнадесет хиляди лири за част от един кон...

През цялата вечер се забавляваше много. Нищо не му харесваше толкова, колкото да присъства като наблюдател при такива поводи, без да има задължението да каже и дума. Особено го впечатляваха жените. Разграничението между тях беше съвсем очевидно. Имаше председателки на различни регионални комитети, дами от провинцията с дълги рокли и перли, както и други дами, явно приятелки на Франческа и на председателката на благотворителното дружество „Пулс“. Те пък от своя страна бяха разделени на подгрупи — тази на англичанките, с изтънчения им и сдържан шик, и на американките, облечени предимно в копринени костюми или рокли с цепки и явно фалшиви бижута, а също и на чужденките — японки и арабки, от които, както той предполагаше, се събираха най-много пари. Те и техните съпрузи бяха най-активни в разпродажбата.

Вниманието му обаче беше съсредоточено главно върху Франческа Чанинг. Беше запленил от нея. „Тя наистина е изключително привлекателна — помисли си Грей, — дори красива и много стилна.“ Беше облечена в дълга тясна рокля от бяла коприна в гръцки стил, едното ѝ изящно рамо беше голо, а на шията имаше сложна плетеница от перли. Тъмната ѝ коса беше събрана в кок, а съвсем лекият грим подчертаваше големите ѝ тъмни очи и правилния нос. Беше много слаба, дори прекалено, но изключително грациозна. Той я наблюдаваше как се движи между масите, навежда се над някого тук и там, ръкува се с друг, целува трети, усмихва се и отделя на всички заслужено внимание „Като представителна съпруга няма цена, помисли си той. Бард Чанинг трябва да е луд да не си дава сметка за това.“ Надяваше се, че е точно така. Помисли си също, че ако тя, както и доста такива като нея, се чувства самотна, нещастна и пренебрегната, сигурно има много желаещи да я утешат, да засвидетелстват възхищението си и да ѝ отдадат нужното внимание. Сигурно е така. Тя го поздрави много приветливо, ръкува се с него, благодари му, че е дошъл, и го представи на няколко души, включително на Тим Кенеди, и, естествено на Бард. Той се държа

твърде приятелски, дори си спомни за него, но не му каза нищо окуражаващо.

Обявиха, че вечерята скоро ще започне, Франческа се извини и каза, че ще се видят по-късно. И ето сега тя беше до него, усмихваше му се, извиняваше се, че не е могла да му отдели повече време тази вечер. „Наистина е много приятна — помисли си Грей. — Не само е красива и богата, но и много приятна, а това е рядка комбинация.“

— Не се извинявайте — каза той. — Прекарах добре. Срегнах се с много симпатични хора.

— Разпродажбата беше изключително успешна, нали? — попита го Франческа. — Четиридесет хиляди, от които двадесет за част от този кон. Не мога да повярвам. Тим е гений.

— Какво ли не са готови да направят хората, за да се появи името им във вестниците — каза Грей и ѝ се усмихна. — Това ми е добре известно. Но да, Тим си го бива. И друг път съм го наблюдавал на разпродажби. Чудесен е. Откога работите за „Пулс“?

— О... от две години.

— Вие сте председателката, нали? — Той много добре знаеше, че не е, но беше важно да продължи да разиграва комедията и да се прави, че работи за материала, който ще пише.

— Не, аз съм просто един скромнен член на комитета. Миранда е председателката.

— А, да, онази ослепителна блондинка. Много е очарователна. Харесва ли ви тази работа?

— Ами... да. Да, разбира се, харесва ми.

— Изглежда, че не сте много убедена.

— Съжалявам, малко съм уморена.

— Предполагам, че сте имали трудна седмица — каза той, — след като вашият доведен син е в болница.

— Чели сте за това? Да, седмицата ми беше трудна.

Той можеше да си го представи и дори знаеше точната причина. Отношенията на Бард с Лайъм му бяха известни дори още преди Кирстен да даде повече подробности за това.

— Ами да, благотворителната дейност ми харесва. На човек му е приятно да участва в нещо, което дава такъв добър финансов резултат, като тази разпродажба. Чувстваш, че наистина правиш нещо полезно.

Думата „наистина“ като че ли увисна във въздуха и той я погледна.

— Знаете ли, не ми правите впечатление на жена, която си пада много по обеди и вечери.

— Така ли? — Тя го погледна предпазливо, сякаш се колебаеше дали да продължи разговора на тази тема, но после видимо се отпусна и се усмихна. — Ами може би защото не съм такава по природа. Някога, на младини, работех, имам предвид, преди да се омъжа.

— Работата липсва ли ви?

— Да, липсва ми — каза тя внезапно, — много ми липсва. Работех в рекламата и при това бях твърде добра.

— Сигурно. Защо не започнете отново?

— Кажете го на съпруга ми. Не, недейте. Само се пошегувах. — Усмивката ѝ беше малко пресилена.

Тя огледа масата за чаша. Грей веднага реагира, намери ѝ една и я напълни с вино.

— Благодаря ви. И така, дали ще можете да напишете нещо за нас? Имам предвид за тази вечер.

— Ще се постарая — каза Грей. — Мисля, че ще стане.

Всъщност вече беше решил. Във вестника имаха страница с рубрика „Финансов дневник“, а освен това сумата, която беше събрана на разпродажбата, беше значителна. Особено пък за кон. Струваше си да се отбележи накратко.

— Ще бъде чудесно — зарадва се тя, — но предполагам, че няма да е лесно.

— Изненадан съм, че разговаряте с представител на пресата — каза Грей. — След онзи скандален случай с вашата доведена дъщеря.

Лицето ѝ стана напрегнато.

— Това беше... — тя се поколеба — твърде неприятно.

— Много. Но мисля, че вината не е изцяло на Кирстен.

— Така ли? — изрази съмнение тя.

— Да, не изцяло.

— Познавате ли Кирстен?

— Съвсем слабо. Но познавам въпросната журналистка и според мен тя носи главната вина.

— Ами, бих искала да сте прав, но...

— Сигурен съм в това, госпожо Чанинг. Повярвайте ми.

Тя го погледна и се усмихна.

— Да не би Кирстен да ви е завъртяла главата?

— Не, въпреки че е много красива.

— Така е. Прекалено красива, за да ѝ е от полза.

— А, това е интересно. Може ли да има прекалено красиви хора?

— Ами да. Според мен това донякъде е опасно.

— Тогава трябва да се погледнете в огледалото, госпожо Чанинг, и да видите, че и вас ви грози тази опасност.

— Благодаря — каза тя, усмихвайки се.

— Изглежда, съпругът ви не одобрява работещите жени?

— Е, във всеки случай не и работещите съпруги. И най-вече собствената.

— Много старомодно.

— Да. Това нали няма да го пишете? — попита внезапно тя.

— Разбира се, че няма.

— Защото... Не искам да бъда груба, но все пак трябва да внимавам.

— Разбира се. А и вие не сте груба. Но трябва да кажа, че макар много да се възхищавам от съпруга ви, не одобрявам неговото собственическо отношение. Мисля, че трябва да се преборите с това, госпожо Чанинг.

— Отказала съм се. — Гласът ѝ внезапно се промени, тонът ѝ стана по-мрачен. — Вече дори и не си го мисля.

— Не ви вярвам — каза той.

Беше просто много хубаво. Водеха разговор на твърде деликатни теми, а тя беше пийнала доста. Можеше да се възползва от това. Точно се канеше да ѝ напълни отново чашата, когато Франческа каза:

— О, господи! — И в този миг четири жени я връхлетяха.

— Франческа, скъпа, тръгваме си. Просто нямам думи как да ти изкажа благодарността си. Ти си ангел. Тим беше направо чудесен. Страхотен. Кажи довиждане на Бард от нас. Беше ни приятно да го видим. Лека нощ, скъпа.

Те кимнаха сдържано на Грей и се отдалечиха, Франческа срещна погледа му и се усмихна.

— Ето ви дами, които си падат по вечери и обеди — каза му тя. — Нали виждате какво имам предвид?

— Франческа — беше Бард, — мисля, че трябва да си вървим. Става късно, а трябва да работя, когато се приберем.

— Да, разбира се.

— Е, господин Таунсенд, още веднъж ви благодаря и...

Тогава стана нещо непредвидено. Една жена със сребристо руса коса и кокалесто като на скелет лице се втурна към Франческа.

— Франческа, радвам се, че те хванах, преди да си тръгнеш. И теб. Бард. Искях да поговорим за нещо.

— Даяна, може би не сега...

— Франческа, разбира се, че сега. Кога друг път?

— Виж какво...

— Слушам те, Даяна. Може ли да ти представя...

— На вечерята бях до един твой колега, Бард. Един от вашите директори. Е, от бившите директори.

— Така ли?

— Бригадният генерал Форсит.

— А, да. Той напусна преди четири години.

— Разказваше ми за неговата подагра.

— Колко интересно — отбеляза Бард.

Тя изобщо не му обърна внимание.

— А аз му разправях за моите планове през тази година, които включват един турнир по голф с благотворителна цел. Нали идеята е чудесна? Какво ще кажеш? Той също много се заинтересува. Навремето много обичал да играе голф и ми спомена, че преди няколко години ти си купил едно игрище за голф или нещо подобно. Та аз си помислих... — Тя погледна Бард с очакване.

Лицето му остана абсолютно безизразно. Но Грей забеляза как една веничка на слепоочието му забележимо пулсираше.

— И ти си помисли какво, Даяна? — попита той със съвършено благ тон.

— Ами то е очевидно. Бихме могли да го направим там. Искам да кажа, турнира. Много е важно къде ще се състои и, разбира се, на повечето места ще ни искат куп пари, а аз предположих, че ти ще ни го отстъпиш безплатно или поне на прилично ниска цена, а...

— Даяна — каза Бард, — уверявам те, че не си наясно по две неща в случая. Първото е, че не притежавам комплекс за голф, а

второто, че ако го имах сигурно нямаше да мога да се разпореждам с него както си искам и да го преотстъпвам безплатно за цяла седмица.

— О, разбирам. Дори не и за благотворителна цел?

— Точно така. Мисля, че просто не сте си направили добре сметката.

— Сега ми стана ясно. — Тя явно се почувства много неловко. Грей остана с впечатлението, че подобно нещо не ѝ се случва често. — Е, както и да е. Ще трябва да търсим някой друг за помощ. Някой друг обект.

— Изглежда, ще се наложи. Лека нощ, Даяна. Господин Таунсенд.

Грей се усмихна, взе си довиждане с Бард и Франческа и ги проследи с поглед, докато се отдалечаваха. После се огледа за Даяна. Както и предполагаше, тя говореше оживено с някакъв господин с малко вдървена стойка и червендалесто лице, като сочеше енергично към мястото, където беше стоял Бард. Грей изчака, докато тя си тръгна, и се приближи към него.

— Бригаден генерал Форсит?

— Да.

— Генерал Форсит, казвам се Грейдън Таунсенд. Моля да ме извините, но аз съм журналист, който завежда финансовата информация на вестник „Нюз он Сьнди“. Струва ми се, че преди време работехте заедно с Бард Чанинг.

— Да, така е — съгласи се генералът. — Но се наложи да престана. Не съм добре със здравето. Е, аз не бях в изпълнителския бранш, но въпреки това тази работа ми харесваше. Беше изключително интересна.

— Така ли? — каза Грей. — В момента подготвям материал за търговията с недвижими имоти и се питах дали ще бъде удобно да ви се обадя по телефона някой ден идната седмица. Просто ако можете да ми дадете някаква допълнителна информация, нали разбирате?

— Можете да ми се обадите, но не знам доколко бих могъл да ви бъда от полза — поколеба се генералът. — Напуснах тази работа преди четири години.

— Това е точно периодът, който ме интересува. Краят на големия разцвет. Много бих искал да си поговорим за това — настоя Грей.

Бригадният генерал Форсит очевидно посрещаше с възхищение всяка възможност да сподели мнението си за каквото и да било. „Животът му явно е доста скучен“, помисли си Грей.

— Да, разбира се, с удоволствие ще разговарям с вас. Много добре си спомням този период. Ето ви визитната ми картичка, обадете ми се във вторник. Това е най-подходящият ден.

— Много ви благодаря — каза Грей. — Вечерта мина чудесно, нали?

— Да, беше много приятно. Е, ще чакам да ми се обадите. Лека нощ, господин Таунсенд.

Грей взе такси до дома и си наля едно много голямо уиски, за да може да заспи. Чувстваше се неудобно в голямото празно легло. Уискито обаче не му помогна и остана буден в продължение на часове. Мислеше за Бриони, питаше се кога ще може да преживее раздялата, но си мислеше и за това, което се случи тази вечер, за Бард Чанинг и израза на лицето му, когато отричаше съществуването на комплекс за голф. Може би най-интересно от всичко беше изражението на красивото лице на Франческа. Отначало тя го беше погледнала с безпокойство, а след това почти веднага стана абсолютно безизразно.

„Нямаше съмнение — помисли си Грей, унасяйки се в сън едва когато птиците в парка Клепхем Комън вече приветстваха зората, — че Бард излъга. Не беше за нещо важно, но все пак явно излъга. И си струваше да разбере за какво.“

— Копеле — изруга Кирстен, — гаден долен курвар. Какъв абсолютен лайнар...

— Кирстен?

Тя подскочи и рязко се обърна. Стоеше пред умивалника и ожесточено миеше чашите. Така беше по-добре. Предпочиташе всичко друго, но не и да гледа как Тоби се прави на пълен глупак с онова същество. Дотогава всичко с нейното парти вървеше както трябва. Вървеше твърде добре. Е, участниците бяха малко по-възрастни, разбира се, но така ставаше, след като гаджето ѝ беше на двадесет и шест. И повечето от приятелите му бяха на тази възраст, а дори и по-големи. От друга страна, той се беше погрижил за виното, което не беше никак лошо, и беше настоял да има истинска храна, а не само

сандвичи. Наложих се тя да поръча всичко от тайландския ресторант, който беше по-надолу на нейната улица. Нямаше никакво намерение да готви, а така стана твърде добре. Всички се бяха понапили, но не кой знае колко много, а няколко души пушеха трева, но Тоби, който беше известен сред приятелите си като противник на наркотиците, я беше накарал да каже на всеки от поканените да не носи нищо по-силно и тя предполагаше, че я бяха послушали. Ако все пак някой беше донесъл нещо друго, вината не беше нейна. Тоби се беше понапил, но се държеше сравнително прилично. През повечето време се заливаше от смях. Изглеждаше твърде добре. Тя го беше видяла да бърбори с две нейни приятелки, които очевидно бяха във възторг от него и се правеха на абсолютни идиотки. Испита някакво собственическо удоволствие, докато ги гледаше.

Всички присъстващи, изглежда, си прекарваха много весело, въпреки че бяха по-възрастни. Една трета от тях танцуваха, а другите седяха и разговаряха. Изведнъж ѝ направи впечатление, че музиката, по-голямата част от която беше от най-съвременни изпълнения, се чуваше твърде силно и сигурно пречеше на разговорите. Тъкмо се канеше да намали звука, когато ѝ дойде наум популярният лаф, че когато музиката ти се струва твърде силна, всъщност започваш да остаряваш. Усмихна се и засили звука още повече.

Точно тогава пристигна Виктория. Изглеждаше много добре с широката си къса рокля от черна коприна, която беше навлякла върху бяла фланелка. Държеше в ръце две бутилки вино и букет цветя. С нея бяха новият ѝ приятел Джон — сериозен червенокос младеж, който следваше антропология, и една друга двойка. Видът и на двамата не допадна много на Кирстен. Мъжът беше много блед, с цвят почти като тесто за сладкиши. Беше с кожено яке и кожени панталони... „Господи, сигурно ще се свари в тези дрехи“, каза си Кирстен. Русата му коса беше стегната назад в конска опашка, очите му бяха много светлосини. Момичето беше чернокожа от Ямайка. Много висока, дори по-висока от нея, а такова нещо още от самото начало не ѝ харесваше. Късо подстриганата ѝ коса беше изрусена почти до бяло и беше толкова разголена, колкото можеше да изглежда човек, който все пак претендира да е облечен. Беше обута в къси шорти от червена коприна, които едва покриваха хълбоците ѝ, на гърдите си имаше черно боди, което едва се задържаше върху зърната и стигаше на три пръста от

пъпа ѝ. Беше обута в червени сандали с много високи токове. Според Кирстен тя изглеждаше твърде смешно, но когато влезе, всички присъстващи мъже замръзнаха на местата си и я зяпнаха с отворени уста.

— Здравей, Кирстен — поздрави я малко задъхана Виктория, подаде ѝ цветята и сложи бутилките на масата. — Хванах се за думите ти и доведох едни приятели със себе си. Това е Мартин, учи в един колеж с Джон, а това е Тифани... — Тя посочи към черното момиче, което кимна сдържано на Кирстен и след това огледа с любопитство присъстващите, явно с намерението да открие нещо интригуващо.

„Тифани — каза си Кирстен, след като кимна и на двамата и се помъчи да се усмихне. — Колко старомодно и симптоматично име.“

— Вземете си по някое питие — покани ги тя и взе цветята. — Ще се опитам да намеря нещо, в което да ги сложа, Тори. Ти добре ли си?

— Да, благодаря. — Тя последва Кирстен в кухнята. — Съжалявам за тези двамата — каза Виктория. — Срецнахме ги в кръчмата днес следобед. Джон, изглежда, много се възхищава от Мартин. Той работи в музикалния бизнес.

— Е, както виждам, всички присъстващи мъже пък са възхитени от Тифани — отбеляза хладно Кирстен.

— Тя не е лоша — застана твърдо на нейна страна Виктория. — Честна дума. Работи в някакъв център за пострадали от изнасилване.

— Така ли? Предполагам, че самата тя е станала причина поне за няколко такива случая. Не е ли чувала за съществуването на дрехи?

— О, Кирстен, не се впрягай. Съжалявам. — Лицето на Тори се изопна. — Наистина съжалявам. Ти самата нямаш кой знае колко много дрехи по себе си.

Това беше вярно. Кирстен прекара голяма част от следобед в подбиране на подходящо за вечерта облекло. Накрая се спря на една червена, твърде свободна рокля, която стигаше горе-долу дотам, докъдето и шортите на Тифани, а деколтето ѝ беше съвсем малко по-нагоре от нейното. Въпреки това обаче между двете имаше огромна разлика и тя го знаеше, а и Тори също. Нейното облекло показваше лукс и стил. Беше предназначено да очарова и да приласкае, а не да провокира. Кирстен все пак успя да се усмихне, каза, че съжалява, и се върна в стаята с Виктория, където Тифани вече танцуваше с Мартин. В

едната си ръка, с лакирани в червено дълги нокти, държеше чаша вино, а в другата — цигара.

— Тори! — Беше Тоби. — Радвам се да видя теб и приятелите ти. — Тъмните му очи за миг огледаха хищно Тифани и пак се върнаха на Тори. — Изглеждаш прекрасно. Бих казал, че тази вечер направо засенчваш сестра си.

— Тоби, не говори глупости! — скара му се Виктория и се изчерви.

Тоби винаги флиртуваше с нея и я ласкаеше. Беше казал на Кирстен, че това ѝ е необходимо. Обикновено ѝ харесваше да го слуша и смяташе, че се държи мило с нея. Но тази вечер изведнъж се засегна.

— Тоби, бирата свършва. Искаш ли да отидеш да донесеш още?

— Не особено, но ще отида. Нали съм послушно момче.

Тифани мина покрай него, изгледа го твърде предизвикателно и се ухили.

— Така ли? — Гласът ѝ беше плътен и почти дрезгав, с лондонски акцент.

„Много секси глас“, помисли си Кирстен и се ядоса още повече.

— Точно така — отговори той весело. — Ще дойдеш ли с мен, Кирстен?

— Не, по-добре да остана тук.

— Къде отиваш? — попита Тифани.

— До магазина на ъгъла.

— Ще ми вземеш ли малко пури? — попита тя. — Само десет. Ето ти пари.

— Бъди спокойна — каза той и не взе парите ѝ. — Разбира се, че ще ти взема. Ще се видим.

— Твоят приятел ли е? — попита Тифани Кирстен.

— Да, моят приятел — отвърна тя.

— Аха — каза многозначително Тифани и се отдалечи.

Когато Тоби се върна, той ѝ даде пурите и Кирстен я видя да му предлага една, но той отказа. След това тя му каза нещо, Тоби се разсмя и ѝ отвърна. Кирстен отиде да си вземе друго питие и когато се върна, той танцуваше с нея. Наистина танцуваше. Ръцете ѝ бяха отпуснати около врата му (беше висока колкото него), а големите ѝ черни очи го гледаха право в устата. Тялото ѝ се поклащаше плавно в свършена хармония с неговото. Наведе се напред и му прошепна

нещо на ухото, а той вирна назад глава и избухна в смях. Кирстен се ядоса и им обърна гръб. Тоби вероятно видя жеста ѝ, защото в края на парчето се отдели от танцуващите и се приближи към нея.

— Добре ли си?

— Да, разбира се.

— Изглеждаш ми малко... нервна.

— Добре съм — каза Кирстен троснато. Господи, какво ѝ ставаше? Защо ревнуваше така идиотски и се чувстваше толкова несигурна? За бога, та тя дори не беше влюбена в Тоби.

— Е, добре.

— Какво ти каза тя, че толкова много се смя?

— Каза ми, че танцувам като негър.

— Аха.

— Голям комплимент е.

— Да — отвърна Кирстен. — Ясно.

— Ама ти наистина ли си добре?

— Да, съвсем добре.

После той каза:

— За бога, Кирстен! — И отиде отново при танцуващите. Скоро пак започна да танцува с Тифани.

И тогава Кирстен влезе в кухнята. Чу някой да споменава името ѝ. Разбра, че това е Грей Таунсенд и че никога в живота си не е била толкова доволна да види някого.

— Грей! Здравсти! Каква приятна изненада. Не очаквах да дойдеш. Как си?

— Чудесно. Както ти казах, нямах намерение да идвам. Но после ми хрумна друго и дойдох. Но съм сам...

— И така е добре — каза Кирстен. Погледна го и си помисли, че направо е чудесно.

Той беше малко по-възрастен, може би някъде към тридесет и пет, но изглеждаше много добре с гъстата си кестенява коса и сиви очи. Явно се грижеше за себе си и се поддържаше във форма. Имаше хубав тен и здрав вид. Беше облечен в страхотна ленена риза и силно избелели маркови дънки. Тя обикновено не харесваше по-възрастни мъже да носят дънки, но той имаше стройно тяло и те му бяха точно по мярка. Не бяха опънати на задника му, както на повечето мъже на средна възраст. Стана ѝ много приятно. Явно беше решил, че трябва да

се облече по-младежки и небрежно и дори малко беше попрекалил, но въпреки това...

— Чакай да ти донеса едно питие — каза тя.

— Благодаря. А това е за теб. — Грей ѝ подаде бутилка шампанско. — Вероятно не точно за сега. Може би за утре. Няма нищо по-хубаво за махмурлука от шампанското.

— Грей, ти си страхотен! Та това е „Въов Клико“. Боже господи! Ела да те запозная с някои хора.

— Наистина почти бях решил да не идвам — каза той, поемайки чашата вино, която тя му поднесе. — Бях седнал да вечерям сам с нещо, купено от магазина, и мислех да гледам едни филми по телевизията, но изведнъж се почувствах твърде самотен и решението ми изненада дори мен.

— Да не би вие с приятелката ти... искам да кажа, да не сте скъсали съвсем?

— Не съм сигурен — каза той с въздишка. — Може и така да стане.

— Съжалявам. Явно не ти се говори за това.

— В момента не.

— Е, както и да е. Въпреки това съжалявам.

— Благодаря ти.

— Мисля, че тук ще прекараш по-добре, отколкото пред телевизора. Какъв филм давах?

— „Когато Хари срещна Сали.“

— Е, да, сигурно тук ще ти е по-добре. Само дето...

— И аз така мисля. Къде е приятелят ти?

— Ето го там — каза Кирстен и посочи към Тоби. Сега той танцуваше малко по-енергично с Тифани и беше лапнал една от пурите ѝ. Тоби ненавиждаше пушенето и не разрешаваше на Кирстен да запали дори и една цигара. Сега ѝ се искаше да напъха пурата в гърлото му.

— Брей! Коя е приятелката му? Изглежда, че ѝ е много горещо.

— Тя е приятелка на Тори — отговори Кирстен и без да иска, се засмя. — Тори е сестра ми.

— А къде е тя?

— Там. Облечената в черно и бяло.

— А, да. Много е сладка. Господи, изведнъж се почувствах твърде стар. Може би щеше да е по-добре да си гледам филма.

— Не, нямаше да е по-добре — каза Кирстен, взе чашата му и го повлече към дансинга. — Обещавам ти, че ще прекараш чудесно.

Франческа четеше отново статията във финансовия раздел на „Сънди Таймс“, озаглавена „Бард Чанинг в трудни преговори с банкери“, и пиеше чаша много силно кафе. Препрочиташе я, защото веднъж вече я беше прочела и беше попитала Бард за нещо във връзка с нея, тъй като ѝ се стори, че тя съдържа намеци за някакви проблеми на корпорацията „Чанинг“. Той обаче се разкрещя и ѝ каза, че няма абсолютно никакви проблеми, а просто е бил в Стокхолм за една от редовните си срещи с банката, на която обсъждали текущи въпроси. Но един журналист чул за това и цялата английска преса останала с погрешно впечатление и започнала да вижда проблеми там, където изобщо не съществуват. Каза също, че всички журналисти трябва да бъдат изправени до стената и разстреляни.

— Няма никакви проблеми, абсолютно никакви — подчерта той. — При мене идваха за ревизия цяла кохорта от счетоводители, които могат да го потвърдят, но никой не пише за това, нали? Това, че съм разговарял с банката, не значи, че е настъпила някаква криза, Франческа, и ще съм ти благодарен, ако ти не се присъединяваш към напъните на печата да я измисли.

Франческа сподели задоволството си, че няма нищо сериозно, и благодари на бога, че статията не беше в „Нюз он Сънди“ и нямаше нищо общо с Грей Таунсенд. Реши да я прочете внимателно още веднъж. При второто прочитане ѝ се стори, че проблемът не е чак толкова сериозен, въпреки че се цитираше изказване на Пийт Барбър за разсрочване на дълга, а това беше малко по-сериозно и не беше точно така, както го представяше Бард. Щеше ѝ се да не беше казвала нищо, защото той явно се ядоса, а тя желаше да разбере какви бяха плановете му за следобеда. На закуска беше казал, че иска да отиде в офиса си. Ако го направеше, тя би могла да отиде при Лайъм. Той се чувстваше ужасно и ѝ беше казал, че посещенията ѝ са единственото нещо на света, което му помага да запази разсъдъка си. Беше хубаво да свърши нещо полезно. Франческа възнамеряваше да каже на Бард, че

вече на два пъти е посещавала Лайъм, въпреки че в това нямаше нищо скрито. Не че вършеше нещо нередно, но все пак предпочиташе той да знае. Но сега моментът очевидно не беше подходящ, а и нямаше начин да разбере какво възнамерява да прави Бард. Тя въздъхна и погледна през прозореца. Джек копаяше тунела си, малкото му задниче беше вирнато нагоре, като Пух в заешката дупка. Тя излезе в градината и се присъедини към него.

— Как върви работата? Имаш ли нужда от помощ?

„Смешно нещо е обичта — каза си Рейчъл, докато наблюдаваше как Мери си закопчава безкрайно дълго жилетката. — Тя те изненадва и ти дава да разбереш някои неща за себе си, които дори не подозираш, променя напълно живота ти и те кара да вършиш неща, за които не би и помислил.“

Тя, която беше толкова светска дама и такова градско чедо, беше изкарала повече от седмица с Мери, с това мило, обично и вече пораснало дете. Прекара три дни в болницата, а останалите в манастира, като се грижеше за нея, успокояваше я. Гледаха заедно видеофилми, повечето от които комедии, но и няколко холивудски мюзикъла, най-вече „Магьосникът от Оз“. Вече го бяха гледали четири пъти. Четеше ѝ. Мери обичаше най-много поезия. Разговаряше с другите и започна да свиква с реда в Дома на помощта. Дори помагаше в прането, въпреки че най-много мразеше да глади. Сменяше мокрите чаршафи на леглата, сортираше чорапи, помагаше и в градината, береше ягоди, режеше марули, плевеше и работеше в кухнята. Храната не беше точно такава, на каквата беше свикнала. Беше добра и питателна, но много обикновена, защото такава я харесваха обитателите на Дома. Беше тръгнала от къщи толкова внезапно, че не си беше взела необходимите неща. Монахините ѝ дадоха бельо — едни неугледни и торбести гащи, една прекалено широка нощница и чифт кафяви кожени сандали, но след първия ден тя просто не обръщаше внимание на тях. Единственото нещо, което я притесняваше, бе, че не си беше взела нищо от прекалено скъпите и специални кремове, с които поддържаше кожата си — овлажняващи, подхранващи, регенериращи и други мазила. Усещаше, че бръчките по лицето ѝ стават от ден на ден по-дълбоки. Беше споменала това със смях пред

игуменката, която ѝ донесе едно бурканче с крем „Пондс“ и придружаваща го бележка: „Намирам го чудесен“ Рейчъл ѝ благодари и се правеше, че го използва, но всъщност не беше така и предпочиташе да изчака, докато се прибере у дома. Ако не бяха бръчките и нарастващото ѝ безпокойство за Франческа, би останала още една седмица. Но реши, че е дошло време да си върви.

— Освен това — каза тя на игуменката, която беше дошла в стаята ѝ, за да я убеди да остане — имам да уговарям много неща с Бард Чанинг: одобряването на строителния план все още е проблем. Трябва много бързо да намерим някой архитект. А и все още официално не сме получили разрешение за дейността на благотворителното дружество. Така че и там работата ми ще бъде свързана най-вече с вас.

— Трябва да дойдеш и да живееш тук — каза игуменката, като я гледаше усмихната. — Подхожда ти. Изглеждаш съвсем различно от жената, която слезе от влака. Дори леко понапълня.

— И аз се чувствам различно — отвърна Рейчъл, опитвайки се да приеме последната забележка като комплимент, какъвто всъщност беше, — но наистина мисля, че няма да мога, майко. А освен това ще ви бъда много по-полезна в Лондон.

— Предполагам, че е така. А и Мери вече е съвсем добре. Тя няма да има нищо против, ако заминеш.

— Не — каза Рейчъл. На нея ѝ беше и приятно, и болезнено, че Мери приема спокойно нейните идвания и заминавания. За малко се натъжаваше, когато колата се скриеше от погледа ѝ, но след това веднага отвличаше вниманието си с нещо съвсем обикновено, например приготвяше масата за чая или събираше яйца с Ричард.

— А дъщеря ти знае ли, че си тук?

— Не — отвърна бързо Рейчъл, — не знае. Мисли, че съм при една приятелка.

— Ами ако се обади по телефона на приятелката ти?

— Няма да се обади. Не ѝ знае номера.

— Рейчъл! — Игуменката я погледна и поклати глава. — Така не може да продължава. Трябва да ѝ кажеш. От какво толкова те е страх? Мислиш ли, че тя ще бъде против?

— Да, мисля, че ще е така — отвърна бавно Рейчъл. — Ще ѝ бъде много трудно да го понесе. Тя е толкова праволинейна.

— Тогава непременно трябва да ѝ кажеш, преди да е разбрала сама.

— Няма да разбере. Как би могла?

— Според мен много лесно. Особено сега. В края на краищата тя е съпруга на господин Чанинг. Мисля, че ще бъде страшно изненадана, Рейчъл, но ще стане още по-лошо, ако не ѝ обясниш възможно най-внимателно. Мисля, че трябва да го направиш.

— Да, добре — въздъхна Рейчъл. — Обещавам. След като ни дадат разрешението за строеж и всичко се уточни. Но до тогава не бих искала да има прекалено много емоции и драми. Както и да е, ще ѝ се обадя по телефона. Мисля да ѝ кажа, че ще се прибирам, и да разбере как е. Животът ѝ не е лесен.

— Не, предполагам — отвърна игуменката. — Ела да използваш моя телефон.

— Благодаря ти, майко.

На бюрото си игуменката имаше брой от „Сънди Таймс“. Рейчъл започна да го прелиства разсеяно, докато седеше пред телефона, и видя статията във финансовия раздел: „Бард Чанинг в преговори с банкери.“

— О, господи! — възкликна тя. — Боже господи! — След това се стресна и каза: — Съжалявам. — Просто за всеки случай, да не би всемогъщият да не слуша и думите ѝ да прозвучат богохулно в това свято място. Щом като в печата са се заловили с тази работа, сигурно е нещо сериозно. Не само защото, ако не беше сериозно, „Сънди Таймс“ не би се захванал с такова нещо, а и поради факта, че особено в настоящия момент работите в търговията с недвижими имоти приличаха много на игра на покер. Беше добре всеки да си мисли, че държиш в ръката си аса, защото така, ако си опитен и имаш достатъчно късмет, можеш да останеш в играта. Така можеш да продължиш и дори да спечелиш. Но ако някой от играчите заподозре, че имаш слаби карти и поиска да му ги покажеш, си загубен. Изглежда, че асата на Бард привършваха. Но това, до което се беше докопал печатът, беше нещо съвсем невинно. Без съмнение заслугата беше на Сам Илингвурт. Господи, това момиче беше много ценно. Чанинг беше отишъл в Стокхолм не само да иска разсрочване на плащанията по заема и да уреди въпроса с наемателите на „Коронет Уорф“. Беше ходил да оглежда и едни нови проекти в Лийдс. А междувременно цените на

акциите на корпорацията, въпреки че за момент бяха леко спаднали, сега се бяха стабилизирани.

„Всичко е наред — вестникът цитираше изказване, направено онази сутрин от финансовия директор на корпорацията «Чанинг» Питър Барбър. — Ние просто искахме разсрочване. Имаме няколко нови проекта за петролопровода и няколко страни, които са много заинтересувани да вземат под аренда «Коронет Уорф». Очакваме много скоро сделката да бъде обявена.“

„Слава богу“, въздъхна с благодарност Рейчъл заради себе си, както и заради Бард и Франческа. След това набра номера на Сейнт Джон Ууд.

Телефонът звъня няколко пъти, докато най-после Франческа отговори.

— Франческа? Скъпа, майка ти е. Току-що видях статията във вестника. Много се радвам, че всичко, изглежда, е наред.

— Всъщност не знам — отвърна много студено и сдържано Франческа. — На мен никой не ми казва как стоят нещата в действителност.

— А с Бард не разговаряхте ли по въпроса?

— Разбира се, че не.

— Тази история има ли я във всички вестници?

— Не мога да кажа.

„Защо ли се държи така хладно? Не може да е само за това, че не можа да й отдели достатъчно време, когато онзи ден поиска да разговарят.“ Изведнъж я обхвана паника. Нещо се беше случило.

— Разбирам. Е, връщам се в Лондон. Джоан се почувства твърде ободрена от посещението ми. Не мога да разбера защо, но...

— Мамо, защо не престанем с тази глупава игра? Знам, че не си била при Джоан Дънкън, защото й се обадох по телефона. А освен това те видях в таксито онази сутрин, когато отиваше в съвсем противоположна посока, след като те оставих на гарата в Юстън. Ако имаш някакъв нов приятел или нещо подобно, не мога да разбера защо

не ми кажеш. Сигурно е някой твърде неподходящ. Както и да е, сега трябва да тръгвам. Заета съм. Довиждане.

— О, господи! — възкликна Рейчъл, загледана в слушалката, след като Франческа затвори. Господи, Рейчъл, какво направи!

Грей се събуди около обяд. Чувстваше се много зле. Имаше главоболие, което като че ли идваше от дълбините на тялото му, и силно му се гадеше. Запита се къде се намира. Отвори предпазливо очи и видя пред себе си разрошена грива от червеникаворуси коси. Беше прегърнал един елегантен гръб, а в ръката си държеше заоблена и твърда гръд. И тогава си спомни ясно всичко. Внимателно се отдръпна от нея, а тя леко помръдна и се усмихна в съня си. Грей се загледа в Кирстен, опитвайки се да разбере чувствата си, а после легна по гръб. Болката в главата не беше вече толкова силна, но се настани за постоянно. Усети нов, силен пристъп на гадене, но за щастие и той премина. Още му беше лошо, но поне разбра, че няма да повърне. Всичко го болеше, дори пръстите на краката и пенисът. „Ами, разбира се, че ще ме боли“, каза си той. Всъщност не го болеше чак толкова, но беше изтощен и немоощен. Самият той се чувстваше като старец, а без съмнение и в очите на Кирстен изглеждаше такъв.

Най-лошото беше осъзнаването на факта, че се беше държал като абсолютен глупак. Първо предизвика любопитството на всички присъстващи с това, че въобще се появи на партито, след като беше с десет години по-възрастен от тях. След това се напи жестоко и пуши от онази отвратителна трева, танцува разюздани танци с Кирстен, и то твърде нескъпосано, а след това започна да ѝ се оплаква от нещастията си и да ѝ разправя колко много обича Бриони и колко му липсва тя. Кирстен се скара жестоко с приятеля си и му каза да се маха заедно с чернокожото момиче. Той се изсмя и я посъветва да не се горещи толкова, но това влоши още повече нещата. Накрая Грей също се намеси, хвана Тоби за раменете и го изблъска навън. От момчешките си години не се беше държал толкова хлапашки.

После всички набързо се разотидоха, Виктория се разплака, а той седна и започна да успокоява Кирстен и, без да разбере точно как, се намери в леглото ѝ. Беше фантастично, направо фантастично. Тя го обсеби изцяло, използва го, употреби тялото му в проточилата се

безкрайно нощ, а той през цялото време се чувстваше на седмото небе. Сега имаше усещането, че нощта беше преминала в едно непрекъснато чукане. Естествено, не е било през цялото време, но голяма част от него. Енергията, въображението и липсата на задръжки у Кирстен в леглото направо го изумиха. Тялото ѝ като че ли беше неизтощимо и бездънно. Той сякаш потъваше в него, в тези ненаситни, всепоглъщащи дълбини. Неведнъж, а два пъти си беше помислил, че е напълно изтощен и на два пъти тя го беше обработвала с устата, ръцете, краката и гърдите си и го беше накарала да продължи. През това време непрекъснато говореше чудни, безумно възбуждащи неща, наслаждаваше му се и изживяваше всичко с някаква абсолютно невъздържана разюзданост. Той се чувстваше омаян и дори омагьосан. Но въпреки това мисълта за Бриони не го напусна: спомни си как тя правеше любов — много нежно и спокойно. Припомни си нейните плавни движения, едва забележимия ѝ оргазъм и дори сега, когато чувстваше липсата ѝ, не можеше да разбере как всичко това му е било достатъчно.

— Ти правиш любов като мъж — беше казал той на Кирстен, когато най-сетне се отпусна напълно изтощен на леглото, като продължаваше да върти между пръстите си лъвската ѝ грива, загледан усмихнато в синьо-зелените ѝ бездънни очи с цвят на море.

— Да — беше отвърнала тя, без да се впечатли особено. — Предполагам, че е така.

— Ти си прекрасна — каза той и започна да я целува по врата и гърдите, като си мислеше, че това, което ѝ беше казал, очевидно го беше чувала и от други, но после категорично отказа да мисли повече за това. — Страхотна си!

— Не чак толкова — отговори тя в просъница. — Просто съм висока.

— Какво имаш предвид?

— Искам да кажа, че тъй като съм висока и всичко в мен се забелязва, хората смятат, че съм по-различна, отколкото съм всъщност. Представи си, че бях десетина сантиметра по-ниска, и тогава ще видиш, че у мен няма нищо чак толкова различно.

— Ти си по-красива от много други.

— Но това не ме прави по-различна. Освен това има много по-игриви от мен. И не съм чак толкова красива, а понякога изглеждам

твърде зле.

— Приемам го на доверие, но ми е трудно да го повярвам — отвърна той.

— Това беше добре казано. Хареса ми — съгласи се Кирстен.

Тя го целуна леко, обърна му гръб и заспа. Беше почти пет часът сутринта. Той също заспа, притиснал се до тялото ѝ, което беше почти толкова дълго, колкото и неговото. Мина му мисълта колко по-различно е то от малката изящна фигурка на Бриони.

Сега, когато лежеше и се бореше с махмурлука, мислите му отново се върнаха към Бриони. Питаше се що за човек е този, който е обичал една жена в продължение на четири години и само седмица след като тя е излязла от живота му, можеше да изпитва не само удоволствие от физическата връзка с друга жена, но и да се чувства смутен и емоционално объркан. „Такъв човек е повърхностен, неспособен на преданост и безполезен“, каза си той. Тези мисли му се сториха толкова непоносими, че стана от леглото, като се опита да ги остави там, намери една кърпа, взе си душ и се облече. Господи, колко мразеше да облича вече носено бельо. Направи на Кирстен чаша чай и я остави до леглото ѝ. После я целуна плахо по косата и се върна в кухнята. Там обстановката беше като във филм на ужасите. Преливащи от фасове пепелници, мръсни чаши с останки от вино и фасове в тях, чинии с храна се намираха навсякъде, включително и по пода и перваза на прозореца, мръсни ножове и вилици стърчаха от най-невероятни места — от чинии, чаши за бира, кани, саксии, списания и дори от тостера. В гостната картината беше същата. И там имаше ножове и вилици, мушнати във вази, чинии, които се крепяха едва-едва по полиците на библиотеката, възглавниците от канапетата се търкаляха по пода, явно използвани за сядане. Имаше и дрехи, забравени от гостите, между които например едни чисто нови мъжки обувки, а по някаква причина, която без съмнение за момента е била приемлива, една от завесите беше вързана на огромен възел. Облегалката на едно кресло беше прогорена на две места от цигари, а на бежовия килим имаше твърде неприятно петно от храна. Но можеше да бъде и по-лошо.

Започна да разтребва, защото не искаше да си тръгне просто така, но внезапно на вратата се появи Кирстен чисто гола, с чаша чай в ръка, и му каза да престане.

— Не разваляй едни толкова хубави спомени. Когато се почувствам по-добре, ще оправя всичко сама. Тори каза, че ще дойде да ми помогне, въпреки че няма да ми е кой знае колко приятно в момента. Тя докара онази пачавра. Грей, моля те, престани.

— Добре — каза той, като твърде лесно се съгласи, защото и без това не се чувстваше добре. — Щом не искаш...

— Не искам. Ела да си говорим в леглото.

— Добре, но само ще си говорим. Мисля, че не бих могъл да направя нещо повече.

— Ти ме разочароваш — каза тя, усмихна се и го дръпна за косата.

Той я последва в спалнята и за негова изненада отново се възбуди от дългите ѝ стройни бедра и извивката на гърдите ѝ, като я гледаше, изтегнала се в леглото. Тя издърпа юргана върху себе си и се подпря на купчината възглавници.

— Изглеждаш прекрасно — каза ѝ отново Грей.

— Благодаря. Благодаря ти и за чая. Грей...

— Какво има?

— Грей, беше прекрасно, наистина прекрасно. Уверявам те. Но мисля да си останем с това. Смятам, че не е нужно да започнем да си мислим, че между нас е имало нещо сериозно, че сме влюбени...

— Не, разбира се — каза той, като се стараеше да изглежда предпазливо равнодушен. — А освен това ти нали не вярваш в любовта?

— От къде знаеш? — попита Кирстен и го погледна.

— Ти ми го каза. Още първия път, когато се срещнахме.

— Така ли?

— Да.

— О, не знам.

— Вярно е.

— О, господи... — Тя се разплака.

— Хайде сега — започна да я успокоява той, приближи се и отмахна косата от лицето ѝ. — Недей! Сега пък защо плачеш?

— Аз съм една крава, една кучка, вода безразсъден живот, причинявам такива ужасни неща на хората, вземам само онова, което искам, толкова съм егоистична и се държа по такъв хлапашки начин.

„Това последното си е вярно“, помисли си Грей и се усмихна.

— Е, не съм съвсем съгласен с теб — каза той.

— Така ли?

— Не, изобщо не е така. Няма нищо вярно в това, което казваш. Мисля, че си прекрасна такава, каквато си, заедно с брадавиците.

— Аз нямам брадавици — каза тя стреснато.

— Разбира се, че нямаш. Това е стара поговорка.

— Значи не смяташ, че съм ужасна.

— Не — каза той нежно, като ѝ подаде поената си кърпичка. — Изобщо не те смятам за ужасна. Надявам се, че и ти не ме мислиш за такъв.

— Разбира се, че не те мисля. Защо би трябвало?

— Защото само преди няколко часа ти плачех на рамото заради раздялата с приятелката ми и те уверявах колко ми липсва, а след това легнах в леглото ти. Това не е много джентълменско поведение.

— За мен ти си джентълмен — каза тя неочаквано. — На мен поведението ти ми харесва. Наистина ми харесва. Харесва ми да съм с теб, но сега трябва да си вървиш. Моля те, Грей. Благодаря ти за всичко, но си върви.

Значи това беше. Не искаше да има повече нищо общо с него и го отпращаше. Беше го използвала, може и да не се беше справил толкова добре, колкото тя го уверяваше. Двамата бяха забравили за момент собствените си грижи и сега той трябваше да си върви.

— Чудесно — беше всичко, което можа да каже Грей и я целуна леко по устните. Това му напомни за първия път, когато я целуна в „Харбър клъб“, в деня след материала, появил се във в. „График“. Беше готов да даде много, за да се върне там, откъдето бяха започнали.

ГЛАВА 12

— Да ви се намира някоя дребна пара, госпожо?

— Не — отвърна троснато Кирстен и погледна с погнуса към свилата се в спалния чувал фигура. — И се махнете от прага ми или ще извикам полиция, а...

— Кирстен, имаш сърце от камък.

— Барнаби! Барнаби, ти, боклук такъв! Господи, изкара ми акъла. Какво правиш тук и защо не си казал на никого, че си се върнал? Влизай! Колко се радвам да те видя... — Тя го хвана за ръка, измъкна го от спалния чувал, вкара го в апартамента, прегърна го и го целуна. Обожаваше брат си. Въпреки че без съмнение той беше любимецът на баща ѝ и на майка ѝ. Въпреки че го нямаше никога, когато имаше нужда от него. Въпреки че винаги успяваше да отърве наказанието.

— А сега казвай какво ще пиеш — попита тя и го сложи да седне на един стол в кухнята — Бира?

Той кимна и се усмихна.

— Няколко, ако обичаш.

— Радвам се, че си тук. Но ти си отслабнал ужасно...

— Да, ужасно съм отслабнал. Така става с човек, когато отиде в Индия. Там хората отслабват.

— Аз дори не знаех, че си бил в Индия.

— И аз самият не го знаех допреди месец. Стори ми се добра идея, макар че сега не я намирам за толкова добра.

— Ти добре ли си?

— Ами горе-долу. Ужасно съм изморен. Полетът беше много дълъг.

— Защо не ми се обади да те посрещна?

— Не можах да се свържа с теб по телефона. Нито с Тори, нито дори с Хортън.

— Ами Франческа?

— Излязла е. Когато позвъних, я нямаше. Сенди каза, че не знае колко ще се бави.

— Сигурна съм, че Сенди е била много доволна, че си се върнал.

— Да, за малко да получи оргазъм — каза скромно Барнаби. — Каза ми, че би дошла да ме вземе с колата сама, но Франческа я оставила при децата. Накрая взех метрото.

— Бедният Барнаби! Какво посрещане! А защо така внезапно се върна? Мислех, че ще отсъстваш поне още месец.

— Чувствам се толкова зле, че трябваше да се прибера. Не е само от разстройството, Кирстен. Като че ли останах без черва. И те заедно с всичко друго заминаха в тоалетната чиния. В буквалния смисъл.

— Разбирам — побърза да каже Кирстен. — Спести ми подробностите, ако обичаш. Може би трябва да отидеш на лекар?

— Не, ще се оправя. Бих хапнал. Да ти се намира нещо вкъщи?

— Не, няма нищо. Ще отида да купя от ресторант „Европа“. Какво искаш?

— Ами, нещо съвсем обикновено. Например пилешка супа и много мек бял хляб. Такъв, от който да получиш запек. Нали разбираш?

— Да, Барнаби, ясно ми е. Бях забравила колко отвратително можеш да се изразяваш понякога.

Тя го наблюдаваше как се храни, взираше се в измършавялото му, изгоряло от слънцето лице, в дългата сплъстена руса коса, в кльощавите ръце.

— Барнаби, изглеждаш така, сякаш си болен от... Наистина ли се чувстваш добре?

Той се засмя.

— Да, кълна се. Не съм хванал някоя гадна болест. Трябваше да видиш как изглеждат другите.

— Кои други?

— Онези, с които се върнах. Е, това ми дойде добре, Кирстен, наистина добре. Много ти благодаря. Как вървят работите при теб?

— Горедолу. Няма нищо, което да си струва да чуеш — отвърна тя. — Поне засега.

— Как е Тори?

— Добре е. Разбира се... ужасно е заета.

— От какво се разбира?

— Влюбена е в един гадняр. Прекарва повечето от времето си в дома му.

— А какво става при теб? Влюбена ли си в някого?

— Не, разбира се. Не и влюбена.

— Дори си нямаш никакъв приятел?

— Ами аз... аз...

— Хайде, Кирстен, кажи ми. Какво стана с теб?

— Наистина не ми се говори за това.

Не беше съвсем вярно. Говореше й се, дори много й се говореше, но не точно с Барнаби, колкото и да го обичаше. Той едва ли би могъл да разбере, че и този път беше объркала всичко. Беше поставила под въпрос продължаването на една своя чудесна връзка, след като в момент на умопомрачение беше преспала с друг, с човек, когото наистина харесваше, и което беше по-важно, чувстваше се задължена към него, човек, когото не би трябвало да използва по такъв начин, който не заслужаваше да бъде наранен.

Барнаби сви рамене.

— Както искаш. Може би по-късно.

— Може би.

Телефонът иззвъня.

„Дано само не е Грей — помисли си тя. Не бих могла да се справя с положението точно сега.“

Не беше Грей, а Тоби.

— Обадох се само за да ти кажа, че си мислех за теб — каза той.

— Много мило от твоя страна — отвърна предпазливо Кирстен.

— Не е това. На мен наистина не ми хареса онова, което направи в събота, Кирстен. Мисля, че беше прекалено.

— Така ли? Радвам се, че го споделяш с мен, Тоби. И на мен не ми хареса онова, което ти направи.

— Я остави тези работи! Аз само танцувах с момичето.

— Твърде странен танц, Тоби. Беше й бръкнал в гащите, а езикът ти беше чак в гърлото й...

— Я млъквай! Приличаш на някоя ревнива ученичка. Както и да е. Аз съм на мнение, че трябва да скъсаме. Поне за себе си мисля, че е така. Стана ми твърде мъчно за онзи нещастник. Без съмнение здравата е хлътнал по теб и те смята за чудесно момиче. Е, той ще разбере що за стока си, бедният. На колко е години, Кирстен? Тридесет

и пет — четиридесет? Твоят бащински комплекс наистина започва да се проявява. Знае ли той за бащинския ти комплекс? Мисля, че ако има капка мозък в главата, би трябвало да се досети. Много ти здраве, Кирстен. Не ти казвам довиждане, защото не искам да се виждаме.

Кирстен затръшна слушалката, отиде бързо до хладилника, извади бутилка вино и започна да се мъчи да я отвори слепешката с тирбушона.

— Почакай, остави аз да я отворя — каза Барнаби. — Какво се случи?

— Нищо, абсолютно нищо.

— Кой беше? Заприлича ми на Тоби.

— Да, той — каза Кирстен.

— Ама ти още ли ходиш с него? Изумен съм.

— Вече не — отвърна Кирстен и се опита да се усмихне.

Той се приближи до нея, подаде ѝ чаша вино и я прегърна.

— Много се радвам, че те виждам — усмихна ѝ се Барнаби.

Кирстен също го прегърна и си помисли, че ако имаше някой, когото наистина да обича на този свят, това сигурно беше Барнаби. Наля му нова чаша бира, седна и се загледа в него.

— А сега какво ще правиш? — попита тя.

— Не знам. Сигурно ще тръгна отново на занятия в университета през октомври. Дотогава ще се мотая. Трябва бързо да намеря малко пари. Останал съм без грош. Дължа на едно от момчетата няколкостотин лири. Ти имаш ли?

— Майтапиш се. А ако мислиш да искаш от татко, не се надявай много. Той е скъсал със семейния живот. Не ми говори и е постоянно в ужасно настроение. Тори казва, че през повечето време е в чужбина. А и бебето е болно. Има му нещо на сърцето.

— Така ли? Това е лошо. Как се справя Франческа?

— Всъщност не знам — отвърна хладно Кирстен. — Не може да се каже, че сме твърде близки. Особено пък от както...

— От както какво?

— Ами... Една вечер, когато бях пияна, се разприказвах пред някаква отвратителна журналистка. А тя публикува това с ей такива букви в един неделен парцал. Не се получи никак добре.

— Да, не е добре, Кирстен. Понякога си много отвеяна.

— Благодаря за комплимента. А и Лайъм е в болница. Катастрофира с кола, шофирал пиян.

— По дяволите, какво семейство! Как е баба Джес?

— Тя е добре. Държа се страхотно с мен. Застъпи се пред баща ми и изобщо...

— Милата баба. Утре ще ѝ се обадя. Мислиш ли, че може да ме финансира?

— Надявам се, че това няма да е единствената причина, която те кара да ѝ се обадиш — подметна саркастично Кирстен.

— Я гледай ти! — възкликна Барнаби. — Винаги си била твърде злобна. Как е мама?

— Беше зле. Трябваше отново да постъпи в клиниката, но в момента е по-добре. Много ще се зарадва, че си се върнал.

— Да, ще отида да видя и нея след ден-два. Господи, изведнъж се почувствах по-добре. Знаеш ли какво, ще подремна час-два, а после, ако искаш, да излезем. Можем да отидем в някой нощен клуб или нещо подобно.

— Не знам, на мен много не ми се излиза. А и утре ме чака тежък ден на новата работа. Не искам да съм махмурлия...

— Кирстен! — учуди се Барнаби. — Какви са тези приказки? Станала си послушното момиченце на татко. Предполагам, че той няма да има нищо против, ако закъснееш.

— Вече не работя при него — отвърна Кирстен. — Изгони ме.

— Той какво? Да не би да те е заварил да му бъркаш в касата или нещо друго?

— Не. Заради онази работа с вестника. Изобщо не ми говори.

— Е, добре — каза Барнаби и се тръшна на канапето. — Никога не съм предполагал, че може да откажеш да излезеш само защото трябва да ставаш сутринта. Какво е станало с теб? Да не си стигнала средната възраст, докато ме е нямало? Надявам се да не е заразно.

— Я млъквай! — сръза го Кирстен.

Изправи се и се вгледа в него. Зад закачките му се усещаше и нещо по-сериозно. Беше вярно: тя се беше променила. Не се чувстваше вече толкова безгрижна. Замисли се за онази Кирстен, която беше само преди година, когато беше още в университета. Тогава тя можеше да стои по цяла нощ, да пие, да пуши какво ли не, да танцува. Погледна към една своя снимка върху хладилника. Беше на бал в Бристол.

Главата ѝ бе отметната назад, смееше се, а косата ѝ бе разпиляна на всички страни като ореол. Корсажът на балната ѝ рокля се задържаше едва-едва от зърната на гърдите ѝ. Какво беше станало с нея само за година? Какво правеше тя със себе си? Беше започнала някаква неясна връзка с човек, два пъти по-възрастен от нея. От какво се отмиваше? Почувства се уплашена. Погледна към Барнаби и каза:

— Окей. Ще излезем. Къде искаш да отидем? В Градинарския клуб ли? Иди да подремнеш, а аз ще те събудя в един часа.

— Е, това вече си ти — каза доволен Барнаби.

Идеята за Градинарския клуб се оказа не съвсем добра. На Кирстен изобщо не ѝ беше приятно. Почувства се абсолютно не на място. Дразнеха я шумът, горещината, полумракът на трите помещения в приземния етаж, дори диско музиката. „Може би просто си твърде изморена“, непрекъснато си повтаряше тя.

Отначало Барнаби беше добре. Откри двама приятели, потанцува малко, попуши, а след това внезапно се изправи пред нея. Изглеждаше ужасно.

— Трябва да се приберем вкъщи — каза той. — Можеш ли да вземеш такси?

Кирстен успя да го измъкне някак навън, сложи го да седне на тротоара, където той се преви на две и се хвана, стенойки, за стомаха, а тя махна на едно такси. Шофьорът погледна към Барнаби, после към нея и поклати глава:

— А, не, не искам да си папам колата. Съжалявам, скъпа.

Историята се повтори два пъти, вече се чувстваше отчаяна, когато пред нея спря една полицейска кола.

— Добре ли сте?

— Да — побърза да каже Кирстен. — Да, добре съм.

— Но приятелят ви, изглежда, не е много наред. Какво му има?

— Има ужасно стомашно разстройство — отговори Кирстен. — Току-що се върна от Индия. Той ми е брат — добави тя.

Чувстваше, че би трябвало да ѝ влязат в положението, без сама да знае защо.

— Да бе — каза по-младият, погледна я и се ухили. Усмивката му беше цинична, но все пак беше усмивка.

— Честна дума. Не трябваше да го водя тук тази вечер. А сега не мога да взема такси и да го закарам вкъщи.

— Пил ли е?

— Не — отговори твърдо Кирстен. — Не е. И аз не съм пила. Нито пък съм правила нещо друго, ако имате това предвид.

Барнаби вдигна глава. В тъмното лицето му имаше твърде измъчен вид и беше изкривено от болка.

— Съжалявам — каза той през зъби. — Трябва да отида до кенефа. — След това отново се строполи на земята.

— Леле-мале — каза по-младият, който, изглежда, беше по-добродушен. — Май че трябва да го заведем в болница. Я се качете в колата и двамата. Ще ви закараме до болницата за спешни случаи в Мидълсекс. Ще стигнем за пет минути.

— Ама аз... — понечи да каже Кирстен.

— В противен случай, госпожице, ще трябва да се обадите на родителите си, ако имате такива.

— Разбира се, че имаме — отвърна Кирстен с достойнство.

— Да, и аз така си помислих. Какво решавате?

— Ще отидем в болницата. Благодаря.

— Хайде, качвайте се. И го сложете до прозореца. Така.

Три часа по-късно, когато Барнаби все още се превиваше и стенеше в едно тясно помещение, Кирстен позвъни нервно в къщата на „Хамилтън теръс“. Обади се Сенди.

— Сенди, добре че си ти. Обажда се Кирстен. Съжалявам, че звъня по това време, но имаме нужда от помощ. Намираме се в болницата в Мидълсекс и Барнаби е зле. Не, не е сериозно, но казват, че е дизентерия и някой трябва да се грижи за него. Мисля, че трябва да се прибере вкъщи. Може ли да попиташ Франческа дали е удобно? А аз ще се опитам да намеря такси. Само дето шофьорите на такситата не го одобряват като клиент. Благодаря ти предварително.

Тя почака. След няколко минути на телефона дойде Франческа.

— Кирстен, ще дойда да взема Барнаби. Пристигам след около половин час.

— Благодаря — каза Кирстен и после с нежелание добави. — Много мило от твоя страна.

Мерцедесът спря пред болницата след по-малко от петнадесет минути. Кирстен чакаше отвън. Махна с ръка на Франческа и влезе вътре, за да доведе Барнаби. Трябваше да го подкрепя, за да върви, но това не беше трудно, защото беше ужасно отслабнал.

— Той изглежда много зле — каза Франческа и излезе да ѝ помогне. — Какво му е?

— Явно е дизентерия, от Индия.

— Защо си го довела в спешната болница?

— Полицаите настояха...

— Полицаите? Те какво общо имат в случая?

Кирстен ѝ разказа.

— Кирстен, ама наистина, как сте могли да отидете в клуба, когато той е болен? Не мога да си представя подобна глупост.

— Идеята беше негова — отвърна Кирстен, давайки си сметка, че се държи като обидено дете.

— Това обяснение не е твърде задоволително. Не искам да си помисля какво ще каже баща ти. Хайде, Барнаби, сядай отзад. Можеш и да полегнеш. Как се чувстваш?

— Отвратително — каза той, облегна се назад и затвори очи. — От време на време получавам ужасни спазми и не мога да спра да дрискам.

— Да, благодаря за обяснението. Предполагам, че е така — каза Франческа.

— Съжалявам — отвърна смирено Барнаби. — Много съжалявам, Франческа, за всичко. Сигурно много се радваш, че съм се върнал.

— Е, чак да се радвам — каза тя и му се усмихна.

Кирстен го погледна. Беше забравила колко дипломатичен може да бъде той и какви добри резултати постигаше. Разбира се, Барнаби винаги се беше ползвал със симпатиите на Франческа и винаги е бил неин любимец, както и на всички останали.

— Хайде да те заведа вкъщи да си легнеш — каза тя. — Ще извикам лекар. Горещо ли ти е?

— Не. Замръзвам. Треперя.

— Да, сигурно вдигаш температура.

— Франческа — попита Кирстен предпазливо, — ти каза ли... татко знае ли за това?

— Да, беше там, когато ти се обади. Трябваше да ходи на някакво заседание, но каза, че ще се обади по-късно. Не можеше да се начуди защо сте в спешното отделение. Ако бях на ваше място, щях да му кажа, че сте се паникьосали и сте извикали линейка. Сигурно няма да ви повярва, но все пак си струва да се опита.

— Да — каза Кирстен, погледна я и се опита да се усмихне и да бъде по-любезна. — Да, идеята е добра, благодаря.

— Той каза, че ще позвъни по-късно, за да разбере какво е станало. Искаш ли да вземеш такси и да си отидеш в апартамента, или ще дойдеш вкъщи с мен и Барнаби?

— Ще отида в апартамента. Трябва да се приготвя за работа. Барнаби, ти добре ли си?

— Да, горе-долу. Благодаря ти за грижите, Кирстен.

Кирстен понечи да си тръгне, но после с нежелание се обърна, сещайки се какво трябва да направи.

— Благодаря ти — каза тя, — благодаря, че дойде. И за всичко. Предполагам, че татко ще ми се обади, за да ми каже колко съм глупава.

— Да, сигурно ще се обади.

Но той не се обади. Поне сутринта. Не се обади и следобед. А когато го направи привечер, не спомена нищо за глупостта ѝ.

Разговорът с Грейдън Таунсенд допадна много на бригаден генерал Форсит. Прекара целия предобед в очакване и каза на жена си да не го безпокои, защото ще дава интервю за печата. Тя много се впечатли. А Таунсенд прояви изключителен интерес към всичко, което му разказа. Разбира се, той имаше дългогодишен опит и някои много убедителни възгледи за бизнеса с недвижими имоти. Лично посъветвал Бард Чанинг да не купува „Коронет Уорф“, но той не го послушал. За негов късмет там работите потръгнали.

Господин Таунсенд го попита дали някога е работил с Дъглас Буут и той му каза, че е, а после господин Таунсенд го попита дали е играл и голф с него, като изрази учудването си, че Буут никога не беше успял да убеди Бард Чанинг да влезе в развлекателния бизнес и по-специално голфа. „А това е толкова бързо развиваща се индустрия.“ Генерал Форсит обаче намери твърдението му за смехотворно и го

увери, че разговори за игрище за голф и за построяването на такъв комплекс са се водили и дори се стигнало до закупуване на земя и постройки за подобна цел. Вярно, че компания платила доста пари за тях, но той предположи, че са били препродадени.

— Беше някъде в Шотландия. Едно място със смешно име. Звучеше така, като че ли той си го беше измислил. Как беше Лох Мълтайър или нещо подобно. Почакайте, ще си спомня. Както и да е, обаче навремето той много се запали по тази идея и дори изрази увереност, че ще получи разрешение за строеж, а планът за игрището ще повери на архитекта Арнолд Палмър. Интересен проект.

— Нямам представа как върви цената на земята в този край — вметна Грей. — Искам да кажа, че не знам какво имате предвид, като казвате доста пари.

— Ами над милион. Всъщност мисля, че бяха близо два милиона. Но можете да бъдете уверен, че Чанинг не би ги платил, ако нямаше изгода. Той знае много добре да си прави сметката и предполагам, че е продал много изгодно имота. Ако искате да научите повече подробности, трябва да разговаряте с Буут. Охнамулте — добави внезапно той. — Така се казваше мястото.

— Да, добре — каза Грей. — Разговорът с Буут е добра идея. Скоро ще обядваме заедно и тогава ще го попитам. Знаете ли, точно малките подробности правят един материал интересен. Много ви благодаря, генерал Форсит.

— За мен беше удоволствие, млади човече. Истинско удоволствие. Хубаво е, когато човек има да прави нещо. Простото убиване на времето е доста досадна работа. Така че проследете нишката, която ви показах относно железопътната линия в Доклендс. От нея може да излезе интересна история.

— Непременно — отвърна Грейдън Таунсенд.

Сенди сложи няколко чисти тоалетни кърпи в банята на Франческа, провери дали има достатъчно памук, лигнин и тоалетна хартия и напълни две малки шишенца с парфюм (едно с „Коко“ и друго с „Мицуко“), с които Франческа, без да знае, я снабдяваше. Точно тогава телефонът в спалнята иззвъня. „Сигурно е Колин“, помисли си тя и погледна часовника върху камината. Беше казал, че ще

се обади в десет часа. Беше винаги точен. Колин беше нейният приятел. Казваше се Колин Дъглас. Изглеждаше чудесно и беше добре възпитан. Беше разведен и работеше като търговски представител за една голяма фармацевтична компания. Винаги тя му се обаждаше. Нямаше смисъл да плаща скъпи телефонни разговори, когато можеше да минат за сметка на Чанинг. Той се обаждаше от телефонни будки в различни краища на Лондон, така че номерът да бъде винаги различен, в случай че семейство Чанинг реши да провери сметката за телефонните си разговори. Тя пхна двете шишенца в джоба си, настани се в стола до леглото и се приготви за продължителен и приятен разговор.

Но не беше Колин, а Лайъм Чанинг. Сенди харесваше Лайъм. Смяташе, че животът се беше отнесъл несправедливо с него. Той изглеждаше много секси и според нея малко приличаше на баща си. Имаше същия цвят на кожата, почти същите черни очи и гъсти вежди, същата гъста, черна коса, но беше доста по-висок и много по-хубав. Напоследък не го виждаше често, но когато пристигна на работа тук, той идваше от време на време в къщата. Срещаше го и на разни семейни събирания. Винаги се беше държал много мило с нея.

— Здравей, Лайъм — поздрави го тя. — Как си? Толкова ми стана мъчно, когато научих за катастрофата.

— О... вече започвам да се оправям, Сенди, благодаря. Ставам от леглото и се движа с патерици. Така изглеждам по-секси. Благодаря ти и за картичката, която ми изпрати. Беше много мило от твоя страна.

— Няма защо. Не е нужно да ми благодариш.

— Разбира се, че е нужно. Това беше и една от причините да се обадя. Помислих си, че мога да попадна на теб. Там ли е Фр... — Той, изглежда, се усети и се поправи. — Госпожа Чанинг там ли е?

— Не, Лайъм. Няма я. — Това беше нещо ново. Лайъм и госпожа Чанинг винаги са били в твърде хладни отношения. — Отиде да прибере Кирстен отнякъде.

— Кирстен? Че откога пък ходи да прибира Кирстен от разни места?

— Не знам и не бих могла да кажа кога ще се върне. Мисля, че след това ще ходи по нейните благотворителни работи.

Сенди имаше твърде смътна представа за благотворителната дейност на Франческа. „Това е един вид терапия — й беше казал

веднъж Колин. — Така има нещо, с което да се занимава, да се чувства полезна.“

— Разбирам. Е, няма значение. Просто исках да поговоря с нея. — Явно беше разочарован. — Беше много мило от нейна страна, че идваше почти всеки ден в болницата да ме види.

— Така ли? — Става още по-любопитно. Сенди се запита дали господин Чанинг знае за тези посещения. Той не беше ходил да види Лайъм.

— Както и да е, би ли й казала, че съм се обаждал? И й предай моята л... моите най-добри пожелания. Пак ще позвъня.

— Да, разбира се, ще предам. Довиждане, Лайъм. Пази се. Радвам се, че си по-добре.

— Довиждане, Сенди.

„Това пък какво беше“, помисли си Сенди. Беше готова да се закълне, че Лайъм за малко щеше да каже да предаде на Франческа любовта му. Не й се вярваше да има нещо между тях. Не, това беше смешно. Лайъм обаче беше много привлекателен. Явно са станали приятели. Може би господин Чанинг не й обръща достатъчно внимание и тя просто си търси някаква утеха, може би някой дребен флирт. Не би могла да я обвинява за това.

Не можеше да се каже, че Сенди не обичаше Бард. Напротив, обичаше го, въпреки че се боеше много от гнева му. „Но никой не би могъл да твърди за него, че е хубав“, каза си тя. Наистина не можеше да разбере как Франческа се е съгласила да се омъжи за него. Той сигурно е поне с двадесет години по-възрастен от нея. Мисълта да легне с него й се стори твърде непривлекателна. Как толкова хубава жена като Франческа би могла да го стори? Сигурно ще е заради парите. Явно, че това е била целта й. Не можеше да има друга причина. Е, имала е късмет. Коя ли не би го направила, ако имаше тази възможност? Въпреки това обаче Сенди не изпитваше към Франческа нищо друго, освен неприязън и не считаше, че е лесно да се работи за нея. Беше възискателна и много критично настроена. Разбира се, до известна степен Сенди беше се поразглезила и си го признаваше, след като в продължение на няколко години нямаше жена за господарка. Никой не й се месеше в работата и децата наистина я обичаха, а когато всички се събираха вечер вкъщи, падаше голям смях и беше весело. За нея бе твърде трудно да свикне с изискванията на Франческа. Често

пъти ѝ идваше да напусне, но работата и тук беше много хубава. Госпожа Робъртс имаше грижата за чистенето, а освен това тук бяха и Пени Кросмън, и Хортън. Често пъти в събота и неделя оставаше сама в къщата, имаше собствена кола и получаваше добра заплата. Дори рядко ѝ се налагаше да стои при децата, защото онзи стар дракон, бавачката, не си вземаше често почивни дни. Освен това имаше доста нещица, които можеше да прибере, като например парфюм или някоя фланелка — не от елегантните на модната къща „Джозеф“, но купените от веригите магазини за по-евтини стоки като „Маркс енд Спенсър“. Не ѝ се налагаше и да купува чорапогащници и бикини, защото Франческа имаше в огромни количества и не беше никак трудно да си вземе от време на време по някой и друг чифт. А и всеки уикенд хранеше Колин като лорд с парите, които ѝ се отпускаха за домакинството. Така че си струваше човек да изтърпи някои от високите изисквания на Мадам. Въпреки това тя не я харесваше. Имаше чувството, а Сенди я биваше много в тези работи, че един ден тя ще си го получи, че щеше да се разбере каква е всъщност — лакома за пари. Знаеше, че и Пени Кросмън не я харесва. Тя смяташе, че ѝ липсва финес, и непрекъснато я сравняваше с Пати Чанинг и някоя от другите майки, както тя ги наричаше. Освен това я считаше за некомпетентна, а и двете бяха единомдушни за едно: прекалено нервна — според Пени, и маниачка — според Сенди. Пени боготвореше господин Чанинг и беше готова да оправдае всичките му гневни изблици с умората и нервното напрежение на работа. Твърдеше, че след като той успява да се справя с всичко, защо пък Франческа да не може да се справя със собствените си задължения. Сенди беше на мнение, че ако човек разполага с целия този лукс, а няма никакви отговорности, той трябва да си мълчи и да не протестира, когато понякога играта малко загрубееше.

Сенди остави телефона и се загледа замислена в него. Много интересно. Направо много интересно. Върна се в банята и си сипа доста от парфюма „Коко“. Не можеше да чака повече обаждането на Колин.

— Хайде, горкичкият ми — подкани го Франческа. — Изглеждаш ужасно. Ще те сложа да си легнеш и ще извикам лекаря.

Барнаби отвори уста, за да й каже да не го вика. Лекарите, които го бяха преглеждали, му бяха достатъчни за една нощ, но в този момент получи нов пристъп, хвана се с ръце за стомаха и изхвъркна от стаята. Когато по-късно тя влезе при него, той лежеше на канапето в една малка стая на горния етаж и притискаше с ръце празния си корем. Тя го погледна разтревожена.

— Не се чувстваш добре, а?

Той кимна и се опита да се усмихне.

— Обадох се на доктор Хемингс, скоро ще дойде. Може би една баня ще ти се отрази добре. Мислиш ли, че би могъл да издържиш на едно къпане?

— Ако ми изтриеш гърба — пошегува се Барнаби.

— Барнаби, не се будалкай.

— Не се будалкам. Много ще ми хареса. А и във ваната може да ми прилошее и да се удавя. Помисли си как ще се почувстваш тогава.

— Ще се ядосам — скара му се Франческа. — Хайде, ще ти напълня ваната и ще бъда наблизо за всеки случай.

— Е, добре. Ти си коравосърдечна жена, Франческа.

— Ама и ти не си лесен, Барнаби. Хайде, дай ръка. Ще те заведа дотам. Ще можеш ли да се изкачиш до най-горния етаж?

— Не, мисля да използвам твоята баня. Там е по-сигурно. А после може да поспя и в леглото ти. Само за няколко дни, докато се оправя. На малките момченца им позволяват такива работи, не е ли така?

— Барнаби — каза тя и се разсмя. — Въпреки всичко радвам се, че се върна.

Докторът го прегледа. Натисна тук и там агонизиращия му стомах със студената си ръка. Взе му кръв и още няколко различни и много неприятни проби, а после каза, че според него има само слаба форма на дизентерия. Предположи, че с малко гладуване и няколко дни почивка ще се оправи.

— Имам предвид гладуване в буквалния смисъл — каза той на Франческа. — Ще му давате само бульони, без нищо съществено в тях, може и малко препечен хляб, никакви млечни продукти и много вода. Всеки ден по няколко пъти да приема заедно с водата и от това. То е против обезводняването.

— Не може ли бира? — попита с надежда Барнаби, надигайки се от възглавницата. — Бирата е много добро средство против обезводняването. А също и ром и джин...

— Барнаби, бъди послушен — скара му се Франческа и го изгледа строго. Той ѝ се ухили. Беше забравил колко е красива. Харесваше косата ѝ по-дълга, а така, както беше облечена — фланелка с къси ръкави и шорти, изглеждаше много млада, фигурата ѝ беше страхотна. Имаше фантастични крака. Не можеше да разбере как баща му беше успял да я спечели. Според него тук парите едва ли са играли някаква роля. Или поне не бяха единствената причина. Беше твърде самостоятелна, беше работила, и то твърде успешно. Не беше мислела само за едно нещо, както повечето жени, идвали в тази къща. Надяваше се баща му да си дава сметка за това. Вероятно не си даваше.

— Много ви благодаря, че дойдохте, доктор Хемингс. Ще се погрижа той да изпълни всичките ви препоръки.

— Да, това е много важно. Внимавайте най-вече да няма никакви млечни продукти и никакъв алкохол, млади човече, а също и никакво пушене! — Явно се опитваше да изглежда много строг, но не му се удаваше. Барнаби се захили насреща му.

— Честна скаутска, доктор Хемингс. Ще пуша само пури.

Когато докторът си отиде, Франческа влезе и сложи голяма кана с вода до леглото му.

— До обяд да си я изпил. После, ако си послушен, ще ти направя пилешки бульон.

— Страхотно — каза Барнаби. — Франческа, не си отивай. Остани да си приказваме.

— Само ще се обадя по телефона на Дъги Буут, после ще дойда за малко. Как се чувстваш?

— Ужасно. Сигурно няма да доживея, докато се върнеш.

— Мисля, че ще издържиш — каза тя и излезе, смеейки се, от стаята.

Върна се след няколко минути.

— Няма го. Жалко. Искях да го посетя заедно с децата. Отдавна се каня да го направя.

— Как е той?

— Добре. Все същият си е. Старият добряк Дъги.

— Ами Атила?

— Кой? А, имаш предвид Тереза. Барнаби, дръж се прилично. Тя е добре. Да, направо е много добре.

— Как е татко?

— Ами... зает. Нали знаеш.

— Да, знам. Как е с настроението?

— О... нали знаеш — повтори отново тя и се засмя. — Уча се да свиквам с това.

— Аз също. Искам да кажа, че и аз още се уча. Франческа, какво става с бебето? Кирстен ми каза, че не е добре.

— Така ли? Наистина не е много добре. Има проблем със сърцето. Може да се наложи да я оперират, когато порасне още малко. — Тя въздъхна. — Много ме е страх.

— Съжалявам — каза Барнаби. — Дори не съм я виждал, откакто беше само на седмица. Красива ли е?

— Много — отвърна Франческа.

— Прилича ли на теб?

— Да, малко.

— Тogaва сигурно ще е много красива. — Той ѝ се усмихна, протегна ръка и хвана нейната. Изведнъж му се приспа. — Благодаря ти за всичко, което направи тази сутрин за мен. Беше страхотна.

— Няма нищо. Въпреки че трябва да видим как баща ти да не разбере, че си ходил в клуба. И че те е прибрала полицията... Боже господи...

— Мисля, че той така ще се зарадва да ме види, че няма да се поинтересува — каза Барнаби.

— Ако бях на твоє място, нямаше да разчитам толкова на това. Хайде сега да поспиш, а...

— Защо не седнеш тук да ми разкажеш някоя приказка? Една приказка за един мъртъв негодяй и неговата мащеха, която не могла да му устои.

— Не, Барнаби, няма да ти разкажа.

„Цялото положение е ужасно неловко“, помисли си Грей. Изобщо не му идваше наум как да постъпи. Цветя? Не, не става. Твърде старомодно е. Тя сигурно щеше да погледне с презрение както

на тях, така и на него. Малка бележка? Но какво да ѝ пише? „Благодаря за приятния спомен“ или „Беше ми приятно“, или „Нека си останем приятели.“ Чувстваше, че наистина трябва да направи нещо. Ако не предприемеше нищо, щеше да изглежда много грубиянско.

Въздъхна тежко и се опита да се съсредоточи върху сутрешния преглед на вестниците, но не се получи.

Независимо от гледната точка това, което се случи между него и Кирстен, беше много интимно. Не можеше да бъде пренебрегнато с едно махване на ръката и с решение да не си спомня за него. А може нейното поколение да постъпва точно така? Може те да гледат на секса точно по този начин, като на вкусно ядене, като на пиршество, за което си спомнят с удоволствие, но не влагат в него нищо повече. Бриони със сигурност не гледаше така на нещата, но тя беше с няколко години по-възрастна от Кирстен и на много повече години в отношението си към подобни въпроси. Той се опита да си представи Кирстен да копнее за бебе и не можа. Тя би погледнала на подобна перспектива направо с ужас и отвращение. Боже, как се опитваше да избяга от същината на въпроса. Какво би трябвало, какво беше длъжен да направи? Нямаше представа, не знаеше как да постъпи. „В такъв случай — каза си Грей, — най-доброто решение беше да остави тя да се погрижи за това.“ Ако искаше отново да разговаря с него и да го види, щеше да му го каже. Ако нямаше намерение, нямаше и да му се обади. Кирстен не беше способна на превземки и нямаше никакви задръжки, както когато беше в леглото. Тя щеше да поеме инициативата и той щеше да я следва.

След това решение се почувства малко по-добре. Но все още му беше неловко и не беше сигурен как трябва да постъпи. Продължаваше да е много шокиран от себе си, от това колко бързо изневери на Бриони. А не беше в състояние да зачеркне и Кирстен, да забрави и нея и за прекараната нощ. По някакъв начин тя беше внесла смут в душата му, беше го променила. И той искаше, знаеше, че го иска, да я види отново.

Реши твърдо да не мисли за Кирстен Чанинг и насочи вниманието си към Дъглас Буут. Замисли се за Дъги и предстоящия им обяд. Надяваше се да получи от него отговор на някои въпроси.

На няколко много любопитни въпроса. Защо Дъги беше счел за нужно изобщо да разговаря с него и да му обяснява поведението на жена си. Това беше твърде отчаяна стъпка от негова страна, особено

като се има предвид, че се обръща към един сравнително добре известен представител на печата. Дъги явно знаеше нещо или пък беше твърде развълнуван от нещо. А може би и двете. И това в никакъв случай не беше нещо незначително. Може и да не беше кой знае какъв умник, но беше стара лисица, която успяваше да се закрепил в този безмилостен бизнес вече повече от четири десетилетия. В оставащите два часа до срещата им Грей усети, че започна да се вълнува. Адреналинът му се покачи, изведнъж Кирстен вече не беше от такова значение, а загубата на Бриони не му се струваше толкова мъчителна. Къде щяха да се срещат, а, да, в „Реформата“, подсети се той, докато преглеждаше бележника си. В един часа, а не каза ли Дъги в един и половина? Не беше си записал часа. По-добре щеше да е да му позвъни и да разбере.

Той набра домашния му номер, но никой не отговори, дори и телефонният секретар не беше включен, което беше необичайно. Опитал и в корпорацията „Чанинг“, където неговата секретарка му каза, че още не е пристигнал, но го очаква да се появи всеки момент.

— Той трябва да присъства на едно важно съвещание в единадесет и половина, така че според мен обядът ви ще бъде в един и дори в един и петнадесет. В разписанието му е записан за един часа. Ще ви се обади, за да го потвърди, веднага след като пристигне, господин Таунсенд — увери го тя.

— Благодаря ви — каза Грей.

Мина единадесет, после единадесет и половина, след това дванадесет, а секретарката на Дъглас Буут не се обади.

В „Чанинг хаус“ течеше още един тежък предобед. Бард беше нахълтал гневен вече два пъти в кабинета на Пийт и три пъти се скара на Оливър. Веднъж, за да му каже, че кабелите от компютъра му се влачат по пода пред бюрото и рано или късно някой ще си строши врата, после, за да му извади копие от договор с едни инвеститори от Кардиф, и накрая, само тридесет секунди по-късно, когато Оливър още го търсеше в компютъра, да му каже да не ходи на обяд, преди да свърши тази работа. Накрая в единадесет и половина влезе в конферентната зала за заседание на управителния съвет. Дори Пийт Барбър, който винаги беше въплъщение на дискретността и

официалността, погледна към Оливър и поклати леко глава, а след това бързо се скри в кабинета си и затвори вратата след себе си, като че ли да се предпази от по-нататъшни прояви на нелоялност.

Оливър се захвана отново с това, което правеше, а то беше да осъвремени договорите на част от служителите. Тъкмо се питаше дали да не се разходи пак през обедната почивка до „Пол Смит“, когато Барбър се появи на вратата.

— Влез при мен за минутка, Оливър. Искам да проверим заедно екземплярите, които ми донесе преди малко...

Оливър влезе в кабинета му. Винаги му беше забавно в кабинета на Барбър. Приличаше на библиотека, с огромното старинно бюро, което обаче беше абсолютна имитация, кожените кресла и подвързаните с кожа книги. Но това не беше класическа литература, а данъчните ръководства на Саймън. Някой психоаналитик сигурно би казал, че Пийт очевидно страда от манията да го смятат за учен, а не за счетоводител.

Той отиде при бюрото и взе книгата, които му подаде Барбър.

— Ето, за тези става въпрос — каза той. — Ако можеш само да... Бард, добре ли си?

Вратата към коридора беше отворена и Бард Чанинг влезе вътре. Лицето му беше станало пепелявосиво, а почти черните му очи гледаха безизразно, без искрица живот в тях. Отиде при бюрото на Барбър, подпря се тежко на него, наведе глава и се загледа в ръцете си. „Хубави ръце — отбеляза несъзнателно, и то не за първи път Оливър — с дълги пръсти, изобщо не съответстват на набитата фигура на Бард.“

— Бард, какво има, какво е станало?

— Дъги — каза накрая Бард много тихо.

— Дъги? Какво се е случило с него? Къде е бил тази сутрин? Да не би да е катастрофирал?

— Може и така да се каже. Да, може и така. Той е... получил е инфаркт, Пийт. Дъги е мъртъв.

ГЛАВА 13

„Ковчезите винаги изглеждат толкова малки — помисли си Франческа. — Не можеш да си представиш, че човек когото си познавал, би могъл да се побере в тях.“ Какво беше станало с Дъги — този мъж, висок близо метър и деветдесет. Неговата твърде едра фигура беше като че ли скъсена в тази елегантна шестоъгълна кутия. Опита се да не мисли за тялото, което беше вътре. Беше непоносимо. Човекът в него беше безмълвен, блед като платно, затворен между стените на ковчега, приличаше на себе си и същевременно не беше същият, очите му бяха затворени, ръцете скръстени, беше облечен в някакви ужасни бели дрехи вместо в някое от вълнените си карирани сака или старомодните костюми на бизнесмен от лондонското Сити. Лежеше, затрупан от огромно количество цветя — бели и жълти рози и кремове, подредени, по настояване на Тереза, във формата на абсурдно огромен кръст. Франческа си мислеше за него като за човека, когото беше познавала — толкова любезен, сърдечен и с чувство за хумор. Стана ѝ мъчно и се почувства засрамена от това, че в последния им разговор му обеща да заведе децата при него и не успя да изпълни обещанието си. Считаеше се за твърде заета и потисната, а грижите си — за прекалено важни, за да отдели ден, или поне следобед, да му достави това толкова леснопостижимо удоволствие, за което беше копнял. Извиняваше се с Тереза, която и тя, и останалите не можеха да понасят. Казваше си, че Дъги сам си я беше избрал и се чувства напълно щастлив, а това, че те страняха от него и не обръщаха внимание на мъката му от отчуждението им, не беше толкова важно. Но собствените ѝ наблюдения и здравият разум я караха да си мисли, че не е точно така. И когато най-сетне намери свободно време и се обади, за да се уточнят за посещението, се оказа, че е твърде късно.

Тя погледна към Тереза, която стоеше от другата страна на пътеката в мемориалния параклис. Беше много бледа, сините ѝ очи бяха безизразни и вторачени в ковчега, беше облечена в черен копринен костюм, а върху сребристорусата коса си беше сложила

голяма черна шапка с пера. До нея със сериозно изражение на лицето стоеше синът ѝ Ричард. С хубав тен и красив по някакъв твърде стандартен начин. Дъщеря ѝ, с която бяха в хладни отношения, не беше дошла.

После Франческа погледна към Бард. Лицето му беше сериозно и върху него съвсем ясно беше изписана мъката по загубата на най-стария му приятел и колега, с когото бяха делили не само лични несгоди и радости, но и професионални грижи, успехи и провали, рискове, спечелени позиции. Той познаваше Дъги още преди да се родят децата му, преди да почине Марион, преди дори да мечтае за сегашната корпорация „Чанинг“. Бард се сбогуваше не само с Дъги, но и с много неща от собствения си живот. В момента пееше с цяло гърло, въпреки немелодичния си глас, заедно с останалите „Боже, приеми душата ми“, решен да не се предава, да не проявява слабост. „Защо, след като е решила да има такава тежка погребална церемония, Тереза се е спряла на този параклис от пластмаса? — помисли си Франческа. — Защо не е избрала някоя достолепна и по-красива църква?“ След малко Бард трябваше да произнесе реч. Франческа се притесняваше, че няма да може да се справи, че ще се разстрои, но след това си каза, че без съмнение ще успее да го направи по блестящ начин. Бард можеше да се справи с всичко, нищо не беше в състояние да го сломи.

След смъртта на Дъги се беше отдалечил още повече от нея. Беше очаквала, че в скръбта си ще се обърне към нея, че отново ще се сближат, че ще може да го утеши, но, изглежда, че той беше решил да не споделя мъката си с нея и дори не си направи труда да ѝ обясни защо. Първата нощ след смъртта на Дъги го завари в кабинета, хванал главата си с ръце, но когато влезе вътре и сложи нежно ръка на рамото му, той я махна рязко, дори грубо и каза: „Недей, недей Франческа. Искам да остана сам.“ Оттогава с всеки изминал ден се отдалечаваше все повече от нея. Когато бяха заедно, ѝ се искаше да разговаря с него за толкова много неща, за Дъги, за миналото, но беше невъзможно. Близостта, която чувстваше тези дни към Дъги, загубата му като приятел я караше сега, когато гледа към ковчега, да се чувства почти като вдовица.

Джес, която стоеше до нея, изведнъж я потупа по ръката и мило и се усмихна, като че ли усещаше колко самотна и тъжна се беше почувствала. Самата тя беше сломена от смъртта на Дъги. „За мен той

беше нещо като втори син, Франческа“, бе казала тя. След смъртта му Джес изведнъж се състари, не изглеждаше толкова изправена и жизнена, сякаш част от силата ѝ си бе отишла заедно с Дъги, а заедно със спомените — и част от живота ѝ.

Почти не разговаряше с Тереза след онзи ужасен и крайно притеснителен случай, когато тя се бе държала абсолютно спокойно и дори надменно. Разбира се, Тереза се обади по телефона, за да ги покани на погребението и да помоли Бард да говори на церемонията. После пак се обади, за да го попита какво възнамерява да спомене и кои други хора да покани, но Франческа не може да измисли какво да ѝ каже, което да не ѝ се стори банално или лицемерно. Изпрати ѝ цветя и бележка, в която я уведомяваше, че е на разположение, ако има нужда от нея за компания или ако иска да си поговори с някого, макар да ѝ беше добре известно, че е последният човек, който би бил избран за подобна цел. И това бе всичко.

Добре, че Пати не дойде. И тя беше поканена, но отказа, тъй като очевидно не беше в състояние да се изправи лице в лице с всички. Франческа би се възхитила на куража ѝ, ако беше дошла, но напрежението щеше да се засили неимоверно много. Сред присъстващите имаше десетки хора, които тя не познаваше — колеги по бизнес и очевидно партньори на Дъги за голф. Изненада се, като видя, че тук е и Грейдън Таунсенд. Не можеше да си представи кой би могъл да го покани. Той наистина беше много красив. Онази вечер, когато разговаряха, не го беше забелязала. Беше облечен в изключително хубав костюм. Беше от мъжете, които най-много ѝ допадаха, с интелигентно лице, леко наподобяващо ястреб. Твърде привлекателен. Точно нейният тип... докато не беше срещнала Бард. Патрик беше от този тип. Забеляза, че Грей не сваля очи от Кирстен. Но повечето мъже също я гледаха. Трудно беше да не я гледа човек.

Предположи, че при нормални обстоятелства Лайъм също щеше да дойде. Беше изпратил цветя и тя ги видя. Лично му съобщи новината. Той много се натъжи.

— Беше толкова добър към мен — бе казал Лайъм, след дълго мълчание. — Беше ми като втори баща или по-скоро единствен баща, когато истинският ме предаде. — Погледна я и леко се усмихна. — Години наред той беше винаги с мен. Ходех при него през ваканциите, а той идваше да ме види в училище. Господи, срамота е. Ако можех

да... — Гласът му секна и той престана да говори. Франческа се беше развълнувала от искрената му скръб.

Химнът свърши. Бард се изправи, пое дълбоко въздух или по-скоро въздъхна и отиде при ковчега.

„Е, поне я бяха поканили да седне заедно със семейството“, помисли си Рейчъл. Беше до Виктория, между Кирстен и Барнаби. Засега Франческа ѝ беше простила. Но все още се държеше хладно и я отбягваше. Когато Рейчъл се върна от манастира, отиде право при нея с намерението да произнесе кратка реч и да се опита да ѝ обясни. Но дъщеря ѝ беше обляна в сълзи и разстроена от смъртта на Дъги. Безпокоеше се и за Барнаби, който беше болен. „Слушай, мамо, не сега. Каквото ѝ да е това, което искаш да ми кажеш, бих искала да го отложим. Наистина не бих могла да понеса нищо друго в момента.“

Рейчъл бе уважила желанието ѝ с облекчение. Беше осъзнала, че каквото и да кажеше на Франческа, трябваше да избере подходящ момент, да се чувства по-уверена и решителна, ако изобщо можеше да се надява на някакво разбиране от нейна страна. През следващата седмица обаче тя не можа да се доближи до нея. Нейните предложения да се грижи за Джек или да помогне в приготовленията бяха отхвърлени.

— Какви приготовления, мамо? — попита я хладно дъщеря ѝ. — Аз не организирам погребение. Не съм натоварена с нищо, предложението ми да помогна не беше прието.

Така че днес беше първият ден, в който я виждаше след първата им твърде мъчителна среща. Рейчъл се обезпокои и дори се уплаши от пропастта между тях. Беше телефонирала на Бард и му беше изказала съболезнованията си, а той ги беше приел необичайно сърдечно и ѝ беше благодарил за обаждането.

— Дъги много те обичаше, Рейчъл — ѝ бе казал той. — Казваше, че си страхотна жена.

— Боже господи — изуми се Рейчъл, приемайки това като комплимент, а то очевидно бе казано с такава цел. — На мен той също много ми допаднаше. Просто бих искала.

— Да, да, знам — каза Бард. — Всички бихме искали. Всички много бихме искали. Само че е твърде късно. Благодаря ти, че се

обади, Рейчъл. Нали ще дойдеш на погребението и петък? Много бих искал да присъстваш.

Освен отчуждението на дъщеря си Рейчъл имаше и друга, още по-голяма и по-съществена грижа. Бард все още не беше взел окончателно решение за парите, не беше подписал формулярите за попечителство над благотворителното дружество, а времето напредваше. Имаше още много да се прави, а как би могла да му се натрапва при тези обстоятелства? Реши, че просто трябва да изчака, да има търпение, нещо, което винаги й се удаваше много трудно.

В този момент Бард започна да говори. Рейчъл хвърли бегъл поглед наоколо. Семейство Кларк бяха само през два реда зад тях. Оливър беше избрал много внимателно къде да постави инвалидната количка на майка си, за да може да вижда добре. Това момче е много мило, държането му е непринудено и необикновено предразполагащо. Хедър Кларк си беше свършила добре работата при ужасно трудните условия, в които е живяла. А освен това беше хубав и умен. Ето такъв син трябваше да има Бард, а не онзи пройдоха Барнаби. Въпреки че външно той изглеждаше великолепно и ако беше двадесет години по-млада, а дори и десет, щеше да бъде сериозно изкушена от него. Тези великолепни, дълбоки сини очи, загорялата от слънцето кожа, златисторусата коса, по-светла от тази на сестра му. Разбира се, беше прекалено дълга, въпреки че беше прибрана отзад заради погребението, а костюмът, който беше облякъл, като че ли му беше голям. Беше ужасно отслабнал без съмнение в резултат на пътуването му до Индия. Барнаби си беше направо кошмарен — безотговорен, мързелив; неприятностите, които причиняваше, не бяха по-малки от тези, свързани с Кирстен, но беше далеч по-симпатичен, а това сигурно още повече я ожесточава, помисли си тя. Рейчъл не харесваше Кирстен, а очевидно тя беше черната овца на семейството.

Барнаби видя, че го гледа и й се усмихна с широка и лъчезарна усмивка, а след това бързо придаде сериозно, по-подходящо за случая изражение на лицето си и впери поглед в баща си.

Тя последва примера му и насочи вниманието си към Бард. Неговият дрезгав, силно извисяващ се глас с все още доловим южнолондонски акцент стигаше безпрепятствено до всяко кътче на параклиса. Той говореше с много обич, но не съзливо за Дъги. Разказваше смешни случки, описваше гафове, усмихваше се, докато

говореше за страстта му към голфа като движеща сила в живота му, върна присъстващите години назад към времето, откогато датираше дружбата му с Дъги, отдаде заслуженото на лоялността му, на куража и постоянството му като приятел, на уменията му да се шегува, на необикновената му доброта като човек. Посочи, че у Дъги никога не е имало нищо пошло, превзето и изкуствено. Той беше твърд като скала.

— Ще се опитаме да се справим по някакъв начин без него, но няма да бъде лесно — подчерта накрая Бард.

След това остана мълчалив повече от минута, с искрящи очи, вторачени в ковчега, и се върна при Франческа, седна, без да погледне нито нея, нито останалите, и наведе глава. „О, господи“, каза си наум Рейчъл и започна да рови в чантата за кърпичката си. От всяко кътче на параклиса идваха звуците на тъгата — приглушен говор, сдържано прокашляне, духане на носове. Виктория плачеше открито, а сълзите се стичаха по бузите ѝ, Франческа хапеше устната си, а очите ѝ се изпълниха със сълзи, дори ужасната Марша Грейнджър беше готова всеки момент да се разплаче. Тогава Тереза Буут се надигна бавно и зае мястото на Бард, огледа продължително и малко насмешливо присъстващите със сините си очи, преди да започне да говори.

Речта ѝ беше шокираща. За всички. Освен това беше поднесена изключително умело. Без изобщо да каже нещо кой знае какво, тя успя да накара всички, или поне всички от семейството, да се почувстват ужасно. Беше абсолютно в разрез с общоприетите норми на гостоприемството, но те си го заслужаваха и тя го знаеше, а и те също.

Освен това не каза абсолютно нищо, което не беше истина.

Отбеляза само, че си дава сметка за това, че на нея все още не се гледа като на част от живота на Дъги както от страна на старите му приятели и колеги от корпорацията „Чанинг“, така и от семейство Чанинг. „А и как бих могла да го очаквам (това беше казано с мигновена усмивка). Бяхме женени само от две години, а той беше живял със Сюзън почти тридесет. Тя все още беше неговата съпруга за повечето от вас. Мога да го разбера. Знаех обаче, че с него не беше така. Бях негова съпруга и вярвам, че успях да го накарам да се чувства щастлив. Опитвах се да бъде така. Положих много усилия. Не по начина, по който го беше правила Сюзън, разбира се, а така, както аз го разбирах. Не беше лесно. Надявах се да облекча самотата му и до известна степен успях. Беше ни забавно заедно, правехме заедно неща,

които той не беше правил преди, неща, които доставяха удоволствие и на двамата. Давам си съвсем ясна сметка, че появата ми в живота му не му се отрази добре във всяко отношение. Някои от вас, които го познаваха отдавна, не можаха да свикнат с промяната. Това неизбежно доведе до промяна на основите, върху които се беше крепил животът му. Не се опитах да застана между него и голфа — Боже опази — каза тя и се усмихна. — Никой мъж, а особено пък жена не би могла да разчита на успех. Това, което стана и само един глупак не би могъл да го забележи, бе, че той трябваше да се откаже от доста неща заради мен. От старите приятели, от старите привички и разбирания. Всъщност така става при всяка нова женитба. Но когато новата идва след един дългогодишен брак, е по-трудно. Това понякога ме безпокоеше. Казвах си, че вземам повече, отколкото давам, мислех си, че може би и другите са на това мнение. Но сега искам да ви кажа как аз гледам на всичко това, да ви кажа, че обичах Дъги и той ме обичаше и че той умря като един щастлив човек. Последните думи, които ми каза, бяха, че ме обича, и аз се гордея с това. Много се гордея. Така че вие би трябвало да се радвате както заради него, така и заради мен. Благодаря ви.“

Тя се върна обратно на мястото си на първия ред, синът ѝ я прегърна, а Тереза го погледна почти радостно и дори не беше се просълзила. Настъпи продължително и тягостно мълчание. След това свещеникът стана и обяви началото на последния химн. Присъстващите с благодарност бързо се изправиха на крака.

„Един Бог знае защо тя постъпи така — помисли си Рейчъл, — какво перверзно удоволствие ѝ достави тази изкусно произнесена реч, която, без да съдържа дума против тях, имаше ефекта на плесници за старите приятели на Дъги, за семейство Чанинг и бившите му колеги. Речта безцеремонно разруши топлата атмосфера на добронамереност, смирение и радост от хубавите стари спомени, която се беше възцарила след словото на Бард. Тя обаче прогони лицемерието и фалша и внесе някакъв елемент на откровение в ситуацията — помисли си шокирана Рейчъл. — Всъщност Тереза им каза, че не са били докрай добри приятели на Дъги, че са отбягвали дома му, че не са проявили желание да бъдат с него, да заведат децата си да ги види и с това са го направили още по-нещастен. Даде им да разберат колко

добре ѝ е известно отрицателното им отношения към нея и как не дава и пукната пара за това.“

Когато ковчегът бавно се плъзна между отвратителните сини завеси и Дъги ги напусна завинаги, наред с мъката, угризението и съжалението Рейчъл почувства и нещо друго — някакво възхищение от постъпката на Тереза Буут.

Моментът, който Кирстен винаги бе считала, че е променил животът ѝ, настъпи много бързо и естествено. Това бе моментът, когато тя престана да заявява категорично, че не вярва в любовта, и допуска, че в края на краищата в това може би има нещо вярно. Тя бе завладяна от някакво напълно непознато чувство — нежно, приятно, задушевно. И то се появи в такъв отвратителен и зловещ момент и при такъв неподходящ случай. Това стана отпред пред параклиса, а защо погребалната церемония не беше извършена в църква, защо, защо? Стана, след като онази ужасна жена на Дъги се прояви откъм най-лошата си страна, когато всички се чувстваха потиснати, неловко и далеч по-зле, отколкото преди речта ѝ. Тъкмо се канеха да изтърпят и приема. Франческа стоеше отпред, грациозна и обляна в сълзи, а нейната ужасна майка, нахлупила смешната си шапка, щъкаше насам-натам, разговаряше с всички, ръкува се и потупа Тереза по рамото, без да я интересува, че онази току-що се беше изгаврила с всички опечалени, целуна баща си и дори отиде при Барнаби, да бе, при Барнаби, целуна го, хвана го за ръката и тръгна с него надолу по алеята. Господи, беше направо кошмарна. Повърхностна, натрапчива и кошмарна лицемерка. Представи си какво би било, ако ѝ беше дъщеря — за миг Кирстен изпита съчувствие към Франческа. Освен това беше вулгарна, нямаше друго по-подходящо определение, въпреки че говореше ужасно провлачено и въпреки името ѝ, което бе символ на смирение и благородство. Посвоему тя беше не по-малко вулгарна от Тереза Буут. В нея нямаше и капчица искреност, Кирстен бе сигурна в това.

Опита се да не мисли за Рейчъл. Погледна към баба си Джес, която стоеше при входа и духаше доста силно носа си с голяма мъжка кърпа. Явно чакаше Бард да я вземе, но той разговаряше с Хедър Марк, навел се над инвалидната ѝ количка. Защо ли толкова се интересуваше

от тази жена и двете ѝ деца? Кирстен забеляза още в параклиса как Мелинда хвърля погледи към Барнаби. Глупава крава.

Реши да отиде да поговори с баба си Джес и да се грижи за нея, докато се намери кола. Грей го нямаше. Може би беше отишъл да си вземе колата. Тя се изненада, че е дошъл на погребението, но той ѝ беше казал по телефона, че Тереза специално го поканила и нарочно му позвънила.

— В същия ден имах насрочен обяд с Дъги и тя го знаеше. Каза, че след като получил удара, но все още не бил загубил съзнание, се притеснявал, че не може да дойде. Казал ѝ да ми се обади. Това били едни от последните му думи. Горкият — добави той.

— Да, разбирам — бе казала Кирстен. — А защо щеше да обядваш с него?

— Щяхме да разговаряме за бизнеса, за някои тенденции в търговията с недвижими имоти, за такива неща — отвърна той според нея прекалено небрежно. — Както и да е. Госпожа Буут ме помоли да дойда и си казах, че това е най-малкото, което мога да направя.

— Радвам се, че и ти ще присъстваш — бе казала Кирстен и си беше помислила, че би трябвало да е така, но се беше почувствала странно. Явно беше, че не могат да седнат един до друг. На приема, или както му казват там, хората биха се учудили, ако ги видеха заедно. Всички гости трябваше да се отправят към къщата на Буут, или „резиденцията“, както онази глупава икономка я беше нарекла по телефона. Тя все още се чувстваше неловко с него, продължаваше да съжалява за това, което беше направила, за начина, по който го беше прелъстила почти изцяло, за да засегне Тоби, въпреки че го харесваше и го намираше привлекателен. Не можеше да се каже, че е кой знае колко интересен в леглото, но всичко беше както трябва. Да, дори повече от както трябва, дори добре. Но постъпката ѝ не беше хубава, особено като знаеше, че се чувства нещастен и объркан. Беше ѝ разказал накратко за приятелката си, за това, че са скъсали. Тъжна история. Всъщност Грей я беше изненадал. Тя го мислеше за съвсем праволинеен, малко старомоден и бащински настроен, но човек никога не знае. При всички случаи не трябваше да ляга с него. Господи, тя си е една мръсница, егоцентрична, глупава мръсница. Все още се държеше, сякаш е на петнадесет години, трябваше най-после да порасне. Но не искаше това. От него нямаше никаква полза. По

дяволите, какво ставаше с нея? Внезапно тя се замисли за майка си, която също никога не порасна и чийто алкохолизъм беше отчаян опит да се спаси от поемането на отговорност, беше място, където се чувстваше сигурна, за нея се грижеха, не се налагаше да се сблъсква с реалността. И тя ли щеше да върви по нейния път? Но не с алкохола, а със секса. Това ли щеше да бъде нейното убежище?

Обзе я паника и същевременно някакво перверзно желание да бъде с майка си, както и тъга за Дъги, който беше толкова свързан с детството ѝ. Очите ѝ отново се напълниха с горещите сълзи на отчаянието и когато реши да ги избърше, разбра, че няма кърпичка, защото я беше дала на Тори по време на службата в параклиса. Докато ровеше отчаяно из джобовете си и се опитваше да намери някаква кърпа, носът ѝ потече. И точно тогава то се случи, моментът настъпи, когато тя всъщност скришом си бършеше носа с ръкав, молейки се никой да не забележи. Един глас, един много приятен, леко закачлив глас каза:

— Ето, вземи, ако искаш, моята.

Тя се обърна и видя Оливър Кларк, който ѝ подаваше носната си кърпа, а в очите му се четеше искрено съчувствие.

Първият ѝ инстинкт беше просто да откаже и след като му благодари, да се махне. Никога не го беше харесвала, винаги го беше смятала за сладкодугмен мазник, а също ѝ беше втръснало да слуша от баба си Джес и от баща си колко чудесни са той и сестра му. Но това щеше да бъде твърде груб жест, а от негова страна беше изключително любезно да забележи затруднението ѝ. Малко с нежелание тя се усмихна, взе кърпичката и тогава забеляза, че ръката ѝ силно трепери.

— Добре ли си? — попита той с искрена загриженост в гласа. — Изглеждаш много бледа.

— Да, да, добре съм. Само малко съм разстроена.

— Ужасно, нали? Толкова несправедливо! Той беше един много приятен стар човек. Винаги се беше държал много любезно с мен и с всички нас.

— Да — каза тя, като подсмръкна и издуха носа си. — Към мен също. Беше ми като втори баща. Прав си, не е справедливо.

— Но самият живот е такъв — каза той. — Или по-скоро смъртта е такава.

— Да, така е. Няма никаква справедливост. — В този миг тя осъзна, че го наблюдава, и то внимателно, а не му хвърля просто един бегъл поглед. За първи път го наблюдаваше много внимателно. Той гледаше към майка си и изразът на лицето му беше много мил, издаваше загриженост, желание всичко с нея да бъде наред. Очевидно това беше естественото му държане — загриженост и нежност. Въпреки резервите си, тя се почувства трогната. После Оливър се обърна и ѝ се усмихна.

— Извинявай — каза той, — просто проверявам как е майка ми.

Първото и най-силно впечатление от него беше устата му — широка, дори прекалено широка, и равните му зъби. Кирстен обичаше хубавите зъби — това беше едно от нещата, които първо забеляза у Тоби. Но зъбите на Тоби бяха прекалено свършени и заслугата за това беше на зъботехника. Тези на Оливър си бяха съвсем естествени. Брадичката му също беше широка и някак предразполагаща, а носът му беше изключително правилен, което също ѝ хареса. Не можеше да понася мъже с вирнати носове, а още по-малко с гърбави. И тогава тя се спря на очите. Винаги беше мислила Оливър за рус, а и косата му наистина беше руса, но не светла, а светлокестенява със златист оттенък. Очите му обаче бяха тъмни, не черни, като на баща ѝ, а тъмнокафяви и някак меки, с дълги черни мигли над тях, които би трябвало да му придават малко женствен вид, но не беше така. Другото нещо, което ѝ хареса много, бяха луничките — не много на брой, а няколко добре изразени на носа и на челото. Те му отиваха. „Странно е, че мислиш за луничките му“, помисли си сконфузена тя и отново издуха силно носа си, за да прикрие факта, че го наблюдава толкова внимателно. Но луничките на Оливър си бяха такива. Те просто придаваха още по-завършен вид на лицето му и го правеха да изглежда не толкова официално и по-жизнено. „За бога, Кирстен — каза си тя, какво ти става? Та това е Оливър, влечугото Оливър.“ Но не можеше да спре и продължаваше да го гледа изпитателно, да запаметява всяка негова черта. Забеляза също, че е висок, по-висок от нея с три-четири сантиметра, а тъмносиният му костюм и синята риза му стояха много добре. И когато той каза: „Сега по-добре ли си“, сякаш чуваше гласа му за първи път. „Непринуден, без абсолютно никакъв акцент, малко като този на Грей помисли си тя несъзнателно, — само дето в него се усещаше по-голяма топлина.“

— Да — отвърна Кирстен. Господи, тя трябваше да престане, бедното момче щеше да си помисли, че е абсолютна тъпанарка. — Да, благодаря ти.

Сега пък той я погледна по-внимателно, но много учтиво и съвсем за кратко, но въпреки това с изучаващ поглед. За да наруши мълчанието, тя каза малко смутено:

— Беше много мило от твоя страна, че ми дойде на помощ.

— Е, няма нищо — усмихна се отново той. — Просто те забелязах и в този момент не бях зает с нищо.

— О!

— Много е неприятно да нямаш кърпичка и да ти потече носът. Миналата седмица ми се случи, когато бях на едно интервю за работа. Просто не знаех какво да правя.

— И какво направи?

— Ами подсмъркнах. И не ми дадоха работата — добави той.

— Защо търсиш друга работа? — попита тя.

— Просто за да убивам времето — каза шеговито той, но тя забеляза, че се подразни от въпроса ѝ.

— Съжалявам. Не беше нарочно. Мислех, че си се утвърдил в „Чанинг“.

— Всъщност не. Работя по малко за Питър Барбър — отвърна той — и за да си изкарвам хляба, докато намеря нещо друго. Това е официалното обяснение — добави Оливър, явно желаейки да ѝ покаже, че не работи на две места.

— Така ли?

— Да. Всъщност не искам да работя дълго време за баща ти, колкото и любезен да е към мен.

Явно беше, че държи тя да разбере това, и то я заинтересува.

— Е, не е много лесно да се работи при него. Знам го от личен опит.

— Да. — Настъпи мълчание, след което той каза: — Речта беше доста впечатляваща, нали? Имам предвид тази на госпожа Буут.

— Да, ако е искала да се почувстваме зле, наистина успя. Аз се почувствах ужасно. И без това изпитвах вина, че никога не намерих време да го посетя, а той непрекъснато ме канеше. След речта ѝ ми стана много по-зле.

— Е — каза той малко по-весело, — нали затова са погребенията. Трябва да се връщам при майка ми.

Кирстен беше толкова впечатлена от това, което той каза, че искаше да продължат темата и точно се канеше да го последва до инвалидната количка на Хедър и да я поздрави, когато до нея изведнъж се появи Грей.

— Здравей, Кирстен.

— Здравей, Грей. Запознай се с Оливър Кларк, един... един приятел на семейството. Оливър, Грей Таунсенд.

— Здравейте — каза Оливър и после добави: — Извинете ме. Може би ще се видим в къщата. Задръж кърпата — каза той, когато тя му и подаде. — Имам друга.

— Симпатичен младеж — отбеляза Грей.

— Да — отвърна тя разсеяно, докато гледаше как той се отдалечава, отбелязвайки походката му — с малко бърза, но решителна крачка, отбелязвайки много дългите му крака...

— Добре ли си?

— Да, благодаря. Точно се канех да отида при баба. Би ли взел и нея...

В този миг Оливър се обърна и погледна от отсрещната страна на паркинга над главите на повечето хора, застанали там, и се усмихна, но не както преди любезно и предпазливо, а с широка и топла усмивка, която накара Кирстен да се почувства необикновено. Усети, че току-що беше направила откритие, беше узнала нещо много важно, само нямаше представа какво може да бъде то. Тя отвърна на усмивката му и каза на Грей:

— Хайде да се махаме от тук. — И без дори да се замисли какво прави и как би могло да се изтъкува, го хвана за ръка и бързо го целуна, защото и той беше много мил. Отправиха се заедно към колата му.

— Грейдън, скъпи! — Беше Тереза, която му се усмихваше от другата страна на огромния луксозен хол на къщата в стил „Тюдор“. — Грейдън, би ли ми помогнал да раздадем тези сандвичи? Не съм си направила добре сметката с прислугата и сега виждам, че ще имам проблеми. А те взеха, че дойдоха всичките, лешоядите им с лешояди.

Дори с посраните си задници пак искат да опитат от най-хубавото шампанско на Дъги.

— Ами... да — отвърна Грейдън и внезапно й се усмихна.

Всъщност речта й му беше допаднала. Стори му се много умела и вероятно тези, към които беше отправена, го заслужаваха. Тези кланове му бяха добре известни и беше сигурен, че Тереза не е била приета твърде добре от семейство Чанинг. Не че тя не можеше да се грижи за себе си. Никой с поведение, подобно на нейното в такава ситуация, не би трябвало да се нуждае от състрадание. Тя беше доста корава жена, но въпреки това той се вгледа по-внимателно в нея и забеляза сенките под искрящите й сини очи, малко пресилената усмивка под лекия грим и леко разтрепераната й заоблена ръка, докато палеше цигара. Почувства се засрамен от себе си. Без съмнение беше обичала Дъги по свой начин и го преживяваше много по-тежко, отколкото изглеждаше на пръв поглед.

— Разбира се, че ще ти помогна.

— Ела в кухнята. Всичко е готово.

Той я последва.

Кухнята беше просторна и натъпкана с техника. Дървенията беше в убито бледорозово по сегашната мода, а подът представляваше сложна плетеница от теракотени плочки. На прозорците висяха тежки, плътно спуснати завеси, а до тях имаше кошница с два ръмжащи пудела. Съвсем естествено беше тя да има пудели.

— Отвратителни малки създания — каза Тереза. — Не са мои, а на братовчедка ми. Аз обичам истинските кучета. Съвсем наскоро ходих да гледам едни току-що родени кученца от английска овчарка.

— Така ли? — възкликна Грей.

— Дъги беше против тях. Опасяваше се, че ще му съсипят поляната, и казваше, че ще влязат вкъщи само през трупа му. — В този момент очите й се напълниха със сълзи и тя се подпря на стената. — Съжалявам, Грейдън, съжалявам.

— Няма нищо — отвърна той, рязко затвори с крак вратата и я прегърна. Усети тежкия, омайващ аромат на парфюма й, същата възбуждаща топлина, която го беше впечатлила още в „Риц“. — Поплачи си, ти се държа толкова смело.

— Досега беше лесно — каза тя. — Имаше да се свършат много неща и всичко беше толкова драматично. Трудното започва от тази

нощ, когато всички си отидат.

— Ами... — каза той изумен и почти ядосан на себе си, когато се чу да произнася думите: — Ако имаш нужда да поплачеш на рамото на някого, моето е винаги на разположение. Имаш ли телефона ми?

— Благодаря ти, Грейдън. Много мило от твоя страна. Имам чувството, че ще се нуждая от приятели. А рамото е толкова хубаво — добави тя, като го потупа леко по гърдите. — И костюмът ти е прекрасен. Ето, вземи тези два подноса, а аз ще отида да намеря проклетата филипинка и ще ѝ извия врата.

Беше приятно да може човек да се движи навсякъде из хола и да разговаря с когото поиска. Той размени няколко думи със Сам Илингуърт, която току-що бе пристигнала, и с Питър Барбър, който изглеждаше ужасно преbledнял и изтощен. Той го запозна с Марша Грейнджър и каза:

— Без нея сме загубени. Нали така, Марша? Предполагам, че не познаваш Грейдън Таунсенд от „Нюз он Сънди“.

„Значи това е Марша Грейнджър — помисли си Грей и я изгледа с любопитство, — бодигардът на Бард Чанинг, както ѝ викаха.“ Беше висока, с изправена стойка, с огромен бюст, облечена в строг кафяв костюм. На главата си очевидно имаше прошарена перука, а върху плътните си стиснати устни беше сложила тъмночервено червило. Изгледа го с любезно пренебрежение.

— Нямам много вземане-даване с печата и мисля, че така е по-добре — каза тя.

Грей схвана, че това беше лек укор за обаждането му, съгласи се с нея, помоли да го извинят и отмина. Опитваше се да открие Франческа Чанинг, с която беше разменил няколко думи пред параклиса. Беше изненадана, че е дошъл на погребението. В този миг се намери близо до Кирстен. Тя стоеше заедно с брат си. „Определено не ми допада много — помисли си Грей. — В него има нещо прекалено натрапчиво и дори изкуствено.“ С тях беше една висока и слаба жена, облечена в черно. Кирстен му я представи като Джес Чанинг.

— Това е баба ми, която всъщност ме е отгледала — каза тя.

— Изглежда, че не съм успяла да се справя твърде добре с тази задача — отбеляза Джес Чанинг. Гласът ѝ беше доста глух и със силен лондонски акцент, но въпреки това беше много приятен за слушане. —

Барнаби, направи и ти нещо полезно. Вземи да помогнеш при поднасянето на сандвичите. Не виждаш ли, че горкичкият господин Таунсенд е прекалено натоварен.

— Е, бабо...

— Барнаби, прави каквото ти казвам. Откъде познавате семейство Буут, господин Таунсенд?

— Познавах се с Дъги служебно. Аз съм журналист и се занимавам с финансови теми.

— Грей, какво правеше преди минутка, като се беше заключил в кухнята с Тери Буут? — попита Кирстен.

— Тя беше разстроена.

— Така ли? — В гласа ѝ се доловиха саркастични нотки, които не му допаднаха.

— Кирстен, не бъди груба — каза Джес Чанинг. — Не ти подхожда. Сигурна съм, че госпожа Буут е много разстроена. Освен това според мен словото ѝ беше напълно справедливо. Всички страняхме от нея, а това беше погрешно. А Дъги беше много щастлив с Тереза, той ми го каза. Сега моля да ме извините, трябва да поговоря със сина си Исамбард — каза тя и се отдалечи. — Исамбард, бих искала да разменим няколко думи, ако обичаш.

Грей никога досега не беше чувал цялото име на Бард. Прозвуча му гротескно. Погледна към Кирстен и се усмихна.

— Бива си я!

— Да, нали ти казах, че е страхотна — отговори Кирстен.

— А ти как си?

— Ами... добре. Малко съм разстроена.

— Естествено. Вече говорите ли си с баща ти?

— Не още. Опитах се да разговарям с него за Дъги, но... — очите и изведнъж се напълниха със сълзи и тя започна да търси кърпичката си. С известна изненада той забеляза, че е искрено натъжена.

— Ти наистина си била привързана към него.

— Да, бях. Не мога да свикна с мисълта, че го няма и никога... никога... — Гласът ѝ секна.

— Кирстен, ти си доста зле. Какво ще кажеш да вечеряме заедно? Нищо повече, само ще вечеряме, за да се поободриш малко. — „А може би и аз“, помисли си той, но доста се съмняваше.

Тя го погледна и внезапно се усмихна с необикновено приятната си усмивка.

— Не, няма да стане, Грей. Благодаря ти за поканата, но няма да съм добра компания, а...

— Не търся добра компания. Просто си помислих, че може да ти се отрази добре.

Тя се поколеба, явно изкушена. След това каза:

— Е, добре. Ще ми е приятно, но...

— Няма нищо — побърза да я успокои той. — Последния път схванах съвсем ясно предупреждението ти. Разбирам. Оставаме си само приятели. Не се безпокой, Кирстен. Ще те изпратя до вратата и дори няма да те целуна.

Тя се разсмя.

— Това пък никак няма да ми хареса. Е, добре, къде искаш да отидем? А може би... Знаеш ли какво? Защо да не ти сготвя нещо?

— Можеш ли да готвиш? — попита той предпазливо.

— Не, но все ще се справя с една пържола и...

— Аз ще ти сготвя — каза Грей, — защото мога и за мен няма нищо по-приятно от готвенето. Какво би предпочела? Италианска, френска кухня или...

— Английска — отвърна изненадващо тя.

— Добре. Какво ще кажеш за задушени бъбреци и пирог със стриди?

— Страхотно. Само да не ти дойдат никакви идеи от стридите — каза тя и се засмя.

— Кълна се, че няма — отвърна той и се отправи към кухнята за нов поднос. Когато се връщаше, се сблъска с Тери. Тя очевидно беше изпила доста шампанско и изглеждаше много по-весела.

— Ти си истински ангел — възкликна Тереза и го целуна леко по бузата.

— Благодаря ти.

— Преди да забравя, искам да ми се обадиш утре по телефона. Мисля, че имаме да довършваме един делови разговор.

— Така ли? — попита леко изнервен той.

— Да, точно така. Става въпрос за една история, свързана с Бард Чанинг.

— Боже господи!

Грей не беше забравил твърде странната покана на Дъги за обяд и намеците на Тереза за някаква история, но съзнателно се стараяше, да не мисли за тях. Сега мислите му се насочиха отново към въпроса, като към отдавна жадувано питие.

— Значи се разбрахме — каза той. — Ще ти се обадя сутринта.

— Оливър, моля те! Моля те, опитай!

— Какво? — попита ядосано Оливър. Той наблюдаваше как Кирстен Чанинг разговаря и се смее с онова мазно копеле журналиста и се чудеше защо това го дразни. Вероятно защото тя се държеше прекалено самоуверено. Е, беше разбираемо, като се има предвид как изглежда, наличието на парите на баща ѝ, произходът ѝ, който ѝ даваше преимуществото всички да се съобразяват с нея. Всъщност беше една глупачка, която беше направила достояние на вестниците кирливите ризи на семейството си. Това само беше затвърдило мнението, което винаги беше имал за нея, че е повърхностна разглезена кучка, която не ценеше това, което има. Тъкмо поради...

— Оливър, моля те, ти не ме слушаш.

— Съжалявам. Какво има, Мел?

— Искам да ме заведеш при Барнаби. Измисли някакъв повод...

— Мелинда, ставаш смешна. Не е нужно да си губиш времето с този тъпанар. От него можеш да очакваш само неприятности.

— От къде знаеш?

— Просто знам.

— Ти разговаряше със сестра му. И имам впечатлението, че ти беше много приятно.

— Не е вярно — отвърна с досада Оливър. — Просто се опитах да бъда любезен.

— А, така ли?

— Да. Знаеш прекрасно какво е отношението ми към Кирстен. Не мога да я понасям.

— На мен не ми се стори така. Поне не и този път.

— Този разговор започва да става прекалено глупав. Не можем ли да го прекратим?

— Можем, ако ме заведеш да си поговоря с Барнаби.

— За бога. Виж, той носи два подноса със сандвичи, защо не отидеш при него и не му предложиш да вземеш единия?

— Не мога — отвърна Мелинда и силно се изчерви. — Наистина не мога.

— Тогава иди и го помоли да занесе два сандвича на мама. Тя разговаря с баба му и няма да бъде толкова трудно.

— Оливър, ти си умник. Да, добре. Ще го направя. Пожелай ми късмет!

„Бедна малка глупачка — помисли си Оливър. — Трудно е човек да повярва, че е на двадесет и една. През повечето време се държи като че ли е на шестнадесет.“ Много се надяваше Барнаби да не направи или да не каже нещо, което би й дало и най-слаба надежда. Защото, ако го направеше, той щеше...

— Оливър! Колко се радвам да те видя. Как си?

— О, здравейте, госпожо Буут. Благодаря, много добре. — Страхуваше се от този момент, знаеше, че той ще настъпи.

— Много мило от твоя страна, че дойде и че доведе майка си.

— Не, ние нямаше да идваме... искам да кажа... че съжалявам, госпожо Буут. За господин Буут. Той беше толкова... мил.

— Да — отвърна тя. — Това е точната дума. Той беше един мил човек. Много ще ми липсва. Но... какво да се прави, животът продължава. О, господи... — Тя му се усмихна. — Не биваше да казвам това, съжалявам. — Той разбра, че е пияна. Тя протегна ръка и го потупа по бузата. Трябваше да положи неимоверни усилия, за да не дръпне ръката й. — Успяха ли да ти предложат нещо за хапване, Оливър?

— Да, да, благодаря. Всичко е наред.

— Добре. Надявам се, че Барнаби няма да започне да се усуква около хубавата ти малка сестричка. Ако питаш мен, той е голям боклук. — Господи, ама тя никак не се церемони.

— Ами... за нея е страхотен хубавец. Пада си по него.

— Глупаво момиче. Че е хубав, това е безспорно, въпреки че не може да се сравнява със сестра си.

— О... не знам.

— Тя е направо великолепна — каза Тери Буут, като гледаше към Кирстен, която в момента разговаряше с баба си и Хедър Кларк. — На мен не ми допадат точно този вид красавици, предпочитам по-младите, но тя наистина е изключителна.

— Да, хубава е — съгласи се от учтивост Оливър.

— Всъщност нямам нещо кой знае какво против нея — отбеляза за негова изненада Тери. — Мисля, че е честно момиче. Всички намират за много ужасно това, че е говорила пред вестниците, но не я обвинявам. Сигурно ѝ е било доста трудно с тази майка. Не е за учудване, че е започнала да пие, след като е била женена за Бард Чанинг...

— Госпожо Буут, аз трябва да...

— Съжалявам, Оливър. — Тя му се усмихна, потупа го по рамото и махна един косъм от ревера на самото му. — Не бива да говоря така пред теб. Малко съм... преуморена. Майка ти добре ли е, добре ли се грижат за нея? Може би в края на краищата ще можем двете да се сприятелим.

— Да, може би — отвърна Оливър.

Тя го погледна замислена за момент.

— Ти работиш за господин Барбър, нали? Сигурно е много интересно. Тези вътрешни игрички, а? Вероятно е страхотно. Никога не знаеш какво можеш да изровиш от там.

— Съжалявам, не зная...

— Не ми обръщай внимание. Говоря каквото ми падне. Прекалено много вълнения за една стара жена. Но все пак си дръж очите широко отворени, Оливър. А сега трябва да поздравя скъпата Франческа, преди да ми е поднесла неубедителните си извинения и да си е тръгнала.

„Направо е скандална“, помисли си Оливър. Домъчня му много за нея, но наистина го накара да се почувства неловко. И пак му говореше с намеци. Реши следващия път, ако има такъв, направо да я попита какво точно цели.

— Оливър! Здравей отново. — Беше Кирстен. — Тъкмо си тръгвах. Грей... Грей Таунсенд ще отведе баба Джес до дома ѝ, а аз ще отида с него, за да му показвам пътя.

— Разбирам. — Защо ли си мисли, че това го интересува? Тъпа кучка.

— Просто исках да... да ти благодаря отново за кърпичката. И за твоята любезност. Трогната съм.

— Няма защо.

— Бих могла да ти я изпратя. Какъв е адресът ти?

— Не е нужно.

— Не, настоявам. — Тя му се усмихна. Гледаше го съвсем приятелски. Ухаеше главозамайващо на някакъв много секси парфюм. Не го беше забелязал преди. Сигурно го е сложила заради онзи лигльо. Господи тя наистина беше много красива. Никога досега не му се беше налагало да си има работа с истински красиво момиче, но беше познавал такива. Особено в библейския смисъл. Изведнъж Оливър съвсем ясно си представи голото тяло на Кирстен пред себе си, как докосва гърдите ѝ, закръглени и твърди, как разтваря безкрайните ѝ бедра, тези... За бога, Кларк, я се опомни. Усети, че се изчервява. Той беше по-тежък случай дори от Мелинда. Само че за разлика от нея досега не беше заинтригуван от Кирстен Чанинг в библейския или небиблейския смисъл. Просто тя му се беше сторила... малко по-симпатична. Не толкова коравосърдечна, по-уязвима.

Даде ѝ адреса си, набързо се сбогува и отиде да помогне на Мелинда и Барнаби да настанят Хедър в колата. Да му се не види, точно пък на Барнаби, всичко започна да се превръща в някакъв кошмар.

— Много ти благодаря — каза Мелинда. — Беше много мило от твоя страна, Барнаби.

— За мен беше удоволствие — отвърна той и ѝ се усмихна. Белите му зъби се откроиха ясно върху загорялото му лице. — Беше ми много приятно да те срещна отново. Пак ще се видим.

— Да — отвърна Мелинда. — Ще се видим, Барнаби. — Тя му помахна прекалено енергично, когато колата потегли. — Мислиш ли, че той го каза на сериозно, мамо, дали го каза на сериозно?

— Не знам, скъпа — отвърна Хедър Кларк и се облегна назад. Изглеждаше много уморена. — Бедната госпожа Буут. Беше наистина много разстроена. Когато се сбогува с мен, ми изглеждаше направо съсипана. Дожаля ми за нея. Сигурно е от шока, че стана така внезапно.

— Да, сигурно е така, мамо. Харесва ли ти Барнаби?

— Много е симпатичен, мила. Държа се изключително любезно с мен. Бедната Кирстен също бе по-мила, отколкото очаквах. Разговаряхме с баба ѝ за нея. Каза ми, че всъщност тя е много мила, но просто е твърде объркана. Кирстен се държа направо очарователно с мен. Каза ми, че според нея ти си изглеждал изключително добре,

Оливър, че не го била забелязала преди и че и е било приятно да разговаря с теб.

— Не ме карай да повърна — ядоса се Оливър. — Колко отвратително се изрази.

— Съжалявам.

В съзнанието му се беше настанила някаква необичайна, но приятна топлина, едно напълно смехотворно желание да продължат да говорят за Кирстен.

— И защо ѝ беше нужно да разговаря с теб? Какво толкова успя да ти каже? Освен това, че съм невероятно чаровен.

— О, не много. Всъщност дойде да разговаря с баба си. Обеща също да дойде да ме види. Мисля, че няма да го направи, но е много мило от нейна страна дори само че си го е помислила.

— Ако Кирстен Чанинг дойде да те види — каза Мелинда, излизайки за миг от бленуването си по Барнаби, — аз ще отида в манастир.

— Като говорим за манастири — обади се Оливър, — господин Чанинг става попечител на някакъв манастир в Девън. Онзи ден видях документите. Ангажирал се е с построяването на нов Дом за бавноразвиващи се. Не ти ли се струва твърде необичайно?

— Съвсем не. Той наистина е един от най-милите хора на света — отвърна Хедър.

— Мамо — обади се Мелинда, — понякога си мисля, че си влюбена в Бард Чанинг. Или пък си била някога.

— Не ставай смешна — отвърна ѝ Хедър.

Франческа минаваше покрай розовата кухня на Тери на път за тоалетната, когато чу един от пуделите да лае. Обичаше кучета. Влезе вътре и се наведе да го погали.

— Здравей — каза усмихната тя. Пуделът я ухапа. Не силно, но достатъчно, за да се стресне и да отдръпне рязко ръката си.

— Но това е ужасно — скара му се тя. Всъщност никога не беше харесвала пуделите — глупави малки рунтави същества.

— Франческа, скъпа, добре ли си? — Беше Тери, която стоеше на прага с цигара в едната ръка и чаша шампанско в другата. „Не ми

изглежда да е сломена от скръб. По ми прилича на пудела си“, помисли си Франческа и това я ядоса още повече.

— Да, благодаря. Един от пуделите ти ме ухапа.

— Не са мои, скъпа, но все пак съжалявам. По-добре ще е да си измиеш ръката. Сигурна съм, че не е болен, но знае ли човек.

— Да се надяваме — отвърна малко по-любезно Франческа и отиде при умивалника. Тери застана до нея и пусна крана.

— Хубаво се измий. Ще ти донеса нещо за дезинфекция. Ето — каза тя, след като порови в едно чекмедже. Подаде ѝ някаква туба.

— Благодаря.

— Изглежда, че не е успял да ти пусне кръв. — В гласа ѝ се чувстваше лека ирония, дори насмешка.

— Не, не, разбира се. Просто се изненадах. Благодаря ти... Тери... — Усещаше, че трябва да се обърне така към нея, независимо от чувствата, които изпитваше, и колкото и да не одобряваше арогантната ѝ реч в параклиса. — Просто исках да ти кажа още веднъж, че съжалявам за Дъги. Ти сигурно си...

— Сигурно съм какво?

— Ами — продължи леко смутена Франческа — сигурно ти е много мъчно. Вероятно се чувстваш самотна, изоставена. Аз...

— Да, предполагам, че така ще се почувствам, Франческа — отвърна още по-рязко Тереза. — В момента обаче не изпитвам нищо, което може би е по-добре.

— Да, разбира се — съгласи се Франческа. — Е, ако има нещо, което да направя...

Настъпи мълчание.

След това Тереза каза:

— Не, не мисля, че ще има. — Тя вдъхна дълбоко дима от цигарата си. — Просто не мога да си представя какво може да е то.

— Разбирам — отвърна Франческа. Не знаеше как да излезе от неловкото положение след тази странна, почти открита враждебност.

— Всъщност най-доброто, което би могла да направиш за мен, Франческа, е същото, което правеше досега. През цялото време, докато бях омъжена за Дъги. Стой настрана. Не се занимавай с мен. Пренебрегвай ме. На мен това не ми допадаше, както не ми допадаше и това, което съпругът ти стори на Дъги. Но сега така ще ми е по-добре.

— Тереза, какви ги приказваш, какво е направил Бард?

— Много малко — отвърна тя и пресуши чашата си с шампанско. — Там е цялата работа. Разбира се, ако погледнем нещата от по-друг ъгъл, направил е много. Ако погледнем собственото му добре очертано гнездо, без да му пука за останалите. Известно ми е отношението на съпруга ти, Франческа, и то не ми харесва. Независимо от трогателните думи, които каза днес по време на церемонията. Всички го гледаха и му се възхищаваха. От всяка негова дума личеше, че това е великият Бард Чанинг. Такъв иска да изглежда той в очите на хората, нали?

— Тереза...

— Мисля, че ще е по-добре да си вървиш — каза тя. — В противен случай мога да ти наговоря още доста неща, а това няма да се хареса и на двете ни. Мисля, че най-доброто, на което можеш да се надяваш от моя страна, е никога да не чуеш нещо повече за мен и никога да не ме видиш. Но ако бях на твое място, нямаше да разчитам много на това. Сега дойде време да свалим маските, след като вече няма защо повече да се безпокоя за Дъги...

— Съжалявам, Тереза — каза Франческа, изненадана от хладното спокойствие, което се чувстваше в гласа ѝ, въпреки че в действителност ѝ беше много неловко, — но аз наистина нямам представа за какво говориш.

— Нямах ли? — отвърна Тереза и се вгледа внимателно в лицето ѝ. За момент в очите ѝ се мярна нещо като съчувствие, примесено с презрение. — Всъщност наистина мисля, че нямаш.

ГЛАВА 14

Звукът беше ужасен. Отначало тя не можа да разбере откъде идва. Беше силен, приглушен, нещо средно между стенание и вой. Приличаше на рев от ранено животно. После разбра: беше Бард. Той плачеше.

Франческа погледна часовника: беше едва един часът. Той ѝ каза, че ще спи в стаята си, предложи ѝ да си легне рано, защото изглежда изтощена, а тя се почувства едновременно облекчена и малко засрамена, но се съгласи. Засрами се, защото от какво можеше да бъде толкова изтощена. През целия ден не беше правила нищо, освен да говори баналности и да раздава фалшиви усмивки. Тогава беше още десет и половина. След като в седем се прибра от работа, той се затвори в кабинета си. Каза, че не иска да яде. Беше рязък и не желаше да споделя с нея скръбта си. Тя не можеше с нищо да го успокои, но същевременно се почувства засегната от това, че той продължава да страни от нея. Не знаеше какво да каже. Бард взе със себе си бутилка уиски и кана с кафе, качи се горе и затвори вратата.

Барнаби беше излязъл с Кирстен, а Сенди си беше взела почивка тази вечер. Бавачката сложи децата да си легнат рано и се оттегли и стаичката си в съседство с детските помещения. Франческа се почувства много самотна, остана сама с мислите си и със спомена за епизода с Тереза, който, колкото и да се опитваше да забрави и да си казва, че не означава нищо, че Тереза просто не беше съвсем на себе си, доста я беше разтърсил. Не ѝ се беше сторила толкова разстроена и нещастна. Беше просто ядосана. И почти, не почти, а направо... ѝ доставяше удоволствие. „Понякога скръбта се изразява под най-различна форма — си повтори за стотен път оттогава Франческа, — случват се и странни неща. Сигурно беше така и в случая.“ Нямаше смисъл да мисли повече за това. Абсолютно никакъв.

Звукът се повтори. Идваше от кабинета на Бард. Сега беше много по-отчетлив. Франческа стана от леглото и наметна един халат. Беше

много горещо и тя спеше напълно гола. Замисли се какво ли би могла да направи, но знаеше, че не може да го остави сам в това състояние.

Тръгна с леки стъпки по коридора и застана до полуотворената врата. Плачът продължи. Той не я чу.

Тя отвори предпазливо вратата. Той седеше пред бюрото си, хванал глава с две ръце. Широките му рамене се повдигаха. Франческа се приближи решително към него, сложи ръка на рамото му и каза тихо:

— Бард. — Дори и тогава очакваше, че може да ѝ се скара, и беше готова да си отиде. Но той я погледна с измъчено от скръб и обляно в сълзи лице и изведнъж обгърна кръста ѝ с ръце и зарови глава в гърдите ѝ.

— О, господи! — каза Бард. — О, Господи, Франческа, как ще го преживея. Толкова го обичах, той бе единственият ми истински приятел, целият ни живот премина заедно, и бизнесът, и всичко останало. Не мога да се справя сам, не мога, чувствам се толкова самотен, напълно самотен.

Тя не знаеше какво да му каже. Чувстваше се безпомощна пред мъката му. Притисна главата му до гърдите си, погали го по косата, като му говореше тихо и почти неразбираемо като на малко дете, когато се нарани някъде. Само го слушаше, остави го той да говори.

— Бяхме такива добри приятели — каза той. — Толкова си подхождахме. Той ме учеше да бъда търпелив, да мисля, преди да говоря, да изчаквам, за да видя какво ще кажат хората, а аз го ентусиазирах, разпалвах амбициите му, дързостта му. Често ми казваше, че ако не съм бил аз, щял да стане професионален играч на голф, да се мотае по игрищата и да прекарва вечерите си там. Господи, Франческа, ако беше станал, може би още щеше да бъде жив, може би аз го доведох дотам, до смъртта, с моите непрекъснати подтиквания и изисквания, с нетърпението ми, когато се чувстваше уморен и искаше да намали темпото за малко. Господи, какво направих, какво направих?

— Бард, ти не си направил нищо. Не, това не е вярно, направил си много и за него. Дъги обичаше компаниите, обичаше да бъде част от тях. — Тя се опита да не мисли за думите на Тереза. — Мислиш ли, че той щеше да бъде щастлив като професионален играч на голф?

— Да, убеден съм.

— За известно време — може би. След това щеше да се почувства отегчен, щеше да има чувството, че бездейства. Дъги обичаше хубавия живот. Бард, както всички останали. Това, което ти си направил, е, че си му помогнал да разкрие възможностите си, дал си му...

— Не — каза той, избърса с нетърпение сълзите си, облегна се на стола и я погледна. — Не, това не е вярно. Нямаше да се почувства отегчен и никак нямаше да се притеснява, че не е богат. Той беше скромнен човек във всяко отношение, имаше най-благия и добродушен характер. Щеше да се чувства съвсем щастлив в някоя малка къщичка някъде, уверен съм в това.

— Може би. Но...

— А сега останах сам. Абсолютно сам. Както може би трябваше да си остана още от самото начало. Вероятно тъкмо това е и наказанието ми.

— За какво? — попита тя.

— Не те разбрах.

— Наказанието ти за какво?

— О... за всичко. За всичко лошо, което съм сторил.

— Бард, ти не си направил нищо лошо.

— Така ли? — отвърна той и я погледна. — От къде знаеш?

Франческа не можа да разбере защо, но въпросът му я изплаши.

После си каза, че той говори глупости, че е пиян.

— Защото те познавам. Ето защо. И защото те обичам.

— О, господи, надявам се да е така — отвърна той.

— Аз наистина те обичам.

Той се отдръпна назад и я погледна. Очите му не изразяваха нищо. После разтвори халата ѝ и започна да гали много внимателно гърдите ѝ, като че ли се страхуваше да не ги повреди.

— Ти си толкова прекрасна.

Наведе се напред, целуна първо едната, а после и другата, езикът му си играеше със зърната, след това се спусна надолу по корема ѝ и стигна до срамните ѝ косми. Тя почувства как езикът му обработва клитора ѝ и усети желанието да се надига неудържимо в нея. Затвори очи и съсредоточи вниманието си изцяло върху момента, върху разтърсващото и завладяващо я все по-силно изключително приятно усещане. Изведнъж той се изправи за малко и започна нетърпеливо да

маха дрехите си, като същевременно я обсипваше със страстни целувки. Тя го възседна, а пенисът му проникна в нея — грубо, неудържимо, но въпреки това ѝ беше приятно. Тя го яздеше, яздеше върху удоволствието, което ѝ доставяше, чувстваше как с всяко ново проникване то се усилва, а тя се разтваря още повече пред натиска му. Усети как кръговете под нея ставаха все по-широки и по-широки, как и двамата като че ли пътуват заедно с тях, усети началото на разтърсващата сила на оргазъма. Отметна назад глава и започна да крещи, чуваше вика си див и непознат, вика на секса, вика на любовта.

Остана дълго неподвижна, притиснала го до себе си. През следващите месеци често си спомняше за тази нощ, за това откъснато за малко щастие, когато времето бе спряло да тече. Мислеше си за него като за нещо много ценно, което трябва да съхрани, нещо, на което не можеше да се начуди.

Сутринта той влезе при нея, целуна я леко и каза, че трябва да върви. Изобщо не легна при нея, както беше обещал.

— Ще се върнеш ли тази вечер?

— Да, но много късно. Не ми оставяйте вечеря.

— Добре, няма. — Дори тя усети разочарованието и безразличието в гласа си. Дистанцията между тях се беше появила отново и бързо се увеличаваше.

— Виж какво — каза той, — за известен период няма да мога да прекарвам много време тук. Защо не отидеш в Гърция за няколко седмици? Там къщата е празна, а прислугата няма какво да прави. Вземи и майка си, ако искаш.

— Не — отвърна тя, — ще бъде страшно горещо, а и не искам да се отдалечавам много от лекаря на Кити. Освен това напоследък не се разбираме много с майка ми.

— Така ли? И защо?

— Държи се много странно. Предполагам, че има някой нов приятел, не иска да говори за това, изобщо няма време за мен, а един ден ме излъга къде отива. Каза, че ще посети една стара приятелка, а изобщо не е била там...

— Наистина? — Той се наведе да си обуе обувките. — Е, майка ти винаги е била много самостоятелна.

— Да, между другото, Бард, съжалявам, че ти е досаждала с искането си за пари за онзи манастир. Казах ѝ да се откаже.

Настъпи мълчание. После той небрежно каза:

— Това не е важно. Ставаше въпрос само за един чек. Не се безпокой. Ще се видим по-късно.

— Добре. И, Бард...

— Да?

Тя искаше да му каже нещо мило, да спомене за изминалата нощ, но на лицето му беше изписано нетърпение и отчуждение.

— Нищо, няма значение. Довиждане.

Когато той излезе, тя остана да лежи, загледана във вратата след него. Чувстваше се абсолютно самотна, оставена без топлина и без любов. Приятното чувство, което беше изпитала през нощта, вече го нямаше. Усещаше и нещо по-лошо от самотата. Почувства се използвана.

В другия край на Лондон Грей Таунсенд лежеше сам в леглото, също гледаше към затворената врата и също се чувстваше използван, макар и не в такава степен и не толкова фатално. Основното чувство, което го беше завладяло тази сутрин, беше недоумение и поводът за това недоумение беше Кирстен. Тя беше дошла предишната вечер, след погребението. Имаше твърде скромен вид, беше облечена в дълга широка пола и бяла ленена блуза. Почти като момиче — помисли си Грей, — само не се беше отказала от неизбежните обувки с високи токове. Носеше бутилка вино и букет цветя.

— Помислих, че ще ни хареса. Тоби остави няколко бутилки, а той никога не пие боклуци. А цветята са, за да ти разведрят малко обстановката вкъщи. Къщите, в които няма жени, обикновено са... О, Грей, изобщо не е било нужно да ти нося тези мизерни цветя. Каква прекрасна къща!

Тя влезе в коридора. Грей беше особено горд с него. Ненавиждаше как хората използват коридорите си почти само за преминаване. Беше го превърнал в стая. Върху стените беше залепил кафява амбалажна хартия на райета, точно под вътрешната стълба имаше ниска маса, върху която в малки сребърни рамки беше поставил портрети на свои лели, чичовци, на родителите и прародителите си

като деца. „Тъкмо работа за крадците — му беше казвала често Бриони. — Могат да ги видят през отвора на пощенската кутия.“ Но крадците очевидно не се бяха впечатлили от тях, нито от голямото бакърено гърне, в което растеше палма, нито от акварелите на църкви и селски къщи от викторианската епоха, които висяха по стените, нито от изключително красивия барометър, окачен на отсрещната стена, нито от дъбовия бюфет, сложен в подножието на стълбите. Той я последва, усмихвайки се скромно, докато тя разглеждаше стаите и изразяваше шумно възхищението си.

— Но това е направо прекрасно — каза отново Кирстен, когато влезе в зимната градина в края на обиколката. — Много те бива.

— Израснах в съвсем обикновена малка къща модел тридесетте години. Беше хубава, но още тогава знаех как ще подредя моята. Когато се сдобих със собствена къща, й посветих много време и усилия. Радвам се, че ти харесва. Какво ще кажеш за чаша шампанско?

— Да, с удоволствие. Ще ми дойде добре.

Седяха в зимната градина, тя му се усмихна и каза:

— Много мило от твоя страна, че искаш да ме ободриш по този начин.

— Не го правя само заради теб — отвърна той. — И аз мисля да си прекарам добре тази вечер.

Беше приготвил обещаните задушени бъбреци и пирог със стриди. Бъбреците бяха гарнирани с малки картофчета, които приличаха на мраморни топчета. Отстрани имаше почти сурово брюкселско зеле, а в хладилника ги очакваше един от неговите летни пудинги. Изпиха шампанското и след това отвориха бутилката с бургундско на Тоби, което наистина се оказа изключително добро. Разговаряха неспринудено за много неща, главно за детството. Той й разказа, че неговото е било щастливо и напълно нормално.

— Всъщност нямаше нищо интересно. Бях единствено дете, много ме обичаха, живеехме в провинциален град в графство Съри, завърших висшето си образование първо в „Чартър хаус“, а после в „Уоруик“, и то с висок успех, след това много лесно намерих пътя към „Флийт стрийт“ благодарение на един проект за следдипломна квалификация. Започнах работа в „Гардиън“ и много ми хареса, бях нещо като репортер за всичко, след това се прехвърлих да работя за културната страница, а по-късно открих „Мамон“^[1], или по-скоро

сведенията за богатите, и разбрах, че съм намерил онова, което търся. Работих за „Обзървър“ и за „Сънди Таймс“, а от четири години съм в „Нюз он Сънди“. Не съм преживявал истински травми, живял съм много приятно, изобщо при мен няма нищо интересно. А при теб как беше?

Той се опасяваше, че нейната история щеше да бъде едно досадно изброяване на случаите, когато е била пренебрегвана и се е чувствала нещастна, но тя успя да му разкаже доста сполучливо и забавно за ужасното време, когато е била под надзора на Пени, за годините, прекарани в пансиона в Бенендън, дори за алкохолизма на майка си. Каза, че обожаваше брат си, въпреки че неговият чар я дразни.

— Дори баща ми го мисли за великолепен. Обичах Виктория като стара квачка, но човека, когото най-много обичам, е баба ми Джес. Нея всички я обичаме. Тя толкова се гордееше с нас, толкова ни обичаше и беше готова да ни прости всичко, а същевременно беше строга и взискателна. Имаше такива амбиции за нас, окуражаваше ни и ни подтикваше, мисля, че няма нищо, абсолютно нищо, което тя да не знае за нас, включително и за баща ми. Нищо не е в състояние да я шокира и тя никога не си е позволявала да ни съди, но дори нейното присъствие в живота ми не можа да предотврати последиците.

— Последиците?

— Да, имам предвид лошите неща в живота ми — каза тя. — Мисля, че не оправдах доверието ѝ. А тя толкова искаше да бъда добра. — После без никакво предупреждение Кирстен се разплака с едри горчиви сълзи, заровила лице в ръцете си.

Грей я погледна внимателно, а след това предпазливо сложи ръка на рамото ѝ.

— Кирстен — каза той нежно, — не трябва да си толкова строга към себе си.

— Напротив, трябва — отвърна тя. — Толкова съм ужасна, разглезена и егоистична, през цялото време използвам хората. Виж как постъпих с теб. Грей, толкова се срамувам. — Тя зарови лице в гърдите му и още дълго плака.

— Няма защо да съжаляваш — отвърна той, усмихна ѝ се и я погали по буйната коса, когато тя престана да плаче.

— Аз не съм на двадесет и една и мога да се грижа за себе си. Онази нощ можех да се прибера вкъщи, но не го направих и

предпочетох да остана.

— Беше много хубаво, поне аз така мисля.

— Наистина ли? — Тя го последна учудено и леко хлъцна. — Наистина ли не ме презираше след това?

— Разбира се, че не. Това е последното нещо, което би ми дошло наум. Мисля, че беше прекрасна, а аз се почувствах поласкан и доволен. Освен това на сутринта ти беше напълно откровена и не се преструваше.

— Аз ще отида в ада — каза тя отчаяно, като дъвчеше един кичур от косата си. — Знам, че ще отида. Мислех за това тази сутрин в онзи ужасен параклис. Когато умра, ще отида в ада.

— Кирстен, да не би да вярваш в тези неща?

— Разбира се, че вярвам. Аз съм добра... всъщност лоша католичка. Вече съм извършила повечето от смъртните грехове. Няма надежда за мен.

— Ти наистина си смешна — каза той, а после, тъй като тя изглеждаше много тъжна и сломена, се наведе и нежно я целуна. Тя отвърна на целувката му, а след това той започна да гали гърдите ѝ, които се очертаваха ясно през тънката блуза. Тя откликна на ласките и след по-малко от половин час той я поведе нагоре по стълбите.

— Да не би да искаш да ме разведриш по този начин? — попита Кирстен.

— Не, искам да разведря себе си — отвърна той и се разсмя. — Но само ако и ти го искаш.

— Да, искам го.

Този път беше по-различно, много по-различно от онази безумна нощ. Сега той беше водещият, а тя го следваше. Тялото ѝ беше чудесно, податливо и изпълнено с желание. Нейните оргазми се сливаха с неговите в безкрайно извисяване и падане, в движение и покой, във взаимно вкопчване и отпускане. Когато накрая свършиха, тя остана да лежи блажено усмихната, със затворени очи и коса, разпиляна по възглавницата. После само каза:

— О, Грей, беше чудесно! — И скоро заспа.

А на сутринта бързо си тръгна и между тях отново се усети предишната дистанция. Тя се извини, че трябва да се прибере вкъщи, защото има много работа, и обеща да му се обади по телефона през деня.

Е, може би щеше да се обади...

— Франческа? Обажда се Лайъм.

— Лайъм, здравей.

— Изглеждаш ми разстроена.

— Да, така е — отвърна тя. Чувстваше се прекалено зле, за да се преструва.

— Какво се е случило? Каж ми.

— Не, не мога. Просто съм една глупачка.

— Не го вярвам — каза той. Гласът му беше много нежен и загрижен, съвсем различен от резкия и нетърпелив тон на Бард само преди час.

— Да, такава съм. Просто съм разстроена от вчерашния ден, от погребението.

— Как мина то? Всъщност аз затова се обаждам.

— Ами какво да ти кажа? Беше ужасно. Толкова тъжно. Тереза Буут направо ни наруга всичките, както би се изразил Барнаби, за това, че сме странили от Дъги, след като се омъжила за него.

— Така ли? И това в църквата?

— Да, беше ужасно.

— Господи — каза Лайъм, — бих искал да бъда там.

— Не, Лайъм, беше ужасно. Всички се почувствахме много зле, защото беше вярно.

— Баща ми говори ли?

— Да, и то много добре.

Франческа се опита да не мисли за думите на Тереза по този въпрос. Едва тази сутрин успя да си наложи да не им отдава такова значение, но споменът за тях беше все още пресен и подсъзнателно я безпокоеше.

— Него много го бива в такива случаи — каза той. — Още си спомням, когато майка ми почина, как говори на погребението ѝ. Аз плачех непрекъснато, но тогава спрях. Той ме накара да се почувствам смел.

— Лайъм, не мога да си представя колко ужасно си се чувствал тогава.

— Не е нужно. Преодолях го някак.

— Сигурно тогава сте били много близки с баща ти. Утешавали сте се взаимно.

— Всъщност не — отвърна той. Тонът му стана по-сдържан и като че ли беше изненадан. — Аз почти не го виждах. Той ме изпрати в пансион.

— Да — каза тя. — Мислила съм за това. Бил си само на седем години.

— Точно така.

— Сигурно е било ужасно. Трябва да си бил... много объркан.

— Да. Това е точната дума. Не знаех кой съм, къде се намирам и какво трябваше да правя.

— Тази сутрин и аз се чувствам малко объркана. Не знам причината.

— Защо не дойдеш да ме видиш? Ще ми разкажеш. Може пък да ти помогне да се почувстваш по-добре. На мен ще ми е много приятно.

— Ами...

— Моля те! Така няма да си мисля за следобеда.

— Какво има да става следобед?

— Ще има визитация на главния лекар, който прегледа рентгеновите ми снимки. Ще даде мнението си за моя случай и ще ми каже какво бих могъл да очаквам по-нататък. Дали ще куцам цял живот, или ще се наложи нова операция.

— О, Лайъм! — Тя не беше помисляла за подобна възможност. — Колко ужасно. Да... добре. Разбира се, че ще дойда — погледна дневника си, а после и часовника, — около единадесет часа.

— Ще броя секундите дотогава.

— Господин Чанинг! — скара му се сестрата австралийка. — Непрекъснато сте на телефона. Хайде, трябва да прегледам превръзките ви. Новините за крака ви са добри, нали?

— Не ви разбрах — отвърна Лайъм.

— Ами кракът ви нараства толкова добре, че след седмица могат да ви изпишат. Чух господин Бертрам да ви го казва, когато беше на визитация в отделението.

— А, да — отвърна Лайъм. — Предполагам. — Толкова се беше вживял в измислицата си за възможна нова операция, че почти беше

повярвал в нея.

Кирстен не се обади по телефона. Но след три дни пристигна писмо, в което се казваше:

„Скъпи Грей, беше чудесно и ти беше изключителен. Но този път наистина мисля, че не е хубаво от моя страна да те използвам по такъв начин. Може пак да се видим след известно време, когато и двамата напълно се възстановим. А дотогава, благодаря ти, че се държа като истински приятел.

Кирстен“

„Приятел — каза си той, — добър приятел, дори не и любовник, просто приятел.“ Разбра, че връзката им няма бъдеще и не е реално да си мисли, че може да продължи. За нея той беше един приятен мъж, който не е от нейното поколение, който мисли и действа по друг начин. Реши, че ако има ум в главата, трябва да забрави тази история. Почувства се не толкова засегнат, дори не и използван, но ужасно и непоносимо тъжен.

„Не трябва да ходя отново при Лайъм“, помисли си Франческа. Цяла седмица го беше посещавала всеки ден, с изключение на уикенда, когато беше отишла с децата в Стайлингс и Бард беше обещал да дойде, ако може, но не го направи. Започваше да става смешно. Бог знае какво са си помислили сестрите. Само че всеки ден той казваше: моля те, Франческа, ела и утре, ти си единственият ми посетител, а денят е ужасно дълъг. И всеки ден тя му казваше, че ако може, ще наминем, но не може да му обещае, а после винаги разбираше, че иска да отиде отново и, естествено, че можеше, защото разполагаше с много време, с всичкото време на света. Бард работеше до най-необичайни часове, а когато се прибираще къщи, се отправяше право в кабинета си и й казваше да си ляга без него, защото ще работи до късно и ще спи в стаята си.

Тъй като се чувстваше доста самотна и не беше прекалено заета, нямаше причина да не отиде. Така поне правеше нещо полезно, което беше повече, отколкото би могло да се каже за останалата част от съществуването ѝ.

А и нямаше никаква опасност да изчерпят темите за разговор. Разговаряха непрекъснато и непринудено. При всяко посещение тя установяваше, че е стояла по-дълго от предишното. В тези разговори откриха, че имат много общи интереси. Разбраха, че ги привличат и че харесват едни и същи неща, едни и същи клюки по вестниците. Например и двамата поглъщаха всичко, което се отнасяше до Уелския принц. И двамата следяха дневника на премиера Джон Мейджър в „Частен детектив“, едни и същи новинарски емисии по радиото, харесваха едни и същи филми. „За мен най-добър за тази година досега е Съмърсби“ — бе казал той. „Така ли? И за мен“ — бе отвърнала тя. Харесваха една и съща музика. „Ама не може да харесваш точно Моцарт, Ерик Клептън и Ела Фицджералд, точно пък тези тримата, не мога да повярвам, защото и аз ги харесвам.“ И двамата се просълзяваха от едни и същи евтини прояви на сантименталност. „Веднъж плаках на онази сцена със сватбата в «Ийстендърс», представяш ли си“ — казваше засрамена Франческа, а Лайъм се смееше: „Вярвам ти, защото и аз плаках на същата сцена.“ Харесваха една и съща книга — „Завръщане в Брайдсхед“. „Препрочитам я всяка година и всичко, ама абсолютно всичко от Джон Ъпдайк. Само не ми казвай, че «Двойки» е любимата ти книга, защото на мен ми харесва най-много от романите му.“ — „На мен също, повечето хора дори и не са чували за нея.“ Харесваха едни и същи неща за ядене и разговаряха много на тази тема. Обичаха индийското кърри, татарски бифтек, варени небелени картофи, ябълков пудинг, ама истински, а не поръсен с хлебни трохи. „Да, да, знам, аз също... и малини вместо ягоди, както и круши вместо ябълки.“ Лайъм се надсмиваше на страстта ѝ към смокините... „Онзи ден разправях на един журналист как тук ни пробутват каймата с моркови за задушено и сушената риба с воднисто пюре за рибник, а плодовия коктейл от консерви за плодова салата, която трябва смирено да поглъщам поради липса на нещо по-добро.“ Разбира се, той ѝ беше благодарен за гроздето, прасковите, нектарите и овесените питки, които му носеше, както и за сладоледа с шоколад, който беше успяла да вмъкне в петък, без да я видят сестрите.

— Ако дойдеш следващата седмица, ще отворим една от тези. — Той посочи към металното дипломатическо куфарче, пълно с половинлитрови бутилки шампанско — марка „Във Клико“. — Подарък са от милия Дъги и Тереза. Чувствам се ужасно, че така и не успях да му благодаря.

— Всички се чувстваме ужасно заради Дъги — каза много натъжена тя. Това беше вярно. С всеки изминал ден тя се чувстваше все по-ужасно по повод смъртта му. После обаче се сети, че беше дошла да го разведри, и каза: — Лайъм, не можем да прием шампанско тук, ще ме изгонят и няма да мога да стоя при леглото ти, а ти ще съжбяляваш.

Той изведнъж стана сериозен и каза:

— Да, ще съжбялявам. Сега обаче сестрите ме обикнаха и се страхуват да не си отида, затова сигурно няма да имат нищо против.

— Не бъди толкова сигурен — скара му се тя и го удари леко по бузата. И внимавай, не обичам самонадеяните мъже.

Тя обичаше тези разговори. Различаваха се от всички други, които беше имала от дълго време. Напоследък Бард нямаше никакво желание за приказки, особено за незначителни неща като например кои филми харесва, какво обича да яде, книгите, които са я карали да се смее с глас. „Е, вече не“, помисли си тя, като все още се мъчеше да бъде лоялна към него. Та кой ли съпруг се интересува от такива неща след пет години брак. Такива сравнения бяха много опасни. Беше твърде сигурна, че и Наоми Чанинг едва ли би предположила, че съпругът и е способен да води подобни разговори. Те действаха обаче така успокояващо и ободряващо и на двамата. Притъпяваха болката ѝ, укрепваха духа ѝ, правеха по-поносима самотата ѝ. Колкото повече се възстановяваше той и се превръщаше от безпомощен болник в личност, интересът ѝ към него се засилваше. Привличаха я както приликите на Лайъм с Бард, така и нещата, по които се различаваха. Беше невъзможно да не прави сравнение между двамата, да не ги противопоставя един на друг.

Физически между тях имаше странна прилика, а същевременно бяха и напълно различни. В някои отношения лицето на Лайъм приличаше на това на Бард, но беше някак по-приятливо. Същите искрящи черни очи, въздългият нос, дръзката брадичка. Но очите на Лайъм бяха по-раздалечени, челото по-високо, устните по-изпънати.

Само косата беше абсолютно същата — гъста, черна и буйна, която не се поддава на никаква прическа и бе изпитание за майсторството на бръснарите.

И гласът им звучеше горе-долу еднакво — плътен, силен, леко гърлен, обаче този на Лайъм беше по-мелодичен, наподобяващ гласа на актьор, усъвършенстван от адвокатската професия, докато говорът на Бард беше по-бърз, по-грубоват и по-емоционален.

Приликите обаче свършваха дотук. Лайъм беше спокоен, докато Бард бързо губеше търпение. Лайъм беше непринудено любезен, а Бард — рязък, безцеремонен и отхвърляше всеки и всичко, което не го интересува. Според нея обаче най-голямата разлика беше, че Лайъм бе много правилинеен и лесно разгадаем, докато Бард беше многопластов и непроницаем.

— Добре ли прекара уикенда? — попита той, когато тази сутрин тя дойде в болницата и го намери във всекидневната с някакъв подозрителен вързоп в скута, покрит с одеяло.

— Да, твърде добре. Какво криеш там, Лайъм? Прилича ми на подлога.

— Шът — предупреди я той, — донесе ли чашите?

— Какви чаши? А, за шампанското. Да, донесох ги.

— Чудесно. Хайде да отидем в ъгъла и да се скрием там, въпреки че няма кой да дойде. Всички гледат по телевизията пристигането на кралското семейство в Аскот.

Тя го последва усмихната в ъгъла. В този момент ѝ приличаше точно на Джек.

Лайъм отметна одеялото и извади две бутилки „Въов Клико“.

— Дори е изстудено. Поговорих с дребничката сестра, която е индийка, и тя ми позволи да ги сложа в хладилника. Наздраве... — Той отпуши тапата на първата бутилка... — Наздраве за нас. Благодаря ти за щастието, което ми достави.

Тя поднесе чашите и се засмя.

— Лайъм, чак пък щастие.

— О, но за мен беше така. Не си спомням отдавна да съм бил толкова щастлив. И то само благодарение на теб. Беше прекрасна, Франческа. Толкова ме е срам от предишното ми отношение към теб, тъжно ми е за времето, което изгубихме и през което можеше да бъдем приятели.

Тя му се усмихна и отпи глътка шампанско.

— Не ставай глупав — каза, въпреки че също съжаляваше.

— Значи ми прощаваш?

— Разбира се, че ти прощавам.

— Толкова се радвам. Благодаря ти и за това. Както и за всичко останало.

— Лайъм, та аз не съм направила нищо.

— Разбира се, че си направила. Отдели ми толкова от ценното си време...

— Мисля, че не е толкова ценно.

— Така ли? Не може да не е с тези две малки деца, с толкова взискателен съпруг и не по-малко взискателни доведени деца, а също и...

— Не продължавай, Лайъм, караш ме да се чувствам потисната.

— Защо?

— Защото времето ми не е ценно. Защото много често се чувствам отегчена до смърт. Защото... няма значение. Не трябва да ти говоря такива неща.

— Разбира се, че трябва. Ти трябваше да изтърпиш какви ли не неприятности от моя страна. Защо аз пък да не мога да изтърпя нещо заради теб.

— Не, Лайъм. Не е честно. Нито към теб, нито... към когото и да било.

Той сви рамене.

— Е, добре. Шампанското е хубаво, нали?

— Великолепно е. Нека да прием за милия Дъги.

— За Дъги. — Те се чукнаха и се усмихнаха един на друг. Тя срещна погледа му, но после погледна встрани. Изразът в очите му — внимателен и изучаващ — я накара да се почувства неудобно.

— Разкажи ми за твоя уикенд — подкани я той.

— Ами всичко беше наред. Ходихме в Стайлингс.

— Всичките ли?

— Да. Дойде и Барнаби.

— Как е онова негодяйче?

— Може и да е, но е и много забавен. Аз го харесвам. Той е симпатяга. Сега се държи прилично.

— Как се погаждат с баща ми?

— Много добре. Бард го обожаваше. Той определено е неговият любимец. Е, като изключим Джек. Аз... О, Лайъм, съжалявам. Не се усетих колко глупаво е от моя страна. Аз просто...

— Няма нищо — отвърна той, но тонът му изведнъж стана порязък и хладен. — Свикнал съм от доста време.

— Лайъм, аз... знам, че той би искал да промени отношението си към теб, ако и ти...

— Франческа, той няма да се промени. Мрази ме. Няма нищо. Вината не е твоя. Хайде да говорим за нещо друго.

През останалото време, докато тя беше при него, той остана мълчалив, а когато Франческа си тръгна, лицето му беше сериозно и почти не се усмихваше, дори и когато, за да го успокои, тя го целуна за довиждане. През целия път към къщи тя се укоряваше за своята нетактичност, като знаеше колко е чувствителен на тази тема.

— От какво сте толкова развеселен? — попита старшата сестра. — От посещението на госпожа Чанинг ли?

— Да, беше много приятно — отвърна той. — Сестро, ще пийнете ли чаша шампанско с мен? Имам повод за празнуване.

— Аз го убих — каза Тереза Буут. Гласът ѝ беше много унил, а тя изглеждаше уморена, лицето ѝ беше преbledняло под тежкия грим. За десетте дни след погребението беше доста отслабнала. Бе много различна от дръзката жена, която се беше изправила пред събралите се в параклиса и ги беше порицала за това, че не са се отнесли приятелски с нея и Дъги.

— Така ли? — попита с леко шеговит тон Грей. — И как точно го направи, Тери? Надявам се, че не си използвала арсеник, защото...

— Не се шегувай, Грей, аз го направих. Разбира се, не с арсеник или нещо подобно. Искам да кажа, че аз съм отговорна за смъртта му. Аз причиних сърдечния удар. Непрекъснато го тормозех и го безпокоях и така го предизвиках. Не ме гледай така, Грей, вярно е.

— Не мога да не те гледам така — каза той внимателно. — Знам, че не е вярно. Ти не ми приличаш на досадница. Последните няколко пъти, когато го видях, Дъги имаше доволния вид на котка, която току-

що е изяла сметаната. Предполагам, че се е чувствал много щастлив с теб, а и ти винаги си го твърдяла. Мисля, че сега си класически пример на измъчвана от угризения вдовица, чувстваш се виновна само защото той е мъртъв, а ти си жива. Знам, че това звучи жестоко, и съжалявам, че ти го казвам, но е истина. Майка ми обожаваше баща ми, беше готова да целува земята под краката му, а той дори не отиваше да си вземе вестника или да си прибере чехлите от камината. Тя обаче говореше същите неща, когато почина. Стоеше с обляно в сълзи лице, точно като теб, и ми говореше, че вината е нейна. Така че, Тери... — той взе ръката ѝ и нежно я погали — наистина мисля, че като mine известно време, сама ще разбереш какви глупости си говорила и ще се почувстваш по-добре. Това е част от траурния процес, както го наричат психоаналитиците.

Тя му се усмихна уморено и си издуха носа.

— Толкова си мил, Грейдън. Мисля обаче, че грешиш. Това, за което говориш, ми е известно и аз наистина го направих щастлив в някои отношения. Но го безпокоях до смърт в буквалния смисъл. Аз бях... тоест върших неща, които много го притесняваха.

— Така ли? Разкажи ми. Да не си се срещала с някой от фамилията Чипъндейл^[2]?

— Грейдън, моля те, не се шегувай. Не е смешно. — Видът ѝ показваше, че не се шегува.

— Добре. Разкажи ми. Обещавам да бъда сериозен.

— Аз бях... — Тя се поколеба и отпи голяма глътка от чашата с уиски пред себе си. Бяха в бара на една изключително снобска кръчма. Навсякъде по стените имаше плюшени завеси, а от мюзикбокса се носеха най-модерни хитове. Тери каза, че това е нейното заведение. Подмамен от желанието да научи нещо, Грей се беше съгласил да се срещнат там и се наложи да изгуби един час, докато измине двадесетте мили до нея.

Той се наведе напред и ѝ се усмихна.

— Продължавай изповедта си, ако смяташ, че от това ще ти олекне.

— Опитвах се да разбера... да разбера какво се е случило. На... — тя се поколеба — какво се е случило в началния период от основаването на компанията.

— Е, и? Това не ми звучи толкова ужасно. Сигурно си направила нещо по-съществено.

— Грейдън, убедена съм, че тогава е станало нещо подозрително.

— Кога? И какво е било то?

— През седемдесетте години. Когато... когато е починал Найджъл Кларк.

— Аха.

— Предполагам, че знаеш за случая, в смисъл какво се предполага, че се е случило.

— Да, мисля, че знам — отвърна Грей. Изведнъж стомахът го присви. Знаеше какво е това. Беше от обзелото го вълнение в чисто физически смисъл. Продължи да говори бавно и спокойно. — Найджъл Кларк е загинал, не беше ли така? Катастрофирал с колата си? Не виждам каква отговорност може да носи Бард Чанинг за това.

— Да, така е, знам. Нощта е била мъглива и студена, а той дори не е карал и бързо, обаче е бил пиан. Но... не знам, Грей. Дъги никога не обичаше да говори за това. Винаги се старал да потули всичко.

— И така, какво знаеш ти за цялата работа? — попита предпазливо Грей.

— Ами, Дъги само ми каза, че Найджъл Кларк и Бард имали среща, която продължила до късно през нощта в офиса. Компанията преуспявала, било по времето на големия разцвет в търговията с недвижими имоти, сключвали нови и нови договори, изграждали нови обекти с истински успех. Бард казал, че пили по няколко уискита, а после Найджъл си тръгнал и отишъл сам в една кръчма. Това ми се вижда странно. Вкъщи го чакали бременна жена и бебе, а доколкото ми е известно, той е бил истински домошар.

— Е, да, но ми се струва, че на човек може да му се прииска да отиде в кръчма, ако има жена с малко дете — отбеляза малко шеговито Грей. — Това не ми звучи твърде сериозно, Тери.

— Да, така е. Но става въпрос за друго. Дъги мразеше да говори за това. Изобщо не обичаше да си спомня за онова време. Представяше работите така, като че ли всичко е било много лесно. Но не е било. Никой не би могъл да направи състоянието, което тези мъже са направили, без ожесточена борба. Така че аз се опитах да поговоря с Бард.

— Да, но защо? Не виждам какви са основанията за подозренията ти.

— Те идват от семейство Кларк — каза Тери. — Бард Чанинг е ужасно внимателен към тях. Необикновено внимателен.

— Е, може да се е чувствал малко виновен. Както и ти днес.

— Да, може би. Но знаеш ли, че той плаща сметките за престоя на Хедър Кларк в Дома за инвалиди, а тя самата няма и представа за това. Никой от тях не знае. Всички мислят, че сметките се изплащат от някаква застраховка.

— Как си успяла да узнаеш това? — попита Грей.

— О... аз съм много добър детектив — отвърна Тери и се усмихна самодоволно. Сега изглеждаше по-добре. Разказването на историята явно я беше ободрило. — Поразузнах малко из офиса.

— Така ли? — учуди се Грей и си спомни как Кирстен му бе казала, че я е виждала в „Чанинг хаус“ късно през нощта. — Ама и теб си те бива. Дъги знаеше ли за твоите занимания?

— Да, отчасти — отвърна тя и отново се натъжи. После видимо се съвзе и каза: — Всичко е било направено много умело, за да прикрият следите си. Фирмата има специален фонд, чиито пари отиват в една фондация в чужбина. Те имат няколко такива дружества на различни места.

— Наистина ли? Спомняш ли си имената им?

— В обичайните места за такава дейност — Антилите, Каймановите острови, Бахамските...

— Дали имат и в Джърси? — попита Грей, сещайки се за големите покупки на акции на корпорацията „Чанинг“, които възстановиха преди време пазарната им цена.

— Не си спомням. Защо?

— Просто си го помислих. Както и да е, няма нищо нередно в това, че имат офшорни фондации. Това е един удобен начин да се избегнат данъците.

— Да, знам го. Но е удобен начин и за издигане на димна завеса, която да скрива движението на парите, а в корпорацията „Чанинг“ се вършат доста такива неща, повярвай ми. Както и да е, парите от тази конкретна димна завеса отиват до различни места, но едно от тях се нарича „Благородна грижа“, което всъщност е Домът за инвалиди на

госпожа Кларк. Никой не би го узнал, ако специално не се заинтересува.

— Предполагам, че семейство Кларк имат гордост. Госпожа Кларк не би взела парите, ако знаеше — каза Грей.

— Мисля, че не би ги взела. Има и безброй други неща. Освен че му е плащал таксите в университета, той е давал и допълнителни пари на Оливър, плащал е таксите за секретарските курсове на Мелинда, осигурявал им е почивка в чужбина...

— Все още ми се струва, че може да са прояви на любезност поради чувство за вина — отбеляза Грей. — От това не може да се правят кой знае какви заключения.

— Може би не, но Чанинг е доста чувствителен по въпроса.

— Така ли? — Грей почувства още по-силно свиване в стомаха. Погледна внимателно Тери. В помещението изведнъж сякаш стана по-светло, а музиката — този път беше изпълнение на „Карпентърс“, само това липсваше! — още по-силна. — В какъв смисъл чувствителен?

— Той се опита да ми попречи да се срещна с Хедър Кларк. Всъщност попречи ми чрез Оливър. Казал му, че разговорът ни може да я разстрои или нещо подобно.

— Предполагам, че просто не е искал да я безпокоят — отвърна Грей.

— По-скоро да не безпокоят него. Размених няколко думи с нея на погребението. Бедната заблудена душа. Тя си мисли едва ли не, че слънцето свети направо от големия задник на Бард Чанинг.

— На мен това все още не ми звучи твърде убедително — каза преднамерено недоверчиво Грей.

— Добре де, забрави го. Има и друго — продължи Тери Буут. — Нещо много по-интересно.

— И какво е то?

— Открих, че Дъги притежава само половината от акциите, с които разполага Бард. Те общо държат тридесет и пет процента от акциите. Винаги съм смятала, че са разпределени по равно, но изобщо не е така. Бард има двадесет процента, Дъги — десет, а Барбър — пет. Това никак не ми хареса.

— Разбирам — каза Грей, — но може би...

— Знам какво си мислиш. Че Бард е звездата, а Дъги играе второстепенна роля. В известен смисъл е така. Дъги обаче е отдал

живота си на тази компания. На няколко пъти е рискувал собствените си пари. Скъсвал си е задника от работа по двадесет и пет часа на ден, а получава мизерните десет процента.

— Да, изглежда малко несправедливо.

— Дъги не искаше да правя каквото и да било по този въпрос. Казваше ми, че това го устройва напълно, че Бард е мозъкът на екипа и че ние всъщност няма от какво да се оплакваме. Но както ти казах, на мен това не ми хареса. Почувствах се много засегната и затова го казах на Бард. Казах му, че работата ми се струва подозрителна.

— И какво ти отговори той?

— Каза ми да вървя на майната си — отвърна троснато тя. — Каза ми също, че тази работа нямала нищо общо с мен и че двамата с Дъги винаги са се сработвали идеално. От този момент наистина го намразих. Беше недостойно от негова страна. Държеше се някак покровителствено, сякаш искаше да каже, че Дъги не заслужава повече от десет процента и че го подценява.

— И после?

— После реших да го подложам на известен натиск и му казах, че искам още акции, за да уравновесим малко нещата. Той ми отговори, че няма начин да получа каквито и да било акции, че не може да ги раздава наляво и надясно, а аз му казах, че проявявам твърде голям интерес към периода на основаването на компанията, както и към малко загадъчната смърт на Найджъл Кларк, към всичко, което той прави за семейство Кларк, както и към някои други неща и мисля да направя малко собствено разследване. Казах му също, че ще наема частен детектив за работата и че познавам някои хора от печата, които могат да проявят интерес към всичко това. Той ми отвърна, че блъфирам, а аз му казах, че имам домашния ти телефон и смятам да ти се обадя.

— Кое то и направи — каза Грей, като си спомни с тъга за хубавата вечер, когато след загадъчното телефонно обаждане, Бриони за първи път повдигна темата с главно „Б“.

— Да, направих го. И когато той разбра, че не се шегувам, се паникьоса. И знаеш ли какво? Изведнъж изяви желание да инвестира в компанията ми.

— Господи! — възкликна Грей. Спомни си загадката около игрището за голф в Шотландия.

— Между другото, Тери, Дъги да ти е споменавам за някакво игрище за голф в Шотландия?

— Не за едно, а за стотици — отвърна тя и се разсмя.

— Не, имам предвид да е притежание на „Чанинг“.

— А, за него ли? Още една малка загадка. Никога не успях да я разгадам напълно, но ми се стори, че там има нещо подозрително. Купили са в Шотландия някакво място, и то за много пари, а доколкото ми е известно, не са направили нищо. Изобщо не са го разработвали. Дъги ставаше винаги нервен, когато повдигах въпроса. Дори веднъж го помолих да ме заведе там, но той отказа. Обясни ми, че все още нищо не е построено. Стори ми се малко странно. Чанинг също се опита да се измъкне, когато го запитах. Изглежда ме с неговия поглед на мъртвец, нали го знаеш? Трябва да се занимаеш и с този случай, Грейдън.

— Да, добре. Интересно. Чух за това от един техен бивш директор. Станало е преди три години. Мястото се казва Охнамулте.

— Точно това е. Както и да е, да се върнем на Чанинг. Само няколко дни преди смъртта на Дъги той му отстъпи голяма част от акциите. Даде му пет процента от своите. Извика ни и двамата, за да бъде сигурен, че и аз знам. Мотивира се с някакви измишльотини, че се чувствал неудобно от това, че Дъги получавал по-малко от него. Естествено, Дъги едва не се разплака от благодарност. Е, как ти се струва тази работа, Грейдън?

— Малко смешна — отвърна той, — просто смешна.

— Аз обаче наредих на адвоката си да ги продаде, когато пристигнат — добави тя и се усмихна.

— Но защо?

— Защото искам да огранича влиянието на Бард Чанинг в компанията и да му дам да разбере, че доста ме е развеселил. Той направо щеше да откачи.

— Тереза, ама и теб си те бива — отбеляза Грей.

Беше истински доволен, че пътят до Лондон беше дълъг. Този ден беше като една малка извънградска разходка за неговия „Харлей Дейвидсън“. Имаше доста неща, върху които трябваше да помисли. В разказа на Тереза Буут имаше известна логика, съответстваща на неговите подозрения и догадки, както и на някои факти. Точно когато

Тереза му се обади за първи път по телефона, Чанинг внезапно и без обяснения се отказа от интервюто, което му беше обещал. Този факт засили увереността в професионализма му. Ако нейните разкрития или по-скоро нещата, които евентуално би му доверила, бяха изнервили Дъги дотолкова, че той се беше решил да го покани на обяд, тогава беше почти сигурно, че е имал какво да прикрие или пък да му каже. Пред Тереза Грей се постара да омаловажи значението на несъстоялия се обяд с Дъги. Каза й, че искали да обсъждат някои проблеми, свързани с бъдещето на корпорацията „Чанинг“. Така беше по-разумно и по-сигурно и, изглежда, че тя му повярва. Със съжаление трябваше също да признае, че ако Дъги е бил до такава степен обезпокоен, тогава има известна истина в твърдението на Тереза, че тя го е убила. Господи, какво ли не би дал, за да разбере онова, което Дъги щеше да му каже! Той със срам си призна, че беше посрещнал новината за смъртта му, освен с тъга и с голяма доза разочарование.

Бедният стар Дъги! Не е трябвало да бъде подлаган на такова изпитание в момент, когато животът му би трябвало да тече спокойно и без напрежение. Грей си спомни за него, за тревогата в гласа му, която се чувстваше по телефона, и му домъчня. Надяваше се, че Тери е била достойна за него в други отношения. Но въпреки всичко се чувстваше развълнуван и заинтригуван. Това състояние му харесваше най-много — да напипа някоя история, да работи върху нея, да се рови в отминали събития, да отсява истинските неща от лъжите и изопаченията и бавно, стъпка по стъпка да стига до истината или поне до част от нея — това всъщност беше най-доброто, на което би могъл да се надява. А този случай беше твърде заплетен. Бяха минали повече от двадесет години. Какво ли точно се беше случило преди двадесет години и защо Бард Чанинг все още се притеснява, когато стане въпрос за това? Или може да бъде накаран да се притесни, и то до такава степен, че да направи нещо абсолютно нетипично за него — да отстъпи част от акциите си. Грей трябваше да разбере какво е то. Щеше да постои, докато стигне до истината. Смяташе да започне още тази вечер с преглед на изрезките от пресата. Щеше отново да ги прегледа една по една, за да се опита да получи някои отговори от тях.

Вечерта беше прекрасна, дори шосе М-40 беше необикновено красиво. Слънчевите лъчи огряваха върволицата от натоварени за уикенда коли, пълни с хора и багаж, отправени се към пристанища и

летища, с деца и майки, прибиращи се по домовете си от пикници, с бащи, които с досада се връщаха вкъщи от работа, облени в пот, с навити до лакти ризи. Той се провираше умело между редиците от коли и се приближаваше все повече до Лондон, минаваше покрай фабрики, през надлези и мостове, а накрая и по брега на Темза. Нямаше намерение да се прибира вкъщи. Изгаряше от нетърпение да се върне при своята документация, която можеше да му разкрие нещо за първите дни на корпорацията „Чанинг“. Навлезе в Ситито и се отправи към доковете. Изведнъж с кристална яснота си припомни една на пръв поглед незначителна фраза на Кирстен. „Мисля, че няма нещо, което баба Джес да не знае за всеки от нас.“

---

[1] Сребролюбие. — Бел.прев. ↑

[2] Английска фамилия, от която носят името си вид мебели от VIII век. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 15

Лайъм седеше в болничната всекидневна на кафявия пластмасов стол, който леко намирисваше на урина, и се опитваше да намери нещо, което да става що-годе за четене, в броя на „Пийпъл“, който някой беше оставил там, когато внезапно се появи Тереза Буут с огромна кошница, пълна с плодове. Първата му реакция беше на нескрит ужас, последвана от чувство за вина, че не ѝ беше написал дори една бележка, за да благодари на нея и на Дъги за шампанското, въпреки че беше успял да ѝ изпрати твърде съдържана съболезнователна телеграма, когато научи от Франческа за смъртта на Дъги.

Той вдигна очи към нея (забеляза, че има уморен вид и е отслабнала доста, откакто я беше видял за последен път), помъчи се да се усмихне възможно най-сърдечно и ѝ подаде ръка.

— Тереза! Колко се радвам да те видя. Ще ми се да можех да се изправам, но...

— Не си го и помисляй — предупреди го тя. Наведе се и бегло го целуна. Парфюмът ѝ беше прекалено ароматен и силен. Не му хареса.

— Как си, Лайъм?

— Много по-добре. Почти като нов. А ти? Беше ми много мъчно, че...

— Да, благодаря ти. Аз съм добре. От прекалено стоене вкъщи започнах да изпадам в самосъжаление и когато си помислих какво бих могла да направя, за да се поразсея, се сетих за теб. Да, не изглеждаш толкова зле. Заповядай, къде да сложа плодовете?

— Засега ги остави просто на масата. Колко са великолепни! Та това е цяла овощна градина. Много мило от твоя страна, Тереза. Можем ли да си откраднем по нещо от нея? Тези праскови ми изглеждат страхотни.

— Добра идея — каза тя и му подаде една. — Аз бих хапнала една-две ягоди, ако ми позволиш.

— Разбира се.

— Тук грижат ли се добре за теб?

— Много добре — отвърна Лайъм (винаги готов да не пропусне всяка възможност за укори против баща си). — Разбира се, тук се прави най-необходимото, не е като любимата лондонска клиника на татко, но...

— Да, така е, обаче болниците на Нейно величество са ненадминати, щом стане дума за нещо сериозно — отбеляза Тереза. — А вярвам, че нещата при теб не са се усложнили след катастрофата. Как стана тя, Лайъм?

„Прилича ми на някоя разглезена домашна котка — помисли си Лайъм, — въпреки че не е в най-добрата си форма. На едно от онези пухкави същества, които се излежават върху сатенени възглавници и носят дантелени яки на вратовете си.“ Беше облечена в бяла пола и златистожълта блуза, а на краката си имаше бели обувки с високи токове. Бледото ѝ лице беше покрито с тежък грим, сребристорусата ѝ коса бе с нова фризура, която стоеше като пухкав облак над главата ѝ. Очевидно не позволяваше на скръбта да я сломи.

— О, това е дълга история. Но трябва да си призная, че карах твърде бързо и бях пил. Така че си получих заслуженото. Имах късмет, че не пострада и някой друг. Скъпа, едва ли ще се почувстваш разведрена от тази история...

— Не се безпокой, не съм дошла за развлечения, а да разведря теб.

Тя отиде при масата, където бяха плодовете, и взе един стол. Постави го твърде близо до него и седна. Двамата други пациенти, които бяха в стаята, ги погледнаха с интерес.

— Бард идва ли да те види?

— Не — отвърна Лайъм. — Не е идвал. — Не каза нищо повече, за да не бъде принуден да дава още обяснения.

— Е, може би е много зает.

— Да.

— И все пак кръвта вода не става, което ми напомни да те попитам получи ли шампанското, което ти изпратихме?

— Да, получих го и ми е ужасно неудобно, че не успях да ви благодаря.

— За бога, какво говориш! Освен това ти ми изпрати много мила телеграма по повод смъртта на Дъги. Много съм ти признателна. Изпи

ли го всичкото?

— Не съвсем. Има още една бутилка. Можем да я изпием сега...
Виното е великолепно.

— Не, пази я за друг повод. Кога се прибираш вкъщи?

— Предполагам, че ще стане скоро. Може би след ден-два.

— Чух, че жена ти е започнала нова работа. Харесва ли й?

— Не е съвсем истинска. Замества една жена по майчинство, така че няма да е за дълго и продължава да търси, но засега и това е добре. По едно време говореше за нещо в Шотландия и искаше да ни помъкне всичките там. Но после се отказа, да благодарим на Бога. Беше й мъчително да идва тук и да ме гледа в това състояние...

— Да, разбира се. Значи си бил твърде самотен. — Очите й го гледаха проникателно дори и тогава, когато трябваше да изразяват съчувствие.

— Малко. Но съм свикнал.

— Аз също започвам да свиквам. Не е много забавно. Трябва от време на време да си правим компания, Лайъм...

Боже господи, да не би сега да започне да го сваля.

— Ами... да...

— Не се плаши толкова, няма да те изям. Аз много те харесвам, Лайъм — каза внезапно и доста изненадващо тя. — Ти си един от най-интересните хора от твоето семейство. Дъги също те харесваше. Смяташе, че е много жалко, дето ти и баща ти не се погаждате, макар че за мен нещата стоят малко по-иначе.

— Така ли? — учуди се Лайъм.

— Да. Бих казала, че баща ти не се отнася добре с теб. Всъщност дори доста зле.

— Е, не знам...

— Хайде, хайде! — Сините й очи го погледнаха дяволито. — Не е нужно да се преструваш пред мен, Лайъм. И двамата няма нужда да се преструваме. И двамата не го обичаме и имаме своите основания. Причините може и да са различни, но все пак са основателни.

— А какви са твоите? — попита Лайъм.

— Е, да кажем просто, че го намирам за прекалено арогантен. Надменен.

— Да, чух, че си казала няколко твърде премерени думи на погребението — каза с усмивка Лайъм.

— Така ли? Новините се разпространяват много бързо. Да, трябва да кажа, че ми достави удоволствие. Не ме интересува какво е отношението му към мен, но не ми е все едно как се отнасяше с Дъги. Между другото, той продължаваше да си мисли, че баща ти е образец на благородство.

Колкото и да му беше странно, Лайъм усети някаква враждебност към нея. Стори му се, че самата тя е твърде арогантна.

— Много хора мислят така. Предполагам, че и той е бил от тях.

— Да, както и да е. Но според мен отношението му към теб е достойно за порицание. Имам предвид, когато е починала майка ти. Да те отпрати така. Та той е бил възрастен човек, а ти си бил толкова малък.

— Да, хората са твърде непредвидими.

— Наистина. — Тя го погледна, замълча за секунда и после каза: — Запознат ли си с това как са стояли работите по онова време, Лайъм? Имам предвид, когато са основавали компанията? Баща ти някога говорил ли е за това?

— Не. Не много. Обичаше да ми казва колко им е било трудно. Както всички бащи са склонни да изтъкват трудностите. Говореше ми за борбата, която е водил, за такива неща.

— Каква борба?

— Ами... например, когато е ипотекирал къщата, за да увеличи капитала, когато е работел по двадесет и пет часа в денонощието...

— Да бе, и когато му се е налагало да извървява пеш десетки мили до работата със сандвичите в джоба. — Тя се усмихна. — Помниш ли Найджъл Кларк?

— Разбира се, бях на тринадесет, когато той почина.

— Какъв човек беше той?

— Ами... симпатичен. Винаги ми е правил впечатление на малко мекушав, като сина си.

— Не бих казала, че Оливър е мекушав. Той е един много приятен млад човек. Бих го нарекла внушителен.

— Аз почти не го познавам — побърза да каже Лайъм. — Знам, че на Кирстен и Барнаби им е писнало да слушат как баща ми го хвали. Какъв чудесен младеж бил, колко много работел и такива неща. Сигурно това доста ги дразни.

— Няма да им навреди — отбеляза троснато Тереза. — Значи смяташ, че Найджъл Кларк е бил от послушните?

— Определено. Ако баща ми му кажеше да скочи, той беше готов да го направи.

— Но въпреки всичко те са се справяли доста добре, имам предвид тримата, нали?

— Да, предполагам, че е било така.

— Мислиш ли, че баща ти се чувства по някакъв начин отговорен за смъртта на Найджъл Кларк?

Въпросът дойде твърде внезапно и го изненада.

— Аз... не знам. Не мисля. Защо трябва да се чувства отговорен?

— Не знам. Просто имам такова впечатление. Прави много неща за семейство Кларк. — Тя го погледна за момент, като че ли преценяваше нещо, и каза: — Знаеш ли, че той плаща сметките за престоя на жена му в Дома за инвалиди?

— Не, не знаех — отвърна той.

— И тя не знае. Мисли, че се покриват от някаква застраховка. Истината обаче е, че той ги плаща, а това са много пари. Стотици лири на седмица.

— Той може да си го позволи — рече Лайъм и ѝ се усмихна, но го обзе силен гняв. Баща му беше отказал да му помогне, когато имаше най-належаща нужда, а пръскаше хиляди лири на година за семейство, с което нямаше кръвна връзка и не би могло да има никакви претенции към него. Копеле. Как е могъл? Как се е осмелил? Това беше прекалено. Ах, как го мразеше. Запита се дали Франческа знаеше за това. Беше уверен, че не знае.

— Дъги ли ти го каза? — попита той.

— Не. Открих го сама, когато преглеждах документите му. Направено е по много сложен начин, чрез някаква фондация. Явно и двамата не са искали да се вдига шум по въпроса. Както и да е. Това е много благородна постъпка от страна на баща ти. Освен ако... — Тя му хвърли пронизващ поглед със сините си очи.

— Освен ако какво, Тереза?

— А, нищо. Щях да кажа, освен ако той наистина счита, че ѝ е задължен за нещо.

— Например?

— Не знам. Затова те попитах дали знаеш нещо за тази работа. Ако би могло...

— Здравейте, господин Чанинг! — Беше неговата мъчителка Керън, австралийката. — Вашата посетителка желае ли чаша чай? Количките ще дойдат всеки момент.

— Да, благодаря ви, много сте любезна.

Тя изчезна, а след малко се върна с две поочукани чаши чай, които се бяха разплискали върху подноса.

— Заповядайте. Това ще ви ободри. В купата има захар.

— Благодаря — каза Лайъм.

Тя обаче не си тръгна. Продължаваше да се мотае, явно надявайки се да си побъбрят.

— Как е той? — попита накрая Тереза, за да наруши мълчанието.

— Много добре. Скоро ще си бъде въщи. Ще ни липсва. Поне на мен. Хубаво е, когато има някой свестен човек, с когото да разговаряш. От много време той е единственият пациент в отделението ни, който е получавал шампанско. Явно има много добри приятели.

— Като мен — каза Тереза. — Аз му го изпратих. Според мен трябваше да го предаде на болничния персонал.

— Да, така е — съгласи се Керън. — Той обаче си го изпи, но аз не го издадох. Изпихме заедно една бутилка, нали, господин Чанинг? За да си мълча.

— Да — каза той и се помъчи да се усмихне. — Така беше.

— А с кого изпи останалото? С някоя дама ли? — попита Тереза и намигна на Керън.

— Познахте — ухили се сестрата насреща ѝ. — О, тя току-що се обади по телефона. Госпожа Чанинг каза, че не може да дойде днес, защото трябва да посреща съпруга си на летището. Изпрати ви най-добрите си пожелания.

— Франческа те е посещавала? Много мило от нейна страни — отбеляза Тереза.

— Идваше почти всеки ден. Много се привързахме към госпожа Чанинг — каза Керън. — Тя е много симпатична.

Лайъм срещна погледа на Тереза. Очите ѝ го гледаха дяволито и същевременно преценяващо.

— Добре — каза накрая тя. — Колко мило, колко мило от нейна страна.

Скоро след това тя си тръгна. Каза, че имала някаква работа, а и в отделението вече наближаваше време за вечеря. Наведе се и отново го целуна, този път притискайки по-силно устните си.

— Бих искала пак да си поговорим някой ден — каза тя и излезе от стаята, оставяйки във въздуха тежкия аромат на парфюма си. Той посрещна тръгването ѝ едновременно с облекчение и съжаление. Разговорът за баща му беше го заинтересувал извънредно много, въпреки че го ядоса. Явно тя си е наумила нещо. Мисли си, че Бард се опитва да скрие някаква тайна, свързана със семейство Кларк. Това беше нещо любопитно. Щеше да е добре, ако може да узнае нещо за баща си. То, заедно с намерението да избяга с жена му, би го накарало доста да се поизпоти. Всъщност не да избяга. Това сигурно щеше да изисква големи усилия. По-скоро да преспи с нея. Сега този израз често се употребяваше за тази работа. Много е подходящ. Особено при създалите се обстоятелства. Благодарение на сестра Керън Фишър Тереза знаеше, че често се виждат. Както и за възможността нещо между тях да се случи. Тя беше опитна кучка. Веднага наостри уши. Това нямаше значение. Дори след време можеше да му послужи добре за целта, която си беше поставил. Имаше още много време. Всичко трябва да бъде добре режисирано... Самата Франческа едва ли беше наясно, че изпитва към него нещо повече от съчувствие и приятелски чувства. Но и това щеше да стане. Беше сигурен. И тогава, тогава можеше да даде пистолета в ръцете на Тереза, заедно с голям брой патрони, които той щеше лично да ѝ предостави. Всичко започваше да се нарежда доста добре.

Изведнъж Лайъм се почувства уморен. Реши да се върне в отделението и да си почине преди вечеря. Денят беше много изтощителен.

Ако някой беше попитал Оливър какви са шансовете това да се случи, той би му отговорил, че са едно на един милион и дори на един милиард. Но тя беше тук. Кирстен Чанинг седеше до него в колата и му се усмихваше, а той току-що я беше целунал. Беше изключително интересно, да не каже вълнуващо. Бяха изкарали една хубава вечер.

Вечеряха в ресторант, който тя беше препоръчала. Казваше се „Харвис кафе“ на „Фулъм роуд“. Беше се уплашил, че цените ще бъдат прекалено високи, но се оказа едно необикновено приятно място. След това се бяха върнали в колата му, тя бе плъзнала ръката си в неговата, беше се преместила по-близо, беше обърнала главата му към себе си и нежно го беше целунала.

— Много ми хареса — каза Кирстен. — Благодаря ти.

— Удоволствието беше мое — отвърна той и се загледа в нея почти изненадан. Гледаше лицето ѝ, странните и красиви очи, беше изненадан, че изобщо е тук с нея, че го беше целунала, че е толкова симпатична и че изобщо не е някаква пикла, за каквато винаги я бе смятал. Беше малко непохватна, вероятно с не лек характер, сигурно беше и разглезена, но същевременно беше забавна и интересна, а също и... симпатична. Мисълта за това му даде смелост и той да я целуне. Направи го не толкова плахо, всъщност доста по-решително, а тя отвърна на целувката му също по такъв решителен начин. Сега искаше да научи колкото е възможно повече за нея. Във всяко отношение.

— Много ми харесва самото ти — каза тя, облегна се на седалката и го изгледа с нескрит интерес. — Отива ти. Откъде си го купил?

— От „Пол Смит“.

— Наистина? — Беше леко изненадана. Той знаеше защо. Не беше очаквала да пазарува от такъв скъп магазин. Донякъде това го развесели, но същевременно и го подразни.

— Купувал съм си по нещо от там. Знам какво си мислиш.

— От къде би могъл да знаеш?

— Да, знам. Изненадана си, че твоят беден познат... или по-скоро беден приятел на семейството... може да си позволи да пазарува от такъв тузарски магазин.

— Е, да — отвърна тя, усмихна се и отметна косата си назад. — Малко се изненадах.

— Обичам хубавите дрехи. Винаги съм ги обичал. Вярно е, че харча прекалено много за тях. Но вече не съм чак такъв голям бедняк. Имам си къща, кола и... някаква работа...

— Тя не ти допада много, така ли е?

— Работата си я бива — отвърна той. — По-скоро не ми харесва да работя за баща ти. А той се държи изключително любезно с мен —

побърза да добави Оливър.

— Той не е от любезните — каза Кирстен. — Прави само това, което му е изгодно.

— Това е твърде безкомпромисна оценка.

— Той самият е безкомпромисен.

Оливър не каза нищо повече по въпроса.

— Какво ще правим сега? Можем да отидем в някой нощен клуб.

— Не — отвърна тя и потрепери. — Не ми се ходи по клубове.

Нали ти казах.

— Да, съжалявам — съгласи се той и се засмя.

Предишната седмица я беше видял да излиза от кабинета на баща ѝ точно когато отиваше да обядва и вървеше по коридора. Чу как една врата се затръшна доста силно, после друга се затвори с трясък и тя излезе от кабинета на Марша с високо вирната глава. Когато се загледа по-внимателно в нея, видя, че плаче. Тя го погледна и избърса с ръка очите и носа си.

— Искаш ли кърпа? — попита я той и любезно ѝ се усмихна, а тя отговори на усмивката му въпреки сълзите, поклати глава и започна да рови из огромната чанта, която висеше на рамото ѝ. После вдигна глава, разтърси огромния водопад от коси, шумно подсмръкна и каза:

— Може би все пак ще се възползвам от предложението ти, ако имаш кърпа.

— Заповядай. — Той ѝ подаде своята и търпеливо изчака, като тактично гледаше встрани, докато тя си издуха носа и избърса сълзите си.

— Чернилката по веждите ми размаза ли се?

— Да — каза той и погледна към огромните черни петна. — Малко.

— Ще отида до тоалетната да се измия. Можеш ли да ме почакаш?

— Разбира се. Не съм тръгнал за никъде. Щях само да си взема един сандвич.

Когато тя излезе, изглеждаше по-бодра, въпреки че още беше бледа и явно разстроена.

— Какво ще кажеш да пийнем нещо? — попита Кирстен.

— Да — отвърна леко изненадан той, но му стана приятно. — Да, добре. Само по едно набързо. Има едно хубаво заведение на

„Албамарл стрийт“. Какво ще кажеш? Или имаш нещо друго предвид.

— Искаш да кажеш нещо като „Риц“ ли? Не, разбира се. Аз работя. Нямам дори издръжка, и то благодарение на скъпия ми татко.

Беше му малко трудно да го повярва, но се усмихна, като се надяваше, че изглежда убедителен, и тръгна с нея към бара, запазвайки мълчание.

— Искаш ли да ми разкажеш какво се случи? — попита я той, след като успя да намери две места в ъгъла на претъпкания бар и сложи пред тях две чаши топло и не особено качествено шардоне. — Ако не искаш, може и да не...

— Всъщност не е нищо сериозно. Просто проведохме с баща ми един от нашите задушежни разговори. Отнасяше се до лошото ми поведение. Особено по повод един случай.

— И какъв беше той?

— Нещо толкова незначително, че не си струва изобщо да се вдига врява за него.

— Разбирам.

— Не, не разбираш. Цялата ми вина е, че се съгласих да отида в един нощен клуб с Барнаби, когато той беше болен, и след като се строполи на земята, се наложи полицията да ни помогне и да ни отведе в спешното отделение. Човек би си помислил, че са ме заловили поне със сто грама кокаин в джоба. Знам, че той си го мисли.

— Разбирам — каза отново той.

— Надявам се — отвърна внезапно тя. — Не мислиш, че вземам наркотици, нали?

— Не, разбира се, че не мисля.

— Защото аз наистина не употребявам.

Той не каза нищо. Чувстваше се неловко.

— Оливър, погледни ме.

Той я погледна. Беше облечена в сиво копринено сако и много къса черна пола. Краката ѝ бяха без чорапи, голи и със златист загар. Косата ѝ се спускаше върху раменете, беше без грим, имаше само малко от това, което беше останало от молива по веждите ѝ. Той пак си помисли, че никога досега не беше срещал толкова красиво момиче като нея, и този факт го накара да се почувства по-несигурен и неуверен.

— Мислиш го, нали? О, Господи. Оливър, искам да ми повярваш. Важно е. Не че ми пука чак толкова, ако мислиш, че вземам наркотици, а аз не вземам. Някога употребявах, но вече не. Искam да ми повярваш, защото е така.

Без да може да си обясни защо, изведнъж той ѝ повярва.

— Да, разбирам те. Мога да си го обясня.

— Както и да е — каза тя, очевидно почувствала се по-добре, след като изясниха този въпрос. — Той е направо патологичен случай за такива неща. Разпитва ме, подложи на кръстосан разпит и Барнаби... отделно, разбира се. Това е един от методите му за промиване на мозъци... беше ужасно. Направо е кошмарен.

Той не знаеше какво да каже, за да я успокои и да ѝ помогне. Нямаше опит с взискателни родители.

— Предполагам, че още е твърде разстроен от смъртта на господин Буут. Всички се чувстват така. Поради тази причина може би е малко по... по-несговорчив.

— Не — отвърна рязко Кирстен. — Винаги си е такъв. Честна дума. Безспорно е разстроен заради Дъги, но това няма никакво значение. Той си е винаги такъв. Работата е там, че в моменти, когато съм способна да разсъждавам по-трезво, не мога много да го обвинявам за това. Или поне не много. Аз съм нещо като постоянна рана в задника му. Каквото и да направя, се оказва погрешно. А напоследък извърших някои твърде глупави неща. Това, което ме натъжава обаче, е, че той продължава да извинява постъпките на Барнаби, каквито и да са те, както и на Тори — е, нея няма пък за какво да я извиняват, тя е такава добра душа, но към мен е абсолютно безкомпромисен. Не е честно.

— Може пък да е за това, че всъщност ти си любимката му — обади се Оливър. — Нали така твърдят психиатрите?

— Може и да го твърдят, но в случая не е вярно. Ако някой му е любимец от нас тримата, това е Барнаби. Но сега предполагам, че е привързан най-вече към онези две малки лепенца. Господи, не е честно. Съжалявам. Няма да говоря повече за това. Сега нека аз да те почерпя едно. О, виж, има свободна маса. Иди да я заемеш.

Масата беше допряна до прозореца и имаше твърде малко място. Оливър се озова доста плътно до нея и бедрото му се опря в нейното. Усещаше аромата ѝ. Беше силен и омайващ. Хареса му.

Тя се усмихна и вдигна чашата си.

— Обзалагам се, че ме мислиш за ужасна лигла.

— Не, не е така. Честно казано, имаше време, когато си го мислех, но вече не е така.

— Нищо чудно. Аз съм си такава. Не мога да се понасям. Нека да говорим за теб.

— Няма много за говорене на тази тема. Или по-скоро няма много неща, които ти да не знаеш.

— Сигурна съм, че има. Съжалявам, преди винаги съм те ненавиждала. Отнасяла съм се грубо с теб.

— Доста грубо — съгласи се той и отново се усмихна.

— То е, защото непрекъснато ни повтаряха колко упорито работиш, как добре се справяш и колко учтиво се държиш. Баба Джес има изключително високо мнение за теб.

— Вината не е моя — отвърна Оливър.

— Не, разбира се. Разкажи ми за себе си, Оливър. Какво обичаш да правиш най-много?

— Обичам — отвърна той, като не искаше да се отделя от нея, от близостта ѝ, от аромата, който излъчваше, обаче си даваше сметка, че времето напредваше, — обичам да седя из баровете и да говоря за себе си. Но сега трябва да се връщам на работа.

— По дяволите! — Тя погледна часовника на стената и скочи. — Аз също.

— Наистина ли?

— Да. Не вярваш, че не получавам издръжка, нали? Но е вярно. За това можем да говорим друг път. Можем да вечеряме заедно някой ден. Какво ще кажеш?

— С удоволствие — отвърна Оливър и пак се почувства объркан както на погребението. — Да.

— Тогава ще ти върна кърпичките. Благодаря ти и за втората — тя се наведе, целуна го леко по бузата и си тръгна.

— И така, какво би искала да правим сега? — попита той и я погледна. Предполага, че просто трябва да я отведе вкъщи, но все още не искаше вечерта да свърши.

— Ами... бих искала да видя дома ти. Обичам да разглеждам жилищата на хората. Къде се намира?

— В Ийлинг.

— Това е малко далеч.

— Да, и Мелинда ще бъде там.

— Тогава защо не дойдеш да видиш моя апартамент? Ще пийнем кафе и бренди. А имам и много хубав кокаин за замезване... Не ме гледай така, Оливър, просто те будалкам, а и не ти правя никакви намеци. Ще ми се да си поговорим още малко. — Тя се вгледа внимателно в лицето му, сякаш се опитваше да прочете нещо в него, после внезапно се усмихна, довольна от това, което видя — беше толкова приятно.

— Окей — каза той, отвърна на усмивката ѝ и запали мотора.

Апартаментът ѝ му хареса. Беше типичен тузарски апартамент в голям, модерен блок. Много от мебелите бяха на майка ѝ, няколко старомодни картини, десетина фотографии, а навсякъде из банята се виждаше бельо, но беше уютно и приятно.

— Татко ми го купи. Купи и един за Тори. Не иска да живеем заедно, защото мисли, че ѝ влияя зле. Вероятно е прав. — Но въпреки усмивката той забеляза, че ѝ стана мъчно.

— Постъпил е много великодушно — каза Оливър.

Тя сви рамене.

— Всъщност не. Изкупува вината си с пари. По този начин гледа да се отърве от мен.

— Е, не те е изгонил на улицата.

— Още не. Нека мине малко време и ще видим. Кафе? Чай или горещо какао?

— Бих предпочел какао.

Тя се върна с две димящи чаши и чиния бисквити.

— Тези са любимите ми. Типична болнична вечеря.

Пусна и музика. Беше изпълнение на „Ред“, което го изненада и той ѝ го каза.

— От диско музика направо ми се драйфа. Искаш ли още да ме целуваш, Оливър? На мен ми се иска.

Той започна да я целува отначало малко сковано, а после се отпусна. Беше интересно да се целува човек с нея. Тя се държеше предпазливо, отговаряше на целувките му, но внимаваше, сякаш не

искаше да го насърчава прекалено. Ухаеше великолепно, от нея се излъчваше топлина, а косата ѝ беше навсякъде. Придърпа го към себе си и започна почти незабележимо да притиска тялото си в неговото, а той се притискаше в нейното. Усети, че започна да се възбужда. Страстта му се разпали, целувките му станаха по-дръзки, езикът му търсеше нейния. След това тя изведнъж се отдръпна от него, изправи се, усмихна му се малко смутена и посегна към чашата си с какао.

— Съжалявам — каза той притеснен, сигурен, че я е обидил. — Нямах намерение да...

— Оливър, недей. Аз пък имах и точно това исках, но съм си обещала да не правя повече секс. Така съм решила.

— Аха — каза той, опита се да се успокои, седна на канапето и предпазливо кръстоса крака. Не може да се каже, че беше доволен от това, което чу. Тя му намекваше, че е имала твърде безразборни полови контакти.

— Непрекъснато го правя, а това не е добре — каза тя. — Следващия път, когато реша да имам сексуална връзка, ще бъде, защото наистина харесвам някого.

— Или си влюбена в него?

— Не вярвам в любовта. По-рано казвах, че съм умерена в това, но сега не съм съвсем сигурна. А ти?

— Да, мисля, че вярвам.

— Бил ли си влюбен? — попита тя и го погледна с интерес.

— Ами... да, бил съм.

— А имал ли си много сексуални връзки?

— Не много. Е — побърза да каже той, като не искаше тя да си помисли, че е студен или нещо по-лошо, например, че е импотентен, — само когато наистина харесвам партньора.

— Искам да вярвам в любовта, но...

И точно тогава телефонът иззвъня. Оливър погледна часовника си. Беше малко след единадесет, а той си мислеше, че е по-късно.

— Ало — каза тя, като го гледаше усмихната, вдигайки слушалката. После по-предпазливо каза: — Здравей, Грей.

„Грей, това е журналистът от погребението, онова мазното копеле.“ Не го беше харесал.

— Да, благодаря, добре съм. А ти как си? И на мен ми хареса, беше хубаво. — Последва неловко мълчание.

„Какво ли е било хубаво“, помисли си Оливър и се настрои още по-враждебно към Грей Таунсенд. Ревност? Вече? Колко смешно.

Още след първата среща!

— Как върви работата? — попита Кирстен. — Така ли? Разбирам. Какво? Баба ми? Защо искаш да разговаряш с нея? Мога да я попитам, но се съмнявам, че ще се съгласи. Тя няма доверие в пресата. — Кирстен се засмя. — Не знам защо. Да, разбира се, ще го направя, ще ѝ кажа. Става. Довиждане, Грей. Ще ти се обадя. — Тя затвори телефона, подвиг крака под себе си и погледна към Оливър. — Струва ми се малко странно. Един мой познат, журналист... А, запознах ви на погребението, нали? Бил е познат на Дъги. Както и да е, иска да се срещне с баба Джес. Казва, че пишел материал за социализма.

— За социализма?

— Да. Предполагам, че не е толкова чудно, колкото звучи на пръв поглед, след като тя е работила цял живот за Лейбъристката партия. А тя е много своенравна, както знаеш. Е, ще я попитам. Той предложи да ни заведе и двете на обяд. Какво ще кажеш?

— Ако бях на твое място, щях да се отнеса с известно подозрение — отвърна Оливър.

— Ти си най-добрата — каза Джек. Той седеше и гледаше внимателно майка си през масата, докато слагаше дебел пласт извара с лимон върху варено жито. Това беше последната му кулинарна страст, ядеше го не само на закуска и по време на чая, а и на обяд, ако я нямаше Пени, и това много дразнеше Франческа.

Тя му се усмихна и го целуна внимателно по омацаното с жълто лице.

— Благодаря ти, скъпи. И ти си много добър.

— Мисля, че ти си най-добрата, Франческа.

Барнаби ядеше доста странна закуска: банан, диетична кола и чаша горещо какао, след което щеше да изпуши една цигара на външните стълби. По този начин искаше да покаже на останалия свят на колко строг режим е подложен. Можеше спокойно да отиде в градината, но там никой нямаше да го види.

— Благодаря ти, Барнаби.

— За мен няма ли целувка?

— Не, няма.

— Ти си много коравосърдечна жена. Нищо чудно, че съм толкова недоверчив към теб. Франческа, тъй като навън вали, мислиш ли, че мога да си изпуша цигарата тук? Само една.

— Не, Барнаби, не можеш.

— Но ще се намокря и може пак да се разболея. В края на краищата току-що започнах да се оправям от дизентерията.

— Няма да стане, Барнаби. Остани си сух и не пали цигара. Тютюнът е такова ужасно нещо.

— Ако пушиш цигари, скоро ще умреш — каза му Джек.

— Мога да умра и по-скоро от пневмония — отвърна Барнаби. — Франческа, мога ли да взема назаем малката кола тази сутрин?

— Нямам нищо против. Питай Сенди, може да й потрябва.

— Благодаря ти. Татко замина ли?

— Да, вчера замина за Ню Йорк за няколко дни — отвърна Франческа. Беше й го казал само след десетминутно предупреждение и без каквито и да било обяснения, освен че има големи затруднения.

— Сенди е в детските помещения, ако искаш да говориш с нея — каза услужливо Джек, — а може да ти даде и някой бонбон, ако си послушен.

— Сенди ти дава бонбони, така ли? — попита Франческа. — Не ми се вярва.

— Да, но е така — отвърна весело Джек. — Дава ми най-вече шоколадови яйца, ако съм добър и не й преча да говори по телефона.

— Да говори по телефона?

— Да, тя е влюбена в телефона.

— Така ли — каза Франческа. — Дойде пощаджията, Джек. Искаш ли да отидеш за писмата?

— Страхотно — отвърна той.

След малко се върна с кореспонденцията.

Франческа ги прегледа набързо. Нямахше нищо интересно. Повечето бяха сметки, рекламни листовки, една покана за обяд с благотворителна цел сигурно щяха да я карат да купува билети за някой бал, а най-отдолу имаше един доста красив плик с цветни ръбове. На него пишеше: „Гилфорд, Хедър Кларк.“ Бедната жена. На погребението й беше допаднала. Скоро трябва да я посети.

„Скъпа госпожо Чанинг,

Пиша ви тази кратка бележка, за да изразя съжалението си, че не можах да си поговоря по-дълго с вас на погребението на г-н Буут. Синът ми бързаше да ме отведе! Но ми беше много приятно да се видя с вас.

Мисля, че г-н Чанинг говори много добре. Той сякаш отново съживи пред нас милия Дъглас Буут. Колко ще ни липсва. А ще липсва сигурно и на компанията.

Моля, предайте моите най-добри пожелания и на г-н Чанинг и му кажете, че сме му много благодарни, че назначи при себе си Оливър на работа. Благодаря и на вас за това. Знам, че работата много му харесва и че той ще се старее. За нещастие загуби предишната си работа.

Между другото, беше ми интересно да узная, че г-н Чанинг е станал попечител на един манастир и на Дом за бавноразвиващи се в Девън. Колко благородно от негова страна. Той е един много добър човек.

Като ви благодаря за любезността, оставам искрено
ваша:

Хедър Кларк“

Франческа остави писмото и се загледа в него. Стана ѝ ужасно студено. Беше много шокирана. Бард — попечител на някакъв Дом за бавноразвиващи се! Това означаваше да отделя много от свободното си време и да влезе в големи разходи. Беше ѝ добре известно от благотворителната дейност, с която се занимаваше. Попечител на онова място, за което беше споменала майка ѝ, където беше онова бавноразвиващо се дете. Сигурно става въпрос за същото. Щеше да е прекалено съвпадение, ако беше за друго. Какво ставаше? Защо и двамата не ѝ бяха казали нищо? Какъв беше този заговор помежду им? И защо би имало някакво значение, ако тя знаеше? И какви ги вършеше Бард, като се ангажираше твърде пряко с нещо извън сферата на интересите му, и то с манастир? Та той ненавиждаше манастирите и всичко, което беше свързано с Католическата църква, до голяма степен заради Пати и нейната набожност.

В цялата работа нямаше никаква логика, а и беше прекалено най-близките й хора така да заговорничат зад гърба й. Ядоса се, беше дори повече от ядосана. Чувстваше се много обидена. За пръв път след смъртта на Дъги той беше в чужбина, в Ню Йорк, и тя не можеше да го разпита, а и не знаеше дали би искала да го направи.

— Мамо! Мамо! Да не си оглушала?

— Какво?

— Ти си глуха. По-добре да си сложиш апаратче. Попитах мога ли да сляза.

— Да, разбира се.

— Стана ли време за училище?

— Ами, не знам.

— Тогава виж часовника. Господи! Барнаби, тя е оглушала. Трябва да вървя на училище.

— Аз ще те заведа. Може ли, Франческа?

— Какво?

— Прав си, Джек. Тя е глуха. Попитах дали мога да заведа Джек на училище с колата.

— Да, да, разбира се. Ще бъде много любезно от твоя страна, Барнаби.

— Само че на Сенди колата й трябва и ще взема твоята.

— Така ли?

— Да.

Барнаби хвана Джек за ръка и бързо го изведе.

— Мерцедесът, нали?

— Да, щом искаш.

— И мога да го задържа до обяд?

— Да, разбира се.

— Мама му стара — каза Барнаби. — Хайде, Джек, да вървим бързо.

— Мама му стара — повтори Джек. — Мама му стара, мама му стара, мама му стара.

Когато те излязоха, Франческа остана да седи до масата и да храни с кисело мляко Кити, като се опитваше да не обръща толкова голямо внимание на Бард и майка си. Реши, че изпитва някаква смешна ревност за това, че не й бяха казали. А може и да не беше точно така. Може Хедър Кларк да не беше разбрала нещо. Тя не беше от най-

умните, а преклонението ѝ пред Бард беше толкова силно, че ако ѝ кажеха, че е избягал и се е присъединил към сектата на Муун, щеше да го възприеме като най-прекрасното нещо, което би могъл да стори. Кой би могъл да знае нещо по въпроса и как би могла да провери? И най-вече откъде е научила това?

Тогава тя се сети: Оливър. Това е от нещата, с които той би се занимавал на новото си назначение във финансовия отдел на холдинга „Чанинг“. Можеше да го попита.

Погледна часовника си. Беше още осем и половина. Твърде рано, за да му звъни. Вероятно нямаше да се появи на работа по-рано от девет часа. Колко досадно.

Влезе Сенди и започна да разтребва масата.

— Съжалявам за колата, госпожо Чанинг. Много мило от ваша страна, че заехте вашата на Барнаби.

— Какво? Заела съм мерцедеса на Барнаби?

— Той току-що потегли с него заедно с Джек.

— О, господи, просто не съм помислила. Колко безразсъдно от моя страна. Е, добре. Надявам се, господин Чанинг да не узнае. Ще трябва да купим на Барнаби кола. Не можем да продължаваме да си играем така на иди ми дойди ми през цялото време. Защо не е взел своята, Сенди? Е, аз ще я взема. Тази сутрин имам нужда от кола.

— Но тя ще ми трябва — отвърна Сенди. — Трябва да пазарувам и да взема вашите неща от химическото чистене.

— Ще се оправиш и с такси. Трябва да отида да видя... — Тя млъкна.

— Лайъм ли? — попита Сенди.

В гласа ѝ имаше нещо, което не се хареса на Франческа — някакъв намек, някаква прекалена фамилиарност. Това я разтревожи.

— Да, господин Чанинг — каза тя хладно. — И, Сенди, не искам да даваш бонбони на Джек. За него не е никак хубаво.

Сенди я погледна. Гласът ѝ остана любезен, но изразът на лицето ѝ беше хладен.

— Щом така смятате — отвърна тя, излезе от стаята и затвори малко по-шумно от обикновено вратата след себе си.

Франческа се качи горе и предаде Кити на бавачката. Чувстваше се разстроена. Седна на леглото и набра номера на компанията. Последва пауза, след което се чу малко припрян глас. Беше Оливър.

— Здравей, Оливър. Не се притеснявай. Обаждам се за една дреболия, а както знаеш, господин Чанинг го няма. Оливър, тук при мен пристигна малко неясно съобщение за едно попечителство. Това за Девън, нали си в течение? Да? Добре. Нали господин Чанинг е попечителят? Аха, и ще се строи нова сграда, така ли? А, да, разбира се. Да, да. Така си и мислех, но просто исках да проверя още веднъж. Една моя приятелка изрази желание да помогне с документацията, след като е благотворителна дейност. Затова реших да проверя, преди да я свържа с господин Чанинг. Нали знаеш какъв е, ако нещата не са сто процента решени и още не всичко е уточнено. Благодаря ти, Оливър. Да, разбира се, ще ѝ кажа да разговаря с майка ми, каква добра идея. Още веднъж ти благодаря. Извинявай, че те обезпокоих. Доскоро, Оливър.

Тя тръшна телефона и почти се разплака. Изобщо не успя да се справи добре. Чуваше как гласът ѝ става по-рязък и с всеки изминал миг се бе чувствала по-глупаво. Но сега поне нямаше съмнение. Ще се строи и нова сграда. Явно се е ангажирал твърде много. По дяволите! Как се осмеляваха? Как се осмеляваха?

Взе отново телефона и набра номера на майка си. Чу гърления ѝ глас.

— Мамо, аз съм.

— Франческа, скъпа! Как си? Как е скъпото бебче? Толкова съжалявам, че...

— Скъпото бебче е добре, благодаря. Мамо, ще бъдеш ли така любезна да ми кажеш какво става? Защо се съюзявате с Бард зад гърба ми във връзка с онзи проклет манастир или Дом, или каквото и да е там. Ще ми кажеш ли защо е толкова ужасно важно това, че си го убедила да го направи?

ГЛАВА 16

— Господин Таунсенд? Обажда се Джес Чанинг. Кирстен ми каза, че сте искали да разговаряте с мен.

— Здравейте, госпожо Чанинг. Много мило от ваша страна, че се обадихте. Да, исках. Аз съм журналист...

— Тя ми каза. Изглежда, че има доста високо мнение за вас. Нямахте да ви приема, ако не беше така. Отнасям се с недоверие към печата. Вашият вестник обаче е много приличен, не е от онези парцали. За какво точно се отнася статията ви?

— За социализма, госпожо Чанинг. За неговото променящо се лице. И за хората като вас, които са му отдали съзнателния си живот.

— Така ли мислите? От това тя нямаше кой знае каква полза.

— Извинявайте, не ви разбрах.

— Имам предвид партията. Какво от това, че ѝ отдадохме живота си. Напълно е объркана и нещата вървят към по-лошо. Преди Смит, а сега и Тони Блеър не се отличава кой знае колко от консерваторите. Не ги разбирам тези хора, наистина не ги разбирам.

— Така е — каза предпазливо Грей.

— Социалист ли сте?

— Боя се, че не.

— Никога не се страхувайте да обявите политическите си пристрастия — каза тя строго. — Ако сте консерватор, просто го кажете, а не се извинявайте. Мисля, че няма много смисъл да разговаряте с мен. Не мога да ви кажа кой знае какво. Поговорете с Барбара, тя е тази, която ви трябва.

— Барбара?

— Да, Барбара Касъл. Няма нещо, което тя да не знае за Лейбъристката партия. Искате ли да я помоля да ви приеме?

— Ами да, разбира се. — Беше се увлякъл толкова много в измислената от него тема, че искрено се зарадва на възможността да разговаря с Барбара Касъл, и за момент забрави истинската причина, която го беше накарала да поиска разговор с Джес Чанинг. Усети се

точно когато тя се канеше да затвори. — Госпожо Чанинг, не затваряйте, моля ви. Искам да разговарям и с вас. Вие сте нещо като жива история. Интересно е да се разговаря с хора от вашето поколение.

— Жива история! — възкликна тя. Чу се нещо подобно на смях. — Искате да кажете, че съм много стара. Ако желаете да разговаряте с мен, трябва да се изразявате без заобикалки. Можете да дойдете, ако искате. Не желая никъде да ме водите. Мястото, което сте си наумили, няма да ми хареса. Освен това не одобрявам разните извънредни разходи, които, предполагам, ви се признават във вестника. Елате да обядвате при мен.

— О, но...

— Вижте, или ще дойдете, или изобщо няма да се срещаме. На мен ми е все едно. Ще ви нахраня добре. Сега мъжете вече не се хранят както трябва.

— Благодаря. Ще се опитам да си заслужа обяда. Много ви благодаря. Кирстен ще дойде ли?

— Не зная. Каза, че е много заета в работата. Мисля, че вие ѝ помогнахте да я получи.

— Да, така е.

— Много мило от ваша страна. Тя е добро момиче, въпреки че заради глупостите, които станаха между Исамбард и майка ѝ, не ѝ потръгна още от самото начало.

— А... да... — Грей усети, че започва да пелтечи.

— Елате утре, става ли? В един часа. Не закъснявайте.

— Няма, госпожо Чанинг. Благодаря.

Малко преди да тръгне за Кенсингтън, Грей прегледа набързо файла с документацията за „Чанинг“. Беше я преглеждал много пъти и я беше изучил почти наизуст. Прегледа също и изрезките, но не откри нищо. Никакви улики, нищо, с което да се захване, нищо дори и в най-малка степен подозрително. Само изреждане на един постоянен възход, а това винаги е по-безинтересно от неуспеха. Не беше отбелязал никакъв напредък в разследването си за събитията преди двадесет години. Надяваше се днешният ден да бъде по-успешен.

Тереза Буут току-що беше приключила с прегледа на бюрото на Дъги, когато откри стара карта на нещо, което според нея беше някакъв отдалечен район на Шотландия. След като я проучи повнимателно, предположението ѝ се потвърди. На картата с молив бе очертан кръг около малък град на име Охнамулте. Заинтригувана, тя взе телефона и набра номера на Грейдън Таунсенд в редакцията. Беше излязъл, но неговата симпатична помощничка ѝ каза, че ще се върне след обяд.

— Само му кажете, че в Шотландия има едно място, което се казва Охнамулте и че му изпращам една карта. Той знае за какво става дума.

— Добре — отвърна помощничката.

Джес Чанинг го очакваше в малката си къща. Беше облечена в същите строги черни дрехи, които носеше и на погребението. Очевидно те не бяха предназначени само за траур. Докато го въвеждаше вътре, му направи впечатление, че е много висока жена. Ето откъде идваше конструкцията на Кирстен, а също и буйната ѝ коса. Косата на Джес Чанинг, бяла и стегната отзад в огромен кок, беше обуздана най-безмилостно със стотици фуркети, но въпреки това по врата ѝ се виждаха няколко изпуснати къдрици, които бяха дълги и меки като на Кирстен. Челото ѝ беше високо и почти без бръчки.

— Какво ще пиете? Нямам алкохол, обаче има вода в изобилие и малко джинджифилова бира, която сама си приготвям.

— Ще я опитам — каза той.

— Ще започнем направо с обяда — каза тя и го заведе в трапезарията. Приятната обстановка там го изненада.

— Кирстен прилича на вас — каза Грей, докато сядаше и разгъваше салфетката си. — Предполагам, че много хора са ви го казвали.

— Не, не са и затова ми е много приятно да го чуя. Ако се обличаше малко по-добре, тя щеше да прави впечатление на хубава млада жена. Безпокоя се за нея. Няма вътрешни заложиби. Само емоции, без интелект.

— О, не съм толкова сигурен — възрази Грей. — На мен ми изглежда доста умна.

— Не съм казала, че не е умна — сопна се Джес. — Казах, че няма интелект. Това са различни неща. Не е начетена. Вие обичате ли да четете?

— Ами... сега не чета много. Нямам време. Но преди четях доста.

— Трябва да намирате време за това. За какво изразходвате времето си? Предполагам, че за работа. Това е опасно. И синът ми прави същото. Не го занимава нищо друго, освен работата. Познавате Исамбард, нали?

— Да. Срещали сме се един-два пъти.

— Мислите ли, че компанията му е в беда? — попита внезапно тя. Грей толкова се стресна, че си изпусна касетофона. Надяваше се, че докато го човърка и нагласява, ще успее да прикрие истинските си чувства. Нещата, изглежда, се нареждаха по-добре, отколкото очакваше.

— Нямам представа — отвърна той.

— Хайде, хайде. Разбира се, че имате. Нали се занимавате с финансови теми?

— Е, очевидно е, че компанията изживява трудни моменти, но това се отнася до всички фирми, занимаващи се с недвижими имоти. А и засега няма изгледи положението да се подобри. Но господин Чанинг е много способен. Той е човек, който оцелява.

— Мисля — каза спокойно тя, докато сипваше супа в една дълбока чиния, — че за него ще е най-добре, ако компанията фалира.

— Така ли? О, разбирам. — Грей плахо се усмихна. — Супата е чудесна. Направо е великолепна.

— Само праз и картофи, нищо друго. Мисля, че това би го върнало към основните житейски ценности. Изгубил е представа за всичко, което има някакво значение. Ако започне отначало, ще се оправи. Между другото, какво мислите за онази погребална церемония?

— Мисля, че мина много добре. Да, много добре.

— А на мен ми се стори ужасна, направо ужасна. Онзи отвратителен пластмасов параклис и това изпълнение на орган на запис. Когато човек си отива от този живот, му трябва църква, независимо дали е вярващ, или не. А също и няколко хубави химна, с които да бъде изпратен във вечността. В онова място човек има

чувството, че се намира в супермаркет, който е бил открит едва вчера и ще бъде затворен утре. Още супа?

— Да, ако обичате. Сама ли приготвяте хляба?

— Да, разбира се. А какво ще кажете за малката бомба, която хвърли госпожа Буут? Изглежда, че това ѝ достави удоволствие.

— Ами... аз си помислих...

— Вие я харесвате, нали? Видях ви в дома ѝ. В това няма нищо лошо. Всъщност и аз я харесвам. Мисля, че е откровена, а това е много важно качество. Кирстен е такава. Но въпреки това не трябваше да го прави. Имам предвид речта на Тереза Буут. Не и в такъв момент. Ако бедният Дъглас можеше да бъде там, щеше много да се разстрои. Да се надяваме, че не е бил. А сега какво искате да ви разкажа за онова време? Спомням си как Мосли дойде в Ийст Енд^[1] със своите черноризци. Току-що се бях омъжила. Съпругът ми също членуваше в партията. Двама от приятелите му пострадаха по време на ръкопашния бой. Това, разбира се, не беше политическа борба, а гангстерска война.

— А какво е политическата борба? — попита Грей. Той остави на заден план целта на разследването си, въпросът наистина го интересуваше.

— Това е борбата за хората. За хората, за техните нужди и идеали, за това, че в тези неща трябва да има някакво равновесие. Точно тук партията сгреши. Борбата ѝ се съсредоточи само върху нуждите, но не и върху идеалите. Маргарет Тачър успя да разбере това по свой собствен начин. Естествено, аз не одобрявам политиката ѝ, но тя умееше да балансира нещата. Знаете ли какво казваше Най Бивън^[2]? Че консерваторите са твърди колкото отвътре, толкова и отвън, докато ние сме твърди само външно, а меки отвътре. Съвсем вярно.

— Кога станяхте член на Лейбъристката партия?

— На осемнадесет години. Беше чудесно време. Харесваше ми да работя за нея, да я виждам как се разраства, да гледам как профсъюзите стават по-силни, как започват да се грижат за работниците, за безработните... Но може би най-вълнуващото време беше непосредствено след войната. Когато най-после взехме властта. Когато лейбъристките депутати се събраха в Камарата на общините и за първи път имаме наше правителство, те запяха „Червеното знаме“. Официалните лица изпаднаха в ужас и се опитаха да потулят нещата,

като че ли е бил допуснат голям обществен гаф. — Тя се усмихна на Грей. — Такива неща интересуват ли ви?

— Да, разбира се. Това е великолепно. — Той вече мислено пишеше материала си. Нещата бяха твърде интересни, за да не ги използва.

— Добре. Ще хапнете ли рибник? Почакайте за минутка и ще продължим.

Тя наистина продължи. Беше чудесно. Грей записа две пълни касети. Познаваше всичките — Бивън, Атли, Стафорд Клипс. Била е жив свидетел на раждането на националното здравеопазване (сега в това отношение стават позорни неща. Най Бивън би се разплакал, ако беше жив), на процъфтяването на социалната държава (сега никой не се интересува от тези неща), на големия бум в жилищното строителство...

— Да — каза Грей, съзирайки шанса си, — вероятно тогава и Бард, господин Чанинг е започнал търговията с недвижими имоти. Още от началото ли се е заловил с жилищното строителство?

— Предполагам, че да, въпреки че не бих го нарекла жилищно строителство. Той работеше за един агент на недвижими имоти. Просто правеше пари и това е всичко.

— А кога започна да осъществява проекти в този бранш?

— Това стана едва в края на шестдесетте години.

— Когато започна да работи заедно с Дънсфорд ли?

Джес Чанинг го изгледа продължително, без да каже нищо, а след това много категорично заяви:

— Господин Таунсенд, ако сте искали да разговаряме за Исамбард, трябваше да ми кажете. Вероятно нямаше да ви приема.

— Но вие и преди това говорехте за него — възрази Грей.

Тя замълча, замисли се за момент и след това кимна.

— Точно така, но аз говорех само за онова, което сама избирах да кажа. Не искам да бъда разпитвана за него.

— Съжалявам.

— Няма нищо.

— Значи вие още работите за Лейбъристката партия?

— Разбира се. Ще работя до смъртта си. Работя в местната организация, в района „Уолуърд роуд“. Местните организации са кръвта и вените, които хранят артериите.

Джес продължи да говори, а Грей я слушаше много впечатлен. Накрая, след като му поднесе изключително добър ябълков пай, той въздъхна и каза:

— Беше великолепно, както обядът, така и разговорът. Но мисля, че трябва да се връщам в редакцията.

— Изпийте чаша чай. Или може би предпочитате кафе?

— Не — отвърна Грей, — предпочитам чай. Много, много слаб. Тя се засмя.

— Нищо чудно, че сте консерватор. Заповядайте в другата стая.

— Къщата ви е много хубава — отбеляза той.

— Знам. По едно време искаха да събарят къщите на тази улица и да строят ужасни, отвратителни високи сгради. Но благодарение на Бога те не можах да получат разрешение за строителство. Разбира се, заслуга за това има и херцогинята на Корнуол. Ако ме питате, това е единствената заслуга на кралското семейство — че се старае да запазва някои неща. Точно това беше и главният недостатък на първия бум в търговията с недвижими имоти и в строителството. Имам предвид начинът, по който за много кратко време бяха издигнати тези ужасни високи блокове. Така беше и през целия период на седемдесетте години. Отвратителните търговски центрове точно в сърцето на градовете отчуждиха хората един от друг. Исамбард, разбира се, направи парите си точно по този начин. Не одобрих това тогава, не го одобрявам и сега. Ако питате мен, не би трябвало да получи разрешение и за половината от строителните си обекти. Никога не можах да разбера как и защо ги получи.

Грей се загледа в чашата си, а след това се усмихна и кимна в знак на съгласие, сякаш нищо не се беше случило и нищо важно не беше казано. Помисли си, че точно по този начин свети Павел беше паднал на пътя за Дамаск.

Без да знае защо, Франческа се чувстваше леко изплашена. Беше смешно да се чувства така, след като просто щеше да види един манастир и да се срещне с няколко монахини и вероятно с някои от обитателите на Дома за бавноразвиващи се. Но всичко, свързано с това начинание, беше твърде загадъчно, повече от загадъчно, направо озадачаващо. Перспективата да узнае как точно стоят нещата я

изнервяше. Да, това беше думата, изнервяше я. Погледна към майка си, която седеше до нея — беше необичайно мълчалива. Може би точно това й поведение я караше да се чувства напрегната. Не говореше, не се шегуваше, Франческа искаше да вземат Джек, но майка й не се съгласи.

— Това е манастир, скъпа, и някои монахини са малко особени. Той сигурно много ще се отегчи, а и пътят е дълъг.

— О, мамо, не ставай глупава, на него ще му хареса. Обича да се среща с хора. Можем да останем някъде и за през нощта, да отидем на плажа. Ще стане истинска екскурзия.

— Франческа — каза Рейчъл и тонът й беше същият, както когато като ученичка Франческа беше искала да отиде някъде, но не й се разрешаваше. — Франческа, идеята не е добра. Остави Джек при бавачката. Нужно ни е много спокойствие и тишина, за да разговаряме.

Това също я беше изнервило. Намираха се на шосе А-30 и следваха крайбрежната ивица.

— След десетина мили ще тръгнем по пътя за Хардланд — каза Рейчъл. — След това идват малко неудобните и тесни пътища на Девъншир — продължи тя и пак стана странно мълчалива.

Пътищата наистина бяха трудни, много тесни и стръмни. Освен това въпреки слънчевото време бяха сумрачни от надвисналите дървета от двете страни. Изкачването по хълмовете беше много трудно и нямаше място за разминаване, особено когато някой голям мерцедес като нейния трябваше да се размине с трактор. А тракторите не даваха път. На два пъти Франческа трябваше да прави безкрайни остри завои. Това още повече я изтормози.

Но изведнъж ландшафтът пред тях се разтвори и те се озоваха пред широка долина, която водеше към морето. Точно пред тях се виждаше голяма сива сграда.

— Това е така нареченият Дом на помощта или ще бъде — каза Рейчъл и чукна на дърво. — Нали е прекрасен? По-късно ще се върнем да го разгледаме. А сега свий надясно, скъпа, и след пет минути сме в манастира.

Манастирът се издигаше в дъното на един затворен път. Млад любезен мъж ги поздрави и разтвори голямата порта.

— Това е Томас — каза Рейчъл. — Здравей, Томас. Как си?

— Много, много добре — отвърна предпазливо Томас и се усмихна. — Много, много добре. Благодаря.

— Симпатичен е — каза Рейчъл. — Има дефект по рождение. Умствените му способности са като на петгодишно дете, а може би и на по-малко.

Франческа беше шокирана. Човекът изглеждаше абсолютно нормален. Никой не би предположил, че му има нещо. Тя мина с колата през портата и навлезе в широкия павиран двор.

Манастирът беше изграден от сив камък, както и сградата, покрай която бяха минали. Ограждаше двора от три страни. Беше във викториански или по-скоро викторианско-готически стил. Имаше тесни прозорци с каменни первази, а пред голямата сводеста врата растеше великолепна глициния.

— Какво красиво място! — възкликна Франческа и се усмихна.

— Харесва ли ти? Паркът е там, скъпа, погледни. А ето и игуменката.

Една монахиня, която според Франческа беше най-много на около четиридесет години, излезе от сградата и се усмихна насреща им. Красотата ѝ беше съвсем естествена. Имаше прекрасна кожа, почти без бръчки, изумително сини очи, идеално прав, малък нос и пълни, усмихващи се устни. Монашеското облекло ѝ стоеше добре, а под качулката се показваха руси къдрици. Краката ѝ, които се виждаха до средата на прасците, бяха стройни. Беше обува във високи обувки.

„Не са много по-различни от онези, които носят Кирстен и Виктория“, помисли си с насмешка Франческа.

— Здравей, Рейчъл. Вие сигурно сте госпожа Чанинг. Добре дошли. За мен е удоволствие да ви посрещна тук.

— Благодаря ви. Наричайте ме Франческа.

— Рейчъл, обядът е готов в трапезарията, но не бях сигурна каква ще е програмата ви за деня.

Дори тя, въпреки естествената си приветливост, изглеждаше малко напрегната. „Какво е това — помисли си Франческа. — Какво, за бога, става?“

— Според мен най-добре е двете с Франческа да видим Мери. Тя обядва ли вече?

— Да, сега е в библиотеката и ви очаква. Не сте ли гладни?

— Франческа, гладна ли си?

— Не особено.

Това беше вярно. Не беше гладна, защото стомахът ѝ се беше свил на топка.

— Аз също не съм. Добре, майко, ще отидем да намерим Мери и ще я изведем на разходка, а после ще се върнем.

— Много добре. — Игуменката се наведе и внезапно целуна Рейчъл по бузата. — Надявам се да прекарате приятно следобеда.

Стените в преддверието на манастира бяха покрити с дървена ламперия, а сводестият таван беше боядисан в бяло. От двете страни имаше коридори. Те тръгнаха по единия, минаха покрай малък параклис, просторна трапезария с дълги маси за хранене и влязоха в голяма стая с лавици, отрупани с книги. В единия ъгъл бяха насядали в кръг няколко души, а в средата на групата монахиня им четеше на глас. Франческа разпозна приказката „Бухалът и котката“. Когато приближиха, една млада жена ги видя, скочи и прегърна Рейчъл. Рейчъл отвърна на прегръдката ѝ.

— Здравей, Мери — каза тихо тя.

Мери сложи пръст на устните си, а Рейчъл ѝ кимна и се усмихна. Мери я хвана за ръка и я изведе навън, Франческа ги последва.

— Това е Мери — каза Рейчъл. — Мери, това е Франческа.

— Здравей — поздрави я Мери.

Беше дребна, с кафява коса на тънки кичури и с широко отворени сини очи. Страдаше от синдрома на Даун. Усмихна се на Франческа.

— Здравей, Мери — поздрави я тя.

— Мислехме да отидем трите заедно на разходка — каза Рейчъл. — Искаш ли, Мери?

Мери енергично закима с глава и я хвана за ръка. Даде знак на Франческа да мине от другата ѝ страна и хвана и нейните. Вгледа се внимателно в лицето ѝ, проучи го, а след това се обърна към Рейчъл.

— Красива — каза тя.

Рейчъл се засмя.

— Много е красива.

— Благодаря — отвърна някак сковано Франческа. Чувстваше, че не знае как точно да реагира и каква е ролята ѝ в тази странна драма.

— Ще събираме ли яйца? — попита с надежда Мери.

— Не. Не може без Ричард — отвърна Рейчъл. — Няма да е справедливо. Ричард е най-добрият приятел на Мери — каза тя на Франческа. — Събират заедно яйца. Винаги заедно — добави тя твърдо и погледна Мери. — Какво ще кажеш да отидем в гората?

Мери кимна.

— В гората — повтори тя радостно и тръгна решително напред, като ги дърпаше за ръцете. Приличаше на разходка с Джек.

Излязоха от манастирските порти и тръгнаха надолу по хълма по една пътека. Франческа видя морето да блести на слънцето. Но защо ѝ изглеждаше някак си заплашително?

Изведнъж Мери пусна ръката на Рейчъл, потупа се по главата и каза весело:

— Главата сега е наред.

— Добре — отвърна Рейчъл. Мери отново взе ръката ѝ и я целуна. После целуна и тази на Франческа.

— Бедната Мери падна лошо, нали Мери? — каза Рейчъл.

Мери енергично заклати глава.

— По стълбите на мазето.

— Да, по стълбите на мазето. Получи сътресение на мозъка и трябваше да остане в болница.

— Ти дойде — каза Мери и добави, обръщайки се към Франческа: — Тя дойде да ме види в... — последва дълга пауза, докато явно се мъчеше да се сети за думата: — болница.

— О — каза неуверено Франческа, — кога беше това?

— Преди две седмици — отвърна небрежно Рейчъл.

Значи ето къде е била. Не е била при любовник, а тук с Мери.

Разхождаха се в продължение на половин час. Франческа се изнерви още повече. Мери беше много симпатична и ѝ беше ясно защо Рейчъл толкова я обича, но това не обясняваше нещата. Явно имаше някакво друго обяснение, но защо не го беше казала по-рано? Когато започнаха да се изкачват обратно по хълма, тя избърза напред. Не искаше да е с тях, не се чувстваше част от тях. По някакъв необясним начин те бяха тандем и тя се чувстваше неловко и не на място.

— А сега иди при игуменката, Мери — каза ѝ Рейчъл. — Ще се видим по-късно.

— По-късно за чая ли? — попита с надежда Мери.

— Може би. Ще видим.

Мери отново я целуна и си тръгна, Франческа забеляза, че краката и са доста бели въпреки топлото време. Погледна към майка си и леко се усмихна.

— А сега какво?

— Аз... бих искала да поговоря с теб. След това можем да отидем при игуменката.

— Да говориш с мен? За какво? Имахме за разговори цял ден.

— Исках първо да видиш Мери.

— Но защо? Какво е това? И каква ти е Мери? Нищо не разбирам от цялата работа.

Рейчъл гледаше прекалено втренчено към вратата, зад която току-що се беше скрила Мери. Беше пребледняла. Настъпи мълчание, след което тя пое дълбоко въздух, като че ли се подготвяше да посрещне физически удар, и се обърна към Франческа.

— Мери е моя дъщеря. Моя дъщеря и... и твоя сестра.

Това, което я разстрои най-много, беше начинът, по който избухна. Беше се засрамила още докато изливаше гнева си върху майка си, защото се боеше да не би причината да е възможно най-неоснователната, че не може да понесе мисълта да има такава сестра. Но тя знаеше, беше уверена, че не е заради това. Беше работила за бавноразвиващи се хора. Едно от благотворителните дружества, на които сътрудничесе, се занимаваше с това, беше присъствала на техни занимания, беше събирала пари за тях и беше участвала в техни празненства. Бавноразвиващите се не я смущаваха или поне така си беше мислила. Умееше да контактува с тях, искрено се възхищаваше от тези, които се грижат за тях, и съчувстваше на техните семейства, съзнавайки колко е трудно. Защо сега изпитваше физическо отвращение и се чувстваше толкова нещастна и така невероятно шокирана от признанието на майка си?

— Причината не е в самата Мери — каза тя неуверено, като се опитваше да запази спокойствие, докато се провираше с колата през тежко натовареното шосе А-30. — Разбира се, че не е. А най-вече фактът, че тя е била тук през всичките години и ти не си ми казала.

Това е една огромна, ужасяваща тайна. Не мога да разбера как си могла да го направиш. Баща ми знаеше ли?

— Не, не знаеше — отвърна тихо Рейчъл. — Затова не можех да ти го кажа, докато беше жив. А след това ми се стори невъзможно, беше много късно.

— Как си могла да се омъжиш за някого и да не му кажеш, че имаш дете? Как си могла, та това е немислимо, ужасно.

— Франческа, тогава положението беше съвсем различно. Имам предвид, когато се омъжих. Ти просто не би могла да си го представиш, не можеш да го разбереш. Родителите ми никога не говореха за това. Когато Мери се роди, бях на осемнадесет години. Нямах нито работа, нито някакво положение. Допуснах грешка, една глупава грешка. Баща ѝ беше почти на същите години като мен. Нито той, нито родителите му пожелаха да помогнат по някакъв начин. Всичко, на което ме бяха научили и за което се бях готвила, беше да се омъжа. За момиче като мен това беше смисълът на живота. Завършваш училище, минава лятото и ако не си съвсем непривлекателна и нескопосана, си намиращ съпруг.

— А съпрузите не обичат стока втора употреба, така ли?

— Не те разбрах. — Рейчъл пребледня като платно, кожата на лицето ѝ се изпъна, Франческа знаеше, че ѝ причинява болка, и въпреки това не можеше да спре. Това я разтоварваше.

— Ако баща ми е знаел, че имаш бебе, той нямаше да се ожени за теб. Това би означавало да не си издържиш изпита, да не ти дадат диплома. И затова си мълчала. Господи!

— Франческа, моля те поне да се опиташ да ме разбереш. Тогава животът беше абсолютно различен. Една неомъжена жена с дете биваше отхвърлена от обществото, детето също. При това бавноразвиващо се дете. Направо беше невъзможно. Нямаше начин да издържам Мери и себе си, а родителите ми нямаха никакво намерение да я гледат вместо мен. Не можеше и дума да става за осиновяване, защото... заради недъга на Мери. За мен единственото решение беше Домът за бавноразвиващи се. Единственото решение.

Франческа мълчеше. Опитваше се поне привидно да прояви разбиране.

— Е, може би не мога да го разбера — каза тя накрая. — Но все пак това е едно дете, едно човешко същество и да отричаш

съществуването му, да се правиш, че тя не е жива, че я няма на този свят...

— Никога не съм гледала на нещата по този начин. Правех за нея всичко, което е по силите ми. Винаги съм го правила.

— Да, но пред хората си се държала по този начин. Пред съпруга си, пред дъщеря си. Това е ужасно, направо е зловещо.

— Не е справедливо да говориш така — каза Рейчъл.

— За теб може и да не е, но на мен ми изглежда така. И въпреки това си казала на Бард. Казала си го на съпруга ми. Той е бил единственият човек, с когото си споделила ужасната си тайна. Как можа да го сториш, мамо, как можа да го ангажираш с това?

— Не исках. Опитах се да не го правя. Но той ме накара да му кажа истината. Мисля... мисля, че Бард и без това се досети.

— Кога?

— Когато посети манастира.

— Бард е бил там? С теб? И е видял Мери?

— Да, да, беше.

— Кога?

— Преди около два месеца. Тогава му казах.

— Боже господи! — възкликна Франческа. — Това е невероятно. Не мога да издържам повече.

— Трябваше да го заведе, защото парите ми трябваха. А той, естествено, не искаше да ги даде, без да е видял мястото.

— Разбира се. Но той е ходил там, без да ми каже. Знаел е, а не ми е казал нищо. Това... това е прекалено. Чувствам се такава глупачка. Какво според теб би могъл да крие още от мен?

— Скъпа... — Рейчъл протегна ръка и леко докосна тази на Франческа.

Тя ядосано я отблъсна.

— Недей, моля ти се, недей. Това не е нещо, което би могла да загладиш с чара си. Прекалено сериозно е, прекалено голямо. Надявам се, че си даваш сметка, че поставяш на карта брака ми.

— Никога не съм поставяла брака ти на карта. Караш прекалено бързо.

Франческа не й обърна внимание.

— Да накараш един съпруг да ти стане съучастник по такъв начин, това какво е? Поне на мен така ми се струва, съжалявам.

Шокирана съм и съм ужасена, че си го направила. А също и от това, че той се е съгласил.

— Франческа, реагираш прекалено остро.

— Така ли? — възкликна тя, готова да се разплаче. Усещаше как сълзите напират в очите ѝ, а гърлото ѝ се стяга. — Реагирам прекалено остро. Колко глупаво от моя страна. Да вдигам шум за такъв дребен въпрос. Имам сестра... на колко... тридесет или тридесет и пет години, която никога не съм познавала. За която обаче знаят майка ми и съпругът ми. Които са ме лъгали. Съжалявам. Разбира се, че не би трябвало да реагирам така остро за такова нещо. Мамо, недей да ми говориш повече, моля те. Не мога да издържам.

Когато най-накрая стигнаха в Лондон и тя остави майка си на спирката за таксите при „Немърсмит роуд“, сбогувайки се хладно с нея, Франческа осъзна, че единственият човек, когото би искала да види, беше Лайъм. Той щеше да я разбере. Лайъм знаеше какво е да те отхвърлят, знаеше какво е отчуждение. Той можеше да успокои болката ѝ.

Рейчъл си наля в една чаша много джин с тоник, застана загледана в прашните, нагreti от слънцето пуцинаци на „Бетърсий Парк“ и се опита да овладее обзелата я паника. През цялото време е била права, а те не бяха — Бард и игуменката. Беше невъзможно да обясни и тя го знаеше, а Франческа очевидно не можа да я разбере. А и как би могла да очаква, че ще разбере невъзможността ѝ сама да се справи с отглеждането на едно толкова малко дете, невъзможността да го задържи при себе си, без да има съпруг, особено пък дете като Мери? И докато седеше така, разтърсена от нещастията си, и си припомняше отново целия преживян кошмар в продължение на тридесет и пет години заедно с угризението и мъката, изпита и дива ярост, че не ѝ бяха позволили Мери да остане при нея, да я обича така, както би искала...

---

[1] Бедняшки квартал на Лондон. — Бел.прев. ↑

[2] Английски лейбъристски лидер. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 17

Франческа беше изпратила бавачката с децата в Стайлингс. Чувстваше се все още толкова разстроена, че дори обикновено ободряващата я компания на Джек ѝ действаше зле. Имаше нужда от спокойствие, да бъде оставена сама, за да размисли. Бард се беше обадил по телефона в полунощ, след като тя се върна от Девън, за да каже, че няма да се върне до събота. Тя успя да запази спокойствие и да изрази съжаление. Не спомена за манастира, щеше да е безполезно и даже досадно. Дори и отвъд океана се усещаше умората в гласа му и мрачното му настроение. Но когато затвори телефона, я обзе гняв против него. Започна да се разхожда мълчаливо из стаята, защото не можеше да заспи.

Сутринта се обади Лайъм.

— Изписват ме — каза той. Франческа избухна в плач. Толкова копнееше да го види, да поговори с него, да получи някакво съчувствие, някакво разбиране.

— Хей, какво има? Би трябвало да се радваш за мен — каза той.

— Радвам се — отвърна тя, като отчаяно се мъчеше да овладее гласа си. — Разбира се, че се радвам. Просто имах нужда... толкова исках да те видя, случи се нещо...

— Какво се е случило? Да не би да е свързано с Кити?

— Не — отвърна тя и се усмихна през сълзи, давайки си сметка дори и в това състояние колко внимателен е той, — не, не е Кити. Нещо съвсем различно.

— Да не би причината да е баща ми?

— Не. Да. О, Лайъм, аз... Господи, сигурно ще ме помислиш за истеричка.

— Няма да си помисля. Ако си разстроена, сигурно е за нещо важно. Виж какво, не мога да разговарям сега. Ще ти позвъня по-късно от къщи, ако имам възможност.

— Да, добре.

Господи, тя беше истерична. Красива — да, желана — със сигурност, но твърде истерична. Истерична и разглезена. Е, какво от това. Всъщност така нещата се улесняваха. Истеричните жени са много по-склонни към безразсъдно поведение от уравновесените и спокойните.

Той ѝ се обади по обяд. Тя вдигна веднага слушалката.

— Ало?

— Здравей, Франческа. Много бързо вдигна слушалката.

— Да, не искам Сенди да отговори преди мен.

— О, не се безпокой за Сенди — каза той небрежно. — Тя ме харесва. Винаги мога да кажа, че търся нея.

— Така ли?

Стори му се изненадана, почти шокирана. „Внимателно, Лайъм — каза си той, — не пресилвай нещата. Няма полза да те смятат за много опитен в тези работи, нито пък за самоуверен.“

— И така, за какво става дума, какво се случи?

— Трудно ми е да говоря за това, още по-трудно ми е да го обясня.

— Аз съм много добър слушател.

— Наоми там ли е?

— Не, няма я. Още не съм я виждал. Изпратила е такси да ме вземе. Много мило от нейна страна.

— О, Лайъм! Това наистина не е много хубаво.

— Е, тя работи — каза той предпазливо. — Много силна жена е.

— Да, като Бард. — Франческа се засмя, явно опитвайки се да изглежда по-весела. — В техния живот няма място за обикновени хора, Лайъм.

— Кога се връща той?

— Не по-рано от края на седмицата. А аз изпратих децата в Стайлингс с бавачката. Започвам да съжалявам. Тук е толкова тихо. Мисля и аз да отида там утре.

— Моля те, кажи за какво става въпрос.

— Ще ти кажа. Скоро. Ти как си?

— Чувствам се малко уморен, но съм добре. Хайде, кажи ми.

— Току-що изживях ужасен шок.

— От какъв характер?

— Ами... трудно е да ти го кажа по телефона. Иска ми се още да си в болницата, за да можем да продължим да си говорим. Нали е много долно от моя страна?

— Много. Знаеш ли какво, защо пък да не дойда при теб и да се видим? Умирам от желание да проверя какво е да си на свобода.

— Не ставай смешен. Как ще дойдеш? Та ти не можеш да ходиш. Не можеш да караш и кола.

— Ще взема такси. Не е далеч. Но ти трябва да го платиш — добави той през смях. — Още не съм си получил джобните пари. (Това беше сполучливо хрумване. Така щеше да подчертае в какво положение се намира, да изтъкне арогантното отношение на Наоми към него.)

— О, Лайъм, сигурна съм, че... Сигурна съм, че тя не...

— Какво? Не ме третира като дете, не ми показва непрекъснато кой печели парите? Разбира се, че го прави. И аз си го заслужавам.

— Не го заслужаваш. Вината не е твоя... Както и да е. Лайъм, не бива да идваш тук. Ами ако... почакай за секунда... да, Сенди, какво има? А, да, добре, чудесно. Не, върви. Само аз съм тук. Довиждане. Съжалявам, Лайъм, Сенди искаше да знае дали може да си вземе почивен ден.

— И ти какво й каза?

— Казах, че може. Тук няма никой. Дори Барнаби замина за няколко дни. Липсва ми.

— Добре тогава, аз наистина ще дойда. Не трябваше да ми го казваш — каза той и се засмя.

— Лайъм, аз...

— Тръгвам. И без това искам да поговорим. И аз се чувствам доста не на себе си.

Той пристигна двадесет минути по-късно. Тя изтича надолу по стълбите и плати за таксито. Беше много бледа, лицето й имаше направо занемарен вид. Тъмната й коса бе сресана назад. Беше облечена с джинси и фланелка с къси ръкави. Изглеждаше много разстроена. Това беше добре.

— Влез — каза тя. — Можеш ли да се качиш по стълбите?

— Да. Тази сутрин изкачих нашите. Станал съм много сръчен — каза той и размаха едната патерица. — Ти върви напред.

— Продължавам да мисля, че това е лудост — заяви тя, докато го въвеждаше в кухнята.

— Не виждам защо. Кой го е грижа? Това е къщата на баща ми, ти си ми втора майка — каква странна мисъл, — а и без това тук няма никой.

— Да... така е. Искаш ли кафе?

— Да, ако обичаш. А сега ми разкажи за какво става дума.

— Това е... това е... толкова е трудно.

— Хайде де — подкани я той, като се опитваше да овладее нетърпението си. Седна на доста овехтялото старо канапе, което стоеше в единия ъгъл на кухнята. Спомняше си го. Беше седял на него дори с майка си. — Не съм бил целия този път за нищо.

— Добре. Току-що открих нещо ужасно. — Тя се опита да се усмихне. Лайъм видя как устната ѝ потреперваше. — Съжалявам, толкова съм мекушава.

— Изобщо не си мекушава. Ти си много смела. И какво е това ужасно нещо? Ела да седнеш тук и ми кажи.

Тя му разказа. Той разбра, че наистина е нещо необикновено. Историята беше направо шокираща. Имаше основателна причина да се чувства толкова разстроена. От друга страна, беше много важно да не застава изцяло на нейна страна. Да се прави, че се опитва да бъде безпристрастен, да прояви разбиране и към двете страни в тази ситуация, като същевременно ѝ покаже колко добре я разбира и че му е съвсем ясно колко засегната се чувства. А също, това беше много важно, да подчертае, че никой друг, освен него не знае как Бард Чанинг е в състояние най-брутално да пренебрегне чувствата на другите, когато ставаше въпрос за неговите собствени.

— Нямаше да го понеса толкова тежко, ако Бард не знаеше. От това ме боли най-много. Че той и майка ми са могли... чувствам се абсолютно пренебрегната и унижена. Защо постъпиха така с мен, Лайъм? И защо той не ми каза... за нея? Защо не го направи?

— Предполагам, че е обещал на майка ти да мълчи. Нали така ти е казала — отвърна предпазливо Лайъм.

— Да... обаче аз съм му жена. Как е могъл да запази в тайна нещо толкова важно за мен?

— Предполагам, защото в момента е мислил за онзи манастир. Това е било за него нещо ново, една нова сделка.

— Едва ли. От нея той няма да спечели пари. Тъкмо обратното.

— Не мисля, че става въпрос за пари — отвърна бавно Лайъм. — Това, което възпламенява баща ми, което е в състояние да го развълнува, което го прави дори щастлив, е нещо ново, някаква нова идея. Не съм ли прав? Нова сделка, нова компания, нова играчка, нова... — Той бързо млъкна. — Изобщо нещо ново, каквото и да е то.

Забеляза по очите ѝ, че тя разбра кое беше премълчал, знаеше какво има предвид с това „изобщо нещо ново“. Видя болката, страха, разбра, че е засегнал много чувствителна струна. Стана му неприятно, че го направи, но, от друга страна, беше доволен. Взе ръката ѝ, за да я успокои.

Никога преди не я беше докосвал, освен в случаите, когато тя пристигаше в болницата и си тръгваше. Видя как погледна ръката му, която държеше нейната, видя как го изглежда, стресна се, изчерви се и се отдръпна. Лайъм продължи да говори тихо, монотонно:

— За него това е още една нова игра, която го е привлякла, но е трябвало да я играе по правилата. По правилата на майка ти. Съзрял е възможност да се прояви като благодетел. Разбира се, това е още една от любимите му игри. Те облекчават гузната му съвест.

— Да — каза тя малко разсеяно, — предполагам, че е така.

— Сигурен съм в това. — Изчака, за да види какво ще каже, но после съзирайки предоставилата му се възможност, каза: — Виж отношението му към семейство Кларк.

— Какво общо имат те с това?

— Ами начинът, по който се грижи за тях?

— Лайъм, той не прави нещо необикновено. Помага на Оливър, прави им от време на време по някой и друг подарък...

— О... — той се престори, че се колебае, — аз...

— Лайъм, какво има? За какво говориш?

— Аз си мислех, че знаеш.

— Какво да знам?

— Че фактически той плаща всичките им сметки. Искам да кажа, че е много щедро от негова страна. И апартамента, в който живеят двете деца, скъпите почивки и, разбира се, разноските на госпожа Кларк в Дома за инвалиди.

— Лайъм, сигурен ли си в това? Мислех, че те се изплащат от някаква застраховка, винаги съм мислила, че е така...

— Не, не е така. Той плаща всичко от собствения си джоб. Винаги го е правил. Те не знаят, но... мислех, че на теб ти е известно.

— Не — промълви бавно Франческа, — не. Не знаех. Бард винаги е казвал... е, няма значение какво е казвал. Много съм изненадана... — Тя се поколеба, явно озадачена от тази нова информация, от разкриването на новата тайна. После, опитвайки се да не мисли повече по въпроса и да даде някакво обяснение, каза: — Но това е точно в стила му. Той е невероятно щедър.

— Да, разбира се, че е така. И най-върлият му враг не би могъл да го отрече. С майка ти случаят е същият. Освен това, Франческа, тебе те е яд, че не ти е казал, но това не е било негова тайна, за да ти каже. Била ли е? Признай си.

— Не, предполагам, че си прав.

— Е, тогава би трябвало да го харесваш дори само заради това.

— В момента не го харесвам заради нищо — отвърна Франческа.
— Не мога.

Тя говореше малко по-бодро. Но тъгата в очите ѝ остана.

— Лайъм, всичко започна да върви на зле с такава бързина! Непрекъснато се отчуждаваме един от друг, напоследък през повечето време той се държи като чужд човек, не ме допуска до себе си, не ми казва нищо. И преди не обичаше да споделя с мен, но напоследък стана още по-лошо. А аз си мислех... мислех си, че след смъртта на Дъги ще се обърне към мен поне до известна степен, но не го направи. През повечето време се държи враждебно към мен... О, господи! — Устната ѝ потрепери и тя извърна глава. — Съжалявам, не е хубаво да говоря така пред теб, да бъда толкова нелоялна, не знам какво ми става...

— Нищо не ти става — отвърна той, — просто си разстроена.

— Да — каза тя. В гласа ѝ се усещаше непоносима мъка, беше изпълнен с болка, а в очите ѝ се появиха сълзи. — Да, наистина ми е много мъчно.

Изведнъж той се почувства виновен и отвратен от себе си. Престана да си играе с нея, с нейната уязвимост.

— Не плачи. Франческа, моля те, не плачи.

— Не мога да се овладея — отвърна тя, съвсем се разрида и закри лицето си с ръце. — Вече не мога да издържам това, което става. Нито с Кити, нито с Бард, нито с майка ми...

Той обгърна раменете ѝ много нежно. Страхуваше се да не я уплаши и тя да се отдръпне, Франческа не реагира — нито се отдръпна, нито отговори на ласката му. Дълго време никой не помръдна. После тя внезапно го погледна. Лицето ѝ беше мокро от плача и каза през сълзи:

— Лайъм, съжалявам, реагирам прекалено емоционално. Моля те да ми простиш.

— Няма нищо за прощаване — отвърна той и нежно избърса лицето ѝ. — Хайде, издухай си носа.

Тя се усмихна леко, а той сложи кърпичката в джоба си.

— Ще я пазя винаги.

— Колко отвратително.

— За мен нищо, което правиш ти, не може да бъде отвратително — каза той и също се засмя. — Абсолютно нищо. Мисля, че ти си прекрасна, симпатична, мила и много, много смела. Затова престани да се тормозиш и се опитай да не мислиш за всичко това. Какво ще кажеш да пийнем нещо, например чаша шампанско? Сигурен съм, че имате много. Нищо не повдига духа така добре, както шампанското.

— Да — каза тя и изтри с ръка очите си. — Колко съм недосетлива. Да, бих пийнала малко шампанско. Много добре, че се сети. Идеята ти е прекрасна.

Тя отвори хладилника, където на най-горната лавица имаше три бутилки. Той почти беше забравил реда в бащината си къща, ежедневния разкош, небрежната екстравагантност. В гърдите му се надигна вълна от неприязън. Едва намери сили да се усмихне, когато тя му подаде бутилката и го помоли да я отвори. Наля две чаши и ѝ подаде едната.

— За теб — каза Лайъм.

— Не, за теб, за твоето възстановяване. Благодаря ти, че ме изслуша. — Тя го погледна за момент, а после каза: — Боже, аз съм една егоцентрична кучка. Непрекъснато говоря само за себе си. Сигурно ти е втръснало. А сега ти ми разкажи нещо.

— Ами какво да ти кажа — отвърна той, като се стараеше да събере мислите си. — Не съм чак толкова зле, може би съм малко

паднал духом. Не виждам как бихме могли да живеем повече с Наоми. И преди беше трудно. Предполагам, че за нея съм бил един безполезен и отчайващ неудачник, но все още можеше да се направи нещо, а сега на всичко отгоре съм и сакат. Дори и децата, изглежда, са ме отписали, а що се отнася до Наоми... — Тя усети, че гласът му потрепери.

Той не се изненада, защото не се преструваше. Старото познато чувство на безполезност, на отвращение от себе си, гневът както към себе си, така и към силите на съдбата, които го бяха довели до това положение, го завладяха изцяло. Усети, че му става физически зле, че е безкрайно отегчен от себе си. Сега и неговите очи се изпълниха със сълзи и той бързо ги избърса.

— Съжалявам — каза Лайъм, — съжалявам, Франческа.

— Лайъм, недей, не плачи. — Тя го прегърна леко и нежно, а гласът ѝ изпълнен със състрадание, му говореше глупави, успокояващи, но нищо незначещи думи, такива, каквито говореше на децата си, а той — на своите.

Лайъм остана да стои абсолютно неподвижен, чувствайки близостта ѝ, вдъхвайки парфюма ѝ, а след това я погледна и каза:

— Мисля, че си прекрасна, Франческа. Наистина го мисля. Аз... изглежда, че се влюбвам в теб.

Нямаше намерение да ѝ го казва, знаеше, че още не е време за това, но знаеше също, че след като го е казал, то е вярно, че какъвто и фалш да имаше в неговата сложна и опасна игра, той наистина чувстваше ако не любов, то известна нежност и копнеж по нея.

Тя махна ръцете си от него и се отдръпна.

— Разбира се, че не се влюбваш в мен — каза Франческа, а изразът на лицето ѝ стана предпазлив, почти уплашен, но същевременно нежен и предразполагащ. — Не може да бъде.

— Може. Съжалявам, не исках да ти го казвам, но...

— Лайъм, моля те.

— Но, Франческа, аз съм, знам, че съм влюбен. През последните няколко седмици всичките ми мисли, всичките ми мечти и желания бяха насочени само към теб. Може да се каже, че в някои отношения това беше най-щастливият период в целия ми живот. Единственото нещо, което не знам, е какво да правя, какво мога да направя по въпроса.

— Лайъм, не можеш нищо да направиш. Всичко това е смешно. Ти не можеш...

— Моля те, престани да говориш така — каза Лайъм, наведе се напред и я целуна по устните. Целувката му беше плаха, нежна и в никакъв случай страстна, защото това ще я уплаши, каза си той, отчитайки дори и в момента, когато го бяха завладели истински чувства, че му е приятно да подрежда и насочва нещата. Нейната целувка беше също плаха, но много приятна. След това Франческа каза:

— Трябва да си вървиш, веднага. — Очите ѝ бяха широко отворени, изпълнени със сълзи.

— Пак те разплаках — ядоса се Лайъм.

— Да, разплака ме. Лайъм, това е ужасно. Трябва да си вървиш веднага. Не трябва повече никога да те виждам. Не биваше да идваш. Не, недей — каза тя и подскочи, когато той взе ръцете ѝ, обърна ги и започна да целува дланите ѝ. — Недей, недей, недей. Остави ме. Ще извикам такси, още сега. — Но тя се поколеба за момент, преди да отдръпне ръцете си, и той знаеше, че е спечелил, че може да я има, когато пожелае.

Лайъм тъкмо седнаше в таксито и махаше с ръка на Франческа, а тя стоеше на стълбите, когато видя Сенди да се задава иззад ъгъла на улицата. Наведе се през прозореца на таксито и изпрати въздушна целувка на Франческа. Тя се засмя, поколеба се и после му отвърна със същото, Франческа не видя Сенди, но той знаеше, че Сенди ги е видяла.

Канцелариите на градската управа в района Ийстърхоуп бяха от най-неугледните. На други места, като например в Уестминстър (напълно разбираемо), бяха дори много прилични, а някъде, като в Ешър, направо образец на разточителност. Повечето обаче изглеждаха твърде зле. Тези в Ийстърхоуп, който се намира на югоизток от Ромфорд, бяха направо мизерни. Отвън не изглеждаха толкова зле — бетонни постройки, строени през шестдесетте години, придружени с някакъв опит за разнообразяване на пейзажа. В центъра на паркинга в един ограден с бетон кръг малко нескопосано беше изобразен гербът на Ийстърхоуп от посадени рози и доста умърлушени цинерарии. Но в

сградата беше мрачно и неуютно: сиви стени, сив линолеум и зелена боя, както и някаква изпълваща всичко миризма, която Грей можеше да опише само като противоположност на чистия въздух и усещането за свежест. Той се нареди търпеливо зад някакъв плах, дребен човечец и изчака, докато една надута чиновничка му обясняваше, че ако иска да се срещне с някого от общината във връзка с данъците си, ще трябва да донесе копие от последната си молба и всички преобладаващи, както се изрази тя, документи. Грей, който не можеше да понася лошия английски така, както някои не понасяха скърцането на тебешира по черната дъска, едва се сдържа да не я поправи. После се наложи да изчака, докато тя отиде някъде, за да се консултира с някаква колежка по „същински“ въпрос.

Най-сетне се върна, погледна го безцеремонно и попита:

— С какво мога да ви услужа?

— Интересувам се от историята на една сграда — уведоми я любезно Грей.

— След като става дума за история, ще трябва да отидете в библиотеката. Намира се на улица „Хайстрийт“, втората пресечка вляво...

— Не, не става въпрос за такава история, а за тази на една сграда, построена в Ийстърхоуп в началото на шестдесетте години.

— Ами че те са много — отвърна тя. — Кажете нещо по-специализирано.

— Искате да кажете по-конкретно.

— Моля?

— Съжалявам. Няма нищо. Става въпрос за комплекса, изграден на „Саут авеню“, съвсем близо до „Ринг роуд“, за жилищните блокове, едно училище и старчески дом...

— Това сигурно е комплексът „Саут Фарм Истейт“.

— Да, точно така.

— И какво по-точно ви интересува, историята ли казахте?

— Да, как е станало планирането и точно кога е бил построен.

— Интересът ви професионален ли е?

— Да отвърна скромно Грей. — Аз съм журналист. Обадох се по телефона, за да ви уведомя, че пиша статия за...

— Вие от „Нюз“ ли сте?

— Да — отвърна предпазливо Грей. Не си спомняше да беше споменавал името на вестника си.

— Вчера тук идваха двама, които искаха да фотографират новата статуя. Вие, журналистите, трябва да сте по-колегиални един към друг.

— О! — възкликна Грей. — Не, не, аз не съм от вестник „Ийстърхоуп Нюз“, а от „Нюз он Сънди“, той е национален вестник.

— Както и да е — отвърна тя, без да се впечатли особено, — би трябвало да се обадите първо в пресцентъра на градския съвет.

— Обадох се и те ми казаха да дойда при вас. Подчертаха, че винаги сте много отзивчива.

Този номер минаваше почти винаги. Всъщност той, кажи-речи, никога не се обаждаше в пресцентровете, които не само че не бяха отзивчиви, но се отнасяха и с подозрение към представителите на печата.

Тя се усмихна.

— Е, в такъв случай, отдел „Планиране“ е ето там. Кажете им, че Джаки ви изпраща.

Помещенията на отдел „Планиране“ бяха още по-невзрачни. Зад плота от шарена пластмаса, на който всъщност беше рецепцията, помещението беше от пода до тавана пълно с полици с наредени по тях кафяви издути папки и редици от сиви, метални канцеларски шкафове. Между тях мъже по къси ръкави и жени в памучни дрехи се ровеха разсеяно из бумагите или чукаха малко по-съсредоточено по компютрите. Грей започна да се чувства твърде потиснат, когато едно много красиво момиче във фланелка с къси ръкави, минипола от ликра и най-дългите изкуствени черни мигли, които някога беше виждал, му се усмихна през плота.

— Има ли нещо, с което мога да ви помогна?

— Казаха ми, че може да имате това, което търся — отговори той подчертано двусмислено, изваждайки най-очарователната си усмивка.

— Зависи какво е то — отвърна тя и го погледна изпод миглите.

— О, доста скучна работа. Търся една папка на „Саут Фарм Истейт“.

— Наистина е доста досадно. Прав сте. И за какво ви е нужна?

— Аз съм журналист. Пиша статия за развитието на архитектурата през шестдесетте и седемдесетте години.

— Разбирам. Вашият вестник да не е от онези с рекламните афиши по средата?

Грей се замисли, преди да отговори, опитвайки се да отгатне защо му задава въпроса. Не искаше да я обиди.

— Не — отвърна той, като си представи една разголена мадама в едър план върху сериозните страници на вестника си. Идеята му се стори странна, но доста привлекателна.

— Намирам ги отвратителни — каза момичето.

— Аз също.

— Не че съм моралистка, но е отвратително, като гледам в стола и на други места как мъжете ги зяпат с изплезени езици. Сигурно е ужасно да те показват в такъв вид... А освен това... — продължи тя по темата, явно смятайки Грей за авторитет по тези въпроси — защо избират такива ужасни модели? Има толкова много хубави момичета с наистина красиви тела, а те снимат някакви, които приличат на недъгави.

— Много сте права.

— Аз самата не бих се снимала, разбира се, но си мисля, че ако подбираха момичета с по-нормален вид, щеше да е много по-добре. Както и да е. Казахте, че искате папките на „Саут Фарм“. От самото начало ли?

— Да, ако обичате. И, естествено, ако не ви затруднява много.

— И без това няма какво друго да правя — отвърна тя и сви рамене.

Човек не може да повярва, когато нещо внезапно потръгне. Например, когато някоя негова идея се окаже правилна, когато нещата се наредят дори по-добре, отколкото е предполагал. То прилича на първата хапка, когато си гладен, на първата глътка алкохол в края на изтощителен ден, на преодоляване на хълм и спускане надолу с велосипед. Подобна смесица от физическо и емоционално удовлетворение се запомня за дълго. В невзрачните сиви канцеларии, докато седеше на една маса и прелистваше прашните папки, Грей гледаше книгата пред себе си и не вярваше на очите си. Погледна към слънцето, чиито лъчи се процеждаха на дълги снопове през мръсните

прозорци, и хем не му се вярваше, хем беше сто процента сигурен, че е намерил отговора, който търсеше.

— Може ли да ми дадеш пак папките за Бард Чанинг? От шестдесетте и седемдесетте — помоли Грей.

Момичето, което отговаряше за документацията на вестника, му се усмихна.

— Ще ги изтъркаш от употреба. Почакай. — Тя му ги даде — няколко овехтели кафяви папки, пълни с пожълтели изрезки от вестници. — Заповядай. Затваряме след половин час. Достатъчно ли ти е?

— Разбира се. Благодаря.

Той седна пред една маса и започна методично да прелиства папките от самото начало. Тя беше права — вече ги беше проучил най-внимателно. Видя младия Бард, тогава много по-слаб, на първата му снимка в пресата, да се усмихва, а до него също усмихнат стоеше Дъглас Буут и един сериозен млад човек с очила на име Найджъл Кларк.

Заглавието гласеше: „Тримата млади Давидовци победиха Голиат.“ Бяха спечелили конкурс за един договор за строеж на малка, но престижна сграда в южната част на Лондон въпреки голямата конкуренция на акулите в бранша. Не се съобщаваха повече подробности, както и имена. Годианата беше 1970-а. Имаше още две подобни снимки, както и една по-подробна информация, в която накратко се описваше историята на тяхното партньорство — Грей я беше запомнил почти наизуст. В нея се разказваше как младият Чанинг работел за някаква агенция за недвижими имоти на име „Макинтайър“ заедно с Кларк и как един от неговите клиенти, впечатлен от двамата, им предложил съдружие за сделка, както и процент от печалбата. Така те успели да си стъпят на краката и да влязат самостоятелно в бизнеса. Буут, който работел за друга агенция, се присъединил към тях няколко месеца по-късно.

Следваше по-голям материал в „Лондон Ивнинг Нюз“, в който се разказваше как през 1972 година получили договор за строеж на голям търговски център в Грейдън, както и друг договор за огромна административна сграда близо до Бромли в края на същата година.

Името на Чанинг се споменаваше и в няколко други статии, посветени на разрастването на този вид бизнес. В тях се говореше за абсурдното покачване на цените на недвижимата собственост, за това как една сграда се купува и препродава три, четири, пет пъти в разстояние само на няколко седмици, говореше се за почти маниакалния ентусиазъм, с който банките отпущаха заеми, опасявайки се да не бъдат заварени с големи количества налични пари, които не са успели да инвестират. Говореше се и за голямото търсене на сгради за офиси, предизвикано в значителна степен от политиката на Лейбъристката партия, която в края на шестдесетте години не поощряваше търговската дейност и пренасочваше наличните средства за строеж на жилища. Цитиран беше и Чанинг — един изненадващо трезв глас за толкова млад бизнесмен в такава главозамайваща атмосфера. Той предупреждаваше колегите си да не бъдат толкова алчни и да не гонят непрекъснато големите печалби. Това беше съвет, който го беше спасил в голямото издънване на търговците на недвижими имоти през 1973 година.

И все пак то беше там. Имаше го и в „Лондон Ивнинг Нюз“, и в „Стандарт“, а и в една малка информация на „Дейли Телеграф“. Това беше съобщението за договора за строеж в „Саут Фарм Истейт“ в Ийстърхоуп, Есекс. Споменаваше се и за друг договор в същия район година по-късно — жилищен блок и търговски комплекс. Откри и едно кратко съобщение в „Лондон Ивнинг Нюз“ за трагичната смърт на бизнесмена от Съри Найджъл Кларк при автомобилна катастрофа. Следваха няколко твърде подробни информации за него, за семейството му, придружени от репортажи за погребението му във вестниците „Гилфорд Нюз“ и „Съри Газет“. Откри и снимка на Хедър Кларк, подпряла се на ръката на Бард Чанинг по време на погребението, а зад тях се виждаше разстроено лице на Дъги Буут.

И т.н. и т.н. Следваха години на стабилизиране, години на растеж, създаването на Северната компания през 1975 година, но никъде не се споменаваше... „Мамка му!“ — изруга Грей. Каза го гласно, а след това сам се наруга и започна да чете и да препрочита полугласно, като мърдаше устни, едно съобщение в „Саут Ийст Лондон Прес“ във връзка с вечеря, дадена през юли 1987 година по повод преждевременното пенсиониране по болест на някой си Клиф Хопкинс от градската планова комисия, който между другото се беше занимавал и с престижния проект „Саут Фарм“ в Ийстърхоуп,

построен от корпорацията „Чанинг“. Този човек е бил и виден член на „Кръглата маса“, на свободните масони и на няколко други благотворителни организации, за които беше работил неуморно. Кметът на Ийстърхоуп, който беше почетен гост на вечерята, беше пожелал на г-н Хопкинс щастлив пенсионерски живот в Торбей, Южен Девън, и беше изразил увереност, че там г-н Хопкинс ще намери спокойствие и ще се чувства здравословно по-добре.

Десет минути по-късно, след като не откри нищо повече, Грей върна папките, излезе от сградата, загледа се усмихнат в небето за момент, преди да се понесе на мотоциклета си, изпълвайки чистия въздух с бензинови пари. Когато се върна вкъщи, Бриони го чакаше на стълбите.

— Как си, Грей?

Тя изглеждаше изключително и дори прекалено добре. Имаше много добър вид и беше много красива. Беше си я представял отслабнала, бледа и изтощена. Тя обаче беше с хубав тен, явно беше пътувала някъде в чужбина, косата ѝ беше изсветляла от слънцето, а по малкия ѝ нос се виждаха едва забележими лунички. Беше облякла ленено сако върху копринена рокля в тъмносиньо и бяло, а на главата си имаше широка сламена шапка. Докато седеше в едно от креслата в зимната градина и пиеше кола, му заприлича на емигрантка от тридесетте години. Усмихна му се много мило и той се почувства смутен и тъжен, разбирайки, че все още я обича и че ужасно му липсва.

— О — отвърна той, усетил, че е мълчал прекалено дълго, докато я разглеждаше, — добре съм. Много съм зает. Прекалено.

— Така ли? Аз също.

— Чудесно. Това е добре. Обикновено по това време на годината при теб е спокойно.

— Да, но трябваше да направя две реклами. Една за деца и някакви млечни продукти за закуска. Беше много забавно. А другата за една туристическа компания, за която снимах в Ямайка...

— От там ли ти е тенът?

— Да. А ти с какво се занимаваш?

— Нали знаеш, с това-онова.

— Аха. Не си ли пътувал някъде?

— Не, никъде. Бях много зает, а и с кого да пътувам? Няма с кого. — Той се постара усмивката му да бъде колкото може по-непринудена.

— От къде мога да знам, Грей? Два месеца са доста дълъг период.

— Не чак толкова, Бриони, не чак толкова — отвърна той, като решително отхвърли спомена за двете изтощителни нощи, прекарани с Кирстен Чанинг. — Не бих го нарекъл дълъг. А ти?

— Всъщност и аз мисля, че не е — съгласи се тя, като отвърна, без да мигне, на погледа му с големите си сини очи.

Отново последва мълчание, след което той каза:

— Както и да е. Разбира се, че трябва да си вземеш онези литографии. Казвах ти го още тогава.

— Знам, обаче... тогава не ги исках. Но стените в новия ми апартамент са твърде голи и много бих искала да ги окача там. — Тя го погледна и се усмихна. — Няма да повярваш колко пъти съм вдигала слушалката на телефона и съм я оставяла. Само благодарение на това, че минавах с колата покрай теб и имах свободен половин час, добих смелост да си ги взема. Казах си, че мога да убия времето, като поседя на стълбите също така добре, както и на друго място.

— Е, половин час мина доста отдавна — отбеляза той.

— Знам. Мога ли да се обадя по телефона?

— Разбира се.

Той я чу да казва: „Малко се забавих, съжалявам. Ще дойда след тридесетина минути. Става ли? Добре, чудесно. Довиждане.“

„С кого ли говори?“ — запита се Грей и усети почти физически как го пробужда силна ревност. Дали не е някой нов любовник?

— Съжалявам — извини се тя, когато се върна в стаята, — скоро трябва да тръгвам. Чака ме един фотограф. Ще ми даде някои разяснения за едно вътрешно оформление, върху което ще работя идната седмица. Мога ли да отида да ги взема, или си ги преместил?

— Не, още са там. Разбира се, че можеш.

Тя не обърна внимание на лекия укор, който се усещаше в гласа му.

— Добре. Тогава ще прескоча до горе и...

— Ще дойда с теб — каза той.

Изкачиха се заедно до малката стая, която тя използваше за работен кабинет. Бриони му се усмихна, докато откачаше картините и му ги подаваше. Бяха много хубави литографии на лондонски мостове от осемнадесети век. Той не ги харесваше, не бяха по вкуса му, но ги бяха купили заедно, когато тя живееше при него, и въпреки протестите му навремето винаги беше настоявала, че са обща собственост. Би трябвало да е доволен, че си ги взема, а всъщност се почувства тъжен и изоставен, когато погледна празните стени. Като че му бяха отнели нещо много ценно.

— Така — каза тя, за да наруши неловкото мълчание, след като бяха наредили картините на седалката в джипа ѝ, — е, по-добре да тръгвам.

— Бриони... — каза той — Бриони, бих искал... може би бихме могли да вечеряме заедно или нещо подобно. Просто заради... заради...

— Не, Грей — отвърна тя и го изгледа втренчено със сините си очи, отмествайки назад шапката си, — няма да има никакъв смисъл. Нищо не се е променило, нали? Нито за теб, нито за мен.

Каза го малко провлачено. За момент, само за момент той се изкуши да каже: не, не, Бриони, хайде да поговорим отново, да помислим още малко, да преразгледаме нещата. Знаеше обаче, че е безполезно. Че само ще утежни положението и щеше да ги накара да се почувстват по-зле. Той не се беше променил, тя също. Нямаше никаква надежда и за двамата, абсолютно никаква.

— Не — съгласи се Грей, — не се е променило, съжалявам.

Наведе се, целуна я леко, а после се прибра вкъщи и си наля едно много голямо уиски. Остана така, загледан в свечеряващото се небе навън, и не можа да намери сили да позвъни на Тереза Буут, за да ѝ каже това, което само преди два часа толкова го беше въодушевило, а сега изведнъж му се видя абсолютно незначително и досадно. Добре, че поне щеше да отиде до Шотландия през уикенда, за да се поразсее.

Франческа прекара по-голямата част от съботата и неделята, като се мъчеше да разсъждава трезво. Непрекъснато си повтаряше, че за това, което беше станало, е виновна майка ѝ, а не Бард. Лайъм беше съвсем прав. Тайната не беше негова. Тя сигурно щеше да бъде

шокирана не по-малко, ако той не беше оправдал доверието на Рейчъл и ѝ беше казал за Мери. Би трябвало да е признателна и тя го уважаваше за това, което беше направил. Не беше редно да го обвинява и дори да повдига въпроса пред него. Само щеше да го спомене набързо, за да е наясно, че тя знае, и повече нямаше да говорят за това. Имаха достатъчно проблеми, за да прибавят и нови към тях. Разбираще, че той има ужасни затруднения във фирмата, още му беше мъчно за Дъги и изглеждаше изтощен. Беше по-добре да остави нещата така, да не го укорява. Колкото по-малко неща се кажат, толкова по-лесно могат да бъдат оправени, както обичаше да казва бавачката им. Като всички клишета и това беше вярно. Усети, че си го повтаря непрекъснато през целия съботен ден, докато чакаше завръщането му. Той трябваше да пристигне направо в Стайлингс. Беше му го предложила и той веднага се беше съгласил. Щяха да изкарат един спокоен уикенд заедно с децата, а после, във вторник, щяха да отскочат до Ирландия за четиридесет и осем часа. Тя знаеше, че това би могло и сигурно щеше да излекува много рани.

Бард трябваше да пристигне за следобедния чай, но самолетът имаше закъснение и беше вече почти шест часът, когато Хортън го доведе. Тя четеше на терасата, а до нея в купа лед се изстудяваше бутилка вино.

— Добре дошъл — поздрави го Франческа, целуна го и му се усмихна.

— Благодаря. Това тук ми изглежда много приятно.

— Заповядай. — Тя му наля една чаша. — Как мина пътуването?

— О... нали знаеш. Всъщност беше доста изморително. Къде са децата?

— Легнаха си.

— Джек в леглото? В шест часа?

— Да, падна от понито. Нищо му няма, но малко се поожули и се уплаши. Всичко е наред. Прегледаха го.

— Паднал! Та Мег се движи едва с една миля в час.

— Знам. Но той се правил на циркаджия и я яздил заднишком...

— Дори и така...

— Бил е изправен — каза Франческа.

Като чу това, той чистосърдечно се разсмя, а тя плахо се усмихна.

— Е, сега вече е ясно.

— Така че ще можем да вечеряме на спокойствие.

— Чудесно. Точно това ми трябва.

Той седна, отметна назад глава и притвори очи. Явно беше на ръба на пълното изтощение. Тя остана така, загледана в него, чувстваше се неловко, искаше да му помогне, но не знаеше как.

Известно време Бард сякаш беше някъде другаде, после явно се окопити и ѝ се усмихна.

— Тук е хубаво — каза той съвсем искрено и я хвана за ръката. — Приятно ми е с теб. — Пак се усмихна, докато я гледаше внимателно. — Може да си легнем рано, какво ще кажеш?

— Да — отвърна тя малко плахо на усмивката му. С облекчение разбра, че въпреки всичко го желаше. — Това е добра идея.

Отиде горе, за да нагледа Джек. Той спеше с любимия си танк до главата, лапнал палеца си. Изглеждаше добре. Целуна го по бузата, оправи завивките му и отиде в банята, за да се подготви за вечерта и за Бард.

Вечеряха в зимната градина. Бард беше пуснал „Бохеми“ по стерео уредбата. Не разговаряха много, защото нещата между тях не вървяха съвсем гладко, Франческа си спомни с тъга как само преди няколко месеца можеха да водят с лекота безкрайни разговори и се ядоса, че бяха стигнали до това положение, до любезните въпроси и отговори, до „О, така ли?“ и „Казах ли ти, че...?“. Но музиката помагаше да преодолеят тези трудни и неловки моменти, а в една от паузите тя все пак успя да спомене, запазвайки хладнокръвие: „Между другото, майка ми ме заведе в Девън, срещнах се с Мери и ми беше разказано всичко. Мисля, че това, което правиш, е чудесно.“ Така беше по-добре, да намекне, че през всичкото време е знаела, въпреки че му беше добре известно, че не е и че всъщност ѝ беше много трудно да му го каже. По такъв начин не се налагаше да му отправя укори и по смутената усмивка, която видя върху лицето му, разбра, че той оценява жеста ѝ.

— Е, майка ти е много убедителна, дори и когато човек не е напълно съгласен с онова, което върши — каза той.

За Франческа това беше нещо почти като извинение и израз на съчувствие и разбиране. Реши да остави нещата така, въпреки че ѝ костваше много в емоционално отношение, но си заслужаваше.

Докато се хранеха, се появи Джек. Беше кисел и главата го болеше. Позволиха му да поседи при тях, посрещайки с радост присъствието му. Той седна на коленете на Бард и започна да похапва от чинията му.

— Не знам какво ще каже бавачката — отбеляза Франческа, като ги наблюдаваше, и поклати глава.

— Аз знам — казаха и двамата в един глас, а тя искрено се разсмя. Накрая взе Джек и го заведе в леглото. След това отиде в спалнята, легна гола, очаквайки Бард.

Той влезе, изгледа я продължително, без да каже нищо. След това започна бавно да се разсъблича, като продължаваше да я гледа втренчено. Легна до нея, придърпа я към себе си. И двамата бяха готови един за друг: той — възбуден и нетърпелив, а тя — приятно отпусната. Мълчанието му й действаше странно възбуждащо, не мислеше за нищо друго, забрави всички останали неща, които я вълнуваха. Съсредоточи се изцяло върху себе си и върху онова, от което той имаше нужда. Той бързо проникна в нея, нямаше нужда от предварителна подготовка, за да се възбужда. Тя го усети как се движеше, как потъваше в нея, почувства собственото си желание да се разгаря все повече и повече, преживяваше нещо едновременно необуздало, болезнено и много приятно. Кулминацията наближаваше все повече и повече, тя почти не мислеше за него, за това какво прави, а само и собствената си реакция. Всичко друго нямаше значение. Беше изпълнена изцяло само от едно желание, беше съсредоточена върху собственото си удоволствие и нищо друго не я интересуваше. Притискаше се в него, усещаше се като част от него, а той — като част от нея, бяха като едно тяло, едно движение. Кулминацията настъпваше, тя усети как се издига все по-високо и по-високо, чу се да крещи един път, втори път, трети път, усети как вълните в тялото ѝ се разливат и стават все по-мощни, по-силни и по-високи, връхлитайки я една след друга. Той също свърши някъде дълбоко в нея, толкова дълбоко, че тя се уплаши нещо в нея да не се скъса. Каза нещо, което никога преди не беше казвала:

— Бард, погледни ме, погледни ме сега.

Той я погледна, в очите му се четеше страхотна мъка.

Сигурно не означава нищо, опита да се убеди Франческа. В момент на такова изключително напрежение чувствата на хората са

непредвидими, реакциите им не са съвсем нормални. После той дойде на себе си, въпреки че беше необикновено мълчалив. Преди разговаряше с нея и точно в тези моменти тя усещаше истинската близост помежду им. Целуна я леко, задържа я в прегръдките си, а после се извърна и заспа както винаги, след като правеха любов — дълбоко, непробудно, като малкия Джек. Тя остана да лежи до него и да се взира в тъмнината. Мислеше за Бард, за брака им, чувстваше се въпреки близостта и удоволствието, което ѝ беше доставил, някак отчуждена от него, все още объркана и в безизходица.

Сутринта Франческа се почувства по-добре, по-нормално. Въпреки ожулванията Джек отново беше весел, горд от цицината на главата си, голяма колкото патешко яйце.

— Мисля да не ставам циркаджия — каза той. — По-добре е да стана автомобилен състезател, колите са по-сигурни от конете, нали, мамо?

— Точно така — отвърна Франческа.

— А може би ще е по-добре да стана пълнач.

— Какъв?

— Пълнач. Ще пълня със суха трева умрели животни и ще ми плащат. Баба Джес има такива птици в стъкления бюфет, нали знаеш?

— Да, разбирам.

— Така че, когато на някого му умре котка или куче, аз ще го напълня и той може да си го има завинаги, да му седи на някой стол. Мога да напълня и бабите и лелите, а дори и съпрузите. Какво мислиш?

— Идеята не е лоша — отвърна предпазливо Франческа. — Още един предприемач в семейството — каза тя на Бард.

Той четеше вестници или както сам казваше, само ги преглеждаше и ги хвърляше с купища на земята. Беше абониран за повечето от тях и еднакво ги ненавиждаше. Изведнъж погледна към Франческа, докато държеше един брой на „Нюз он Сънди“.

— Този Таунсенд — каза той, — който беше на разпродажбата, както и на погребението на Дъги, е написал голяма статия за общата европейска валута. Много е добра.

— Така ли? Да я прочета ли? — попита Франческа.

— Не, ако не ти е интересно. Но той е умен. Написа ли нещо за разпродажбата? Да не са обикновените гадории?

— Написа две-три изречения, но бяха добри. Мисля, че не е човек, който пише гадории за каквото и да било. Той самият е много приятен.

Грей Таунсенд стоеше на върха на една обрасла с трева алея, която се спускаше стръмно надолу към грамадна, грозна и невероятно порутена къща във викторианско-готически стил. Издигаше се край брега на едно твърде занемарено езеро, покрито с водорасли и оградено от високи треви. Започна да се спуска надолу по алеята. От двете ѝ страни се издигаха плътно една до друга ели, за които явно никой не се грижеше. Във въздуха се носеше песента на диви птици, които населяваха тази пустош, както и по-малко приятните за слушане крясъци на гарвани и врани. В езерото се виждаха няколко групи водни кокошки, които се гмуркаха и плуваха в обраслите с водорасли води. В края алеята се разширяваше в неравен полукръг пред къщата.

Някога това място сигурно е било павирано, но сега можеха да се видят само гъсти снопове трева и плевели. Входната врата беше огромна, покрита с големи гвоздеи, пантите бяха ръждясали, а отвън висеше катинар. Повечето прозорци бяха изпочупени и докато Грей стоеше там, от най-горния етаж излетяха няколко гълъба. Всички прозорци на приземния етаж бяха здрави. Той погледна през два от тях вдясно от вратата и видя огромна празна стая с хубава каменна камина и дъсчен под, пробит на няколко места. Встрани от къщата имаше допълнителни постройки, чиито врати зееха и скърцаха от вятъра. Грей ги разгледа. В едната имаше купчина ръждясали сечива, полуизгнили метли, гребла, една много старомодна косачка, имаше коси, едно старо менгеме, две каменни мивки и няколко мръсни тенджери. Сред тях се издигаха бурени до первазите на счупените прозорци. Той мина от задната страна на къщата, където някога очевидно беше имало обширна поляна, върху която сега растеше висока до кръста трева. Сред нея се издигаха диви рози и неимоверно пораснал киселец, а вдясно имаше редица от разбити парници, пълни с кутии със загнили семена. Гледката, която се откриваше от там, беше възхитителна — хълмове, гори, блестяща на слънцето водна площ, а зад нея розовееха

планини. Той отново се обърна и погледна към къщата. По покрива, там, където керемидите бяха паднали, зееха големи дупки. Виждаха се и още изпочупени прозорци, а онези, които бяха останали здрави, хвърляха заплашителни отблясъци на яркото слънце.

— Да, да, да — каза Грей на глас, — значи това е фирмата „Чанинг Отдых“. Много внушително наистина.

Отиде с колата до близкото селце, което едва ли можеше да се нарече така. Това бяха няколко скупчени къщи от сив камък, един параклис и кръчма. Цялата околност като че ли подсказваше какво си беше казал Бог: „Тук има прекалено много хълмове, я да сложа едно езерце и две селца.“ И точно това беше направил. Пейзажът беше великолепен, гористите хълмове следваха един след друг в безкрайна върволица, небето беше яносиньо, а въздухът — изпълнен с чуруликането и крясъците на птиците. Но това не бяха мелодичните птичи песни, познати на южняците, а диви, необуздани, натрапващи се. Беше великолепно девствено място, но в никакъв случай не можеше да се приеме, че е най-удачно избраният обект за луксозен комплекс за голф.

Той влезе в кръчмата, поръча си уиски и се опита да подхване разговор с кръчмаря. Не беше лесно.

— Хубаво местенце.

— Щом казвате...

— Идвам от Лондон.

Мълчание, последвано от кратко, неиздаващо никакво любопитство кимване.

— Обикалям наоколо. Да се намира някакво място за преспиване?

— Не и тук.

— А къде е най-близкият град или по-голямо село, където бих могъл да отседна?

— На четиридесет мили на юг.

— Доста път с кола.

— Така е.

Последва продължително мълчание, като през цялото време кръчмарят гледаше мрачно пред себе си.

— Току-що разглеждах онази стара голяма къща — каза Грей. — Аз съм писател. Намирам я доста подходяща за мен. Продава ли се?

— Не, продадена е. Въпреки че само бог знае защо...

— Защо говорите така?

— Купи я някакъв човек от Северна Англия преди четири-пет години. Оттогава не е идвал нито веднъж.

— Боже господи! А кой е бил предишният собственик?

— Една стара дама, дъщеря на тукашния голям земевладелец.

— Тя още ли живее тук?

— Не съвсем. Почина. — Като каза това, той се отдалечи, явно почувствал, че прекалено се е разприказвал.

Грей се настани в един ъгъл, отпи от уискито и се запита колко ли студено става в Охнамулте, преди да запалят печките. Сигурно ще е под нулата.

След около половин час влезе някаква старица. Беше облечена в черна дълга пола, наметната с шал, а на главата си имаше черна забрадка. Грей я погледна, като не вярваше на очите си. Тя изглеждаше точно като героинята от един филм за хората от хълмовете. Просто не му се вярваше, че е истинска. Тя каза нещо неразбираемо на кръчмаря и той ѝ поднесе чаша бира, която приличаше на „Гинес“. Остана права при бара, отпи и се загледа в Грей. След това отново каза нещо на кръчмаря. „... от Лондон“, успя само да чуе Грей.

Да бъдеш обект на разговор, беше все едно, че те представят. Той стана, приближи се до нея и се усмихна:

— Добър ден.

Тя кимна и продължи да си пие бирата.

— Тук е хубаво — забеляза Грей.

Мълчание.

— Господинът говореше за голямата къща — каза кръчмарят в изблик на словоохотливост.

— Аха.

— Иска да я купи.

— Много късно — отговори тя. — Старата лейди я продаде преди години.

— Да, разбрах.

— За много пари. Бог знае какво направи с тях. А, Роб?

— Да бе, бог знае.

— Така ли? Мислех, че е била продадена твърде евтино — каза Грей.

Кръчмарят издаде звук, който беше нещо средно между презрително плюене и сумтене.

— Евтино! Това място го продадох за двеста и петдесет хиляди лири, нали, Ба?

— Точно така — отвърна тя. — За четвърт милион. Никой не можеше да повярва.

— Господи! — възкликна Грей. — Та това са много пари!

ГЛАВА 18

— Бард, скъпи, нещо не е наред, нали?

Не бяха много хората, които можеха да се осмелят, освен ако не бяха безразсъдни или откачени, да зададат такъв въпрос на Бард Чанинг. Служителите му, децата и дори жена му бяха наясно, че ако го направеха, щяха да си навлекат гнева му и да бъдат грубо опровергани, щеше да им бъде наредено веднага да напуснат кабинета и да го оставят на мира или щеше да им бъде зададен въпросът дали нямат нещо по-добро за правене, вместо да си пъхат носа там, където не им е работа, а те нямаше да могат да кажат нищо смислено в отговор.

Но Рейчъл, която беше прекарала по-голямата част от живота си, като си бе пъхала носа на такива места, където цял рояк ангели не биха се осмелили да влязат, и то, грубо казано, с петдесет процента шанс да успеят, го зададе. Тя се вгледа в мъртвешки бледото му лице (не го беше виждала толкова отслабнал), взря се в помътнелите му очи, зачервени от преумора, и забеляза как ръката му леко потреперваше, а гласът му беше много отпаднал. Бард я изглежда гневно, но тя продължаваше да стои в кабинета му и да го гледа, спокойно усмихната. Той леко се смути и бе принуден да признае, че в живота му има един-два проблема, но те нямат абсолютно нищо общо с нея и той наистина няма и най-малко намерение да ги обсъждат в момента или когато и да било.

— Жалко — отвърна Рейчъл, — защото, каквото и да е то, очевидно е, че направо те съсипва. Ако го споделиш с мен, може би ще се почувстваш по-добре.

— И дума да не става — каза Бард.

— Защо?

— Рейчъл, не искам да те накарам да напуснеш кабинета, но може и да го направя, ако продължаваш да бъдеш така настоятелна.

— Е, добре — примири се тя. — Ако го направиш, ще си тръгна. Но трябва да знаеш, че съм много добър слушател. Ще се изненадаш. Нищо не може да ме стресне.

— Надявам се — отвърна той мрачно. — Франческа не е ли разговаряла с теб?

— Не — отвърна Рейчъл, като продължи да го гледа втренчено. — Не е. Изобщо не ми говори.

— Заради Мери ли?

— Да, заради Мери. Много се изненадах, че го прие толкова зле. Знаех, че за нея ще бъде шокиращо, че ще се почувства засегната, но си мислех, че ще бъде по... ще приеме нещата като по-зряла жена.

— А на мен ми се стори, че го приема точно така — отбеляза той.

— Така ли? Какво ти каза?

— Че била благодарна, че научила. Беше твърде сдържана и не се впусна в подробности.

— Радвам се да го чуя. Изобщо не съм разговаряла с нея. Много съжалявам, ако си имал неприятности заради мен.

— Мисля, че няма да имам — отвърна той малко нетърпеливо. — Виж какво, с теб имаме да вършим работа, да говорим за бизнес. Нямаме време за отвлечени неща. Не мога да повярвам, че изобщо се съгласих да се срещна с теб тази сутрин. Мисля, че и Марша не може. Явно и тя започва да предава фронта. — Той я погледна и леко се усмихна. — Рейчъл, ти можеш да бъдеш много убедителна. Може би ще трябва да те поканя да станеш член на управителния съвет на фирмата.

— Ще приема с удоволствие. Беше много любезно от твоя страна, че ме прие. Дойдох само да ти кажа... че банката постави ултиматум. Получили са друго предложение за имота и ни дават срок от четиридесет и осем часа. Ще трябва да се явя пред тях с конкретно предложение.

— Да, разбирам. Виж сега, Рейчъл. Знам какво означава за теб това място, но от финансова гледна точка то е един кошмар.

— Ти да не би... — тя се поколеба, почти неспособна да произнесе думите — не си се отказал, нали?

— Не напълно. Но е твърде възможно да се откажа от първоначалния проект. Сигурно си запозната с онзи ужасен доклад. Четох го в самолета. Цялата сграда трябва да бъде изградена буквално отново. Освен всичко друго твоите хора или ще трябва да живеят при ужасни условия, докато трае ремонтът, или да останат доста дълго в

манастира. Доколкото разбирам, никой от тези варианти не е много практичен.

— Мисля, че игуменката ще им позволи да останат по-дълго при нея.

— Тя ще трябва да го направи при всички случаи, дори и ако моят план се осъществи.

— Ти имаш план?

— Да. Много ме бива да планирам, Рейчъл. Работата е там, че за парите, които трябва да се похарчат, за да се направи онова място както трябва, могат да се изградят няколко модерни къщи или по-скоро сгради. Знам, че си много привързана към онази къща и че мястото е много романтично и красиво, но това, което има значение, са хората. Не е ли така? За тях няма да има кой знае каква разлика дали ще живеят под покрив от петнадесети век, или не.

— Може и да не им е все едно.

— Рейчъл, моля те, не усложнявай нещата. Не разполагам с много време. Можем да намерим средства за строежа на новите сгради, аз сам ще го уредя, но няма да мога да осигуря пари за ремонта на онова място. При първия вариант нещата ще станат по-бързо и по-лесно, а в крайна сметка ще имаш по-подходящи сгради за твоите хора.

— Но какво ще направиш с къщата?

— Ще я съборя.

Рейчъл премигна. От тази мисъл изпита почти физическа болка. Онази красива, сива и много изящна сграда край морето, която е приютявала с толкова любов и грижи хората през вековете, да бъде съборена от булдозерите и да бъде заменена от модерни постройки! Без съмнение те щяха да бъдат тип супермаркет — чудовища от жълти тухли, покрити с червени керемиди, които красяха или по-скоро грозяха толкова места из цяла Англия. Те щяха да обезличат долината, нейната долина. Беше немислимо.

— А ще ти дадат ли разрешение за строеж? — попита тя, хващайки се отчаяно за най-малката сламка. — Няма ли никакви ограничения и изисквания...

— Скъпа Рейчъл — каза той и се усмихна, — няма никакви разпоредби и ограничения, които да не могат да бъдат заобиколени. Повярвай ми, знам какво говоря.

Тя беше уверена в това.

— Но, Бард, всичко ми изглежда толкова... брутално. Ужасно. Тази прекрасна къща... Не виждам как бихме могли...

Той сви рамене.

— Окей, както желаш, но това е моето предложение. Или го приемаш, или не. За друг вариант изобщо не може да става и дума. Съжалявам.

Рейчъл го погледна. Знаеше какво означава това. Той не се преструваше. Или трябваше да се съгласи със строежа на новите къщи, или нямаше да получи нищо. Тя пое дълбоко въздух.

— Да, добре. Съгласна съм. Очевидно ще трябва да приема този вариант, след като няма никаква друга възможност.

— Добре. Убеден съм, че това е правилното решение. Марша е запозната изцяло с въпроса, така че в бъдеще ще съгласуваш всички подробности чрез нея. Ако много се налага да присъствам на някое съвещание, ще дойда, но това ще се уточнява за всеки конкретен случай. Както вече ти казах, за другия вариант и дума не може да става. Уведоми ме каква ще е следващата стъпка. Очевидно ще трябва да включим още някой попечител. Бих искал да предложа Питър Барбър да влезе в управителния съвет. Много е разумен и има опит в благотворителната дейност. Ще ни трябва и счетоводител.

— Да, ако той желае, ще бъде чудесно. Игуменката има един местен кандидат, а това според мен е важно.

— Да, съгласен съм. Е, поддържай връзка с Марша. Тя ще очаква да ѝ се обадиш.

— Добре, Бард. Много съм ти благодарна, просто не знам как да ти се отблагодаря.

— Е — усмихна се той, — ще ти предоставя тази възможност.

Той се облегна назад и я погледна внимателно с черните си очи.

— Рейчъл, какво... какво те накара да си мислиш, че може да имам някакъв проблем?

— Бард, бях омъжена за човек, който през целия си живот имаше само проблеми. Познавам признаците.

Тя се изправи, заобиколи бюрото, наведе се и го целуна по челото.

— Ти си много свестен човек, Бард Чанинг. Франческа е имала голям късмет.

— Не съм много сигурен.

В тази слънчева сутрин в понеделник, в сърцето на лондонското Сити Дезмънд Норт от банката „Метюънс“ получи доклада на един от своите подчинени, който го уведомяваше, че корпорацията „Чанинг“ отново бави плащанията по лихвите на заема си.

— Това се случва за трети път в продължение на шест месеца, господин Норт. Помислих, че трябва да ви уведомя. Известно ми е, че според доклада на счетоводителите всичко е наред, обаче...

— Да, благодаря ти, Тим. Веднага ще го прегледам.

Ако Дезмънд Норт не беше получил точно тази сутрин пълните подробности и билетите за екскурзията до Карибите, която възнамеряваха да направят с жена му след шест месеца, може би нямаше да реагира по този начин. След нея се канеха да отидат в Западна Англия в покритата със слама вила с обширна градина, която беше купил неотдавна. В случая той реши, че не трябва да допуска нищо да попречи на предстоящите щастливи мигове. Беше се бяхтил цели четиридесет изнурителни години в предана служба към „Метюънс“ и сега искаше да си получи наградата.

В удобен за всички членове час свика съвещание на управителния съвет на банката, за да обсъдят случая със сметката на „Чанинг“. Оказа се, че това може да стане едва в шест часа вечерта.

Франческа точно се беше върнала от гимнастическия салон, когато Лайъм се обади по телефона. Леко изнервена, но не съвсем недоволна от това, че чува гласа му, тя седна на леглото и започна да си събува обувките.

— Просто исках да поговоря с теб — каза той.

— Аха.

— Как си?

— Добре, Лайъм, благодаря. А ти?

— Ами... и аз. Чувствам се самотен. Липсвам ли ти?

— Не, разбира се — отвърна тя. — Но й липсваше. Липсваха й дългите непринудени разговори, примесеното с чувство за вина възбуждане от присъствието му, опияняващото усещане за някаква нова привързаност, за нов копнеж.

— Засрами се. На мен много ми липсваш. Какво правиш?

— Седя на леглото и си свалям обувките — отвърна Франческа.

— Само обувките ли? Искам да съм там, за да ти помогна да свалиш и останалото.

— Така ли, Лайъм? — възкликна тя и се разсмя. — Да, само обувките. Е, поне в момента. Бях на гимнастика.

— Разбрах, Сенди ми каза.

— Сенди! Говорил си със Сенди? Лайъм, не е трябвало да правиш това, ужасно глупаво е.

— Защо?

— Ами защото... не е трябвало. Освен това тя не ме обича.

— Виж какво, не можем да я караме така. Не можеш да ми казваш, че сме само приятели, и същевременно да не искаш да ти се обаждат по телефона. Или искаш да кажеш, че съм нещо повече от приятел, така ли?

— Не! Да. О, Лайъм, не знам. Просто мисля, че е глупаво. Това е.

— Мога ли да те видя днес?

— Не, не можеш.

— Защо не?

— Защото съм заета.

— С какво? За другите си приятели имаш време. Миналата седмица ходи на обяд с много от тях. Моля те, Франческа! Не можем ли да отидем на пикник или нещо подобно? Чувствам се ужасно самотен и много бих искал.

Франческа се поколеба. Помисли какво трябва да прави през деня. Очертаваше се да е празен и скучен. Бавачката вече беше извела Кити на разходка, Джек беше на училище, а по-късно щеше да ходи на някакво детско парти. Бард вероятно щеше да се върне много късно. Тя трябваше да работи върху рекламна брошура за една разпродажба с благотворителна цел, трябваше да отиде на фризьор и мислеше да се подложи на операция за обезкосмяване на краката. Какъв ден, какви занимания за една интелигентна жена! Трябваше да признае, че се чувстваше изнервена и от предстоящото пътуване до Ирландия, от това, че Бард продължаваше да се държи хладно, от напрегнатото мълчание и от това, че и двамата щяха да се чувстват неловко.

Замисли се колко хубаво щеше да е да се срещне с Лайъм, спомни си колко приятно прекарваха заедно, какво удоволствие

изпитваше, как той се шегуваше с нея, как тя се смееше чистосърдечно, когато беше с него. Самият факт, че изкушението ѝ се видя толкова силно и неудържимо, я накара да каже „не“.

— Съжалявам, Лайъм. Бих искала, но...

— Би ли искала? Наистина ли? Защото аз много бих се радвал да те видя, да бъда с теб, да разговарям с теб, да те гледам. Само приятелски, разбира се.

— Да, и на мен ще ми бъде приятно — каза тя по-уверено. Категоричността ѝ бе подсилена от задоволството, което предизвикаха у нея думите му и тонът, с който бяха изречени. — Но не мога. Наистина не мога, съжалявам.

Той въздъхна.

— Добре. Ти си коравосърдечна жена. Но пак ще опитам. Вече не мога да живея без теб.

— Лайъм, можеш, разбира се — засмя се Франческа. — Трябва.

— Франческа, скъпа, не мога.

— Лайъм, не ме наричай така — скара му се тя, но с изненада усети приятен трепет от обръщението. Бард никога не я назоваваше така, никога не ѝ говореше нежности.

— Съжалявам, Франческа, но не мога да живея без теб. Какво ще кажеш за утре?

— Утре отивам в Ирландия със съпруга си.

— А, да, честването на рождения ден. Е, надявам се, че на дъртия негодяй ще му хареса. Дано си дава сметка какъв късмет има. Обади ми се, когато се върнеш.

— Лайъм, нямам намерение да ти се обаждам.

— Тогава аз ще ти позвъня — отвърна той с много по-сериозен тон. — Трябва да ти се обадя, Франческа, ти, изглежда, не разбираш.

— Хопкинс — каза Грей. — Бабакомб, Южен Девън.

— Как го написвате това?

— Не се казва написвате — обади се Грей. — Пише се...

— Моля?

— Съжалявам — извини се с досада Грей. Само това оставаше, да се опитва да учи на граматика персонала на бюро за справки. — Пише се Х-о-п-к-и-н-с.

— Не, не Хопкинс — отвърна гласът, почти също толкова отегчен. — Бабакомб.

— А, разбирам. Два пъти Б-а...

— Ясно. Един момент, моля.

В слушалката се чу подобен на робот глас: „Вашият номер е 01803 777912“...

Грей въздъхна дълбоко. Не можеше да повярва. Не се бяха преместили, още бяха там, седяха си като изкуствени патици. Беше прекалено хубаво, за да е вярно. Беше толкова развълнуван, че забрави да благодари на гласа. Винаги го правеше. Знаеше, че е абсурдно, но не можеше иначе. Беше единствено дете на родителите си, което още от рождение бе научено на добри обноски.

— Госпожа Хопкинс ли е?

— Да? — Гласът беше приятен и мелодичен.

— Госпожо Хопкинс, господин Хопкинс вкъщи ли е?

— В момента, не. Кой го търси?

— Казвам се Грейдън Таунсенд. Той не ме познава. Пиша книга за архитектурата през шестдесетте години. Видях името му в едни стари архиви. Много бих искал да поговоря с него.

— Разбирам. Мога да го попитам, господин Таунсенд. Той се пенсионира доста отдавна и не знам дали ще ви бъде от полза.

— Ами... струва си да се опита. Казаха ми, че той е неизчерпаема мина по въпроса.

— Така ли? — Беше поласкана. — Мога само да го попитам. Сега е навън. Играе голф.

— Ясно. А... как е той? Доколкото разбрах, не се е чувствал много добре и затова се е пенсионирал по-рано.

— Да, така е. Пенсионира се преди осем години. Но сега не е много зле. Изкара два инфаркта, но да благодарим на бога, не бяха много тежки. Откакто сме тук и се отърва от напрежението, се чувства много по-добре.

— Чудесно. Много се радвам. Надявам се пак да се чуем. Благодаря ви, госпожо Хопкинс.

„Ако изобщо Клайв Хопкинс ми се обади някога, ще се прекръстя на Бард Чанинг“, зарече се Грей.

Докато караше колата към къщи, Рейчъл си мислеше как ще съборят къщата и какво би означавало това. Спомни си колко много се беше привързала към нея, как се разхождаха из нея с Мери, с Бард и игуменката, припомни си ведрата ѝ и елегантна атмосфера, параклиса, пристройките и поляната, която се спускаше до ръба на скалата. Това я подсети, че Мери, Ричард и другите се нуждаеха от сигурност, че трябваше да бъдат заедно, в безопасност с хората, които обичаха и които също ги обичаха и се грижеха за тях. Когато се прибра вкъщи, позвъни по телефона на игуменката и ѝ разказа за предложението на Бард, както и за това, че го е приела, ако, разбира се, тя самата няма сериозни причини да не се съгласи.

Игуменката се усмихна. Рейчъл го усети дори по телефона.

— Рейчъл — каза тя, — мисля, че и яслите във Витлеем не са били кой знае колко красиви, но са свършили добра работа.

Оливър цяла сутрин преглеждаше разходи те на отдела „Връзки с обществеността“. Помисли си, че би могъл да предложи всички ресторантски фактури да се събират в една сметка на компанията вместо сега съществуващата хаотична система някой път да се плаща в брой, когато хората имаха пари в себе си, с чекове, когато нямаха, и с кредитни карти на фирмата — за няколкото богоизбрани. В този момент Бард Чанинг мина през малкия му кабинет и влезе в този на Пийт Барбър. Движеше се прекалено бързо дори и за него. Когато мина покрай бюрото на Оливър, нещо изпадна от купчината листове, която носеше. Оливър се наведе да го вземе. Беше златна автоматична писалка „Мон Блан“. Той погледна към кабинета. Вратата не беше затворена — сигнал да не влиза в никакъв случай. Бард ровеше нещо из книгата си. „Сигурно си търси писалката“, помисли си Оливър. Първо почука леко и влезе в стаята.

Те не го чуха. Бард се беше навел над бюрото на Пийт, чукаше върху портативния му компютър и му посочваше нещо. Пийт клатеше глава.

— А какво ще кажеш за някои от сметките в офшорните компании? — попита той. — Например тези в Антилите? Не можем ли

да направим нещо там?

— За бога, Пийт, не искам да пипаме и тях.

— Защо?

— Защото те са един вид осигуровка, затова... Оливър, какво, по дяволите, правиш тук? — Бард го видя изведнъж. Оливър се стресна и почти се уплаши от реакцията му.

— Съжалявам, господин Чанинг, намерих...

— Не ме интересува какво си намерил. Не се промъквай тук като някой лалугер. Махай се веднага и не идвай, ако не си поканен, което е много малко вероятно.

— Съжалявам, господин Чанинг, много съжалявам.

Той бързо излезе от стаята и затвори внимателно вратата. Седна разтреперан пред бюрото си. Този човек наистина беше чудовище. Ако Кирстен е трябвало да изтърпява такива неща в детството си, нищо чудно, че е малко истерична.

— Господин Таунсенд ли е?

— Да, аз съм.

— Господин Таунсенд, обаждат се Клайв Хопкинс. Жена ми ми каза, че сте звънили във връзка с някаква книга. Така ли е?

Пет минути по-късно Грей остави телефона и се усмихна радостно на Триша.

— В бъдеще — каза той — ще се обръщаш към мен с името „Бард Чанинг“.

— Какво каза? — попита объркана Триша.

— Изглеждаш ми потисната, Франческа. Да ти разкажа ли някой мръснишки виц?

— Барнаби, не съм потисната, добре съм — каза нервно Франческа и го погледна през масата. — А ако съм потисната, мръснишкият виц едва ли ще ме разведри.

— Аз пък искам да го чуя — каза Джек. — Разкажи ми го, Барнаби, хайде, давай. Утре мога да го разкажа в училище...

— Барнаби, ако още веднъж те чуя да разказваш на Джек мръсни вицове, ще те изгоня от къщи — каза Франческа. — Между другото,

какво ще правиш тази вечер, защото баща ти е много уморен и ще иска малко тишина и спокойствие.

— Няма да му развалям спокойствието — отвърна Барнаби с най-невинно изражение. — Просто ще си седя в един ъгъл и ще си чета.

— Барнаби, ти нищо не правиш тихо и нищо не четеш, освен ужасните списания с голи мацки.

— А, онези, дето си показват циците и задниците ли? Много са смешни — каза весело Джек.

— Барнаби, да не си ги показвал на Джек? — попита Франческа. Тя усети как лицето ѝ пламна. — Това е прекалено. Не мога...

— Той не е виновен — застъпи се Джек. — Аз влязох в стаята му да си взема червеите...

— Какви червеи?

— Тези от тунела. Скрил съм ги там, щото бавачката не ги харесва. Барнаби дори не знае за тях. Те са подарък на татко за рождения ден.

— Е, сега, питам те, кое е по-лошо? — избухна в смях Барнаби. — Да ти напълни стаята с червеи или с еротични списания?

— Честна дума, някой път съвсем ще полудея в тази къща — ядоса се Франческа.

— Ти си най-разумният човек тук — успокои я Барнаби и я прегърна. — Всичко е наред. Излизам. Ще се върна много късно. Ще ходим на бар с Мораг... Помниш ли Мораг, със страхотните крака и големите ци... искам да кажа очи?

— Искаше да кажеш цици — каза Джек. — Същите като в онези списания.

— Джек, иди да намериш Пени — скара му се Франческа. — Искат да те води на люлките.

— Пени има ли големи цици, Барнаби? — попита Джек. — Под блузата, как мислиш?

— Барнаби, много те моля веднага да изгориш тези списания.

— Непременно. Съжалявам, наистина съжалявам. Не предполагам, че ще влезе в стаята ми. А, щях да забравя, Франческа.

— Какво има?

— Ако не се видим, желая ти късмет утре с рождения ден на татко.

Тя го изглежда стресната, но той я гледаше замислен със сините си очи. Въпреки всичко Барнаби беше много мил, изключително чувствителен и способен на искрено съчувствие.

— Благодаря ти, Барнаби.

— По дяволите! — каза Джийн Ривърс и затвори телефона. — Дяволите да го вземат! Извинявай, Оливър, за грубия ми език.

Оливър се усмихна насреща ѝ.

— Чувал съм и по-лоши неща. Какво има?

— Тези проклети документи. Господин Барбър ме помоли да ги дам да ги подвържат, за да са готови за голямата презентация сутринта, а те не са. Казаха ми, че ще са готови в осем и половина, но аз не мога да отида по това време. Трябва да заведа момичетата на училище. Господин Барбър ще ме разпъне на кръст. — Тя обичаше да си служи с такива старомодни клишета.

— Мога да ги взема вместо теб — каза Оливър.

— Оливър, не мога да те карам да правиш това.

— Защо? Нямам нищо против. И освен това няма да водя никого на училище...

— Оливър, ти си истински ангел. Ако някой ден мога да направя нещо за теб...

— Ще измисля нещо — отвърна Оливър. — Къде се намира фирмата?

— В Бродгейт. Ето адреса. Сигурен ли си, че нямаш нищо против?

— Честна дума, няма проблеми.

Джийн Ривърс му се усмихна.

— Много мило от твоя страна. Благодаря ти.

Франческа вечеряше и гледаше предаването „Панорама“, когато Барнаби влезе в трапезарията. Бард беше на някаква вечеря в Ситито, но се беше обадил, че няма да закъснява. Все още се държеше странно и дистанцирано, а тя се мъчеше да не се дразни от това и да се прави, че нищо не се е случило. Безпокоеше се и почти се страхуваше за следващия ден, надявайки се, без да има основания, че всичко ще бъде

наред, че ще стане някаква магия, която да ги сближи отново, опасяваше се, че нищо няма да излезе и че нейният прекрасен план ще се провали, няма да бъде оценен и нещата ще се влошат още повече. С всеки изминал ден Бард се държеше все по-хладно. Тя по никакъв начин не можеше да предвиди как ще мине цялото начинание. Вече си беше приготвила багажа, беше се обадила по телефона в Дромоленд. Поръча да има изстудено шампанско в апартамента, когато пристигнат, да сложат повече цветя и да има кола на разположение. Повече нищо не можеше да направи, освен да се надява, без кой знае какви основания, на най-доброто. Беше ѝ приятно да види Барнаби.

— Здравей, Барнаби, всичко наред ли е?

— Да, всъщност не.

— Мислех, че си на някаква много гореща среща.

— Бях, но се оказа доста студена.

— Е, Барнаби, съжалявам. Пийни чаша вино.

— Благодаря. — Той я изгълта, сякаш пиеше мляко, подаде ѝ я, за да я напълни отново. — Бих искал аз да отида в Ирландия за четиридесет и осем часа с теб, Франческа — каза Барнаби и се ухили насреща ѝ. — Ще прекараме наистина чудесно.

— Да не би да намекваш, че с баща ти няма да прекараме добре?

— Няма да е толкова добре, колкото с мен — пошегува се Барнаби. Каза го със страхотна увереност, Франческа се засмя. — Е, ако нещо не потръгне... Опасявам се, че всичко ще е наред — каза той.

— Честит рожден ден, Бард.

Той току-що се беше събудил. Тя почти не мигна през цялата нощ, лежеше будна до него още от зазоряване и се безпокоеше.

— За какво говориш?

— Казах „честит рожден ден“. — Тя се наведе и го целуна, а той отвърна малко разсеяно на целувката ѝ. — Днес имаш рожден ден.

— Боже господи, наистина ли? Да ти кажа, съвсем съм забравил. — Усмихна се малко смутено. — Благодаря ти, как...

— Честит рожден ден, татко. — Джек се втурна в стаята, хвърли се на леглото и прегърна баща си. — Желая ти много щастие.

— Благодаря ти, Джек. Много мило от твоя страна. Вече ставам стар, на петдесет и четири години, и не трябва да празнувам рождени

дни.

— Рождените дни трябва да се празнуват — каза Джек. — Всички го правят и затова остаряват.

— Съвършено вярно — отвърна Бард. — Имаш ли някакъв подарък за мен?

— Да, сам съм го направил. Сега ще го донеса. — Той изчезна и се върна с буркан от сладко, пълен с пръст.

— Я колко интересно! — каза Бард. — И какво е това?

— Червялник — отвърна гордо Джек. — Вътре е пълно с червеи. Можеш да си ги гледаш, докато вечеряш или правиш нещо друго. Те ядат земя, виждаш ли? И я издрискват. Много хитро...

— Страхотен подарък — каза тържествено Бард. — Ще го пазя винаги.

— Не можеш да го държиш винаги — каза Джек, — щото червеите ще умрат. Можеш да си слагаш нови, аз ще ти ги хващам.

— Благодаря — засмя се Бард, — много ти благодаря. — Той се обърна към Франческа и се усмихна. — И ти ли си ми направила някой страхотен подарък?

— Е, не съм го направила аз. Заповядай... — Тя му подаде един плик. Усети обаче, че поводът не е така радостен, както се беше надявала преди два месеца.

— Какво е това? Да не са чифт ролкови кънки? — Това беше семейна шега. — Не, пликът е много плосък. Може да е карта за автобус. Господи! Самолетни билети! Точно това винаги... О, Франческа, колко мило, но...

— Какво?

— Кога трябва да тръгнем?

— След час и половина. От тук. Всичко е уредено.

— Франческа — каза Бард. Гласът му беше леко напрегнат и дори се усещаше укор, че не би трябвало да измисля такова нещо, че беше решила на своя глава той да тръгне просто така и да изостави всичко. — Нали разбираш, че не мога да оставя всичко просто така. Имам срещи, съвещания...

— Не, нямаш — каза решително Франческа. — Всички са отменени.

— Но...

— Попитай Марша. Трябва да ти кажа, че тя беше твърда като скала. Прояви голям героизъм и успя да ги отложи, дори и с цената на лъжи. Ти трябва само да си вземеш сака и да ме последваш.

Той я погледна. За миг ѝ се стори, че все още се колебае, че се кани да откаже, но после се усмихна, малко с нежелание, но все пак се усмихна, явно се предаде и се отпусна.

— Боже господи! В такъв случай предполагам, че трябва да кажа само „да“...

— Бард — каза тя, неспособна повече да крие, че се чувства засегната. — Бард, мислех, че ти ще...

— Аз... много се радвам. Каквото и да си мислиш, съм направо шашнат, както би се изразил Барнаби.

— Добре, сега трябва да отида и да видя как е Кити. Ще се видим на закуска, след половин час.

— Да, след половин час — каза той разсеяно и започна да се рови из някакви книжа, които беше донесъл в леглото, Франческа въздъхна и излезе от стаята.

По време на закуската телефонът иззвъня, беше Виктория.

— Много мило от нейна страна — каза Бард. — Милата ми буболечица.

Джес, която бе посветена в плана за Ирландия, също се обади. Пристигнаха картички от приятели, от Тереза Буут — „Господи, това не го очаквах“, от Оливър, Мелинда и Хедър Кларк, от Рейчъл. Когато погледна една, Бард сви устни и я пхна под вестника, Франческа разпозна едрият разточителен почерк. Беше от Кирстен.

Появи се Барнаби, малко разрошен, и подаде една картичка на баща си. Франческа погледна леко поизмачкания плик и веднага разбра каква е работата. В типичен негов стил той беше забравил да купи картичка и се беше сетил едва тази сутрин въпреки многобройните напомняния.

— Здравей, татко. Честит рожден ден.

— Благодаря ти, Барнаби. Много ме глезите. Всеки си е спомнил.

— Татко! Че как бихме могли да забравим!

— Да, особено пък ти — отвърна Бард и погледна картичката. На нея се виждаше човек с тояги за голф в ръцете и със златни букви беше

написано: „Честит рожден ден на добрия татко.“ — Особено подходяща за случая. Благодаря ти.

— Е, не е лоша. Аз... поръчал съм подаръка ти. Ще пристигне, след като се върнете.

— Чудесно. Благодаря. Много умно си го измислил. Да се върнем от къде?

— Ирландия — отвърна търпеливо Барнаби. — О, мамка му, аз не биваше...

— Разбира се, че може да го кажеш — намеси се бързо Франческа.

— Я си признайте, кой друг е участвал в заговора? — попита Бард. Той се усмихна на Франческа, явно развеселен. — В такъв случай трябва да отида и да си приготвя багажа. Колко време имам?

— Половин час — отвърна Франческа. — Хортън ще дойде да ни вземе.

— Добре, ще бъда готов.

Той излезе от трапезарията. Е, поне се съгласи да дойде. Нищо не можа да попречи. Може и да не беше подскочил до небето от радост, но щяха да заминат заедно и когато останеха сами, сигурно щеше да се отпусне и да му хареса.

Тя погледна през прозореца. Беше прекрасна утрин. Небето бе синьо, слънчевите лъчи огряваха градината. Количката на Кити вече беше извадена навън и сенникът ѝ беше спуснат. Франческа виждаше две загорели от слънцето крачета да се подават изпод него. Джек въртеше педалите на леката си кола из кухнята и ревеше като автомобилен двигател. Усмихна ѝ се.

— Здравей, мамо. Внимавай да не те смачкам.

— Ще внимавам — каза Франческа и се загледа в него. Вече беше успял да си изцапа лицето. Тя погледна лъскавата черна коса, набитите малки крачета, които бясно въртяха педалите, и усети как сърцето ѝ прелива от обич.

— Желая ти успех — каза Барнаби, наведе се и я целуна по бузата. — Сигурен съм, че всичко ще бъде наред.

— Благодаря ти. Отиваш ли някъде?

— Да, мисля да си отспя.

— Добре — отвърна разсеяно Франческа. — Довиждане, Барнаби.

Когато излезе, тя погледна под вестника и извади картичката на Кирстен. „Честит рожден ден, много, много съжалявам. С обич, Кирстен“. Бедната Кирстен, Бард трябва да ѝ прости. Още е много млада и ѝ е нужна подкрепа. Реши, че трябва да го убеди в това, след като се поотпусне и отново станат по-близки.

Точно в този момент тя чу телефона. Звънеше този в кабинета на Бард. Чу го как тича надолу по стълбите, за да отговори. После, след доста кратък разговор, той затвори. Последва дълга, смразяваща тишина. След малко се появи в кухнята. Лицето му беше много бледо и изопнато. Беше си сложил сакото и държеше дипломатическото си куфарче в ръка. Погледна я и в очите му се мярна нещо подобно на гняв.

— Съжалявам — каза той сдържано. — Не мога да дойда.

— Какво?! Но, Бард...

— Франческа, казах, че съжалявам. Не мога.

— Защо? — попита тя. — Защо, защо не можеш?

— Много е сложно — отвърна той, — не мога да ти обясня в момента. Ще ти се обадя по-късно по телефона, ако мога.

— Бард, не можеш просто така... да тръгнеш просто така. Разбирам, че не можеш да дойдеш, но трябва да ми кажеш защо. Мисля, че ми дължиш поне това.

Настъпи мълчание, той я погледна, сякаш се опитваше да реши дали все още може да го избегне, да избегне това, което очевидно не желаше да направи. Най-после каза, като говореше бавно и с усилие.

Всяка дума му костваше много:

— Има един проблем с... с един от нашите банкери.

— Какво искаш да кажеш? Какъв проблем?

— За бога! — ядоса се той. — Казах ти, че е сложно, а нямам никакво време да ти обяснявам подробно. Виж какво, ще говорим за това по-късно, ако мога.

Франческа остана така за момент, загледана в него, без да каже нищо. Опитваше се да разбере точно как се чувства, как би трябвало да реагира. И изведнъж избухна. Не беше толкова заради това, че пътуването им се отложи, нито заради напразните усилия, които беше положила, за да подготви и планира всичко най-грижливо. Това я

разочарова, но всъщност нямаше кой знае какво значение. Много по-важно беше, че я бе отхвърлил още веднъж, че той не само не беше готов да ѝ отдели каквото и да било време, за да ѝ каже точно какво се е случило, но съвсем ясно ѝ даваше да разбере, че не е нейна работа, че това е част от другия му живот, който не желае да споделя с нея, че не ѝ е позволено дори да се опита да го разбере.

— Ако можеш — каза тя с ирония. — Е, много великодушно от твоя страна, Бард. Ако можеш. Забрави го, изобщо не се грижи за това. Не искам да губиш от ценното си време и да се занимаваш с мен.

— По дяволите! Престани с тези проклети детинщини! — Тя не каза нищо. — Виж какво, казах ти, че съжалявам. Ще накарам Марша да отмени пътуването до Дромоленд, може да ни направи резервации за някой друг път. Става ли? — попита Бард.

— Не — отвърна Франческа. — Не става. Няма да има друг път. Мисля, че няма да мога да го понеса. По-добре върви. Довиждане, Бард.

Той излезе, а тя остана, загледана след него, и към другите ѝ чувства се прибавиха познатите съмнения и дори не толкова съмнения, а направо увереност, че има неща, за които тя не трябва да знае, не ѝ се разрешава да знае, неща, за които ще бъде най-добре изобщо да не мисли. Франческа се поколеба, защото алтернативата беше твърде болезнена и твърде опасна, но все пак успя. Реши да обърне гръб на тези неща.

Тя стоеше в стаята си и се опитваше да се успокои, да внесе известна логика в мислите и чувствата си, когато телефонът иззвъня. Беше Лайъм.

— Здравей — каза той предпазливо. — Моментът неподходящ ли е? Кога тръгваш за Ирландия?

— Няма да пътувам — каза тя — и моментът не е неподходящ.

— Така ли? Какво стана? Искаш ли да ми разкажеш?

— Да — отвърна тя, — да, искам.

Оливър беше взел документите и стоеше на ъгъла на „Броудгейт“ и „Лондон уол“. Оглеждаше се за такси, когато видя колата на Бард да

спира пред банка „Тренчардс“ и самия Бард, който изскочи от нея и се втурна вътре с голяма бързина. Оливър беше леко заинтригуван. „Тренчардс“ беше една от най-преуспяващите американски инвестиционни банки в града на Биг Бенг. В последно време в печата се пишеше доста за нея поради пристигането на новия ѝ изпълнителен директор от Ню Йорк, който беше обявил като лична амбиция, че ще се постарее да създаде собствена малка ниша на „Уолстрийт“, в сърцето на Квадратната миля, независимо какво ще му струва това. Какво правеше тук Бард Чанинг? Без съмнение някаква нова сделка. Този човек никога не може да се спре. Според повечето хора той вече имаше доста проблеми.

Оливър намери такси и пристигна в „Чанинг хаус“ с папките точно навреме за голямо облекчение на Джийн Ривърс. След това седна в кабинета си с чаша кафе и започна да разглежда цените на борсата във „Файненшъл Таймс“, когато телефонът иззвъня. Беше Кирстен.

— Здравей! Добре ли си?

— Да, благодаря — отвърна Оливър.

— Искаш ли да отидем на кино тази вечер? Всички казват, че „Четири сватби“ е най-хубавият филм, който са гледали някога.

— Да, може. Само да не се наложи да оставам на работа до късно. Тук нещата са много напрегнати.

— Така ли? Но баща ми е в Ирландия с Франческа. Всичко би трябвало да бъде мирно и тихо.

— Той не е в Ирландия — каза Оливър. — Видях го с очите си преди половин час да влиза в „Тренчардс“.

— Така ли? Странно. Между другото, какво означава „Тренчардс“?

— Една много влиятелна търговска банка. Занимава се със заеми с голяма степен на риск, ако това те интересува.

— Всъщност не. Както и да е, ще ходим ли на кино?

— Да, благодаря ти за обаждането.

— За мен беше удоволствие.

— Не, всъщност удоволствието беше мое — отвърна Оливър, остави слушалката и се загледа в телефона, леко усмихнат.

Грей реши да се обади на Кирстен. Чувстваше, че трябва да го направи. Стори му се съвсем естествено като приятел да ѝ каже просто едно „здравей“ и да се поинтересува как е. Още не беше свикнал съвсем с мисълта, че е скъсал абсолютно с нея. Да, не беше учтиво. След два неуспешни опита накрая успя да набере номера.

— Здравей!

— Здравей, Грей. — Гласът ѝ беше някак притеснен.

— Просто си помислих, че не е зле да ти се обадя, да разбера как си.

— Добре съм, благодаря.

— Чудесно.

Настъпи мълчание.

— Как вървят нещата при теб?

— Добре.

— Харесва ли ти работата?

— Да, харесва ми. Още веднъж ти благодаря за нея, Грей. Мога да те уверя, че тук ми е по-добре, отколкото при татко.

— А как е той? — Грей си каза, че можеше поне да извлече някаква полза от това абсолютно безсмислено обаждане. — Сигурно ще му е много трудно да свикне без Дъги.

— Да, предполагам, че е така. — Тонът ѝ подсказваше, че тази тема изобщо не я интересува.

— Той в момента в Лондон ли е?

— Мисля, че да. Всъщност трябваше да бъде в Ирландия, защото днес има рожден ден и Франческа му беше подготвила изненада, но Оливър, нали помниш Оливър Кларк от погребението, та той току-що го видял в Ситито. Така че не знам какво е решил. Влязъл в някаква банка.

— Така ли? Това е интересно, много интересно. Не си ли спомняш случайно името на банката? — попита небрежно Грей. — Опитвах да го открия.

— Не. Мисля, че започваше с „Г“. Някаква много преуспяваща според Оливър.

— „Тренчардс“? — попита Грей.

— Да, точно така. Виж какво, Грей, съжалявам, но трябва да вървя. Ще ти се обадя някой път.

— Добре. Чудесно. — Беше толкова развълнуван от новината за влизането на Бард Чанинг в „Тренчардс“, че почти не забеляза хладното сбогуване. — Довиждане, Кирстен, бъди внимателна.

Алън Ферърс похапваше салата и се питаше дали може да припечели някоя и друга йена, както той наричаше дръзките си игрички с „Никей“^[1], когато Грей Таунсенд му се обади, за да го попита какво би казал, ако го уведоми, че Бард Чанинг може би се е срещал рано сутринта с босовете на „Тренчардс“.

— Ще кажа, че е добре да затегнеш колана, момчето ми, престои ни излитане — отвърна Ферърс. — Ще ти се обадя.

Франческа се върна вкъщи по обяд, силно разтреперана. Паркира колата най-малко на метър от бордюра и изтича по стълбите, като се молеше да не срещне никого. Но молбите ѝ не бяха чути.

— Здравей! — чу тя гласа на Барнаби откъм кухнята. — Добре ли си?

— Да, да, добре съм. Благодаря.

Той излезе усмихнат, но след това, като я погледна, стана позагрижен.

— Не изглеждаш добре. Цялата трепериш. Какво се е случило?

— Нищо. Честна дума.

— Сигурна ли си?

— Напълно.

— Добре де, добре. Само си помислих...

— Какво си помисли, Барнаби?

— Казах си, че след като баща ми не тръгна за Ирландия с теб, може би...

— Може би какво? По дяволите! — Гласът ѝ звучеше странно, беше разтреперан и дори и тя го усещаше.

— Че може би си твърде разстроена. Съжалявам, Франческа, наистина съжалявам.

— Барнаби, добре съм. Честно ти казвам. Не е станало на морето тунел, както би се изразил ти.

— Е, добре, щом е така... — Той сви рамене и ѝ обърна гръб, явно почувствал се засегнат.

Тя изтича нагоре по стълбите. Към всичко останало се прибави и новото чувство на вина. Каза си, че той не би могъл да знае, не би могъл да разбере по изражението на лицето какво ѝ се беше случило. Не би могъл да се сети, че тя преднамерено и целенасочено беше отишла и се беше срещнала с друг мъж, не с нейния съпруг. Всъщност най-ужасното и най-шокиращото беше, че той бе син на съпруга ѝ. Плачейки, беше се хвърлила в прегръдките на друг мъж, а той я беше целувал, и то не един, а много пъти. Тя беше отвърнала на целувките му, беше ги намерила твърде смущаващи и много възбуждащи. Беше усетила ръцете на чужд мъж върху косата, върху лицето, върху гърдите си. Беше го чула да ѝ говори такива ужасяващи, но същевременно чудесни неща, с мъка бе съдържала собствените си думи, които бяха думи на изневяра, и дори беше изрекла някои от тях. Беше признала желанието, дори копнежа си и ако това не беше любов, то все пак беше някакво нежно чувство. Накара и двамата да се закълнат, че никога повече няма да се повтори, но същевременно знаеше, че е възможно това да стане, дори повече от възможно.

Алън Ферърс слушаше, колкото му издържаха нервите, укорите на новата си приятелка, която не беше от най-умните, че беше отменил срещата им за една вечеря само с два часа предупреждение. Накрая затвори решително телефона, като ѝ каза преди това, че след една-две седмици може би ще вечерят на Барбадос, ако сега го остави да си гледа работата. А тя беше от твърде приятно естество и щеше да бъде в баровете на Ситито, а по-късно вероятно в един-два ресторанта. Но въпреки това беше много важна и най-важното от всичко беше да се свърши тази нощ. След твърде кратко време, най-много след тридесет и шест часа, той и няколко други млади брокери можеха да спечелят достатъчно пари за компаниите си, които щяха да им осигурят премии, достатъчни да отидат и да се върнат няколко пъти с приятелките си до Барбадос. В първа класа, разбира се.

Малко преди полунощ в заседателната зала на банка „Конингстрьом“ в Стокхолм след един много продължителен и изнурителен ден директорите се обадиха по телефона на Бард Чанинг и го уведомиха, че за голямо тяхно съжаление биха могли да му дадат, въпреки предишните им уверения, само още 48 часа, преди да поискат погасяването на заема. Техните шпиони в Лондон ги бяха вече уведомили, че от „Метюънс“ бяха стигнали до същото решение.

Изпълнителният директор на банката сподели с жена си, когато се върна вкъщи, че е бил много впечатлен от отговора на г-н Чанинг, който бил спокоен и позитивен. Според него дори и на този етап г-н Чанинг, изглежда, смятал, че все още е в състояние да спаси компанията си.

Беше изразил пред жена си надеждата това наистина да стане, защото не само банката, но и той самият бяха заложили репутацията си на корпорацията „Чанинг“ и тя щеше да бъде накърнена значително, ако „Чанинг“ се провали. Жена му се усмихна, погледна го успокоително и изрази увереност, че всичко ще бъде наред.

---

[1] Показател за търговската активност на Токийската борса. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 19

— И така, какво би искал да правим тази вечер? — попита Кирстен. — Да отидем пак на кино?

— Не, времето е прекалено хубаво за такова нещо. Какво ще кажеш да хапнем на открито в парка. Струва ми се, че ще е много по-забавно.

— Щом така смяташ, хайде да отидем — съгласи се тя. — Ела да ме вземеш в шест часа, става ли?

— Добре.

Затвори телефона, но продължи да го гледа и да се усмихва. Все по-осезателно я завладяваше приятното чувство, че Оливър се беше оказал съвсем различен от това, което беше предполагала за него преди. В чувствата ѝ нямаше нетърпение, недоверие, желание тя да бъде доминираща, да налага волята си над неговата, т.е. нямаше нито едно от нещата, които бяха провалили връзките ѝ с толкова много мъже, и то за сравнително кратко време. Според нея причината беше, че той бе толкова различен от тях. Беше израснала с баща си като основен пример за подражание, а той беше арогантен и обичаше да налага на другите волята и мнението си. Така неизбежно той беше станал за нея модел за това какъв трябва да бъде един мъж и тя го търсеше сред познатите си, а същевременно го ненавиждаше все повече и повече. А когато реши, че е по-добре да замени неговите качества с нежност, зачитане мнението на другите и доброта, беше трудно да намери мъже с подобни качества. Оливър успяваше някак да съчетае твърдостта с добротата. Отнасяше се изненадващо твърдо към нея, казваше какво мисли, правеше това, което той искаше, не се колебаеше да ѝ каже, когато не одобряваше нещо в нея, когато правеше неща, които не му харесваха, и се държеше по неприемлив за него начин.

Например, когато се разкрещя на един шофьор на такси, когато говореше на висок глас по време на филм, който ѝ се беше видял скучен, и когато се скара на един неопитен келнер... „Държиш се като

баща ти“, ѝ бе казал той при последния случай, и то още на третия път, откакто излизаха заедно. Тя веднага се разплака. Никой не ѝ го беше казал преди. Едните (като Тоби) се забавляваха, а другите не дръзваха да я критикуват.

Оливър не приличаше на никого от тези, които бе познавала преди. Той ѝ обясни, когато тя му го каза, че това вероятно е така, защото му се беше наложило да порасне твърде бързо и да се държи като истински мъж. Всяка негова нова черта, която откриваше, я очароваше все повече и повече. Разбира се, той беше много хубав и това беше добре. Тя не би излязла с някой невзрачен мъж. Външният му вид и това, че имаше добър вкус и харесваше стилното облекло, я изпълваха със задоволство и изненада. Импонираше ѝ и прямотата му, независимостта на духа му. Той никога не се страхуваше от спорове, от това да изрази някой по-старомоден възглед. Не одобряваше рушенето на семейството, непрекъснато увеличаващата се армия на самотните родители, а тя му се присмиваше и го наричаше старец.

Притежаваше и други направо чудесни качества — чувството за хумор, което беше непредсказуемо и необикновено, способността да се забавлява с най-обикновени неща, например с посредствен филм, с една разходка, с урока по ролкови кънки, който му беше дала. Жаждата му за живот беше очарователна, а физическата енергия — неизчерпаема. Никога не го беше виждала уморен, колкото дълъг и тежък да е бил денят му. Беше винаги готов да излезе и да остане до късно вечерта, никога не искаше тя да свърши. Ставаше рано, ходеше да бяга в парка на Ийлинг и беше винаги във фирмата преди останалите. Три пъти в седмицата работеше извънредно, играеше редовно тенис и скуош — според собственото му признание повече с ентусиазъм, отколкото майсторски. Обичаше да мете улиците, както се изразяваше той. Успокояваше топката едва преди лягане, и то не по-рано от един и половина — два часа. Кирстен, която беше също неизтощима, качество, наследено от баща ѝ, често не можеше да издържи на темпото му. Тя слагаше всичките негови плюсове в равностметката — неизтощимата му енергия, жаждата за живот, способността да се радва на много неща, и това засилваше все повече желанието ѝ да преспи с него. Беше усетила, че е дошло време за това. Според нейните правила самата тя вече беше издържала изпита, познаваше го добре и много го харесваше, въпреки че „харесваше“

едва ли изразяваше точно топлината и привързаността, които изпитваше към него. Тя вече го желаше, а знаеше, че и той изпитва същите чувства към нея, въпреки предпазливостта си, въпреки че не можеше още да се начуди, че е колкото красива, толкова и симпатична. Беше ѝ го казал, а тя се беше пошегувала, че комплиментът му ѝ се струва малко двусмислен. Чувстваше го обаче, когато той я целуваше, когато я държеше в прегръдките си, усещаше засилващото се желание в него.

„А сега как би трябвало да постъпя?“, питаше се тя. Би било твърде арогантно и възможно най-зле да постъпи като някогашната Кирстен, за каквато се беше мислила винаги, и просто да му каже колкото и деликатно да го направи:

— Е, Оливър, реших, че е време да преспиш с мен.

Тя мислеше много по въпроса. Дали да не режисира някаква ситуация, да го помоли да отидат в апартамента ѝ, да се престори на изненадана от внезапно обхваналата я страст, дори да се напият, но ѝ се струваше, че начинът не е този, че това би било в разрез с откритите им отношения, на които тя толкова се радваше. Продължаваше да се надява, че той ще направи първата стъпка, че сам ще предложи да отидат по-нататък, че ще се опита да я прелъсти, но той не го правеше. Изглежда, беше се заредил с търпение, беше готов да изчака, да се съобрази с чувствата ѝ. Това само по себе си също беше хубаво, защото бе нещо ново за нея. Едва тогава тя си даде сметка, че мъжете, на които бе предоставяла подобна възможност за проява на деликатност, са малко, ако изобщо можеше да си спомни за някого. Освен това не беше твърде сигурна, че на човека, когото сега виждаше в лицето на Оливър, това щеше да му хареса. Не беше сигурна, че той би одобрил нейния предишен сексуален подход. Когато си спомни последния път, в който го беше приложила спрямо Грей, спрямо този нещастен, симпатичен и незаслужаващ подобно отношение човек, тя се сконфузи и дори се засрами от себе си.

„Е, добре, мога да изчакам още малко, — помисли си Кирстен. — Това нямаше да навреди. В края на краищата разполагах с всичкото време на света.“

— Бренди? — попита Грей.

Той не знаеше дали Клайв Хопкинс ще поиска, но за себе си беше сигурен, че има нужда от едно. Слушаше го вече два часа в ресторанта на хотел „Палас“ в Торки и си мислеше, че рядко беше срещал толкова суетен човек.

Беше му разказал за въображението си, за способността си да предвижда нещата, за естетическия си усет, за предпочитанието си да не бъде харесван, но да се бори за строителните проекти, в които е вярвал, да оставя на заден план собствените си амбиции заради общото благо, за архитектите, които беше насърчавал, и талантите, на които беше дал възможност да се проявят, за нормите, които беше създал. На Грей му бе дадено да разбере, че ако Неш и Лео Корбюзие бяха обединили усилията си и бяха работили заедно в продължение на сто години, не биха могли да постигнат повече от Клайв Хопкинс.

— Предпочетох да не преследвам собствените си амбиции, господин Таунсенд — каза той и се наведе през масата. — Почувствах, че така ще направя много повече за архитектурния облик на тази страна по свой собствен начин. Осмелявам се да твърдя, че съм бил прав. Да, едно бренди ще ми дойде много добре. Благодаря ви.

„Изпи доста за човек с болно сърце — помисли си Грей. — Два джина с тоник преди обяда, по-голямата част от бутилката кларет, а сега и бренди.“ Грей, който се въздържаше, за да запази умът си бистър, го наблюдаваше изумен. Хопкинс успя да се задържи доста дълги трезвен, но вече започваше да се понапива. Леко заваляше думите, а в очите му се забелязваше едва доловим блясък. Грей, който имаше опит в откриването на подобни признаци, почувства огромно облекчение. Беше си помислил, че това никога няма да се случи.

Вече бяха изпили половината от двойното бренди заедно с първата чаша кафе. Възнамеряваше да изчака няколко минути и да премине в настъпление. Напрегна се за скок.

— Кажете ми, господин Хопкинс, извинявайте, трябва да сложа нова касета, до тук всичко беше направо великолепно, да, кажете ми, какви са според вас недостатъците на архитектурните школи?

— А, това ли ви интересува?

„Да, това ме интересува, дрънкало такова — помисли си Грей, — и много се съмнявам, че ти се каниш да ми разкажеш.“

— Липсата на реализъм. Това на първо място. Не обръщат достатъчно внимание на функционалността, а за архитектурата тя

трябва да бъде водеща. Казвал съм го на всичките си ученици. И от най-красивата сграда не би имало полза, ако тоалетните не са поставени там, където трябва. Но архитектите не се вслушват в хората, които знаят тези неща. Няма по-арогантни същества от архитектите, а школите ги насърчават в това отношение. Според мен на света няма сграда, в която да не са нужни подобрения, да не може нещо да се направи по-добре. Това наричам редактиране и то трябва да се прави от страничен наблюдател.

— Дори терасите на Неш? — попита Грей, защото вече не можеше да издържа всичко това.

— Разбира се, че и терасите на Неш. Разбира се, той банкрутира. Не са много хората, на които това е известно. В тези сгради има прекалено много неоползотворено пространство, прекалено много.

— Това е доста интересен възглед — отбеляза Грей. — Още едно бренди?

— Ами... може, само че този път малко. След като толкова настоявате.

— А с кои обекти се гордеете най-много?

— Ами... някои от първите пазарни центрове. Една жилищна сграда близо до Грейдън, тя наистина е много хубава. Голям успех. Също една от търговската верига „Ларкстън“. И един много добър жилищен комплекс недалеч от Ромфорд, два ниски блока и между тях къщи по на два и три етажа. Оформлението пред тях също е много хубаво.

— Да не би да е обектът, върху който сте работили с корпорацията „Томпсън“? — попита Грей.

— Не, не беше с „Томпсън“, мисля, че беше с „Фостър“.

— А, да, разбира се. Работили сте доста и с холдинга „Чанинг“, нали?

— Да, доста.

Очевидно името Чанинг не го беше стреснало.

— Нямаха ли те някакъв обект в Ийстърхоуп?

— Да, точно така. И при това много хубав. Казваше се „Саут Фарм“.

— Вие не се ли пенсионирахте точно след завършването на обекта в Ийстърхоуп?

— Да, вярно е. Майката природа ме предупреди на два пъти и си казах, че е време да си вървя.

— Лесно ли се сработихте с Бард Чанинг? Доколкото съм чувал от други, той бил направо кошмарен.

— Съвсем не. Знаете ли, аз се погаждах с повечето от тези момчета. Опитът ме е научил, че онези, които се оплакват от трудни хора, самите те не са никак лесни. Чувал съм някои да казват, че е невъзможно да се работи с Крис Фостър, но аз никога не съм имал проблеми с него за всичките обекти, по които сме работили заедно. Не, всъщност аз харесвах Бард Чанинг. С него работихме дълго време. Винаги беше готов да те изслуша, да приеме съвет. Той беше на вечерята по случай пенсионирането ми. Играех много често голф и с Дъги Буут. Прекрасен човек.

— Така ли? Значи помните и Найджъл Кларк?

Лицето на Хопкинс веднага смени изражението си. Стана по-предпазливо.

— Почти не го познавам. Пътищата ни никога не са се пресичали. Не беше в същото сдружение, в което бяха Бард Чанинг и Дъглас Буут. Според мен не беше и много способен. Не обичам да говоря лошо за мъртвите, обаче...

— Не, разбира се. — Това вече продължаваше прекалено дълго. Грей се приготви да скочи върху жертвата си. — Бихте... ли ми казали, господин Хопкинс, давам си сметка, че въпросът ми е малко деликатен, но е свързан с темата ми...

— Питайте направо — подкани го енергично Хопкинс. — При мен няма скрито-покрито.

— Каква заплата получава служител в планова комисия като вас?

— Не е голяма. Сега вероятно ще е около тридесет, може би четиридесет хиляди.

— Боже господи! Това ми се струва твърде малко. Особено ако се сравни с парите, които получават архитектите. Пура?

— Да, благодаря. Абсолютно сте прав. Някои биха казали, че е твърде несправедливо, като се има предвид, че петдесет на сто от отговорностите за даден обект се падат на нас. Честно казано, това ме дразни, така си е. Но какво да се прави... няма справедливост.

— Наистина няма. Това не ви ли притеснява?

— Е, не бих казал, че... — Изведнъж той се усети и се поправи: — Не, не много. Крепеше ме удовлетворението, което изпитвах от работата...

— А бакшишите? — попита Грей.

— Какво казахте?

— Казах бакшишите. Не може да не е имало и такива.

— Не разбирам какво имате предвид — отвърна Хопкинс. Изведнъж той притихна. Ръката му замръзна върху чашата с брендите, стисна пурата между зъбите си.

— Хайде, хайде. Всички ги получаваме — каза Грей весело. — За такива като нас това са почивките, в които пишем книгите и статиите си. Миналата пролет бях на едно пътуване с кораб до Карибите, да не говорим за безбройните обеди и други такива неща. Хората, които пишат биографии на прочути личности, живеят в продължение на месеци в пълен лукс. Банковите директори получават по цели каси вино и бутилки с уиски за Коледа. Същото е и с адвокатите. Да не искате да кажете, че никога не са ви се случвали такива неща? Хайде, господин Хопкинс, правите ми впечатление на светски човек. Чувал съм за какви ли не далавери във вашия бранш: скъпи пътувания, луксозни коли, къщи в чужбина, които се дават на членовете на плановите комисии от благодарните предприемачи. Не мога да повярвам, че никога не ви се е случвало да се сблъскате с подобно нещо.

Той беше напълно неподготвен за реакцията му. Хопкинс се изправи с побеляло от гняв лице, хвърли салфетката си на масата и каза:

— Интервюто беше до тук. Мисля също, господин Таунсенд, че трябва много внимателно да подбирате думите си. Сигурно ви е известно, че в тази страна има закони, които преследват клеветата и...

— Успокойте се, господин Хопкинс — подкани го Грей. — Нито за момент не съм намеквал, че вие лично сте замесен в нещо подобно.

— Приятно ми е да го чуя, но въпреки това тонът ви не ми харесва. Уверявам ви, че напълно грешите. След аферата с Пулсън хората са склонни да мислят, че ние се занимаваме с подобни работи, а истината е съвсем друга. Ние сме професионалисти, които си вършат почтено работата.

— Без съмнение — съгласи се Грей. — Вижте какво, господин Хопкинс — той изключи касетофона, — това няма да се публикува, просто си говорим. Не съм някой от вестник „Сън“, или от „Мирър“, уверявам ви.

— И откъде мога да знам?

Боже, този човек никак не се церемонеше.

— Е, за това ще трябва да ми повярвате. Можете да им се обадите по телефона и да проверите. Освен това нали получихте писмото от издателите ми.

— Да, получих го.

Това беше добра идея. Триша си я биваше. Беше изпратила писмото тъкмо навреме.

— Виждате ли. Съжалявам, че ви засегнах. Тези неща ме интересуват по-скоро от психологическа гледна точка.

— Мисля, че ще е по-добре да потърсите някой друг, който да задоволи любопитството ви. Става ли? Довиждане, господин Таунсенд. Искам също да ви предупредя, че имам много добър адвокат.

— Радвам се да го чуя — отвърна Грей. — Както и да е, а сега може да вървите на игрището си за голф. — Той замълча за момент, а после каза: — Членската ви карта за клуба „Гленийгълс“ е от доста години, нали? — Този ход беше твърде дързък, но сега бе моментът да го изиграе. — Тя не струва малко пари. Бард Чанинг ли ви я подари? А също и акциите от комплекса за голф в Португалия? — По пълната изненада върху лицето на Хопкинс и залялата го руменина Грей разбра, че дръзкият му ход беше успял. Усмихна му се много любезно. — Съжалявам, ако съм ви стреснал. Е, не искам да ви задържам повече. Вървете да се скриете в дупката си от деветнадесети век. И много ви благодаря за помощта, беше ми много приятно.

Дълго след като Клайв Хопкинс си беше отишъл, без да каже нито дума, дълго след като беше платил ужасно солената сметка, Грей продължаваше да седи на масата, загледан замислено към синеещия се залив Торбей. И така, нямаше съмнение, че Бард Чанинг си е служил с подкупи. В това само по себе си нямаше нищо толкова изненадващо и необикновено. Но то беше важен елемент от цялата история, от същността на този човек и начина му на действие. Въпреки това Грей

все още чувстваше, че е твърде далеч от обяснението за смъртта на Найджъл Кларк и от причината, поради която Чанинг се чувства много виновен за нея.

Едва когато бе на половината път по шосе номер М-5, си спомни с какво пренебрежение се беше отнесъл Хопкинс към Кларк и му стана ясно какво е имал предвид.

Вечерта беше малко студена за юли. Марша Грейнджър, която се беше прибрала вкъщи късно след особено тежък ден, усети, че е твърде гладна, за да се задоволи само със салатата от твърдо сварени яйца, която смяташе да си приготви. След кратка борба надделя изкушението, тя взе телефона и си поръча пиле със сос от кърри от индийския ресторант на нейната улица, който изпълняваше поръчки за вкъщи. Облече си анцуга, извади кутия бира от хладилника и си избра „Кратка среща“ от огромната си колекция видеокасети. Както винаги и сега си помисли колко шокирани щяха да бъдат тези, с които беше по цял ден на работа, ако я видеха в този момент.

Къррито щеше да пристигне всеки момент и Марша си отвори още една бира преди вечерята. Когато храната пристигна, се чувстваше леко замаяна, но все пак си каза, че пилето има малко странен вкус. Отдаде го повече на бирата, отколкото на нещо по-лошо. В единадесет и половина, след като беше поизлекувала травмите от изнурителния ден, тя взе гореща вана и си легна.

Лайъм не знаеше какво да предприеме по-нататък. Откакто се беше оженил, бе имал няколко любовни истории, но при всяка от тях беше успявал да преспи със съответната жена най-много до две седмици. Сега нещата бяха доста по-различни, по-трудни, по-сложни и много по-бавни. Разбира се, имаше значителни усложнения и пречки. Не бяха много прелъстяванията, извършени от болнично легло в общото отделение, и то при значителни физически препятствия като един лошо счупен крак. Освен това малцина можеха да се похвалят с любовници мащехи. Но точно това правеше нещата по-интересни и им придаваше необикновен сексуален привкус. Комбинацията от истинското желание, което изпитваше към Франческа, и радостта от

съзнанието, че задоволяването му щеше да нарани непоправимо баща му, го караше да се чувства твърде нетърпелив. Но трябваше да прояви максимална сдържаност спрямо Франческа. Знаеше, че тя го желае, че е очарована от него и много сериозно изкушена. Разбра го от краткия физически контакт с нея предишния ден. Тя му приличаше на малка птичка, изправена на ръба на гнездото — гнездото на нейния брак, в което не се чувстваше удобно, почти готова да полети поне за малко, но все още страхуваща се да го направи. Ако той станеше по-настоятелен, тя щеше да се върне обратно и вече никога нямаше да излезе от там, особено пък в нейния случай, който, откъдето и да го погледнеш, беше изключително сложен.

„Това изобщо не е прелъстяване — каза си той, като отиде до бюфета да си налее нещо за пиене. — Това е направо психологическа война и точният избор на момента в нея беше решаващ.“ Остана така, с чаша уиски в ръка, и се замисли за баща си. Беше очевидно, че той има сериозни затруднения. Всеки глупак би го разбрал. Явно, че вчера се бе наложило да се справя с тежка криза. Възможно беше, и дори вероятно, почвата под краката му да се е разклатила и даже направо да се продъни. Бард винаги обичаше да се държи на ръба на вълната, това беше точно в неговия стил. Лайъм смътно си спомни как едно време той спореше с Дъги Буут, с Найджъл Кларк и с баба му Джес. Колкото и да бяха повърхностни, тези спорове разкриваха философията му. Той си го спомняше да казва в гостната на Джес, че ако човек не поема рискове, няма да постигне нищо и че нищо не се постига, ако си седиш до огнището. Изглежда обаче, че този път беше рискувал прекалено и беше се отдалечил твърде много от това огнище. Ако заедно с всичко друго загубеше и жена си, сигурно щеше да го изживее много болезнено.

„Ускоряването на пулса — си каза Лайъм, докато мислеше върху всичко това, — не е само някакъв по-красноречив израз. Това е физически факт.“ Усети как собственият му пулс се беше ускорил, и то твърде много.

Марша Грейнджър седеше в безупречно подредения си кабинет и благодареше на бога, че тази сутрин Бард нямаше да идва. Опитваше да се съсредоточи върху работата и да не обръща внимание на

непрекъснатото къркорене в стомаха си, на засилващото се гадене и все по-ясния спомен за пилето с кърри предишната вечер... а също и за малко странния му вкус.

До десет и половина вече беше тичала до тоалетната няколко пъти и когато в единадесет без петнадесет чу да звъни прекият телефон на Бард Чанинг, едва намери сили да се довлече до кабинета му и да отговори.

Гласът в другия край на линията не я накара да се почувства по-добре. Беше арогантен и си личеше, че човекът е зле образован, от онези, които най-малко й допадаха, а името й се стори съвсем слабо познато.

— Искам да ми се обади веднага — каза той, — по възможност на този номер, много е важно. Разбрахте ли ме?

Точно в този момент Марша получи нов пристъп. Комбинацията от него, тона на обаждания се и факта, че той се беше отнесъл с нея като с някоя малоумна, означаваше, че той можеше да се надява на отношение, твърде познато на Оливър Кларк, Рейчъл Дънкан Браун и голям брой други нежелани просители. Съобщението му беше обречено на забвение.

„Ако е нещо наистина важно, пак ще се обади“, каза си тя и се втурна по коридора с кърпичка на устата. А Бард Чанинг просто нямаше да му повярва, ако му кажеше, че вече се е обаждал. Но той не се обади. Не можеше да си го позволи.

— Да ти кажа ли какво най-много искам? — каза Кирстен на Оливър. Бяха седнали на разточителен обяд в пицарията на парка и чакаха оркестъра да започне да свири. — Искам да премина през тунела, да отида в Париж с влак. А ти?

— Не особено — отвърна Оливър.

— Ти си бездушен.

— Напротив — каза той полушеговито, — но идеята за тунела не ми допада. Така вече не сме остров.

— Оливър, честна дума, но ти наистина си много старомоден. Хайде да отидем, ще бъде толкова забавно, направо едно приключение, и то много романтично. Ще отидем ли?

— Добре — съгласи се той, усмихна се, хвана ръката ѝ през масата и я целуна. — Да отидем. Ще взема билети в понеделник.

Не можа да устои на думата „романтично“. Кирстен продължаваше непрекъснато да го изненадва.

В същото време госпожа Клайв Хопкинс стоеше в безупречния си хол в Бабакомб и набираше 999, очаквайки да се обадят колкото е възможно по-скоро. Сърцето ѝ биеше бясно, гледайки как съпругът ѝ има всички познати признаци за тежък инфаркт. Беше легнал на пода, главата му беше подпряна на възглавници, яката на ризата разкопчана. Беше научила всичко това от предишните случаи. Той все още държеше в ръка един брой на „Нюз он Сънди“ от предишната седмица, на чиято първа страница най-горе, през три колони беше публикувана статия от журналиста Грейдън Таунсенд за надигащата се икономическа криза.

Кити не беше добре. Доста дълго време тя се чувстваше прекрасно и Франческа почти беше спряла да се безпокои за нея или поне не се безпокоеше толкова болезнено. Страховете ѝ бяха останали на по-заден план, въпреки че все още ги имаше, но не бяха така натрапчиви и не вгорчаваха живота ѝ както преди. Докато гледаше към креватчето, тя силно се упрекваше, че напоследък беше позволила грижата за здравето на дъщеря ѝ да бъде изместена от много други неща. Бебето лежеше неспокойно, подсмърчаше и дори леко покашляше, вместо да подскача насам-натам и да се държи за пръчките на креватчето, както правеше обикновено, а очите му бяха някак безизразни, Франческа я погледна и сърцето ѝ се сви от страх. Извика бавачката, според която всичко беше само една настинка.

— Освен това сега ѝ растат и зъби и аз не мисля, че...

— Да, но господин Лаудър беше казал, че настинките са опасни. Знаеш, че е така. — Франческа се наведе, погали Кити по тъмните къдрици, а тя лежеше и гледаше към майка си, усмихваше се малко кисело и търкаше с юмручета лицето си. — Ще я заведа да я прегледа.

— Госпожо Чанинг, наистина мисля, че не е необходимо.

— Не ме интересува какво мислиш и какво не мислиш. Ще му се обадя.

Господин Лаудър беше любезен, но твърде сдържан.

— Има ли температура, госпожо Чанинг?

— Не, няма, но е много неспокойна и малко хремава. Много бих искала да я прегледате.

— В момента съм много зает. Днес ми е ден за операции и бих ви предложил по-скоро да се обадите на вашия домашен лекар, освен ако наистина не смятате, че е толкова спешно. В такъв случай...

— Не, не е спешно, но искам да я видите. Вие сте най-добре запознат с нейния случай и пръв го открихте. Искам да чуете гърдите и сърцето ѝ. Моля ви. Сам казахте, че наистинките могат да са опасни.

— Вижте — отвърна той, — може да се наложи доста да почакате и при всички случаи няма да мога да ви приема по-рано от следобед. Разбира се...

— Господин Лаудър, искам да я видите — настоя Франческа. — Моля ви. Не ме интересува колко ще трябва да чакам.

— Е, добре, госпожо Чанинг, елате в три и половина. Но не ви обещавам, че ще бъда там.

— Не. Искам да кажа, да. Чудесно. Много ви благодаря, господин Лаудър.

Той затвори телефона, дори без да се сбогува.

— Какво каза докторът? — попита бавачката, когато тя се върна в детската стая.

— Каза, че ще я приеме.

— Не предложи ли да извикаме домашния лекар?

— Виж какво, Кити не е обикновено бебе — каза Франческа, като се мъчеше да потисне надигания се в нея гняв. — Тя има дупка в сърцето. Трябва да сме много внимателни. Домашният лекар не можа да я открие отначало. Затова искам да я види господин Лаудър.

— Да, разбирам — отвърна бавачката, но тонът и изражението на лицето ѝ ясно показваха, че смята мнението на Франческа за пълна глупост.

Когато пристигнаха в кабинета на г-н Лаудър, сестрата им се извини, че той все още не е дошъл.

— Обади се от болницата за един спешен случай. Съжалявам, госпожо Чанинг.

— Няма нищо — отвърна Франческа и се приготви да чака с мрачно предчувствие. Кити хленчеше и непрекъснато нервничеше. — Той ме предупреди. Просто ще почакаме тук и ще унищожим няколко списания.

Сестрата се усмихна, разбрала какво има предвид.

— Моите бяха съвсем същите. Имам няколко стари списания, които може да си къса. Ще отида да ги взема. Искате ли малко портокалов сок или нещо друго?

Когато г-н Лаудър се върна, Кити беше значително по-добре. Сокът и няколко списания, които беше разпердушила навсякъде по пода на чакалнята, като че ли я бяха излекували и само нослето, което беше много зачервено, продължаваше да тече. Франческа я погледна и леко се ядоса.

— Изглеждаш ми добре — каза тя гласно. — Май бавачката ще излезе права, да я вземат дяволите.

Бавачката наистина излезе права. Явно умореният г-н Лаудър се опитваше да запази спокойствие, докато преглеждаше Кити. Преслуша ѝ гърдите и каза, че ѝ няма нищо.

— Малко е настинала. Това е всичко.

— Съжалявам, но...

— Всичко е наред, госпожо Чанинг — каза той и с усилие ѝ се усмихна. — Напълно разбираемо е, че искате да бъде прегледана. Винаги е по-разумно човек да се презастрахова. Но следващия път, ако е само настинка, няма защо да се безпокоите толкова. Особено сега, след като лекарството, което взема, очевидно ѝ действа много добре.

— Да, да, разбирам — каза смирено Франческа.

— Както и да е, ако съм на ваше място, ще я заведа у дома. Ще ѝ направя една хубава дълга баня, парата ще ѝ отпусти ноздрите и според мен сутринта ще я видите съвсем здрава.

Морийн Хопкинс седеше до леглото на съпруга си в болницата. Той дишаше тежко, а лицето му беше мъртвешки бледо, но я бяха уверили, че почти със сигурност ще се оправи. Трудно ѝ беше да повярва.

Той отвори очи и я погледна, а тя му се усмихна и взе ръката му. Клайв я привлече към себе си.

— Ти трябва... — гласът му беше дрезгав и много слаб — трябва да се обадиш на господин Чанинг.

— Да, скъпи. — Тя го потупа по ръката. — Ще се обадя. Почивай сега.

— Обещай. — Той беше явно неспокоен. — Много е важно.

— Да, скъпи, обещавам.

— Кажу ми... кажи ми, че трябва да говоря с него. Кажу ми, че съм тук, че е много важно.

— Разбира се, скъпи, ще го направя, когато си отида вкъщи.

— Номерът му е в тефтера ми с адресите. Домашният му номер. На бюрото е. Недей да чакаш, Морийн, върви веднага вкъщи, още сега.

— Добре, скъпи. Отивам.

Когато стигна у дома си, тя намери номера и го набра. След три позвънявания се включи телефонният секретар. Морийн Хопкинс не ги обичаше, изнервяха я. Тя затвори телефона и се опита да събере мислите си. Нахвърли на един лист това, което възнамеряваше да каже, и пак позвъни. Положи всички усилия, но според собствената си преценка не се справи твърде добре. Е, все пак можеше да каже на Клайв, че е направила това, което бе искал от нея, и може би сега той щеше да се поуспокои. Не можеше да е нещо чак толкова важно, вероятно ставаше дума за някаква вечеря или нещо подобно. Той мразеше да подвежда хората.

Когато Франческа се прибра, в къщата беше много тихо. Сенди беше излязла, а от стаята на Барнаби не гърмеше рок музика, което означаваше, че го няма. Бавачката явно беше излязла някъде с Джек. Напоследък той преливаше от енергия. Започваше да прилича все повече и повече на Бард.

Кити беше заспала в колата и тя успя лесно да я сложи в креватчето, без да я събуди. „Малка измамница — помисли си Франческа и се усмихна, като я гледаше предано. — Да ме изплашиш по такъв начин. Заради тебе доктор Лаудър ми се разсърди. Е, за следващия път ще знам, ако е само наистинка.“

Слезе бавно по стълбите и докато минаваше покрай кабинета, чу сигнала на телефонния секретар. Влезе вътре и натисна копчето.

Имаше три съобщения. Едното явно беше за Барнаби. Беше кратко и съвсем делово: „Вземи си поканата, Чанинг, и си я заври в задника.“

— Страхотно — възкликна Франческа. Помисли, че Барнаби не би могъл да отговаря за постъпките на приятелите си, но трябваше да му се каже да не оставят съобщения с подобно съдържание в къщата на баща му. Можеше да ги чуе Джек или още по-зле — бавачката.

Второто беше от Даяна Мартин-Райт, която изразяваше учудването си, че Франческа все още не беше успяла да изпълни поставената ѝ задача за привличане на участници в рекламната брошура за бала.

— Не се и съмнявам, че е така — каза гласно Франческа и се запита дали ще отидат с Бард на благотворителната инициатива в Ковънт Гардън, насрочена за девети септември.

„Съобщи ми колкото е възможно по-скоро, защото при мен се е събрала огромна опашка от приятели, които искат да участват.“

Франческа се сети кои са двама от огромната опашка, които биха придружили Мартин-Райт, и съсредоточи вниманието си върху третото съобщение. Беше от някаква жена, която явно бе твърде изнервена.

„Обажда се Морийн Хопкинс. Много съжалявам, че ви безпокоя, господин Чанинг, обаче съпругът ми е болен. В болница е, състоянието му вече се подобрява и искаше да знаете това. О, болницата е «Сейнт Мери» в Торки, ако желаете да отидете и да го посетите. Благодаря ви.“

„Бедната Морийн Хопкинс — помисли си Франческа. — Очевидно беше много разтревожена за съпруга си.“ Запита се коя би могла да бъде тя или кой може да е господин Хопкинс. Вероятно беше някой, който бе работил с Бард. Е, можеше да му предаде съобщението. Той щеше да прецени дали е важно.

Слезе в кухнята, за да си направи сандвич и кафе и да изчака събуждането на Кити.

— Мамка му, мамка му, мамка му! — изруга Кирстен. — Къде е това проклето нещо? — Въпросното проклето нещо беше нейният фотоапарат, който ѝ трябваше за уикенда и тяхното пътуване до Париж. Оливър беше направил резервации за втори път през последните две седмици. Обърна целия апартамент наопаки, за да го търси. Изведнъж си спомни: беше го дала на Тори, която ѝ го бе поискала един ден през лятото, за да снима Джек с понито му. Тори го беше забравила и каза, че ще помоли Франческа да го донесе в Лондон.

Кирстен ѝ се обади по телефона от невзрачния бутик на „Фулъм роуд“, където работеше, за да изкара малко пари през ваканцията, и я попита къде е апаратът.

— О, Господи, съжалявам, забравих. Още е в къщата.

— Ще трябва да ми го донесеш, Тори. Не искам да попадна на някого от тях, особено на татко след малката ни среща. Не мисля, че идеята е добра. Казах му, че никога повече няма да му говоря и да го видя и твърдо възнамерявам да изпълня обещанието си.

— Малко вероятно е да го срещнеш там — каза Виктория. — В момента той почти не се прибира вкъщи. Барнаби казва, че си идва само да спи от време на време и излиза още на зазоряване. Има невероятни неприятности. Питам се дали компанията няма да фалира.

— Не ме интересува — прекъсна я Кирстен.

— Кирстен! Но това е ужасно.

— Тори, не ми пука, че ще фалира. Дори и да стане така, татко пак ще се измъкне изпод развалините със златен часовник в ръка. Знаеш, че ще го направи.

— Ако наистина банкрутира, може и да ти запука.

— Защо? Не получавам нищо от него. А и не ме е грижа за него, нито пък за скъпоценното му семейство.

— Е, Кирстен — каза Тори и въздъхна, — твоя работа. Какво мисли Оливър по въпроса?

— Оливър ли? От къде да знам? — попита небрежно Кирстен.

— Защото се срещаш с него, затова трябва и да знаеш.

— Не се срещам.

— Глупости. Мога да се закълна, че те видях в колата му предишната вечер, когато минавах покрай апартамента ти. Държахте си ръцете на кормилото. Бедният Оливър.

— Защо казваш бедният?

— Защото ми е симпатичен. И е толкова уязвим. А ти ще му разбиеш сърцето.

— Той не е чак толкова уязвим — каза Кирстен, — а и нямам намерение да му разбивам сърцето. Виж какво, не се притеснявай за фотоапарата, ще се обадя на Сенди и ще я помоля да го намери и да ми го изпрати по някакъв начин. Никога повече няма да ти давам нещо назаем, Тори, ама никога.

Сенди намери фотоапарата.

— Тук е заедно с очилата ти за слънце. Искаш ли да ти го изпратя?

— Очилата ми! Господи, тя е взела и тях. Не можеш да ги изпратиш по пощата. Госпожа Чанинг там ли е?

— Не, излязла е, като че ли отиде на фризьор или бог знае къде. В края на седмицата в лятната къща ще дават вечеря за много гости.

— И татко ли го няма?

— Не, разбира се. Той почти не се мярка тук. Забравих вече как изглежда. Съсипва се от работа, бедният.

— Добре. Ще намина към обяд, Сенди.

— Чудесно.

Тя взе такси от офиса си. Когато пристигна, изтича нагоре по стълбите и Сенди ѝ отвори.

— Ето ги. Намерих ти и една фланелка, за която питаше миналия път. Тори беше взела и нея.

— Кучка. Благодаря. Много ти благодаря. Как си, Сенди?

— Добре. Ще пийнеш ли набързо едно кафе?

— Ами... да, защо не? След като си сигурна, че втората ми майка няма да се появи изведнъж.

— Няма. Ще се върне много по-късно, а утре ще замине за къщата в провинцията. И аз ще отида, за да ѝ помогна с подреждането на цветята и всичко останало. Трябва да направя и пудинги за вечерята.

Иска прекалено много от мен. Мисля, че грижата за една къща ми стига.

— Така е. Нали имат там готвачка?

— Да, но според мен не я бива много. Обикновено викат друга за по-специални случаи, но тя е заминала. А и госпожа Чанинг много умее да ласкае. „О, Сенди, това е направо чудесно, много ти благодаря“ или „О, Сенди, не знам какво бих правила без теб.“ Всичко това е много добре, но никога не ѝ идва наум да ми плати за извънредния труд.

— Ти като че ли не я одобряваш много, а Сенди? — попита небрежно Кирстен.

— А, не е чак толкова лоша, но не мисли за хората и е много взискателна. Напоследък стана по-лошо. Скара ми се, че съм давала сладкиши на Джек, побесня, че не съм ѝ взела дрехите от химическото чистене, а не ми каза, че ѝ трябва спешно. „На вечерята трябва да съм с червената рокля, Сенди, и толкова. Трябва да намериш начин да я вземеш.“

— Глупава крава — ядоса се Кирстен. Знаеше, че не беше много разумно да хули Франческа пред някой, който работи за нея и на когото тя не допада много, но не можа да се стърпи. — Защо не си вземе сама дрехите от химическото? Едва ли е чак толкова заета. Освен това има бавачка на разположение.

— Напротив, ще се изненадаш — каза Сенди. Стана, взе кафеника и отново напълни чашата на Кирстен.

— А, знам за скапаната ѝ благотворителна дейност и това, че ходи по вечери и обеда. Голямата работа.

— Нямах предвид само това.

Нещо в тона ѝ привлече вниманието на Кирстен. Тя погледна рязко към Сенди.

— А какво имаш предвид?

— Е, нищо особено. Отдели доста време, за да посещава Лайъм в болницата.

— Лайъм! Франческа е посещавала Лайъм в болницата?

— Да, два-три пъти седмично.

— Господи! А баща ми какво казва по въпроса?

— Мисля, че той не знае — отвърна небрежно Сенди. — Със сигурност не знае, че тя ходеше там толкова често.

— Колко невероятно!

— Да. — Тя замълча и погледна Кирстен, а после каза: — Онзи ден той беше тук.

— Лайъм! Тук? Ти се шегуваш.

— Не, той беше тук.

— А баща ми?

— Не, баща ти не беше. Беше в чужбина. Бяха тук сами. Точно си тръгваше, когато се появих иззад ъгъла. Изпращаха си въздушни целувки. Бяха пили и шампанско, защото намерих празната бутилка в кухнята.

— Боже господи! — изуми се Кирстен. Това беше най-интересното и невероятно нещо, което беше чувала напоследък. Лайъм, който така ненавиждаше Франческа и който никога не ѝ говореше, е идвал в къщата, за да се срещне насаме с нея. Колко странно. Какво ставаше? Разбира се, разбира се, че не... Не може да бъде. Това е немислимо. Изведнъж осъзна, че колкото и да е интригуващо, дори и според собствената ѝ преценка бяха отишли твърде далеч. Стана.

— Сенди, трябва да тръгвам. Ще ми извикаш ли такси? Сложи го на сметката, никой няма да забележи.

— Разбира се.

През целия път до работата, а и през целия следобед тя отново и отново се връщаше към този необикновен разговор, опитваше се да намери някакво логично обяснение, питаше се дали нещата можеха да се обяснят с това, което според Сенди беше съвсем очевидно, и непрекъснато си повтаряше, че не можеше да е вярно. Просто не можеше. А би ли могло да бъде?

Бард се обади по телефона на Франческа в четвъртък късно следобед, за да ѝ каже, че ще се забави в Ню Йорк и няма да може да се прибере в Лондон до понеделник.

— Но, Бард, в неделя в Стайлингс ще даваме вечеря, на която ще присъстват най-вече твои познати от банките. Как бих могла...

— За бога, Франческа, няма да тичам презглава заради някаква глупава вечеря. Не можеш ли да ги забавляваш сама? Те и без това биха предпочели да разговарят с теб.

— Но...

— Франческа, моля те. Наистина не мога да си хабя времето за такива неща. Ще остана в Ню Йорк до неделя, а след това ще взема самолета за Мюнхен. Вземи номерата на телефоните от Марша. Всичко наред ли е?

— Да, наред е — отвърна Франческа. — Абсолютно. Не се безпокой за нас, Бард. Довиждане.

Тя затвори телефона. Беше прекалено ядосана, за да се натъжи. Няколко часа по-късно си спомни за съобщението на Морийн Хопкинс. Не искаше да си навлече гнева му, като се опита да му го предаде. И без това едва ли е за нещо важно.

Морийн Хопкинс държеше студената ръка на съпруга си и го уверяваше, че е постъпила точно както я беше помолил.

— Казах му, че си болен, къде се намираш и че искаш да разговаряш с него — увери го тя. — Така че няма защо да се безпокоиш.

— Лично ли разговаря с него?

Морийн се поколеба. Знаеше, че ако Клайв разбере, че неговото важно съобщение е било предадено на телефонния секретар, щеше отново да се притесни, а нямаше никакво съмнение, че господин Чанинг ще го получи. Телефонният секретар й беше казал, че Бард и Франческа Чанинг ще се върнат по-късно през деня.

— Да — каза твърдо тя. — Да, говорих с него. Беше много мил и много съжалява.

— Но ще дойде ли да ме види, или ще се обади по телефона?

— Няма да идва, обаче съм сигурна, че ще ти се обади. Моля те, Клайв, не се безпокой повече. Предадох съобщението ти на господин Чанинг точно както ми нареди.

Грей реши да отиде в Джърси^[1]. Ако Ферърс се окажеше прав, а това беше твърде вероятно, и холдингът „Чанинг“ изкупуваше сам акциите си, за да поддържа цената им, тогава двете фирми, които ги бяха купили, вероятно бяха свързани помежду си. Неговият главен

редактор Дейвид Гътрай категорично му беше отказал командировка на Каймановите острови.

— Само пътните струват две хиляди долара, Грей. Да не мислиш, че този вестник е благотворително дружество! — Но макар и със сумтене му разреши командировка до остров Джърси. — Гледай на всяка цена да я оправдаеш, Таунсенд. Последната инвестиция, която направих за твоя приумица, се оказа пълен провал. Не съм забравил.

— Ще се постарая — обеща Грей, като се надяваше да е толкова уверен, колкото се представяше. Беше поискал да тръгне веднага, но вече беше четвъртък следобед и ако Ферърс се окажеше прав, холдингът „Чанинг“ сигурно щеше да се издъни, а активността около тази новина щеше да бъде голяма и той трябваше да е в Лондон. Щеше да се наложи да говори със Сам, с Алън Ферърс и приятелите му, щеше да се опита, въпреки че вероятно щеше да е безполезно, да се свърже със самия Бард. Щеше да опита с всичките — Барбър, Франческа... можеше да я завари неподготвена, Кирстен... тя можеше да му каже някой любопитен малък детайл. На този етап всеки цитат щеше да е от полза и можеше да се окаже ценен. А дотогава трябваше да чака. Тази вечер се почувства напрегнат, почти изнервен. Пи твърде много вино, легна си рано и започна да сънува мрачни сънища. Сънуваше огромни грозни сгради, извисяващи се над сиви градски улици. Сънуваше, че кара кола по пътища, които му бяха непознати, че чака безкрайно по разни летища самолети, които не пристигаха. После му се яви Бриони. Стоеше много далеч от него, усмихваше му се, но той не можеше да я стигне. Най-после успя, взе ръката ѝ, привлече я към себе си, но се оказа, че това изобщо не е Бриони, а една висока стара жена с побеляла коса, облечена цялата в черно, която вдигна ръце, за да го отблъсне.

Той се събуди разтреперан и облян в пот. Беше едва четири часът и още не се беше съмнало. Реши, че няма смисъл да остава в леглото, облече се, качи се на велосипеда си и се отправи на дълга разходка към Съри. На връщане мина по моста „Албърт“ и докато гледаше как водите на Темза проблясват на слънцето, си мислеше, че Лондон не е по-малко красив от Париж. В този момент мобифонът иззвъня. Беше Алън Ферърс.

— Време е да го затегнеш, момчето ми — каза той.

— Да затегна какво? — попита, недоумявайки, Грей.

— Колана си. Ще излитаме. И наблюдавай екраните. Всеки момент може да стане нещо много интересно. Казвам може, имай го предвид. Пак ще се чуем.

Грей веднага забрави за красотите на Лондон, за Бриони, дори за Клайв Хопкинс и натисна педалите. Започна да се провира сред гъстия поток от коли по крайбрежния булевард. Цялото му внимание бе съсредоточено върху мисълта как по-скоро да стигне до редакцията, без да изложи на опасност живота си. Знаеше какво означава това телефонно обаждане. Атаката срещу „Чанинг“ започваше.

---

[1] Остров в Ламанша, на който много фирми имат дъщерни компании. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 20

Рейчъл затвори телефона след дълъг и напрегнат разговор с игуменката. Реши, че каквито и сложности да имаше, а те сигурно щяха да бъдат значителни, се налагаше да говори лично с Бард. Тя знаеше, че през целия уикенд беше отсъствал, че Франческа, която с преднамерено сдържан глас я беше уведомила за това, дори още не го беше виждала, че той беше пропуснал една вечеря, която я беше помолил да организира в Стайлингс, че беше ходил първо в Ню Йорк, а след това в Мюнхен и се беше върнал късно предишната вечер и все още не се беше появявал вкъщи.

Рейчъл се боеше от задачата си, от разговора с него, от това, че трябваше да го безпокои. Освен всичко друго той сигурно щеше да се държи враждебно с нея, защото беше усложнила и без това трудните му отношения с Франческа и беше очевидно, че в работата си има ужасни неприятности. Когато набираше номера на корпорацията „Чанинг“, тя видя един брой на „Дейли Телеграф“, озаглавен: „Настъпва ли краят на «Чанинг»?“ През целия уикенд вестниците бяха пълни с тази тема. Описваха как акциите му бяха спаднали до рекордно ниско равнище, как беше водил тежки преговори с банкерите си, беше срещнала и оценки колко му струва неговата перла в строителството — „Коронет Уорф“ в Доклендс. Ставаше въпрос за много милиони. Прочете също мрачни прогнози за времето, което ще му трябва да възстанови загубите си, и то се изчисляваше едва ли не на стотици години. На няколко места срещна и твърдия отказ на Бард да коментира случилото се, както и няколко по-дълги цитата от Пийт Барбър, който признаваше, че имат известни затруднения, но че той счита за напълно възможно компанията да бъде спасена. Беше чела и няколко компетентно написани статии от финансови експерти, включително и една от очарователния млад мъж, когото беше срещнала на погребението на Дъглас Буут. В тях се обясняваше, че вероятността за спасение е не само изключително малка, но не се допускаше и възможността за някакво чудо след падането на цената на

акциите и тяхната паническа разпродажба и астрономическите цифри на плащанията по неустойките. В сметката се слагаше и загубата на доверие от страна на банкерите и на притежателите на акции. Но въпреки всичко това там, в Девън, беше нейната малка беззащитна колония, която очакваше помощта ѝ, а тамошната банка — гаранциите ѝ. Въпреки всичко тя трябваше да се опита да говори с него, дори и само за да бъде в състояние да каже на игуменката, че цялата работа се е провалила. Трябваше да бъде абсолютно сигурна в това.

Марша вдигна телефона.

— Кабинетът на господин Чанинг. — Гласът ѝ звучеше твърде нормално.

— Госпожо Грейнджър, извинете, че ви безпокоя, но е много спешно. Мога ли да ви помоля да попитате господин Чанинг дали би могъл да ми отдели буквално две минути? Разбирам, че моментът не е подходящ, но... Да, да, ще почакам. Благодаря.

Сам по себе си този факт беше необикновен. Марша просто ѝ каза да почака. Не се впусна в поредица от предупреждения от рода, че е много малко вероятно той да говори с нея, или укори от сорта: „Не знам дали си давате сметка колко е зает г-н Чанинг“, или пък направо обезсърчителни отговори като: „Опасявам се, че тази сутрин дава предимство само на разговорите от изключителна важност.“ Още по-невероятното беше, че тя се върна и каза:

— Свързвам ви, госпожо Дънкън-Браун.

Рейчъл не го очакваше и не се беше подготвила какво да каже. Тя бутна настрани вестника и си нагласи очилата. Беше ѝ много трудно да говори смислено, когато не можеше да вижда. След това каза, проклинайки нервността в гласа си:

— Бард, много се извинявам, че те безпокоя в такъв очевидно труден момент, но...

— Няма нищо, Рейчъл. Проблем ли има?

— Става дума само за... Просто трябва да знам какво да отговоря на банката.

— На банката? — Той беше озадачен, сякаш тази дума не му говореше нищо и беше нещо съвсем далечно за него.

— Да — отвърна тя, объркана от реакцията му, — банката, която се занимава с манастира.

— А, тази банка ли? Виж какво, Рейчъл, по-добре да дойдеш тук, за да поговорим.

— Какво? Сега ли? — Тя погледна часовника си. Беше два часът. Как би могъл Бард да има време за разговор с нея в два часа следобед? — Да, добре, Бард, чудесно.

Взе такси, разбирайки, че извънредните разходи са напълно оправдани. Когато пристигна в „Чанинг хаус“, Хю я поздрави и уведоми Бард по телефона. Каза ѝ да се качи горе, в кабинета на Марша. Всичко изглеждаше абсолютно нормално. Може би просто имаха един спокоен ден.

Рейчъл се изкачи бавно и предпазливо по излъсканите стъпала и почука леко на вратата на Марша. Тя ѝ каза да влезе, стана и любезно я поздрави. Марша също изглеждаше съвсем нормално. Беше спокойна, внушителна и безупречна както винаги.

— Добър ден, госпожо Дънкън-Браун. Господин Чанинг ще ви приеме всеки момент.

Това също беше необичайно. При нормални обстоятелства тя винаги казваше на посетителите, с изключение на Еди Джордж, че ще трябва да ги помоли да почакаат, добавяйки за онези, които имаха неблагоприятното да попитат, че няма представа колко ще продължи това. Рейчъл седна и ѝ се усмихна.

— Как сте, госпожо Грейнджър?

— Много добре, благодаря. — Тя се обърна към компютъра, давайки ясно на Рейчъл да разбере, че не е препоръчително да прекъсва работата ѝ. Рейчъл взе един брой на „Уолстрийт Джърнъл“. Беше любимият ѝ вестник само заради външния си вид. Приличаше ѝ на „Таймс“, когато той беше истински вестник.

Тъкмо зачете първата статия на тема реформите на Клинтън, когато вратата на кабинета на Бард се отвори и от там излезе Сам Илингвурт. Усмихна се смело на Рейчъл, поздрави я, но гласът ѝ прозвуча странно, като че ли беше плакала. „Господи, Рейчъл, изглежда, че нещата са по-зле, отколкото предполагаш.“

— Добър ден, Рейчъл. Влизай.

Бард стоеше на вратата, изглеждаше ужасно. Лицето му беше бяло като платно, очите — мътни, а той самият прегърбен и отпуснат. Беше без сако и бялата му риза беше разкопчана, а вратовръзката — разхлабена. Тя с изненада установи, че всичко у него беше някак

отпуснато, дори кожата на лицето му. Под черните му очи имаше торбички, а ръцете, които обикновено протягаше, за да я посрещне, висяха безпомощно отстрани.

— Здравей, Бард. — Тя го целуна леко. Миришеше силно на уиски. „Странно — помисли си Рейчъл. — Бард никога не пиеше през деня. Това беше едно от най-стриктните му правила.“

— Здравей, Рейчъл. Марша, донеси ни чай.

— Да, разбира се, господин Чанинг.

Тя го последва в кабинета, а той затвори вратата.

— Бард, всичко наред ли е?

— Не — отвърна той мрачно, — не е. Точно обратното, страхувам се, че няма да мога да ти помогна, поне със сигурност в близкото бъдеще. — Той изглеждаше толкова ужасно. Имаше и нещо друго — като че ли се срамуваше.

Рейчъл вече почти не мислеше за проекта си.

— Не се безпокой за това — каза му тя. — Все ще се оправим някак. Кажи ми какво се случи, Бард. Искам да знам.

— Всичко свърши — отвърна той с изненадващо бодър глас. — Всички репортери и коментатори бяха прави както винаги или поне в повечето случаи. Нашият най-голям банкер, една шведска банка, спря заема ни. Същото направи и тукашната „Метюънс“, а това означава, че другите ще ги последват. Това пък на свой ред означава краят на корпорацията „Чанинг“.

— Но те не могат да те изоставят по такъв начин! Трябва да ти дадат време да се справиш...

— Дадоха ми — каза той уморено. — Дадоха ми месеци, държаха се много коректно, всъщност бяха много добри към мен. Не ги обвинявам. Доскоро дори си мислех, че може да си стъпя на краката. Разсрочиха плащанията по лихвите, разсрочиха и самия заем, бяха взети всички конструктивни мерки, но това, естествено, се разчу и се отрази върху цената на акциите ни. Всичко тръгна с главата надолу. Започнахме да вливаме пари в брой, както се казва, лихвите на заема за „Коронет Уорф“ станаха безбожно високи. Мисля, че никога нямаше да можем да ги изплатим. И така днес, по-точно тази сутрин, банките спряха заемите ни. Квесторите ще бъдат тук всеки момент. Корпорацията „Чанинг“ предаде богу дух, Рейчъл. Вече не мога да направя нищо.

Той млъкна. Марша влезе с подноса с чая. Рейчъл я погледна и се усмихна смутено.

— Благодаря, Марша — каза той, — остави го там. Дай ми, моля ти се, и една чиста чаша. Рейчъл, искаш ли малко уиски?

— Не, благодаря.

Марша с явно неодобрение взе една чиста чаша от бюфета до камината и му я подаде.

— Желаете ли нещо друго, господин Чанинг?

— Не, благодаря ти. И не искам никой да ни безпокои.

— Не, разбира се. Освен... — Гласът ѝ затихна дискретно.

— Да, разбира се, ако дойдат, кажи ми. — Той се усмихна мрачно на Рейчъл: — Квесторите.

— Аха.

Напълни чашата си и се загледа мрачно в нея.

Рейчъл взе чашата с чай.

— Виж какво, Бард, ако предпочиташ, аз...

— В момента имам нужда точно от това — каза той. — Хубаво е да си поприказваме.

— Къде е Франческа? — попита тя. Не може да се сдържи, чувстваше, че дъщеря ѝ би трябвало да бъде тук, да прави това, което самата тя правеше, да го успокои, да му прави компания.

— Тя е все още в Стайлингс. Трябваше да бъде там този уикенд за някаква идиотска вечеря, която я бях накарал да организира, но не отидох. Естествено, заради това, което се случи. Но мисля, че не съм човекът, с когото би искала да бъде в момента.

— Тя трябва да е тук — каза Рейчъл, засрамена внезапно заради Франческа, засрамена, че тя е толкова егоцентрична и неспособна да види, че Бард има нужда от нея, че колкото и да се чувства засегната заради онази вечеря, заради Мери, Ирландия и т.н., неща, за които тя обвиняваше Бард, за момента трябваше да ги остави настрана.

— Да, може би. Напоследък с нея много не си говорим, както знаеш. — В гласа му се чувстваше безразличие.

— Бард, съжалявам за приноса ми в това отношение, много съжалявам.

— Няма нищо. Както и да е, това ме връща към мисълта за манастира...

— Бард, моля те, не се безпокой за това. То е най-малкото, за което си заслужава да се тревожиш в момента. Мога ли да направя нещо за теб? Каквото и да е?

— Да — отвърна той, — просто остани тук. Остани с мен, прави ми компания още няколко минути. Не мога да понеса да съм сам с всичко това. — Той зарови масивната си глава в ръцете си. Гласът му беше приглушен. — Господи, можех...

Рейчъл го гледаше изумена и безпомощна.

— Бард, Бард, съжалявам, толкова много съжалявам.

— Благодаря ти — каза той с нескрита болка в гласа. — Радвам се само, че Дъги не е тук. Това щеше да му разбие сърцето. — Той я погледна и тя видя в очите му сълзи, една се отрони бавно по бузата му. — Изгубихме толкова години и хвърлихме толкова сили и инвестиции, Рейчъл, а аз провалих всичко със своята арогантност и с лошата си преценка. Мислех, че мога да вървя по водата, без да потъна. Как съм могъл да бъда толкова глупав?

— Всички бъркаме понякога — успокои го тя, като мислеше за своите грешки, особено за тези напоследък. — Всички правим грешки. Ти просто си имал възможност да ги правиш в по-голям мащаб.

— Да, знам. Но не става въпрос само за мен, а и за останалите — Марша, Пийт, Сам, Чарли. Подведох всичките. Тъп, скапан, арогантен идиот. Аз...

Рейчъл се изправи, отиде при него, без изобщо да се замисли какво върши, и сложи внимателно ръце на раменете му. Той я погледна стреснат, явно засрамен и почувствал се неловко, а след това внезапно обгърна кръста ѝ с ръце и зарови глава в нея. Тя стоеше така, галеше косата му и му говореше тихо и успокояващо, като на дете. И тогава чу вратата да се отваря, чу гласа на Марша и нечий друг, сякаш от много далеч, погледна и се взря право в очите на Франческа.

ГЛАВА 21

— Сядай и престани да нервничиш — скара му се Джес. — Знаеш, че не обичам някой да ми нервничи. Ако положиш усилие да не го показваш, наистина ще се успокоиш.

Бард ѝ хвърли гневен поглед.

— Нямам желание да се успокоявам. Това не е ситуация, която трябва да се приема спокойно.

— А как трябва да се приема тогава? Като станеш за смях и изпаднеш в истерия ли? Или като разстроиш всички около теб? Каква ще е ползата от това?

— Никого не разстройвам — отвърна много бавно Бард. — Е, поне не директно.

— Не си се държал добре с Франческа.

— Франческа е тази, която не се държи добре с мен. А ти от къде знаеш, да не би да е разговаряла с теб?

— Да, разговаря, но не и по начина, по който си мислиш, и то само защото аз ѝ се обадох по телефона и я помолих да дойде да ме види, ако желае. Тя каза, че не би могла да го стори в момента. Личи си, че вече едва издържа. Не знае какво да направи, за да ти помогне, а много ѝ се иска. Освен това има нещо, което много я е натъжило. Не знам какво е.

— Би могла да поговори с мен за това — каза по-спокойно Бард.

— Исамбард. Познавам те много по-отдавна, отколкото Франческа, и знам колко е трудно да те накара човек да говориш за каквото и да било, когато ти самият не желаеш.

— Но аз искам.

— Не, не искаш. Не искаш да говориш. Искаш само хората да те слушат. Това е нещо съвсем различно. Ти трябва да се опиташ да я изслушаш.

— Мамо...

— Исамбард, моля те. — Изразът на старческото ѝ лице стана по-мек. — Умолявам те, недей да страниш от Франческа. Не рискувай

да загубиш и нея. Тя е такава чудесна жена. Може много да ти помогне, ако ѝ позволиш.

Той запази мълчание, явно мъчейки се да сдържи яда си и да се престори, че поне я слуша. Накрая каза:

— Е добре, обещавам. Мамо, нямаш ли малко уиски в тази къща?

— Не. Ще ти направя силен чай, който ще ти се отрази много по-добре. Няма полза да търсиш отговора на нещата в бутилката. Така постъпи бедната Пати. Мислех, че си извадил поука от нейния случай.

Бард я погледна ядосан. Изведнъж от джоба му се чу пронизителен звук. Беше мобифонът.

— Да? — каза той, след като го извади. — Не. Да, разбира се, че знам. Това е очевидно. Боже господи, би било много по-просто, ако ме пуснеха там. Това са абсолютни глупости. Да, добре, обади се на Пийт. Не, не съм. Не. Никой от тях. Гадните му вампири.

Той изключи рязко телефона и го стовари върху масата.

— Кой беше?

— Мери Форбс, секретарката на Чарли Прентис. Една от малкото щастливки, на които бе разрешено да присъстват.

— Ти се държа много грубо с нея — смъмри го Джес. — Тя няма никаква вина. Мисля, че трябва да ѝ се обадиш и да се извиниш.

— Мамо, престани, моля те. Имам много по-важни неща да правя, отколкото да водя тъпи разговори по телефона с разни секретарки.

— Исамбард, жената може да загуби работата си за това, което се случи. Можеш поне да се държиш любезно с нея.

Настъпи мълчание. После той каза:

— Да, права си. Ще ѝ се обадя по-късно. Не ме гледай така, кълна се, че ще го направя.

— Добре. А сега искам да разбера защо не ти разрешават да присъстваш. Какво става?

— О, господи, не знам.

Тя вдигна очи от чашата с чая. Погледна го по-меко, но с известно безпокойство.

— Не си направил нещо лошо, нали, Исамбард?

— Какво? Разбира се, че не съм направил нищо лошо, да го вземат дяволите.

— Моля те да престанеш да ругаеш. Обясни ми какво става в „Чанинг хаус“.

Той въздъхна, явно полагайки усилие да запази спокойствие и да не бъде груб.

— Служебните счетоводители правят опис на всичко, проверяват всички документи. Всички налични средства, всички заеми. Трябва да се опитат да спасят това, което е останало, за да върнат каквото могат на кредиторите.

— И те не искат ти да участваш в това? Защо не?

— Такава е процедурата. Сега там има само символичен персонал, посочен от тях. Не ме питай как става това. Има един от по-висшите началници и това е Чарли, един по-млад служител, който в случая е младият Оливър. Той им помага. Прави фотокопия и така нататък, има и един наблюдател...

— Питър Барбър не присъства ли?

— Не — отвърна рязко той. — Пийт не присъства.

— Това ми изглежда много странно. Той е запознат с финансовите въпроси на компанията повече от всеки друг.

— Мамо, изобщо не е странно.

— Не е нужно да викаш.

— Не викам.

— Викаш, Исамбард. Искам да знам и нещо друго. Означава ли това лично разорение за теб?

— Би могло и дотам да се стигне. Не знам.

— Защо не знаеш?

— Не те разбрах?

— Исамбард, но това е много важно. Или си отговорен за дълговете на компанията, или не си. Предполагам, че си или по-скоро би трябвало да бъдеш.

— Благодаря.

— Ако аз бях някой дребен притежател на акции в корпорацията „Чанинг“ — каза тя твърдо — и съм загубила спестяванията си, а те виждам да продължаваш да живееш в грамадната си къща и да караш голямата си кола, щях да изпитам желание да ти запрата някоя тухла в прозореца.

Бард я погледна изненадан, а лицето му почервения. После по-спокойно каза:

— Да, разбира се, повечето от имуществото ми ще отиде за погасяване на дълговете. Но има много неща, които трябва да се разграничават. Има разни сметки в банки за децата и така нататък. Може и да спасим нещо.

— Е, ако е малко, ще бъде справедливо — каза Джес. — А ти какво ще правиш сега, докато се ровят из документацията ти?

— Няма много нещо за правене. Не знам... О, господи. — Беше отново мобифонът. — Да? Не, няма да давам изявления за пресата. Не, не никакви изключения, ако ще да е и за самия Мърдок. Кажете им да вървят да си играят с... — той погледна към Джес — да си играят с компютрите. А, Мери, не исках да бъда груб предишния път. Съжалявам.

Той изключи мобифона и погледна майка си.

— Доволна ли си?

— Чувала съм и по-добри извинения, но и това е нещо. Между другото, миналата седмица разговарях с един много приятен журналист. Не всички са лоши. Беше тук за обяд.

Бард я погледна, а лицето му изведнъж стана мъртвешки бледо.

— Какво си направила? Какви ги приказваш?

— При мен дойде на обяд един много приятен журналист — отвърна търпеливо тя. — Не се безпокой, не сме говорили за теб. Интересуваше се от политика, от по-ранни времена и от дейността ми.

— Журналист! Тук е идвал журналист. Кой, по дяволите, е той и защо е идвал...

— Беше от „Нюз он Сънди“. Сигурно ти е известен, много добър вестник. Кирстен го уреди.

— Кирстен! Кирстен ти уредила среща с журналист? Как му беше името? За бога, мамо, нямаш ли малко мозък в главата?

— Недей да ругаеш. Беше приятел на Кирстен. Всъщност ѝ помогна да си намери работа. Много ми допадна. Казва се Таунсенд. Беше на погребението на Дъглас. Изглежда, че са се познавали добре, а също и с Тереза.

— Ах, да — каза Бард замислен. — Господин Таунсенд. Явно се справя добре, след като се е вмъкнал в семейството ми.

— Говориш абсурдни неща.

— Не говоря абсурдни неща. Точно това е направил. Не го харесвам и му нямам доверие. И как е посмяла Кирстен да ти урежда

среща с него? Това момиче ще се научи ли на нещо някога? Трябваше да си е взела добра поука, след това, което аз... тя...

— Исамбард, престани. Ставаш смешен. Господин Таунсенд е един много приятен млад човек и работи за много авторитетен вестник. Пише статия за Социалистическата партия или по-скоро за това, което беше Социалистическа партия. Внимавах много да не говоря нищо за корпорацията „Чанинг“, а и той ме увери, че това не го интересува.

— Да бе, как пък не — каза Бард. — Не мога да повярвам, че си го направила, че двете сте могли да го сторите след последното шиб... фиаско. Как се е осмелила Кирстен да ми направи такова нещо, как се е осмелила?

— Кирстен не ти е сторила нищо — каза Джес. — А сега си изпий чая и се успокой. В къщата си правя това, което си поискам, Исамбард. Знам, че си свикнал да казваш на много хора какво да правят, и е много жалко, че са ти го позволявали. Аз обаче няма да ти разреша. Както и да е. По-добре ще е да се вземеш в ръце. Във фурната има телешко задушено и искам да се нахраниш солидно. Ще се почувстваш по-добре. И не желая да се сърдиш на Кирстен за това, че е уредила идването на господин Таунсенд тук.

— За бога — каза Бард, — не мога да се сърдя на Кирстен, както ти се изрази, по простата причина, че вече съм ѝ дяволски сърдит.

— Искам да кажа да не започнеш да ѝ крещиш, защото няма причина. Чуваш ли ме какво ти говоря?

— Да, чувам те — отвърна Бард, като се мъчеше да запази спокойствие.

Без да знае точно защо, Франческа се чувства изплашена. Всъщност главната причина ѝ беше известна — че Бард имаше сериозни финансови неприятности и вероятно щеше да бъде обявен фалит на компанията. Но това като че ли не обясняваше напълно нещата или поне не обясняваше обхваналия я страх, който я накара да се събуди в два часа сутринта и не ѝ позволи да заспи отново. Този страх я преследваше където и да отиде: в колата, на масата, при всяко иззвъняване на телефона, всяко почукване на вратата. Всъщност банкрутът не я притесняваше чак толкова. Беше виждала подобно

нещо и преди — на собствения ѝ баща, знаеше какво е най-лошото, което може да се очаква от него, и то не ѝ изглеждаше чак толкова ужасно. Разбира се, тя си даваше сметка, че едно е да не го мисли за толкова страшно, когато все още живее в голямата си къща и дори в няколко къщи и има кой да се грижи за нея и за децата, за всяка нейна физическа нужда, а съвсем друго — да се окаже на улицата или ако има късмет — в някоя малка къщичка, и то в съвсем различен от този квартал. Въпреки това обаче тя пак чувстваше, че лесно би могла да се справи с такова нещо. Парите на Бард никога не я бяха интересували. Тя ги използваше, радваше се на удоволствията, които можеше да си достави с тях, красивите неща, които можеше да си купи, пътуванията в чужбина, това, че ѝ спестяваха малките неприятни неща от ежедневието, като например да чака на автобусните спирки в дъжда, сама да си чисти къщата, непрекъснато да следи банковата си сметка и понякога с много усилия да успява да не излезе на червено, но лесно и без голямо съжаление би се лишила от тях. „Всъщност съвсем лесно“, помисли си Франческа, докато лежеше будна и се въртеше ту на едната, ту на другата страна, стига да можеше заедно с тези неприятности да се върне към стария си начин на живот. Знаеше твърде добре какво е да си много богат и както се твърди в най-добрите поучителни приказки, богатството не ѝ донесе истинско щастие.

Не, страхът ѝ не се дължеше на опасността от банкрут. Причината беше по-скоро в чувството ѝ за самота, изолация, за това, че е пренебрегната, че Бард вече гледа на нея като на нещо безполезно и без важно значение за живота му. Сцената в кабинета му, когато завари майка си да го утешава явно защото в продължение на седмици я чувстваше по-близка от самата нея, дълбоко я засегна. Почувства се унижена и засрамена. А сега ѝ стана още по-зле, като си спомни какво се случи след това. Тя крещя на майка си по стълбите, нареди ѝ да я остави сама, в продължение на 24 часа отказа да отговаря на телефонните ѝ обаждания. След това отиде при нея, разплакана, много разстроена и дълбоко потисната, да се извини. Каза ѝ, че Рейчъл само е сторила онова, което самата тя би трябвало да направи, а майка ѝ, естествено, се държа великодушно, с нежност и разбиране. Но въпреки това Франческа продължаваше да си дава сметка, че постъпва зле, и когато същата вечер Бард се прибра късно вкъщи, изтощен до краен

предел, и не отиде при нея, а легна в стаята си, тя остана да лежи будна, да се взира в тъмното, като се опитваше да събере смелост и да отиде при него, да му каже, че съжалява, и да го попита как би могла да му помогне. Но той беше заспал веднага и хъркаше, защото беше пиян, а на масата до леглото му имаше полупразна бутилка уиски.

Сутринта излезе много рано, без да ѝ каже нито дума, и се върна след два часа унижен и сломен, защото не го бяха пуснали в „Чанинг хаус“. Тя нямаше сили да срещне погледа му, когато той ѝ го каза, толкова очевиден беше срамът, който той изпитваше, позорът, с който се беше покрил, превръщането му от легендата Бард Чанинг в един простосмъртен, сгромолясването му от успеха към падението, от човека, който можеше да върви по водата, в един удавник. А той погрешно беше изтълкувал това, че тя не го гледа, беше ѝ обърнал гръб и беше излязъл от стаята и от къщата. Чу го как пали колата и потегля нанякъде. Много по-късно, когато се върна, Франческа се опита да му обясни и да му се извини, но той го прие само като нещо формално, като някакъв неубедителен опит да прикрие упрека и дори презрението си към него. Оттогава те почти не си бяха говорили. Той ходеше из къщата като огромен неспокоен призрак, влизаше от стая в стая, непрекъснато тичаше до телефона, винаги бързаше и никога нямаше време за нея. След два дни пристигна Марша и прекара няколко дълги часа, заключена с него в кабинета му. Както винаги тя се държеше любезно, но студено с Франческа. И на нея не ѝ беше разрешено да влиза в „Чанинг хаус“.

Тази забрана също беше една от причините за страха на Франческа. В нея имаше нещо неясно, тъмно, дори малко познато. Бард ѝ беше обяснил набързо как стоят нещата, а Пийт Барбър, на когото също не се разрешаваше да влиза в сградата, ѝ го бе разяснил малко по-любезно, когато тя го бе попитала. Беше ѝ казал, че това е нещо обичайно в подобни случаи, че се вземат предпазни мерки директорите на фирмите да не се опитат да прикрият нещо, някои документи, или да скрият пари и други подобни неща. Пийт ѝ го беше казал с измъчена усмивка, но безпокойството ѝ не намаля, а дори се засили. Какво ли щяха да открият там тези хора, които се ровеха в тайните на компанията, какво търсеха и какво би могло да има? В ушите ѝ продължаваха да отекват думите на Тери, казани в нейната кухня след погребението, когато тя съвсем очевидно ѝ намекна, че знае

нещо за Бард, нещо опасно. „Дойде време да хвърлим ръкавиците, Франческа.“ Какво ли бе искала да каже? Какво знаеше? Имаше ли то връзка с всичко това? После, вече свикнала в продължение на месеци да се успокоява сама и да потиска страховете и паниката си, тя си каза, че всичко е нормално, че би трябвало да го очаква, защото Тери е била прекалено възбудена и изнервена и затова е казала тези безсмислици, а това, което ставаше в момента, както ѝ бе обяснил Пийт, е обичайна процедура, нещо, което при създалите се обстоятелства трябваше да бъде направено.

Освен това се чувстваше и самотна. Телефонът ѝ мълчеше, хората очевидно се чувстваха неловко, повечето от тях не знаеха какво да кажат. Обади се няколко от най-близките ѝ приятелки и твърде нескоропосано изразиха съчувствието си. Миранда Скот например беше чудесна. Обади ѝ се няколко пъти, изведе я на обяд, шегуваше се, че ще трябва да се премести в барака от шперплат, накара я да се разсмее, но повечето просто я избягваха. Ако срещнеше някоя от тях в гимнастическия салон или в някой ресторант или пък се наложеше да се обади неочаквано на някого по телефона, те внимателно отбягваха темата, проявяваха необикновена, но фалшива словоохотливост, сякаш се беше разболяла от смъртоносна болест. Даде си сметка, че в повечето книги за етикецията и за отношенията в обществото не се посочва какво е подходящо да кажеш на някоя жена, чийто съпруг е фалирал и в момента е обект на разследване, въпреки че през последните няколко години това се беше случвало на повечето хора от техния кръг. Не беше нито престъпление, нито грях, а просто липса на късмет, и разбира се — на неумело ръководство. Тя си каза, че може би точно това стои в основата на неудобството — че хората мислеха Бард за глупак, некомпетентен, защото, ако не беше такъв, то нямаше да се случи. Каквато и да беше причината, тя чувстваше, че я отбягват и се отчуждават от нея. Страхуваше се, без да знае защо, и във връзка с Лайъм. Предполагаше, че и страхът ѝ се дължи на това да не би да се разбере нещо, въпреки че беше абсурдно. Казваше си: да се разбере какво? Няколко разговора, няколко посещения в болницата, един час, прекаран вкъщи, малко мимолетни, но невинни прегръдки — в това нямаше нищо лошо, нищо, за което можеха да я обвинят, освен, разбира се, за една малка нейна тайна. Въпреки това обаче, когато се

събуждаше посред нощ и не можеше да заспи, когато мислеше за Лайъм, изпитваше и страх.

„Скъпи татко,
Със съжаление прочетох във вестниците за проблемите ти. Сигурно се чувстваш много потиснат, но се надявам нещата да не са чак толкова сериозни. Какъв шок! Очевидно тези от пресата ти вгорчават живота. Надявам се да не е така и с притежателите на акции от фирмата ти!
Твой Лайъм“

Лайъм си помисли с усмивка, че удоволствието, което изпита, докато пишеше това писмо и накрая запечатана плика, беше почти, ако не и изцяло, подобно на оргазъм. Наслаждаваше се на мисълта, че натриха носа на баща му, че го бяха накарали да превие гръб, че беше се превърнал от гигант в най-обикновен простосмъртен, лишен от достойнство, от положение в обществото, от огромното си богатство и власт, беззащитен пред кредиторите си, повече просяк, отколкото благодетел, безполезен и импотентен — това определение вече накара Лайъм да отметне назад глава и да избухне в гръмогласен смях. Много отдавна не беше се чувствал толкова добре, толкова силен и уверен в себе си. Беше отмъстен възможно най-пълно за всичките тези години на обиди, незачитане и пренебрежение. Това, което беше изтърпял в миналото, правеше настоящето му особено приятно, а все още не беше получил и голямата си награда.

Откакто се разделиха на рождения ден на баща му, не беше успял да разговаря с Франческа. Тя не бе отговорила на нито едно от обажданията му, отсъстваше през целия уикенд и нито веднъж не вдигна телефона. Въпреки че беше твърде глупаво от нейна страна и тя го знаеше — той я беше излъгал, че Наоми отсъства, — му беше изпратила бележка, в която заявяваше, че не трябва повече да се срещат, благодареше му за всичко, което е бил за нея „в един труден момент“, и се беше подписала само „Франческа“. Не беше много, но все пак можеше да свърши добра работа.

А след новината за фалита на компанията всички канали за връзка бяха прекъснати и беше невъзможно да достигне до нея.

Накрая, в четвъртък следобед, той успя да поговори за малко със Сенди. Стори му се много възбудена и като че ли радостна от случилото се. Каза му, че господин Чанинг не е на себе си, че не може да направи нищо, че не му се разрешава да влиза в кабинета си. „Запечатали са го, Лайъм, той буквално няма достъп до него, стои в кабинета си вкъщи и само понякога се показва, за да крещи на Франческа, на мен и на децата“.

— А как е Франческа? — попита той.

— Разстроена, но тя не е с него. Те почти не си говорят. Утре бавачката отива с децата в Стайлингс, защото атмосферата явно не е подходяща за тях. Не е подходяща и за никого от нас. Барнаби отиде да спи при Кирстен, а аз мисля, че ще полудея.

— Бедната! — каза със съчувствие Лайъм. — И бедната госпожа Чанинг! Сигурно и на него му е много тежко. Няма смисъл да му изпращаш моите най-добри пожелания, Сенди, но можеш да ги предадеш на госпожа Чанинг, да ѝ предадеш моето съчувствие и обич, ако можеш да го направиш дискретно.

„Изпратих още едно малко котенце да се разхожда невинно между гълъбите“, помисли си той.

Цялата тази работа никак не харесваше на Оливър. По ред причини. Беше ужасно да гледа как това място се разпада. Свестни хора като Сам Илингуърт и Джийн Ривърс изчезнаха. На Питър Барбър не му разрешаваха да влиза, а това наистина беше странно. Ако властите искаха компанията да продължи да съществува и да разберат всичко за нея, как действа целият ѝ механизъм, в такъв случай Барбър беше човекът, който им трябваше тук.

— Искат само някакъв символичен персонал — му беше казал предпазливо той. — Да има представители на различните нива на управление. Освен това Чарли Прентис може да им обясни всичко, което биха искали да научат, не по-зле от мен.

— Не виждам как би могъл — отвърна Оливър. — Той не участва в текущата работа на компанията или...

— Е, те са много опитни — каза мрачно Барбър. — Мисля, че знаят какво да търсят. Казаха ми, че ще ме викат от време на време. Засега искат ти да останеш.

— Аз? Защо?

— Искат да има човек от този отдел. Ти ще им излезеш поевтино, отколкото аз — добави той и тъжно му се усмихна. — Освен това им трябва човек, който да им помага в техническата работа, да прави фотокопия и така нататък. Съжалявам, обаче поне ще ти плащат. Е, разбира се, ако стане нещо с кандидатстванията ти за други места...

— Все още няма нищо — каза Оливър, а после му стана мъчно за Барбър и добави: — Много съжалявам, господин Барбър, наистина много съжалявам.

— Благодаря ти, Оливър. Уверявам те, че и аз съжалявам за това, че не можем да продължим да работим заедно. Може би в някой друг живот...

— Да, може би.

Бяха изминали три дни в административни процедури. Той разпределяше някакви папки, когато един от счетоводителите влезе в стаята и му се усмихна. Беше твърде млад и единственият, който се държеше приятелски.

— Здравей, аз съм Джон Мартин.

— Здравсти. Казвам се Оливър Кларк. Всичко наред ли е?

— Да, разбира се. А при теб?

— Моля?

— Работиш тук от доста време и сигурно това е твърде мъчително за теб.

— Е, да, малко. Само че за мен това беше временна работа. Искам да изляза на частна практика.

— Да, много по-добре е. А как стана така, че постъпи на работа тук?

Оливър му разказа.

— Разбирам. Ти си син на Найджъл Кларк, който е участвал в основаването на копанията, нали?

— Да, така е. Само че той почина. Преди двадесет години.

— Съжалявам. Сигурно ти е било доста трудно.

— Всичко е наред. Беше много отдавна — отвърна Оливър.

— Да, предполагам. Значи се познавате добре с Чанинг?

— Да, би могло да се каже.

— И той се е интересувал от теб, нали?

— Да, както и за това как я карат сестра ми и майка ми.

— Много благородно от негова страна. Искам да кажа, че е редно да се държи по такъв начин, обаче хиляди други не биха го направили. Значи сте доста близки с него, нали?

— Не бих казал — отвърна Оливър. — Отношенията ни бяха твърде официални.

— Аха. Е, благодаря, Оливър. Остава въпросът за плащането на таксите за Дома, в който се грижат за майка ти. „Благородна грижа“, нали така се казваше?

— Не — изненада се Оливър. — Те се изплащат от нас... искам да кажа от застраховка за живот, направена от баща ми.

— Така ли ти е казал господин Чанинг?

— Не е нужно да ми го казва — отвърна троснато Оливър. — Вярно е.

— Разбирам. Може нещо да съм се заблудил. Ти харесваше ли господин Чанинг?

— Да, много.

— А другите от фирмата?

— Разбира се — заяви съвсем категорично Оливър.

— Добре. Изглежда, че е бил свестен човек. Кажи ми, имаше ли тясно сътрудничество между него и Барбър?

— Естествено.

— По-тясно, отколкото, да речем, между господин Прентис и господин Чанинг?

— Това не знам.

— Всеки от тях имаше ли свободен достъп до документацията на другия?

— Ами очевидно господин Чанинг е имал достъп до тази на господин Барбър, но не мога да кажа дали е било и обратното.

— Кой би могъл?

— Предполагам, Марша Грейнджър. Тя беше секретарката на господин Чанинг и знаеше всичко.

— Да, разбирам. Сигурно цялата тукашна система ти се е видяла доста сложна. Всичките тези дъщерни компании, фондации, прехвърляния на отговорности и други такива.

— Не чак толкова. Но, разбира се, аз бях сравнително нов тук.

— Всъщност наистина не е прекалено сложно. Виждал съм къде по-лоши неща. А кой е плащал телефонните сметки на компанията?

— Те се следяха от нашия отдел — отвърна Оливър. — Аз лично се занимавах с това. Всички частни разговори...

— Така. Включително и сметките за факсовете ли?

— Да, разбира се.

— Очевидно господин Барбър е имал и пряка линия. Използваше ли я често?

— Не знам — отвърна Оливър. — Мисля, че не е било чак толкова често. Искам да кажа, че Джийн... госпожа Ривърс... не можеше да регистрира обажданията отвън.

— Значи е звънял само апаратът, който е на бюрото му, така ли? Как мислиш, дали повечето от разговорите му по този телефон са били от личен характер? Искам да кажа да го търсят от къщи или отнякъде другаде? Или пък са били повече служебни — хора, с които тясно си е сътрудничил?

— Доколкото ми е известно, имало е и от двата вида. Но аз не съм вдигал този телефон и не съм говорил по него.

— А сметката се плащаше заедно с останалите, нали?

— О... да. Разбира се.

— Благодаря ти, Оливър. Ще съм ти признателен, ако успееш да ми направиш тези копия веднага.

— Да, разбира се.

Оливър отиде да изпълни поръчката. Чувстваше се някак притеснен и без да има логична причина, заплашен.

— Кирстен, баща ти се обади — каза ѝ на влизане момичето на рецепцията Шели. Кирстен се връщаше от дълга обиколка за разнасяне на мостри от различни производства и рекламни брошури, по време на която достигна такива отдалечени места като Уопинг и Доклендс. По пътя се спря да погледа „Коронет Уорф“ с неговата студена, ослепителна красота. Разбра какво изкушение е било построяването на този комплекс и се запита как нещо толкова солидно и извън всякакво съмнение ценно можа в крайна сметка да разори баща ѝ. — Казах му, че вероятно няма да се върнеш на работа днес. Съжалявам!

— Не се безпокой — успокои я Кирстен. — Казала си му точно каквото трябва. По-добре щеше да е само ако му беше заявила, че съм напуснала завинаги тази планета. Какво толкова искаше?

— Не каза. Но се държа много любезно с мен. Не ми изглеждаше сърдит. Може би просто е искал да те заведе на обяд или нещо подобно.

— Да бе, по-вероятно би било да видиш как покрай прозореца прелита ято прасенца. Не, сигурно пак съм сбъркала нещо, това ще да е. Благодаря ти, Шели, а ако пак се обади, кажи му същото, нали няма да забравиш?

— Разбира се. О, обади се и Оливър. Поиска да му позвъниш.

— Добре — отвърна Кирстен и се отправи усмихната към стаята си. Сега, когато имаше Оливър, баща ѝ не я плашеше толкова.

Управителният съвет на лондонския филиал на инвестиционната банка от „Уолстрийт“ „Фортескю — Тилич“ единодушно изрази най-добрите си впечатления от Наоми Чанинг — от препоръките ѝ, от професионалната ѝ биография, от образованието ѝ, от умението ѝ спокойно да се изразява, от възпитанието ѝ и външния ѝ вид. Всички тези неща натежаха допълнително в полза на съдържащата се в доклада на шефа на „Личен състав“ препоръка след първото интервю с нея, че тя е идеалният кандидат за свободната длъжност вицепрезидент. Постигнаха съгласие и за възнаграждението, което щеше да получава — 100 000 лири годишно плюс премии, здравни осигуровки, кола на разположение и пет седмици платен годишен отпуск. Оставаше само чисто формалното интервю с председателя Сол Петерсън, насрочено за следващата седмица, за да потвърди назначението.

Разбира се, на всички беше добре известно, че господин Петерсън беше ревностен протестант, който имаше много твърди възгледи за неприкосновеността на семейния живот и гледаше на компанията като на едно по-голямо семейство. Той се отнасяше изключително сериозно към всякакви нередности в семейното положение на подчинените си. Но тъй като госпожа Чанинг се беше постарала да увери управителния съвет, че има щастлив брак и малки деца, не се очакваше да се появят никакви трудности в това отношение.

— Добре ли си? — попита Кирстен.

— Какво? О... да, добре съм. — Пътувах с такси за Елингтън. Оливър не можеше да си намери кредитната карта и се притесняваше от това. Мелинда му се беше обадила по телефона, че я е открила в чекмеджето в кухнята заедно с ключовете от колата му.

— Искаш ли да отидем да ги вземем? Няма да ни отнеме много време, а после ще се качим в колата ми и можем да хапнем някъде извън града.

— С удоволствие, а най-вече, за да видя дома ти. Но нека вземем такси, аз ще го платя. Мразя безкрайната обиколна линия на метрото.

Откакто се бяха срещнали, той беше доста мълчалив и разсеян. Това не беше характерно за него. Тя пак го попита какво има.

— О... нещо, което се случи днес в работата. Не е важно.

— Изглежда, че е.

— Да, до известна степен. Сега там е ужасно да се гледа как всичко се разпада, как няма никой, прилича ми на сграда в град-призрак.

— Наистина ли не позволяват на баща ми да влиза?

— Да.

— Не мога да разбера защо.

— Това е съвсем нормално при такива ситуации. Честна дума. Не означава нищо.

— Жалко — каза тя небрежно. — Помислих си, че може би е лъгал при декларирането на доходите си или нещо подобно, за което биха могли да го пратят в затвора.

— Не, няма такова нещо — отвърна Оливър. Това го подразни. — Не трябва да говориш така. Сигурно няма да ти е приятно, ако наистина се случи нещо подобно.

— Напротив — отвърна Кирстен. — Знам, че ти е трудно да го разбереш, но аз не изпитвам към него нищо от онова, което би трябвало да чувствам. Ако питат мен, нека лежи и сто години в затвора.

— Кирстен, знам, че не го мислиш наистина. Ако беше така, той не би бил в състояние да те разстройва толкова много. Както и да е. С мен винаги се е държал невероятно добре, а и с цялото ми семейство. Всъщност дори по-добре, отколкото съм предполагал.

— Какво искаш да кажеш?

— Е, няма значение.

— Моля те, кажи ми.

— Един от ревизорите ми каза днес, че компанията „Чанинг“ е плащала сметките за Дома, в който е настанена майка ми, чрез някакъв благотворителен фонд.

— И какво от това. Повярвай ми, Оливър, той има толкова много пари. Това е най-малкото, което би могъл да направи.

— За мен нещата не стоят точно така — отвърна той. — Хайде да не спорим.

— Добре. — Тя се наведе и го целуна. — Ще изкараме една чудесна вечер.

— Тук е много хубаво — възхити се тя, докато разглеждаше малката, претрупана гостна. — Харесва ми. Ти ли купи мебелите и всичко останало или майка ти?

— Повечето ги е избирала Мелинда — отвърна Оливър. — Трябва да кажа, че те съответстват повече на нейния вкус, отколкото на моя. Но след като свърши почти цялата работа, сама уши завесите и така нататък, нямаше да е справедливо от моя страна да имам претенции.

— Чудесно е — повтори Кирстен и наистина го мислеше. Беше израснала сред обстановка, повлияна от аскетичния вкус на баща ѝ и залитането на майка ѝ по битови предмети. Отнасяше се враждебно и към сдържаната елегантност, наложена от Франческа, при поддръждането на къщата след нейното пристигане. Тази красива, малко попретрупана и кокетна наредба на дома я очарова. Разбира се, беше харесала и къщата на Грей, обаче в нея имаше нещо показно, твърде натрапчива демонстрация на изтънчен вкус. Тази къща тук беше пригодена за живеене, на човек да му бъде приятно, беше една обикновена къща за обикновени хора. Тя се усмихна на Оливър, плъзна ръката си в неговата и го целуна. — Бих искала да живея в такава къща.

Той също я целуна и ѝ се усмихна.

— Това ти ли го казваш? — Тя разбра, че пак се е почувствал изненадан от нея, че тя не е това, за което винаги си я беше мислил. Напоследък самата тя се изненадваше.

— Добре — каза Оливър и си взе ключовете и картата. — Да тръгваме. Мисля да се отправим към Оксфорд, какво ще кажеш?

— Съгласна съм — отвърна тя, като се питаше дали пък сега нямаше да се появи онази дългоочаквана възможност, ако пийнеха повечко и се наложеше да прекарат нощта в някой крайпътен мотел. — Първо обаче трябва да отида до тоалетната.

— Разбира се. Ето там, в края на коридора.

Кирстен влезе в килера, който беше подреден със същия вкус като останалата част от къщата. Стените бяха покрити с тапети на големи цветя, а на малкото прозорче висяха избродирани малки перденца. В банята имаше вана във викториански стил, а самата тоалетна беше облицована със сини и бели плочки. Имаше кошници със сушени розови листа, купи, пълни с раковини и малки сапунчета за гости, вътре миришеше приятно на рози. Единственото нещо, което разваляше безупречната подредба, беше една отворена кутия с дамски превръзки на полицата, която Мелинда очевидно бе забравила в бързината. Изведнъж Кирстен се вторачи в кутията и изпита леко безпокойство, защото ѝ се стори, че бе минало доста време, откакто не ѝ се бе налагало да си купува превръзки. После си каза, че това са глупости и вероятно не ще да е минало толкова дълго време. Реши да провери в дневника си, когато се прибере вкъщи. Не че се безпокоеше чак толкова. Изобщо не се безпокоеше. Ни най-малко.

— Е, Лайъм. — Джес вдигна очи от чашата с чая и строго го погледна. — Изглеждаш много по-добре, откакто те видях последния път. Вече стъпваш ли на крака?

Тя го беше поканила вкъщи на чай и му беше казала, че е време да си поговорят. Той пристигна малко нервен, защото тя никога не пожелаваше да си бърбри с някого, без да има причина. Обикновено в дневния ред имаше и нещо друго. Беше дошъл с такси, защото все още изпитваше болки, когато ходеше. Носеше ѝ букет цветя и се беше подготвил внимателно какво да каже за кариерата и брака си. Докато пътуваше в горещия лондонски следобед, си помисли, че ако се сети, ще се опита да научи нещо повече за началните години от основаването на компанията, които интересуваха Тереза Буут. Ако някой знаеше нещо по въпроса, това беше Джес.

— О, да. Бележа подобрение с всеки изминал ден. Чувствам се наистина много добре.

— Чудесно. Как е Наоми?

— Добре е. Може да получи нова работа. Искam да кажа истинска. Да стискам палци.

— Аха, а при теб как е? Кога ще почнеш пак да работиш?

— Скоро, надявам се. Веднага след като започна да се движа нормално. Бях на две интервюта. Кандидатствах за работа в съда, което не ми допада много, но не мога да продължавам да живея вечно на гърба на Наоми.

— Това е добре. Добре казано. А кога ще се гледа делото ти?

— Ами... след около месец. Трябва да призная, че не го очаквам с нетърпение, обаче ще си го заслужавам, каквото и да реши съдът. Имах късмет, че никой не пострада.

— Да, така е. Имал си голям късмет. Можеха да бъдат и твоите деца. Но вече говорихме за това. Няма смисъл да се връщаме на тази тема.

— Така е. А ти как си, бабо Джес?

— А, добре. Естествено, много съм заета с избора на новия ни лидер, нали знаеш?

— Да. Какво мислиш за Тони Блеър?

— Мисля, че е много добър консерватор — отвърна съвсем сериозно Джес. — По-добре да е Прескот, такъв като него е по-необходим на партията, обаче се опасявам, че няма да го изберат. Разбира се, моят фаворит е Кинок — последният истински социалист. Но те сбъркаха ужасно с онази демонстрация. Заслужава да загуби, след като се е съгласил тя изобщо да се състои.

— Така ли мислиш? Аз пък не съм толкова сигурен. — Лайъм се интересувахе от политика. Това беше едно от нещата, които ги свързваха. Той беше консерватор по природа, а тя — ортодоксална социалистка. Можеха да говорят с часове за политиката и за най-различни нейни аспекти. Дори стигаха до такива философски теми и спорове като например несъвместимостта на консерватизма с християнството и на икономиката със социализма.

В днешния им разговор Лайъм твърдеше, че заради безкласовия подход на Джон Мейджър Консервативната партия е загубила физиономията си и се е обезличила от идеологическа гледна точка

също толкова, колкото щеше да се обезличи Лейбъристката партия под лидерството на Тони Блеър. Джес от своя страна виждаше в цинизма на младите истинската опасност за политиката и на двете партии. Лайъм с изненада видя, че минава шест часът, а в седем трябваше да прибере децата от едни техни приятели в квартала или по-скоро би трябвало, освен ако не се обади по телефона да ги попита дали могат да останат още малко.

— Обади се, ако искаш — каза Джес. — Няма ли да се разочароват, че не си пристигнал навреме?

— Не, разбира се — отвърна Лайъм. — Те са с мен по цял ден. Аз съм един нов човек, бабо Джес. Не бащата, който винаги отсъства, както татко.

— Да, непрекъснато съм съжалявала за това. Исамбард не е лош баща, а ако имаше малко повече време, можеше да стане дори и добър.

— Е, мисля, че това е един доста великодушен твой възглед — пошегува се Лайъм. — В моя случай обстоятелствата бяха твърде необичайни.

— Да, така беше, въпреки че не одобрявам това, което той направи. Наистина не го одобрявам. Ти трябваше да имаш поне един родител, който да се грижи за теб, и той трябваше да признае, че е така. Бард обаче искаше да оцелее по някакъв начин и според мен това, че се отдаде изцяло на работата си, беше единственият му избор.

— Е, все пак имах теб.

— Имаше мен и Дъглас, и Сюзън. И Хедър Кларк, тя също беше много добра към теб.

— Бедната Хедър — каза Лайъм с такова искрено съчувствие в гласа, каквото беше показвал само при редките възможности да пледира в съдебната зала и бе създавал лъжливо чувство за сигурност у клиентите си. — Трябва да отида пак да я видя. Много ми е мъчно за нея, сигурно се чувства ужасно самотна.

— Да, така е. За нея обаче се грижат много добре.

Лайъм се престори, че му коства много усилия да премести крака си, за да не види Джес лицето му.

— До онзи ден не знаех, че баща ми е плащал сметките и за Дома, в който е настанена.

— И кой ти го каза? — попита Джес. По хлътналите ѝ бузи изби лека руменина.

— Тереза Буут. Преглеждала документите на Дъги и...

— Струва ми се твърде странно, че ти го е казала. Според мен това е нещо поверително.

— Да, обаче тя ми го каза. Не знам какви са били мотивите ѝ. Глупава жена. Не я харесвам, но доколкото разбирам, е успяла да направи Дъги щастлив.

— И аз мисля, че е така. На мен тя ми харесва, защото е откровена. Когато човек остарява, започва да цени все повече това качество.

— Значи и ти си знаела.

— Знаех, че ѝ се отпускат някакви средства от компанията. По предложение на баща ти тя не е трябвало да знае.

— И защо, ако мога да попитам?

— Защото е горда, ето защо. Не би ги приела. Изглежда, че Найджъл я е оставил в твърде окаяно финансово състояние.

— Разбирам. Е, в такъв случай не трябва да ѝ се завижда, бедната жена.

— Не, не трябва.

— Сега, когато разбрах, макар и за кратко, какво е да си сакат, започвам да ѝ съчувствам още повече. Въпреки това...

— Какво?

— Въпреки това ми се струва, че жестът е прекалено щедър. Да ѝ плаща всичките сметки. Мисля...

— Лайъм, баща ти е много щедър човек. И освен това...

— Да? — Той не смееше да се помръдне, дори да диша, за да не я накара да се откаже.

— О, няма значение.

— Бабо Джес, доизкажи се. Знаеш, че имах твърде големи неприятности с баща ми. Трябваше да се примирявам с това, което стана между нас. Всичко, което би помогнало да го разбере по-добре...

— Бих искала — каза тя — вие двамата да се сдобрите. Тази ваша вражда много ме натъжава. Толкова е ненужна, такова пилеене на време и емоции.

— Аз не гледам така на нещата — отвърна той видимо засегнат. — Баща ми се отдръпна от мен, когато бях малък, когато имах нужда от него, и оттогава винаги се държа с мен като с чужд човек. Може и да е помогнал на Кларк, но за мен е сторил съвсем малко.

Тя млъчеше. Знаеше, че е прав.

— А аз се опитах. Наистина се опитах.

— Не съм забелязала много доказателства в тази насока — каза Джес. — Особено напоследък. Освен това не одобрявам начина, по който се държиш с Франческа.

— Тук напълно грешиш. Сега ние с нея сме доста добри приятели.

— Така ли?

— Да. Тя дойде няколко пъти в болницата да ме види, а аз ѝ казах съвсем открито, че съжалявам за... за отношението ми към нея.

— Имам впечатлението, че инициативата е била нейна — каза Джес.

— Не съвсем. Всъщност двамата започнахме да изграждаме мостовите преди това. Един ден я срещнах в „Чанинг хаус“, доста преди инцидента, и дълго разговаряхме. Имах погрешно мнение за нея, не се срамувам да го призная.

— Това е много хубаво от твоя страна. Доволна съм да го чуя. Тя никога не ми е споменавала, но не е имало и причина да го прави.

— Не, разбира се. И двамата се чувстваме малко неловко, поне за мен е така. Както и да е. Ако това те утешава, ще ти кажа, че след банкрута писах на баща ми и изразих съжалението си.

— А той отговори ли ти?

— Не — отвърна Лайъм с лека въздишка, — сигурно е много зает.

— Така е, и е много разстроен. Гордостта му е накърнена.

— Да, бедният татко. — „Знам какво е да си с накърнена гордост — помисли си той — дори по-добре от него.“ — Та да се върнем на семейство Кларк. Щеше да ми кажеш какво мислиш по въпроса.

— Така ли?

— Ами да. Сигурно ще се опиташ да представиш нещата в по-добра светлина.

— Никога не съм имала намерение да правя подобно нещо — отвърна тя с достойнство. — Мога само да кажа истината, такава каквато я знам.

— И каква е тя? Има ли нещо, което аз... което ние всички да не знаем? — Той отново буквално затаи дъх.

— Всъщност не — отвърна тя след дълга пауза. — Но съм сигурна, че той се чувстваше и все още се чувства виновен за смъртта на Найджъл.

— Виновен? — Учудването му беше съвсем искрено. — И защо ще се чувства така?

— Дватамата с Найджъл са пили през онази нощ в офиса. Чувстваше се отговорен, защото му позволил да си тръгне с колата за вкъщи. Тогава това не беше незаконно — добави тя. — Благодарение на Барбара сега нещата са по-различни.

Барбара? Коя Барбара? Какво му говореше тя? След това се сети: Барбара Касъл.

— О, разбирам — каза той предпазливо. — Е, това не е чак толкова ужасна постъпка.

— Така ли мислиш? — попита тя и изразът на лицето ѝ стана малко по-мек, дори го погледна с благодарност. — Сигурен ли си?

Лайъм се възползва от възможността.

— Разбира се, бабо Джес. Найджъл не е бил дете. Можел е сам да решава дали е в състояние да кара, или не.

— Да, и аз казах същото на баща ти, но той не може да го приеме. През всичките години тази мисъл го тормози.

— Но това наистина е смешно. Бих искал и аз да му го кажа.

— Може би ще му го кажеш — каза тя.

— Обещавам, ако имам тази възможност. Не бих пожелал на никого да живее с подобна мисъл.

— Е, все пак мисля, че той донякъде е прав да се чувства отговорен, дори ми харесва, че мисли така. Това ми дава основание да вярвам, че все още има съвест. Но може би не трябва да го преживява чак толкова болезнено.

— Наистина не трябва.

Настъпи мълчание. „Едва ли е само това“, помисли си Лайъм. Не му се вярваше, че баща му ще се тормози цели двадесет години, че са изпили с негов колега по някое и друго питие, дори ако този колега след това се е качил в колата и се е пребил. Лайъм търпеливо изчака. Мълчанието понякога крие потенциални възможности, особено в съда. Свидетелите като че ли се чувстват задължени или подсъзнателно усещат, че трябва да кажат още нещо, за да го нарушат. Грейдън

Таунсенд би могъл да му каже същото от практиката си, когато вземаше интервюта.

— Те са се карали, разбираш ли? — каза тя бавно. — Всъщност не са се карали, а са имали разногласия.

— В това няма нищо чудно. При партньорите се случва често.

— Предполагам, че е така, но точно затова са пили. Разправяли са се, изгладили са разногласията и след това са пийнали, за да се отпуснат.

— Да, разбира се.

Значи това било. Баща му се чувства виновен заради кавгата. Точно тя е била фатална. Тя е причината за катастрофата, а не пиенето. Доколкото си спомняше, Найджъл Кларк беше най-благият и най-сдържаният човек, когото познаваше. Беше абсолютно невероятно той да се напие до козирката и да катастрофира. Лайъм седеше, без да помръдва, и гледаше внимателно към Джес като главен свидетел.

— Сигурно не знаеш за какво са се карали? — попита той небрежно.

— Не, не знам подробности. Било е свързано с начина, по който се управлява компанията.

— Да, да, разбирам.

— Така че — подчерта тя и се изправи — баща ти не е чак толкова безчувствен, нито пък безотговорен. Опитай да се сдобриш с него, Лайъм. Ще съжаляваш, ако не го направиш.

— Ще се опитам. Обещавам.

— А също опитай да не се самосъжаляваш толкова — добави тя. — Самосъжалението е много пагубно чувство.

Беше му трудно да се усмихне точно в този момент, но все пак се помъчи да го направи.

Запита се дали да не сподели информацията, която беше получил, с Тереза Буут. Тя очевидно се интересуваше от всичко това. Накара шофьора на таксито да спре при една телефонна будка, но икономката му каза, че е излязла. Той не искаше тя да му звъни вкъщи, а когато се прибра, Наоми се беше върнала. Пред него се очертаваше един безкраен уикенд, през който не можеше да отбележи никакъв напредък в кампанията си. Но Наоми беше в изненадващо приятелско настроение и това го накара доста да се замисли за причината.

Джон Мартин се отпусна уморено на стола, който някога беше на Марша Грейнджър, и реши да напусне „Чанинг хаус“ през уикенда, да се върне вкъщи при жена си и бебето в Гилфорд. Бяха изминали четири много напрегнати дни и той вече не можеше да мисли трезво. Беше съвсем сигурен, както че името му е Джон Мартин, че тук бяха ставали някои неща, че в „Чанинг“ имаха нещо, а може би и доста за криене, но той не можеше да разбере какво. Дотук всичко беше изрядно. Да, имаше много сложни комбинации, десетки различни банкови сметки, най-различни осигурителни и пенсионни фондове, както и офшорни компании. Да, сума ти пари са се въртели по света очевидно за да се финансират проекти в чужбина. Освен това Чанинг лично е държал в ръцете си огромен процент от акциите. Той и онзи стар тарикат, който хвърли топа, Дъглас Буут. Двамата са подписвали повечето от сметките на компанията. Имаше също и къща в Гърция, явно купена, за да се избегнат данъци, а този надут пуяк Питър Барбър живееше в къща, която, както и да го погледнеш, беше прекалено скъпа за сравнително скромната му заплата. Но тези неща не бяха сериозни нарушения. Нито едно от тях. До този момент той всъщност не беше открил нищо. Разбира се, оставаше да се проверят и акционерите, но регистърът показваше, че и тук нещата са в ред. Беше стигнал до задънена улица, а вече не можеше да мисли трезво. Реши да остави всичко до понеделник. Искаше да си отиде вкъщи, да хапне от хубавата вечеря, която жена му само преди няколко часа му каза, че е приготвила, да седне и да послуша новия компактдиск с концерта на Павароти в „Хайд Парк“, който си бяха купили. А утре щеше да стане рано и да отиде да играе голф.

Точно минаваше покрай рецепцията, когато видя купчината фотокопия и снимки, върху които младият Оливър Кларк беше работил през целия ден заради него. Приятен момък. Тази история с таксите за Дома, в който гледаха майка му, беше доста глупава, но нямаше нищо незаконно в това да плащаш от джоба си за една саката стара жена. Не би могъл да търси никаква сметка на Чанинг за това. Взе големия плик с фотокопията и слезе по стълбите. Каза „лека нощ“ на портиера и извика такси. Докато то се провираше с мъка по пътя към гара „Ватерло“, Джон Мартин извади първия попаднал му лист от плика, който беше списък на покупките на компанията и нейните авоари за

1989 година. Всичко беше съвсем ясно и в ред. Нищо не предизвика интереса му: пазарни центрове, жилищни блокове, административни сгради, точно неща, от които пулсът на Мартин не можеше да се ускори, с изключение може би на това. Звучи твърде приятно. Дори може би щеше да се заеме лично с проверката: ставаше дума за един комплекс за голф в Шотландия. Мястото се наричаше Охнамулте. Нямаше представа, че „Чанинг“ са притежавали подобен комплекс. Беше купен от компанията в неразработен вид за два милиона, сега вероятно щеше да струва три-четири пъти повече. Естествено, ако беше в добро състояние. Той много обичаше да играе голф в Шотландия. Въздухът там беше великолепен. Само веднъж беше играл в Гленийгълс, по време на някаква екскурзия, а след това беше казал на жена си, че там е почти като в рая. Тя не се впечатли много.

И така, предстоеше му почивка. В понеделник щеше да проучи въпроса, да разбере точно къде се намира и да види дали може да си направи резервация там. Преди да бъде продаден, което без съмнение щеше да стане, за да бъдат компенсирани кредиторите на „Чанинг“.

Таксито стигна „Ватерло“, Джон Мартин сложи документа в плика, намери влака си, качи се в купе първа класа — това беше една от малките награди за извънредната работа, която беше положил за Мюър Уайтхед, и заспа.

ГЛАВА 22

Кирстен стоеше в банята и гледаше корема си. Беше съвсем гладък и това я успокои. Опита да не се паникьосва. Разбира се, че не беше бременна, не можеше да бъде. Беше невъзможно, абсолютно невъзможно. Вземаше си редовно хапчетата. Наистина ли съвсем редовно? Е, може да се каже, почти. Понякога, разбира се, забравяше, а тъй като напоследък нямаше никакви сексуални контакти, беше станала твърде небрежна в това отношение. Но през повечето време ги вземаше. Вероятно мензисът ѝ закъсняваше заради общото ѝ състояние и за това, че когато забравяше, след това вземаше по две, дори по три наведнъж. Сигурно от това ще е. Не ѝ се гадеше. Последния път, когато забременя, ужасно ѝ се повръщаше. А и гърдите ѝ си бяха абсолютно същите. Спомни си, че тогава бяха наедрили и я боляха. Това са глупости. Не си струваше дори да прави тест. Но все пак може би щеше да прибегне и до него, за да се успокои. Беше минал само един месец, е, месец и половина. Да, щеше да направи теста и той сигурно щеше да го предизвика. Съжаляваше, че се безпокои за такива неща дори не се тревожеше, а беше по-скоро разсеяна. Това беше развалило вечерта ѝ с Оливър и беше осуетило плановите ѝ най-после да го прелъсти. Той като че ли предугади нещо и дори я попита, малко смутен, дали се чувства добре. Сигурно си е казал, че ѝ е дошъл мензисът. Каква ирония! Днес трябваше да се срещнат. Преди това реши да направи теста, аптеката беше през няколко къщи на същата улица. Когато разбереше, че всичко е наред, можеха пак да отидат на подобна разходка извън града и да се открие нова подходяща възможност. Тя се усмихна доволна, взе бърснача и започна да си бърсне краката.

Сутринта игуменката получи две писма. Беше ѝ трудно да каже кое я развълнува повече. Първото беше от Рейчъл, в което тя ѝ обясняваше, че за съжаление вече няма никаква надежда Бард Чанинг

да вложи пари в техния проект. Посочваше ѝ причината. Рейчъл я уведомяваше, че е писала лично на банката да се извини, обяснила как стоят нещата и им благодарила за проявеното търпение. Пишеше също, че Бард ѝ посочил няколко души, които биха могли да помогнат.

„Но, честно казано, ако решим да започнем всичко отначало, ще изгубим много време и няма да имаме никакъв шанс да купим къщата или поне мястото. Попечителят и без това ни изчака доста дълго и сега сигурно ще ускори продажбата. Много съжалявам, майко. Г-н Чанинг ме помоли също да ти предам извиненията му и да ти кажа, че тези дни възнамерява да ти пише лично. Мисля, че нещата при него се развиват твърде зле и проблемите му са изключително сериозни и сложни. Моля те да му простиш, ако писмото му все пак се забави. Предай много поздрави на Мери от мен. Не мога да напускам Лондон и Франческа точно в този момент, но до няколко седмици ще дойда.

Твоя Рейчъл“

Второто писмо беше от Министерството на здравеопазването и социалните грижи и в него се казваше, че през следващите няколко седмици г-н Ръдърфорд ще се обади на майка Фелиция, за да обсъдят с нея някои проблеми по поддържането на манастира и на колонията в светлината на новите разпоредби на Европейския съюз, които се отнасяха до подобни случаи. Предлагаха да се обади по телефона на г-н Ръдърфорд на посочения номер, за да уточнят взаимно приемлива дата за срещата. Това на практика означаваше, въпреки сложните граматични конструкции, че времето за ликвидиране на Дома приближава и че щастието и сигурността на неговите обитатели са застрашени.

Игуменката отиде в параклиса да потърси Божията помощ, а след това, много притеснена, седна и написа отговор на Рейчъл, в който я уведоми, че разбира необходимостта тя да остане в Лондон, но я моли да дойде спешно в манастира, за да обсъдят какво да правят по-нататък.

— Бард — попита предпазливо Франческа, — има ли изобщо нещо, което би искал да правиш този уикенд?

Той ѝ хвърли гневен поглед.

— Всъщност няма, освен ако имах възможност да взема една ловна пушка с рязана цев и да изтрепя онези тъпанари, които се ровят из руините на компанията ми.

— Е, ако такава възможност не ти се удаде, би ли искал да отидем в лятната къща? Това може да те разсее.

— Да ме разсее? Не виждам как.

— Не знам, просто така все пак нещо ще правиш.

— Франческа, имам прекалено много неща за правене. Благодаря. Не мисля, че мотаенето и разговорите за розите ще ми се отразят чак толкова здравословно.

— Бард, ти никога не си говорил за розите, нито пък за нещо друго, свързано с градината, освен да се оплакваш от бедния господин Паркър.

— Искам да се кача на яхтата — каза изведнъж той. — Това наистина бих направил.

Тя знаеше защо го каза — за да я уязви, защото беше сигурен, че няма да отиде с него.

— Добре — отвърна Франческа спокойно, — нямам нищо против. Вземи Чарли или Хенри, сигурна съм, че те...

— Чарли и Хенри си имат собствен живот. Няма да зарежат всичко, след като им го казвам в последния момент, и да дойдат с мен на яхтата.

Франческа не му изтъкна, че при други обстоятелства Бард би очаквал всеки да си изостави работата и да направи онова, което той иска. Тя само му се усмихна и каза:

— Тогава какво ще кажеш за Барнаби? Той обича ветроходството.

— Ами... — Бард се поколеба — мога да го попитам, но мисля, че той има по-интересни неща за правене. Къде е сега?

— Предполагам, че спи. Още е само десет и половина, а сутрините са за това, когато си на двадесет години.

— Но това е смешно. Когато бях на неговата възраст, не спях толкова. Нито ми разрешаваха, нито пък го исках. Трябва вече да е станал, да започне да си подрежда живота, а не да се излежава и да не прави нищо. Решил ли е вече къде ще се запише за следващия семестър?

— Не знам, Бард, той е твое дете. Не бих могла...

— Да, знам, че много обичаш да ми го натякваш, особено когато не прави онова, което би трябвало. А това ми напомни, че трябва да се обадя на Кирстен. Проклетото момиче отново е забъркало една каша.

— Каква? — попита Франческа и в главата ѝ минаха най-различни предположения — от арест до забременяване.

— Говорила е с журналисти. Знам, че ти е трудно да повярваш, но пак го е направила.

— Какво? Но...

— Е, този път нещата не са чак толкова зле, а почти толкова. Уредила на онзи гадняр Таунсенд, твой приятел, да се срещне с майка ми.

— Той не ми е приятел — отвърна Франческа, сдържайки с мъка гнева си, — но не виждам защо...

— Нито пък аз. Каквато и да е причината, която я е накарала, тя трябва да е малоумна. Вчера се опитах да я открия в работата ѝ, но я нямаше. Сигурно се шляе някъде. Все пак ще отида да изритам Барнаби от леглото и ще видя дали мога да го накарам да отидем на яхтата.

Половин час по-късно Барнаби, мърморейки на глас, но явно доволен от перспективата, беше набутан в колата и те се отправиха към пристанището на Чичестър, където беше на котва най-новата играчка на Бард — една великолепна 15-метрова яхта с изключително малка водоизместимост. При един от многото случаи, когато се беше опитвал да придума Франческа да отиде с него, Бард ѝ беше казал, че тя е невероятно бърза и така леко се плъзга по повърхността, че е почти като самолет. Но Франческа му отговори, че все пак предпочита повече да слуша за яхтата, отколкото да се качи на нея.

Бард беше обещал на Барнаби да му позволи сам да се увери в качествата на „Лейди Джек“ (за голямо неудоволствие на Джек, на когото все още не му разрешаваха да се качи) и ако има попътен вятър, да отидат до френския бряг и да прекарат нощта там.

Франческа въздъхна с облекчение и се помоли времето на връщане да е хубаво и вятърът да не е много силен, а след това реши да отиде при майка си.

Оливър затвори телефона. Чувстваше се потиснат. Беше очаквал с нетърпение да се види с Кирстен, смятаха да отидат с колата на дълга разходка извън града и да обядват в някое приятно място, а след това се надяваше да се случи и нещо друго. Беше започнал да изпитва твърде силно физическо увлечение по Кирстен и това го измъчваше. Не беше лесно човек да запази хладнокръвие при такава близост с нея. Той я желаше, и то много, искаше да преспи с нея и да се увери, че това ѝ харесва. Но същевременно отношението ѝ към секса с него му харесваше. Беше наясно, че тя невинно е проявявала такава съдържаност, но това му показваше, че държи на него. Беше доста странно. Това до известна степен го учудваше, но в крайна сметка той го смяташе за правилно.

Все още беше леко изненадан от онова, което се беше случило между тях. Все още се чувстваше учуден, че това красиво и претенциозно момиче, което беше израсло пред очите му и което той не одобряваше, се беше превърнало в нещо съвсем друго за него, в нещо интересно, в жена, с която му беше приятно, забавно, с която беше станал твърде интимен. Да, отношенията им наистина бяха доста интимни. Е, не бяха лягали в леглото, но бяха прекарвали много часове заедно. Той вече знаеше какво е отношението ѝ към работата, какво я прави щастлива и какво тъжна, кое ѝ беше приятно и кое я дразнеше. Веднага усещаше кога е в добро и кога в лошо настроение, знаеше какви са възгледите ѝ за много неща, какво мисли за това кое е важно и кое — не. Знаеше, че тя е едно кълбо от противоречия, че физически е невъздържана, предпазлива в емоционално отношение, твърде своенравна и несигурна в себе си, че имаше неизтощима физическа енергия и беше интелектуално мързелива, че беше великодушна и с добро чувство за хумор, но само докато не се ядосаше. А когато това се случеше, ставаше неразумна, припряна и избързваше в преценките. Трудно променяше възгледите си, беше безкомпромисна към онези, които не харесваше, и много лоялна към приятелите си. Той знаеше също, че тя го харесва и че го желае. Даваше си сметка, че вече са

твърде дълго заедно и могат да продължат по-нататък, да стигнат до леглото, въпреки че тази вероятност до известна степен го изнервяше, защото той инстинктивно предсещаше, че сексуалната ѝ енергия е огромна и че тя има много по-голям опит от него в това отношение, все пак мислеше, че всичко ще мине добре, дори повече от добре. Нейните опити да го накара той да поеме инициативата, да му се хареса, да се представи за по-покорна, отколкото всъщност беше, го караха да се замисля все по-често за онова, което им предстоеше.

Оливър вече наистина си даваше сметка, че моментът е настъпил и че и тя мисли същото, че дори с нетърпение очаква той да предприеме тази стъпка, да направи нещо повече от целувките и ласките, нещо повече от онази интимна близост, до която вече бяха стигнали. Последния път, когато бяха ходили до Оксфорд, той беше възнамерявал да направи точно това, но тъкмо онази вечер тя се беше държала странно, беше разсеяна и леко изнервена. „Сигурно ѝ е дошъл мензисът“, си помисли той. В подобни случаи Мелинда се държеше по такъв начин. Това му беше познато и той се съобразяваше. Беше проявил търпение и днес си мислеше, че би могло да се случи. Но сега тя му се беше обадила по телефона, явно не на себе си, и му беше казала, че се чувства зле, че има ужасно главоболие, а тя никога не страдеше от главоболие. Наред с многото други качества, които беше наследила от баща си, и тя проявяваше нетърпимост към болестите. Беше му казала, че иска да остане сама и че не става за компания. Той се почувства разочарован, сломен и дори разтревожен, обезпокоен може би от мисълта, че в крайна сметка тя е решила да скъсат, защото от връзката им няма да излезе нищо, и колкото по-бързо го направят, толкова по-добре. Но тя го беше предупредила, че ще му се обади след ден-два и беше добавила, че съжалява и ѝ е много мъчно.

Всъщност той нямаше какво да направи. Вероятно миналия път ѝ беше дошъл цикълът и все още не ѝ беше минало. Сигурно е това. Все пак те не бяха толкова близки, за да обсъждат подобни неща.

Оливър се качи на колата и се отправи към Ричмънд, като си повтаряше наум, че в края на краищата всичко ще се оправи, просто трябваше да изчака няколко дни.

Кирстен затвори телефона и остана дълго време неподвижна, след като приключи разговора с Оливър. В ушите и все още звучеше разочарованието му, въпреки че си беше наложил да ѝ каже колкото може по-безгрижно:

— Е, ще ти се обадя след ден-два.

Тя отиде в банята и отново погледна дългата бяла пластмасова пръчка с два еднакви розови кръга. Те показваха, че е бременна. Мина ѝ през ум, че само един човек можеше да бъде бащата — Грейдън Таунсенд.

— Трябва да отида до Девън — каза Рейчъл — да се видя с игуменката. Защо не дойдеш с мен?

— Не, не мога.

— Че защо? Сигурно ще можеш. Ще ти се отрази добре. Ще те накара да разбереш, че има и други проблеми в живота, освен Бард Чанинг.

— Мамо, не подхващай тази тема, моля те.

— Съжалявам, скъпа, но той е голямо разглезено дете, а аз имам да се грижа за едно не толкова разглезено и за още няколко други. Мисля, че не устоях на думата си, и не знам какво да правя по-нататък.

Франческа се поколеба. Това беше вярно. Би могло да ѝ се отрази добре. Бард нямаше да се върне скоро, децата бяха в Стайлингс и се чувстваха щастливи, а тя нямаше никакви ангажименти. Не можеше дори... Бързо отпъди тази мисъл и каза малко колебливо:

— Ами децата?

— Вземи и тях. Ще им хареса.

— Съмнявам се — отвърна Франческа, представяйки си каква суматоха можеше да предизвика в манастира пристигането на Джек. — Но искам да поговоря с теб.

— За какво? — попита небрежно Рейчъл.

— Просто така.

— Чудесно.

— Трябва все пак да проверя дали са добре. Нали няма да ходим много далеч?

— Не е чак толкова далеч, колкото ако беше отишла на яхтата с мъжа си. Погледни на нещата и по този начин — каза Рейчъл.

— Да, вярно.

— А освен това при тях са Пени, госпожа Доукинс и Хортън.

— Добре, мамо, ще дойда. За по-удобно ще пътуваме с моята кола.

Денят беше великолепен, прекалено хубав, за да се губи в пътуване по шосе № 5. Слънцето грееше безмилостно върху върволицата от коли, каравани, ремаркета с моторници върху тях и мотоциклети, които си проправяха път към крайбрежието. След известно време те се отказаха и седнаха да обядват, без да бързат, в една кръчма. Потеглиха отново в три часа, когато движението вече не беше толкова натоварено.

Беше пет и половина, когато свиха по пътя за манастира. Обитателите на Дома вечеряха, но игуменката ги очакваше в стаята си, където беше приготвен чай, прясно изпечен хляб, топли кифли с крем и шоколадов кейк. Франческа и Рейчъл единодушно отказаха да се подадат на изкушението и си взеха по един малък сандвич с краставички.

— Но това е абсурдно — каза игуменката. — И двете ми приличате на изгладнели врабчета. Е, аз ще хапна от кейка и за трите.

Франческа я погледна и си помисли как, ако водеше друг живот и беше на друга възраст, биха определили игуменката като апетитна, нейната гладка бяла кожа, приятно закръглена фигура, чувствени устни и руси къдрици, които се подаваха изпод качулката.

— Съжалявам, госпожо Чанинг, за работите на съпруга ви. Ние се помолихме за него.

— Благодаря — отвърна Франческа, като си помисли каква щеше да бъде реакцията на Бард, ако му съобщиха нещо подобно.

— Той преживява ли го много тежко?

— Доста. Гледа прекалено сериозно на нещата... — тя се усмихна на игуменката — и е много емоционален.

— Но е и много силен човек.

Беше забравила, че Бард беше посещавал манастира. Това я накара да се почувства странно и по-чужда от него тук.

— А сега на въпроса. Рейчъл, имаме проблем — каза игуменката.

Бард Чанинг и сгромолясването на империята му, изчисляваща се на милиони лири, бяха пренебрегнати като нещо незначително. „А как ли би реагирал на това той“, помисли си развеселена Франческа.

— Да — каза Рейчъл, — струва ми се, че е така.

— Няма да ни разрешат да продължим да държим тук всичките послушници. Условието ни просто не са подходящи. Ако живеехме в Италия или във Франция, никой нямаше да повдигне въпроса, че трябва, да спазваме най-новите изисквания, след като се знае, че нещата вървят добре и всички са доволни. Но в Англия правилата се спазват.

— И какво ще стане? — попита Рейчъл. Опитваше се да изглежда спокойна, но Франческа усети паниката в гласа ѝ.

— Семействата с възможности да се грижат за тях ще помолим да си ги вземат. Или ще трябва да ги настанят в други домове, или да ги гледат сами. Това е единственият разумен подход.

— Да, да, разбира се.

— А Мери си има семейство, нали?

— Да, майко, има.

— Семейство, което може да се справи, и то много добре.

Настъпи още по-дълга пауза, след която Рейчъл каза:

— Да.

По-късно отидоха до скалите в края на имението, Франческа се изправи на ръба и погледна към къщата. Тя се очертаваше ясно на фона на нощното звездно небе. Изглеждаше ѝ толкова сигурна, здрава и уютна. Истински подслон. Искаше да може да поживее по-дълго тук. Въздухът беше кристален, все още топъл, с леко солени привкус. Чуваше как долу вълните се разбиват в скалистия бряг, а над себе си чуваше крясъците на чайките. Погледна майка си. Тя стоеше неподвижно и се взираше в морето, лицето ѝ беше напрегнато, а в очите и се четеше мъка.

— Работата е там — каза тя на Франческа, — че Мери няма да се чувства никак добре в Лондон с мен. Досега винаги е живяла в провинцията, в тази колония, с Ричард, пекарницата, събирането на яйца, свикнала е да помага на приятелите си. Това е животът ѝ. Няма да ѝ хареса, ама никак.

— И аз мисля така — отвърна предпазливо Франческа. — Всички ще кажат същото.

— Да, разбира се. А ако я изпратя в друг дом, ще ѝ бъде абсолютно непознат. Няма да си има никого. В Лондон поне ще има мен.

— Да, и... и мен — каза тихо Франческа.

Рейчъл я погледна замислена, а след това се усмихна.

— Много мило от твоя страна, че ми го казваш. Гордея се с теб и знам, че не го заслужавам след начина, по който подходиш по въпроса. Надявам се един ден да ме разбереш.

— Да кажем, че вече започвам да те разбирам — отвърна Франческа.

Бяха отседнали в странноприемницата на селото и вечеряха печена скумрия и зеленчуци. Съдържателката с гордост им каза, че са от манастира: пресни картофи, грах, зелен фасул. Имаше и великолепна френска ябълкова пита с крем. Франческа се оплака на майка си от проблемите си с Бард.

— Не става въпрос за сприхавия му нрав, нито за безцеремонното му отношение към мен. А най-вече за това, че той не ми казва нищо, дори и сега, когато искам да му помогна и знам, че трябва да му помагам. Щом като го попитам нещо във връзка с това, веднага избухва. Не мога да издържам повече.

— Баща ти беше същият — успокои я Рейчъл.

— Така ли?

— Да. Информацията е сила, скъпа. Ако я пазиш за себе си, ще имаш нещо, което другите нямат. Можеш да направиш с нея каквото си поискаш и да я дадеш на този, на когото ти е изгодно. Ти си кукловодът, ти дърпаш конците и гледаш как хората подскочат. Само че твоят баща беше малко глупав и не можа да се възползва от нея. Бард е много умен. Бих казала, че информацията работи за него.

— Аз обаче нямам полза от това — каза Франческа — и не мога да издържам. Особено след всичко, което се случи. Имам чувството, че съм нагазила в подвижни пясъци. Не знам накъде да вървя и кой път е безопасен. Това е ужасно.

— Той смята ли, че нещата са много зле? Означава ли това за него личен банкрут?

— Не знам, мамо. Не говори с мен за това.

— Изобщо ли?

— Изобщо. Виждаш ли какво имам предвид? Аз от моя страна не мога да направя нищо конструктивно или такова, от което да има полза. Той просто се държи като че ли няма за какво да се разговаря. Ако се опитам, започва да ми крещи. С брака ни вече е свършено. Ние сме просто двама души, които се срещат от време на време и не знаят какво да си кажат. Това ми е противно.

— Франческа — каза бавно Рейчъл, — да не би да искаш да ми кажеш, че Бард крие нещо важно от теб?

— Какво например? — попита тя рязко. Уплаши се, че Рейчъл беше отгатила това, от което и тя се страхуваше. Искаше самата тя да го беше казала първа.

— Ами че той прави или е вършил нещо нередно.

— Искаш да кажеш във фирмата? Някаква измама ли?

— Точно така. Не мисля, че е хукнал подир някоя фуста...

— Не, разбира се — каза Франческа с такава увереност в гласа, че сама се изненада. — И аз не мисля. Не би го направил, не би могъл. Може да е труден човек, да не е от най-добрите, но не е нечестен. Щях да го знам. Не бих могла да бъда омъжена за него и да не го знам. Дори се изненадвам, че си мислиш подобно нещо, мамо.

— Не казах, че го мисля — отвърна Рейчъл предпазливо. — Просто те попитах ти какво мислиш.

— Не, това е абсурдно. Това е последното нещо, което бих си помислила. Имам му пълно доверие в това отношение. Ако му нямах, щях да го напусна, и то веднага.

— Разбирам — каза Рейчъл, — съжалявам, скъпа. Не исках да те разстройвам. Повярвай ми. Просто почувствах... че си много напрегната. Когато човек каже какво го измъчва, това помага.

Франческа огледа безпомощно помещението. Бяха единствените посетители. Беше благодарна, че е така, след като разговорът взе такава насока. Рейчъл протегна ръка и нежно я погали по бузата.

— Добре ли си, скъпа?

— Да, да, добре съм. Просто съм изморена. Съжалявам. А и ме боли зъб.

— Искаш ли да разговаряме още за това? Не е наложително.

— Не знам. Мисля, че не трябва. Всичко е толкова безнадеждно. Освен това, като си помисля, той винаги си е бил такъв, само че

напоследък стана още по-лош. Лайъм казва...

— Лайъм?

По дяволите! Нямаше намерение да споменава името му. Явно се дължеше на чувството за близост, което се беше възстановило между нея и майка ѝ, на умората от дългия ден, на бутилката вино...

— Да, Лайъм — каза тя и бързо се усмихна. — Сигурно знаеш, че сега с него сме доста добри приятели.

— От къде бих могла да знам? И как стана това? Известно ми е, че ти го посети в болницата след катастрофата. Мисля, че постъпи добре, но той винаги се е държал ужасно с теб.

— Вече не е така. — Усети как се изчервява. — Срегнах го една вечер в „Чанинг хаус“ и си поговорихме, а след това го посетих в болницата, и то на няколко пъти. Сега сме приятели.

— А Бард как реагира? Доволен ли е? Би трябвало да е доволен.

— Бард не знае — отвърна Франческа и разбра, че така нещата се усложниха още повече. — Не си струваше да му го казвам и да говорим за това. Начинът, по който се държи напоследък, ме кара да се съмнявам как би реагирал. Той е настроен враждебно срещу Лайъм.

— Франческа, не е нужно да се оправдаваш за приятелството си с Лайъм пред мен, но може би ще е най-добре Бард да го знае. Както и да реагира, ще е по-добре да го научи от теб, вместо от някого друг.

— Не знам от кого би могъл — каза ядосано Франческа — и какво толкова ще научи. Говориш така, сякаш в това има нещо лошо, мамо. Та ние сме само приятели.

— Е, тогава всичко е наред — отвърна Рейчъл и ѝ се усмихна.

Тази усмивка беше позната на Франческа и означаваше, че за Рейчъл въпросът не е приключен. Но тя веднага смени темата и я попита какви да бъдат новите ѝ завеси в гостната.

Сутринта отидоха на службата в манастира. Рейчъл беше застанала под един слънчев лъч, проникнал през прозорците, и наблюдаваше двете си дъщери. Едната беше образец на невинността и пееше от все сърце, без да има и понятие какво ѝ готви съдбата, а другата беше мълчалива, красивите ѝ очи неспокойно оглеждаха параклиса, имаше толкова светски вид, а се чувстваше толкова

несигурна. Въпреки че Франческа го отрече категорично, Рейчъл се тревожеше най-вече от едно нещо.

Барнаби и Бард прекараха чудесно. Плаването до отсрещния бряг беше великолепно. Имаше много добър попътен вятър, възможно най-подходящият за „Лейди Джек“, и те я управляваха без никакво усилие. Стигнаха до любимото пристанище на Бард Сен Ваас в осем часа вечерта. Поръчаха си страхотна вечеря от миди, омари и праскови, полети с бяло вино. Изпиха почти по пълна бутилка, а после спаха като заклани. Барнаби се събуди веднъж през нощта, за да отиде в тоалетната по малка нужда, и се усмихна доволен, когато чу далечното хъркане на баща си. „Всеки би казал, че този човек няма абсолютно никакви грижи“, помисли си той.

Сутринта обаче вятърът се усили.

— Всичко ще е наред — бе казал Бард, като захапа втория си кроасан с шоколад. — Така ще бъде още по-вълнуващо и забавно.

Отплаваха в десет и половина. След два часа не бяха успели да напреднат много. Бард изглеждаше напълно щастлив, крещеше команди, бореше се със стихииите, но Барнаби гледаше към разбунтувалото се море с нарастващо безпокойство и все повече искаше да си е у дома в Лондон и да си пие бирата в кръчмата... След малко беше съгласен само да си пие бирата, а по-късно реши, че ще се чувства напълно доволен стига само да си е вкъщи.

— Я се стегни! — изрева внезапно Бард. — Пусни платното и се съсредоточи. Да не би да искаш да се обърнем?

— Добре, татко, извинявай.

Господи, оставаха им още най-малко осем-девет часа.

Плаваха още половин час, но според преценката на Барнаби продължаваха да се движат покрай брега. Изведнъж вятърът рязко се усили. Насочваха се право към една ивица по-тъмна вода, а вятърът ставаше все по-силен. Барнаби отбеляза този факт с мрачно предчувствие.

— Мамка му! — изруга Бард. — Барнаби, наведи се повече встрани и назад, така е по-добре. Дръпни силно това платно. По-силно. Господи, това нещо ще се скъса. Проклето време, вълните зад нас станаха още по-големи.

Барнаби погледна към голямото платно, което плющеше над главата му. Чу как вятърът свири в него, почувства, че изведнъж яхтата като че ли подскочи и се изправи почти вертикално, а платното застана почти хоризонтално на водата. Усети, че от нея го отделя само една тънка и тясна преграда. Обхвана го ужас и силно му се повдигна.

— Барнаби, съсредоточи се. Проклетата лодка ще се преобърне, ако не внимаваме. Наведи се още встрани. Ха така. Платното ще се намокри всеки момент и с нас е свършено. Боже господи!

— Какво има? — извика Барнаби. — Нещо не е ли наред?

— Счупил се е върхът на мачтата. Виж. Ето там.

Той го видя. Беше пречупена точно при върха.

— А сега какво ще правим?

— Почти е невъзможно да продължим плаването. Ще трябва да се върнем обратно. Ще се насочим към най-близкото пристанище. Съжалявам, Барнаби, но това е единствената възможност.

Барнаби почувства огромно облекчение.

— Няма нищо.

— Срамна работа. Но не мога да рискувам да загубя лодката в това... Пригответи се за завой.

— Разбира се, татко.

След неделния обяд Наоми изпрати децата у съседите да си играят и каза на съпруга си, че може би ще трябва да направят още един последен опит да спасят брака си. Сподели, че много е мислила по въпроса и сега, когато напрежението е започнало да намалява, е погледнала по-трезво на нещата.

— Длъжни сме заради децата и все още мисля, че е възможно. Знам, че ти казах някои твърде неприятни неща, преди да катастрофираш, и съжалявам за това. — Добави, че все още много го обича.

Лайъм се съгласи, че си струва да опитат, и също я увери, че я обича. Призна, че твърде се е засегнал от някои неща, които му беше казала, но е наясно с причината.

— А щом си стъпя на краката, в буквалния смисъл на думата, наистина ще се опитам да си намеря работа, дори и ако се наложи да продавам застраховки.

Наоми го увери, че няма да се наложи да продава застраховки, защото е прекалено способен за такова нещо, и предложи да пийнат по чаша вино, за да скрепят новия съюз. Изпиха почти цяла бутилка, а след това преживяха хубави мигове в леглото.

— Бард? Да, чувам те. Къде си?

— В проклетата Франция, ето къде. Времето беше ужасно и матката се счупи. Ще трябва да я поправят и това може да отнеме един-два дни. Ще се върна най-рано утре следобед. Кажи на всички, чуваш ли? Аз се обадох на Марша.

— Добре, но след като си й се обадил, тогава сигурно...

— Франческа, не можеш ли просто да направиш каквото ти казах?

— Да, Бард, добре.

— Всичко наред ли е с децата?

— Да, благодаря.

Връзката прекъсна, Франческа погледна към майка си и уморено се усмихна.

— Все пак има Господ — каза тя.

Тя реши да се върне обратно. Искаше да види как са децата, а и зъбът не й даваше мира.

— Мисля, че ще трябва да отида на зъболекар — каза Франческа на Рейчъл. Майка й се канеше да остане в манастира още няколко дни.

— Ще трябва да помисля и да поговоря пак с игуменката. А и да остана при Мери, за да я накарам поне малко да разбере. Ще бъде трудно, не искам да я безпокоя и да я плаша.

Франческа, която беше забелязала, че Мери не може да се съсредоточава за повече от двадесет секунди, си помисли, че това ще е малко вероятно, но не искаше да й го каже. Рейчъл и без това беше достатъчно притеснена от създалата се ситуация и не искаше да утежнява положението, като й противоречи, нито пък да показва обидно и безполезно невежество.

— Мисля тази вечер да отида в Стайлингс и да остана там няколко дни — каза тя. — Няма смисъл да стоя в Лондон.

— Би имало, ако Бард се нуждае от теб.

— Мамо, той няма нужда от мен.

Рейчъл я погледна замислена.

— Не съм толкова убедена — каза тя. — Той сигурно го преживява твърде тежко, скъпа, вероятно е ужасен, а и много те обича.

— Наистина ли мислиш така?

— Знам, че е така.

— Бих искала и аз да съм сигурна като теб.

Когато се върна в Стайлингс, и двете деца спяха. Пени веднага започна да се самоизтъква.

— Прекарахме чудесен уикенд, госпожо Чанинг. Спокоен, но не и скучен. Кити се държа изключително добре и, изглежда, се чувства прекрасно. Както ви казах, на нея стриктният режим ѝ се отразява най-добре. С Джек събрахме много цветя, които ще изсушим. Когато човек успее да привлече вниманието му към нещо, става много по-спокоен и всичката му надактивност изчезва.

— Свръхактивност, Пени, не надактивност. Освен това той не е свръхактивен, а е едно обикновено малко момче.

— Както кажете, госпожо Чанинг.

Тя отиде да види и двамата. Кити спеше дълбоко и дишаше равномерно, но Джек беше неспокоен. Той отметна завивката си, отвори очи, погледна я и се усмихна в просъница.

— Здравей, мамо. Липсваше ми. Баба добре ли е?

— Да, добре е. А ти как си?

— И аз съм добре. Беше много досадно. Пени ме накара да събирам стотици тъпи цветя, а след това ги сложи в една голяма книга в библиотеката да съхнат.

— Идеята ми се струва добра.

— Глупава е — каза той. — Цветята са създадени, за да растат и да ги гледат, а не да ги смачкват в някакви книги.

Тя се наведе и го целуна.

— Все пак благодаря ти, че си бил послушен.

— Няма защо, мамо. А пък Хортън ми даде урок по кормуване.

— Какво? — попита Франческа недоверчиво.

— На косачката. Седях на коляното му и я управлявах. Катастрофирахме, но беше страхотно.

— Катастрофирахте ли?

— Да, в едно дърво. Не беше голямо. Изглежда, всичко е наред. Сигурно ще могат да я поправят.

— Ами дървото?

— Мисля, че можем да изсушим и него.

Франческа провери дали някой се е обаждал на телефонния ѝ секретар в Лондон. Имаше съвсем малко съобщения. Повечето ѝ приятели, с изключение на няколко, пазеха мълчание. Имаше и едно съобщение от Грейдън Таунсенд. Молеше я да му се обади. За всеки случай беше оставил и телефонния си номер.

Франческа помисли малко, а след това набра номера. Той отговори веднага.

— Грейдън Таунсенд. — Като че ли ядеше нещо.

— Господин Таунсенд, обаждат се Франческа Чанинг. Съжалявам, да не ви прекъснах вечерята?

— О... здравейте. Благодаря, че се обадохте. Не, не се безпокойте. Това е само един омлет. — И добави, като че ли имаше някакво значение: — С подправки е.

— Браво на вас — каза тя развеселена.

— Много е вкусен. А вие как сте?

— Добре, благодаря. Ако сте ме търсили за това, което предполагам, не мога да ви кажа абсолютно нищо. Не ми е разрешено.

— Не ви е разрешено? От кого?

— Естествено от съпруга ми. И от адвокатите му.

— Да, разбира се, че адвокатите трябва да се слушат. Аз обаче се обаждам само от името на друг човек, тъй като ни познавам лично.

— И кой е той?

— Нашата редакторка, която се занимава с проблемите на жените. Би искала да вземе интервю от вас за броя, който ще излезе тази седмица, но и за следващата няма да е късно. Става дума за банкрута от гледна точка на жената.

— Господин Таунсенд...

— Моля ви, наричайте ме Грейдън.

— Господин Таунсенд, сигурно не мислите, че бих се съгласила?

— Е... научен съм никога да не мисля... тоест да правя предположения... за каквото и да било. В нашата работа човек не може никога да е сигурен.

— За мен можете да сте сигурен — каза твърдо Франческа. — Отговорът ми е „не“. Съжалявам. Знам, че бяхте много любезен и ми помогнахте с разпродажбата, а и сте се отнесли много добре с Кирстен, за което съм ви благодарна, но...

— Как е тя?

— Добре.

— Чудесно. Уверявам ви, че за мен беше удоволствие да ѝ помогна.

— Има и нещо друго — добави Франческа, опитвайки се да придаде строгост на гласа си, но ѝ беше много трудно, защото той беше очарователен и галантен и изобщо не приличаше на онези журналисти, с които се беше срещала.

— Да?

— Съпругът ми е разбрал, че сте посетили майка му, и това много го ядоса. А...

— Уверявам ви, че когато съпругът ви се ядоса, работата наистина става сериозна.

— Кирстен не е трябвало да го прави, без да говори преди това с него.

— А защо? Пиша статия за политика и госпожа Чанинг беше любезна да ме запознае с мнението си. Тя е изключителна жена — една жива история.

— Знам — каза Франческа. — Но тя е и майка на Бард... на съпруга ми... а сега нещата са... много деликатни.

— Да, разбира се. Съжалявам. Но аз се видях с нея преди... преди нещата да станат деликатни.

— Давам си сметка за това, но въпреки всичко... надявам се в статията ви наистина да е ставало въпрос само за политика.

— Уверявам ви, че в тази конкретна статия става въпрос само за политика.

— Добре.

— И ви благодаря за предупреждението.

— Няма нищо.

— Значи няма начин да ви убедя да разговаряте с нашата редакторка? Дори и ако се опитам да го направя на един вкусен обяд, да речем, в „Чиконе“?

— Дори и в този случай. Съжалявам! Въпреки че много би ми се искало.

— Трябва да ви призная, че не съм изненадан. Предайте моите най-добри пожелания на Кирстен, ако я видите.

— Да, непременно. Благодаря. Довиждане, господин Таунсенд.

„Толкова е приятен — каза си тя, — а и е много красив. Защо ли Кирстен не се запознае с някого като него, вместо да ги сменя като носни кърпи? Грейдън Таунсенд би бил много подходящ за нея.“

Джон Мартин и Питър Форд от „Мюър Уайтхед“ имаха странна телепатична връзка помежду си. Те не го признаваха открито, защото като счетоводители по професия не вярваха в такива неща, но вече се беше случвало в няколко предишни разследвания да се заинтригуват горе-долу по едно и също време от едни и същи неща.

И този понеделник се случи същото. Не ставаше въпрос за откритието на Джон Мартин, че комплексът за голф на корпорацията „Чанинг“ на практика не съществуваше, въпреки голямата сума пари, която беше платена за него, нито за нарастващото убеждение на Питър Форд, че отчетите за сметките на „Чанинг“ в някои банки не се покриваха напълно с това, което бяха заявили пред други банкери, а системата им на издаване и изплащане на чекове беше необикновено сложна. Не, тези неща не ги разтревожиха. Бяха единомдушни, че има редица напълно задоволителни обяснения за всичко това. Причината беше, че и двамата се почувстваха обезпокоени от новината за отсъствието на Бард Чанинг в този ден от страната, от това, че беше прекосил с яхтата си Ламанша през уикенда и ако пожелаеше, можеше да се отдалечи още повече от тях и разследването им. Това ги накара да решат, докато ядяха скромния си обяд, че е дошло време да го извикат в „Чанинг хаус“ и да си поговорят с него.

— Просто за да си поизясним нещата — каза Мартин, докато обираше остатъците по пластмасовата чиния с последното парченце франзела, надявайки се върху нея да попадне и последното парченце от туршията.

— Точно така — съгласи се Форд, пресуши чашата си с безалкохолна бира и изтърси от кесията последните парченца шунка и туршия. — От друга страна, не ми се ще да го подплашим. Особено

докато не е в страната. Защото може да реши, че всичко това го кара да се чувства твърде неуютно и може да не поиска да се върне...

— Прав си. Това ще бъде много неприятно. Така че, като си помисля пак, може би не трябва да вдигаме излишен шум. Може би ще трябва да си поговорим още малко с някои от изпълнителните директори на банките. Този приятел от „Метюънс“ ми се струва малко неспокоен, а на теб?

— Да, малко — отвърна Мартин. — Въпреки че без съмнение тези неща могат да се обяснят като още един пример на ексцентричен начин на счетоводство. Много предприемачи си падат по подобни методи. А какво ще кажеш за имота в Шотландия? Не ти ли се струва, че може да се окаже опит за игра на прескочикобила?

— Мисля, че поне засега не бива да изключваме подобна възможност — отвърна Форд, — но не би трябвало да правим прибързани заключения. Как е името на дъщерната фирма, чрез която фактически е сключена сделката?

— „Отдих край границата.“ Още не съм я открил. Разбира се, още сме в началото на разследването. Какво мислиш, дали пък да не поговорим с Барбър за сметките?

— Бихме могли — отвърна Форд. — След като разговаряме с банките. Можем да го извикаме утре или вдругиден. Знаеш ли дали господин Чанинг има и други яхти?

— Не съм съвсем сигурен. Мисля, че има. Трябва да поискаме да ни направят пълен списък на всички подобни неща. Можем да помолим младия Оливър Кларк за това. Той е свястно момче.

— Много. Очевидно Чанинг е направил много за семейството му, вече наясно ли си с това?

— Да, има нещо такова.

Небрежният, макар и твърде ироничен начин, по който говореха за тези неща, беше част от телепатичния процес. Интересното е, че покъсно и двамата признаха наличието на подобна връзка още от самото начало на това разследване.

— Не, повярвай ми, всичко е наред — каза Пийт Барбър. Той се размърда на стола, за да поуспокои болката в корема си, която усещаше, откакто се помнеше, и която от ден на ден ставаше по-силна.

— Съжалявам за яхтата. Няма за какво да се безпокоиш или поне няма нещо повече от това, което вече стана. Нищо не се е случило. Дори още не са пожелали да разговарят с мен. Затова мисля, че няма защо да бързаш да се връщаш. Поправи си яхтата и не се притеснявай. Ще ми се и аз да съм там при теб. Какво? Не, мисля, че Вивиен едва ли ще се съгласи, обаче все пак ти благодаря за предложението. Може би някой друг път. Какво? А, Марша е добре. Как е младият Барнаби? Чудесно. Добре, Бард. Ще се видим в четвъртък или в петък. Приятно прекарване.

Кирстен седеше зад бюрото си и се опитваше да се съсредоточи върху работата, но не успяваше. Повдигаше ѝ се. „Сигурно е от притеснение“, каза си тя. Нямаше причина да ѝ се гади днес, след като вчера се беше чувствала добре. Беше още твърде рано да ѝ се гади сутрин. Но ѝ се гадеше и се чувстваше много нещастна. Просто не знаеше какво да прави. Очевидно беше, че ще трябва да абортира. По този въпрос нямаше съмнение. Беше го правила вече два пъти. От физическа гледна точка не беше кой знае колко страшно. Но те просто щяха да я изчегъртат напълно. Едва беше успяла да се съвземе от последния аборт. Знаеше каква е причината — нейното католическо възпитание. Нито логиката, нито здравият разум, нито опитите да осмисли нещата можеха да я избавят от ужасното чувство за вина, което изпитваше. Христос учеше, че абортът е убийство. Освен това си беше напълно вярно. Сега в нея бързо растеше един човек. След осем седмици — толкова време ще да е изминало от забременяването ѝ — този човек вече имаше глава, тяло, мозък. Тя беше наясно с тези неща. Вече беше проучила достатъчно въпроса. Това същество седеше в нея и растеше, малкото му телце беше смешно прегънато, главата голяма, а лицето странно усмихнато. Там то се чувстваше в безопасност, на топло и му беше удобно. Имаше ѝ доверие. А какво щеше да направи тя — щеше да го извади от там, да го убие и да го захвърли. Това беше не само смъртен грях и тя трябваше да отиде в ада заради него, беше просто варварски акт, ужасно, жестоко престъпление. Беше си убийство.

Не беше никак сигурна, че може да издържи всичко това още веднъж — чувството за вина, страха и отвращението от себе си.

От друга страна, как би могла да не го направи? Как можеше да го роди, да се грижи за него и да го отгледа? Та тя почти не можеше да се грижи за себе си, камо ли за едно бебе, за едно дете. Господи, беше направо една глупава крава. Как можа да постъпи толкова безразсъдно. И то точно пък с Грей. Поне да беше от Оливър... тогава нещата щяха да бъдат по-различни. Доста по-различни. Не й изглеждаха толкова страшни, когато си представи какво би било, ако детето беше на Оливър. Щеше да се чувства доволна, горда и щастлива, т.е. напълно нормално. Той щеше да поиска да се ожени за нея, да живее с нея и да го възпита, а тя щеше да започне нов живот, щеше да бъде добра, а не убийца. Дори ако беше от Тоби, нямаше да е чак толкова зле. Би могла да се омъжи за него. Щяха да си живеят много весело. Той беше тъпкан с пари. Можеха да измислят нещо. Обаче Грей! Е, тя го харесваше, беше много мил, но той беше... стар. Стар и някак безнадежден. До онази нощ тя дори се беше съмнявала, да не би да е педераст с това негово готвене, красивата му къща и смешната му страст към модни облекла.

И Оливър обичаше красивите дрехи. Когато се замисли отново за Оливър, започна да й се повдига още повече. Беше направо неудържимо. Трябваше да повърне. О, Господи. Това е ужасно. Направо ужасно...

В понеделник Франческа се събуди много рано с чувството, че в главата й става нещо ужасно. Отначало не можа да разбере какво е то, но после си даде сметка, че е от зъба, който силно туптеше в унисон с пулса й. Тя го докосна леко с език и изпита пронизваща болка. Приличаше на абсцес. Трябваше да отиде при зъболекаря си.

Обади му се по телефона и той се съгласи да я приеме по обяд.

— Съжалявам — каза тя на Джек. — Трябва да отида в Лондон. Зъбът много ме боли.

— Не е нужно да ходиш до Лондон — успокои я Джек. — Аз ще ти го извадя. Вържи го с една връвчица, а другия й край вържи за дръжката на вратата, после я блъсни. Лесно е. Така братът на Джордж си извадил зъба.

Франческа вече започваше да чувства, че дори и това би било по-за предпочитане от продължаващата болка в главата.

По пътя за Лондон мобифонът ѝ иззвъня. Беше Лайъм.

— Здравей, скъпа. Как си? Много ми липсваше през този безкраен уикенд.

Беше ѝ толкова приятно да чуе неговия великолепен галещ глас, че дори не го упрекна, че я нарече скъпа. Освен това ѝ хареса. А беше и безобидно. Много хора непрекъснато употребяваха тази дума, но това не означаваше нищо, абсолютно нищо...

— Не се чувствам много добре — отвърна тя. — Мисля, че имам абсцес на един зъб. Сега отивам на зъболекар.

— О, бедният ми ангел. Нищо не боли така както зъбите. Съжалявам. Надявам се, че съпругът ти ще се държи много любезно с теб.

— Него го няма. Във Франция е. Яхтата му се е повредила.

— Така ли? И колко време ще е повредена? Сигурно достатъчно, за да мога да те видя, да те успокоя и да те целуна по бузата, за да ти мине.

— Не, Лайъм, не става — отвърна тя през смях, а всъщност си мислеше колко хубаво би било. — Той ще се върне всеки момент.

— О, бедната. Добре, обади ми се веднага след като излезеш от зъболекаря, защото ще се безпокоя. В противен случай сам ще му се обадя. Портър е, нали? Да, помислих си, че ще отидеш при него. Сигурен съм, че той ще направи каквото трябва.

— Да, Лайъм, добре. Ще ти се обадя. Но...

— Не казвай нищо. Късмет, скъпа. Бъди смела.

Тя се обади в Хамилтън теръс, за да провери дали има някакви новини от Бард. Марша вдигна телефона.

— Да, госпожо Чанинг. Тъкмо се канех да излизам. Господин Чанинг току-що позвъни и ме помоли да ви кажа, че няма да се върне до вторник вечерта. Налага се да направят голям ремонт на яхтата му.

— О — каза Франческа. — Има ли някакви други съобщения? Да е казал, че трябва да му се обадя или нещо подобно?

— Не, госпожо Чанинг. Предаде само това.

— Благодаря — каза Франческа и затвори ядосана телефона. — Проклет да си, Бард Чанинг — изруга гласно тя. — Проклет да си. Повече изобщо не си прави труда да ми се обаждаш, карай Марша да го прави.

Зъболекарят беше много опитен и внимателен, но дори само от прегледа зъбът много я заболя. Той потвърди, че вероятно е абсцес, предписа някакви силни антибиотици и ѝ каза да дойде пак сутринта.

— Ако няма резултат, може би ще се наложи да го извадя или поне да го отворя и да умъртва нерва. Разбрахме се, нали? Ще ви дам и силни болкоуспокояващи.

Тя излезе навън в слънчевия ден, леко замаяна от болката, качи се в колата и поседя вътре, подпряла глава на прозореца. Чувстваше се зле и нещастна.

Мобифонът внезапно иззвъня. Може би все пак беше Бард?

Не беше Бард, а Лайъм.

— Франческа? Как мина, как е зъбът ти?

— Ужасно — отвърна тя и се заплака.

Когато по-късно се връщаше към този момент, тя си даваше сметка, че от там нататък това, което се случи, беше абсолютно неизбежно. Лайъм каза, че ще дойде в къщата, за да се погрижи за нея, а тя му отговори, че не трябва да идва, че и дума не може да става. Тогава той предложи да се обади на Сенди по телефона и да ѝ каже да пригответи бутилки с гореща вода и топло мляко, а тя отговори, че не трябва да се обажда на Сенди, защото е много глупаво. Той обаче настоя и ѝ се обади, но успя да разговаря само с госпожа Робъртс. Тя му каза, че Сенди си е взела полагащия ѝ се почивен ден за това, че беше работила в събота в лятната къща, и няма да се върне до вторник вечерта. От разтревожената госпожа Робъртс Лайъм разбра, че тя също се кани да излиза и дори Барнаби не беше в къщата, за да се погрижи за госпожа Чанинг.

Франческа се прибра вкъщи и беше в кухнята, почувствала се по-добре от болкоуспокояващите лекарства, когато едно такси спря отпред и на вратата се позвъни. На стълбите беше Лайъм с кошница в едната ръка и букет бели рози в другата. Усмиваше ѝ се нежно, но същевременно се чувстваше, че е напрегнат. Тя го помоли с половин уста да си върви, а после му позволи да влезе само за минутка, докато разгледа какво има в кошницата — тристаграмова бутилка бренди, карамфилово масло, чай от лайка, една видеокасета на филма „Съмърсби“ и екземпляр на романа „Двойки“.

— Лайъм, не знам как си успял да запомниш всичко, което съм ти разказвала.

— Така е, защото всичко, свързано с теб, ме интересува.

Тя седна, леко разтреперана, на канапето, а той ѝ направи чаша чай и ѝ я поднесе с думите:

— Сега ще напълня бутилка с топла вода, ти ще си полегнеш и ще гледаш „Съмърсби“, а аз ще ти се наслаждавам.

Тя се разсмя и му каза, че трябва да си върви, защото предпочита да си го гледа сама. Помоли го да постави розите във вода. Той обясни, че е взел бели, а не червени, защото въпреки че я обича, отношенията им са толкова чисти и за съжаление така невинни, че това е единственият подходящ цвят. Франческа отново се засмя и тъй като се чувстваше много объркана, пак се разплака, а той седна до нея, за да я утеши, прегърна я и нежно започна да я целува по ръцете, по косата, по челото, защото не искал да ѝ причини болка, ако я целуне по лицето. И тогава изведнъж всичко в нея се промени, болката от зъба стана част от нещо много по-натрапчиво и много по-интересно. Цялата ѝ мъка от това, че Бард странеше от нея, изведнъж я ядоса и тя се почувства по-сигурна и по-силна. Благодарността за милото отношение на Лайъм трябваше да бъде изразена по някакъв начин, единственият възможен беше да отговори на целувките му. И тя отговори, отначало плахо, а после по-страстно и силно. Внезапно той дръпна главата ѝ назад, зарови ръце в косата ѝ, загледа се в очите ѝ и каза:

— Франческа, толкова те желая! — И тя се предаде.

— Не тук, не в къщата на Бард — протестираше Франческа, а той с пребледняло лице и разтреперан глас повтаряше:

— Да, тук, точно тук, и то сега.

Изкачиха много бързо стълбите. Тя го отведе в най-отдалечения край на коридора, за да бъдат по-далеч от нейната и от неговата стая, в апартамента за гости. Затвори вратата, заключи я и се облегна на нея, разтреперана едновременно от страх и от желание.

— О, Господи, колко те обичам, обичам те — каза той, притисна я до вратата и започна да я целува така, както никога преди. Целувките му бяха страстни, груби и разтърсващи. Ръцете му опипваха гърдите ѝ, а тялото му се притискаше до нейното. Тя отвърна на целувките му и изчака, за да се почувства виновна, че върши нещо нередно, но това не

стана. Усещаше само как страстта я изгаря, копнежът ѝ по него беше толкова силен, че го чувстваше като пронизваща болка. Затвори очи и се чу да стене, все по-високо и по-високо.

— О, господи, боже господи — извика той и се отдръпна от нея.

След миг бяха в леглото. Той късаше дрехите ѝ, а тя неговите, целуваха се и говореха нищо незначещи слова. Голото му тяло се притисна до нейното, а тя почувства как нещо в нея буквално подскочи и извика силно от изненада. После той започна да я люби, но това изобщо не беше израз на нежна любов. Приличаше повече на нападение, на разнищване на тялото ѝ. Беше изумена от невъздържаността и бързината, с която го правеше, но отговорът ѝ бе не по-малко страстен и невъздържан.

Тогава почувства нещо — нещо, което не беше точно страх, нито чувство за вина. Беше необикновено чувство, като че ли беше напуснала тялото си. Тази жена, която лежеше в леглото, в къщата на съпруга си с любовника, с неговия син, който с някаква необяснима грубост се беше нахвърлил върху нея и я бе накарал да изпита такова удоволствие, което едва се издържаше, не беше Франческа. Не беше Франческа и жената, която откликна на тази грубост, която я приветства и се разтвори в нея, която се увиваше около него и която усети неудържимата вълна да се надига с неподозирана ярост в нея, не беше и нейно тялото, което се притискаше и извиваше от удоволствие, не беше Франческа тази, която започна да крещи, стигнала до кулминацията си.

Едва по-късно, когато лежеше до него успокоена и го гледаше, тя се почувства отново предишната Франческа и осъзна какво беше направила.

Скоро след това той си тръгна. Тя с ужас си помисли, че може да се върне Сенди, Барнаби и дори Бард, чиято яхта е била поправена благодарение на чудо, а някакъв неимоверно силен вятър я бе докарал обратно с невероятна бързина.

— Кога ще те видя отново? — попита той.

— Не знам.

— А как се чувстваш?

— И това не знам — отвърна тя и беше напълно искрена.

Наистина не знаеше. Част от нея беше в пълен шок от това, което беше направила, а друга част триумфираше и се радваше. Франческа усещаше, че по някакъв необясним начин беше възвърнала самостоятелността си, че вече не беше робинята на Бард Чанинг. Изпитваше смесица от вина и достойнство, от срам и странна гордост. Знаеше, че това, което беше направила, е лошо, както и да го погледне човек, дори шокиращо, но същевременно усещаше с някаква странна увереност, че е била права.

Зъбът започна отново да я боли. Взе още от болкоуспокояващите хапчета, легна си, заспа, но след малко се събуди и отново си припомни случилото се, остана дълго да лежи, опитвайки се да го осмисли и да си даде сметка какво беше сторила. Невъздържаността и грубостта на Лайъм, докато се любеха, я беше изумила въпреки че ѝ бе доставила удоволствие. В нея имаше нещо почти граничещо с жестокост, което странно контрастираше с онзи човек, когото тя познаваше. Въпреки цялата грубост на Бард и стремежа му да доминира, в леглото той беше много нежен и опитен любовник. Подтикваше я, а не я водеше, вземаше я със себе си и я завеждаше до удоволствието. Струваше ѝ се странно и дори неловко от морална гледна точка да ги сравнява, но не можеше да се сдържи да не го прави. То бе неизбежна последица от това, което се бе случило на тримата. Не искаше да мисли какви могат да бъдат евентуалните последици от всичко това.

Грейдън Таунсенд и Тереза Буут прекараха цял ден, ровейки се из сложните дела на Дъги. Сега, когато вече знаеха какво търсят, изведнъж всичко стана твърде очевидно. Имаше една сметка „Чанинг — голф и отдих“, която беше подписана от него и Бард. Същото беше и с повечето други сметки на фирмата. От тази сметка се извършваха редовно плащания за различни хора и организации, включително и за голф клуба „Гленийгълс“ в Шотландия, за клуба „Белфрай“ край Бирмингам, за „Уентуърт“ в Съри и за изпълнителния директор на един туристически комплекс в Куанто ди Ларго в Алгарве. Други получатели на суми по тази сметка бяха собственикът на една ски хижа в Мерибел, една къща в Кармел, щата Калифорния, и един

апартамент с пристан в Купуско в Коста Есмералда, на остров Сардиния.

— Колко много филиали и разклонения. Чудно е как изобщо са могли да вършат някаква работа, след като е трябвало да разпиляват усилията си по всички тези места — каза Тери. — Грейдън, кой друг мислиш, че би могъл да е замесен в цялата работа? Имам предвид от компанията?

— Без съмнение Пийт Барбър. Очевидно Чанинг е държал средства във всички сметки, за да са му подръка, когато възникне необходимост. Не би могъл да го направи без много тясно сътрудничество с финансовия си директор.

Тя го погледна искрено учудена.

— Пийт! Този сухар Пийт с неговите жилетки! Не мога да повярвам.

Грей се засмя.

— Външният вид не трябва да те заблуждава, най-малко теб. Но мисля, че друг не е имало. Не е било нужно да знаят повече хора. Колкото по-малко, толкова по-добре.

— Да, предполагам, че е било така. Ти си наясно с тези неща, нали?

— Това ми е работата. Виждал съм много подобни случаи.

— А мислиш ли, че след като на Бард Чанинг не му разрешават достъп до компанията, това означава, че подозират нещо?

— Да, разбира се. Сега те се ровят и в най-незначителната сметка, в която има пари, ако изобщо има такава.

— Очевидно шансовете да открият нещо стават все по-малки — каза Тереза.

— Да, може би. Имаш ли още от това великолепно френско сирене? Бих похапнал още малко.

— Да, разбира се. Искаш ли да приготвя супа или нещо друго?

— Не, благодаря — отвърна Грей. — Много мило от твоя страна, но сиренето ще ми бъде достатъчно.

Той беше опитвал супите на Тереза и те не бяха по вкуса му. Бяха прекалено гъсти. Без каквато и да било причина си спомни с тъга за леките супи, които приготвяше Бриони. Те бяха нейният специалитет. Вече нямаше вероятност да ги опита. Наложиха си да се съсредоточи отново върху корпорацията „Чанинг“ и още веднъж попита Тереза дали

е сигурна, че Дъги не е имал никакви контакти с Джърси. А тя за сетен път му отговори, че може и да е имал, но тя не е открила нищо — нито имена в тефтера му с адресите, нито телефони, нито банкови сметки, нито карти за членство в клубове за голф.

— Според мен това е нашето куче, което не лае — каза Грей. — Аз и без това ще ходя там идния понеделник. Абсолютно съм убеден, че ще намеря това, което търсим.

— И какво точно е то?

— Не съм съвсем сигурен. — Той никога не знаеше до каква степен да бъде откровен с нея. — Но все пак имам някои догадки и като вещиците на Макбет усещам как ме сърбят ръцете.

— Така ли? А какво означава „кучето, което не лае“?

— Не си ли спомняш известния разказ за Шерлок Холмс? Той познал кой е престъпникът, защото кучето не го лаело.

— А, това ли имаш предвид? — попита Тереза. — Да, спомням си. Между другото, и моето куче пристига следващата седмица — един малък златист шпаньол. Ще има с какво да се занимавам. — Тя му се усмихна, а той я погледна внимателно.

— Дъги ти липсва, нали?

— Да, липсва ми.

— Ти сигурна ли си, че нямаш нищо против, ако се разкрият тези неща?

Тя се замисли за момент и после каза:

— Не, нямам. Сега вече не биха могли да му навредят. А да видя как Бард Чанинг се проваля, за мен ще бъде много добра терапия. Извинявай, телефонът звъни. — Когато се върна, приличаше на котка, току-що изяла сметаната. — Обади се Лайъм Чанинг. Помолих го да разузнае някои неща и той ми обеща. Очевидно Чанинг и Кларк са се скарали в нощта, когато Кларк е загинал. И са пили. Според старата госпожа Чанинг синът ѝ винаги се е чувствал много виновен за това. Какво според теб би могло да означава?

— Не съм съвсем сигурен — отвърна бавно Грей, — но ще го имам предвид и ще видим какво ще стане. Струва ми се, че се връзва с една моя теория. Не ти ли се струва, че това момче е доста странно?

— Кой?

— Лайъм Чанинг. Много ни помага с тази информация, но едва ли бих казал, че е пример за синовно поведение.

— Той мрази баща си и има основания за това — каза Тереза. — Едно врабче ми прошепна също, че между него и онази светица госпожа Чанинг може да има нещо.

— Какво? — учуди се Грей. Това беше най-необикновеното нещо, което беше чувал.

— Да, тя е ходила при него на посещения в болницата и...

— Тери, та това не означава нищо. Франческа му е втора майка.

— Знам, но има посещения и посещения. Една от сестрите явно е със същото впечатление. А което е по-интересно, Лайъм не направи и най-малкия опит да ме разубеди, че не е така.

— Колко интересно — отбеляза Грей. — Господи, не бих искал да бъда на мястото на Бард Чанинг. Той има повече врагове, отколкото предполагам.

Заинтригува го не толкова мисълта, че Франческа би могла да има някаква афера с Лайъм, а това, че Лайъм настройва хората да мислят, че между тях има нещо. Цялото проклето семейство все повече и повече му заприличваше на Борджиите, а тази мисъл го подсети, без да има логична връзка, за Кирстен. Попита Тереза дали би могъл да ѝ се обади по телефона. Тя сви рамене.

— Заповядай.

Той се обади в работата ѝ. Една приятна телефонистка го уведоми, че си е тръгнала рано.

— Не се чувстваше добре. Съжалявам.

— Аз също. Ще се опитам да ѝ се обадя вкъщи.

Той набра номера на Кирстен, но нито тя, нито телефонният ѝ секретар отговори. Явно беше на път от офиса към дома. Не беше много вероятно да е болна. Беше му казала, че като дете баща ѝ никога не ѝ позволявал да боледува и да отсъства от училище. Беше ѝ станало втора природа. Запита се какъв ли е проблемът. Вероятно женски работи.

Във вторник сутринта Франческа се събуди и установи, че зъбът ѝ е по-добре. Явно антибиотиците бяха подействали. Изпита огромно облекчение. Искаше само да не е сама в Лондон, в тази грамадна къща. С течение на времето чувството за вина и страхът от това какво би могъл да каже или да направи Бард, ако разбере, се засилиха и се

смесиха с нещо друго — копнеж, стигащ до отчаяние, да бъде отново в леглото с Лайъм Чанинг.

Отиде пак при зъболекаря, който потвърди, че антибиотикът е свършил работа, и каза, че не е нужно да идва отново при него, освен ако не я заболи пак. Тя влезе в колата и се отправи с голяма скорост към Стайлингс. Когато пристигна, каза на всички, че не иска да разговаря с никого по телефона, освен с Бард, и се посвети изцяло на децата.

Но в края на деня, когато Лайъм не се обади, въпреки всичко ѝ стана тъжно.

Спа зле и се събуди нервна. Пиеше второто си доста силно кафе след опит за изтощение, преплувайки петдесет дължини на басейна, когато мобифонът иззвъня. Имаше намерение да го изключи, но явно не беше го направила. „Сигурно си има фройдистко обяснение“, каза си тя мрачно.

— Да?

— Добро утро. Как си днес?

— Лайъм! Добре съм, благодаря.

— Зъбът ти по-добре ли е?

— Да, много по-добре.

— Франческа, ела да се видим. Моля те! — Гласът му беше много сериозен и напрегнат. — Не мога да мисля за нищо друго, освен за теб. Искам да правя любов с теб. Ела днес, още сега.

Настоятелността му я изненада. Мислеше си, че ще бъде по-деликатен.

— Не мога, Лайъм, знаеш, че не мога... Това не трябва да се повтаря.

— Знам, че можеш. Напротив, трябва.

— Лайъм, не.

— Да, Франческа.

Тя не отговори.

— О — каза той. Вече приличаше повече на предишния Лайъм, на онзи, когото тя познаваше. — Усещам, че започваш да се колебаеш. Знаех си. Франческа, скъпа, моля те.

— Не ме наричай така.

— Защо? Ти си ми най-скъпа. И защо не? За бога, защо не?

— Знаеш защо.

— Не, Франческа. — Гласът му отново стана напрегнат и сериозен. — Не знам защо. Не виждам причина.

— Аз имам съпруг.

— Да, но ти не го обичаш.

— Не е вярно — отвърна тя рязко. — Обичам го.

— О, господи! — Възкликна той и въздъхна. — Значи пак се връщаме там, където бяхме. Но вече не е така. Нали, Франческа, скъпа?

— Не — каза тя тихо. — Не е така.

— Моля те, ела да се видим. Трябва да поговорим, ако не друго.

— Е, щом като няма да има друго, може и да дойда — каза тя и се засмя.

— Много добре. Няма да има друго, кълна ти се. Само ще си приказваме. Много сме добри в това. Просто трябва да видим какво ще правим. Хайде да прием чай... днес, в хотел „Браун“. Ето на, виждаш ли, нищо не може да бъде по-невинно от това. Едва ли бих могъл да те изнася на пода в скъпото му фоайе пред старите дами, които ядат кифли.

Тя се поколеба.

— Днес съм заета. Ще водя Джек на физкултурен празник.

— Боже господи, каква претрупана програма имаш. А какво ще кажеш тогава за утре? Естествено, ако той не се е върнал?

— Ами...

— Значи се разбрахме. Аз черпя. Недей да спориш. Досега не съм те черпил и едно кафе. А ти ще ми обясниш точно защо не трябва да се срещаме, дори можеш да се опиташ да ме убедиш, а аз ще ти обясня защо трябва. Става ли?

— Добре.

— Ще се видим утре в четири.

В края на работния ден във вторник екипът на „Мюър Уайтхед“ имаше официално съвещание. На него постигнаха съгласие, че след като вече бяха разговаряли с господин Норт от „Метюънс“ и с Джон Барток от банка „Конингсбъром“ в Стокхолм, след като бяха открили дребния, но интригуващ въпрос за покупката на земя и сгради в Шотландия и явната липса на 1 750 000 лири, които компанията беше

платила за имота, да не говорим пък за твърде навременната покупка на голямо количество акции от един благотворителен фонд в Холандските Антили, вече ставаше очевидно, че трябва да извикат техния криминален отдел.

— Междувременно Джон и аз ще разговаряме с господин Барбър — каза Питър Форд. — Той може да ни разясни някои неща.

— Или ще ги разясни, или не — обади се Джон Мартин.

В сряда следобед Пийт Барбър прекара два часа в „Чанинг хаус“. По-късно те признаха, че им беше оказал пълно съдействие и както бяха очаквали, беше дал задоволителни отговори на повечето от въпросите им. Не изглеждаше никак добре. Каза им, че непрекъснато има болки и отказа да вземе от кейка, който му предложиха с чая. Извини се с язва на дванадесетопръстника, която се раздразвала в моменти на напрежение.

— А както вървят нещата, сегашният е точно такъв — каза той.

— Да, разбира се. Ние се опитваме да не продължаваме твърде дълго тази агония — каза Джон Мартин. — Извинявайте, не подбрах най-подходящата дума. От колко време работите с господин Чанинг?

— Почти дванадесет години.

— Значи в голяма степен мислите като един човек.

— Не бих се изразил точно така — отвърна Пийт Барбър и се усмихна малко студено. — Никой не би могъл да знае какво има в главата на Бард Чанинг.

— Но все пак вие вероятно знаете повече за това, отколкото останалите.

— Да, вероятно.

В четвъртък сутринта Мери Форбс, която продължаваше да работи в „Чанинг хаус“, се обади на Марша Грейнджър. Извини се за безпокойството и каза, че един от новодошлия екип искал повече подробности за благотворителната фондация „Чанинг“, а тя не можела да открие данните за нея в компютъра.

Марша ѝ обясни точно как да ги намери, провери дали Мери ги е открила и след това я попита какъв е този нов екип. Мери ѝ отговори, че не е съвсем сигурна, че пак са от „Мюър Уайтхед“, но са съвсем други.

— Проверяват всичко. Всички телефонни сметки, всички факсове, абсолютно всичко. Бедният Оливър ужасно се измъчи с тях. Но са много любезни. Сигурна съм, че няма повод за безпокойство.

След като затвори телефона, Марша реши да излезе и да пие чай във „Фортнъм“, а може би и да пообиколи магазините. Не беше свикнала да се шляе без работа и за нейна голяма изненада това ѝ хареса. Когато минаваше по „Албемар стрийт“, покрай хотел „Браун“, видя пред него да спира едно такси и високата слаба фигура на Лайъм Чанинг, който се движеше трудно и накуцваше, влезе вътре. „Явно все още не се е възстановил напълно от катастрофата.“ Тъкмо се обърна, за да продължи към хотел „Риц“, когато видя друго такси да спира пред „Браун“. От него изскочи Франческа Чанинг и изтича нагоре по стълбите. „Пак някое от безкрайните ѝ съвещания на благотворителното дружество — предположи Марша. — Колко странно съвпадение — каза си тя, — двамата да пристигнат по едно и също време.“ Имайки предвид враждебните им отношения, Марша се надяваше да не се озоват на съседни маси.

Точно по същото време Дейвид Слоън, който оглавяваше новия екип от счетоводители, седеше на бюрото на Пийт Барбър и преглеждаше някакви одиторски сметки, когато Джон Мартин се показва на вратата. В ръка държеше извадка от сметки за телефонни разговори.

— Мисля, че открих нещо — каза той. — Виж, датите съвпадат. Става дума за покупката на онези акции.

Слоън ги погледна.

— Чудесно — каза той. — Как успя да ги откриеш толкова бързо?

— Е — отвърна Мартин и се почеса по носа, — не е това, което си мислиш.

Бард Чанинг пристигна в Чичестър късно следобед в четвъртък след едно вълнуващо плаване, загорял и по-спокоен, отколкото през последните седмици. Колата му беше паркирана в пристанището, двамата с Барнаби се качиха в нея и заминаха за Стайлингс.

Бавачката къпеше Кити преди лягане, а Джек седеше пред телевизора в трапезарията и гледаше сериала „Книга за джунглата“. Пригласяше ентусиазирано на хора, когато баща му влезе. Той се хвърли в обятията му.

— Татко, мислехме, че още си във Франция. Как прекара? Мама каза, че за малко сте щели да се обърнете. Искрах и аз да съм с вас. Следващия път ще ме вземеш. Нали обещавах?

— Може и да те взема — каза предпазливо Бард и го прегърна. — Къде е майка ти?

— В Лондон. Отиде тази сутрин на едно от тъпите ѝ съвещания. После се обади, че ще се забави. Искам вече да се върне. Татко, вече мога да карам кола. Искаш ли да ти покажа?

— О, господин Чанинг! — възкликна появилата се бавачка с току-що изкъпаната Кити на ръце. Бебето се усмихна на баща си. — Добре сте дошли. Очаквахме ви да пристигнете утре. Надявам се, че сте пътували приятно. Изглеждате много добре. Има две съобщения. Опитавме да се свържем с вас, но очевидно сте били на яхтата.

— Да, да, Пени. Спешни ли са?

— Едното изглежда спешно. То е от господин Барбър, който помоли да му се обадите вкъщи. Другото е от господин Слоън от — тя погледна в бележника си — „Мюър Уайтхед“. Каза да му позвъните в „Чанинг хаус“ веднага щом се върнете, ако е преди шест часа. Това говори ли ви нещо?

— Да — отвърна Бард. — Говори ми. Благодаря, Пени. Мисля, че все пак ще трябва тази вечер да отида в Лондон.

— Върхът — каза Барнаби.

— Аз мога ли да дойда? — попита Джек.

Беше десет часът, когато Франческа се върна у дома. В къщата беше тъмно. Тя застана на долната площадка на стълбите и се опита да се успокои. Молеше се да няма никой. Отвори леко вратата, никъде не светеше, дори и на стълбището. Дълго се ослушва. Пълна тишина. Дори телефонният секретар не се чуваше. Благодаря ти, Господи. Изглежда, всичко щеше да е наред. Тя събу бързо обувките си и се отпрати тихо по стълбите, като сваляше по пътя тежките си златни обици. Бяха много стегнати и ушите ужасно я заболяха. Премигна.

От тъмното нещо внезапно се хвърли срещу нея и тя подскочи. След това чу силно мъркане и нещо топло се отърка в краката ѝ.

— Ти ли си, коте? За първи път ми е приятно да те видя — каза тя, взе котарака и го погали. След това го занесе в спалнята си. Когато минаваше покрай стаята на Бард, видя, че вратата е леко открената. Това ѝ се стори странно. Спомняше си, че когато излизаше, беше затворена. Може би Сенди е внасяла нещо вътре. Но Сенди я нямаше. Беше си взела почивка, Франческа я откренна предпазливо, вътре нямаше никой. Сигурно грешеше. Погали котарака и се отправи към стаята си. Вратата също беше открената. Беше съвсем сигурна, че я бе затворила, защото остави много дрехи на леглото си, а не искаше котката да ги докопа. Изведнъж се почувства много уплашена. Усети как сърцето ѝ започна лудо да бие. И тогава чу глас. Беше гласът на Бард от нейната стая. Говореше по телефона.

— Ще ти се обадя утре. Можеш да дойдеш и тук, ако искаш — казваше той. — В противен случай аз ще дойда. Какво? Не, не, тя не е тук. Така че...

Франческа отвори вратата. Той вдигна очи, видя я и затръшна телефона.

— Къде беше? — попита Бард. — Какво си правила?

Тя не му отвърна нищо, само го гледаше как седи на леглото им, полуосветен от нощната лампа. Изглеждаше ужасно, беше пребледнял и изтощен до крайност. Беше напълно сломен, дори повече от деня, когато се върна вкъщи, след като не го пуснаха във фирмата.

И тогава, преди тя да успее да произнесе и дума и дори да измисли какво да му каже, той протегна ръка и я придърпа към себе си.

— Седни. Трябва да поговорим.

ГЛАВА 23

— Значи ти искаш да излъжа заради теб. Това ме молиш да направя, нали?

— Мисля, че е така. Да — отвърна много тихо той.

Последва продължително мълчание. Бяха в кухнята и седяха един срещу друг от двете страни на масата. „Много е подходящо — помисли си тя. — Все едно съм в съда.“

— Твърде много искаш от мен.

— Съгласен съм. Никак не ми се ще да те моля за това, никак.

— Тогава защо...

— Няма друг начин.

— Бард, сигурно има.

— Няма кой друг да го направи. Не мога да помоля за това никого от фирмата. Няма да стане. Нито пък мога да накарам децата или майка ми. Оставаш само ти.

Изведнъж Франческа се почувства напълно обърквана. Ако някой я беше попитал как се казва, нямаше да може да му каже. Погледна към Бард, който ѝ казваше, че черното е бяло и че две и две прави пет, и почти ѝ се прииска да се изсмее, беше толкова нелепо.

— Бард, не е нужно никой да лъже. Можеш да кажеш истината.

— Ти не разбираш — отвърна той. — Ако кажа истината, с мен е свършено. Животът на всички ни ще пропадне — твоят, на децата, на майка ми.

— Но аз мислех, че това при всички случаи ще стане. И така всичко ще трябва да бъде конфискувано, и къщите, и всичко останало.

— Да, с повечето от тези неща ще стане точно така, но аз не ти говоря за това.

— А за какво?

— Знаеш за какво. Говоря ти за факта, че аз ще бъда... с мен ще бъде свършено като личност.

— Искаш да кажеш, че всички ще знаят, че си мошеник?

Тя си даде сметка, че прозвуча прекалено грубо, дори жестоко, но не можа да се сдържи. Това, което той правеше с нея, също беше жестоко. Очакваше, че ще се разкрещи, ще започне някоя дълга тирада, ще се опита да се оправдае, но Бард само продължително я изгледа.

— Да — каза той, — ще стане точно така.

— И тогава?

— Предполагам, че в такъв случай... ще ме осъдят.

— За измама?

— Да.

— Ще отидеш ли в затвора?

— Възможно е, много е вероятно. Да. Ако се докаже, че съм виновен.

— Аха.

— Франческа, представи си за момент какво би означавало това. Помисли какво ще стане с живота ти. Аз ще бъда в затвора. Децата ще трябва да живеят с това петно. За Кити няма да има значение, разбира се, но това ще я преследва цял живот. А малкият Джек, помисли си колко ще страда той. И Барнаби, и Тори, и Кирстен — те и без това трябва да се справят с толкова много неща. А майка ми? Помисли си как ще ѝ се отрази.

— Мисля, че майка ти ще предпочете да кажеш истината — отбеляза Франческа.

Той замълча.

— Значи аз трябва да дам показания в съда, така ли? — попита тя.

— Да, най-вече там. Въпреки че, естествено, не може да бъдеш накарана насила. Като моя съпруга не си задължена да даваш показания. Дори тогава на теб официално ще се гледа като на ненадежден свидетел — каза той и без да иска, се усмихна.

— А кога за първи път трябва да кажа тази лъжа?

— Е, не знам точно. През някоя от следващите седмици. Ще те попитат, сигурен съм.

— Защо?

— Защото е неизбежно. Вече ме питаха дали съм знаел за продажбата на тези конкретни акции.

— И ти отговори...

— Естествено, отговорих, че нямам представа. Но те имат извадки от сметките за телефонните разговори и факсовете, а в тях се загатва за това. Разбира се, на този етап всичко е още твърде неясно. Почти като закодирано. Трябва да ти кажа, че съм изненадан... — Той млъкна.

— Изненадан от какво?

— А... нищо. Няма значение. Много ги бива. Не го очаквах и съм впечатлен. — Той пак се усмихна.

— И кого първо трябва да излъжа?

— Ами предполагам, че първо онзи, който води разследването. Счетоводителите от криминалния отдел, вероятно и ОБИ.

— Кого?

— Отрядът за борба с измамите.

— О, господи! — В този момент тя осъзна реалността с целия ѝ ужас и грозота. Дотогава гледаше на всичко като на философска дискусия, с всичките „какво би станало, ако“ и „ти би ли направил“ и т.н. Сега изведнъж си даде сметка какво означава това. Бард можеше да бъде обвинен в престъпление, да има разпавии с полицията, да го пратят в затвора, а тя — да се окаже въввлечена в цялата работа, защото би могла да го спаси.

— Кой друг знае за акциите? — попита Франческа. — Искам да кажа в компанията? Мисля, че трябва да знам.

— Пийт Барбър — отвърна тихо той.

— Пийт? Бард, не е възможно, той е толкова...

— Искаш да кажеш праволинеен? — Той се усмихна. — Знам. Наистина е, по свой собствен, малко странен начин. Но в тази работа е затънал до шията. Както и аз.

— Някой друг?

— Няма никой друг.

— Обясни ми пак какво точно искаш да кажа и по какъв начин би ти помогнало.

Тя усети, че той изтълкува думите ѝ погрешно. Сметна, че се е съгласила, и лицето му се промени, отпусна се и очите му светнаха.

— Искам само да кажеш, че в този ден не съм бил в Лондон. Това е всичко. Били сме в провинцията или някъде другаде, където и да е. Не е чак толкова много.

— Така не би могъл да водиш тези телефонни разговори, нали? Разговорите с хората, на които си наредил да продадат акциите.

— Да, да. Точно така. Много е просто.

— А те ще ти повярват ли?

— Да, разбира се. Е, предполагам, че могат да поискат...

— Доказателства?

— Е... няма да е нещо много затрудняващо. Да кажем, дневник, в който си си записала, че е било така или нещо подобно.

— Бард, но нали всички ще знаят, че в този ден не си бил в Стайлингс? Бавачката, Сенди, Хортън...

— За бога! — извика той и удари с юмрук по масата. Тя подскочи и се загледа в него почти изплашена. — Не създавай трудности, не поставяй нови проблеми. Можем да го направим. Можем да измислим какво да кажем. Важното е ти да си съгласна да го направиш заради мен. Това би имало много голямо значение, Франческа, мога да спася нещичко, всъщност доста, мога да продължа или да започна отначало. В противен случай с мен е свършено. Излизам от играта.

Последва продължително мълчание. Тя остана да седи на стола си, изчака. Повтори наум думите му, опита се да ги осмисли, да разсъждава логично, да отговори нещо, но не можа.

— Няма да го направиш, така ли? — каза той накрая. В гласа му се усети студенина и дори враждебност. — Не искаш да ми помогнеш, не искаш да направиш за мен дори само едно нещо. Отговорът ти е „не“, така ли?

— Бард, не съм казала това. Нищо не съм казала. Не знам. Не мога да мисля, не мога да взема никакво решение. Трябва да ми дадеш време. И да ми кажеш още неща. Повече неща за всичко това.

— Не знам какво имаш предвид — рече Бард искрено озадачен. — Казах ти всичко.

— Не, Бард, не си. Ти ми каза само за това... за този телефонен разговор, в който е ставало дума за продажбата на акциите, но нищо друго. Аз трябва да знам всичко. Всичко, свързано с това, всичко, което си направил. От самото начало.

— А, не. Това наистина ще бъде неразумно.

— В такъв случай отговорът ми е категорично „не“...

— Франческа, мисля, че не разбираш.

— Не ми говори така! — този път тя изкрещя. — Не, Бард, не ми казвай, че няма да мога да разбера, защото, кълна ти се, ако пак го повториш, ще изляза през тази врата и вече никога няма да ме видиш. Никога. Ти ми го казваше през целия ни брачен живот, казваше ми, че няма да разбера, отнасяше се пренебрежително към мен, обгръщаше се в някаква смешна тайнственост. Искам да знам всичко. Искам всичко да ми разкажеш. За Тереза Буут, тя е замесена по някакъв начин, и за Найджъл Кларк... и там има нещо, нали? И...

Тя замълча, уплашила се изведнъж, че си е позволила да мисли за тези неща и да му ги каже, и че вече не трябва да ги държи в себе си.

— Франческа — гласът му прозвуча съвсем нормално, — ти наистина не разбираш, изобщо нищо не разбираш. Не схващаш ли, че не съм ти казвал, защото така е много по-добре? Много по-добре е да не знаеш всичко, а най-добре — да не знаеш нищо.

Последва друга дълга пауза. Тя се замисли върху думите му, върху факта, че това, което ѝ беше казал, всъщност е било само началото, а не крайт на цялата история. Беше шокирана. Усети се уязвена и така сломена, сякаш я беше ударил. После тя стана и се отправи към вратата.

— Къде отиваш?

— В стаята си. Трябва да помисля. Трябва да помисля много върху всичко това. Съжалявам, Бард, но не мога да ти дам отговор. Още не. Много е сложно.

— Добре — каза той накрая. — Мога само да кажа, че аз бих го направил за теб, и то без колебание. Лека нощ, Франческа.

Той се изправи, мина бързо покрай нея и излезе в коридора, после се изкачи по стълбите и отиде в кабинета си. Чу го да затваря вратата зад себе си. След малко и тя се качи горе и си легна. За нейна голяма изненада не след дълго заспа.

Сутринта Бард беше излязъл. Беше оставил бележка пред вратата на стаята ѝ, в която я уведомяваше, че през целия ден ще бъде у Пийт Барбър. „Не е нужно да бързаш“ — беше написал той и се беше подписал просто „Бард“. Тя се обади по телефона в Стайлингс и макар да си даваше сметка колко ще натъжи Джек, каза на бавачката да не води този ден децата в Лондон. Имаше нужда да бъде сама. Почувства

се много странно. Ако някой я беше попитал как би ѝ се отразила подобна ситуация, тя щеше да му отговори, че сигурно би била объркана или уплашена. В действителност не изпитваше нищо подобно. Разбра, че в този момент най-вече е изумена от това, че Пийт Барбър е замесен. Пийт със скованите маниери, с официалните дрехи и старомодната галантност. Фактът, че е възможно, че той може да бъде обвинен в такива неща, я накара да осъзнае колко сериозно би могла да се заблуди. Иначе се чувстваше странно спокойна, като че ли животът беше спрял за нея. Един-два пъти дори се запита дали не сънува. Сънят трябваше да свърши, за да се върне към реалността и да премисли всичко отначало, целия отворителен сценарий. Сякаш гледаше филм или програма по телевизията. Виждаше себе си и съпруга си в дома през онази нощ, чу го какво ѝ казва — че е продал незаконно собствените си акции, за да спаси кожата си. Видя се как осъзнава, че се е омъжила за мошеник — продължаваше да употребява тази дума вместо по-приемливата измамник, защото тя ѝ помагаше да се придържа към реалността, а не да се отвлича с някакви романтични фантазии. Видя също какво се иска от нея — да стане съучастничка, да излъже заради него, дори може би под клетва. И тук филмът свърши. Искаше той да продължи, за да види какво решение ще вземе и да действа в съответствие с него, понасяйки последствията. Но това естествено не можеше да стане.

Тя си спомни колко пъти сама беше казвала, че съпругите на крадците, на обирджиите на влакове и на убийците не биха могли да не знаят истината. Не е възможно да живееш с някого и да не виждаш или да не отгатваш какво става. Не можеше да си представи как една жена би могла да бъде толкова глупава, толкова сляпа, та да не разбере, че човекът, с когото живее, лъже или краде. Много пъти в разговори с приятелките си беше изразявала мнението, че е абсолютно невъзможно съпруги, замесени в голям финансов скандал, да продължават да си мислят, че техните мъже са си вършели съвсем честно работата. Никой не би могъл да бъде толкова наивен и заблуден. Сега изведнъж прозря истината, видя как стояха нещата в нейния случай. Разбра, че е знаела, естествено, че е знаела. Беше потискала съмненията си, пренебрегвала страховете си. Казвала си беше, че това не може да бъде. Беше обръщала гръб и беше считала за невъзможно мъжът, когото е обичала, с когото бе споделила леглото си и му бе родила деца, когото е

познавала най-интимно, да бъде в най-добрия случай двуличен, а в най-лошия — нечестен. В основата на цялата заблуда стоеше някаква арогантност, увереност, че всичко ще бъде наред. В противен случай тя би трябвало да бъде много наивна и доверчива до глупост. Знаела е, разбира се, че е знаела, защото беше виждала, чувала и дори прочела доказателството, но тъй като не го беше разбрала, решително беше отказала да потърси значението му. Беше си самовнушила, че потайността на Бард, неговото странно поведение и често неадекватни реакции са симптоми на някакъв комплекс, на арогантно отношение както към нея, така и към всички останали. А по този начин просто му е било по-лесно, защото всъщност никога не се беше наложило да я лъже. Тя беше приемала, въпреки че не си го признаваше, с благодарност липсата на информация и на обяснение. Беше видяла, че по този начин той очевидно иска да я заблуди и да отклони вниманието ѝ, и му беше позволила да го прави, защото това ѝ беше изгодно. Така че всъщност тя беше съдействала за всичко, а сега би трябвало и да изпълни онова, за което я беше помолил. Дилемата, пред която сега се беше изправила благодарение на погрешното си поведение, в действителност съществуваше от доста време. Молбата на Бард само я беше актуализирала. Тя си спомни с болка и омерзение за онази не много далечна нощ, когато Бард я беше попитал колко много го обича и дали би направила нещо нечестно, нещо нередно заради него. Спомни си също как категорично му беше казала, че няма да го направи. Сега изведнъж всичко това беше станало реалност, а не някакво отвлечено и дори забавно предположение. Франческа си даде сметка, че изобщо не е толкова сигурна какъв ще бъде отговорът ѝ. Запита се дали още тогава е знаел, че може да поиска такова нещо от нея, и затова е пожелал да разбере как би постъпила. Чувството ѝ за изолираност, което беше се засилило много след банкрута, се задълбочи. Беше напълно сама, изправена пред тази дилема; това беше един изцяло личен въпрос, който ангажираше само собственото ѝ съзнание и който тя трябваше да разреши със собствения си разум и чувства. Но същевременно по най-ужасяващ начин проблемът не засягаше само нея, а и много други. Някои от тях ѝ бяха твърде скъпи, други — по-малко. Опитва се да не мисли за тях, защото знаеше, че влиянието им може да бъде опасно за решението ѝ и може да я тласне в погрешна посока. Джек, Кити, майка ѝ, Джес, Кирстен, Барнаби,

Оливър, Мелинда, Хедър Кларк — всички я караха да направи това, което беше поискал Бард, за да го запази такъв, какъвто го познаваха. Тя се питаше какво би й казал всеки един от тях. Знаеше, че Джес би я накарала да каже истината, както самата тя би го сторила. Но Джес не знаеше и болката, която би изпитала, когато узнаеше за това, щеше да бъде непоносима. Франческа би могла да й я спести. Беше по-малко сигурна за реакцията на собствената си майка. Кредото на Рейчъл беше прагматизмът.

Тя не мислеше за мнението на децата, с изключение на това на Лайъм. Лайъм — неин любовник, съучастник в прелюбодеяние, в едно почти кръвосмешение — беше заел такова централно място в живота й само за броени дни, че вече не можеше да си го представи без него. Въпреки това в продължение на часове тя не беше мислила за него. Спомни си едва сега и с изумление си даде сметка какво беше той за нея. Не можеше да си представи какво би я посъветвал той. Едва ли щеше да се изненада. Мнението за баща му беше и без това твърде ниско. Онази нощ беше напуснала хотел „Браун“ разтреперана и дълбоко разстроена както физически, така и емоционално. Беше затворила вратата на стаята, все още чувайки гласа му, който й казваше, че лоялността й към Бард не е нормална, че не е нормално да продължава да твърди, че го обича.

— Ти не го обичаш, сигурен съм. Той не те заслужава.

— Лайъм, той е мой съпруг и баща на децата ми и аз не мога да го напусна.

Но ако не направеше това, което Бард я беше помолил, тя все пак трябваше да го напусне. Така че дилемата се отнасяше както за брака й, така и за всичко останало.

ГЛАВА 24

Оливър почти никога не беше плакал. След като от тригодишна възраст му бе казано, че е мъжът в семейството, винаги беше знаел, че не бива да го прави, защото мъжете не плачат. Беше му се случвало само в много редки случаи. Не можеше да се сдържи и заплака, когато ковчегът беше изнесен от църквата след погребалната церемония, защото едва в този миг осъзна, че няма да види повече баща си. Плака и след смъртта на баща си, когато се събуди в първия ден на Коледа и се замисли за деня, който му предстоеше. Но тогава успя да скрие сълзите от майка си. Плака, когато я докараха в инвалидна количка, защото това го убеди по най-безспорен и жесток начин, че тя ще си остане завинаги инвалид, плака и когато се разбра, че тя трябва да отиде в Дома за инвалиди. Плака, когато завърши гимназия с отличие, защото въпреки че го каза на майка си в Дома по телефона и на Мелинда, която се разплака, усещаше някаква празнота и пустота в душата си, когато гледаше как бащите на неговите приятели ги тупат по раменете, как енергично им стискат ръцете, как ги черпят и им купуват планински велосипеди.

Плака също, почувствал се засрамен и нещастен, след първия си сексуален контакт, защото направо се провали и защото въпреки че не би го споделил с баща си, чувстваше, че расте без абсолютно никаква мъжка подкрепа. Не си спомняше да е имало други подобни случаи до онази сутрин в петък, когато получи писмото от Кирстен, в което тя го уведомяваше, че според нея ще е най-добре да не се срещат повече или поне за един дълъг период от време. Беше написано с необикновено едрия ѝ почерк.

„Просто мисля, че няма да излезе нищо, но все пак ти благодаря за чудесното време, което прекарахме заедно. Надявам се скоро да си намериш наистина добра и подходяща работа.

Оливър остана загледан в писмото. Стоеше неподвижен в хола, където го беше целунала и му беше казала колко ѝ харесва къщата. Препрочете го още няколко пъти, опитвайки се да открие в него някакво логично обяснение, но не можа. За по-малко от един ден те бяха преминали от близост към отчуждение, от топлина към студенина, от едни непринудени отношения към напрежение. Само за седмица тяхната прекрасна, задушевна и многообещаваща връзка беше прекъсната.

Как, защо, къде се беше случило това? Какво беше направил, какво ѝ беше казал? Сигурно вината е негова, вероятно я беше обидил с нещо, беше я засегнал и с това бе развалил всичко между тях. Отново си припомни вечерта, в която беше дошла в дома му. Спомни си как бяха пътували дълго с таксито, как се бяха смели на една глупава случка във фирмата, за която ѝ беше разказал, а тя също му бе разказала за не по-малко глупава своя преживелица. Спомни си как Кирстен се беше обърнала към него и го беше целунала нежно, а после по-страстно, как беше сложила глава на рамото му и беше мушнала ръката си в неговата, как му беше казала с великолепия си дрезгав глас: „Оливър, толкова си мил. Приятно ми е да бъда с теб.“

Това беше последният път, когато се бяха чувствали щастливи. Той съвсем ясно си я представи как стоеше в гостната, а слънчевите лъчи огряваха отзад като ореол буйната ѝ коса, как му се усмихваше с малко смешната си усмивка, която я правеше да не изглежда „толкова“ хубава, но много желана. Спомни си всичко, свързано с нея, до най-малката подробност. Беше облечена в къса бяла рокля, ръцете и краката ѝ бяха голи и загорели от слънцето, спомни си дори едва забележимите лунички на носа ѝ. И докато седеше така неподвижен и съсредоточен до такава степен, че почти физически усещаше присъствието ѝ, разбра, че нещо беше станало със зрението му. Не виждаше цветята, които Мелинда беше сложила на перваза на прозореца, не виждаше писмото и не можеше вече да прочете онези ужасни думи, въпреки че бяха написани с едри букви. Причината бяха сълзите, които изпълниха очите му.

— Въпреки това беше великолепно — каза Барнаби и отметна назад дългата си руса коса, все още разрошена от вятъра. — В неделя вечер стана малко страшно, преди да се върнем обратно, но пък похапнахме чудесни неща, а вчера връщането беше направо страхотно. Трябва да оставиш всичко в ръцете на татко. Той е човек, който знае да се оправя в кризисни ситуации.

— Безспорно сега това качество ще му е много необходимо — отвърна ядосана Кирстен. Тя се беше отпуснала в креслото срещу него и човъркаше с пръст една дупка в пуловера си — навик, който показваше, че нещо не е наред. Беше много бледа. — Той каза ли ти нещо за това? Имам предвид за компанията?

— Всъщност не. Спомена само, че играта малко загрубяла, но че накрая всичко ще се оправи.

— Радвам се, че все пак някой му вярва — отвърна Кирстен. — Както и да е, не обичам да се качвам на яхтата с него. Толкова е груб.

— Не, не е. Просто знае какво иска, а и там няма време за приказки от сорта „би ли направил това“ или „извини ме, моля те“, когато има опасност яхтата да се преобърне. Както за малко щеше и да стане. Освен това е много смел и аз... Кирстен, ти си ужасно бледа, добре ли се чувстваш?

— Да, нищо ми няма.

— Видът ти говори друго. Изглеждаш направо скапана.

— Барнаби, казах ти, че ми няма нищо.

— Добре де, добре. Искаш ли да излезем тази вечер? Този нормален живот вече започна да ми дотяга, да отидем на бар.

— Не, не, благодаря.

— Сигурно ще излизаш с онова мамино момченце, нали?

— Не, няма — отвърна Кирстен. — И престани да ми говориш за него, чу ли? Той е... аз съм... О, господи! — Тя с яд усети, че от очите ѝ отново рухнаха сълзи.

— Хей, какво има? Кирстен, какво е станало?

— Ами... не знам. Всъщност нищо. Просто...

— Да не би да те е зарязал? Защото, ако е така, ще му извия гадното вратленце.

— Не, не е. Аз... просто не искам да говоря за това.

— Добре. — Той сви рамене. — Както искаш, обаче не ми изглеждаш добре.

— Благодаря, много ти благодаря. А сега просто се разкарай, Барнаби. Остави ме сама.

— Добре де. Ако промениш решението си, ние се събираме у Тори. Тази вечер и тя ще дойде с нас.

— Така ли? Пак ли ще е с онзи скапаняк?

— Не, тази история свърши. Сега ходи с някакво друго дребосъче. Нейните приятелчета никак не ми допадат.

— Не съм съвсем сигурна — отвърна Кирстен и се помъчи да се усмихне.

— Честна дума, повярвай ми. Както и да е. Ако ти потрябвам, можеш да ме намериш там.

— Ти с кого ще бъдеш, с Мораг ли?

— Не. Опитах, но, изглежда, че тя не ме счита подходящ за нея. Глупачка.

— Още по-добре. Тя е такава мърла — успокои го Кирстен. — Не знам какво изобщо намираше в нея. Само знае да си върти задника, и толкова.

— Ако я видя, ще ѝ го кажа — ухили се Барнаби. — Бай, бай, Кирстен.

— Бай, Барнаби.

След като той си тръгна, тя си направи чаша чай и се сгуши в единия край на канапето. Почти ѝ се искаше да му беше казала. Можеше да ѝ олекне. Барнаби не се стряскаше от нищо и винаги успяваше да я накара да се почувства по-добре. Въпреки че в много други отношения беше направо кошмарен, имаше много здрав разум. Повече, отколкото тя. Може би следващия път щеше да му каже.

— Мисля, че Кирстен е загазила — каза небрежно Барнаби на Тори, докато изсипваше в чинията кутия фъстъци, печени в микровълновата печка.

— В какъв смисъл?

— В обичайния.

— Какво? Да не би да е бременна? О, Барнаби, не може да бъде. Пак ли?

— Мисля, че да. Много се е вкиснала и е бледа като мъртвец... Предполагам, че е.

— Просто не мога да повярвам — каза Тори и на дребното ѝ хубаво личице се изписа недоумение. — Не си извади никаква поука. Това ще ѝ е за трети път. И от кого е?

— Един бог знае.

— Надявам се да не е от Оливър.

— Мисля, че може и да е. А какво ще кажеш за онзи копелдак Тоби, тя още ли се среща с него?

— Не, отдавна скъсаха. Още на нейното парти. Всъщност не е чак толкова отдавна, а и оттогава не е имало друг, освен Оливър. Господи, Барнаби, но това е ужасно. На татко още не му е минало от онази история с вестниците. Какво можем да направим, как да...

— Спокойно — прекъсна я Барнаби. — Още не сме съвсем сигурни. Това е само мое предположение. Сега да не вземеш да хукнеш при нея с тази разтревожена физиономия, защото ще ти откъсне главата. Мисля обаче, че е много вероятно. Това е.

— В понеделник заминавам за Джърси — каза Грей на Алън Ферърс, с когото бяха седнали на чаша нискокачествено шампанско. — Господи, тези барове в Ситито ще ни довършат. Имаш ли там някакви връзки?

— Защо са ти?

— Свързано е с акциите на корпорацията „Чанинг“, които бяха изкупени онзи ден от офшорен фонд. Онзи, за който ти ми каза точно преди да бъде обявен банкрутът. Трябва да открия кои са. Затова отивам.

Ферърс поклати глава.

— Трудна работа. Там се държат здраво един за друг. Пазят си репутацията. Нищо няма да откриеш.

— Е, поне ще опитам. Доста ме бива в тези неща.

— Да, знам. Работата е там, че всичко, свързано с подобни офшорни фондове, е твърде поверително. Никой не знае всъщност кой стои зад тях. Те не са регистрирани. Все едно, че търсиш игла в купа сено. А може да няма нищо нередно в цялата работа, знае ли човек.

— Алън! Не го мислиш, нали? Да хвърлят на този етап от играта половин милион лири, не е шега!

— Прав си, не го мисля. Но какво можеш да направиш? Да обикаляш насам-натам и да разпитваш дали някой няма нещо общо с корпорацията „Чанинг“ и дали не са купили нейни акции?

— Нещо такова — отвърна Грей и се усмихна. — Не мисля, че мога да направя нещо по-добро. Просто искам да поразузная малко. Мислех, че може би ще ми помогнеш.

— Имам там един приятел — каза накрая Ферърс. — Ще му се обадя по телефона. Сигурен съм, че ще ти помогне, ако може. Естествено, ако не го замесваш в тази работа.

— Ще се опитам да не го правя — отвърна Грей.

Клайв Хопкинс се възстановяваше бързо. Вече го бяха преместили от интензивното отделение. Чувстваше се отегчен, изнервен и непрекъснато тормозеше бедната Морийн. За това, че му беше донесла череша вместо грозде: „Какво да правя с костилките, скъпа, можеш ли да ми кажеш?“; за това, че му беше донесла памучния халат, след като той изрично беше поискал хавлиения: „Трябва ми за след баня, Морийн. Обясних ти съвсем точно защо искам да е хавлиеният“; за това, че му беше донесла новата книга на Джон Гришам, след като много добре знаеше, че той предпочита Джефри Арчър: „Нали знаеш, че не обичам американските автори“; за това, че му беше донесла очилата за четене вместо бифокалните: „Тук постоянно ме прекъсват, Морийн. Искам да мога да гледам, без да си свалям непрекъснато очилата.“ Последният повод за роптаене беше „Дейли Мейл“, който, както той изтъкна, щеше да прочете до обяд, а беше поискал „Дейли Телеграф“. „След като нямам книга за четене, поне да ми беше донесла свестен вестник.“ За щастие сестрата, която внесе обяда, размаха един брой на „Спектейтър“ и попита дали някой го иска. Въпреки че понякога беше малко краен в коментарите си, Клайв Хопкинс го харесваше. Политическите му възгледи съвпадаха напълно с неговите. Прочете „Портрет на седмицата“ и статията на Оберон Уо, а след това разгърна страницата с новини от Ситито. Там с нарастващо безпокойство прочете статия за минното поле Доклендс, с каквото авторът сравняваше района на доковете. Като последен пример

за това твърдение беше посочил сгромолясването на империята „Чанинг“.

Давайки си ясно сметка защо Бард Чанинг не беше отговорил на съобщението, което му беше изпратил, когато беше зле — а това го беше засегнало малко, той взе от шкафчето до леглото си лист хартия и пликове и написа на Бард писмо, в което заявяваше, че много съжالياва и разбира колко много е бил зает Бард и затова не е могъл да отговори на предишното му послание. Когато Морийн пристигна с гроздето, хавлиения халат, последната книга на Джефри Арчър и един брой на „Дейли Телеграф“, той веднага я прати да го пусне в пощата.

— Искам да пристигне в дома му още утре. Бедният господин Чанинг! Какъв ужас!

Морийн стигна до пощенската кутия, точно когато пощенската кола вече се скриваше зад ъгъла. Реши, че няма причини да казва на Клайв за това, тъй като за Бард Чанинг нямаше да има ни най-малко значение, ако получише едно от стотиците писма в края на седмицата вместо в началото. Още по-малко имаше значение и фактът, че той очевидно не се интересуваше от Клайв, въпреки че самият Клайв мислеше точно обратното.

Кирстен се обади по телефона в болницата, както ѝ бяха заръчали, и ѝ казаха това, което очакваше — че тестът ѝ за бременност е положителен. Въпреки това, когато ѝ го съобщиха, очите ѝ се насълзиха и дълго плака. Стана ѝ студено и започна силно да трепери. Взе топла вана, а след това си легна в задушната лятна вечер с бутилка гореща вода на краката и голяма чаша топло мляко. След малко заспа неспокоен сън. Час по-късно се събуди, плувнала в пот, чувайки телефона да звъни. Благодарни на бога, че беше оставила включен телефонния секретар. Когато той си свърши работата, отиде да го прослуша.

Съобщението беше от Оливър.

„Здравей, Кирстен. Обажда се Оливър. Позвъних само за да ти кажа, че получих писмото ти и всичко ми е ясно. След време може би пак ще се видим.“

Тя, естествено, знаеше защо ѝ се обажда, тъй като го познаваше добре и си даваше сметка какво означава съобщението му. Беше позвънил, надявайки се да си бъде вкъщи и да се опита да я убеди да си поговорят, да му обясни какво се е случило. Сигурно му е било изключително трудно да се реши на тази стъпка. След като не я беше заварил вкъщи и явно беше предположил, че е отишла някъде да се забавлява, той беше решил да не се прави повече на глупак и затова беше оставил това сдържано и безлично обяснение. Тя остана до телефона, заслушана в енергичния му безпристрастен глас, представяйки си го съвсем ясно с гъстата руса коса и тъмносините очи, вторачени в нейните. Пусна записа няколко пъти, докосна касетофона, сякаш така искаше да стигне до него и да го усети физически, и се разплака, но този път не от шок, а от мъка, защото чувстваше, че сърцето ѝ ще се пръсне.

— Мисля да изляза пак с яхтата през уикенда — каза Бард на Франческа в събота сутринта. — Малко да поплавам край крайбрежието, освен ако нямаш нужда от мен тук.

Намекът му беше съвсем очевиден. Тя го погледна и каза:

— Не, не, нямам нужда. Може да отида на гости у майка ти. Отдавна не съм я виждала.

Той я погледна малко притеснен и каза:

— Франческа, надявам се, че...

— За бога, Бард — прекъсна го тя с досада, — за каква ме мислиш? Качвай си се на яхтата и ме остави на мира.

— Добре. Ще се върна утре вечер.

— Чудесно.

Той излезе, без да каже дума, без дори да я докосне. Тя го видя как тръгва, но не почувства абсолютно нищо. Запита се докога ли ще продължава това безразличие. Може би завинаги.

— Ти си бременна, нали? — попита Тори загрижено.

Беше дошла в апартамента на Кирстен сутринта. Завари я разплакана и бледа като платно. Малко след пристигането ѝ изчезна в

тоалетната и Тори я чу да повръща. Когато излезе от там, седна и ѝ се усмихна малко глуповато. Тори повтори въпроса.

— Да, страхувам се, че е така.

— От кого е?

— Тори, не искам да говоря за това. И не се опитвай да правиш някакви щури догадки.

— Добре, няма. А той знае ли?

— Не — отвърна Кирстен.

— И какво ще правиш?

— Не знам, просто не знам. Предполагам, че трябва да абортирам, но не знам. Тори, как можах да го направя отново?

— Кирстен, аз... Я ми кажи от колко време си бременна?

— От около седем-осем седмици. Не е минало много време.

— Съвсем сигурна ли си? Това значи, че си пропуснала само един цикъл. Не можеш да бъдеш толкова сигурна...

— Сигурна съм, защото ми правиха тестове. Освен това знам. Непрекъснато ми се повръща, гърдите ме болят и плача.

— Не е от Тоби, нали?

— Не, не е от Тоби. Виж какво, Тори, казах ти, че не искам да говорим за това. Кажи ми само какво според теб трябва да направя. Моля те.

— Кирстен, не виждам как би могла да го задържиш. Но все пак мисля, че би трябвало да му кажеш, който и да е той.

— Не мога — каза Кирстен мрачно и попи сълзите си с кърпичка. Видя, че Тори гледа към нея, и я напъха бързо в ръкава си.
— Просто не мога. Това ще бъде най-ужасното нещо, което бих могла да направя.

— Други хора биха казали, че ще е по-ужасно, ако не го направиш — увери я Тори.

— Знам, но всичко е много сложно. Не можеш да го разбереш. А и не знам дали ще мога да издържа още един аборт. Наистина не знам.

— Виж какво, още имаш време. Не избързвай с решението. Поговори с...

— Че с кого бих могла да поговоря, Тори? С кого говорят другите момичета в подобна ситуация? С майките си? Страхотна полза бих имала от това. С най-добрия си приятел ли? Ти и Барнаби сте ми най-

добрите приятели. Мама му стара, Тори, не е честно. Защо съм толкова идиотски плодовита?

— Тя е бременна — каза Тори на Барнаби по-късно по телефона същия ден. Беше оставила Кирстен заспала на канапето. — Сама ми го каза. В ужасно състояние е.

— И от кого е?

— Не знам — отвърна бавно Тори. — Не ми каза. Твърди, че дори не трябва да се опитваме да отгатнем. Но аз все пак си мисля, че е от Оливър. Тя използва кърпичката му с неговите инициали, а когато ме видя, че я гледам, я скри в ръкава си. Накара ме да обещаю да не му казвам. Е, не на него, а на когото и да е.

— Аз ще му го кажа на този самонадеян лайнар — каза Барнаби.

— Барнаби, недей. Да не си посмял! Това ще е ужасно. Обещай ми, че няма да го направиш.

— Добре де, добре, успокой се. И какво според теб ще прави?

— И тя не знае. Нали ти е известно какво става в такива случаи? Бих искала да има някой разумен човек, с когото да поговори. Но не би имало смисъл да разговаря с мама.

— И аз мисля така.

— Най-добре ще е да не я изпускаме от очи.

— Бедната Кирстен. Какъв позор.

— Просто се безпокоя как Мери би живяла в Лондон — каза Рейчъл. — Не знам как ще ѝ се отрази. Какво ще правя?

— Вярно, тя си е селско момиче. Но...

— Трябва да ви напусне, нали? Искам да кажа, че тя е един от основните кандидати.

— Е, не е наложително. Но както ти казах, една трета от тях трябва да си отидат. А има такива, които изобщо нямат нито семейство, нито дом.

— Какво ще кажеш за някой друг приют?

— В района няма като нашия. Имам предвид наоколо. Най-близките, подобни на нашия, са тези на фондацията „Дънлоп“. Те са няколко, но са претъпкани и има дълъг списък от чакащи. Ако се

опиташ да я настаниш там, ще трябва временно, докато чакате, да бъде някъде другаде. За някои от нашите, например Пеги, мисля, че трябва да отидат в приют с постоянно гледане.

— В приют? Но там е пълно със стари хора, а Пеги е само на четиридесет.

— Знам, Рейчъл. Но тя е твърде безпомощна и около нея трябва непрекъснато да има някой.

— Значи тогава най-добре ще е да остане тук.

— Да, разбира се, но не всички могат да останат. Трябва да взема някои много трудни решения. Затова си помислих, че за Мери няма да е толкова трудно.

— Не — отвърна Рейчъл, — разбира се, че няма да е. Как смяташ, дали биха я приели в Дом с постоянно гледане, ако нямаше семейство?

— Мисля, че не. Виж какво, за всички по-прилични домове, а повечето от тях не са толкова добри като нашия, има списъци от чакащи. Говорила съм за едно място в Тонтън, там не е толкова лошо. Иди да го видиш, ако искаш. Можеш да вземеш моята кола.

Рейчъл отиде. Беше ужасена. Към обитателите на дома се отнасяха добре, но той се намираше в центъра на града и в него нямаше какво да се прави, освен да се ходи на безкрайни разходки из магазините и малките паркове. Обитателите му не можеха да развиват никаква дейност, освен да помагат в домакинството и да плевят градинката отпред. Имаше шивалня, но през повечето време не се използваше, и няколко книги в трапезарията. Готвачите не бяха склонни да приемат за помощници пациенти. През повечето време те гледаха телевизия и затова телевизорът беше непрекъснато включен и гърмеше с пълна сила. Тя се върна много обезсърчена и намери Мери, която старателно лепеше етикети върху буркани с мед.

— Мери, скъпа, какво ще кажеш да дойдеш да живееш при мен?

Мери ѝ се усмихна мило и попита:

— Имаш ли пчели? Този мед е от пчели, от нашите пчели.

Франческа пиеше приятно бяло вино и гледаше телевизия, когато Барнаби влезе. По Би Би Си-2 даваха документален филм за едно племе в Западна Африка. Според нея филмът беше създаден главно за

да покаже, че хората, които го гледат, са с малко по-големи претенции от онези, които гледат програмите на Би Би Си-1 и на Ай Ти Ви, както и сапунените опери по Четвърти канал. Тя погледна с малко недоверие към Барнаби. Много го обичаше и той лесно я разсмиваше, но непрекъснато искаше пари, а тя нямаше.

— Здравей — каза той, — всичко наред ли е?

— Да, разбира се — отвърна Франческа. Беше й ясно защо я пита.

Той знаеше, че с Бард почти не си говорят и дори не го признават.

— Чудесно. Просто се питах, Франческа, може ли да поговоря с теб за една работа?

— О, Барнаби, не сега. Ужасно съм уморена.

— Аха. — Реакцията му й напомни малкия Джек. Беше много разочарован от нежеланието й. — Е, добре, няма значение.

— Съжалявам — повтори Франческа. — Може би друг път.

„Сигурно не са му приели някоя кредитна карта и затова иска пари назаем за вечерта“, помисли си тя. Но после веднага започнаха да я мъчат угризения. Какъв смисъл имаше да се мъчи да вземе някакво разумно решение за семейството си, след като отблъскваше един от любимците си! Тя потупа канаето до себе си и му се усмихна.

— Добре. Хайде, давай, разкажи на лошата си мащеха. — „Господи, ако той знаеше колко лоша в действителност беше тя!“ — Какво си направил?

— Аз самият нищо не съм направил — отвърна той, седна и кръстоса дългите си крака. — Става въпрос за Кирстен.

— Барнаби, какво й се е случило този път?

— Нищо. Ами... много е трудно.

— Барнаби, хайде казвай. Не си от хората, които лесно си глътват езика. Ето, пийни чаша вино, може би ще ти помогне.

— Не съм сигурен дали изобщо трябва да ти казвам. Но Тори мислеше, че ако има някой разумен човек, с когото да се поговори...

— Тори? И тя ли е замесена?

— Само индиректно — отвърна предпазливо Барнаби, поемайки чашата.

— Продължавай.

— Както ти казах, искахме да поговорим с някой разумен човек и... аз... си помислих за теб.

— Много съм поласкана. А сега ми кажи за какво става дума. Хайде, изпий си виното.

— Благодаря. Работата е там, Франческа... трябва да ти кажа, че това е ужасно поверително и в никакъв случай не бива да ѝ го казваш. Обещавах ли?

— Много рядко имам възможност изобщо да разговарям с Кирстен. Но да, обещавам.

— Добре. Тя е... Тя е бременна, Кирстен е бременна.

— Барнаби, пак ли?

— Всички така реагират. Обаче пак.

— О, господи! Кой е бащата?

— Не знам със сигурност. С Тори предполагаме кой може да е, но...

— Е, нека засега оставим този въпрос. Какво ще прави Кирстен?

— И тя не знае. Франческа, въпросът е там, че тя е много чувствителна към тези неща. Знам, че се държи ужасно с теб, но всъщност дълбоко в себе си е много уязвима и обърквана.

— С последното съм съгласна, но не мисля, че е чак толкова безпомощна.

— Е, както и да е. Абортите страшно я разстройват.

— Барнаби, няма жена, която да не се разстрои от един аборт — каза рязко Франческа. — Освен ако е напълно безсърдечна.

— Да, знам това, но много се обезпокоих последния път, когато го направи. Тогава мислеше да вземе голяма доза...

— Какво?

— Да, Тори и аз седмици наред стояхме денонощно при нея. Това е, защото е католичка и смята, че абортът е убийство, а...

— Разбирам. — Франческа не искаше той да остава с впечатлението, че е настроена прекалено критично към Кирстен и има назадничави разбирания. — Влизам ѝ в положението, а и католическата ѝ вяра допълнително го утежнява.

— Точно така. Миналия път докторът ѝ предписа антидепресанти, а сега историята пак се повтаря.

— Да, Барнаби, наясно съм. Разбирам и защо си загрижен. Но след като така тежко изживява тези неща, не разбирам как е позволила

да се случи отново. Как е допуснала да забременее. Сега не е трудно да се вземат предпазни мерки.

— Знам, знам. Обаче тя е... какво да ти кажа... има ужасно лош късмет...

— Мисля, че в случая не става въпрос за късмет, а за небрежност.

— Да, така е. И разбирам защо не ѝ съчувстваш чак толкова, но въпреки това много се безпокоим за нея. А и тя няма с кого да се посъветва. Мама не може да ѝ помогне, но ако нямаш желание, мога да те разбера. Знам, че тя се отнесе зле към теб...

— Виж какво — каза Франческа вече напълно съсредоточена върху проблема и забравила собствените си беди, — нека да погледнем по-практично на нещата. От колко време е бременна?

— От около шест седмици, най-много седем.

— Така. Значи още има време. И е доказано със сигурност, правилата е тестове и така нататък?

— Да.

— А тя самата какво би искала да направи?

— Не знае. Там е цялата работа. Не може да вземе никакво разумно решение, защото е толкова... объркана. Няма с кого да поговори. Само нас двамата. Ние сме единствените ѝ приятели и, разбира се, свещеникът, обаче той ще ѝ каже да го задържи или ще отиде в ада. Тя и така си мисли, че ще отиде там заради другите два аборта.

— Да, разбирам. — За първи път Франческа изпита истинско съжаление към Кирстен. — Проблемът е, че не виждам как бих могла да ѝ помогна. Тя ме мрази. Не става въпрос, че не би пожелала да разговаря с мен за това. Тя изобщо няма да пожелает да разговаря с мен за каквото и да било.

— Ами аз тъкмо за това го споделям с теб — отвърна Барнаби. Неговата логика я трогна и тя му се усмихна.

— Добре, това ми изглежда разумно. Според теб кой би могъл да бъде бащата? Това също има отношение към проблема. Ако е някой, в когото е влюбена, може да поговори с него. Той и без това има право да знае.

— Така ли мислиш?

— Да, разбира се. Бебето не е само нейно.

— Може би си права.

— Да не би да е онзи нахакан младеж Тоби? Срещата съм го само веднъж, но не ми хареса.

— Не, не е той. Тя го каза съвсем определено.

— Дали е от някого, с когото има постоянна връзка? Защото, ако е така и като се имат предвид проблемите ѝ от психологическо естество, тогава едната възможност е да задържи бебето. — „Горкият човек — помисли си тя, — който и да е той.“

— Не сме сигурни. Имам предвид колко постоянна е връзката.

— Да не е нещо еднократно? Честна дума, Барнаби, не мога да ѝ помогна да вземе решение, без да знам нищо. При създалите се обстоятелства това е важно. Така че ето какъв е първият съвет от един разумен човек. — Тя му се усмихна. — Накарай я да поговори с бащата. Който и да е той.

— Да, да, добре. Благодаря, Франческа. Знаех, че ще измислиш нещо.

— Всъщност и аз не съм сигурна какво би могло да се направи. Каквито и разногласия да съм имала с Кирстен, много ми е мъчно за нея. Не знам дали би могъл да ѝ предадеш това. Кажи ѝ, че ако иска да разговаря с мен, аз съм на разположение и в никакъв случай няма да я осъждам. Обаче се страхувам, че тя няма да пожелае.

— Добре, благодаря. — Той ѝ се усмихна. — Сигурна ли си, че си добре? Изглеждаш ужасно.

— Благодаря, Барнаби. Добре съм.

— Е, както и да е... Франческа... би ли ми дала назаем двадесет лири? До понеделник...

На следващия ден тя отиде да обядва у Джес. И сбърка. Беше предположила погрешно, че това малко ще я разведри от бъркотията, в която се намираше. Освен това се беше почувствала ужасно самотна, изпълнена с копнеж по Лайъм и очакваща със страх обаждането му. Бягството от къщата ѝ се стори за предпочитане, колкото и за кратко да беше то. Оказа се обаче, че пронизващият поглед на Джес и нейната безкомпромисна добродетелност я накараха да се почувства по-зле.

— Защо децата са още в провинцията? — попита тя, докато слагаше в чинията на Франческа пиле фрикасе. — Изяж това. Струва ми се, че имаш нужда от свястно ядене.

— Помислих, че за тях ще е по-добре да са там. Толкова е трудно в момента. Всички са много напрегнати. Джек е голям пакостник, а сега настроението на Бард не е особено добро... фрикасетото е много вкусно, бабо Джес.

— Да, представям си как се държи. Но трябва да ти кажа, че с твоите две деца е много по-внимателен, отколкото с другите.

— Така ли?

— Да, виждала съм много грозни сцени с Барнаби, Кирстен и разбира се, с Лайъм. Но пък той беше много трудно дете, а Исамбард беше страшно напрегнат непосредствено след смъртта на Марион. Не че го извинявам, разбира се, не казвам това, но поне мога да го разбера. Имаше един период, когато поех нещата в свои ръце и известно време Лайъм живя при мен.

— Бедният Лайъм — каза Франческа предпазливо, а пулсът ѝ се ускори само от факта, че произнесе името му. — Това ми е известно.

— Така ли? Вярно е, че имаше много трудно детство, и това обяснява много... много неща.

— Като например?

— Ами цялото му поведение от там нататък, отношението му към Пати, до известна степен и отношението му към теб, въпреки че в случая има по-малко основания. Не бих казала, че одобрявам начина, по който живее и позволява на Наоми да го издържа.

— Не би могъл да стори нещо друго. — „Внимавай, Франческа, навлизаш в опасна територия.“

— Разбира се, че би могъл. Когато един мъж не може да направи кариера в една работа, трябва да я смени. Би трябвало да има някаква гордост.

— Но да пробиеш като адвокат е ужасно трудно. Трябва ти време, късмет и...

— Все едно чувам, че ми говори Лайъм — отвърна Джес и я погледна внимателно.

— Е, стана дума за това веднъж, когато го посетих в болницата.

— Да, той ми каза, че си ходила да го видиш. Много мило от твоя страна, Франческа. Въпреки че през цялото време Лайъм се отнасяше зле към теб.

— Е, преди време изгладихме разногласията си. Мога да кажа, че станяхме доста добри приятели. Много сме разговаряли. — Тя усети

как се изчервява и премести чашата си встрани.

— Франческа — каза внезапно Джес, — внимавай с Лайъм.

— Моля? — Тя бе толкова изненадана, че обърна солницата.

— Той е много чаровен и аз много го обичам въпреки това, което току-що ти казах. Вземи малко сол и я хвърли през рамо, защото разсипването на солница е признак за лош късмет. Наясно съм, че животът му е бил труден и че Бард го изостави. Но той по рождение е човек, който се самосъжалява, а ти си от тези, които лесно могат да бъдат убедени. Бих казала, че в момента не си много щастлива, а Лайъм е изключително двуличен. Не го забравяй.

Франческа не каза нищо.

— Ако майка му не беше починала и баща му не го беше изоставил, той пак щеше да намери някакъв претекст, за да се оплаква, някакво извинение за неуспехите си. Ако питаш мен, Наоми го търпя достатъчно и не мога да я обвинявам. От години го издържа, а това не е редно.

— Но тя печели толкова много! А...

— Франческа, явно, че много ти е говорил. Така си и мислех. Не му вярвай. Какво печели Наоми, не е важно в случая. Той би трябвало да има някаква гордост и смелост.

— Мисля, че е нужна доста смелост, за да държиш на това, в което вярваш — отбеляза Франческа.

— Зависи за какво става дума — отвърна Джес. — Не бих казала, че вярваш в нещо, когато се мотаеш и оставяш жена ти да те издържа. В такъв случай чуваш само онова, което ти говори своята суетност. Не, Франческа, Лайъм се смята за някакъв специален случай и винаги се е смятал. Много мило от твоя страна, че го защитава, но той не го заслужава. Между другото, купила съм на Джек един подарък — каза тя, като нарочно смени темата, — това може да се превръща в няколко неща. Каза ми, че имал само пъзели, а те били за момичета. И е прав, тази играчка изглежда много по-интересна.

— Бабо Джес! — възкликна Франческа, доволна, че смениха темата. — Чувала ли си за секс символи?

— Да, за съжаление — отвърна Джес. — Пълни глупости. Пати беше такава, никога не даваше на Барнаби да си играе с пистолети и той откъртваше краката на куклите, за да ги използва като пищови.

Франческа се засмя малко истерично. Усети как очите ѝ се изпълват със сълзи и бързо се обърна. Джес я погледна, намръщи се и попита малко по-строго:

— Какво има, Франческа?

— О, нищо — каза тя и бързо изтри сълзите си с ръка. — Просто съм преуморена. Това е всичко. Проблемите с компанията, Бард и всичко останало ми дойдоха много.

— Да, разбира се — отвърна Джес. — Така е. Всичко, което е свързано с Исамбард, изглежда по-трудно, отколкото би трябвало, но — тя отново сбърчи вежди — има ли нещо повече, Франческа, имам предвид, освен банкрута на компанията?

— Не... Не мисля. Всъщност няма.

Настъпи мълчание. После Джес каза:

— Аз пък мисля, че има, и ти го знаеш. Той също го знае. Не съм толкова глупава.

— Разбира се, че не си. Но...

— Е, не е нужно да ми го казваш. Знам колко си лоялна към него, но ако искаш да поговорим, аз съм на разположение. На никого няма да кажа. Обещавам ти.

Франческа я погледна и изпита силно желание да ѝ разкаже, да чуе нейното категорично и безкомпромисно мнение, да ѝ каже какво да прави. Но разбра, че не би могла да стори такова нещо, защото Джес много обичаше Бард и защото той беше неин син.

— Не — каза тя накрая, — всъщност всичко е наред. Да, абсолютно наред.

В неделя следобед Оливър отиде с Мелинда да види майка си. Не му се ходеше, дори се чудеше как ще издържи, но всичко друго беше по-добро, отколкото да остане сам с мислите си за Кирстен и мълчаливия телефон. Слушаше как двете говорят за моделите от новия брой на „Следващият каталог“ и пият чаша след чаша от отвратителния болничен чай, искаше му се да ги накара да млъкнат, не можеше да си представи, че може да има нещо друго, от което би могло толкова да го заболи.

Бард се върна късно в неделя вечерта, Франческа лежеше в леглото и чу колата да спира пред къщата. Тя бързо изгаси светлината, за да се направи на заспала. Не искаше да го вижда. Не беше напреднала никак в разрешаването на дилемата си. Нямаше какво да му каже и не искаше да разговаря с него. Даде си обаче сметка, че от дълго време няма какво да му каже и не иска да го види, а това само по себе си я караше да се чувства твърде тягостно. Чу го да се изкачва по стълбите и се напрегна, страхувайки се, че ръката му ще натисне дръжката на вратата и той ще се появи на прага. Но стъпките спряха пред неговата стая, чу как той отвори вратата и я затвори зад себе си. Успокои се, но не можа да заспи.

Сутринта Бард беше сдържано любезен.

— Казах на бавачката, че ще ѝ се обадиш тази сутрин и или ще отидеш при тях, или децата ще се върнат тук. Снощи се отбих при тях. На Джек много му липсваш.

— Да, добре. Сигурно аз ще отида. А ти какво ще правиш днес?

— Не знам — отвърна той и си наля чаша кафе. — Но аз... Благодаря, Сенди.

Тя се беше появила с пощата. Той прегледа набързо дебелия куп писма.

— Боже господи, та те са цели дузини. Всички без съмнение изразяват съжалението си и всички се нуждаят от отговор. Би могла да ми помогнеш. Господи, какво е това? — Той измъкна едно писмо от купчината и хвърли плика на масата. Пликът не беше луксозен и беше надписан с твърде неравен почерк. Пощенското клеймо беше от Торки.

— Какво е това?

— Шът — даде ѝ знак той. — Опитвам се да... — Прочете го, без да се помръдне, а след това я погледна през масата. — Някой да ти се е обаждал? — Гласът му беше преднамерено небрежен. — Да ти се е обаждала Морийн Хопкинс преди около седмица?

— О, господи, да. Беше в телефонния секретар — отвърна тя. — Съжалявам, Бард, но забравих да ти кажа. Беше точно преди банкрута, в четвъртък. Теб те нямаше. Мисля, че беше в Ню Йорк. Стори ми се, че не е много важно, а и нещата, които се случиха...

— Не било много важно ли? — попита той с убийствено леден тон, който обикновено предшестваше избухването. — Така ли? Значи така си решила.

— Да, съжалявам. Беше просто...

— Ти нямаш право — повиши глас той. — Нямаш никакво право да решаващ кое е важно и кое — не. Разбираш ли? Било е важно, както се оказва, и то от огромна важност. Как се осмеляваш да вземаш решения за съобщения, отнасящи се до мен? Да решаващ какво да ми кажеш и какво — не?

— Бард, не съм решила, а просто забравих.

— А това те извинява, така ли? Забравила си. Господи, Франческа, това е... Е, няма значение. — Той се обърна и излезе от кухнята.

Тя го чу как минава през коридора, влиза в кабинета си и затръшва вратата. Пет минути по-късно излезе от там. Беше много нервен.

— Трябва да изляза. Трябва да отида и да се видя с един човек.

— С кого? Да не е господин Хопкинс?

— Да, с господин Хопкинс. Той е много болен. Ако не беше решила, че не е важно, можех да го видя и по-рано. Вероятно ще се върна късно, а може би дори утре.

— Защо? Къде отиваш? Той къде се намира?

— В болницата в Торки. Не е много близо, но и без това нямам друга работа.

— Бард, защо изведнъж реши, че трябва да отидеш там? Какво се е случило? — После тя млъкна. Това пак беше нещо, което той нямаше намерение да й каже, нещо също нередно.

— Нямам време сега за глупави разговори — каза той и си взе ключовете. — Трябва да вървя. И ако случайно твоят приятел господин Таунсенд се обади, кажи му да върви на майната си. А също, че скоро ще си има работа с адвокатите ми. Ясно ли е?

— Бард, той не ми е приятел. Но както и да е, добре.

Грейдън Таунсенд беше заел място до прозореца в първия полет за деня от Хийтроу за Джърси. Размишляваше върху две неща. Едното беше, че грижата какво да се сервира в британските авиолинии беше в

ръцете на човек, който сигурно изпитваше дълбока неприязън към всички пътуващи и затова им беше предложил в 8:45 сутринта едно смачкано старо хлебче с малко шунка, домати и горчица, а също кафе, което сигурно беше навъртяло няколкостотин летателни часа. Второто нещо беше дали предчувствието му щеше да се оправдае и дали настояването му главният редактор да отпусне 500 лири за пътуване до Джърси и обратно, щеше да завърши с история, която един журналист може да напише само един-два пъти в живота си.

ГЛАВА 25

Когато самолетът на Грей се приземи, валеше дъжд. Наложих да чака доста на една дълга опашка за такси и си помисли, че ако беше посетител, който не беше платил пътуването от джоба си и нямаше никаква важна работа, щеше веднага да вземе обратния самолет за вкъщи.

Отби се в хотела си в центъра на Сейнт Хелиър. Наричаше се „Двете градини“, което беше твърде неподходящо наименование, защото всъщност имаше само две сандъчета с цветя отпред и беше пълен с пенсионери и германци. Помъчи се да не се поддава на обземащата го депресия и тръгна из невзрачните улици на малкото градче, за да се срещне с приятеля на Алън — Енди Бийстън.

Той работеше в тукашния клан на счетоводната фирма „Кросленд и Леинг“. По пътя Грей започна доста да се обърква, когато мина по улици с наименования като „Дворецът Кенсингтън“, „Чаринг крос“, „Броуд стрийт“ и филиали на „Чейс Манхатън Банк“, „Купърс и Либранд“ и „Кутс“ в тясно съжителство с хлебопекарници, сладкарници и колкото и да е странно, един индийски ресторант, който се наричаше „Ла Балти“. Сейнт Хелиър явно искаше да мине за нещо средно между Кан и лондонското Сити, но приличаше повече на Рединг^[1], завладян от гларуси. Като се изключат административните сгради, единствените по-люксови постройки бяха магазините за нелицензирани стоки — елегантни и лъскави като тези за безмитните артикули. Той предположи, че между едните и другите почти няма разлика.

Най-после стигна до „Кросленд и Леинг“ и откри другото лице на Джърси. Секретарката беше пищна, добре облечена и делова. Бийстън беше млад, чаровен и говореше с местен акцент. Запазил бе маса в един ресторант, който се наричаше „Централното бистро“ и по нищо не отстъпваше на ресторантите в Кенсингтън. Вътре беше пълно с посетители и той се познаваше с всички. Грей си поръча миди, морски костур в бяло вино и сос с чесън, който започна да полива с

поръчаната по препоръка на Бийстън бутилка австралийско шардоне. Почувства се по-добре.

— И така, какво точно търсите? — попита го Бийстън.

Грей го погледна с уста, пълна с миди, и каза:

— Да приемем просто, че искам да открия кой стои зад един фонд.

— Този фонд тук ли се намира?

— Да.

— Да имате някаква представа как се казва?

— Не.

— Или пък да знаете фирмата, която е натоварена да отговаря за деловите му работи?

— Не.

— Знаете ли коя компания го представя?

— Не, не знам.

Бийстън се усмихна.

— По-лесно ще е да откриете игла в купа сено — каза той. — Известно ли ви е колко са регистрираните компании в Джърси?

Грей каза, че не му е известно.

— Тридесет и пет хиляди. А фондовете изобщо не са регистрирани и няма никакъв начин да бъдат открити. Ще ви трябват няколко години. Иначе тук е хубаво и мисля, че ще си прекарате приятно.

— От колко време живеете в Джърси?

— През целия си живот. Повечето от нас са тукашни. От време на време заминаваме някъде, когато завършим професионалната си подготовка, но отново се връщаме тук. В Джърси е малко тесничко и някои твърдят, че тук има осемдесет хиляди алкохолици, вкопчили се в една скала, но се живее доста добре. Пътят до работата ми е десет минути, имам много хубава къща, яхта, плащам двадесет процента данъци върху доходите и няма никаква престъпност. Какво повече може да иска човек?

Грей си помисли, че има много повече неща, които би могъл да иска човек, но не каза нищо и само се усмихна.

— И така, какво бих могъл да направя за вас? — попита Бийстън.

— Всеки приятел на Алън е и мой приятел.

— Нямам представа — отвърна Грей. — От къде бихте започнали, ако бяхте на мое място?

Бийстън го погледна и отново се усмихна.

— И аз нямам. Тук хората са много предпазливи. Или поне тези, които се занимават с бизнес. Ние сме около десет хиляди души и си пазим хляба, тоест нашите клиенти. Здравей, скъпа, как си?

Към масата им се приближи едно много красиво момиче. Беше висока, с тъмна коса, добре облечена, макар и по малко показан начин, по модата от осемдесетте години. Носеше червен копринен костюм и прекалено много златни верижки и гривни. Тя се усмихна на Бийстън.

— Добре съм. Току-що изкарах един хубав обяд от боса си. Помислил, че може би искам да го напусна.

— А ще го напуснеш ли?

— Може би. — Тя пак се усмихна.

— Шели, запознай се с Грейдън Таунсенд, лондонски журналист. Грейдън, Шели Болейн.

— Здравейте — каза Шели. Грей отбеляза, че когато се усмихваше, носът ѝ симпатично се сбръчкваше, а зъбите ѝ бяха много хубави, дребни и равни. Той също се усмихна и пое ръката ѝ. По нея имаше прекалено много пръстени, но беше топла, мека и веднага стисна неговата. Освен че беше хубава, изглеждаше и много секси.

— Добре дошли в Джърси. Какво правите тук? Не ми казвайте, че и вие ще пишете материал за нашите данъчни закони и вратичките в тях. Това вече започна да ни изнервя.

— Не съвсем — отвърна Грейдън.

— А за какво?

— Шели, седни при нас — покани я Бийстън. — Ще пийнеш ли чаша вино? Или трябва да се връщаш на работа, за да си изплатиш обяда?

— Не, не бързам. С удоволствие ще пийна чаша вино, благодаря. — Тя седна до Грейдън. Миришеше хубаво. — И така, защо сте тук?

— Търси кой стои зад един фонд — обясни Бийстън. — Но няма представа кой е той, нито как се казва. Няма да е лесно. Всичко е наред — обърна се той към Грей. — Шели е много дискретна. Няма как да не е, както я е подкарала.

— Я млъквай — скара му се на шега Шели и го перна леко по рамото.

— Извинявай.

— Какво е направил? — попита тя Грей и го изгледа с любопитство. — Имам предвид човекът, който ви интересува.

— О, нищо особено. Просто ми е интересно.

— Трябва да ни кажете нещо повече, ако искате да ви помогнем. И на нас ни е нужно малко разнообразие от време на време, нали, Енди?

— Ами — каза предпазливо Грей, — този човек, чието име няма да спомена, е купил много акции чрез този фонд.

— И защо да не купи?

— Няма причина, но те са от собствената му компания.

— Аха. Става малко по-интересно. И сте сигурен, че фондът е тук, така ли?

— Да.

— Предполагам, че почти сигурно действат чрез някаква фирма. Ти какво мислиш, Енди?

— Може би. Ако е така... връзката сигурно е доста сложна. Колкото по-заплетена е работата, толкова по-добре.

— Нека резюмираме нещата така — каза Шели, като отпиваше от виното и гледаше замислено Грей с големите си кафяви очи. — Ако не действат чрез някоя фирма, никога няма да ги откриете, така че по-добре ще е да заложите на тази възможност и да се опитате да я откриете. Ако не успеете, ще трябва да поемете пътя към къщи.

— А как да открия фирмата или по-скоро нейното местонахождение?

— Ще отидете до едно място, което се нарича „Сирил льо Марканд хаус“, и ще потърсите там — каза Шели. — Ако фирмата съществува, тя ще е там. Там ще можете да намерите адресната ѝ регистрация, кои са директорите ѝ и така нататък. Ако я откриете, тогава остава само да разберете дали зад нея не стои някой фонд. Но до това можете да се доберете много трудно. По-лесно ще е да изстискате вода от камък.

— Благодаря — каза Грей и ѝ се усмихна. — Очевидно ще си прекарам добре времето. Къде се намира „Сирил льо Марканд хаус“?

— Казват ѝ просто „Льо Марканд“. Точно в другия край на града. До там може да се отиде пеш за пет минути. Ще дойда с вас, за да ви покажа накъде да вървите.

Триша седеше зад бюрото си и подреждаше информацията за Доклендс, която Грей я беше помолил да събира, когато ѝ се обади Сержант. Беше портиерът на входа на редакцията на „Нюз он Сънди“ и на неговия дъщерен вестник „Нюз Дейли“. В действителност той изобщо не беше сержант и беше приключил с активната си военна служба в Суец през 50-те години с чин ефрейтор. Това, че накуцваше с единия крак, не се дължеше на раняване в битка, както беше накарал всички да вярват, а на сблъсък с една градинска косачка преди десет години. Невинаги накуцваше чак толкова силно, както някои вече бяха се убедили, гледайки го да играе билиард в „Прасенцето и свирката“, след като беше ударил някое и друго питие. Но накуцването още повече засилваше впечатлението, че е бил раняван по време на служба за краля и отечеството, а благодарение на това през годините беше успял да си намери на няколко места работа като портиер. Работеше за „Нюз он Сънди“ от десет години и беше любимец на всички, защото се отнасяше почтително към мъжете и умееше съвсем леко да флиртува с жените, без да засяга феминистката чувствителност на някои от тях. Това беше достатъчно, за да им е приятно да го видят в началото и особено в края на работния ден. Имаше много верен инстинкт за жените и знаеше точно към коя да се обръща с госпожо еди-коя си, и към коя — с малкото ѝ име. Триша определено беше от втората категория.

— Господин Таунсенд горе ли е, Триша?

— Не, няма го. В чужбина е.

— И колко дълго ще отсъства?

— Ами... до четвъртък.

— Ясно. Ще уведомя господина, а може би ти ще поискаш да разговаряш с него?

— Кой е той, Сержант?

— Казва се Чанинг, Триша. Господин Чанинг.

— Аха. Е, в такъв случай ще е по-добре аз да разговарям с него.

Тя изчака. В слушалката се чу ядосан глас.

— Господин Таунсенд там ли е?

— Няма го.

— А къде е?

— Извън страната.

— Така ли? Сигурна ли сте?

— Да, съвсем — отвърна сдържано Триша. — Аз съм неговата лична помощничка.

— Можете ли да ми кажете къде точно?

— Не, не мога. Той е на почивка.

Грей й беше казал винаги да отговаря така, ако някой, за когото беше писал, се опита да го потърси и особено ако въпросът беше деликатен, както беше в случая.

— Бихте ли му предали да не си завира нахалния нос в работите ми. Той знае за какво става дума. А, и можете да му предадете, че адвокатите ми са много добри. Това също ще му говори нещо.

Телефонът прекъсна. Триша погледна слушалката и направи гримаса.

— Очарователен — каза тя.

Морийн Хопкинс беше при съпруга си, когато пристигна Бард. Тя знаеше, че ще дойде, защото се беше обадил по телефона. През годините го беше срещала един-два пъти, обаче все още се отнасяше с такова страхопочитание към него, че подскочи и събори на земята няколко вестника, книги и чепката грозде, която беше донесла на Клайв. За малко да му направи дълбок реверанс. Усети, че се държи глупаво, но въпреки това направи неуместен лек поклон с глава, когато той й подаде ръка.

— Добро утро, господин Чанинг — поздрави го тя.

— Добро утро, госпожо Хопкинс. Радвам се да ви видя. Здравей Клайв, как си?

— О, не много зле. Благодаря. Оправям се.

— Това е добре.

— Така е. Разбира се, беше доста неприятно.

— Сигурно. Както казах на госпожа Хопкинс, няхах никаква представа какво се е случило. Много съжалявам.

Настъпи мълчание, докато Морийн събираше нещата, които беше изпуснала, и се опитваше да измисли някакво логично обяснение.

— Морийн, сега можеш да си вървиш — каза Клайв Хопкинс, — благодаря ти. С господин Чанинг имаме делови разговор.

— Разбира се, скъпи. А... кога би искал да дойда пак?

— Може би след час — отвърна Клайв Хопкинс. — Но първо питай сестрата дали господин Чанинг си е отишъл. А, и ми донеси броя на „Таймс“, моля те. През последните два дни бях много разочарован от „Дейли Телеграф“.

Морийн обеща да го стори. Остави ги да си говорят един час и когато се върна, сестрата ѝ каза, че господин Чанинг си е заминал.

— Мисля, че ще е по-добре да оставите съпруга си да поспи, госпожо Хопкинс. Струва ми се, че посетителят му го измори и дори го поразстрои. В момента не се чувства съвсем добре. — Според нея вината за това беше на Морийн.

— О, много съжалявам — каза тя.

— Добре, но друг път първо се допитвайте до мен. Съпругът ви беше тежко болен.

— Да, знам — каза смирено Морийн.

Привечер Марша Грейнджър очакваше Бард в горния бар на хотел „Савой“, както се бяха уговорили. Изглеждаше малко бледа, но иначе си беше съвсем същата.

Тя му подаде писмата, които я беше помолил да напише, докато го нямаше, заедно с исканите от него документи.

— Благодаря ти, Марша, много си мила. Много съм ти благодарен за това, което вършиш за мен.

— Удоволствието е изцяло мое, господин Чанинг.

— Имаш голям късмет, че не се налага да се срещаш лично с онези хора — каза той с досада. — Направо са ужасни.

— Оценявам това, господин Чанинг. Мери ми каза колко... неприятно се държали, но предполагам, че скоро ще приключат.

— И аз много се надявам да е така, Марша.

— Как прекарахте във Франция? Изглеждате ми много по-добре.

— Да, благодаря. Беше забавно — отвърна Бард с въздишка. — Неприятното беше, че се счупи мачтата, но пък така можахме да останем малко по-дълго и това ми помогна да не мисля за някои неща. Днес обаче имах твърде дълъг ден.

— Да, вярно. Приятелят ви оправя ли се?

— Мисля, че да — отвърна Бард, без да се впуска в подробности.

— Марша, да ти се е обаждал някакъв журналист на име Таунсенд от „Нюз он Сънди“?

— Не — отвърна Марша с нескрито отвращение. — Никога не говоря с журналисти.

— Много умно от твоя страна. Всичките са гадни паразити.

— Госпожа Чанинг ми се видя доста уморена — каза Марша. — Сигурно това е голямо изпитание за нея. Жалко, че не обича яхтите.

— Да, жалко. Кога я видя?

— В четвъртък следобед. Отиваше в хотел „Браун“. Предполагам на някое съвещание на благотворителното дружество.

— Вероятно, въпреки че не ми е известно това да е предпочитано от тях място за сбирките им. Сигурна ли си, че е била тя?

— Напълно, господин Чанинг. Забелязах, защото малко преди това в същия хотел пристигна и синът ви Лайъм. Дори си помислих, че това е малко странно съвпадение, защото ми се стори напълно невероятно да имат среща там.

— Да, не е много правдоподобно. Не мога да си представя каква работа може да има Лайъм в хотел „Браун“. Та той не може да си позволи и чаша чай с парите, които печели. Извинявай, че ти говоря за трудните си деца, но трябва да се срещна и с дъщеря си.

„Сирил льо Марканд хаус“ беше голяма грозна сграда от мръснобял бетон с огромни зеещи прозорци с метални рамки, които напомниха на Грей някои от по-добрите творения на Клайв Хопкинс в Ийстърхоуп. Той влезе във финансовия отдел и попита дали би могъл да потърси една компания.

— Таксата е три лири — уведоми го едно наперено момиче, което стоеше зад гишето. — Как се казва компанията?

— Всъщност те са няколко.

— За всяка ще трябва да платите по три лири — каза тя. — Идете при онзи компютър там, напишете името, вземете номера на компанията, а после попълнете този формуляр и аз ще ви донеса папката с данните. Много е просто.

— Благодаря — отвърна Грей, като се молеше да се окаже прав. Опита се да си представи, че е на мястото на Бард Чанинг и да реши какво наименование би дал на компания, което да не говори съвсем открито кой стои зад нея.

Въпреки че беше смешно дори да си го помисли, опита първо на Чанинг, защото беше глупаво да не го стори. Нямаше компании, регистрирани под името Чанинг, нито на Исамбард, Буут или Барбър. Имаше на Дъглас и на Грейнджър, но те бяха дали собствените си адреси, а не тези на агентите си. Той продължи да опитва с имена на хора от компанията и семейството на Чанинг, защото хора като него винаги си падаха по подобни наименования и защото в това имаше нещо малко мафиотско. Наистина откри къща за финансови услуги „Франческа“ и сърцето му подскочи, но се оказа, че това е малка застрахователна компания, която беше дала собствения си адрес. Изписа имената на Барнаби, Джек, Кирстен (при последното усети смътна сърдечна болка), Рейчъл, Дънкан, Браун и дори му хрумна да опита на Лейди, в случай че Бард бе решил да използва името на яхтата си. После премина на адреси — Хамилтън, Стайлингс, Сейнт Джеймс, но нищо не се получи. Дребните му пари бяха на привършване. Напереното момиче го погледна изпод вежди...

— Както виждам, не напредвате много. След пет минути затваряме. Утре можете пак да опитате.

Навън продължаваше да вали. Той се върна в хотела, изпи чаша мътен чай, а после се отправи на дълга разходка край морския бряг. Крайбрежният булевард на Сейнт Хелиър не беше нищо особено. Приличаше му по-скоро на булеварда на провинциален английски град, ако изведнъж се окажеше преместен край морето. По пътя си видя грамадна електроцентрала, а после следваха един грозен замък — крепост и безкрайна редица от пансиони и частни хотели. По плажа не се виждаха никакви признаци на живот, освен безкрайните върволици от дъждовни червеи и едно куче с твърде умърлушен вид. Грей се постара да потисне обземащата го паника и се върна в хотела. На рецепцията за него имаше съобщение да се обади на Шели Болейн.

— Знам как изглежда това място, ако не познаваш никого — каза весело тя. — Искате ли да пийнем по нещо? Можем да поговорим още за задачата ви. Бих могла да ви запозная с двама души, с които да си поприказвате.

— Чудесно — отвърна Грей. Ако в този момент Шели Болейн го беше накарала да ѝ завещае всичкото си имущество, той вероятно щеше да се съгласи.

Тя пристигна с кола.

— Помислих, че можем да се поразходим извън града. Не искам да оставате с впечатлението, че тук винаги е така.

— Аз също.

Тя подкара колата покрай морето в западна посока към Сейнт Брелейд.

— Отиваме в най-шикарния хотел на острова.

Най-шикарният хотел на острова се наричаше „Л’Оризон“. Грей вече се беше вкиснал толкова много, че изобщо не можеше да си представи нещо хубаво в Джърси, но хотелът се оказа твърде приятна изненада. Фасадата му беше много пищна и се намираше срещу един много красив залив. Седнаха на терасата, а вечерта изведнъж стана потопла и приятна. Пиха коктейл „Белини“ това беше мярката на Грей, за да разбере дали даден бар е добър, или не, и гледаха към морето. Постепенно, сякаш без желание, дъждът спря, облаците се поразкъсаха и от тях се показва залязващото слънце. Лъчите му се спуснаха към плажа и обагриха морето.

— Ето, видяхте ли — каза Шели. — Тук не ходим само с дъждобрани и чадъри. Как мина следобедът?

— Отвратително — отвърна Грей. — Похарчих почти петдесет лири в безплодно търсене. Опитах всяко име, което ми дойде наум, и не виждам какво друго бих могъл да направя, освен да пусна обява по радиото и да си призная, че ако някой не ми каже кой работи за... за този човек, ще се удавя.

— Вече ви виждам като удавник — пошегува се тя. — Никой няма да ви каже такова нещо. Тук хората са много предпазливи. Ние сме малко общество, което знае да си държи езика зад зъбите. Но това не е причина да се откажете. Наистина въпросът с имената на компаниите е много заплетен. Клиентите винаги ни карат да им измисляме най-невероятни имена. Почти всичко сме изчерпали.

— За кого работите? — попита Грей, почувствал се леко засрамен, когато изведнъж осъзна, че не я беше попитал за нищо, свързано с нея.

— За една от по-малките адвокатски фирми. Ние сме една от малкото, останали на „Хил стрийт“. Това е улицата, която води към Кралския площад. Някога всички фирми бяха на тази улица. Тя беше нашият финансов район. Видяхте ли Кралския площад? Голям е колкото пощенска марка и е копие на площада пред Парламента в Лондон. Знаете ли, че ако в Джърси гледате на ръка за пари, могат да ви изгорят на клада като вещица? И то на Кралския площад.

— Не, не знаех.

— Е, вече ще знаете.

— В такъв случай няма да ви карам да ми гледате на ръка. Доста хубава сте, за да ви желая подобна съдба.

— Ако ви гледах, щях да ви кажа, че ви очаква пътуване — каза през смях тя. — Ако ви е останала и капка разум, щяхте да се върнете в Лондон. Пак ви казвам, тук сме много добри, когато трябва да защитим интересите си или интересите на тези, които са ни предоставили парите си. Знаете ли, че за да получат гражданство, чужденците трябва да гарантират, че ще платят по двеста хиляди лири данъци на година за период от пет години, което означава, че трябва да имат най-малко милион лири годишен доход, а дори и тогава често получават отказ.

— Не, не знаех — отвърна Грей. — Хайде да изпием по още едно „Белини“.

— Нямам нищо против. Благодаря.

След втората поръчка Грей каза:

— И така, с кого смятате, че бих могъл да разговарям? С някой адвокат?

— Не, разбира се. Той най-малко би ви казал нещо. Ще трябва да се свържете с някой по-обигран човек. Един от местните журналисти познава всички тук и може би ще бъде малко по-склонен да разговаря с вас. Просто може да е забелязал вашия човек тук. Много е забавен, името му е Пол Лъобар. Може да си говорите с него цяла вечер и ще ви струва една бутилка уиски. Неприятното е, че може и да не получите нищо срещу нея. Мислите ли, че е идвал някога тук?

— Не зная — отвърна Грей. — Предполагам, че тези неща могат да се свършат и по телефона и факса.

— Да, така е, но повечето хора се отбиват понякога тук, за да подпишат документите, да поговорят с адвокатите и така нататък. В крайна сметка тук човек може да прекара добре няколко дни. Както и

да е, попитайте Пол. Освен това има и един друг човек, с когото аз... — тя се поколеба... — е, когото познавам и който прекарва доста време в един бар в Сейнт Хелиър. Той е много, много богат, има верига от аптеки на континента, а и тук има няколко. Ако много му се помоля, може да разговаря с вас. Може и да знае нещо за вашия човек, ако е по-видна личност, но не трябва да му казвам, че сте журналист.

— Не, недейте — каза Грей. — Не го казвайте и на вашия приятел журналиста. Представете ме като ваш стар приятел, например като човек, който възнамерява да отвори ресторант и който пише на кулинарни теми. Това е моя отдавнашна амбиция.

— Чудесно. Това ме заинтригува.

— И така, този, богатият човек, тук ли живее?

— Да, има най-великолепната къща по северното крайбрежие, близо до залива Бон Нюи. Живее тук от двадесет години. За него изискванията за чужденците са без значение. Казва се Джефри Тайсън.

— Вие го познавате?

— Познавах го. — Тя пак се усмихна за миг. Усмивката ѝ показва, че му е казала всичко, което би трябвало да знае, и няма намерение да се впуска в подробности.

— Много мило от ваша страна, че искате да ми помогнете — каза Грей и също ѝ се усмихна. — Благодаря ви. Искам да разговарям и с двамата.

— Добре. Ще се опитам да го уредя. Хайде да се разходим по плажа.

Приливът току-що се беше оттеглил и те вървяха по брега. Шели беше с панталони и памучен пуловер, изглеждаше много по-хубава, отколкото с официалните си дрехи. Тя събу обувките си и започна да шляпа като дете в локвичките, задържали се между скалите. Подобно държание на всеки друг, може би, с изключение на Бриони, би го подразнило. Но тя беше толкова естествена и нехаеше какво впечатление ще направи, че му беше приятно.

— Женен ли сте? — попита Шели, когато дойде при него и го хвана за ръка.

— Не — отвърна той. Вярно, че беше доста приятна, но той нямаше никакво настроение, нито сили да мине през целия ритуал на първоначалното ухажване.

— А аз бях — каза тя. — Разведох се миналата година. Така е по-добре. Никога повече няма да се омъжвам.

— Защо? — попита Грей, без всъщност да го интересува.

— Искам да бъда напълно независима. Да не се безпокоя за никого, да не мисля дали ще му доставя удоволствие, или не, ако се срещате какво искам да кажа. Така ми е много по-добре. Защо трябва човек да принадлежи на някого?

— Аз пък мисля, че и това не е лошо — отвърна той бавно, — но се провалих с тази, която ми принадлежеше.

— Как така?

За своя изненада той й разказа. Стори му се, че у нея има нещо познато и изведнъж разбра защо. Тя беше по-млада разновидност на Тери Буут: секси, сърдечна, забавна и избягваше усложненията. Беше очевидно, че с нея човек може добре да си прекара времето. И без това беше твърде уморен от чувствителни жени. Тя го изслуша внимателно, а когато се върнаха отново на терасата и си obu обувките, каза:

— Ако това ви утешава, мисля, че сте постъпили правилно. Човек не би могъл да се откаже от децата, както например от работата си, ако не я харесва.

— Да, така е — каза Грей. — Напълно съм съгласен.

— Искате ли да вечеряме? — попита тя внезапно. — Свободна съм.

Грей се поколеба. Знаеше какво означава това. Щяха да вечерят, а след това, ако и на двамата им се искаше, можеха да споделят леглото. Той въздъхна и със съжаление, защото тя му харесваше и беше много красива, каза, че не иска. Но това не я впечатли много.

— Добре. Сега ще ви заведе обратно, ако нямате нищо против. Трябва да се видя с един приятел. Нещо като постоянен ангажимент. Беше ми приятно, Грей. Надявам се настроението ти да се е подобрило.

— Да, подобри се. Благодаря ти. Идеята ти беше много добра.

— Чист егоизъм — отвърна тя и се усмихна. — Такова облекчение е да срещнеш някой по-различен човек. Понякога ми се иска да избягам от всички, но не мога.

— А защо продължаваш да стоиш тук, ако се чувстваш като в затвор?

— Тук се чувствам в безопасност, а това не е малко — отвърна тя. — Ти как смяташ?

— Никога не съм гледал на нещата от тази гледна точка — каза Грей.

— Е, добре, желая ти късмет — каза тя, когато спря колата пред хотела. — Ще видя дали мога да ти уредя тези срещи.

— Благодаря ти.

— Колко дълго мислиш да останеш тук?

— Ами отпуснал съм си три дни.

— Не е достатъчно. Може би ще ти трябва три години. Довиждане, Грей. Ще ти се обадя утре.

Той погледна към хотела и настроението му веднага се помрачи.

— Благодаря.

Кирстен не се плашеше лесно. Беше правила много ужасни безразсъдни неща. Често се прибираще късно вкъщи с метрото, ако не беше с кола, ходеше пеш из тъмни градски улици, ставаше нощем, за да провери на какво се дължат някои странни звуци, докато Виктория страхливо се криеше под юргана. Като дете яздеше най-виروглавите понита. Катереше се по най-високите дървета, а когато порасна, се научи да кара сърф по големите вълни на Австралия. Излизаше с малка платноходка в бурното море и се спускаше безстрашно със ски по напълно неотъпкани писти. Отказа упойка, когато трябваше да ѝ вадят зъба, сама си извади една дълбоко забила се треска в ръката, а веднъж накара една сестра да зашие без упойка раната на крака ѝ, като преди това сама извади стъклото. И сега, въпреки че беше много разтревожена и разстроена от сполетялото я нещастие, не беше уплашена. Знаеше, че ще направи това, което трябва.

Тя обаче се страхуваше много от баща си. Причината не беше само гласът му, силен и рязък, когато ѝ се караше, нито думите, които ѝ казваше, а те винаги бяха непоносимо груби, често пъти несправедливи и жестоки. Не бяха и заплахите с бой, когато беше малка, въпреки че той никога не ги изпълняваше, нито отчуждението му от нея, когато стана по-голяма, нито дори честите му декларации, че се срамува от нея, че не иска да я вижда повече. Страхуваше се най-вече от чувствата, които той предизвикваше у нея — скръб, болка,

чисто физически терор, отвращение, лудо биене на сърцето, празнота в стомаха и най-вече чувството за изолираност, за загуба на идентичността и особено за това, че не е обичана. Винаги когато видеше плик с неговия почерк, изпадаше в паника. Със страх посрещаше всяко негово обаждане по телефона. И сега, в понеделник вечерта в апартамента си, когато чу телефона да звъни и позна гласа му, студен и едва сдържащ гнева и раздразнението си, тя затвори очи и стисна юмруци в очакване на онова, което щеше да я сполети.

— Искам веднага да дойдеш у дома — каза той. — Веднага! Ясно ли е?

— Не мога — отвърна тя и се учуди на спокойствието в гласа си. — Не съм добре и не мога да изляза.

Последва кратка пауза, след което той каза:

— Тогава аз ще дойда.

— Добре — отвърна тя и по гласа му разбра, че той още повече се ядоса. — Ела.

Бард затвори телефона. Тя си направи чаша слаб чай — единственото нещо, което стомахът ѝ понасяше в момента, и седна да го чака. Той влезе направо. Имаше ключ. Беше твърде безцеремонно от негова страна, но в редките случаи, когато я посещаваше, винаги го правеше, като с това очевидно искаше да покаже, че апартаментът е негов, а не неин. Той я погледна с презрение, а тя отвърна на погледа му и се опита да се усмихне.

— Здравей — каза Кирстен, но Бард не отвърна на поздрава ѝ.

— Знаеш ли защо съм тук?

Тя сви рамене.

— Сигурно, за да ме нахокаш.

— Не се дръж предизвикателно.

— Ти се държиш така.

Той не обърна внимание на забележката ѝ.

— Между другото, какво става с теб? Изглеждаш ужасно.

— Благодаря. — Той явно очакваше някакъв отговор и затова тя с нежелание добави: — Не знам. Предполагам, че съм настинала. Бях в леглото.

— Разбирам. Е, няма да ти отнема много време, след това можеш пак да си легнеш. — Отиде при прозореца, след това рязко се обърна с гръб към светлината, за да не може тя да вижда ясно лицето му. Така

очевидно ефектът щеше да бъде по-силен. Тя стоеше и го гледаше, като се стараеше лицето ѝ да не изразява нищо. — Кирстен — каза съвсем тихо той, — често съм се питал дали си толкова лоша, или просто си много глупава. И най-накрая днес реших — вече не се съмнявам: ти си глупава, болезнено, невероятно, опасно и дори престъпно глупава. — Изрече думите бавно, като се спираше след всяка от тях. — Как бих могъл да си обясня по друг начин, че си помогнала на един журналист да отиде в къщата на майка ми и да вземе интервю от нея след гафа, който неотдавна направи с вестниците? Как можеш да постъпиш толкова безкрайно безотговорно? Как можеш да бъдеш толкова тъпа и да се решиш на такава идиотска постъпка? Нямам думи! Наистина нямам!

— Не е вярно, че нямаш — отвърна тя.

— Не ми противоречи. — Той се изправи и Кирстен за момент си помисли, че се кани да я удари. След това каза: — Ще се опиташ ли да ми дадеш някакво обяснение?

— Не — отвърна тя.

— Така ли? И защо?

— Защото няма смисъл. Каквото и обяснение да ти дам, ти ще го изопачиш.

— Ти ме отвращаваш — каза той. — Наистина ме отвращаваш.

— Виждам.

— Но, изглежда, това не те смущава много. Така ли е?

Тя не отговори.

— Сигурно ще ми кажеш, че той ти е приятел, че не е имал намерение да стори нищо лошо. Той е журналист по финансови въпроси, Кирстен, а те не се спират пред нищо, пред абсолютно нищо, за да изкопчат някоя история. А точно този господин Таунсенд е направил доста неща. Той е много опасен и старателно събира най-различни неприятни факти за мен, за да ме разобличи още повече. А ти му помагаш и го водиш в къщата на майка ми.

— Какво? — Кирстен беше толкова шокирана и изненадана, че дори забрави да се уплаши. — Татко, не зная за какво говориш. Грейдън искаше да говори с баба Джес за политика.

— И ти му повярва?

— Да, разбира се. Освен това тя също ми каза, че са говорили само за политика.

— Кирстен, този човек е лъжец. Може да ти каже какво ли не, уверявам те. Успявал е да злоупотреби по същия начин с доверието и на други хора, за да се добере до това, което го интересува. Ти разговаряла ли си с него за мен?

— Не, не ставай смешен.

— Да се надяваме, че е така. Искам да ми обещаеш, че никога повече няма да имаш нещо общо с тази личност или с някого друго от този бранш. Ти си доверчива до глупост. В това има нещо безразсъдно и дори идиотско.

Последното най-накрая я засегна. Тя не обърна внимание на другите квалификации, беше ги чувала и преди — че се държи като кретен, че го отвращава, но обвиненията в прекалена доверчивост ѝ дойдоха много.

— Не съм чак толкова доверчива, нито пък заслужавам другите епитети, с които ме нарече. Ти преувеличаваш нещата, татко, и точно у теб има нещо безразсъдно. Криеш се зад голямата си фирма, зад подчинените си и непрекъснато се държиш като грубиян. Само че компанията ти вече я няма. И какво ще правиш сега? Ще се скриеш някъде другаде или ще избягаш като всички грубияни?

— Внимавай какви ги говориш.

— Не, няма да внимавам. Ти си грубиян и бандит.

Тогава той я удари. Пристъпи напред и я удари силно през лицето.

— Извини се за това, което каза.

— Не, няма да се извиня — отвърна тя и се изправи насреща му, потискайки с мъка желанието да сложи ръка на бузата си. — Не заслужаваш никакво извинение.

За нейна изненада, след като изтърпя болката и страха, тя се почувства по-силна, по-уверена и свободна. Изведнъж се сети как да го уязви и реши да го направи. Много искаше. Погледна го, изчака за момент, наслаждавайки се на мига, и каза:

— Вместо да ме критикуваш и непрекъснато да ме обвиняваш, защо не се огледаш по-близо около себе си?

— Какво искаш да кажеш?

— Може би ще попиташ Франческа каква работа има да посещава Лайъм в болницата по три пъти в седмицата или ще попиташ Лайъм защо е идвал в къщата ти онзи ден, докато ти беше в Ню Йорк

или Стокхолм, или не знам къде. Попитай и двамата за въздушните целувки, които си изпращат пред прага ти или за шампанското, което пият от избата ти. Хайде, попитай ги. А сега се махай и ме остави сама.

Последва дълго мълчание. Той остана, заслушан в думите ѝ. Беше станал бял като платно, а на бузите му се появиха две червени петна. Черните му очи сякаш я пронизваха и тя почти усещаше силата им.

— Какво искаш да кажеш? — попита тихо той, пристъпи напред и я хвана за ръката. — Обясни ми или, кълна се, ще ти счупя главата.

— Няма какво повече да ти обяснявам отвърна Кирстен. — А и достатъчно си ме удрял за днес. Питай тях. Казах ти това, което знам.

Той се обърна, излезе от стаята, от апартамента и вероятно — от живота ѝ. Тя остана със затворени очи, трепереше силно, полудоволна, полусъжалила за това, което направи.

Барнаби влезе в апартамента на Кирстен, като си подсвиркуваше весело. Очакваше го приятна вечер. Мораг му се беше обадила по телефона и го беше поканила на парти. Даде му да разбере, че би желала да възобновят връзката си. Това го бе накарало да си помисли, че ако вложи внимателно няколко лири преди партито, може след това да получи значителни дивиденди. Имаше само два проблема: единият, че нямаше никакви пари и, вторият, че трябваше да убеди по някакъв начин Кирстен да му позволи да се върне в апартамента ѝ тази нощ с Мораг. Беше очевидно, че не би могъл да заведе Мораг в бащината си къща, а тя живееше заедно с още три тъпи момичета, които не му бяха никак приятни. Но Кирстен можеше да обърка плановете му. Само преди седмица беше отишъл в апартамента с няколко приятели да попушат кротко и да послушат малко музика, а тя нахълта в стаята, извика му да изключи касетофона и бързо да разкара приятелите си. Той не желаше, когато легне с Мораг в леглото или по-скоро, когато се опита да легне с Мораг в леглото, да се случи нещо подобно.

Скоро трябваше да намери някакво свое жилище. Не можеше да продължи да живее с баща си, това беше смешно. Но, от друга страна, там му беше доста удобно. За него се правеше всичко — перяха го, гладеха дрехите му, готвеха му, а и Франческа не можеше да му откаже,

когато искаше от нея пари назаем. Наистина той имаше намерение да ѝ ги върне един ден. Барнаби харесваше Франческа. Тя беше жена на място. Държа се великолепно за онази работа с Кирстен и според него им даде добър съвет. Още тази вечер трябваше да запознае Кирстен с мнението ѝ, дори преди да излезе...

Щом като нямаше да живее при баща си, ще му трябват пари за наем, за храна и т.н., но мисълта да се хване на работа не го привличаше. Нещата, които неговите приятели правеха през ваканцията, му се струваха ужасни. Те зареждаха щандове в супермаркети, прекопаваха почвата около растенията в градинските центрове, а някои от тях дори работеха като чистачи — направо умът му не можеше да го побере. Къде по-лесно беше да се държиш сравнително любезно с баща си, от време на време да се появяваш на обяд и да му изразяваш благодарността си три пъти седмично.

Но вече не можеше да взема назаем пари от Франческа, особено след онези двадесет лири, които тя му даде в събота, а последните три пъти, когато се беше опитал да изтегли малко пари, банката отказваше да признае кредитната му карта. Оставаше му само да опита при Кирстен. В момента на нея не ѝ трябваша пари.

Той затвори вратата след себе си и я извика, но никой не му отговори. Вероятно беше изляза, може да се е почувствала по-добре. Това е чудесно. Барнаби много обичаше Кирстен и искрено съжаляваше за положението, в което се намираше. Освен това, ако тя се чувстваше по-добре, щеше по-лесно да вземе някакво решение.

Той отиде в кухнята, включи чайника и пусна радиото. Тъкмо се опитваше да отвори малката тенекиена кутия за дребни пари, която Кирстен държеше в едно от чекмеджетата, за да купува неща от първа необходимост като чай, мляко и алкохол — надяваше се, че може да намери там малко пари за предстоящата вечер, когато чу зад себе си гласа ѝ:

— Здравей.

Барнаби я погледна. Тя стоеше до вратата и изглеждаше ужасно. Лицето ѝ беше пепеляво бледо. Дори устните ѝ имаха същия цвят. Очите ѝ бяха като две големи дупки върху лицето. Беше се подпряла плътно на касата на вратата и като че ли нямаше сили да се държи на крака. Той видя, че е много отслабнала, ръцете ѝ бяха станали гънки като клечки, а дънките ѝ бяха широки.

— Здравсти — отвърна той. — Добре ли си?

— Не, не съм. Аз просто... Барнаби, не знам какво да правя. Чувствам се отвратително, аз...

Тя избухна в неудържим плач.

— Хей, недей така. Положението не е чак толкова трагично. — Той отиде при нея, прегърна я и я заведе в хола. Тя седна на канапето и продължи да плаче, а Барнаби я гледаше безпомощен.

— Кирстен, какво има, да не би да се е случило нещо, някой да не те е обидил?

— Не — отвърна тя, като се поклащаше напред-назад с ръце, скръстени на корема. — Нищо не се е случило. Е, всъщност случи се, но аз съм си виновна. Толкова съм ужасна, Барнаби. Така се срамувам от себе си. Аз съм една отвратителна мръсна кучка. Господи, искам да умра, наистина искам.

Барнаби я погледна, без да каже нищо. Не го биваше в подобни ситуации, а тя наистина имаше нужда от някого, и то много. Тори би била подходяща, но тя беше заминала извън града за два дни. Франческа също, но те не бяха близки с Кирстен. Кого, кого би могъл да доведе, за да ѝ помогне? Баба Джес? Тя обаче може и да се шокира... всъщност не да се шокира, на нея такова нещо не можеше да ѝ се случи, но щеше да се разстрои заради бебето. Баща му? Беше се държал много добре във Франция, но, от друга страна, той и без това си имаше много проблеми, а и с Кирстен все още бяха на нож. Майка им? Тя само щеше да се разплаче и да се самообвинява, а това щеше да бъде повод да се напие. Изведнъж Барнаби осъзна съвсем ясно, че той, Кирстен и до известна степен Тори, въпреки че при нея нещата стояха малко по-различно, защото не се нуждаеше толкова от помощ и бе по-разумна от тях двамата, са съвсем сами на този свят. Това го уплаши.

— Виж какво — каза той накрая, — нищо не мога да разбера. Започни отначало. Кажи ми поне какво се случи днес.

— Не мога — отвърна тя и се заклати още по-силно. — Наистина не мога. Това е прекалено недостойно, направо е ужасно. Толкова се срамувам, не ме питай, Барнаби, моля те.

— Кирстен, не мога да ти помогна, ако не ми кажеш какво е станало.

— Никой не може да ми помогне — каза тя и отново се разплака. — Никой. Аз съм толкова лоша, провалих напълно живота си и живота

на други хора. Просто мисля, че трябва да ме... о, не знам, да ме премахнат или нещо подобно. Боже, пак ще повърна.

Тя изтича навън. Барнаби усили радиото, за да не чува неприятните звуци. Тъкмо си мислеше дали да не опита да се свърже с Франческа, когато телефонът иззвъня.

Беше Мораг.

— Здравей. Как си?

— Добре, благодаря.

— Имам предвид за тази вечер?

— Ами всъщност не съм много сигурен, аз може би...

— О, Барнаби! — Тя се ядоса. — Да не искаш да кажеш, че ще ме изоставиш? Отказах две други предложения заради тази вечер. Е, както решиш, не ме е грижа...

— Мораг, не затваряй. — Барнаби изведнъж си я представи така, както я беше виждал последния път. Беше абсолютно гола, беше коленичила на леглото и му правеше такива невероятни неща с уста, че той едва издържаше. В събота беше положил много усилия, да не говорим за похарчените пари, за да се сдобрят. Не искаше всичко да отиде напразно. Кирстен щеше да се оправи. Просто беше станала прекалено чувствителна заради състоянието, в което се намираше. Щеше да бъде при нея през останалата част от седмицата. Ще излезе само тази вечер.

— Не, честна дума, няма нищо. Само един малък проблем с... баща ми, обаче аз ще го разреша. Да, ще бъде страхотно. Къде искаш да се срещнем?

— Да се срещнем? Това ми звучи твърде старомодно, Барнаби. Мислех да се срещнем, както ти се изрази, на партито.

— Не, помислих си, че първо можем да отидем да пийнем по нещо.

— А... добре. Къде?

— Ами... в Ковънт Гардън? Партито нали е в Пимилико?

— Чудесно. Да се срещнем след час пред „Брамс и Лист“.

Той затвори телефона и изчака връщането на Кирстен. Тя влезе, ужасно пребледняла, и седна неуверено на канапето.

— Съжалявам. Сега се чувствам малко по-добре.

— Наистина ли не искаш да поговорим за това? Или за каквото и да било? Знаеш ли, мисля, че би трябвало да разговаряш с...

— Барнаби, казах ти. Не искам да говоря за това. Наистина не искам. Безсмислено е. Никой не може да направи каквото и да било.

— Вероятно — съгласи се с известно облекчение Барнаби. — Искаш ли чаша чай?

— Да, ако обичаш. Ще ми се отрази добре. Ще излизаш ли тази вечер? — Гласът ѝ все още трепереше, но се опита да се усмихне.

— Да — отвърна колебливо той. — Ако нямаш нищо против.

— Разбира се, че нямам. Трябват ли ти пари? Мога да ти дам назаем десетачка.

— Благодаря — каза с облекчение той. Изглежда, че не е толкова зле, след като е готова да го финансира. — Кирстен, наистина ли се чувстваш добре?

— Не, не се чувствам добре — каза тя и се облегна назад, подпирайки глава на канапето. — Никак не съм добре.

Точно преди да тръгне за срещата с Мораг, той я чу, че пак плаче в стаята си. Излезе леко засрамен и затвори внимателно вратата след себе си.

Мелинда се обади на Оливър по телефона в офиса и го попита дали иска да изпият заедно по едно питие. Той точно започваше да прави нов куп фотокопия.

— Ще се поразведриш малко. Отивам с колеги в Ковънт Гардън. Ще дойде Сара, ти харесваш Сара, а също и Ник.

— Не, благодаря — отвърна Оливър. Сара и Ник бяха колеги от работата на Мелинда. Той не можеше да понася и двамата — Сара с твърде безличната хубост и склонността ѝ да се хили на всяко нещо, което той кажеше, и Ник, който можеше да отегчи цяла Англия с любимата си тема за скитничеството и правата на скитниците. — Много мило от твоя страна, Мелинда, но още дълго време ще бъда зает.

— Жалко. Мислех, че можем да пътуваме заедно към къщи. Чувствам се малко изморена и не съм добре...

— Щом като не си добре, не трябва да ходиш да пиеш в Ковънт Гардън — каза троснато той.

— Мисля, че може малко да се поразведрия — захленчи Мелинда.

— Само ме е налегнало главоболието, а и не искам чак нещо кой знае какво от теб. Мама казва, че не трябва да пътувам сама късно с метрото.

— Добре де, добре — съгласи се Оливър. — Знаеш ли какво ще направим? Ще дойда да те взема, да кажем... в девет. И без това не трябва да стоиш до късно, след като имаш главоболие. Къде мислите да се отбиете?

— Вероятно... в „Тътънс“. Ако ни няма там, сигурно ще сме в „Рюмърс“. Да, добре, ела да ме вземеш в девет. Така става. И тогава можеш да пийнеш едно с нас.

— Не, Мелинда — отвърна Оливър. — Наистина не ми се пие, съжалявам. Просто ще те взема и ще си вървим у дома. Работата, която върша в момента, не е толкова лека.

— Знам, затова си мислех, че имаш нужда от малко разнообразие.

— Не, няма да стане. Все пак благодаря ти, че си се замислила за мен. Ще се видим в девет, нали?

— Добре — съгласи се Мелинда.

Грей нямаше желание да излезе навън, за да потърси нещо свястно за ядене, и реши да вечеря това, което можеха да му предложат в хотела. Беше поизгорено агнешко печено. Изяде го, защото беше гладен, и изпи доста от не особено качественото червено вино. След това започна да крачи напред-назад в тясната задушна стаичка. Едва минаваше десет, а той беше плувнал в пот и имаше киселини. Не можеше да заспи. За втори път през този ден го обзе паника. Беше толкова силна, че изпита нещо, което не беше чувствал от младини — желанието просто да избяга, да се скрие, да изчезне и да изчака хаосът, в който се беше озовал, да се успокои.

— Грейдън Таунсенд — каза си той на глас, — нервите вече започват да ти изневеряват. Това с нищо няма да ти помогне.

Знаеше, че ако излезе да се поразходи, ще се почувства по-добре, но не му се излизаше, затова си свари чай. Можеше да го направи поне толкова слаб, колкото иска, с оставения на негово разположение чайник и торбичката чай. Това беше признак, че хотелът е посредствен, тъй като не можеше да си позволи сервиране по стаите. Грей се

облегна върху евтините тумбести възглавници и се опита да мисли положително. Не беше лесно. Твърде лекомислено си беше представял, че нещата в Джърси няма да се окажат толкова трудни. На Каймановите острови например всички офшорни компании бяха събрани на едно място, по протежение на една улица, като в някое село. Просто трябваше да влизаш в офисите им и да слухтиш. Наруга Гътри, че не му беше разрешил да отиде там. Тук можеше да слухти цяла година и пак да не стигне доникъде. Знаеше, че Ферърс е прав, че Чанинг изкупуваше собствените си акции, за да поддържа цената им. Не би могло точно на този етап да има две истински покупки на акции на компанията „Чанинг“ за по петстотин хиляди лири. Беше прекалено хубаво, за да бъде вярно. Те са били купени от тук заради Чанинг, чрез този фонд. Беше уверен в това. Оставаше само да го докаже. Но как? Как да намери дори адреса, под който беше регистрирана компанията, след като не знаеше дори името ѝ, а то можеше да бъде всякакво, всяка дума от речника от алфа до омега, от началото до края. Беше невъзможно. Седеше, пиеше чай и драскаше върху един лист, опитваше стария номер със съсредоточаване на мислите си в една точка, изписваше отново и отново думите „Бард Чанинг“ и натискаше листа с писалката. Нищо не се получаваше. Болката в гърдите му се засили, почувства, че се задушава, и дори се уплаши. За да се поразсее, започна да решава кръстословицата във вестник „Таймс“. Открай време беше направо безнадежден с кръстословиците. Бриони обичаше да го дразни по този повод. Казваше, че с изключително тънкото си чувство за думите и тяхното истинско значение би могъл да играе най-сложни словесни игри. Но в най-добрия случай можеше да реши до две думи и тази вечер успя да се справи само с толкова. Следваха обаче безброй други анаграми, а решаването им му се струваше възможно най-безсмисленото занимание. Думи, които нямат никаква връзка с други думи нито по смисъл, нито структурно. Кой идиот би могъл да отговори например кое полско цвете се получава при разместването на тази и онази буква? Той лежеше по корем и се взираше във вестника, а после в написаните върху листа думи „Бард Чанинг“. Изведнъж стана, грабна писалката и започна да размества буквите.

— Франческа, Лайъм е. Добре ли си?

Тя копнееше да чуе гласа му, копнееше за него във всяко отношение. Никога преди това не беше изпитвала такова силно физическо желание. Питаше се дали не чувстват нещо подобно алкохолиците и наркоманите. Единственото ѝ желание беше да бъде отново с него в леглото, да изпита отново неговата необикновена, груба и дори безмилостна сила. Но дори и сега, когато желанието ѝ беше толкова силно, беше я страх от това странно влечение. В него имаше нещо тъмно и заплашително, което не можеше да разбере, то ѝ беше непознато.

— Франческа, скъпа, добре ли си?

— Какво? Да, добре съм.

— Гласът ти е много странен. Какво се е случило?

— Нищо особено.

— Не съм съвсем сигурен.

— Няма нищо, повярвай ми. Е, в момента животът ми малко се пообърка, това е безспорно.

— Да, така е. Той върна ли се?

— Да, върна се, но...

— Но какво? Вкъщи ли е сега?

— Не още. Не е от това. Просто всичко много се усложни.

— Усложни? В какъв смисъл?

— Лайъм, съжалявам, но сега не мога да говоря.

— Защо?

— Просто не мога — каза тя. — Това е. Много е късно и съм ужасно уморена.

— Толкова ми липсваш. Искях да съм с теб през цялото време, сега, след като... Беше хубаво, нали, Франческа? Толкова хубаво!

— Да — отвърна тя тихо, а кръвта в тялото ѝ закипя при спомена. — Да, Лайъм, хубаво беше. — За малко щеше да го помоли да се видят на другия ден, но успя да се овладее, решена да не прави нищо повече, докато не измисли как да постъпи с Бард.

— Какво? Какво щеше да кажеш?

— О, нищо. Как е Наоми? Върна ли се?

— Да се върне ли?

— Да, да се върне. Мислех, че беше заминала някъде.

— А, да. Върна се. Поколебах се, защото почти не виждам разликата. Тя не разговаря с мен, никога я няма, когато е време за обяд

и за вечеря. И в момента я няма. Колко стана часът? Вече е осем и половина, виждаш ли какво имам предвид. Все едно, че живея абсолютно сам.

— Лайъм, съжалявам. В момента и при мен положението е почти същото, ако това те успокоява.

— Не много. Предполагам, че няма смисъл да те убеждавам утре да се видим.

— Не — каза тя, изричайки с мъка думата. Знаеше, че ако се съгласи, вече няма да има връщане, а всяка тяхна среща ставаше опасна от предишната. — Няма абсолютно никакъв смисъл. Сега трябва да прекъсна. Ще ти се обадя след ден-два.

— Добре, но искам да знаеш, че ако наистина имаш нужда от мен, аз съм тук и те очаквам по всяко време. Абсолютно по всяко време. Достатъчно е само да вдигнеш телефона и...

— Да, Лайъм, добре. А сега довиждане.

— Довиждане, Франческа, скъпа. Обичам те.

Тя остави разтреперана слушалката. Беше много опасно да се говори по телефона с Лайъм. Той имаше някаква способност да стигне до нея, да я накара да почувства сякаш е до нея, с нея, и дори я докосва. Разбира се, това се дължеше на гласа му, красив, вълнуващ, убедителен глас. В един ужасен миг ѝ се прииска да му беше казала. Не точно да му каже, но да поговори с него за дилемата си, и то в най-общи черти. В момента имаше належаща нужда да поговори с някого. Започваше да чувства, че ще полудее от натрапчивите мисли в главата си. Те я измъчваха и не я напускаха. Щяха да останат там, докато не вземеше решение. Беше ужасно, непоносимо.

Телефонът отново иззвъня.

— Франческа? — Беше Бард.

Тя се изненада, когато чу гласа му. Предположи, че още е в Девън.

— Бард! Здравей. Как...

— Аз съм на път за вкъщи. Пристигам след половин час. Моля те да ме чакаш, когато се върна. Искам да поговорим.

Думите му ѝ прозвучаха странно. В тях имаше нещо необикновено, някаква почти заплашителна студенина. Обхвана я безпокойство, граничещо с паника. Остави слушалката и се загледа в нея. Започна да диша дълбоко. Среднощните ѝ страхове като че ли

ставаха реалност. След това си каза, че се държи глупаво, че няма от какво да се страхува, че той вероятно иска да разговаря с нея отново за това, което я беше помолил. Отиде до тоалетната масичка и си среса косата. Помисли си разсеяно, че изглежда твърде зле и има нужда от подстригване. Но както други подобни неща в момента и това изобщо не я интересуваше.

Нещата някак не потръгнаха. Барнаби започна да се чувства потиснат. Мораг се държеше глупаво. Беше ужасно възбудена. Очевидно беше пила още преди да се срещнат и непрекъснато говореше за някакви незначителни неща. Той си помисли, че може да е взела и нещо друго, освен алкохол. Тъмните ѝ очи имаха странен блясък. Палеше цигара от цигара и след едно-две дръпвания ги смачкваше. Това много ядосваше Барнаби, защото той ги беше купил. Мораг носеше дънкова риза, която почти не беше закопчана, и дълга черна ленена пола, цепната от двете страни. През едната цепка се виждаха и двете ѝ бедра, а щом като прехвърлеше крак върху крак, се показваха от другата. Непрекъснато забелязваше някакви познати в другия край на бара, втурваше се към тях, махаше им с ръка и се провикваше на висок глас. През останалото време почти не го слушаше, човъркаше ноктите си и духаше цигарен дим в лицето му. Бяха в един малък бар, наречен „Зад кулисите“, малко встрани от „Баустрийт“, близо до операта. За понеделник вечер беше доста претъпкан и вътре бе много горещо. Барнаби вече беше похарчил десетачката, която му даде Кирстен, а също шестте лири, намерени в джоба на едно нейно сако. Точно се канеше да предложи на Мораг да вървят на партито, когато тя скочи, изкрещя радостно и се хвърли на врата на един висок мъж с извънредно малка брадичка и бледосини очи.

— Джимбо! — Той я погледна малко стреснат и леко я прегърна.
— Джимбо, колко се радвам! Ела при нас. С кого си?

Джимбо каза, че е сам и е дошъл само да пийне едно, преди да се прибере вкъщи.

— Тогава го изпий с нас. Барнаби, това е Джеймс Дънсли-Томпсън, известен на всички като Джимбо. Джимбо, това е Барнаби Чанинг, не толкова известен на всички. — Тя се засмя с глас на

собствената си шега. — Барнаби, защо не изпием бутилка шампанско? Чувствам се като на празник. Не съм виждала Джимбо от много време, от онзи ужасен бал в Глос. Хей — викна тя на келнера, — може ли да ни донесеш бутилка шампанско?

— Ами аз... Виж какво, Мораг, да не е за моя сметка, защото нямам толкова пари — каза Джимбо и също избухна в силен смях.

— Не бъди глупав — каза Мораг, — за наша сметка ще е. Нали, Барнаби?

— Ами... добре...

— Барнаби, не бъди такава циция. Въпреки че баща ти банкрутира, все ще е скътал някой и друг милион.

— Да не би баща ви да е Бард Чанинг? — попита Джимбо.

— Да — отвърна сдържано Барнаби.

— Колко жалко.

Донесоха шампанското, дори не беше изстудено. Барнаби гледаше с притеснение, докато Мораг го разливаше.

— Ще ходим на парти. Защо не дойдеш с нас? Отиваме у Сю Биркхед. Нали я познаваш?

— Не, не и тази вечер. Ще се прибера в бърлогата. Имах тежък уикенд.

— Джимбо, ти си толкова неуморим в партитата. Хайде, ела с нас. Ще прекараме чудесно.

— Е, добре. — Той се усмихна и отметна назад дългата си тъмна коса.

„Стана каквато стана — помисли си Барнаби. — Мама му стара.“

— Барнаби! Здравей! Колко се радвам да те видя. — Господи, това беше Мелинда. Мелинда Кларк с най-големите скапанияци, които Барнаби беше виждал някога. — На тази маса ли сте? Може ли да седнем при вас? Благодаря.

Настъпи мълчание, през което Мораг и Джимбо разглеждаха новодошлите. Джимбо им се усмихна любезно. Никой не каза нищо.

— Здравей — обади се накрая Мораг. — Твои приятели ли са, Барнаби?

— Малко повече от приятели — отвърна Мелинда. — Барнаби е моят... какъв си ми, Барнаби? — Той не каза нищо и вдигна безпомощно рамене. — Израснахме заедно — каза Мелинда. — Баща ми беше партньор на баща му и...

— Така ли? — отвърна с ледено безразличие Мораг. — И какво стана?

— Той почина — каза Мелинда.

— Колко тъжно — отвърна Мораг. Със същия тон би могла да каже и „колко смешно“.

Мелинда леко се смути, но после се усмихна и отново се обърна към Барнаби:

— Да ти поръчаме ли нещо?

— Не, благодаря. Тъкмо ставахме, нали, Мораг?

Мораг го изглежда с безразличие.

— Да, така е.

— Жалко — каза Мелинда. — Надявам се Оливър да пристигне всеки момент. Дано да ни открие. Казах му да ни търси в „Рюмърс“, но там беше пълно, и му оставих бележка при бармана. Той беше много любезен, но...

— А кой е Оливър? — попита Мораг. — Някой друг приятел ли?

— Не, брат ми. Той...

— Да не би да е още някой кръвен брат на Барнаби? Колко забавно.

— Не, той работи за господин Чанинг.

— Предполагам, че вече не работи — отбеляза Мораг. — Барнаби, ще тръгваме ли на партито, или не?

— Оливър, здравей. — Мелинда се изправи и започна да маха енергично на Оливър, който стоеше и се оглеждаше на входа.

— Господи — прошепна Мораг. — Барнаби, ще те чакаме отвън. Можеш ли да се справиш със сметката? Довиждане — каза тя на Мелинда. — Беше ми приятно. Хайде, Джимбо, да излезем на въздух.

Барнаби остана вътре, облян в пот и със сметка от 62 лири: Искаше да побегне след тях, да дръпне Мораг и да я накара да плати, но гордостта не му позволяваше. Знаеше, че няма да приемат кредитната му карта, и затова се надяваше да мине с чек. Отиде при бара, извади небрежно чековата си книжка и подписа чека, добавяйки пет лири бакшиш с надеждата да умилистави персонала.

— Благодаря, сър. Мога ли да видя кредитната ви карта?

— А — каза Барнаби, докато се правеше, че я търси, — изглежда, съм я забравил. Ужасно тъпо от моя страна. Не можете ли просто да приемете чека?

— Съжалявам, сър, но не може. Бихме се задоволили и с виза карта, или пък с някоя друга.

— Не, съжалявам. И тях съм ги забравил.

Всъщност бяха останали в кабинета на баща му, и то преди много време, когато той ги скъса и двете, след като разбра, че Барнаби беше излязъл на червено и в двете с по 5000 лири.

— Съжалявам, сър, не мога да приема чека без кредитна карта. Не може ли някой от вашите приятели... — Той посочи към масата.

Всички го гледаха. Усети, че му прилошава, измъкна се от бара и намери Мораг и Джимбо. Те вече седяха в едно такси.

— Най-после, Барнаби. Помислих, че никога няма да дойдеш.

— Ужасно съжалявам, но те не ми приеха чека. Забравил съм си картата. Можеш ли да ми помогнеш?

— Честна дума, Барнаби, ти си безнадежден — каза Мораг и го погледна с презрение.

— Заповядай — намеси се Джимбо и извади от портфейла си банкнота от 50 лири. — Това ще стигне ли?

— Да, благодаря. Ще дойда след минута.

— Виж какво — каза Мораг, — чакаме те вече цяла вечност. Шофьорът се изнерви. Ако ни няма, когато излезеш, просто ела на партито. Става ли?

— Мораг, той ще почака — каза Джимбо. — Явно и той беше притеснен.

— Не, не мога да чакам — каза шофьорът на таксито. — Заради вас направих задръстване. Стоя вече пет минути.

— А защо не отидеш до края на пресечката или някъде по-надолу? — попита Барнаби.

— Тази пресечка е много дълга. Ще ти струва още една лира.

— Добре тогава, продължавай — каза ядосан Барнаби. — А с вас ще се видим там.

Щеше да се наложи да вземе автобуса. Дори и с тези 50 лири едва ли щеше да му остане нещо. Страхотно.

— Добре — каза Мораг на тръгване. — Ще се видим там.

Барнаби влезе бавно в бара, беше много ядосан. Беше го яд на Мораг, на Джимбо, но най-вече на Мелинда, която стоеше до масата и разговаряше оживено с приятелите си. До нея беше Оливър. „Винаги

ужасно елегантен — помисли си Барнаби, — гадното му копеле.“
Господи, как го ненавиждаше.

Той му кимна сдържано.

— Барнаби, ела при нас — покани го Мелинда. — Надявам се, че не изгонихме приятелите ти.

Барнаби допи чашата на Мораг и си наля каквото беше останало в бутилката. Виното го удари в главата и той се почувства странно замаян.

— Всъщност точно това направи — каза той, без да се усмихва.

— О! — възкликна Мелинда. „Изглежда, че много се засегна, като някое сритано пале“, помисли си Барнаби.

— Барнаби — каза все още любезен Оливър, — моля те да се извиниш на Мелинда.

— Съжалявам — отвърна Барнаби и гръмко се оригна. Знаеше, че се държи отвратително, като простак, но не можеше да се сдържи.

— Няма нищо — каза Мелинда. — Мисля, че ние просто се натрапихме.

— Да, така е — каза Барнаби и отново се оригна.

— Барнаби, мисля, че е по-добре да си вървиш — подкани го все така любезно Оливър. — Да ти повикам ли такси?

Той се изправи. „Прилича на манекен — спретнат, чист и изключително галантен“, помисли си Барнаби. Гадният му Оливър с добрия успех в университета, с квалификацията си на счетоводител и безупречните маниери, Оливър, бедният роднина, който беше успял да се настани на работа при баща му, той ще му казва какво да прави и какво да не прави. А точно от този човек сестра му беше бременна. Изведнъж си представи как беше заварил Кирстен бледа като смъртник, подпряна на касата на вратата, спомни си как я беше чул да плаче, когато затваряше вратата, и го обхвана неудържим, сляп гняв.

— Няма да ми казваш какво да правя, пикльо такъв — каза той и го бутна да седне отново на стола.

— Добре ли чух? — попита Оливър, все още любезен, но очите му внезапно потъмняха. „Като на баща ми — помисли си Барнаби, — когато се кани да избухне.“

— Казах да не ме учиш какво да правя. А освен това, първо, помисли за собственото си държане, преди да поучаваш другите.

— Може би ще ми кажеш какво точно имаш предвид? — попита Оливър.
Барнаби му каза.

[\[1\]](#) Град в Англия. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 26

Франческа чу входната врата да се затръшва и стъпките на Бард по стълбите. Изчака, сърцето ѝ биеше силно. Непрекъснато си повтаряше, че трябва да се успокои, да не му позволява да я изплаши. Обаче веднага след като той влезе и рязко затвори вратата след себе си, разбра, че е много уплашена. Лицето му беше пребледняло, вената на челото му пулсираше, челюстите бяха стиснати, а в очите му се четеше такъв гняв, че ѝ беше трудно да издържи на неговия поглед, и тя извърна глава.

— Здравей — каза Франческа и се опита да се държи нормално. — Денят ти добър ли беше?

— Беше направо отвратителен — отвърна той. — Благодарение на теб.

— На мен? Че какво общо имам аз с това? Не съм те виждала и изобщо не съм била близо до теб.

— А до кого си била близо, Франческа? Може би ще ми кажеш или не искаш да знам?

— Бард — каза тя, като съзнателно дишаше дълбоко и се стараеше гласът ѝ да изглежда колкото е възможно по-спокоен. — Наистина не знам за какво говориш.

— Така ли? Трудно ми е да го повярвам. Може би ще трябва да те подсетя малко. Виждала ли си се днес със сина ми Лайъм?

— Не — отвърна едва чуто тя. — Не съм.

— И не си го приемала тук, не си пила шампанско с него, не си го целувала и дори не сте лягали заедно в леглото, така ли?

— Не — отвърна тя, — разбира се, че не.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че подобна възможност е напълно изключена?

Тя мълчеше. Мислеше трескаво какво да отговори, как да постъпи, да реши кой е най-добрият начин за излизане от ситуацията.

— Франческа, я ме погледни. Имала ли си, или не си имала интимна връзка с Лайъм?

Тя продължаваше да мълчи.

— Мисля, че не е нужно да питам повече, нали така? Така ли е, Франческа?

— Не, не е нужно — отвърна тя още по-тихо.

Тогава той замълча и я погледна. Лицето му изразяваше такава изненада и такова пълно отвращение, че тя извърна очи.

— Как си могла да сториш такова нещо? — каза накрая той. — Да легнеш със собствения ми син? Това е кръвосмешение. Направо е отвратително, Франческа. Да, ти ме отвращаваш.

— Съжалявам. Много съжалявам, че се чувстваш така.

— Наистина ли? Съжаляваш? А как очакваш, че би трябвало да се почувствам? Да не би да си мислиш, че трябва да те разбере? Да те потупам по рамото, да ти кажа, че си постъпила съвсем правилно, след като и двамата сте го искали? За бога, напрегни си малко проклетия мозък.

— Съжалявам — повтори тя.

Настъпи продължително мълчание. След това той каза:

— И как се случи всичко това? Наистина ми се иска да знам, след като той така упорито отказваше да се вижда и да разговаря с теб през всичките тези години, как стана така, че ти се озова в леглото му?

— Ами... ходих да го видя в болницата — обясни все така тихо тя. — Казвала съм ти.

— Да, разбира се. И колко пъти ходи там? Един? Два?

— Няколко пъти.

— Въпреки че знаеше, че не исках да го правиш.

— Това беше абсурдно. Да ми забраниш да видя собствения ти син, когато той за малко щеше да умре.

— Собственият ми син, който очевидно се е почувствал твърде щастлив, че е имал интимна връзка с жена ми.

— Бард, ти не разбираш...

— Разбирам, и то много добре. И оттогава започна да се срещаш с него, нали? Явно това се е случвало често. Тук ли се виждахте?

Тя мислеше трескаво. Ако остане с убеждението, или дори само заподозре, че са били в леглото с Лайъм в тази къща, със сигурност щеше да я убие.

— Да — каза тя. — Да. Той беше тук веднъж. Преди доста време... преди няколко седмици. Но тогава не се случи нищо,

абсолютно нищо. Просто разговаряхме...

— Разговаряхте значи! Колко очарователно. Че за какво пък толкова разговаряхте, мама му стара?

— Аз бях... бях потисната. Той... О, но това е абсурдно.

— Съгласен съм. Напълно абсурдно е. Ти си била потисната, а синът ми, за когото винаги съм мислил, че те мрази не по-малко от самия мен, идва да те види. След това ти пиеш с него шампанско и го целуваш. Виждаш ли, подробностите са ми известни.

„Как е успял да узнае, кой му е казал? В къщата нямаше никой, никой не ги беше видял.“

— След това виждахте ли се?

Последва ново мълчание.

— Франческа, знам, че сте се срещали. Знам го. Била си с него и в хотел „Браун“, нали? Само преди седмица, докато ме нямаше.

Изведнъж той изрева така необуздано и диво, че тя се стресна. Уплаши се и запуши ушите си с ръце.

— Престани. Престани, Бард, веднага престани.

— Защо да престана? — попита той и пристъпи към нея. Изразът на лицето и гласът му бяха заплашителни. — Защо, по дяволите, да престана, след като ти си извършила такова гнусно нещо? Мили боже, помогни ми.

Франческа го погледна. Видя черните заплашителни очи, масивното му лице, така грозно изкривено от гнева, и изведнъж в нея нещо рязко се промени. Усети, че я изпълва заливаща като топла вълна дързост. Вече не се страхуваше, не искаше да се спаси. Искаше той да знае истината, как в действителност се беше чувствала, как се беше стигнало дотам.

— Да, Бард, направих го. Извърших това гнусно нещо, както ти го наричаш. — Гласът ѝ вече не трепереше, тя го чу и това още повече я окуражи. — В много отношения аз също ужасно се срамувам, така е. Ужасно съжалявам, че ти причиних такава болка.

— Колко мило от твоя страна. — Той се отдръпна от нея, отпусна се на един стол, като продължаваше да я гледа и да клати недоверчиво глава. — Не мога да повярвам, наистина не мога.

— Тогава аз ще ти помогна да повярваш, ще ти кажа как се случи.

— Не искам да те слушам. И без това чух достатъчно.

— Бард, ще ме изслушаш. Налага се. Ако ме беше чул преди, това нямаше да се случи.

— О, по дяволите, значи аз съм виновният, така ли? Можех сам да се сетя. Предполагам, че си слушала този мой самосъжаляващ се, лицемерен, перверзен син. Не е трябвало да го слушаш, Франческа, той е изключително опасен.

— Изобщо не е опасен. — Кой друг ѝ го беше казал? О, да, баба Джес вчера по време на обяда. Като че ли беше много отдавна. — Лайъм се чувства нещастен, обиден, осакатен. Ти като че ли изобщо не обръщаш внимание на всичко това. Да, в едно отношение вината е твоя. Виновен си за това, което ми причини. Той беше любезен, внимателен, отнасяше се към мен с разбиране в момент, когато ти ме пренебрегваше, унижаваше ме, държеше се с мен като с някакво бавноразвиващо се дете. Ти не ме допускаше в живота си, отказваше да споделяш дори и малка част от него с мен. Не желаше да обсъждаш с мен проблемите и тревогите си. Допускаше твоята секретарка по-близо до себе си, отколкото мен. Двамата с майка ми криехте от мен една тайна, която дълбоко ме засягаше. Не можеш да наречеш това брак, Бард. А и ти не си това, за което те мислех.

— О, разбирам. — Той я погледна с открита неприязън. — И какво очакваше да съм? Някой сладникаво предан дядка, някой, който е готов да ти даде всичко, което пожелаеш, и няма да иска нищо в замяна, някой, който ще те направи богата, ще ти купува хубави дрехи, ще ти дава възможност да играеш всичките си глупави играчки на благотворителност и ходене насам-натам по обеда и вечери...

— Това, което говориш, е направо гадно — каза тя тихо. — Никога не съм се интересувала от парите ти. За мен те не са били важни. Всъщност това, което те направиха, ми се отрази пагубно, попречи на кариерата ми...

— О, спести ми поне това, моля те, Франческа. Спести ми тези феминистки идиотщини за теб и твоята проклета кариера. Тогава какво искаше от мен? Струва ми се, че от началото това, което бях, ти беше достатъчно...

— Мисля, че исках да бъда за теб това, от което имаш нужда — отвърна много тихо тя. — А не бях. Толкова е просто.

— А Лайъм? Той ли е това, от което имаш нужда? — Последната дума ѝ прозвуча като нещо мръсно.

— Да, той е точно това, от което имам нужда. Тази е и причината това да се случи. Дълго време Лайъм не беше нищо друго за мен, освен един искрен приятел и заслугата за това в никакъв случай не е твоя, а изцяло на нас двамата. Дали вярваш на думите ми, или не, не ме интересува.

— Много ми е трудно да повярвам. И какво стана в крайна сметка от тази покъртителна история?

— Ами... — тя събра всичкия си кураж — ами случи се така, че аз... ние...

— Нека да ти помогна, тъй като явно не ти идва точната дума. Ти го изчука. Така става ли? Легна в леглото с него и го изчука. Нали това направи, Франческа?

— Да — отвърна тя тихо. — Да, точно това направих. И това беше ужасно лоша постъпка от моя страна. Знам го. В моя защита мога да кажа само, че ти много често ме обиждаше. И то повече, отколкото бих могла да понеса, Бард, така че в крайна сметка се стигна дотам. Много е просто.

— Просто! — каза той. — Било просто! Едно кръвосмешение било проста работа. Боже господи. Е, поне сега всичко ми е ясно.

— Какво ти е ясно?

— Защо няма да ми помогнеш, защо няма да направиш това, за което те помолих. Устройва те твърде добре, нали? Да ме пратят в затвора за няколко години, докато ти изкараш своя малък роман...

— Бард, това, което казваш, е нелепо и направо долно. Как изобщо можа да си го помислиш?

— Всъщност много лесно — отвърна той. — На мен ми изглежда напълно логично. Ти имаш любовна връзка, и то със собствения ми син. Без съмнение мислиш, че си влюбена в него. И ето че ти се удава елегантен начин да я продължиш. За мен точно това е долно, Франческа. Абсолютно недостойно. Ти направо ме ужасяваш.

Тя се замисли върху думите му, върху това какво е мнението му за нея. То беше ужасно, беше грозно. Каза си, че каквото и да беше направила, не го заслужаваше.

— Е, добре. Повече няма да те ужасявам, Бард. Нямам намерение да продължавам тази имитация на брак. Напускам те още сега. Обаче искам да знаеш, че дори и това няма да се отрази на решението ми. Изобщо няма да се отрази. Ако реша, че е правилно... да ти помогна,

аз пак ще го направя. Не за себе си и заради теб, а за децата, за майка ти и дори заради моята. Може би това ще ти помогне да се убедиш, че поне ти казвам истината.

— Не ти вярвам, Франческа, не мога.

— Това си е твой проблем.

Тя мина покрай него и излезе от стаята, качи се в спалнята си, сложи няколко неща в един сак, качи се в колата си и напусна къщата, преди да си даде дори сметка какво беше направила. Тогава си спомни думите на Лайъм, който ѝ беше казал преди няколко часа: „Аз съм тук по всяко време, абсолютно по всяко време, ако имаш нужда от мен.“

Сега наистина имаше нужда от него.

Барнаби реши, че ще е по-добре да си върви вкъщи, в къщата на Сейнт Джон Ууд, вместо в апартамента на Кирстен. Имаше нужда да изтрезнее и да размисли. Това, което беше направил, не беше кой знае колко разумно, дори никак.

Оливър изглеждаше направо ужасно, когато му го каза. Много по-зле от манекен на витрината на някой магазин. За миг беше му се сторило, че си струва да види как загриженият израз на лицето на това конте изчезва. Обаче после разбра, че не беше постъпил добре. Известно време той не каза нищо. Само седеше и го гледаше, а лицето му смени нормалния си цвят, отначало стана бяло, а после сиво.

— Тя ли ти каза това? — попита Оливър. — Наистина ли ти го каза?

— Ами... да — отвърна малко неуверено Барнаби. — Е...

Докато се мъчеше да каже нещо смислено и да накара устата си да влезе в синхрон с мислите му, а това му се стори много трудно, Оливър стана и излезе от бара.

— Боже господи — каза Мелинда и също стана. — По-добре ще е да отида с него, Сара. Ник, съжалявам. Моля да ме извините.

Тя изгледа гневно Барнаби. Дребното ѝ хубаво личице изразяваше презрение. За момент му мина мисълта, че за първи път тя му изглежда наистина seksi. Мелинда изтича навън. Видя я да гледа по посока на „Стренд“. После седна и погледна твърде безпомощно към Сара и Ник.

— Съжалявам. Надявам се, че не ви развалих вечерта.

По пътя към дома си помисли, че това беше най-идиотското нещо, което беше казвал някога.

Тръгна пеш нагоре по „Лонг Акр“, след това по „Сейнт Мартинс лейн“ нагоре по „Тотънхем корт роуд“. Ненавиждаше „Тотънхем корт роуд“ с безкрайната редица от заведения за шиш кебап, магазини за видеокасети, невероятната мръсотия. Така според него би трябвало да изглежда адът.

Пресече „Мерилибоун роуд“ и навлезе в елегантния „Рийджънс парк“. Продължи да върви. Главата му започна малко да се прояснява. Може би в крайна сметка нещата не бяха чак толкова зле. Дори може би беше за добро. Сега поне Оливър знаеше. Може и да не му го каза по най-подходящия начин, но той трябваше да знае. Франческа беше права. Сега Оливър можеше да реши какво да прави. Можеше дори да поиска да... Господи, ами ако поискаше да се ожени за Кирстен! Тази мисъл накара Барнаби да се спре. Това вече наистина щеше да бъде прекалено. Оливър да стане член на семейството! Оливър с неговите безупречни маниери и лицемерно благоприличие. И не само той, а и Мелинда. Не знаеше дали ще може да понесе и това.

Погледна часовника си. Беше още десет и половина. Стори му се, че бяха изминали дни, откакто остави Кирстен. Запита се дали да ѝ каже. Предположи, че ще трябва, обаче вероятно тя няма много да се зарадва на постъпката му. Може би ще трябва да се допита до Франческа. Да, тя знае как да се постъпи. Добре, че беше Франческа. Беше дошъл до мястото, където паркът стигаше до началото на „Бейкър стрийт“. Оставаше му още малко път. Щеше да си бъде у дома след около двадесет минути. Чувстваше слабост в краката, но главата му се беше прояснила. Да, Франческа щеше да знае как да постъпи. Без съмнение, след като се поуспокоеше, Оливър щеше да поиска да разговаря с Кирстен и можеха да измислят нещо. Всъщност може би им беше направил услуга.

Продължаваше да върви, като едва влачеше краката си от умора. Мина покрай „Лордс“ и се отправи надолу по „Гардън роуд“, а от там излезе на „Хамилтън теръс“. Когато накрая пристигна вкъщи, колата на Франческа я нямаше отпред. Почука предпазливо на вратата на хола и надникна вътре. Видя баща си да лежи на канапето и да слуша — нещо необикновено за него — някаква тъжна класическа музика. Той го погледна като замаян и каза, че Франческа е излязла.

Беше твърде късно да се направи каквото и да било, а и той повече нямаше сили. Каза „лека нощ“ на Бард и се прибра в стаята си.

Кирстен си беше легнала, като преди това бе взела два аспирина, защото ужасно я болеше глава. Най-последно чу в просъница настоятелното звънене на входната врата.

Стана, още замаяна от съня, и отметна назад косата си. Проклетият му Барнаби сигурно си беше забравил ключа. Облече халата си и се отправи с несигурни стъпки към домофона.

— Барнаби — каза тя, — ама ти си направо безнадежден...

— Не е Барнаби — отговори един глас. — Аз съм Оливър. Трябва да говоря с теб.

Стаята като че ли се завъртя около Кирстен. Тя се подпря на вратата, усетила, че краката не я държат.

— Оливър? Какво има, какво искаш? — попита тя.

— Казах ти. Трябва да поговорим.

— Но...

— Кирстен, отвори вратата. Важно е.

— Добре. Само за минутка.

Тя се загърна по-плътно с халата. Искаше ѝ се да не си беше загубила колана, а след това отключи. Вратата бавно се отвори и Оливър застана на прага.

Изглеждаше ужасно. Направо ужасно. Лицето му беше посивяло, а погледът му беше мътен и безизразен. Стоеше там и я гледаше втренчено. Очите му се възряха в лицето ѝ, после се плъзнаха надолу по тялото ѝ. Помътнели, враждебни очи.

— Какви игри играеш, по дяволите? — попита накрая той.

— Какво?

— Попитах какви игри играеш.

— Оливър, не знам какво имаш предвид.

— Разбира се, че знаеш. Ти си бременна, нали?

Тя не отговори веднага, като се опитваше да се сети кой би могъл да му каже. После промълви:

— Да, бременна съм.

— И кой е бащата?

— Не мога да ти кажа.

— Но затова пък го казваш на всички останали.

— Какво? Оливър, съжалявам, но наистина не знам за какво говориш.

— Казваш го на всички останали, че си бременна от мен. Че аз съм бащата на бебето ти.

— Оливър, не знам с кого си разговарял, но се заклевам, че на никого не съм казала кой е бащата. Абсолютно на никого.

— Може би пък да не знаеш от кого е — каза той с горчивина в гласа.

— Оливър! Престани!

— Защо? На мен ми се струва, че е много вероятно. Всичките тези приказки, че не искаш вече да лягаш с някого, докато не си сигурна, че го харесваш. Да не ме допускаш до себе си...

— Това не е вярно.

— Вярно е.

— Оливър, исках го, много го исках, обаче... о, това е смешно. Мисля, че ще е по-добре да си вървиш.

— Няма да си тръгна — каза той и пристъпи към нея. — Докато не ми кажеш кой е бащата на детето.

— В такъв случай ще трябва да стоиш дълго тук.

Той се спря и се вгледа в очите ѝ, а тя отвърна спокойно на погледа му.

— А защо, за бога, караш хората да си мислят, че е от мен? Предполагам, че би изглеждало логично да е от бедния ти познат, с когото се разхождаш насам-натам, протежето на баща ти, а и твърде удобно... — Сега очите му гневно блестяха и той се взираше с нескрита ярост в лицето ѝ.

Тя преглътна и се опита да запази самообладание.

— Оливър, престани да говориш така, моля те. Откъде ти дойде такова нещо наум?

— Има ли значение?

— За мен има.

— Брат ти ми каза — отговори той накрая. — Направи го по най-очарователния начин, провикна се пред всички в претъпкания с хора бар.

— Какво? — Мина време, докато схване значението на това, което ѝ беше казал. Тя рязко седна на стола в коридора. — Оливър,

просто не мога да повярвам.

— Ако не беше така, защо мислиш, че щях да дойда тук?

— Виж какво, съжалявам. Не се чувствам много добре. Можем ли да влезем в кухнята?

— Да, добре.

Той я последва. Тя седна до масата и подпря главата си с ръце.

— Искаш ли чаша вода?

— Да, ако обичаш.

Кирстен я изпи, после се облегна на стола и го погледна.

— Оливър, кълна ти се, не съм казвала на Барнаби, че си баща на детето ми.

— О — отвърна той и седна срещу нея. Сега не изглеждаше чак толкова ядосан. Тя видя, че е почти готов да ѝ повярва.

— Ще взема Библията, ако искаш — добави Кирстен с измъчена усмивка. — Така ще повярваш ли? Знаеш, че за мен това е сериозно нещо.

— Не — каза той и почти се усмихна на себе си, — не е необходимо. Аз... аз наистина ти вярвам. Но ти все пак трябва да си казала на някого.

— Не съм. Заклевам се. Те... сторило им се е логично да е така и много са сбъркали.

— Кои те?

— Барнаби и Тори. Никой друг не знае. Абсолютно никой. А аз им казвах и на двамата. Непрекъснато им повтарях, че никога няма да им кажа кой е бащата, никога.

— О! — възкликна той отново. — И защо? Просто не разбирам. Не разбирам защо го криеш толкова... Не би ли могла да ми кажеш? Аз толкова те обичам...

Франческа влезе в кухнята на Рейчъл, приготви си голяма чаша от хубавото кафе и седна в гостната. Почувства се много странно, сякаш беше посетител, чужд човек, който никога не беше идвал тук преди. Започна да прелиства някакви списания, подпря се на дебелиите възглавници, разгледа снимките на ниската масичка до нея. Бяха странна колекция: накараха я отново да дойде на себе си, но същевременно се почувства и по-зле. На една от тях беше тя с Бард в

деня на сватбата им, на стъпалата на „Кекстън Хол“. Беше облечена в бяла коприна, изкусно набрана върху наедрилия ѝ корем, в който беше Джек. Имаше друга — в родилното отделение, на която тя не се виждаше. Беше само Бард с бебето в ръце. На трета се виждаше Рейчъл в Стайлингс с великденски яйца в ръце, а на друга Рейчъл с Кити на кръщенето. „Господи, — помисли си Франческа, — точно там започна всичко.“ Стори ѝ се, че е било много отдавна. Имаше и една нова снимка — на Мери на около 10 години, облечена в розова жилетка, с розова панделка на главата, усмихната щастливо, с кошница яйца в ръце, пред манастира. Франческа се загледа дълго в нея, в тази нейна сестра. Помисли си какво бреме е било за Рейчъл да крие това в тайна и какъв кураж и сила на духа е трябвало, за да издържи. Тя нямаше духа на майка си. Знаеше го. Липсваше ѝ и способността да се радва на всичко, да мисли положително и напред. Опасяваше се, че прилича по-скоро на баща си, когото почти не помнеше, мъжа, който майка ѝ, въпреки всичката си лоялност към него, беше измамила, мъжа, който беше ѝ обещал луната, а беше успял да ѝ даде само една падаща звезда.

Франческа остана дълго време загледана в снимките, замислена за майка си. Питаше се какво би ѝ казала да направи. Накрая заспа в креслото и се събуди на разсъмване. Беше ѝ студено и цялото тяло я болеше. Чувстваше се по-самотна от всякога.

В девет часа, след като помисли, че вече сигурно няма да е опасно, тя позвъни на Лайъм и го помоли да дойде, за да се видят.

Почти по същото време Грей Таунсенд пристигна в „Сирил льо Марканд хаус“ в Джърси. Напереното момиче погледна към него и се усмихна.

— Пак ли сте вие? Това не е казино.

— Но за мен е — отвърна Грей.

Беше третата дума, която опита. „Драб“ дори не беше анаграма, а просто Бард, изписано отзад напред, абсолютно анонимна, безлична и с нищо невпечатляваща малка дума. „Драб“. Великолепно. Точно с такова нещо можеш да скриеш сложен филиал за избягване на данъци, зад който стоеше грамадна, известна компания. Вместо под курсора да излезе обичайният отказ, след като я изписа, се появи потвърждението: „Драб файненшъл сървисиз лимитид“. Той си записа номера, попълни

формуляра, извади от портфейла си още банкноти от по една лира и се приближи към напереното момиче.

— Мога ли да прегледам папката на тази фирма?

„Драб файненшъл сървисиз“ беше създадена преди десет години и беше регистрирана на адрес „Робинсън и Уедърил“, на „Хил стрийт“ в Сейнт Хелиър. „Съвсем удобно за Шели“, помисли си той и си записа имената на двамата директори: Питър Марш и Хенри Уилямс. Беше открил купата със сеното, дори беше разбрал в коя част се намира иглата. Оставаше само да я извади. Трябваше да намери някой, който да е в тази фирма, за да потвърди, че познава Бард Чанинг, и тогава можеше да бъде деветдесет и девет процента сигурен.

Вече си представи заглавието.

Колкото и да беше чудно, на другия ден Кирстен се почувства по-добре. Нямахме представа защо. Вероятно защото поне част от бремето върху нея беше отпаднала. Оливър знаеше какво се бе случило, тя го беше видяла, разговаряла с него и той ѝ бе казал, че я обича. Дори само това ѝ даде кураж. Тя не си правеше илюзии, че той изведнъж ще поиска да се омъжи за него, да ѝ каже, че ще приеме бебето и че от там нататък ще си живеят щастливо. Просто си каза, че след като един толкова мил и изключително добър човек като Оливър би могъл да я обича, тогава тя едва ли е толкова лоша. Малка част от самочувствието ѝ се възвърна и с нея усети леко физическо облекчение, което ѝ помогна да започне да мисли по-трезво. И първото нещо, което ѝ дойде наум, беше, че трябва да отиде при Франческа и да си признае.

— Не знам, Лайъм — непрекъснато повтаряше Франческа. — Не знам кой му е казал, обаче някой го е направил. Тогава и аз го потвърдих. Нямахме абсолютно никакъв смисъл да отричам.

— Значи той знае за връзката ни?

— Да.

— Аха — рече Лайъм и я погледна. За миг изразът на лицето му ѝ се стори напълно неподходящ за случая — беше израз на триумф, на самодоволство. След това изчезна. — И така — каза той накрая, гласът

му също й прозвуча странно, беше леко разтреперан, не неговият мелодичен глас, — питам се какви последици ще има това за нас.

— Не знам. Нямам представа.

В този миг тя се надяваше на нещо, без да знае точно на какво. Остана да стои така притихнала, загледана в него, проучваща го.

— Как реагира той? — Въпросът му също й се стори странен.

— Ами... нали знаеш. Беше ужасно ядосан и безкрайно уязвен, изобщо реагира точно така, както би трябвало да се очаква. Почувствах се ужасно.

— Не — прекъсна я рязко той. — Не е трябвало да се чувстваш така заради него.

Това, което каза, беше грозно и не й хареса.

— Лайъм, недей да говориш така. Моля те, недей.

— Да не говоря как?

— Звучи ми твърде отмъстително.

— Че то си е така — отговори направо той, а лицето и гласът му останаха абсолютно безизразни. След това, като видя, че тя се натъжи, стана пак предишният Лайъм — нежен и загрижен, какъвто го познаваше. — О, скъпа, извинявай. Сигурно си се почувствала ужасно, иска ми се да съм бил с теб, да ти помогна. Ела в прегръдките ми.

Тя пристъпи към него и се разплака. Това бяха сълзи, причинени от шока и мъката, която изпитваше.

— Скъпа. — Той я прегърна и започна да я целува нежно по косата, по очите. — Положението не е чак толкова трагично. Имаш мен. Всичко е наред, сега си на сигурно място...

— Не, не — отвърна тя, — ти не разбираш, не би могъл. Беше ужасно, толкова ужасно да го гледам колко е ядосан, колко го боли, да знам, че аз съм причината за това, а и изобщо не се чувствам сигурна, Лайъм. Ти не знаеш какво поиска той от мен...

— Не, не знам — каза той и отново я целуна. — Какво иска от теб?

— О, нищо. Не мога да ти кажа. Не трябва. Няма да бъде честно.

— Какво? — отново попита той, явно озадачен от притеснението й. — Какво поиска да направиш?

Франческа се отдръпна от него и отиде до прозореца. Погледна навън към парка Бетърсий. Видя там между чинарите най-обикновени хора, те бяха щастливи: едни бягаха за здраве, други караха велосипеди

и летни кънки, разхождаха се мъже с дипломатически куфарчета в ръце и жени, които бутаха бебешки колички, момичета, хванати за ръце и заливащи се от смях. Това бяха хора, на които не се налагаше да правят такъв ужасен избор, не бяха изправени пред такава мъчителна дилема. За тях дните просто си вървяха един след друг, някои добри, други не толкова, имаха работата си, изплащаха ипотеки, ходеха на училище. Испита силна, почти непоносима завист към тях. Погледна наляво към сложната желязна конструкция на моста „Албърт“. Реката под него блестеше на утринното слънце, по нея плаваха лодки — всички бяха толкова обикновени и се чувстваха така сигурни.

— Господи, иска ми се да избягам. Да избягам някъде, където никой не може да ме намери.

— И аз ще дойда с теб — каза той. — Но защо искаш да избягаш, не те разбирам...

— Не би могъл — проплака тя, — никой не би могъл да ме разбере. Вече не мога да издържам, направо не мога!

Предположи, че това, което стана след малко, беше някакъв истеричен припадък. Загуби абсолютно всякакъв контрол над себе си, ушите ѝ бръмчаха, не можеше да вижда, усещаше някакво туптене в главата си, сълзите ѝ се лееха безспирно и не можеше да ги спре. Чу се как започна да крещи, да тропа с крака по пода и да удря с юмруци по стената. Почувства обаче и нещо друго. Две силни ръце я притиснаха и я накараха да се укроти, а един спокоен, но твърд глас я накара да замълчи. Тези силни ръце я хванаха за китките и я накараха да престане да удря стената с юмруци, а след това я бутнаха да седне на стола и я задържаха там. Постепенно кризата отмина и тя се успокои. Можеше отново да вижда и това, което забеляза, бе лицето на Лайъм — загрижено, внимателно и безкрайно нежно.

— Трябва да ми кажеш — настоя той. — Трябва да ми кажеш за какво става дума. Някой трябва да ти помогне. Искam това да бъда аз.

Направи ѝ силно подсладен чай, намери малко бренди и ѝ наля една чаша, донесе одеяло и я загърна с него, за да я стопли, защото тя силно трепереше. Седна до нея, държеше я за ръката и галеше косата ѝ, докато тя му разказваше.

Кирстен реши да отиде в къщата и да се види лично с Франческа. Почувства, че ѝ го дължи. Обади се по телефона от работата си, за да провери дали е там, или е в Стайлингс. На телефона беше Барнаби.

— Барнаби — каза тя тихо, забравяйки за момент за Франческа. — Ти си едно абсолютно лайно. Как се осмеляваш да се месиш в живота ми по такъв начин, как можа да го направиш, да кажеш на Оливър нещо, което дори не знаеш? За твое сведение трябва да ти кажа, че напълно грешиш, а това те прави двойно по-голямо лайно.

— Разбирам — отвърна Барнаби. — Много съжалявам. Ама наистина много, много съжалявам. Аз... бях пиан.

— И мислиш, че това те оправдава, така ли? — попита Кирстен. — Значи, след като си бил пиан, нищо друго вече няма значение. Никой не е чул това, което си казал, никой не е повярвал, никой не се е разстроил, защото си бил пиан. Направо не мога да повярвам, че си способен на такова нещо. Доверих ти се, но те предупредих да не казваш на никого, а...

— Знам. Франческа обаче е на мнение, че трябва да кажеш на този, който...

— Франческа? Барнаби, има ли някой, на когото да не си казал? Боже господи...

— Това е само защото се безпокоях за теб — започна да се оправдава Барнаби. — Ние, аз и Тори, просто не знаехме какво да правим.

— Татко знае ли?

— Мисля, че не. Освен ако Франческа не му е казала.

— О, господи. Ами той ще ми... както и да е. Нещата вече се изясниха.

— От къде знаеш? — попита Барнаби.

— Защото Оливър дойде да говори с мен.

— Леле-мале. Ти обясни ли му?

— Ами извиних му се заради теб, и то надълго и нашироко. Опитвах се да обясня, но...

— Съжалявам — повтори той. — Исках само... исках само да помогна.

— Барнаби! — Тя не можа да издържи и се засмя. — Следващия път не ми помагай. Просто ме подмини и премини на другата страна на улицата.

— Да, да, разбира се. Но, Кирстен, ако не е той, тогава чие е бебето?

— Да не би да мислиш, че ще ти кажа? Та ти направо ще го разгласиш по радиото.

— Тоби ли е?

— Барнаби, престани. Не е Тоби. Нека да сменим темата, моля те. Франческа там ли е?

— Не — отвърна Барнаби. — Няма я. Тя се изнесе.

— Какво е направила? Изнесла се? — Изведнъж Кирстен усети, че силно ѝ се гади. — Барнаби, кога, къде, откъде знаеш?

— Очевидно снощи. Когато се прибрах, заварих татко в много странно състояние. Каза ми, че я няма, а сутринта Сенди ми обясни.

— Тя пък откъде знае?

— Видяла я да се качва в колата си късно снощи с куфар в ръка. Каза, че тя и татко са имали ужасна разправия и...

— Леле боже — проплака Кирстен. — Аз съм виновна. Барнаби, трябва да я намеря и да говоря с нея.

— Че защо вината да е твоя?

— Няма значение — каза Кирстен. — Сенди има ли представа къде е отишла?

— Не. Но не е в Стайлингс, защото аз се обадох там.

— Сигурно е при майка си — предположи Кирстен. — Да знаеш номера на телефона ѝ?

— Не, съжалявам. Сигурно го има в указателя.

— Предполагам, че го има на дисплей в „Жълтите страници“ — рече Кирстен. — Както и да е. Ще се опитам да я намеря там.

— Добре. По гласа ти ми се струва, че си по-добре.

— Да, чувствам се по-добре — отвърна тя и сама се изненада от това.

Най-сетне, малко преди обяд, Лайъм си тръгна от Франческа. Тя се обади на майка си и си уреди да остане за малко в манастира.

— Там ще бъда на спокойствие и ще мога да размисля.

Той беше доволен, че можа да си тръгне, защото напрежението беше голямо и сам започна да се чувства изнервен и раздразнителен. Запита се какво ли ще направи баща му. Бард се обади по телефона в

апартамент на Рейчъл. Изслушаха съобщението му на телефонния секретар. Гласът му беше глух и безизразен. Попита дали Франческа или Рейчъл са там. Те се спогледаха като две провинили се деца и се почувстваха така, като че ли той ги наблюдаваше отнякъде.

Лайъм си даде сметка, че не беше мислил за това как биха могли да се развият нещата по-нататък. Беше кроил планове само как да прелъсти Франческа и как баща му да научи за станалото и не се беше замислял какво може да стане след това. Обясняваше си го с това, че Бард не би могъл да му стори нищо, освен може би да го набие. Тази възможност все още не трябваше да се изключва напълно.

Прибра се вкъщи и чу сигнала на телефонния секретар. Наля си чаша уиски, преди да изслуша запис.

— Искан да говоря с теб — чу той гласа на Бард. — Ако не ми се обадиш, ще дойда и ще те намеря, а това няма да се хареса на Наоми, нито пък на децата. Аз съм вкъщи, потърси ме там.

Лайъм си наля още едно питие и се настани на голямото канапе в хола с телефона в ръце. Беше набрал номера наполовина, когато спря, отиде до стерео уредбата и след кратко колебание пусна „Реквиема“ на Фуре. Беше подходящ за случая и едно от любимите му музикални изпълнения. Това беше моментът, за който беше работил от много дълго време. Исканше да му се наслади.

Франческа реши да отиде с колата до Стайлингс, а на другия ден да тръгне рано за Девън. Исканше да вземе със себе си и децата и да не ги оставя сами. Страхуваше се от това какво би могъл да направи Бард. Той можеше да ги отведе някъде.

Беше разговаряла с майка си по телефона, беше й разказала накратко, че е напуснала Бард и че ще й обясни всичко, когато се видят.

— Чувствам се прекалено уморена, за да карам кола тази вечер, особено пък с децата.

— Да дойда ли при теб?

— Не. Не мога да остана в къщата на Бард. Просто не мога. Особено след тази нощ. Затова и не мога да те карам да идваш.

„Не може да й се отрече едно нещо, — помисли си Франческа. — Всъщност имаше и много други положителни качества, но едно беше безспорно — майка й не се стряскаше лесно.“

— Здравей, татко, обажда се Лайъм.

— А, къде си?

— Вкъщи.

— Искаш да кажеш, в къщата на жена си.

— Да речем, в нашата.

— Аха. Значи си падаш по споделените работи. А падаш ли си по споделените жени? — Той не отговори. — Всъщност, Лайъм, нямам какво толкова да ти кажа. И мисля, че това ще е последният ни разговор. Просто искам да знаеш, че си едно малко лайно — незряло, аморално и самолюбиво малко лайно.

Последва пауза. Лайъм засили още повече „Реквиема“ на Фуре.

— От днес нататък ти не съществуващ за мен. Това е всичко.

Настъпи мълчание. След това Лайъм каза:

— Мога да отбележа само, че може би това ще е по-добро от досегашното положение, въпреки че едва ли има някаква разлика. Довиждане, татко. Между другото, тя е страхотна в леглото. Нали си съгласен?

Връзката прекъсна. Той се усмихна и пресуши чашата си. Това без съмнение бяха най-добрите мигове в живота му. После взе телефона и набра друг номер.

Грей се беше научил да прилага един номер. Когато искаше да открие нещо, нахълтваше в даден офис в най-напрегнатия момент. Тогава всички важни клечки бяха заети и хващаше някоя по-дребна риба, такава, която да се обърка и да ти каже нещо по-тайно, което никоя важна клечка не би ти казала. Най-оживеното време в една фирма е обикновено около 11:30 предобед, когато всички ръководители са на сутрешни съвещания, а по-нисшестоящите трескаво подготвят материали за следобедните срещи. Следващият номер беше да каже на тези хора някаква съвсем невярна информация и те да се почувстват задължени да те поправят.

В 11:35 Грей влезе в „Робинсън и Уедърил“. Разгледа дългия списък на регистрираните там фирми, който висеше точно зад вратата, и забеляза такива странни имена, че в сравнение с тях „Драб“ звучеше

съвсем прилично. Например „Орален лимитид“, „Локаут лимитид“, „Бъдещ депутат лимитид“. Той се усмихна чаровно на секретарката.

— Мога ли да разговарям с някой, който отговаря за сметката на „Драб“? Колкото е възможно по-скоро...

— Ще видя какво мога да направя. За кого да съобщя?

— Казвам се Пол Смит — отвърна Грей, спомняйки си за името на известната модна къща, което бе изписано на етикета от вътрешната страна на сакото му. — Много е спешно, много...

— Един момент, моля. — Тя натисна няколко клавиша на компютъра си, след това изчака и се загледа в екрана. Натисна още няколко и заговори в микрофона. Грей я чу да казва: — Да, знам, но той твърди, че е спешно. Питър там ли е? Добре. Да, ще му кажа, но... — Погледна към Грей. — Съжалявам — каза тя, — но в момента всички, които работят по тази сметка, са на съвещание. Господин Джарвис каза, че можете да се обадите по-късно или да оставите съобщение.

— Не, не мога. Вижте, не мога ли аз да поговоря с господин Джарвис. Няма да му отнема и минутка.

— Ами аз...

— Моля ви — настоя Грей и се усмихна още по-чаровно. — Ако не го направя, съм загубен...

Господин Джарвис се появи в приемната. Беше много млад, с бледо лице и лошо изгризани нокти. „Чудесно“, помисли си Грей.

— Вижте — каза той, — мисля, че не мога да ви помогна. Не знам никакви подробности за тази компания и не съм упълномощен да...

— О, не ми трябват никакви подробности — успокои го Грей. — Просто си мислех дали не сте виждали господин Чанинг тази седмица. Днес трябваше да обядвам с него. Обадих се в ресторанта „Централното бистро“, нали го знаете, за да проверя, но ми казаха, че той няма резервация там.

Последва дълго мълчание, през което господин Джарвис го изглежда продължително. „Хайде, малък пикльо — каза си Грей, — кажи «не», кажи, че не е в града или че не си го виждал от седмици, или че е бил тук вчера, или че никога не идва тук. Но кажи нещо. Просто ми дай да разбера, че името ти е познато.“

Накрая господин Джарвис каза:

— Съжалявам, но не мога да ви дам никаква информация за наши клиенти.

— Не искам информация — настоя Грей. — Просто ми трябва да разбера дали е бил в Джърси тази седмица, както ме уверяваше. Дойдох със самолет специално от Брюксел за тази среща и...

— Господин Смит, не мога да ви помогна. Съжалявам.

— Хайде — каза Грей, — той ще ме чака за обяд. — Ами ако съм сбъркал? Сигурно съм отишъл не на това място, на което трябва. Проверих и в „Л’Оризон“, където обикновено отсяда, но и там не е бил. Сигурно се е настанил някъде другаде.

— Господин Смит — повтори Джарвис, — съжалявам, но не познавам никакъв господин Чанинг. И дори да го познавах — побърза да добави той, — нямаше да мога да ви го кажа. А сега ме извинете.

Той бързо излезе от стаята. Грей въздъхна и погледна към секретарката.

— Това е направо кошмарно — каза той с възможно най-задушевния си глас. — Просто не знам какво да правя. Да сте виждали Чанинг? Да се е обаждал по телефона или нещо подобно?

Тя го изглежда, без да мигне.

— Името изобщо не ми е познато — отвърна секретарката. — Но дори и да беше, не ни е разрешено да даваме информация за наши клиенти. Извинете ме, но имам работа... „Робинсън и Уедърил“, какво обичате?

Грей тръгна на дълга разходка, изпи няколко питиета в няколко бара, а след това в 3 часа се върна в хотела и набра телефонния номер на „Робинсън и Уедърил“.

— Здравейте — каза той с най-добрия си американски акцент от Западното крайбрежие. — Казвам се Джей Браун Джон от „Чейс“. Обаждам се от Сан Франциско. Мога ли да говоря с някой, който отговаря за сметката на Драб? Благодаря ви... Здравейте, не знам дали ще можете да ми помогнете. Интересува ме една малка подробност. Получихте ли писмо от господин Чанинг, с което ви дава нови инструкции за сметката си? Не чух добре. Чанинг. Да, Ч-а-н-и-н-г. А, така ли? Никакви? Много странно. Казаха ми, че той... Да, благодаря. Много ви благодаря. Да, ще го направя. Разбира се. Благодаря. Дочуване. — Той остави телефона. — Мамка му!

Или наистина нямаха нищо общо с Бард Чанинг, или бяха толкова внимателни, че направо да ги обеси човек! Бяха нащрек още преди да ги попиташ нещо. Второто изглеждаше по-вероятно. Работата се оказа доста трудна. Ако не внимаваше, някой щеше да разбере, че се интересува от Чанинг, и сигурно щяха да му го съобщят.

Грей набра номера на Шели и я попита дали е успяла да му уреди срещи с Пол Льобар или с Джефри Тайсън. Тя му каза, че Тайсън ще бъде в „Лидо“ тази вечер.

— Това е един бар на „Халкет стрийт“. Каза, че с удоволствие ще изпие с теб едно питие, ако се отбиеш. Обясних му също, че си тук по работа и искаш да отвориш ресторант в Лондон. Мисля, че постъпих правилно.

— Много добре — съгласи се Грей.

— А Пол Льобар не е в града. Сигурно е заминал някъде.

— Няма значение. Благодаря за услугата.

Тази седмица Триша беше доволна. Грей може и да беше забавен, беше много чаровен и с него беше приятно да се флиртува, но беше и много взискателен. Освен това напоследък нямаше настроение и дори беше раздразнителен, нещо, твърде необичайно за него. Не му харесваше, когато я нямаше на мястото си, ако му потрѳбваше. А това на практика означаваше, никога да не може да напусне стаята. Сега, когато той беше в Джърси, тя се стараеше да навакса пропуснатия светски живот, обядваше с приятелките си и дори посети няколко партита. Този вторник излезе на един дълъг обяд. Когато се върна, на бюрото ѳ имаше бележка, в която се казваше, че господин Чанинг се е обаждал и е искал да разговаря спешно с Грей Таунсенд. Казал, че отново ще се обади или той да му позвъни на домашния му телефон в Айлингтън 4-7-6-9.

„Още едно неприятно телефонно обаждане“, помисли си Триша. Каза си, че ще е по-добре да позвъни на Грей и да му съобщи. Но той не беше в хотела и мобифонът му беше изключен. Тя остави съобщение на рецепцията и отиде на партито. Грей се връщаше в четвъртък, тогава щеше да му каже.

Новият млад портиер на хотела „Двете градини“ записа съобщението за господин Таунсенд и го сложи в неговата преградка. Господин Ричард Таунсенд, който беше пристигнал в Джърси, за да играе голф и също беше настанен в „Двете градини“, получи съобщението да се обади на помощника си и го направи. Помощникът му обаче отговори, че сигурно е станала грешка. Господин Таунсенд с радост се съгласи и се отправи към игрището за голф, без да мисли повече за това.

Франческа точно се канеше да тръгне от апартамента на майка си, когато Кирстен ѝ се обади за втори път по телефона. Чу гласа ѝ в телефонния секретар да казва, че трябва непременно да разговаря с нея, поколеба се дали да вдигне слушалката, но след това се сети за молбата на Барнаби и се обади.

— Здравей, Кирстен.

— Франческа, налага се да поговорим.

— Много е неочаквано. Какво има?

— Аз... не искам да разговаряме по телефона. Не може ли да дойда там?

— Съжалявам, Кирстен, но тъкмо тръгнах за Стайлингс. Вече закъснявам. Не искам повече да чакам. Спешно ли е?

— Да, да, спешно е. Трябва да те видя.

— Е, добре — съгласи се Франческа и въздъхна. — Ще те чакам. Къде си?

— Обаждам се от работата. Ще взема такси. Пристигам след двадесет минути.

Видът на Кирстен я изуми. Беше отслабнала най-малко с три-четири килограма, кожата ѝ изглеждаше ужасно, около очите имаше тъмни кръгове, а великолепната ѝ коса висеше на кичури, явно занемарена.

— Здравей, Франческа — каза смутено тя.

— Здравей, Кирстен.

— Съжалявам, че те забавих, но трябваше да дойда и да се видя лице в лице с теб, за да се извиня.

— Да се извиниш? — Студенината в гласа ѝ още се чувстваше.
— Този път пък за какво, Кирстен? Какво си направила?

— Постъпих много по-зле отколкото когато и да било — отвърна съвсем тихо Кирстен. — Ако това изобщо е възможно. Сега ти ще ме намразиш много повече, отколкото ме ненавиждаше преди...

— Кирстен, аз не те мразя — увери я Франческа. — Това беше твой специалитет.

Кирстен я изгледа.

— Трябва да ме мразиш.

— Съжалявам Кирстен, че ще те разочаровам. Не ми харесваше начинът, по който се държеше, но винаги съм смятала, че дълбоко в себе си ти не си лоша. Всъщност съм си мислела, че ние с теб бихме могли да се разбираме твърде добре.

— Ох — въздъхна Кирстен. — Съжалявам. Не се чувствам много добре.

— Искаш ли чаша вода?

— Да, ако обичаш. Ти знаеш, нали? Че съм бременна?

— Да, знам. И съжалявам. Много съжалявам. Казах на Барнаби, че можеш да дойдеш при мен, за да поговорим за това, но не мислех, че ще го направиш.

— Е, сигурна съм, че няма да искаш да разговаряш с мен след това, което ще ти кажа.

— Тогава по-добре ще е да поговорим, преди да ми го кажеш — рече тя като се опитваше да сдържи усмивката си.

— Не, не мога така. Трябва да приключа с тази работа.

— Е, хайде, карай направо, както би се изразил баща ти.

— Ами, какво да ти кажа... — Кирстен се изправи и се опита да събере кураж. Гледката беше покъртителна. — Аз казах на татко за теб и Лайъм. Не можеш да си представиш колко съжалявам. Беше непростима и ужасна постъпка от моя страна.

— Да, така е — отвърна Франческа и я изгледа, като се чудеше защо не е ядосана. — Защо го направи? Можеш ли да ми обясниш?

— Защото исках да го засегна.

— Да го засегнеш? Ами какво да кажем за мен?

— Да, знаех, че ще навредя и на теб — каза Кирстен с трогателна откровеност, — но мислех най-вече как да засегна него. А може би ще

е по-правилно да кажа, че изобщо не мислех. Господи, защо не ме удариш, защо не направиш нещо?

— Обикновено не ми е в нрава да бия бременни жени — отвърна с лека усмивка Франческа. — А и няма да има никаква полза. И защо ти се искаше толкова да засегнеш баща си?

— Той е... държи се така ужасно с мен — каза Кирстен. — Така ме презира, вижда само лошото в мен, винаги представя нещата във възможно най-лошата им светлина. Каквото и да направя, за него все е погрешно. Винаги е било така. А аз много искам, впрочем искаше ми се, когато бях по-малка — да му доставя удоволствие. Искях да се гордее с мен. Но той никога не чувстваше нещата така, никога. Срамува се от мен. Той ме мрази.

— Не съм съгласна — възрази Франческа. — Дори мисля, че той много те обича. Само че е... труден. Знам, че е все едно да кажа, че Чингис Хан е бил настоятелен, но...

— Да. Баба Джес казва същото. Твърди, че той ме обича. Но мисля, че тук и двете бъркате. Както и да е. Накара ми се както обикновено. Беше изтълкувал погрешно една моя постъпка. Каза ми, че съм била глупава по природа. Тогава не можах да се сдържа и му отвърнах. Беше ужасно от моя страна, наистина ужасно. Толкова съжалявам, въпреки че сега от това няма полза, но...

— Не, има — каза Франческа и сама се изненада. — Всъщност има голяма полза. Не можех да разбера кой му е казал и си въобразявах, че имам какви ли не скрити врагове. Но, Кирстен, кой би могъл да ти го каже? Не разбирам. Ти не си идвала толкова отдавна къщи, и не си...

— Сенди ми го каза — отвърна Кирстен. — Тя не те обича. Ако бях на твое място, щях да я уволня. Знам, че си гледа добре работата, но...

— Възможно е и да го направя, Кирстен, да, възможно е — каза Франческа. — Какво точно ти каза тя?

— Каза, че един ден той е идвал там. Че ти и Лайъм сте си изпращали въздушни целувки и че ти си го посещавала много пъти в болницата...

— Но тя не знае за това — учуди се Франческа. — Никога не съм й казвала, че съм ходила там, с изключение на първия път. Не разбирам...

— А, прислужниците са много хитри — увери я Кирстен с опита на човек, израснал с тях. — Те виждат всичко. А и тя си пада по Лайъм. Винаги си е падала...

— Да, разбирам. А ти какво мислиш за него? Интересно ми е да знам.

— Ами аз много го обичам и много съжалявам за него, но ми се струва, че той е малко слабохарактерен. Винаги си е бил такъв.

— Разбирам — каза Франческа малко смутена.

— Както и да е. Това какво е имало между вас, изобщо не ме засяга и не ме интересува. Според мен всеки, който живее с баща ми, може да се държи така, както намери за добре.

— Така ли?

— Ами да, определено. В случая просто исках да му напакостя. Много ме бива в тези работи — добави тя.

— Да, това не може да се отрече.

— И не знам защо постъпвам така. Наистина не знам. Вероятно съм си лоша по природа.

— Не мисля, че си лоша, Кирстен — успокои я Франческа. — Според мен просто си малко... объркана и заблудена. А и не ти е провървяло с родители. Не мисля, че някои лош човек би направил това, което току-що стори. Оценявам жеста ти и ти благодаря. А сега наистина трябва да тръгвам. Трябва да отида в Стайлингс при децата, а още не сме говорили по твоя проблем.

— А, да — каза Кирстен и изведнъж на лицето ѝ се изписа отчаяние. — Всъщност няма за какво да говорим. Набутах се в такава шибана... извинявай, такава ужасна каша. Сега ще трябва да се оправям сама.

— Ще абортираш ли?

— Очевидно е, че това е разумният изход. Но аз съм католичка и за мен това е много трудно решение. Не знам дали ще мога да издържа. Но не е нужно да се безпокоиш за мен.

— Кирстен. Безпокоя се, и то много — увери я Франческа.

— Много мило от твоя страна, но мисля, че не го заслужавам.

— Не искаш ли да дойдеш с мен в Стайлингс? — попита Франческа. — Можем да поговорим още по въпроса по пътя.

— Не, не мога. Трябва да се връщам на работа. Те се отнасят много добре с мен и не мога да ги изоставя, Франческа... ти няма да

напуснеш татко, нали?

— Не знам — отвърна тя, мислейки си, че едва ли решението зависи само от нея, трогната от убеждението на Кирстен, че би могла да избира как да постъпи. — Наистина не знам. Нямам никаква представа какво ще стане с отношенията ни.

— Защото той напълно ще откачи, ако го напуснеш. Досега все още не беше напълно луд. Ако можеш да издържиш, мисля, че трябва да останеш при него.

Франческа караше колата в ранния вечерен час по шосе номер А-24 и си мислеше какво е това момиче, което беше направило всичко, за да съсипе брака ѝ, а след това бе имало куража да дойде при нея, открито да си го признае и дори съвсем наивно да я кара да не напуска баща ѝ. Момиче, което, въпреки че беше израснало сред голямо богатство и бе имало всичко, което може да иска от живота в материално отношение, отказваше да си вземе почивка поне за един следобед. Работата ѝ беше явно изморителна, а и тя не се чувстваше никак добре, но не искаше да изостави колегите си. Реши, че Кирстен много прилича на баща си.

Пристигна в Стайлингс за следобедния чай. Джек правеше скокове във вода. Засилваше се и се хвърляше в басейна със задника напред, като се стараеше да разплиска колкото може повече вода. Той я видя тъкмо когато правеше поредния скок, махна ѝ енергично с ръце и потъна във водата. След това се показва, като кашляше от влязлата в устата му вода и щастливо се усмихваше.

— Здравей, мамо. Роклята ти цялата се измокри.

— Господи — извика Франческа и погледна лепената си рокля, залята с хлорирана вода. Сигурно щяха да останат лекета. Почуди се как такова леко телце може да изплиска толкова много вода. — Не мога да разбера как стана това.

— И аз не знам. — Той я прегърна. — Сега се намокри още повече. Липсваше ми.

— Ти също ми липсваше. Добре ли прекара?

— Ами горе-долу. Едно момче от селото ми показва как да си направя прашка.

— Прашка? Каква прашка?

— Ами изрязваш чатал от дърво, намираш ластик и с нея можеш да хвърляш камъни. Не е лошо.

— Разбирам. Как е Кити, къде е бавачката?

— Глупава е както винаги — отвърна Джек. — Тя...

— Тук съм, госпожо Чанинг. — Бавачката се появи, като буташе пред себе си количката. Кити размаха малките си ръчички и се усмихна на майка си. — Наблюдавам Джек зад плета, за да не ме намокри. Стоя обаче съвсем наблизко, за да съм сигурна, че всичко е наред. Не искам да си мислите, че може да е бил изложен на опасност.

— Никога не бих си помислила такова нещо. Струва ми се обаче, че и двамата са доста мокри. Кити добре ли е? — добави тя, спомняйки си за непрекъснатата опасност, която съществуваше за здравето на бебето, след като то леко кихна.

— Съвсем добре, госпожо Чанинг — отвърна бавачката, бързайки да изключи каквато и да било възможност Кити да не се чувства добре, когато е оставена на нейните грижи.

— Много добре. Виж какво, тази вечер ще преспя тук, а утре ще заведа децата в Девън.

— В Девън? — учуди се бавачката. С децата? Намекът ѝ беше, че Содом и Гомор вероятно ще бъдат по-приемливи места, където да ги заведе. — И защо в Девън, госпожо Чанинг? Има ли някаква причина?

— Майка ми е там — отвърна Франческа — и искам да я видя.

— Разбирам. Сигурно обаче не мислите да пътувате сама с тях, нали?

— Точно това възнамерявам да направя. Няма да имам нужда от теб в продължение на няколко дни. Можеш да си вземеш почивка.

— Точно така! — провикна се Джек и замахна с юмрук във въздуха.

Вечерта се обади Лайъм.

— Добре ли си?

— Да, добре съм. Благодаря. Благодаря ти за всичко. Мисля, че тази сутрин щях напълно да превъртя, ако не беше ти.

— За известно време май беше съвсем превъртала.

— Да, знам. Затова ти благодаря.

— Нали съм ти казал, че винаги съм на разположение и те чакам.

— Да — каза тя и се усмихна. — Съжалявам, че те накарах толкова да чакаш.

— Няма значение. Струваше си, не си ли съгласна?

Изведнъж гласът му стана много напрегнат и това я накара да почувства физически спомена за станалото между тях.

— Да — каза тя тихо. — Съгласна съм. Лайъм...

— Какво има?

— Да си казвал някога на Сенди за... за нас?

— На Сенди? Разбира се, че не. Не ставай смешна.

— Явно тя е казала нещо на Кирстен. Между другото, Кирстен е тази, която е говорила за нас на Бард.

— Кирстен! Нещастна крава. Как се е осмелила, мисля да й...

— Недей, Лайъм. Тя ужасно съжалява. И дори има куража да дойде при мен и да ми го каже. Тя е просто едно глупаво и объркано момиче, а си има и свои проблеми в момента. Освен това рано или късно той щеше да научи.

— Може би.

— Не ти се е обаждал, нали?

— Не. Не ми е казал и дума. Предполагам, че просто се е отказал и от двамата ни.

— О, така ли? — Това я засегна. Очакваше и дори й се искаше Бард да вдигне голяма гюрултия за това. — Ами...

— Виж какво — продължи Лайъм. — Знам, че ти казах мнението си тази сутрин, но пак ми се иска да повторя, че ти не можеш, не трябва да правиш това, което е поискал от теб. Това е ужасно от негова страна. Не може да е загрижен за теб и да те поставя в такова положение. Не мога да го повярвам, честна дума, не съм го очаквал дори и от него. Това е ужасно. Направо е ужасно.

— Лайъм, ти няма да...

— Няма какво?

— Ами... Не трябваше да ти казвам. Беше грешка от моя страна. Нищо не трябваше да ти казвам.

— Скъпа! За какъв ме мислиш? Че ще взема да кажа на вестниците ли?

— О, недей — замоли го Франческа и потръпна при тази мисъл.

„Лидо“ беше доста луксозен бар. Слънцето още не беше залязло и повечето посетители седяха отвън. В един ъгъл седеше самотен мъж и пиеше нещо, което приличаше на уиски. Грейдън предположи, че това е Тайсън. Беше на средна възраст, косата му беше прошарена, имаше хубав тен и носеше блейзър, което беше типично за богатите в Джърси. Грей се приближи.

— Джефри Тайсън? Грейдън Таунсенд.

— Да, заповядайте, седнете. Шели каза, че може да се отбиете. Какво ще пиете?

— Не, не, нека аз да ви почерпя — настоя Грей.

— Добре, аз пия американско уиски. Благодаря. Харесва ли ви Джърси?

— Да, много — отвърна лицемерно Грей. — Тук съм за малко. Интересувам се от ресторантьорство и реших да съчетая полезното с приятното и да видя как вървят работите тук.

— И какво ви е впечатлението? Нещо впечатли ли ви?

— О, да, няколко неща. Поръчах си много вкусен обяд в Централното бистро и...

— Добре. — Тайсън вече беше отегчен от разговора. — Колко време възнамерявате да останете?

— До четвъртък сутринта. След това се връщам обратно. От дълго време ли живеете в Джърси?

— От около двадесет години. Накрая човек свиква и не може да го напусне. Сейнт Хелиър не е кой знае колко забележителен град, но северното крайбрежие е красиво. Трябва да го разгледате, ако вече не сте били там.

— Колко време прекарвате тук?

— Ами... около две трети от годината. През останалото време пътувам. Наглеждам си бизнеса.

— И какъв е той?

— Аптеки. Имам верига от аптеки. Из цяла Англия и Европа. Напоследък пазарът в този бранш стана доста труден. Човек трябва да се занимава с всичко от бижута до терапията с разни аромати и тем подобни глупости. Обаче аз се справям някак си. — Той се усмихна на Грейдън. — И така, какво всъщност искате?

Грей се изненада.

— Не ви разбрах.

— Хайде, хайде, господин Таунсенд. Аз чета вестници. Името ви може да се види често на финансовите страници на вашия вестник. Да не би да искате да ме интервюирате, без да се усетя, или нещо подобно?

— Съжалявам — отвърна Грейдън. — Наистина се получи глупаво. Трябваше да се сетя.

— Да, би трябвало. Но аз не ви се сърдя. Освен това готов съм да направя всичко заради Шели. Тя е чудесно момиче. Само ако не е нещо, свързано с островните тайни, а те са много.

Напитките пристигнаха. Той вдигна чашата си.

— Наздраве и благодаря.

— Наздраве — отвърна Грейдън. Почувства се твърде неловко и не знаеше какво да каже. Тайсън го погледна замислен.

— Вижте — каза той, — изобщо не е нужно да говорим за това. Можем да разговаряме за времето или за общата финансова ситуация, на мен ми е все едно. Приятно ми е да си побъбря с някой новопристигнал. След време тук всички започваме да се чувстваме като роднини. А можете просто и да се върнете в хотела си. Можете, естествено, и да ме попитате за това, което искате да знаете, и да приключим с този въпрос. Няма да навреди на никого.

— Добре — каза бавно Грейдън. — Ще ви попитам. Познавате ли човек на име Бард Чанинг?

— Да, срещали сме се — отвърна Тайсън. — Бяхме конкуренти за един имот. Беше преди около десет години. Той спечели. Голям хитрец. Четох във вестниците за банкрута му. Колко жалко. Разбира се, за всичко е виновно правителството ви. Престъпна некомпетентност.

— Да, съгласен съм. Аз също споделям мнението ви. Едва ли може да се очаква обаче, че той или другите бизнесмени, които сега разпъват на кръст, могат да очакват помощ от правителството в момента.

— Опасявам се, че е така. Както и да е. Никога не съм го виждал тук, ако това ви интересува. Не съм чуval и да се говори за него.

— Така ли? — Грей усети как стомахът го присви и паниката отново го обзе. Господи, в каква каша се беше забъркал.

— Да. Това е самата истина. Ако знаех, или дори само подозирах, че той има някакъв бизнес тук, щях да го отрека, но тъй като съм сигурен, че няма, мога да ви го кажа с ръка на сърцето. Никога не съм

чувал нищо за този човек. Просто си губите времето. Сведенията ви са погрешни. Съжалявам. Играете ли покер?

— Не — отвърна Грей.

— Жалко. Тази вечер ще организираме една игра. Тук така убиваме времето вечер. Не ни разрешават да имаме казино, защото се опасяват да не си изгубим парите. Затова покерът е единственият хазарт, който си позволяваме. Както и да е. Вижте, хайде да пийнем по още едно и да ми кажете кога според вас ще настъпи краят на тази рецесия...

„Съдбата, изглежда, не беше на негова страна“, помисли си Грей със съжаление, като се прибираше в съмнителния подслон, който можеше да му осигури „Двете градини“. Най-лошото бе, че и вратата му в собствения му инстинкт започваше да се разклаща. Той не се съмняваше, че Тайсън му беше казал истината. Може би най-добре беше да си замине обратно за Лондон още утре с подвита опашка. Реши сутринта да се опита да смени билета си за самолета. Докато чакаше на рецепцията за ключа, той огледа разсеяно различните брошури на щанда. Взе една, на която пишеше „Полетете“. Тя рекламираше пробни полети над острова за начинаещи с четириместни самолети. Грей често обичаше да казва, че е имал повече такива пробни полети, отколкото много хора са летели с редовни авиолинии. Беше опитвал да лети със самолети от малки летища из цялата страна. Това беше една идеална възможност да се разгледа дадено място, обикновено инструкторите бяха общителни, непридирчиви и спокойни. А най-вече така щеше да повдигне малко сломения си дух, защото летенето винаги го въодушевяваше. Реши, че ако не успее да смени билета си, на следващия ден ще отиде на летището.

Когато на другата сутрин Франческа и децата пристигнаха, Рейчъл заедно с Мери ги очакваха пред голямата порта. Мери им се усмихна и отиде да надникне в колата.

— Бебе — каза тя и посочи към Кити, която беше на седалката.

— Да — рече Франческа и вдигна Кити. — Това е Кити.

— Като котенце. Аз мога да я взема — каза Мери и подаде ръце.
— Ще я покажа на игуменката.

— Ами, не знам — отвърна Франческа. Тя не искаше да се покаже недружелюбна към Мери, но се страхуваше да не изпусне Кити.

— Сложи я в количката — каза бързо Рейчъл — и Мери ще я бута.

— Ако започнеш да тичаш с нея, тя ще се смее и ще започне да се върти насам-натам — каза Джек, който проучваше Мери.

Тя обаче поклати глава.

— Никога не се тича с бебе — каза тя с укор. — С него трябва много да се внимава.

Започна бавно да бута количката през двора.

Рейчъл погледна Франческа и се усмихна.

— Тук няма от какво да се безпокоиш.

Игуменката беше приготвила една стая за Франческа и за децата.

— Всички трябва да спите заедно. Съжалявам — каза тя.

— Няма нищо — отвърна Франческа. — Предполагам, майка ми ви е казала, че нося походно креватче.

— Да, каза ми. Какво хубаво бебе.

— Тя е глупава — намеси се Джек. — Дори не може да говори.

Игуменката го погледна.

— Мисля, че ще искаш да помогнеш на Ричард с яйцата. Става ли?

— Какво? Ще ги готвим ли?

— Не, ще ги търсите. Трябва да обиколите хамбарите и другите постройките.

— Това е върхът!

— Мери, вземи Джек и намери Ричард — каза игуменката. — После можеш да се върнеш. Нали, госпожо Чанинг?

Франческа погледна Мери, която галеше нежно Кити по лицето с малките си непохватни ръце.

— Да, разбира се, че може — усмихна се тя на игуменката. — Вече се чувствам по-добре.

Разказа на майка си за Лайъм. Бяха останали да си говорят след вечеря, когато в манастира всичко утихна и децата си легнаха. Рейчъл я

изслуша мълчаливо, Франческа се опасяваше, че ще я упреква, но тя само каза:

— Какво изпитваш към него, мила?

— Към кого? Към Лайъм ли?

— Не, имах предвид Бард. Но ако искаш, можеш да ми кажеш и за Лайъм. Влюбена ли си в него?

— Да — отвърна Франческа след дълга пауза. — Да, мисля, че е така. Влюбена съм.

— Ами Бард?

— Отговорът е, че не знам. Не знам какво изпитвам вече към него. В момента е враждебност. Той се отнесе към мен с такова презрение.

— Струва ми се, че е естествено след начина, по който ти си се отнесла към него — каза Рейчъл.

— Знам — отвърна тихо Франческа. — Разбира се, че ми е ясно. Но ако Бард беше друг, никога не бих го направила.

— Франческа, още от сътворението на света, всички прелюбодейки говорят така.

Франческа погледна смутено майка си.

— Така ли?

— Да, разбира се. Важното в случая е да се намери оправдание. Разбира се, винаги е по-различно. Човек има нужда от повече вълнение, от повече разбиране, зачитане, от подкрепа. В противен случай ще излезе, че си една никаквица и прелюбодейка.

— Да, мамо, така е — каза ядосана Франческа. — Разбрах намека ти.

— Ти казваш, че си влюбена в Лайъм. Какво означава това за теб?

— Не знам. С него се чувствам щастлива и по-сигурна. Ние много си подходяме.

— Мисля, че не сте имали време да разберете това — каза малко скептично Рейчъл.

— Е, да, така е. Но той е толкова забавен, нежен и... галантен. Трудно е да ти го обясня. Ние мислим еднакво по много въпроси. Харесват ни едни и същи неща. Просто обичам да съм с него. Това е. Чувствам се щастлива. Да съм с Лайъм, след като съм била с Бард, ми

прилича на прекрасен пролетен ден след дълги месеци на студ, мъгла и проливен дъжд.

— Предполагам, че вече си спала с него?

— Да — отвърна Франческа, без да отмести погледа си. — Спах.

— Е, той е доста привлекателен — каза Рейчъл след дълга пауза. — Изглежда много добре по свой, малко мъченически начин. Когато го видях за първи път, аз също го харесах.

— Мамо, ти харесваш всеки — каза Франческа и за първи път през този ден се засмя.

— Не съвсем. Не бих казала същото, ако трябваше да избирам между Лайъм и Барнаби, но това между другото, Франческа, никой не е наясно повече от мен с очарованието на извънбрачната връзка.

— Мамо...

— Не, изслушай ме. Това е едно много главозамайващо и великолепно чувство след всичките години, прекарани сред мъгла, студ и проливен дъжд. Разбира се, че прилича на прекрасен пролетен ден, както се изрази ти. Отново си ухажвана и романтична, непрекъснато се гледате през масата и се държите за ръце, чакаш телефона да звънне, отново ти казват, че си прекрасна, смеят се на шегите ти и те намират за много интересна. И сексът е съвсем друг. Не е отегчителен и предсказуем, връщаш се отново към младостта, почти към девствеността...

— Да — съгласи се малко колебливо Франческа, като си спомни яростния, груб и дори болезнен начин, по който Лайъм бе правил любов с нея. Помисли си също, че начинът, по който тя му отвърна, едва ли би могъл да има нещо общо с девствеността, но...

— Освен това е и забранено и точно поради тази причина е толкова вълнуващо. Цялото това нещо е свързано с огромно вълнение. В конкретния случай може да се прибави и фактът, че е син на Бард, неговият пренебрегнат, засегнат, уязвен син. Франческа, разбира се, че ще се влюбиш в него.

Тя не отговори. После се чу да казва малко нервно:

— Не е само това. Има и други неща.

— А има ли бъдеще подобна връзка? Говорили ли сте за това?

— Не — отвърна Франческа — не, разбира се. Изобщо не сме мислили чак толкова далеч. Но...

— А какво ще стане с брака му? — попита Рейчъл.

— С какво? С брака на Лайъм ли? Ами той е свършил. Те само живеят заедно заради децата. Тя не му говори и се държи презрително с него. Той е в ужасно положение. Зависим е финансово от нея и няма самочувствие. Виждала съм го да говори със сълзи на очи за нещата, които са се случвали между тях.

— А не може ли да си намери работа? — попита Рейчъл.

Франческа я погледна и каза хладно:

— Това прилича малко на атака срещу Лайъм. Не искам да гледаш на него като на използвач. Не е честно. Той не е такъв. Аз го обичам и той ме обича. А сега, ако нямаш нищо против, ще отида да си легна. Лека нощ.

— Лайъм — каза Наоми и се отпусна най-после върху него след бурно друсане, крясъци и разнищващ оргазъм, — това беше просто... Не знам как да го нарека, но беше направо вдъхновено.

— Интересно ми е, че го казваш — отвърна той, — защото и аз се чувствам така.

ГЛАВА 27

Оливър не можеше да се съсредоточи. Цял ден седеше зад бюрото и в главата му непрекъснато звучаха думите на Барнаби: „Тя е бременна, пикльо такъв, с твоето бебе.“ После си представяше лицето на Кирстен, толкова отслабнало, измъчено и изненадано. Чувахе я да му казва колко прекрасно е било, когато са били заедно, виждаше тялото ѝ, дълго и стройно. Беше толкова невероятно, че в него имаше дете. После си спомни как я целуна за последен път и си тръгна, по-измъчен и по-разстроен от преди.

Взе такси и се прибра вкъщи. Каза на наивната, загрижена и мила Мелинда, която с вълнение го чакаше, да си ляга, седна и се напи до вцепеняване. Сутринта се събуди късно. Чувстваше се ужасно, но въпреки това отиде на работа. Барнаби се обади по телефона. Беше смутен, разкаян, непрекъснато се извиняваше, готов да направи всичко, за да изкупи вината си. Направо искаше да се извини чрез вестник „Таймс“ или да сложи обява на „Пикадили“, ако така Оливър щеше да се почувства по-добре. Беше почти смешно. Накрая Оливър се улови, че сам започна да успокоява Барнаби.

Това стана в момента, когато той предложи да каже на баща си какво беше направил, да се простре по очи на земята пред него. Оливър с насмешка си помисли какво би станало с дрехите му, които винаги бяха от най-висококачествени материи.

— Всичко е наред, Барнаби, уверявам те — успокои го той. — Ще ми мине. Кирстен ми обясни. Срегнах се с нея. Аз вероятно също бих постъпил така.

— Съмнявам се — каза мрачно Барнаби. — Ти имаш друго възпитание.

В края на работния ден Оливър се чувстваше така зле и беше толкова изморен, че дори се запита дали Кирстен не изпитва същото като бременна. Обстановката в „Чанинг хаус“ му беше омръзнала. Там беше потискащо и тягостно, но никоя от фирмите, в които беше кандидатствал за работа, не му беше отговорила.

Когато Мери застана пред него и започна да му се оплаква, че пак трябва да ходи в ужасната поща на „Албемар стрийт“, той се чувстваше толкова зле, че с радост ѝ предложи да отиде вместо нея.

— Искам да отида, честна дума. Имам нужда от малко чист въздух. Боли ме глава. От там ще се замъкна направо вкъщи.

— Добре, иди ти, щом като нямаш нищо против. Така и двамата ще можем да се приберем по-рано.

Беше стигнал станцията на метрото, когато се сети, че си е забравил самото. Нямаше да се върне обратно, тъй като вечерта беше топла, а и вече беше започнал да се спуска по пълните с хора и осеяни с боклуци стъпала на смърдящия ад, какъвто в горещи вечери се превръщаше станцията на метрото на площад „Пикадили“. Но картата му за транспорта беше останала в самото. Малко с нежелание и полуизкушен да си купи билет, а в такъв случай трябваше да купи още един и за сутринта, когато опашките за билети бяха ужасни, той се върна.

— Всички си тръгнаха — каза Хю. — Не би трябвало да те пускам да влезеш. Хайде, върви млади човече, и не се бави.

— Благодаря, Хю. — Оливър се изненада. Обикновено новият екип работеше до късно.

Изтича нагоре по стъпалата, влезе в кабинета, взе си самото и вече по-бавно се върна обратно по коридора, като проверяваше джобовете си. Вратата на кабинета, който беше принадлежал на Марша, същият, който сега се ползваше от Слоън, не беше плътно затворена. Оливър предположи, че той все още е вътре. През нощта тук всичко беше по-здраво заключено и от вратите на форт Нокс^[1]. Очевидно Слоън беше излязъл за малко и щеше да се върне. Оливър чу телефона да звъни, а след това се включи и телефонният секретар. Нещо го накара да се спре и да се опита да разбере кой се обажда. Не се чуваше ясно и затова леко отвори вратата и надникна вътре. Успя да хване само края на съобщението: „... относно финансовите контакти с Швейцария, за които питахте. Утре ще имам на разположение подробностите за тях. Лека нощ.“

Самите думи не го заинтересуваха, те можеха да означават всичко или почти всичко. Вниманието му беше привлечено от тона — рязък и делови, но приятелски. Този тон му беше познат, а също и гласът. Оливър знаеше много добре на кого принадлежи.

Усети леко виене на свят, а пулсът му се ускори. Влезе в кабинета, вдигна слушалката и набра 1471. Телефонният номер, който се появи, не му говореше нищо, но той го записа на лист хартия, напъха го бързо в джоба си и изтича надолу по стълбите.

— Мамо! Бързо ела, Кити падна от прозореца...

— Какво? Джек, къде, защо... — Рейчъл и Франческа бяха в кухнята. Изскочиха бързо в коридора и видяха как Джек се плъзга доволен по парапета на витата стълба.

— Аха, хванахте ли се! — провикна се той, ухилен до уши. — Разбира се, че не е паднала. Играе си с тъпата пощенска кутия с онова симпатично, голямо и малко момиче Мери.

— Джек, това беше много лоша постъпка от твоя страна. Как можа така да ме изплашиш! — скара му се Франческа и се разплака. Рейчъл я погледна и я хвана за ръка както някога, когато беше малко момиченце.

— Хайде да се поразходим.

— Не мога — отвърна Франческа, като подсмърчаше. — На Джек може да му хрумне да започне да стреля с прашката из параклиса. Не мога да издържам повече...

— Не ми казвай, че вече чувстваш липсата на бавачката! — скара ѝ се Рейчъл. — Мисля да отидем да намерим Ричард. Джек, ела с мен. Ама ти наистина си много непослушен.

— Това беше само шега — възмути се той.

— А сега ми кажи какво има — попита Рейчъл, след като се убеди, че Мери играе изключително внимателно с Кити в пералнята под зоркото око на сестра Агнес, която гладеше фините ленени покривки за олтара. — Има и нещо друго, освен това за Бард и Лайъм, нали? Виждам, че има.

— Да — отвърна Франческа, — но не мога да ти кажа какво.

— Защо да не можеш? Явно имаш нужда да поговориш с някого. Вижда се, че това те измъчва. Няма да кажа на никого, а може и да ти помогна.

— Никой не може да ми помогне — отвърна с въздишка Франческа.

— Франческа, каквото и да е то, аз няма да те укоря. Каквото и да си направила, винаги ще бъда на твоя страна. Майките са за това. Хайде, кажи ми.

Тази сутрин Дейвид Слоън, който сега водеше разследването на корпорацията „Чанинг“, се обади по телефона на Бард и го помоли да дойде, за да поговорят отново по някои въпроси, които вече бяха обсъждали. Особено го интересуваха два от тях — благотворителният фонд в Холандските Антили и покупката на две особено големи партии акции на фирмата само преди месец.

Бард отвърна малко рязко, че не би могъл да му даде каквато и да било информация за дейността на своите акционери, но въпреки това Дейвид Слоън настоя да се видят, ако има свободно време. Бард отговори, че за съжаление разполага с доста такова време.

Както обикновено Дейвид Слоън проведе разговора в собствения кабинет на Бард. За да разведри атмосферата, започна с това, че според него Бард наистина е трябвало да нареди да сложат пътека на стълбището или може би да го махне и да постави на негово място асансьор, тъй като това би било по-ефикасно от търговска гледна точка. Но тъй като забележките му явно не бяха посрещнати с ентузиазъм, разговорът не започна твърде оптимистично.

Когато свършиха, Дейвид Слоън извика секретарката си и я попита дали е готова предварителната документация по „случая Чанинг“, включително официалните показания, които Чанинг трябваше да даде собственоръчно в писмен вид с най-големи подробности. След това вдигна слушалката и набра номера на Отдела за сериозни финансови измами.

Сенди, която все още следеше с интерес цялата ситуация, минаваше с куп хавлиени кърпи в ръце покрай кабинета на Бард малко след като той се беше върнал. Тя не беше от хората, които обичат да подслушват, но се спря пред вратата, когато го чу да говори ядосано на висок глас.

— Не мога да разбера, Пийт — казваше той, — тези хора като че ли са някакви ясновидци. Как можаха да се доберат до всичко за толкова кратко време? Ще дойда при теб, за да не говоря по телефона. Очевидно пропускаме нещо...

„Още едно малко сведение, което можеше да предаде на Колин“, помисли си Сенди и се забърза към сушилнята, когато чу Бард да оставя слушалката. Вече ѝ беше казал, че има вероятност да бъде извикана за свидетел в някое разследване. Идеята ѝ хареса.

Оливър нямаше представа как да постъпи. Чувстваше, че би трябвало да разговаря с Бард, но не знаеше какво да му каже. Това, което беше установил, беше твърде незначително, а последиците можеха да бъдат доста неприятни. Ако занимаващите се с разследването счетоводители получаваха подробна информация по неофициален и дори таен път, и то от някой добре запознат с работите на компанията, това означаваше, че разследването е стигнало до фаза, която в най-добрия случай можеше да бъде определена като деликатна. Оливър не беше глупак, нито наивник. За времето, което изтече, му ставаше все по-ясно, че счетоводителите търсят нещо повече от едно обикновено описание на имуществото на компанията и отчет за нейните печалби и загуби. Въпреки това му беше трудно да каже на Бард Чанинг, който във всички случаи го изнервяше до крайност: „Виж какво, трябва да знаеш, че някой, на когото имаш доверие, те предава.“ Ако Чанинг беше честен и нямаше нищо за криене, нямаше и за какво да го предава. Но за него Чанинг беше нещо повече от шеф — дължеше му много и какво толкова щеше да стане, ако информацията се окажеше невярна. Едва ли щеше да го убие за това. Е, може би... Ако в крайна сметка се окажеше, че е сбъркал, че всичко е наред и има съвсем резонно обяснение за това, което ставаше, тогава добре. Щеше да си посипе главата с пепел, но нямаше да го преживее кой знае колко, защото в момента си имаше други проблеми. Сутринта Бард беше дошъл в „Чанинг хаус“, за да разговаря със Слоън. Нямаше впечатлението, че разговорът беше преминал гладко. Оливър не харесваше Слоън. Той се отнасяше към него любезно, но и с нескрито презрение.

Реши да отиде на обяд и да пийне две чаши вино, за да набере кураж, преди да се обади в дома на Чанинг. Никога не беше използвал домашния му телефон, въпреки че го знаеше. Никога не се беше осмелявал да го направи.

Грей не можеше да повярва, че е бил толкова глупав да не се сети за нея още преди, че беше я възприемал за това, което изглеждаше на пръв поглед, а то беше толкова очевидно: старите приятелки винаги знаеха всичко. Неимоверно лоялни, те бяха готови да отидат на кладата заради босовете си. И, разбира се, тя беше наясно с всичко. Беше видяла, беше чула всичко. Тя беше идеалният съучастник — дискретна, малко старомодна, възпъщение на почтеността. Дори Бард Чанинг да беше дал обява, че търси някой да му помогне в тази работа, нямаше да се намери по-подходящ от нея. Тя беше като дървения троянски кон. Той можеше да я изпраца, където си поиска и на никого нямаше да му мине през ум да я разследва, да види в нея нещо повече от това, което изглеждаше. А тя очевидно си вземаше наградите. Няколко телефонни обаждания във фирмите пак в най-оживения час показаха, че на нейно име има две банкови сметки и дял от акции. Хитрата дърта лисица! Изведнъж тя израсна значително в очите на Грей. А освен това щеше да бъде великолепно допълнение за материала му. Но все още му предстоеше да се увери със сигурност, че в „Робинсън и Уедърил“ знаят за нея.

Беше тръгнал на среща с Шели в ресторанта, който тя му беше посочила, когато ѝ се обади с покана да обядват заедно. Казваше се „Ла Капанина“ и за Джърси беше това, което според Грей беше „Капри“ за Лондон. Ресторантът беше пълен с хора, облечени в скъпи дрехи, които ядяха скъпи, добре поднесени ястия.

Когато пристигна, Шели вече го чакаше и пиеше шампанско.

— Знаех, че ще ми предложиш същото — каза тя и му се усмихна.

Беше облечена от главата до петите в бледорозова коприна, а тъмната ѝ коса, сресана на път по средата, се спускаше върху раменете. Изглеждаше великолепно и Грей се запита, и то не за първи път, как бе могъл да отклони поканата ѝ за вечеря.

— Здравей — каза той и седна срещу нея. — Много мило от твоя страна.

— Това, че пия шампанско ли?

— Е... че дойде да се видим. И при такова кратко предупреждение. И аз ще пийна чаша от това — каза той на келнера, като посочи шампанското. — Нека и да поръчаме, защото, като започна да говоря, мисля, че няма да мога да спра.

— Звучи интересно — каза Шели. — Опитай от агнешкото. Приказно е.

Грей, на когото не се харесваше употребата на думата „приказно“ в такъв контекст, потисна желанието си да ѝ го каже и си поръча агнешко, защото не искаше в никакъв случай да я разочарова. За предястие поръча „капричо“.

— Добре — каза тя, — разкажи ми какво се случи.

Той ѝ разказа, като се стараеше да говори тихо. От време на време гласът му се извисяваше за миг и след това пак стихваше. Спря за малко само когато донесоха „капричото“, приготвено по великолепен начин, с най-фин зехтин и точно толкова лимон, пипер и пармезан, колкото беше необходимо. Почувства, че трябва да му отдаде дължимото, макар и за кратко.

— Е — подкани го любезно Шели, когато той свърши, — звучи ми много вълнуващо.

Той почти се разочарова, като видя, че тя няма намерение да седи будна цялата нощ и да размишлява за това, което ѝ беше разказал. Но след това си припомни, че подобна реакция би могла да се очаква от всеки, който не беше запознат добре с Бард Чанинг, историята на неговата необикновена компания и Марша Грейнджър с нейната прословута официалност и способност да обезкуражава всички посетители.

— А сега се нуждая от помощта ти — каза Грей.

— Ще се опитам — отвърна тя, след като преглътна солидно парче агнешко. — Казах ти, че е приказно, пали?

— Да, направо вели... приказно.

— И така, какво искаш да направя?

— Първо, познаваш ли някой в „Робинсън и Уедърил“?

— Ами няколко души — отвърна предпазливо тя. — Най-вече Дерек Робинсън. Но, Грей, аз те предупредих...

— А някоя от секретарките?

— Не, не познавам никоя, с изключение на Нанси, личната помощничка на Дерек. А, и Морийн от „Личен състав“. Опасявам се, че няма да мога да ти помогна много.

— Напротив — каза Грей, — точно това исках да чуя от теб.

Джеки Мортън, която работеше за един от по-младшите адвокати в „Робинсън и Уедърил“, точно завършваше първата част от преписа на много сложен нов договор за покупка на голяма и скъпа къща близо до залива Були, когато телефонът иззвъня. С всяко иззвъняване тя го ругаеше все по-яростно, а това ставаше често, защото нейният началник ѝ беше казал, че го иска да бъде готов в 4 часа за срещата си с един клиент, а вече беше 3:15. Още повече, че ѝ беше дадено твърде недвусмислено да разбере, че босът ѝ не е много доволен от нейната работа и че дори беше намекнал за възможността да се окаже в още по-незавидно положение, ако не успее да предаде всичко в срок този следобед.

— Да? На телефона е Джеки Мортън.

— Здравейте — каза колебливо един глас с типичен ирландски акцент. — Питам се дали бихте могли да ми помогнете? Забъркала съм се в страхотна каша и не знам какво да правя.

— Ще се опитам — отвърна Джеки, — но съм много заета.

— Това няма да ви отнеме и минутка. Просто исках да се уверя в един адрес. Извинете ме, нали вие сте секретарка?

— Да, секретарка съм — отвърна Джеки, като се питаше колко ли още ще продължи всичко това. — Секретарка в „Робинсън и Уедърил“.

— Това се казва късмет — зарадва се гласът, — защото сигурно ще разберете колко съм затруднена. Между другото, името ми е Мери, Мери О'Хейгън. Работя за „Грийнхилс“. Предполагам, че я знаете.

— Не мисля. А освен това и аз съм изправена пред доста труден проблем — каза Джеки, обзета изведнъж от колегиална солидарност.

— Имам да преписвам един дълъг договор и нетърпелив началник, който го чака за среща в четири часа.

— Бедната. Не можете да си представите колко ви съчувствам. А какво ще кажете за моя проблем? Ужасно спешно трябва да напиша

писмо, нали знаете как ги искат? Винаги ужасно бързат. Извинявайте, как ви беше името?

— Джеки.

— Да, разбира се. Ужасно съжалявам бедните женици на тези мъже, Джеки. Вие как мислите? Господи, никога няма да се омъжа. Та колко дълъг е договорът?

— Седемнадесет страници, а аз съм преписала само дванадесет.

— О! Но това е почти невъзможно. Не е честно. Те просто не си дават сметка. Е, обещах да не ви бавя. Малко стрелям на сляпо, но все пак реших, че си струва да се опита. Да не би вашият бос да се занимава с работите на фирмата „Драб“?

— Да — каза след известно колебание Джеки. — Да, мисля, че се занимава.

— Вижте какво, Джеки, госпожа Грейнджър... госпожа Марша Грейнджър, нали я знаете, тя пристига утре в Джърси. А аз трябва да предам едно писмо в хотела ѝ, за да я чака, когато пристигне. Човек би казал, че е пълно със скъпоценни камъни от короната на кралицата. Но шефът излезе и не ми каза името на хотела. Помислих си, че може би ще е „Л'Оризон“, но от там ме уведомиха, че не я очакват, затова предположих, че е „Лонвил Манор“, но може и да е „Уотър Едж“ и дори „Гранд“. Но ако сбъркам, ще трябва да вървя при дяволите. Имате ли представа къде ще отседне?

— Не, никаква. Може би началството знае, но...

— А можете ли да ми кажете със сигурност, че наистина пристига утре? Това все пак ще е нещо. Ако имам на разположение един ден, все някак ще успея да си вържа гащите. Нали се сещате какво имам предвид, Джеки, госпожа Грейнджър...

— Не, не се сещам, а и наистина трябва да свърша с преписа на този договор...

— Да, естествено. Разбирам, че не можете да си пиете времето с моя проблем. О, дойде ми наум една идея. Можете ли да ми дадете адреса ѝ в Лондон? Ще се обадя на секретарката ѝ и ще питам нея, вместо да досаждам на вас. Ще ми направите ли тази услуга, Джеки?

— Трябва да погледна в папката, сигурно ще отнеме малко време. Аз дори не си спомням... почакайте за минутка...

Настъпи продължително мълчание. Джеки взе молив и лист и отиде да се рови в папките на „Драб файненшъл сървисис лимитид“.

Почувства се малко неспокойна, защото знаеше много добре, че не би трябвало да го прави, че всяка информация за клиентите е абсолютно поверителна, но ѝ беше толкова омръзнало да ѝ се карат, да я карат да работи в обедната си почивка и да ѝ връщат преписите за преработка, че вече не ѝ пукаше. Ако не я одобряваха и искаха да я уволнят, нека да го направят. Дори щеше да им е благодарна.

Върна се при телефона.

— Ало? Ето го. Адресът е „Фрогнал Райз Корт“, 4, Суис Котидж, Лондон, НВЗ, а телефонът — 0171-787-9187.

— О, Джеки, не знам как да ви се отблагодаря. Някой ден ще ви се отплатя за услугата. Спасихте ме. Това е адресът на госпожа Марша Грейнджър от „Фолкстоун тръст“, нали?

— Да, така е — отвърна Джеки. — Не „Фолкстоун тръст“, не беше така. Една минутка... да, „Сендстоун Тръст“. А сега, моля да ме извините...

— Знам, че имаше „камък“^[2] в него. Да, разбира се, затварям и ви желая успех с вашия договор, Джеки. Ще ви стискам палци.

— Благодаря — отвърна Джеки.

Когато остави телефона, изведнъж си даде сметка, че никога не беше чувала за фирма на име „Грийнхилс“. Но сега имаше поналежащи неща, за които да се безпокои. Беше вече три и двадесет и пет, а на страница тринадесета имаше нещо абсолютно нечетливо и нямаше никой, когото да попита.

В стаята на Грей Таунсенд в хотел „Двете градини“ Шели Болейн остави слушалката и победоносно му се усмихна.

— Не бях ли страхотна, а? — попита тя все още с ирландския си акцент. — Не съм ли истинска актриса?

— Да, безспорно — съгласи се Грейдън.

— Това означава ли, че той вече ти е в ръцете?

— Деветдесет и девет процента, да. Това беше най-важното парче в мозайката. С него всичко останало придобива смисъл.

— И какво ще правиш с оставащия един процент?

— Ще се моля и внимателно ще си подбирам думите.

— Това не ми говори кой знае колко много — каза тя.

— Няма значение — успокои я Грей.

Шели се върна за около час при нещастния си шеф, а Грейдън извади портативния си компютър и започна да сглобява историята си. В момента се чувстваше така, сякаш можеше да се справи с всичко — да ходи по вода, да лети във въздуха, да проговори дори на китайски. Чувството му за безкрайно щастие се подхранваше от някои откъслечни фрази, които продължаваха да звучат в ушите му: „О, да, Марша е много добра, идва тук от години... наема една малка вила близо до Сейнт Питър... Не съм ли истинска актриса... Да, госпожо Грейнджър, веднага ще ви изпратим банковия отчет...“ Мислите му, фактите и структурата на материала, които от дълго време се блъскаха безпомощно в главата му, изведнъж се превърнаха в стройни, смислени изречения, в абзаци и отделни части. Цитатите просто изникваха в паметта му, а въпросите намираха своите отговори. Като че ли материалът, който пишеше, се диктуваше от някой друг — на екрана всичко излизаше съвсем естествено и логично. „Толкова е лесно — мислеше си без следа от скромност той, — става направо страхотно.“

Подкупи, корупция, вътрешни машинации — тук имаше всичко. Почувства се съвсем сигурен в достоверното звучене на написаното. Информацията, която беше успял да събере, беше безупречна, беше си подготвил добре домашното. Но адвокатите сигурно щяха да четат всичко това през лупа. „Истината не е най-важното — му беше казал някога един главен редактор, — по-важното е дали може да бъде отречена. Не е достатъчно да знаеш, че нещо е вярно. Трябва да можеш и да го докажеш.“

Той можеше да го докаже или почти беше в състояние да го направи. Разполагаше със снимката от другото превъплъщение на Марша Грейнджър в школата за летци любители, имаше и запис от разговора с Клайв Хопкинс.

Единственото нещо, което му оставаше да направи, а то беше много важно, бе да отиде и да разговаря с Бард Чанинг. Налагаше се. Засегнатите имаха право на отговор. Ако изобщо пожелаеха да разговарят. Обикновено те отправяха заплахи за съдебна разправа и ако решаха да го направят, неизбежно се стигаше до много мъчителен процес, особено ако човекът, когото си засегнал, ти е симпатичен. А той харесваше Бард Чанинг. Не можеше да не го харесва, защото беше с въображение, умен и дързък. Продължаваше да се бори, не хленчеше и не се предаваше. Вярно, сега Грей знаеше, че Бард е измамник, но

според собствените му критерии, не чак толкова голям. Ако го сравнеше с пиян шофьор, блъснал и убил някого, или пък с изнасилван, или баща грубиян, малтретиращ детето си, човек, укрil няколко милиона, не му се струваше толкова лош.

Грей позвъни на главния си редактор и му каза, че е готов с материала.

— Ако успея да свърша всичко, можем да го пуснем още тази неделя. Ще говорим, когато се върна. Не искам да изгърмим патроните напразно. Голяма работа е, Дейв, от него става водещ материал или най-малко втори водещ материал, започващ от първа страница, естествено, с вътрешно продължение...

— До петък трябва да знам със сигурност, Грей. Не мога да държа толкова голямо празно място безкрайно дълго.

— Дейв! За бога. Както казваше първият ми главен редактор, това е вестник, а не животно.

— Да, но главният редактор съм аз и ще я карам както намеря за добре... Довиждане Грей, ще говорим утре.

Едва когато разбра, че е изразходвал всичките си пликчета с чай, той погледна часовника си и видя, че е пресрочил почти с час времето, в което беше обещал да се обади на Шели.

Рейчъл реши да отиде направо пред къщата на Бард. Това беше единственият начин — трябваше да го издебне из засада. Знаеше, че той е в къщата си в Лондон. Ако го нямаше в момента, щеше да го почака. И ако ѝ се удадеше възможност, щеше да си послужи с някой от похватите на онази икономка.

Тя остави Франческа и децата на грижите на игуменката и обясни на Франческа, че трябва да отиде в Лондон при зъболекаря си. Каза, че отдавна имала час за оправянето на една коронка, която през последната седмица ѝ падала на два пъти, а тъй като била отпред, ако я загубела, щяла да прилича на вещица — нещо, което не можела да си позволи. Обеща да се върне около обяд на следващия ден.

Знаеше, че Франческа ще ѝ повярва. Суетността на Рейчъл беше пословична. Тя на няколко пъти се пошегува с майка си по този повод, докато я караше с колата до Оухемптън, за да хване влака. Подметна ѝ, че зъбните проблеми могат да се окажат заразни. Сега нейният зъб

беше добре и само понякога я наболяваше леко, за да ѝ напомни за себе си, но тъй като споменът за зъбобола и беше непосредствено свързан със сексуалното удоволствие, което изживя с Лайъм тогава, тези напомнания не ѝ бяха неприятни.

Рейчъл пристигна на гара Падингтън към четири часа следобед и направо взе такси за Хамилтън теръс. Но личният автомобил на Бард — един „Астън Мартин“, не беше отпреди. „По дяволите — ядоса се Рейчъл. — Може би пък нямаше да се забави много.“

Тя се изкачи по стълбите и натисна звънеца. На вратата се показва Сенди.

— О, госпожо Дънкън Браун, добър ден. Госпожа Чанинг не е тук и...

— Знам къде е госпожа Чанинг — отвърна рязко Рейчъл. — Благодаря. Искам да се видя с господин Чанинг.

— И той не е тук, а и не знам кога ще се върне...

— Нареди ли ви да му пригответе вечеря? Предполагам, че това е едно от задълженията ви и то може да ви даде някаква представа дали ще се върне.

— Да, той каза, че ще се върне за вечеря — отвърна Сенди и я изгледа вече не толкова любезно. — Но това може да бъде по всяко време. Господин Чанинг не спазва стриктно тези неща.

— Е, аз пък ще го почакам — уведоми я Рейчъл. — Нищо няма да ми стане. Барнаби тук ли е?

— Не, замина за два дни. Господин Чанинг очаква ли ви?

— Не. Предполагам, че ако ме очакваше, щеше да бъде тук. Той е много любезен човек, не сте ли съгласна?

— А... да, съгласна съм.

— Чудесно. Ще ви помоля за малко чай, Сенди. Харесвам „Ърл Грей“. Намира ли ви се и някоя краставица?

— Краставица? Да, мисля, че имам.

— Много добре. Много обичам сандвичи с краставици. Можете ли да ми донесете един-два? А, и обелете корите, моля ви.

Тя се настани в гостната. Стаята не беше оправена и беше малко занемарена. Очевидно Сенди се възползваше от отсъствието на Франческа, знаейки, че Бард едва ли ще забележи, камо ли пък да се позаинтересува.

Когато Сенди донесе подноса, Рейчъл я посрещна любезно усмихната.

— Колко мило от ваша страна. Скъпа, не исках мляко, а лимон. Нали няма да имате нищо против да донесете малко? А, Сенди, забелязах, че тези цветя са започнали да вехнат. Ето онези там. Сигурна съм, че не бихте искали господин Чанинг да го забележи. Можете да им сложите вода още сега, това няма да ми пречи. Ако бях на ваше място, дори бих поръчала свежи. А, и тези завеси като че ли не са завързани както трябва. Да ви помогна ли да ги оправите? Няма да е зле да минете с една прахосмукачка и килима, преди да се е върнал господин Чанинг.

Бард се върна след един час. През това време имаше няколко обаждания по телефона и едно от тях очевидно беше за Сенди, защото тя разговаря дълго. Нямаше съмнение, че използва много телефона, за да води лични разговори, и сигурно трупа огромни сметки.

Рейчъл го чу как влезе и хвърли нещо в коридора. Вероятно беше дипломатическото му куфарче. После отиде в кухнята. Чу Сенди да му казва нещо. Тогава той влезе. Погледна я някак предпазливо и същевременно дръзко. Често беше забелязвала подобен израз на лицето на Джек.

— Здравей.

— Здравсти, Бард.

— Ако си дошла да се видиш с Франческа, трябва да ти кажа, че я няма.

— Знам. Току-що се разделих с нея.

— О! — Настъпи мълчание, след което той каза: — Предположих, че може да е дотичала при теб, без съмнение с някоя сърцераздирателна история. Е...

— Не, Бард. Не е имало никаква сърцераздирателна история. Да оставим тази тема. Изглеждаш ми много изтощен, човече. Ще накарам Сенди да ти приготви нещо. Какво ще кажеш за един омлет. Нищо не повишава нивото на кръвната захар така добре, както омлетът. Сенди, направете един омлет на господин Чанинг. Със сирене ли го предпочиташ, Бард, или с домати? Искаш ли и нещо за пиене? Не. Е, тогава поне бутилка „Перие“. Аз също бих пийнала малко минерална

вода. Може ли да донесете още малко „Ърл Грей“, скъпа, и още от същите сандвичи. Превъзходни са. Трябва да се освободиш от нея — каза Рейчъл, докато седнаше на канапето и му даваше знак с ръка да седне до нея. — Ужасна е. Знаеш ли, че тя е разпространила тази работа за Франческа и сина ти? Колко забавно. А и къщата прилича на кочина.

— За бога, Рейчъл, не съм дошъл тук, за да ме съветваш как да постъпвам с персонала си. Собствената ти дъщеря ми причини много по-голяма мъка.

— Не по-голяма, отколкото ти на нея — отвърна Рейчъл, — но не съм дошла за това. Нито пък, за да обсъждаме брака ти. Идвам да ти направя едно предложение.

Тя се изправи, отиде до прозореца, погледна навън, обърна се и му се усмихна с най-лъчезарната си усмивка:

— Готова съм да ти осигуря алиби. Бард. И то с удоволствие.

— Тук е хубаво — каза Джек на Франческа. — Искам да остана завинаги. — Току-що се беше върнал от събиране на яйца с Ричард. — Можем ли сега да отидем на плажа? Ще покарам сърф. Барнаби ми разказа как става. Знам как да го правя.

— Можем да отидем на брега, но няма да има никакъв сърф — предупреди го Франческа. — Не и днес. С теб трябва да има някой по-голям, за да ти покаже.

— Можем да вземем Ричард или Мери. Харесвам Мери. Тя е върхът.

— Мисля, че нито Ричард, нито Мери умее да кара сърф, но можем да отидем на брега — съгласи се Франческа. — На Кити ще й хареса.

— И тя ли ще трябва да дойде?

— Да, и тя.

— Добре де, добре. А можем ли все пак да вземем и Мери с нас? Ще й покажа как се правят скокове във вода.

— Джек, не можеш да правиш скокове в морето. Няма откъде да скачаш.

— Има скали.

— Е, да — съгласи се Франческа.

Минаха с колата през селото и се спуснаха по тесния път към брега. Мери седеше отзад и държеше Кити за ръка. Усмиваше се на Франческа всеки път, когато се обърнеше. „Наистина е много мила“, помисли си тя. Забеляза, че носът ѝ тече, и ѝ подаде хартиена кърпичка. Мери много внимателно си избърса носа и мушна кърпичката в ръкава си.

Когато стигнаха края на селото, минаха покрай голяма, доста красива къща от сив камък. Издигаше се над пътя. По средата на високата тухлена стена имаше много хубава порта от ковано желязо, по която се виеха рози. Изглеждаше запусната. На стъпалата, които водеха към портата, седеше възрастен мъж, който си бършеше веждите, огрян от силното следобедно слънце. „Бедният старец — помисли си тя. — Сигурно е градинарят. Не е време за работа.“

По дюните към брега водеше обрасла с прещип пътека, която се жълтееше на фона на синьото небе. Франческа извади количката от багажника. Джек и Мери започнаха да я бутат, тя затъваше все по-дълбоко в пясъка, но те така се стараеха, че не ѝ даваше сърце да ги спре. Плажът всъщност беше само едно малко заливче, но приливът се беше оттеглил, а това беше големият атлантически прилив и мокрият пясък се простираше навътре, блестящ като разтопено сребро на слънцето. Беше много горещо, но скалите хвърляха дълги сенки, под които можеха да се скрият. В тях имаше пещери за проучване. Франческа се загледа към морските вълни, които се търкаляха безспирно една след друга, видя виещите се над тях чайки и наредените една до друга скали, които се простираха, докъдето стигаше погледът ѝ. Почувства топлината на пясъка под краката си, облиза устните си и усети вкуса на морска сол. Мери и Джек правеха замък или по-скоро Мери го правеше под командата на Джек.

— Много е висок — викаше той. — Много е висок. Направи го по-широк. Не, по-широк. Копай по-бързо. — Много ѝ напомни за баща му.

Тя занесе Кити до водата и топна крачетата ѝ в нея. Кити изпищя, засмя се и почна силно да рита. Водата беше студена и много прозрачна. Малък пасаж рибки се стрелкаше насам-натам. Франческа се почувства спокойна и почти щастлива. Харесваше морето. То я караше да се чувства силна, а това ѝ беше нужно. Може би трябваше да дойде да живее тук, както беше казал Джек.

Върна се при него и Мери. Бяха се уморили от замъка и сега копаеха тунел.

— Ще го изкопаем чак до манастира и ще пропълзим по него — каза Джек.

Мери енергично закима с глава.

Франческа остави Кити на пясъка и тя веднага започна да го яде.

— О, недей. Хайде, ела да седнеш на коляното ми. Ще ти дам нещо за пиене.

Тя се загледа как Кити жадно пие от биберона. Малкото ѝ личице се беше намръщило от напрежението. Помисли си колко добре изглежда сега, загоряла и понапълняла. Разбира се, беше все още твърде рано да се каже, но може би господин Лаудър да излезе прав с предпазливо изразената надежда, че дупката в сърцето ѝ може да се затвори сама с течение на времето.

Мери взе бебето и го отведе малко встрани по брега, като му говореше. Франческа я наблюдаваше, облегната на скалите. Беше толкова хубаво, че бавачката я нямаше и беше сама с децата. Вероятно от тук нататък така щеше и да бъде, фалиралите хора обикновено нямаха бавачки.

Лошото беше, че в секундата, когато останеше по-свободна, дилемата ѝ се връщаше отново с цялата си болезненост и смазваща тежест. Продължаваше да чува гласа на Лайъм, който ѝ казваше, че не трябва да го прави, че ако Бард наистина я обича, никога нямаше да поиска подобно нещо от нея. Той беше прав. Това беше абсолютно вярно. Франческа знаеше какво си помисли майка ѝ — че трябва да направи това, което Бард я беше помолил. Без съмнение Рейчъл би го направила. Разбира се, не го каза, но изгледа Франческа със сините си очи и само промълви:

— Бедният човек, бедният човек.

Въпреки че след това прегърна Франческа и ѝ каза, че страшно я съжалява, че не може да си представи по-ужасна ситуация, в която би могла да се озове една жена, беше съвсем очевидно какво всъщност си мислеше. Но майка ѝ беше по-смела от нея и не чак толкова болезнено честна.

Гласът на Шели прозвуча малко хладно, когато Грей най-после ѝ се обади.

— Значи вече не ти трябва и можеш да ме държиш да те чакам цял час — каза тя на шега, но очевидно не ѝ беше приятно.

— Шели, съжалявам. Просто се обърках от всичко това. Трябваше да звъня на главния редактор и да направя още безброй неща.

— Няма нищо — отвърна тя. — Радвам се, че можах да ти услужа.

— О, господи, съжалявам — извини се отново Грей. — Аз съм един кретен. Просто не знам какво щях да правя, ако не беше ти. Беше страхотна.

— Радвам се да го чуя — каза с по-нормален тон Шели.

— Добре. Искаш ли днес да отидем на вечерята, която ти отказах миналата нощ? Можем да отидем пак в онзи хубав хотел. Ще ми бъде много приятно.

Настъпи мълчание, след което тя тихо каза:

— Не, съжалявам, Грей. Току-що бях поканена на вечеря от друг човек. — Последва нова пауза и тя добави: — Но много се радвам, че всичко мина така добре за теб.

— Да, благодаря. Ако някога дойдеш в Лондон...

— Не се безпокой. Веднага ще дотичам при теб. Нали имам визитната ти картичка. — Тя пак го каза с ирландския си акцент и се засмя: — Довиждане, Грей. Желая ти късмет.

— Благодаря — отвърна той и затвори телефона.

Изведнъж се почувства потиснат, след като съвсем ясно си представи Шели в панталони и памучен пуловер как шляпа в локвата върху скалата, а красивото ѝ лице с формата на сърце му се усмихва. Този момент, макар и незначителен, беше твърде симптоматичен за всичките му връзки с жените и способността му да ги разрушава със своята безразсъдност, егоизъм и чиста глупост. Може и да беше добър журналист, може и да умееше да си служи чудесно с думите, имаше изтънчен вкус и много го биваше да прави разни сосове, но когато се стигнеше до емоционални въпроси, си беше чист тъпанар, както би се изразила Кирстен. Пред него се откриваше бъдеще на един изрядно облечен, много стilen и много самотен човек и той не виждаше изход от това положение.

Въздъхна и се опита да върне мислите си към полета, към победоносното настроение, което го беше обхванало само преди час, но не успя. Дори перспективата да сложи името си под материал, който един журналист има шанс да напише само веднъж в живота си, не го въодушеви.

„Господин Чанинг, обажда се Оливър Кларк. Много се извинявам, че ви безпокоя, но има нещо, за което бих искал да поговоря с вас. Не съм на работа. Може би ще ви се обадя тази вечер. Благодаря.“

Имаше и второ, почти идентично съобщение. Бард погледна с досада телефонния секретар. Това пък какво е сега? Сигурно иска да знае какво ще стане с работата му. Без съмнение пак ще ми се обади.

Той и Рейчъл бяха в кабинета му и вратата беше затворена. Не искаше да разговаря с нея в гостната.

— Не е трябвало да ти казва — продължи Бард. — Не е имала право.

— А ти си нямал право да го искаш от нея.

— Да, знам, но аз съм съвсем отчаян.

— Виждам. Моето предложение е съвсем сериозно. Аз съм много добра лъжкиня, а Франческа не е.

Той замълча за момент и после каза:

— Не, не мога да искам това от теб. Основанията ти да го направиш са много по-малки.

— Затова пък на мен хората ще ми повярват повече.

— Все пак не виждам защо ще го направиш — каза той.

— Да речем, по същите причини, поради които и тя би го направила — за да ти помогна, да спася семейството, децата, а също и... — тя се поколеба.

— И какво?

— Не мога да спра да се надявам, че ако успееш да се измъкнеш от цялата работа и да спасиш нещичко, ще можеш да ми помогнеш.

— Аха — кимна Бард и почти се усмихна. — Значи сега вече сме наясно. Имаш мотив. Услуга за услуга. Е, така се чувствам малко по-добре.

— И така, кога го направи... телефонното обаждане? Къде беше, когато се обади?

— Във фирмата. Беше в четвъртък, преди банкрута. Но беше късно. Всички бяха излезли. Абсолютно глупава постъпка от моя страна, предизвикана от чиста паника. Трябваше да изляза навън и да се обадя отнякъде другаде.

— Или изобщо да не го правиш.

— Е, да, безспорно. Рейчъл, искам да ме разбереш защо го направих. Паникьосах се, паникьосах се и поисках да спася нещичко. Не толкова заради мен, колкото за Франческа и децата. Абсолютно престъпна глупост. — Той се усмихна. — Наистина престъпна. Но ти като че ли не се стряскаш от това. От факта, че имаш за зет един измамник.

— Аз съм прагматичен човек — отвърна тя рязко. — Освен това „измамник“ е твърде силна дума, прекалено силна. Много добре ми е известно как стават тези работи. А също и какво може да причини паниката: как цялата поредица от събития могат да те докарат до нея. Все пак се питам... Не, няма да питам повече. Колкото по-малко знам, толкова по-добре.

— Господи, ама на теб наистина са ти ясни тези неща.

— Бард, разбира се, че са ми ясни. Нали вече съм преживяла всичко това?

Той не каза нищо, а само замислен я изглежда.

— Колко ще загубиш? — попита го тя.

— А, много. Не всичко, разбира се. Тази къща се води на името на Франческа. Така че ще си остане.

— Но тя е...

— Е — каза той безгрижно, — би могла да я продаде. — После въздъхна: — Няма да те питам как се чувства тя сега. Аз самият не знам какво чувствам. Господи, помогни ми... Отначало мислех, че никога няма да ѝ простя и никога няма да поискам да я видя, нито да чуя за нея. Но сега не съм съвсем сигурен.

— Предполагам, че е било ужасно мъчително за теб — каза Рейчъл. — Сторила е нещо направо отвратително. А и Лайъм също.

— Бих искал да го убия. Ако влезе тук сега, ще го направя. Знам го.

Рейчъл го погледна и се опита да си представи как се чувства той, но не успя.

— Е, да — каза тя накрая, — но не може да му се отрече, че е много ловък. Издебнал е Франческа в момент, когато е знаел, че тя е много уязвима.

— Мисля, че това не е основателно оправдание — отвърна сухо Бард.

— Разбира се, че не е. Не мога и не искам да я оневинявам. За мен това, което е направила, е наистина шокиращо.

— Наистина ли, Рейчъл? — В гласа му се долови някаква нотка почти на облекчение. — Така ли мислиш?

— Да, разбира се — отвърна тя. — Много е шокиращо. Може да съм ѝ майка, но не се заблуждавам относно нея. Това, което е направила, е абсолютно необичайно за нея. Тя е ужасно честен човек. Сигурна съм, че не го е направила, без да изпита болка.

— Надявам се, че е било така — каза той и я изгледа мрачно.

— Аз все пак мисля, Бард, че останалите фактори — това, че се е чувствала нещастна, че е била под напрежение, а и държанието на Лайъм, го обясняват донякъде. Не я извиняват, разбира се. Но все пак така човек малко по-лесно би могъл да ѝ прости.

— Малко. Може би.

— Или поне да си го обясни — каза Рейчъл. — Има огромна разлика между двете неща. От собствения си опит мога да кажа, че с течение на времето, едното води до другото.

— Опасявам се, че в този случай ще трябва да мине доста дълго време — заяви Бард и въздъхна. — Но да, вероятно си права. Ти си умна жена, Рейчъл.

— В живота си трябваше да се примиря с много неща и да прощавам. Научих се да бъда прагматична. Това ти е известно.

— Да, известно ми е. — За първи път Бард ѝ се усмихна. Усмивката му беше малко измъчена и мрачна, но все пак беше усмивка. — Аз обаче имам собствена теория за цялата работа. Мисля, че това е преднамерено планирано деяние от страна на Лайъм. Един саботаж, един вид отмъщение за всичките злини, които според него съм му сторил. Мисля, че той просто си е поставил за цел да я прельсти. Още повече, че както ти казваш, бил е наясно, че е уязвима.

— Бард, никой не може да бъде толкова коварен. Не го вярвам.

— Лайъм може. Повярвай ми. Разбира се, той никога няма да го признае, но аз мисля, че е така. Не би се спрял пред нищо, абсолютно пред нищо, за да ме уязви. Подозирам, че той никога повече няма да се обади на Франческа. А това ще докаже подозренията ми.

— Боже господи! — възкликна Рейчъл и млъкна.

— Знаеш ли кое е най-лошото от всичко? — попита изведнъж той. — Не че е спала с него. Лошото е, че се е влюбила в него и са били близки, че са разговаряли. Това ми е почти непоносимо. Мисълта какво може да ѝ е разказал за мен, за това, че двамата са си говорили за мен... и... О, господи! — Изведнъж той замълча и върху лицето му се изписа ужас. — Нали не мислиш, че тя може да го е споделила с него — каза едва чуто той, — да е споделила това, което я помолих да направи.

— Не — отвърна Рейчъл. — Не мисля. Сигурна съм, че не го е направила. Съвсем сигурна съм.

— Да, но на теб е казала.

— Аз съм ѝ майка. Това е различно. Тя ми се доверява напълно.

— Бих искал да съм сигурен — каза той. — Защото, ако той знае, аз съм свършен.

— Е, не би могъл да те мрази чак толкова.

— Да, мрази ме, и то много. Без съмнение вината за това отчасти е и моя. Не бях добър баща. Но имаше и някои смекчаващи вината обстоятелства. Освен това се опитах. Дълго време се опитвах. Боже господи! — Той се отпусна в креслото. — Всичко става от лошо по-лошо.

Телефонът внезапно иззвъня.

— Да? Ало, да. Бард Чанинг е на телефона. Да, разбирам. — Той рязко се изправи, скулите му се изпънаха и лицето му стана безизразно. — Добре, да. Чакайте да погледна в бележника си. Петък сутринта е добре. В единадесет часа. Да... — Той написа едно име върху лист хартия. — Да, да, записах си. Довиждане. — После погледна Рейчъл. — Бяха от Отдела за сериозни финансови измами. Искат да ги посетя. Просто да си поприказваме. Това е всичко. Просто да си поприказваме. — Изведнъж протегна ръка и сграбчи нейната. — Не си отивай, Рейчъл. Мисля, че не мога да остана сам сега.

„Е, добре“, каза си Оливър и си отвори кутия с бира. Забеляза, че ръката му трепери. Поне се беше съгласил да се срещне с него. Все пак беше нещо. Въпреки че мисълта да се изправи пред Бард и да разговаря с него лице в лице направо го ужасяваше. Беше се надявал да го направи по телефона, а сега не можеше да си представи как щеше да го стори. Какво да каже. Може би да накара Чанинг да му задава въпроси. Така щеше да е по-лесно. Колкото повече мислеше, толкова повече идеята му се виждаше налудничавата и цялата работа абсурдна. Но вече нямаше връщане. Беше проверил телефонния номер от една телефонна будка и се беше оказало, че принадлежи точно на този, на когото беше предположил. Всеки път, когато се замислеше за предстоящия следобед, в три часа в къщата, както беше казал Чанинг, Оливър чувстваше, че ще повърне. Тази нощ не можа изобщо да заспи. Не мигна.

Така поне не мислеше за Кирстен.

Кирстен се чувстваше така, като че ли я бяха сложили на уред за мъчения и я разпъваха на кръст. Измъчваха я видения като това, че гори във вечния огън на ада, и други по-рационални, в които виждаше мъртви или умиращи ембриони, и изпитваше непоносима вина. Не я напускаше и мисълта, че колкото и да е разумно, не би могла да го направи, не можеше да се отърве от бебето. Беше невъзможно. Щеше да го отгледа някак, щеше да плаща през останалата част от живота си за това, че се беше държала ужасно безразсъдно и безотговорно. Все някак щеше да се оправи, беше уверена. Така поне щеше да живее в мир със себе си.

След това решение се почувства по-добре. Излезе да се поразходи, а на връщане се сети, че беше останала без мляко, и отиде с колата до супермаркета. Вътре беше пълно с хора, повечето връщащи се от работа мъже, жени и млади двойки. Купи мляко и голям пакет с гризини. В момента умираше за тях. Бяха единствената храна, която понасяше. Беше се наредила на опашката пред касата, когато влезе едно момиче с бебе в количка и друго едва проходило момченце, провесило се на ръката ѝ. Момченцето плачеше, носът му течеше, то непрекъснато дърпаше ръката на майка си, а тя го раздрусваше от

време на време и му казваше да мълчи. Майката беше на не повече от осемнадесет години.

Взе пакет пелени и някакви бонбони, а след това застана зад Кирстен на опашката. Кирстен ѝ се усмихна, но тя не отвърна на усмивката ѝ. В това време момченцето се свлече на пода и направи опит да си развърже обувките.

— Недей — скара му се момичето, като че ли имаше някакво значение. То я погледна предизвикателно и започна да развързва обувките на майка си. Внезапно тя се наведе и го перна през ръката. То ревна колкото му глас държи, а тя се наведе отново и го дръпна за ръката. Докато детето мятеше насам-натам крака, удари Кирстен и тя изпита силна болка. Премигна, но каза на момичето, че няма значение.

— Разбира се, че има — отвърна то, но не се извини, а раздруса още по-силно детето. — Недей да правиш така, келеш такъв, недей да ревеш, стой спокойно и мълчи.

Момченцето продължи да плаче, а тя замахна и силно го удари по дупето. Кирстен премигна.

— Не го удрайте. Не е направил нищо лошо.

Момичето не ѝ обърна внимание, а тъй като детето продължаваше да реве и да рита с крака, пак го удари.

— Недейте! — извика този път по-рязко Кирстен. — Не е справедливо.

Момичето я изгледа със злобните си уморени очи.

— Я млъквай. Запази си мнението за себе си. Той е мое дете, а не твое.

Кирстен ѝ обърна гръб, плати сметката и отиде при колата. Когато затваряше вратата, момичето и децата излязоха навън. Кирстен погледна към тях, а младата майка направи неприличен жест с пръст. Въздъхна и запали мотора. Изведнъж се вгледа в лицето на малкото момченце. То беше бледо и изкривено от мъка и досада, от нещо, което, ако детето беше по-голямо, можеше да се определи като отчаяние. И изведнъж си представи живота на това дете, безкрайните дни, прекарани в компанията на отчаяната му майка, която може би не беше с толкова лош характер, не беше груба по природа, но просто беше стигнала предела на силите си в борбата за оцеляване и вече всичко ѝ беше омръзнало. Изпита дълбоко съжаление не само към

майката — момичето, което беше погубило младостта си, нямаше бъдеще и дори настояще, но най-вече към детето.

Тогава си спомни думите на Мег Уайлдинг — нейната приятелка и гинеколожка: „Помисли за детето, Кирстен, а не за себе си.“ Осъзна, че наистина беше мислила само за себе си, за собствената си вина, за измъчената си съвест. Представи си какъв живот реално би могла да осигури на едно бебе една разглезена, неопитна и егоцентрична майка като нея и разбра какво трябва да направи.

Прибра се вкъщи и остави съобщение на телефонния секретар на Мег Уайлдинг, преди да ѝ беше дошло нещо друго наум.

— Каква е онази хубава къща в селото? — попита Франческа игуменката по време на вечерята. — Онази горе, която е оградена с висока ограда. Да не е жилище на някой пастор?

— Не, тя е дори доста по-хубава — отвърна игуменката. — Принадлежи на един очарователен човек, полковник Филбийч. Жена му почина преди няколко години... Викат ѝ Високата къща. Бяха такова прекрасно семейство. Но децата пораснаха и напуснаха родното гнездо. Мисля, че той е много самотен. Миналата година се канеше да я продаде, но в последния момент се отказа, защото купувачите не му харесаха.

— Разбирам — каза Франческа. — Къщите са... като децата. Не можеш да ги оставиш на когото и да е, за да ги гледа, на хора, които няма да ги разбират.

Погледна към Мери, която се усмихваше на Ричард, и си помисли какъв късмет е имала, че е попаднала тук, че се чувства на сигурно място, че я обичат и разбират. След това си спомни, че вече може би няма да бъде толкова щастлива. Трудно ѝ бе да си представи как Мери би могла да живее в апартамента в Бетърсий. Сигурно ще ѝ бъде ужасно мъчно за живота на село. Може би... просто... може би.

— Мислите ли, че полковник Филбийч може пак да се опита да продаде къщата?

— Не зная. Мисля, че ще се наложи. Той е много притеснен материално.

Малко по-късно тя отиде да се обади на майка си по телефона. В апартамента никой не отговори. Очевидно Рейчъл беше излязла.

Франческа ѝ остави съобщение на телефонния секретар, в което я уведомяваше, че е звъняла сутринта, и излезе да се поразходи в околностите на манастира.

Беше малко изненадана, че Лайъм не ѝ се обади. Всъщност дори доста изненадана. Естествено, понякога сигурно му беше трудно, но той знаеше номера на мобифона ѝ и би могъл да ѝ се обади по всяко време. Преди винаги го правеше, а сега, когато тя беше далеч от Бард, беше по-лесно и по-сигурно. Вероятно той си дава сметка как се чувства тя и колко много би се зарадвала на всяко обаждане. Може пък Наоми да си е вкъщи, да си е взела няколко дни почивка, преди да започне новата работа. Да, сигурно е така. А и децата се мотаеха непрекъснато наоколо, защото сега бяха във ваканция. Все още се чувстваше някак неспокойна от това, че му беше казала какво иска Бард от нея. Не трябваше да го прави. Разбира се, той нямаше да каже на никого, това беше безспорно, тя му се доверяваше напълно. Ако беше с ума си, би трябвало да си мълчи. Освен всичко друго не беше честно спрямо Бард. „Изобщо не беше честно, както и да го погледнеш“, помисли си със съжаление тя. Най-вече пък от нейна страна.

Върна се в стаята и се опита да почете, но не можеше да се съсредоточи. Продължаваше да чува гласа на майка си, когато я запитва дали вижда някакво бъдеще във връзката ѝ с Лайъм, и изведнъж и се прииска да разбере. Нямаше намерение да го пита дали ще се изнесе и да му предлага да създадат общ дом. По-скоро искаше да узнае дали той ще каже на Наоми, за да могат да бъдат повече време заедно. Предполагаше, че ще го направи. В края на краищата на Наоми сигурно щеше да ѝ е все едно. Тогава можеше да си изяснят по-добре отношенията, щяха да се опознаят по-добре и да се радват един на друг. Това наистина беше важно.

Реши, че ако той не ѝ се обади сутринта, сама ще го потърси. Винаги можеше да затвори телефона, ако Наоми вдигнеше слушалката. Той ѝ липсваше.

— Помислих си — каза Наоми по време на вечерята — дали да не заминем за няколко дни. След като започна работа, а това ще стане след седмица, няма да можем да мръднем през цялото лято. Мисля, че

ако тръгнем в петък, можем да изкараме десет дни. Бихме могли да отидем в апартамента на татко в Испания. Той казва, че идната седмица ще бъде свободен. Знам, че не е кой знае какво, но все пак ще бъде някаква почивка. Какво ще кажеш?

Лайъм преценяваше бързо. Доста го устройваше да не е в Лондон. Вече нямаше желание да продължава връзката си с Франческа. Беше постигнал целта си и се беше уверил, че тя може да бъде доста досадна. Ако не си беше вкъщи и не ѝ се обаждаше, можеше сама бързо да се досети за по-нататъшните му намерения. А ако не го разбереше, поне нямаше да може да му досажда. Разбира се, оставаше му и тази пикантна история, която беше приготвил за „Нюз он Сьнди“, но той мислеше да свърши това още на другата сутрин, а след това нямаше да е никак лошо да се махне от града за известно време. Момичето му беше казало, че Таунсенд се връща утре.

— Великолепна идея — каза той. — Да, дори мога да поостана още една седмица с децата, ако апартаментът е свободен. Напоследък не са имали кой знае какви забавления.

— Добре. Ще се обадя на татко, за да се уточним, а ти утре можеш да вземеш билети за самолета.

— Става — отвърна Лайъм.

Бард отиде да се види с адвоката си. Беше девет часът. На Рейчъл ѝ беше неудобно да остане в голямата къща. Беше някак неловко, компрометиращо. Беше смешно, разбира се, но въпреки това ѝ се искаше да си върви вкъщи. Трябваше да си е у дома. Франческа можеше да се обади и да се пита къде е отишла. Може би трябваше да ѝ позвъни. Да ѝ каже, че е в ресторант или нещо подобно. Да, това беше добра идея.

Опита първо в манастира, но никой не отговори. Там рядко вдигаха телефона вечерно време. Номерът на мобифона на Франческа за съжаление беше останал в другата чанта в манастира. Много умно, няма що.

Е, както и да е. Веднага щом Бард се върнеше, а той беше казал, че няма да се забави много след осем и половина, тъй като адвокатът му щял да ходи на вечеря, възнамеряваше да си върви. Не можеше да остане тук и през нощта.

Чу колата да спира отпред. Добре, значи се беше върнал. Беше приготвила поднос с напитки, който го чакаше, имаше и малко пушена съомга и салата. Сенди беше излязла. Каза, че тази вечер ще си вземе почивка. Рейчъл смяташе да се увери, че той е добре, можеха да хапнат, а след това щеше да си върви.

Чу входната врата да се затръшва, а след това настъпи пълна тишина. Не се чуваше нищо. Това я изнерви. Излезе в коридора и разбра, че няма да може да си отиде у дома.

Лицето на Бард беше посивяло. Беше се подпрял с гръб на вратата, главата му беше отметната назад, той гледаше в тавана. Рейчъл пристъпи напред и го хвана за ръката.

— Бард? Добре ли си?

Той я погледна, взря се в нея, като че ли не можа веднага да я познае, и после каза:

— Не, не съм.

— Хайде, ела — каза тя тихо и го поведе към гостната. — Ела да ми разкажеш.

Той се отпусна тежко върху канапето и зарови лице в ръцете си.

— Струва ми се, че всичко свърши — каза Бард.

Сутринта Рейчъл се обади първо в манастира и остави съобщение за Франческа, като обясни, че се е наложило да ходи пак при зъболекаря и няма да се върне до вечерта.

— Кажете й, че ще й се обадя по-късно, за да й съобщя с кой влак ще пътувам. Вероятно с този в пет часа.

— Бедната мама — съжали я Франческа, когато я уведомиха. — Явно много е закъсала. Света майко, мисля да се разходя с децата до селото. Кити не спа добре. Не знам защо. Може би е прекалено възбудена. Може да заспи в количката.

— Тази сутрин и Мери не е добре — каза й игуменката. — Има много силна настинка. Тя поначало не е добре много с гърдите и трябва да внимаваме.

— О, милата — натъжи се Франческа. — Надявам се грешката да не е моя, когато вчера я оставих да се измокри цялата на плажа.

— Не, не, тя беше настинала преди това.

— Забелязах. Ще видя дали няма да намерим нещо в селото, с което да я зарадваме.

Тази сутрин и тя се чувстваше изморена, потисната и с пулсиращо главоболие. Почти не мигна, тъй като Лайъм не се обади. Напрегнатото очакване се прибави към всичко останало. Почувства се ужасно самотна. Всеки път, когато беше почти готова да стигне до някакво решение, нещо я караше да се разколебае. Казваше си, че не трябва, че не би могла да го направи. После поглеждаше към Джек, виждаше неговото ведро и безгрижно лице, питаше се как ще се чувства с баща в затвора заради измама, даваше си сметка, че може да му спести това разочарование, и решаваше, че може би ще го направи, че ще излъже открито, под клетва, за човек, когото вече не обича, и отново се разколебаваше.

Започна да си мисли, че ще полудее.

Излезе навън с децата. Селото беше на половин миля от манастира, надолу по един междуселски път с високи насипи от двете страни, обрасли с папрат, които изведнъж се разтваряха близо до църквата пред селския мегдан. Прекараха известно време в селския смесен магазин. Купи пакет красиви носни кърпички за Мери, който съдържателката извади малко понапращен от дъното на рафта. Доста се позабавиха, докато Джек се опитваше да я убеди, че Мери би предпочела балон-дъвка и воден пистолет. Успя много трудно да го разубеди, едва след като се съгласи да купи дъвката за него. Той тръгна по улицата, като правеше огромни балони и шумно ги пукаше, докато Кити го наблюдаваше възхитена. Тя изглеждаше по-добре. „Може би просто е била превъзбудена и преуморена“, помисли си Франческа. Пени със сигурност щеше да каже точно това.

Когато стигнаха високата къща, възрастният мъж, когото бе взела за градинаря, излезе пред портата с един стар като стопанина си лабрадор. Всъщност се оказа, че той не беше чак толкова възрастен, колкото си беше помислила първоначално. Беше на около шестдесет и пет — шестдесет и осем години, имаше красиво лице, живи сини очи и гъста побеляла коса. Повдигна омачканата си широкопола шапка за поздрав, а тя му се усмихна и каза „добро утро“.

— Добро утро и на вас — отвърна той.

— Вчера се любувах на къщата ви, докато минавахме покрай нея. Великолепна е.

— Много мило от ваша страна. Да, аз също много я харесвам.

— Игуменката от манастира, в който сме отседнали, каза, че миналата година сте я обявили за продан.

— Да, така беше, но хората, които искаха да я купят, ми се видяха ужасни. Тузарчета, предполагам, че сега им казват юпита. В последния момент не ми даде сърце да им я продам. Ще остана още малко тук. Но наистина трябва да се преместя в нещо по-малко.

— Колко жалко.

— И да, и не. Не съм сигурен, че ще мога да изкарам още една зима тук. Излиза много скъпо и е много студено. Но мисълта да се разправам с агенти по недвижими имоти, да ми идват какви ли не ужасни хора... ме възпира. — Той ѝ се усмихна. — Вие тукашна ли сте, или...

— Ние живеем в Лондон — обади се Джек. — Там е ужасно. Тук ми харесва много повече.

— Разбира се, че ще ти харесва. Всички деца са на това мнение. Ходихте ли на плажа?

— Да. Днес мисля да покарам сърф. Можете ли да карате сърф? — попита Джек.

— Някога можех, ако щеш вярвай. Ама не с онези глупави неща, които използват на Малибу. Ние се забавлявахме с нашите сърфове от дъски. Аз и моите приятели. — Той се усмихна на Джек и го потупа по главата. Джек също му се усмихна. — Очарователен е — каза той на Франческа и отново повдигна шапката си. — Е, аз трябва да вървя...

— Полковник Филбийч... Извинявайте, игуменката ми каза кой сте... Майка ми и аз... Питам се, ако сериозно мислите да продавате къщата, дали бихме могли да я разгледаме по-късно.

— Не знам — той се поколеба, — всъщност защо не. Разбира се, че можете да я разгледате. Да. Очаквам един посетител, който иска да разгледа лятната къща, но... Мога ли да се свържа с вас в манастира?

— Аз имам... — Франческа се усети навреме. Предположи, че полковникът няма да одобри мобифона. Юпитата сигурно са били с мобифон. — Да, можете. Казвам се Франческа Чанинг.

— Чудесно. Ще ви се обадя по телефона. Знаем номера. — Той погледна усмихнат към Кити и каза: — Какво хубаво бебче.

— Довиждане и благодаря.

Мег Уайлдинг се обади на Кирстен в работата, за да ѝ съобщи, че в събота сутринта е анулирала една операция и може да запише нея за същия час.

— Знам, че е малко прибързано, но няма защо да го отлагаме.

— Добре — съгласи се Кирстен. Вече беше повръщала три пъти тази сутрин и дори три дни ѝ се виждаха твърде много.

Полковник Филбийч се обади в манастира и каза, че ще се радва да посрещне госпожа Чанинг и майка ѝ вечерта в 18:30.

— Заповядайте на чаша шери. Доведете и младия господин. Ще му покажа моите сърфове.

Франческа вече беше приела поканата, когато разбра, че още не знае дали Рейчъл ще се върне на време. По дяволите! Опита се да я намери по телефона. Позвъни в апартамента ѝ, но никой не отговори. Реши, че може да опита и при зъболекаря. Можеше да я заvari там или да ѝ остави съобщение. Знаеше номера, защото навремето ходеше при същия зъболекар. „Напоследък, изглежда, че животът ми непрекъснато се върти около зъболекари“, помисли си с насмешка тя. Набра номера, но даваше заето. След това се загледа в апарата и реши да опита у Лайъм. Побърза да набере номера, преди да има време да помисли. Отсреща се чу детски глас.

— Айлингтън 4-7-6-9. — Явно беше на малко момче. Вероятно беше Джаспър. Гласът му беше любезен, изразяваше се съвсем правилно и беше много възпитан.

— Здравей! Господин Чанинг вкъщи ли си е?

— Не. Излезе. Да му предам ли нещо?

— Не, няма нужда. Ще му се обадя пак. Кога ще се върне?

— Не знам. Съжалявам...

— Добре тогава. Благодаря.

Тя затвори телефона, чувстваше се съвсем сломена. После тръсна глава. На Лайъм сигурно му е ужасно трудно да ѝ се обади в момента. Децата са непрекъснато в къщата. Сигурно е излязъл, за да ѝ телефонира отвън. Може би ще се обади всеки момент. Реши бързо да позвъни на зъболекаря и след това да държи линията свободна.

— Кабинетът на господин Поултни.

— Добро утро. Обажда се госпожа Чанинг, дъщерята на госпожа Дънкън-Браун. Майка ми да е там? Ако не е, бихте ли ми казали за кога има час, за да ѝ оставите едно съобщение от мен?

Настъпи пауза, след която сестрата каза:

— Съжалявам, госпожо Чанинг, но има някаква грешка. Госпожа Дънкън-Браун няма час за тази сутрин.

— Разбирам. — Франческа се почувства съвсем объркана. — Но тя вчера беше при вас, нали?

— Не, госпожо Чанинг. Тя има час за след две седмици. Може би нещо сте сбъркали.

— Да, очевидно. Благодаря.

Франческа затръшна слушалката. След като майка ѝ не беше при зъболекаря, къде беше отишла? И защо трябваше да я лъже? Мина ѝ една твърде неприятна и тревожна мисъл, толкова тревожна, че беше направо непоносима. Стана, разходи се из стаята и продължи да гледа към телефона. Накрая бавно, почти с нежелание отново вдигна слушалката и набра номера на Хамилтън теръс. Обади се госпожа Робъртс.

— Добро утро, госпожо Робъртс. Обажда се госпожа Чанинг.

— Добро утро, госпожо Чанинг. Как сте?

— Добре, благодаря, госпожо Робъртс. Питам се дали майка ми не е идвала там.

— Да, беше, госпожо Чанинг. Всъщност, когато пристигнах, тя беше тук, но вече си отиде. Да ѝ оставя ли съобщение, ако се върне?

— Не, не, благодаря. Няма нужда. — Франческа остави телефона и продължи да го гледа втренчено. Не си спомняше друг път да е била толкова ядосана. Бяха я излъгали, бяха я измамили, бяха се отнесли пренебрежително към нея, абсолютно пренебрежително. И то за втори път. И изведнъж в този яростен пристъп на гняв отговорът дойде. Беше кристално ясен и безмилостно прост. Отговорът на дилемата ѝ.

---

[1] Сградата, в която се съхранява златният резерв на САЩ. — Бел.прев. ↑

[2] Стоун на английски значи камък. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 28

— Грей, изглеждаш чудесно. Почернял си. Не вярвам да си свършил някаква работа.

— А ти? — подразни я Грей.

— Разбира се, че съм свършила — отвърна възмутено Триша. — Погледни какви са ми ръцете, целите са в мазоли. Е, как мина?

— Много добре. Има толкова много неща да ти разправам. Но сега трябва да си уредя две срещи. Да започнем с господин Чанинг.

— Мислех, че вече си говорил с него. Той беше много активен. Не получи ли съобщението ми?

— Какво съобщение? — попита Грей. — Не, не съм го получил.

— Съжалявам. Оставих ти съобщение в хотела.

— Не съм го получил. За какво се отнасяше?

— Бард Чанинг беше тук, мисля, че беше в първия ден, когато ти замина. Каза да ти предам да не си вреш носа в неговите работи и че има много добри адвокати.

— Колко очарователно от негова страна.

— Да, той е много чаровен. Но после позвъни отново и каза, че много спешно иска да разговаря с теб и да му се обадиш. Затова те потърсих направо там.

— И не ти дойде наум да провериш дали съм получил съобщението? Каква некомпетентност.

— Грей, как бих могла да...

— Като си понапънеш проклетия мозък — скара ѝ се той. — Както и да е, да не губим време в разправии. Свържи ме с него. Предполагам, че му знаеш номера.

— Не, защото, когато предадох съобщението в хотела, го хвърлих. Но беше някакъв номер от Айлингтън. Това си го спомням.

— Не може да е бил от там — отвърна Грей. — Бард Чанинг не живее в Айлингтън. Както и да е, аз го имам... Мамка му!

— Какво има?

— Оставил съм си бележника с телефоните вкъщи. Нещо започвам да издишам. Е, мога да го взема от Кирстен. Свържи ме с нея.

Кирстен, изглежда, се стресна, когато чу гласа му.

— Здравей, Грей!

— Кирстен, добре ли си?

— Да, благодаря.

— Не ми звучи много убедително. Онзи ден ми казаха, че не си била добре. Какво има?

— Бях малко неразположена, но ще се оправя. Настъпи мълчание, след което тя каза: — Как вървят нещата при теб?

— Добре, благодаря. Можеш ли да ми дадеш домашния телефон на баща ти?

— Ами аз...

— Хайде, Кирстен. Обаждал съм се там много пъти и съм разговарял с мащехата ти, но съм го забравил вкъщи. Той ме е търсил и искал да разговаря с мен.

— Разбирам, добре. Номерът е 4-5-6, 3-3, 3-3.

— Благодаря. Надявам се скоро да се оправиш. Трябва да изпием по нещо заради старото приятелство.

— Да, разбира се.

„Тя наистина май е твърде зле“, помисли си Грей. Реши да попита Франческа какво ѝ е, ако си е вкъщи.

Франческа не отговори на телефона. Беше Рейчъл. Тя веднага си спомни за Грей от погребението. Беше го харесала. Видял ѝ се твърде чаровен и изключително добре облечен. Двата бяха побъбрили за любимите си лондонски ресторанти.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита тя.

— Трябва ми зет ви. Търсил ме е по телефона.

— Така ли? В момента не е тук. Кажете ми за какво става дума. Може би ще помогна.

— За съжаление, мисля, че няма да можете — отвърна Грей. — Просто му кажете, че съм се обаждал. Аз съм в редакцията.

— Редакцията на какво?

— На „Нюз он Сьнди“. Той знае номера.

— Да, разбира се. Колко глупаво от моя страна. За момент забравих, че сте журналист. Да ви кажа право, малко съм изненадана, че ви се е обаждал, господин Таунсенд. В момента е настроен твърде враждебно към печата и това е разбираемо.

— Да, твърде разбираемо — отвърна Грей. — Но аз имам съобщение от него да му се обадя, и то спешно.

— Е, тогава очевидно трябва — съгласи се Рейчъл. — Ще му кажа, че сте се обаждали и той сигурно ще ви намери. Кога е оставил съобщението?

— Във вторник, но аз не бях в Лондон.

— Добре. Той няма да се забави много и ще му кажа веднага щом пристигне. Били ли сте скоро в „Чиконе“? Мисля, че сега там е дори по-добре, отколкото преди.

— Не — отвърна Грей, — опитах се да поканя дъщеря ви на обяд там, но тя ми отказа.

— Колко глупаво от нейна страна — каза Рейчъл.

— Благодаря. А тя там ли е?

— Не, замина за няколко дни. Аз просто минавах от тук. Довиждане, господин Таунсенд.

Тъкмо затвори телефона, когато Бард влезе. Връщаше се от адвоката си и изглеждаше малко по-добре.

— Тази сутрин Филип е настроен малко по-оптимистично. Разговарял с един свой колега и мисли, че имаме някакъв шанс.

— Какво ти каза?

— В такива ситуации всички говорят твърде малко. Това, което каза, беше доста мъгляво. Не можеш просто да отидеш при него и да му кажеш: „Направих това, сега как ще можем да го прикрием?“ По-скоро формата е друга: „Те си мислят, че съм направил еди-какво си, но аз нямам никаква представа за това.“ Колегата му обаче бил побезцеремонен и направо казал, че такива неща е невъзможно да се докажат. А това е важното. По тази причина съм малко по-обнадежден. Кой беше на телефона?

— Един много очарователен млад мъж, господин Таунсенд. Помниш ли го?

— Да, разбира се. Само че очарователен едва ли е най-подходящото прилагателно за него. Какво иска?

— Търсеше теб.

— Да върви на майната си — отвърна Бард. — Не искам да разговарям с него.

— А защо си му се обаждал тогава? — попита Рейчъл.

— Не съм му се обаждал.

— Той каза, че си го търсил. Искал си да разговаряш спешно с него. Беше съвсем категоричен.

Бард я погледна. Изведнъж вената на слепоочието му започна да пулсира.

— Каза ли ти кога съм се обаждал?

— Да, във вторник.

— Господи! — извика Бард. — Боже господи!

— Господи, боже господи! — извика Грей. Затвори телефона и се загледа в Триша. — Триша, какво ми казваше за номера на Чанинг? От кой район беше?

— От Айлингтън. Спомням си, защото и моят телефон е в същия район.

Грей отново вдигна слушалката и набра номера на Тереза Буут.

— Здравей, Грейдън! Как беше в Джърси?

— Горещо. Ще ти разкажа друг път. Можеш ли да ми дадеш телефонния номер на Лайъм Чанинг?

— Да, разбира се. Но...

— Ще ти обясня по-късно. Извинявай.

— Франческа, майка ти е.

— О, колко хубаво, че благоволи да се обадиш.

— Какво?

— Мамо, не ми излизай пак с този номер. Знам, че си там с Бард, че го успокояваш, че го утешаваш и го оставяш да ти плаче на рамото. Историята се повтаря отново. Това е невероятно гнусно. Ти само влошаваш нещата, мамо, не ги оправяш. Направо е ужасно. По-добре... по-добре се махай. Махай се и ме остави на мира. Махайте се и двамата.

Тя затвори телефона. Рейчъл погледна към Бард.

— Милата, много е разстроена.

— От какво?

— Ами... ще ти кажа след малко. Опитвам се да измисля какво да правя.

Обзе я ужасна паника. Помъчи се да я потисне. Явно Франческа беше звъняла в апартамента ѝ и при зъболекаря и е стигнала до това заключение. Така, както се бяха стекли обстоятелствата, сигурно се беше почувствала ужасно. Нямаше никакъв смисъл да я търси отново по телефона. Помисли за момент и се обади на игуменката.

— Майко, много се извинявам, че те безпокоя, но ужасно се нуждая от помощта ти. Изключително спешно е.

— Ще направя всичко, което е по силите ми.

— Искам да намериш Франческа, тя сигурно ще е много разстроена, и да ѝ кажеш, че много бърка за... за това, което си мисли, че правя. Това първо. И второ, да ми се обади веднага в Хамилтън теръс. Отнася се за Лайъм Чанинг.

— Ясно. Ще видя какво мога да направя.

Рейчъл погледна към Бард, след като затвори телефона.

— Предполагам, че не би дошъл там да се срещнеш и да се опиташ да поговориш с нея? — попита го накрая тя. — С всяка изминала минута нещата стават все по-лоши.

— Не знам — отвърна с тежка въздишка той. — Наистина не знам.

След десетина минути Франческа се обади. Гласът ѝ беше смразяващо студен.

— Да, и какво е това, което имаш да ми кажеш за Лайъм? Той обаждал ли се е?

— Не. Не се е обаждал, Франческа, изслушай ме. Казвала ли си на Лайъм нещо, каквото и да е то, за разговора си с Бард?

Настъпи продължително мълчание, което подсказа на Рейчъл всичко, което искаше да знае. Най-после Франческа каза:

— Защо? Защо искаш да знаеш?

— Защото... ами защото ние мислим, че той може би е разговарял с твоя приятел господин Таунсенд от „Нюз он Сънди“.

— Но това е смешно! — Гласът на Франческа трепереше от гняв. — Това е най-смешното нещо, което съм чувала. Разбира се, че Лайъм не би го направил. Знам, че не би го направил. Това сте си го съчинили вие, решили сте да го очерните, за да ме засегнете още повече.

— Франческа, не мога да ти кажа колко много бих искала да си права. Но за съжаление не си. Я ми кажи какво точно му каза...

Но Франческа беше затворила телефона.

— Мамо, мамо, сега можем ли да отидем на плажа?

— Какво? Не, Джек, не още, съжалявам. Кити още спи.

Тя дишаше тежко, защото носът ѝ беше протекъл. „Трябва да го избърша“, помисли си разсеяно Франческа. Порови в чантата си за носна кърпичка, но там намери само тези, които беше купила сутринта за Мери. Тя сигурно нямаше да има нищо против. Извади една и избърса нослето на Кити. Тя сбърчи леко нос в просъница, но после пак заспа дълбоко.

— Джек, иди да намериш Ричард. Скоро и аз ще дойда.

— Добре.

Много бавно тя набра номера на Лайъм. Чу гласа на малко момиченце. Сигурно е Хети.

— Татко ти вкъщи ли е? — попита Франческа.

— Не, съжалявам, той излезе.

— Знаеш ли кога ще се върне?

— Не, не знам. Сигурно доста ще се забави. Отиде да се срещне с някакъв човек, а след това ще ходи да купува билети — каза тя развълнувана.

— Билети? — изненада се Франческа, като се стараеше гласът ѝ да звучи нормално и приятелски. — Какви билети?

— Всички отиваме на почивка в Испания. Ще тръгнем утре рано. Искате ли да говорите с нашата гледачка госпожа Хакет? Тя е тук.

— Не, не. Не е необходимо — отвърна Франческа. — Благодаря, довиждане.

Остана като вцепенена, като че ли се наблюдаваше от страни, все едно, че гледаше някакъв посредствен филм. Лесно намери телефонния номер на Грей Таунсенд, позвъни в редакцията и поиска да говори с него. Не почувства нищо, когато помощничката му ѝ каза, че е излязъл за среща с някого, но ще му предаде да ѝ се обади веднага щом се върне. Абсолютно нищо.

Грей се уговори с Лайъм да се срещнат в американския бар на хотел „Конот“. Там беше спокойно, особено по обяд. Единствените вероятни посетители можеха да бъдат само туристи. Поръча си едно сухо martini, с което заведението беше прочуто, и отпи много бавно. Постъпваше глупаво. По-разумно щеше да бъде да си поръча минерална вода. Главата му трябваше да бъде ясна. Имаше нужда обаче от това питие. Чувстваше се неспокоен. В цялата работа имаше нещо, което го тревожеше и не му харесваше.

Лайъм влезе в бара в дванадесет и пет. Грей никога не се беше срещал с него, но го познаваше от снимки. Всички бяха стари, като тази, която видя, когато излезе скандалният материал за Кирстен. Имаше някаква прилика с Бард — същите почти черни очи, тъмната коса, а и формата на главата, както и на брадичката. В нея имаше нещо агресивно.

Той се изправи и му подаде ръка. Лайъм се ръкува и се настани на стола срещу него.

— Едно martini?

— Да, тук го правят много добре. Но аз не идвам често. Не мога да си го позволя.

Грей поръча martinито и минерална вода за себе си. Лайъм започна да дъвче една маслина. Държеше се абсолютно непринудено.

— И така — каза накрая Грей, — за какво искахте да разговаряте с мен?

— Преди всичко искам да получа уверенията ви, че този разговор ще бъде абсолютно поверителен и че вие няма да разкриете източника си, както се казва.

— Имате ги. Това се подразбира.

— Добре. Доколкото съм осведомен, вие правите разследване, свързано с баща ми.

— Да, така е.

— Разбрах също, че бележите успех в тази насока.

— До известна степен, благодаря.

— Имате ли намерение да публикувате скоро материала си?

— Възможно е.

— Сигурно вече сте наясно, че бизнесът на баща ми не е съвсем... праволинеен?

— Малко са бизнесмените, които могат да се похвалят с това, господин Чанинг. — Този човек не му харесваше.

— Известно ли ви е за съществуването на един благотворителен фонд? За един офшорен фонд, който е регистриран в Холандските Антили?

— Чух за нещо такова — отвърна Грей.

— Главният получател на средства по този фонд е Световната фермерска федерация. Една твърде достойна кауза, нали?

— Да, така е.

— Знам от много сигурен източник, че повечето от акциите, които този фонд има в корпорацията „Чанинг“, са продадени.

— Така ли? — заинтересува се Грей.

Чанинг взе чашата с мартинито и отпи една глътка.

— Превъзходно е. По-добро е, отколкото предполагах — каза той.

— Радвам се, че ви харесва.

— Да, акциите са били продадени и инструкцията за това е била получена пет дни преди компанията да фалира. Наредждането е било дадено от кабинета на баща ми.

— Да, разбирам. — Това беше нещо ново. Информацията бе направо зашеметяваща.

— Не ви беше известно, нали?

— Не в такива подробности — отвърна Грей.

Чанинг отново вдигна чашата си.

— Има и още нещо. Личност много близка до баща ми — мисля, че не е нужно да споменавам името й, но съм сигурен, че се досещате за кого става дума, та тази личност е била помолена да излъже къде се е намирал баща ми в този ден по времето, когато инструкциите са били дадени.

— Да, да, разбирам.

— Това би могло да бъде още едно допълнение към материала ви, как смятате?

— Възможно е — отвърна Грей. — Само допускам подобна възможност.

— Добре. Надявам се, че ще я използвате. Не бих искал да отиде напразно. Ще ми бъде много приятно да я видя във вестника. Има ли

някои други малки подробности, които ви интересуват и за които бих могъл да ви дам сведения, господин Таунсенд?

— Не, не. Мисля, че не е необходимо — отвърна Грей. Чудеше се какво става с него. Вместо да се въодушеви, вместо да се втурне веднага към редакцията и да започне да пише материала си, изведнъж му призля и му се повдигна.

— Е, добре. Утре заминавам за няколко седмици, така че няма да можете да се свържете с мен. Това ще е първата и последната ни среща.

— Да — каза Грей. — Да, наистина. Как точно се добрахте до тази информация, господин Чанинг? Трябва да знам, нали разбирате. Може просто да сте си я измислили.

— О, не, не. Уверявам ви, че е абсолютно достоверна. Получих я от... как да се изразя... направо от устата на коня, или по-точно на кобилата.

— Да, разбирам — каза Грей.

Той остана още дълго на масата, след като Лайъм си тръгна. Мартинито не му беше оказало ни най-малко въздействие и затова си поръча второ. Заслуша се в една двойка американци на средна възраст, облечени в индийски памучни ризи и тъмносини панталони, които спореха дали на следващия ден да отидат в Оксфорд или в Стратфорд на Ейвън.

Попитаха Грей за мнението му.

— Идете в Оксфорд — каза той. — Там е много по-цивилизовано.

Двойката веднага реши да замине за Стратфорд на Ейвън. Грей ги остави и взе такси до редакцията.

— Здравей — поздрави го Триша. — Интересно ли беше?

— Много — отвърна сдържано той.

— Добре. Дейв иска да разговаря спешно с теб. Обади се на Франческа Чанинг. Търси те по телефона.

— Предполагах, че може да ме потърси.

Той набра номера. Беше на мобифон. Шумът беше ужасен. Чувахе се дрънчене на ножове и вилици и тракане на чинии.

— Франческа? Обажда се Грей Таунсенд.

— Да. Може ли да почакате за минутка? Ще трябва да се преместя в друга стая. — Последва кратко мълчание, след което тя

каза: — Сега е по-добре.

— Имам чувството, че преди малко се обадохте от някоя училищна трапезария.

— Има нещо такова. Това беше трапезарията на един манастир.

— И какво правите в манастир?

— О... това е дълга история. Господин Таунсенд, искам да ви попитам нещо и много държа да знам отговора. Моля ви.

— Да? — попита той, досещайки се какво ще последва.

— Да се е свързвал с вас Лайъм Чанинг, за да ви предаде някаква информация? За съпруга ми?

— Не мога да ви отговоря на този въпрос — каза той предпазливо.

— Всъщност по този начин ми отговорихте, не е ли така?

— Би могло да се каже.

— Да, разбирам. Мисля, че ще е по-добре да дойда, за да поговоря с вас.

— Не, госпожо Чанинг, недейте. Колкото по-малко се говори по този въпрос, толкова по-добре. Особено пък от ваша страна.

— Да... Разбирам, но...

— Дори не си и помисляйте да идвате и да разговаряте с мен. — Настъпи продължително мълчание. Много продължително. — Добре ли сте?

— Да, да, благодаря. Нищо ми няма. — Последва нова пауза. И... — каза тя накрая — благодаря ви за обаждането. Много съм ви признателна. — Гласът ѝ беше ледено спокоен. Каза го някак разсеяно, но спокойно. — Сигурна ли сте, че сте добре? — настоя той.

— Да, да. Добре съм. Честна дума. Благодаря.

— Добре. Бих искал... — нямаше намерение да я пита, но беше истински загрижен и разтревожен. — Съжалявам, че ви питам в такъв момент, но бих искал да знам как е Кирстен. Има ли ѝ нещо?

— Кирстен? — Беше озадачена, като че ли не знаеше за кого става дума?

— Да. Доколкото ми е известно, по едно време беше болна. Да не е нещо сериозно?

— Какво? А, не. — Настъпи ново мълчание, след което тя каза, явно продължавайки да не е съвсем на себе си: — Не, не е сериозно. Тя

е бременна. Това е. Вижте, трябва да прекъсна, господин Таунсенд. Съжалявам, довиждане.

Бард и Рейчъл се носеха бързо с колата към Девън. Докато Бард караше в най-крайната лента на шосе номер М-4, а после и по М-5, натиснал до дупка педала на газта на своята „Астън Мартин“, Рейчъл се утешаваше с мисълта, че все пак сега е по-добре, отколкото когато бяха пътували заедно към Девън с хеликоптера.

Внезапно той беше решил да дойде. Беше нахълтал в стаята с напрегнат израз на лицето и без каквито и да било обяснения беше казал, че ще тръгнат веднага. Рейчъл не го и попита. През по-голямата част от пътуването той говореше по телефона, а това правеше скоростта, с която се движеха — понякога надвишаваща 120 мили в час, направо ужасяваща. Тя го чу как крещи на Марша, която не беше успяла да предаде никакви формуляри на счетоводителите, на Грей Таунсенд, на когото каза да го остави най-после на мира, а след това и на Оливър, когото не можеше да приеме сега, а на другия ден. Оливър едва ли бе виновен за това. През всичкото време непрекъснато изпреварваше разни коли, и то от вътрешната страна, защото не му даваха път. Това я правеше твърде неспокойна. Тя се молеше да ги срещне някоя полицейска кола и дори да ги спре, но в този ден, изглежда, цялата британска полиция бе съсредоточила вниманието си извън Югозападна Англия.

Той беше в странно настроение — замислен, напрегнат и същевременно абсолютно съсредоточен върху пътя и върху това какво ще направи, когато пътуването свърши, но вече не беше отчаян. Един-два пъти дори й се усмихна. Тя беше озадачена от това, докато Бард не каза, когато се провираха по задръстеното от коли шосе М-4:

— Е, поне сега тя знае. Знае какво в действителност представлява той.

Беше малко след четири часа, когато стигнаха пътя, който водеше към манастира.

— За бога, Бард, внимавай. Пътят е много тесен и стръмен, а минават и трактори.

Той скръцна със зъби и натисна рязко спирачките. По средата на първия хълм от една нива излезе грамадна платформа, натоварена със слама, и започна да се спуска към тях. Бард натисна рязко клаксона.

— Бард, недей, моля те — каза Рейчъл. — Той ще ни смачка.

— Може да се върне обратно в нивата. Аз трябва да се връщам половин миля назад.

— Да, трябва. Предполагам, че тази кола може да върви на заден ход.

— Да, разбира се, може, но не виждам защо трябва...

— Защото трябва — настоя Рейчъл. — Защото ти не си фермер и не живееш тук и защото той е по-голям от теб. Давай назад, моля те.

Тя седеше до него и наблюдаваше как Бард Чанинг отстъпва пред някой друг. Запита се колко ли често беше ставало това през последните петдесет и четири години.

Джек ги видя, когато влязоха в двора на манастира. Държеше в ръце няколко яйца.

— Татко! Татко! — Той се затича към колата с протегнати напред ръце, а яйцата изпопадаха като някакви големи, месести насекоми. — Какво правиш тук? Татко, мога да карам сърф.

— Сърф? — учуди се Бард, излезе от колата, вдигна го и го прегърна, загледан в изпочупените яйца. — Кой те научи? Някоя от монахините ли?

— Не, на тях такива неща не са им разрешени. Барнаби ми разказа как става, а един много добър стар човек, викат му Кърдъл, ми показа днес на плажа. Мама казва...

— Къде е майка ти?

— В стаята си. Уморена е.

— Ще ми покажеш ли коя е нейната стая?

— Бард — намеси се Рейчъл, — нека аз да отида първо. Моля те. Мисля, че така ще е по-добре.

— Както кажеш.

— Татко, ела да ми помогнеш с тези яйца. Направих си прашка. Можеш да постреляш с нея, ако искаш. Опитвах се да уцеля онова нещо там — той посочи към кръста на стената над високата порта. — Но още не съм успял.

Бард Чанинг не беше човек, който лесно се изнервя, но сега беше на път да го стори.

— Можеш да говориш каквото си искаш — каза Франческа, — но не мога да ти простя. — Тя изглеждаше ужасно. Очите ѝ бяха подути, някак се беше смалила от мъка.

— Защо да не можеш?

— Не бъди толкова идиотски недосетлива — изкрещя Франческа, която никога не ругаеше. — Как мислиш, че се почувствах, когато разбрах, че си била в Лондон с Бард, че си се измъкнала от тук, за да бъдеш при него, и си ме излъгала, как мислиш, че се почувствах, когато разбрах, че ти си му по-близка, отколкото аз, че той разговаря с теб и ти се доверява, както никога не е правил с мен. А и ти му се доверяваш.

— От това ли си засегната? — попита бавно Рейчъл.

— Да, разбира се, това е ужасно. Ти разказа на него за Мери, преди да кажеш на мен. Беше в кабинета му в деня на банкрута...

— Чисто съвпадение, нали ти казах?

— Това ти го казваш.

— Франческа, Бард се е засегнал най-много от това, което е станало между теб и Лайъм. Не е заради сексуалната ви връзка, а за това, че сте станали толкова близки — каза Рейчъл.

— А, значи сте обсъждали и този въпрос? Е, радвам се, че сте водили толкова приятни разговори. Без съмнение и двамата сте ми се присмивали. Решили сте, че съм се държала детински и прекалено емоционално. Но искам да ти кажа, че ти също имаш вина за това, което се случи. Да, така е.

— Франческа, мисля, че много грешиш.

— Всичко стана, защото Бард не ми се доверяваше — каза Франческа. — Не разговаряше с мен, не споделяше проблемите си. Не можеш ли да разбереш, че всеки път, когато той става по-близък с теб, това е още един клин между него и мен? Ефектът е също толкова лош, колкото ако беше имала интимна връзка с него.

— Така ли? — възмути се Рейчъл. Но в същия миг разбра, че подсъзнателно се беше страхувала Франческа да не си помисли точно

това. Благодарни на Бога, че не беше така. — Това, което говориш, е абсурдно.

— Не, не е.

— Ти просто не разбираш.

— Тогава защо ме излъга?

— Защото, ако ти бях казала, че отивам да се видя с него, щеше да се паникьосаш. Щеше да се опиташ да ме спреш или щеше да настояваш да дойдеш и ти. Трябваше да те излъжа.

— Можеше да ми го кажеш, когато отиде там.

— Скъпа, когато пристигнах там, събитията така ме връхлетяха, че не можех да го оставя. Повярвай ми. Това беше снощи. Той беше... много съсипан.

— Защо? Какво се е случило?

— Предполагам, че Бард сам ще ти разкаже. Той е тук.

— Не искам да го виждам. И защо отиде да се срещнеш с него? Все пак не разбирам.

Рейчъл я погледна, видя, че е много уязвена и съсипана, че се чувства предадена, и то от всички, които са ѝ били близки и са я обичали. Разбра, че не може да ѝ каже истинската причина — че беше отишла с предложение да излъже вместо нея, да осигури алибито на Бард. Освен това вече знаеше, че този вариант отпада. Това щеше да бъде най-яркият пример за причините, засегнали Франческа най-много. Щеше да излезе така, че тя я измества в нейния вече провален брак и демонстрира необикновена лоялност. Това може би щеше да спаси Бард, но щеше да съсипе Франческа.

— Мисля, че просто се опитах да играя ролята на посредник, скъпа. Навирах си големия нос във вашите работи. Това е моят голям недостатък и той ти е добре известен. Не трябваше да го правя и ужасно съжалявам.

— Да, не трябваше — каза Франческа. Тя погледна към майка си и на лицето ѝ се появи странна, измъчена усмивка. — Предполагам, че сега трябва да ти повярвам, че е било за мое добро.

— Бих искала да ми повярваш, така е. — Рейчъл погледна Кити, която седеше на пода между тях и ровеше в кошчето за боклук. Дишането ѝ беше малко затруднено. — Добре ли е?

— Да, добре е. Има малко хрема, нищо повече — отвърна разсеяно Франческа.

— А ти как си?

— Не знам. Мисля, че не съм добре. Дори не знам какво чувствам. Може би най-лошите неща. Чувствам се уязвена, засрамена, изплашена и унижена. И по-нещастна откогато и да било.

Рейчъл я погледна. Би дала всичко, за да може да намали поне малко болката ѝ.

— Дори баба Джес ме предупреждаваше за Лайъм — каза Франческа.

— Така ли? Че тя от къде знае?

— Предполагам, че имаше някакво предчувствие. — Тя се опита да се усмихне. — Не знам, но ме предупреди. „Внимавай с Лайъм. Той е опасен“, ми каза тя. Аз се ядосах и си помислих, че както всички останали, и тя има погрешно мнение за него. А точно аз сгреших, допуснах непростима грешка.

— Е, не е много трудно да сбърка човек, когато е увлечен по някого — каза Рейчъл.

— Не — отвърна Франческа. — Аз просто проявих прекалена доверчивост. Разчувствах се като някоя полуумна девица от неговите тъпи откровения колко е нещастен. Господи, как съм могла да бъда толкова глупава.

— Да си глупав, не е престъпление — каза Рейчъл, — въпреки че може да е опасно. Ще разговаряш ли с Бард? Той иска да говори с теб.

Франческа въздъхна.

— Няма смисъл. Нямаме какво да си кажем. С нашия брак, с нашите отношения е свършено. Това не променя нищо. Аз му изневерих с човека, когото той мрази повече от всеки друг на света, а и той напълно ме отхвърли.

— Франческа, не можеш да бъдеш толкова сигурна в това. Още не.

— Мисля, че мога — отвърна тя. — Той просто ще иска да ми повтори всичките неща, които вече ми каза. Повечето от тях си ги заслужих — добави тя, — но няма никакъв смисъл.

— Мисля, че има да ти каже нещо по-различно — увери я Рейчъл. — И преди да ме гледаш така, уверявам те, че не сме ги обсъждали. Франческа, той все още те обича. Искане да...

— Но аз не го обичам — отвърна Франческа.

— От къде можеш да бъдеш толкова сигурна?

— Мамо, престани с тъпите си съвети за брака, моля те. Сигурна съм. Е, добре. Ще говоря с него. Всъщност имам нещо да му казвам — добави тя и лицето ѝ доби странен израз.

Рейчъл се замисли какво ли ще стане, ако Франческа беше взела решението си.

— Добре. Ще изляза с децата на разходка. Кити може ли да излиза?

— Да, разбира се, тя е добре. Но Мери има лоша настинка. Днес трябваше да остане в леглото. Сигурна съм, че много ще иска да те види. Не води Кити при нея.

— Няма — отвърна Рейчъл.

Когато Франческа не беше виждала Бард дори само за няколко дни, винаги я поразяваше неговото чисто физическо въздействие. Той застана пред нея в средата на стаята, изглежда я с черните си, нищо не изразяващи очи и тя усети силното му присъствие, сякаш я държеше в ръцете си, сякаш я докосваше.

— Здравей, Бард. Учудвам се, че си дошъл.

— Аз също съм изненадан — каза той. — Дори още не мога да си обясня защо дойдох. Мисля, че просто исках да те видя — добави той и пак я изглежда по същия начин.

— Не мога да си представя защо.

— Аз също не мога.

— Сигурно ме мразиш — каза тя. — Не може да не ме мразиш. Трябва да ти е противно да ме виждаш.

— Колкото и да е странно, не те мразя. По-скоро ми е непоносима мисълта за това, което си направила. Но не е едно и също, въпреки че нещата са свързани. — Той почти се усмихна и се отпусна тежко на леглото.

— Да, предполагам, че е така — отвърна тя тихо.

— А ти какво чувстваш към мен?

— Не знам, Бард, наистина не знам.

— Съжалявам — каза изведнъж той. Думата изскочи почти насила от устата му.

Тя го изглежда. От всички неща, които би могъл да каже, това беше най-неочакваното и немислимото.

— За какво? — попита най-сетне тя. — За какво съжаляваш?

— За това, което ти казах. За това, което те помолих да направиш. И за начина, по който ти реагира.

— Това е разбираемо. Трябваше да помисля.

— И помисли ли?

— Да. Ти не беше прав, никак не беше прав, но се страхувах, да не би да си прав.

— Да, разбирам — каза той.

— Държах се много лошо — продължи тя след малко. — Знам. Беше ужасяващо, както ти се изрази.

— Беше най-вече много болезнено — каза той, — но Лайъм има голяма вина за всичко.

Споменаването на името му беше като бъркане в раната ѝ. Усети почти физическа болка. Известно време не можа да каже нищо. След това го попита:

— Вече разговаря ли с него? — Трябваше да знае. Това беше важно.

— Да, съвсем за малко.

— И той отрече ли?

— Не, разбира се, че не отрече. Напротив.

— Какво? Какво искаш да кажеш? Какво ти каза той?

— Ами... очевидно беше, че държи да съм съвсем наясно какво е станало — каза Бард малко с нетърпение. — Колко доволен бил, че ти... Господи, Франческа, трябва ли да говоря за тези неща? Според теб защо изобщо го е започнал? За да ме уязви колкото може повече. Той нямаше да си замълчи. Искаше да извлече максимално удоволствие от ситуацията.

— Да, разбирам. — Тя си мислеше, че нищо не може да я уязви повече, но се оказа, че не е така.

— Имаш ли още някаква връзка с него? — попита той и очите му потъмняха още повече.

— Не, нямам. Вече не. — Беше толкова нещастна, че не ѝ беше останала капчица гордост. — Изглежда, че всичко свърши. Каквото и да е имало.

— Разбирам.

— Бард...

— Да?

— Защо го мразиш толкова? Защо винаги си го мразил толкова много?

— О! — възкликна той с досада. — Причините са много. Но предполагам, че най-вече заради това, че е мой син, че е част от мен, от моята плът и кръв и че въпреки това е толкова гаден. Това ми е непоносимо. Точно по тази причина ми беше най-трудно да понеса станалото — мисълта, че ти и той... О, Господи!

Той погледна ръцете си. Стана ѝ мъчно за него, изпита такова угризение, че усети как ѝ прилява. Пристъпи към него, но после се отдръпна, усещайки, че отвращението, което изпитва към Лайъм, би трябвало да се отнася и за нея.

— Ела тук — подкани я той и протегна ръка, като продължаваше да не я гледа. — Ела тук, моля те.

Тя пристъпи много бавно напред, като че ли правеше извънредно трудна и опасна стъпка. Пое ръката му. Останалата част от тялото му не помръдваше, продължи да не я гледа, просто седеше с наведена глава и държеше ръката ѝ.

— Мисля, че все още те обичам — каза Бард. — Бих искал да не беше така. И затова всичко е толкова трудно.

Тя мълчеше, изумена, че той чувства нещо толкова невероятно и невъзможно. Остана така да го гледа, докато Бард продължаваше да седи с наведена глава и да я държи за ръката.

— Бард — каза тя накрая, чувствайки, че трябва да каже, да направи нещо, за да прекъсне това ужасно мълчание, — съжалявам, ужасно съжалявам. Не само за това, което се случи, но и за това, че му казах. За това, което ти... което ти ме помоли да направя. Беше глупаво от моя страна, невероятно глупаво. Не бях на себе си, бях изпаднала в истерия и бях отчаяна, а той... каквото и да говоря, не мога да бъда извинена. Това, което направих, беше отвратително.

— А — каза той с абсолютно безразличие в гласа, — няма значение.

— Бард — тя го погледна изумена, — как да няма? Той е казал на Грей Таунсенд.

— Знам, но това няма значение, Франческа. Толкова съм загазил, в такова положение съм изпаднал, че вероятно това няма да промени кой знае колко нещата.

Той я погледна и каза много бавно и тихо:

— Може би... може би ще е по-добре да седнеш до мен. Ще ти разкажа всичко.

Тя седна до него, като продължаваше да го държи за ръка, и изслуша дългия му разказ. На моменти едва успяваше да разбере всичко. Говореше й за нечисти сделки, за незаконна покупка и продажба на акции, осъществявана чрез сложна плетеница от дъщерни фирми и фондове, за пари, които са преминавали от една валута в друга и са сменяли един континент с друг, били са влагани в банкови сметки, в които не би трябвало да бъдат, разказа й за отчаяните опити в последния момент да се удържи положението, да се спаси компанията, за спестени пари от покупката на несъществуващи имоти.

— Само това ме интересуваше — каза Бард. — Компанията и ти. И децата, разбира се. Трудно е да го обясня. Компанията, това бях аз. Тя беше част от мен. Създадох я от нищото. Взех нещо ей така от въздуха — една идея, един план, една решителност и ги превърнах в тухли и хоросан, в сгради и улици, в къщи и фабрики, в магазини и училища. Всички те се появиха благодарение на мен. Станах част от живота на хората, които работеха за мен директно или индиректно. Те бяха стотици, хиляди. Имаха сигурност, имаха бъдеще. От там дойде и арогантността. Станах прекалено арогантен.

Франческа го гледаше, седнал с наведена глава, сломен, загубил арогантността си, и не знаеше какво да му каже. В този момент той я погледна и каза:

— Мислиш ли, че би могла да ме разбереш?

Тя кимна.

— Да, мисля, че бих могла. — От гърдите й се изтръгна въздишка, не по-малко тежка от неговата. — А Найджъл Кларк? И Тереза Буут...

— О, господи! От всички лоши неща, които съм сторил, това беше най-лошото. Беше наистина лошо и то ме преследва през целия ми живот. Аз... — той млъкна и тръсна глава. — Мисля, че не би искала да чуеш това, Франческа.

— Искам.

Той продължи да говори. Произнасяше думите толкова тихо, че тя едва го чуваше.

— Ами ние... Дъги и аз... подкупвахме чиновници от плановите комисии. Това беше през седемдесетте години. Нямаше как да не го

правим. Просто виждаш, че ако не го направиш, ще го стори някой друг и договорът ще бъде даден на него. Не можехме да си позволим такъв риск. Както и да е. Мислех, че Найджъл е наясно с всичко това, че разбира защо го правим. Но се оказа, че не е. Той беше невероятно праволинеен... Нали си виждала Хедър. Е, можеш да си представиш какъв е бил и той. Онази вечер дойде при мен, имам предвид нощта, в която загина. Каза ми, че е разбрал какво правим, че не го одобрява и че ще сложи край на тази работа, тоест ще каже на някого. Смяташе, че има абсолютни основания да го направи, и ми държа дълга проповед за последиците от безчестието. Е... аз му казах, че ако го стори, и той ще загази, защото никой няма да му повярва, че не е замесен. Дори го уверих, че ще се постарая това да стане точно така. Пихме. Той много се напи. Знаех, че е пиан, Франческа, давах си сметка колко е разстроен и трябваше да го спра да не кара колата, но толкова ме беше яд на него, че не ме беше грижа. Оставих го да си тръгне в онази ужасна мъглива нощ. Трябваше да го спра. Останалото го знаеш. Той загина. Аз съм виновен за това. Аз го убих, Франческа. Аз убих Найджъл Кларк. Оттогава не е минал и ден, без да съм мислил за това, без да се чувствам виновен...

Франческа го погледна. В очите му имаше сълзи. Една се стече по бузата му. Тя отдръпна ръката си и я махна с пръст.

— Бард — каза Франческа, — ти не си го убил. Разбира се, че не си. Той не е бил дете. Бил е достатъчно възрастен, за да си дава сметка дали да кара, или не. Вината не е твоя.

— Не — отвърна той и поклати глава, — моя е. Не трябваше да му казвам онези неща, да го заплашвам по такъв начин. Беше ужасна грешка от моя страна. Трябваше поне да му попреча да се качи в колата, да го накарам да си вземе такси, ти не разбираш. Бедната Хедър остана толкова млада без съпруг, децата израснаха без баща. И всичко това бе само заради проклетата ми безотговорност и безчестие...

— Предполагам, че Тереза е разбрала каква е работата — каза внезапно Франческа. — Дъги ли й е казал?

— Не, не й е казал. Тя имаше подозрения за много неща. Много е досетлива. Освен това не ме харесваше и чувстваше, че и моето отношение към нея е враждебно...

— Не мога да си представя защо трябва да изпитва това към теб — каза Франческа. Не можа да се сдържи и се усмихна. Бард не й

обърна внимание.

— Освен това на нея не ѝ харесваше, че Дъги имаше по-малък дял акции от мен...

— Това е разбираемо.

— Защо? — За момент той отново стана предишния Бард — прекалено самоуверен, нетърпящ възражения. — Всичко ставаше под мое ръководство, поех всички първоначални рискове, той просто ме следваше, обичаше малко нещата да му идват наготово, така беше...

— Бард, престани! — прекъсна го Франческа.

— Какво?

— За толкова изобретателен човек като теб понякога разсъждаваш ужасно глупаво. Глупаво и арогантно. Наистина ли си мислиш, че Тереза би се съгласила с подобно мнение? Може да е всякаква, но тя обичаше Дъги. А ти се отнасяше с него малко покровителствено.

— Така ли? — Той се смути, беше изненадан от това, което му каза. Точно като Джек. Тя отново се усмихна.

— Да. Така беше.

— Господи, но това е ужасно. Никога не съм си давал сметка, че е така. Бедният Дъги, колко отвратително от моя страна...

— Но мисля, че той не се засягаше много от това — утеши го Франческа. — Възхищаваше ти се, но на нея не ѝ беше все едно. Както и на мен нямаше да ми бъде.

— Разбирам. Тя ме заплаши, че ще наеме частен детектив, който да се занимае със случая, а също така беше открила какво бе направил твой приятел господин Таунсенд, както и много други работи...

— Бард, той не ми е приятел. Ако изобщо може да се каже, че е приятел на някого, това е Кирстен.

— А, да. — Лицето му отново почервения от гняв. — Има много работи, които станаха благодарение на нея.

— Бард, има нещо, което трябва да ти кажа за Кирстен. Тя...

— Ти говори ли днес с Таунсенд? — прекъсна я той.

— Да. Обадих му се по телефона, когато... когато разбрах какво е станало.

— Може би не си постъпила много разумно.

— Съжалявам.

Той сви рамене.

— И какво възнамерява да направи той?

— Не знам — каза тихо тя.

— Ще трябва да изчакаме, за да видим как ще постъпи — каза Бард и се изправи. — Сутринта ще дойде да говори с мен. Адвокатът ми ме съветва да не го приемам, но искам да знам какво ще ми каже. Срещата ни е след като се явя в Отдела за сериозни финансови измами. Господи, каква каша.

Той я погледна.

— Какво искаше да ми кажеш за Кирстен?

— Тя е бременна.

— Господи, пак ли? Боже, помогни ми. От кого?

— Мисля, че точно Кирстен се нуждае от Божията помощ. Никой не знае от кого е.

— По-добре да поговоря с нея. Какво мисли да прави?

— И това не знае. Много е зле. Бард, моля те, бъди внимателен с нея.

— Но защо? Защо трябва да бъда внимателен?

— Е, вече започваш да идваш на себе си — отвърна тя и леко се усмихна. — Защото тя беше при мен, затова. Защото постъпи много смело и дойде сама да си признае какво е направила, че ти е разказала за мен и... И ми се извини. А също и защото се чувства ужасно нещастна, нуждае се от помощ и подкрепа. И защото, ако поне веднъж бъдеш мил с нея...

— Бил съм много пъти мил с нея.

— Не, не си бил. А тя толкова те обича. Моля те, Бард.

— Бих искал да е вярно — усъмни се той.

— Бард, тя наистина те обича.

— Мислиш ли?

— Сигурна съм.

Настъпи продължително мълчание. Накрая той въздъхна и каза:

— Франческа, какво ще правим? Как ще оцелеем?

— Не знам — отвърна тя тихо. — Бард, аз мисля...

Изведнъж на вратата се почука:

— Госпожо Чанинг!

Франческа я отвори. Беше сестра Мери Агнес.

— Съжалявам, че ви безпокоя, госпожо Чанинг, но стана малък инцидент. Джек блъсна колата на господин Чанинг в стената... Той е

добре, но...

— Франческа, по-късно пак ще говорим — каза Бард. — Сестро, къде точно се намира тази стена?

— Виж какво, Грей — каза Дейвид Гътри. — Трябва да предадеш този материал най-късно до утре сутринта. В противен случай ще остане за следващия брой. Не мога да държа повече отворени тези страници.

— Знам, Дейв, съжалявам. Но трябва да се срещна с Чанинг. Трябва да му дам възможност да отговори и той се съгласи най-после да ме приеме сутринта, тоест по обяд. След това ще дойда тук и ще го предам, става ли?

— Е, добре. Но в два часа е крайният срок. В противен случай отпадаш и някой друг може да се докопа до тази история. Ако приятелят ти е прав и онези от Отдела за сериозни финансови измами са надушили нещо, всичко е въпрос на дни.

— Да, давам си сметка за това. А сега бих искал да вървя. Трябва да свърша нещо важно.

— Добре. — Дейв вече посягаше към някакви принтирани страници. Грей излезе от кабинета му и затвори внимателно вратата след себе си.

Кирстен се прибра рано. Чувстваше се толкова ужасно този следобед, че не можа да издържи повече на работа. Каза на шефа си, че трябва да отиде на зъболекар и че на другия ден ще дойде по-рано, за да си отработи часовете. Усещаше, че вече не може да издържа, но до операцията оставаше само един ден.

Предположи, че най-късно до сряда ще може да се върне отново на работа, а дотогава един дипломатичен грип щеше да оправдае отсъствието ѝ. Опитваше се да не мисли за това, което щеше да стане в събота, но ѝ беше трудно.

Прибра се в апартамента в четири и половина. Изкъпа се, легна в леглото и започна да сменя с дистанционното различните телевизионни канали.

Поредната серия на „Синият Питър“^[1] беше към края си. Тя я изгледа и това я върна към спомените от детството ѝ. Запита се дали би могла да пролее толкова сълзи за един счупен аквариум. На времето бе проливала не по-малко заради срутени книжни замъци, станали жертва на пианските навици на майка ѝ. Това беше много отдавна.

Започна сериалът „Съсед“и. Хелън Дениълс прояви трогателна строгост към едно от момчетата, кучето отново се изгуби, а на улица „Рамзи“ се появи нов съсед... Започна да ѝ се приспива и тя затвори очи. Само ако можеше да живее в някое предградие на Мелбърн, само ако...

Телефонът внезапно иззвъня. Тя се стресна и се събуди. Пресегна се и вдигна слушалката. Забеляза, че е почти шест часът.

— Кирстен, баща ти е.

— О! — изненада се тя. Гласът ѝ прозвуча хладно и неприветливо.

— Как си?

— Добре.

— Франческа ми каза, че не си.

— Какво? Не знам за какво говориш.

— Знаеш. Имам предвид, че си бременна.

— Татко — повиши предупредително глас Кирстен, — татко, наистина не бих могла...

— Няма нищо — каза той. Гласът му беше спокоен, внимателен.
— Не те упреквам. Няма да ти задавам въпроси. Не искам да ми казваш... изобщо не желая да те притеснявам по никакъв начин. Искях просто да знаеш, че ако имаш нужда от помощ, можеш да се обърнеш към мен.

— О! — изненада се Кирстен. Питаше се дали още сънува, или гледа някоя серия от „Съсед“и. А може би беше някакъв друг сериал.

— Не, не мисля, че ще се наложи. Благодаря.

— Не ти ли трябват пари? За... нещо?

„За аборта. Да плати на лекарката. Да плати за махането на бебето, за това, че ще се избави от него, че щеше да го убие... Кирстен, недей да мислиш за тези неща сега, съсредоточи се върху разговора.“

— Кирстен, добре ли си?

— Да — отвърна тя с огромно усилие. — Да, добре съм. Е... ако имам нужда, ще ти се обадя, става ли?

— Става.

— Благодаря.

— Няма нищо. Кирстен...

— Да?

— Съжалявам за онази вечер. Аз... май че прекалих. Наговорих ти повече неща, отколкото би трябвало. И много съжалявам, че те ударих. Беше... беше много грозно от моя страна.

„Господи, това беше невероятно. Какво се беше случило? Да не би да имаше някакво видение?“

— Да — каза тя накрая. — И аз постъпих зле. Прекалих с приказките. Също съжалявам.

— Добре. Да кажем, че сега сме квит.

— От къде се обаждаш? — попита тя внезапно.

— От Девън. От един манастир. Знаеш ли за него?

— Не. — Баща ѝ в манастир? Може би тя наистина имаше някакво видение. — Какво правиш в манастир?

— Дълга история — отвърна той. — Франческа може да ти разкаже. Утре ще бъда в Лондон, и то ако колата ми може да върви. Джек преди малко се опита да се прави на шофьор.

— Джек ли?

— Да — каза Бард. — Сега вече приличаше повече на себе си. — Проклетото дете решило, че след като се е научило да кара косачката, може да шофира и колата. Отстрани е напълно разбита.

— Той как е?

— Какво? А, нищо му няма. Довиждане, Кирстен. Обади ми се, ако имаш нужда от нещо.

— Да, да, добре. Довиждане, татко. Благодаря.

Тя се отпусна върху възглавниците. Беше направо потресена. Нямаше представа какво се беше случило с него, но явно имаше нещо. Може би беше свързано с банкрута. Може би му се беше отразил добре.

Звънецът на външната врата иззвъня. Тя въздъхна, отиде до вратата и вдигна слушалката на домофона.

— Кирстен? — Беше Грей Таунсенд. — Мога ли да вляза?

---

[1] Така в Англия наричат малкото синьо знаме, което се издига при отплаването на кораб. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 29

— Прекрасна е — каза Рейчъл, — къщата е направо великолепна. Полковник Филбийч, много ви благодаря, че ни позволихте да я разгледаме.

Чувстваше се твърде объркана. Като че ли всичко вървеше наопаки. Съществувахе реална опасност Бард да бъде арестуван, Франческа явно беше решила да се развежда, Джек за малко не загина и можеше да бъде тежко ранен, а кола за сто хиляди лири беше смачкана като мекица. Същевременно ги развеждаха да разглеждат къща и ги питаха дали им харесват корнизите, камините ѝ и изумителната гледка към океана, която се откриваше от прозореца на гостната.

— Да — каза полковник Филбийч, — наистина ще трябва да я продам, колкото и да ми е тъжно. Но бих искал да я купи някое младо семейство като вашето, госпожо Чанинг.

— Да, сигурна съм, че тя напълно ще ни устройва — каза Франческа. — Благодаря ви. Естествено, ще трябва доста да си помислим. Колко ѝ искахте, когато беше обявена за продан?

— Ами... — полковник Филбийч се поколеба — двеста и петдесет хиляди лири. Или, да речем, някъде около тази сума — побърза да добави той. — Поне така каза агентът. — Беше му ясно, че цената бе извънредно висока. Рейчъл си помисли какво може да се купи с четвърт милион в скъпите лондонски квартали като Фулъм или Бетърсий вероятно някоя великолепна къща с три спални. Направо ѝ прилоша.

— Да, разбирам — отвърна Франческа. Тя се усмихна на майка си. — Какво ще кажеш?

— Аз ли? Да, да, добре. Мисля, че трябва да се връщаме.

— Няма ли да пийнете по едно шери?

— Не, благодаря. Момченцето ми...

— О, да, инцидентът. Разбрах, че е могло да се случи нещо ужасно... Той добре ли е?

— Да, добре е. Малко си е поожулил крака, когато е хлътнала вратата, но това е всичко. Джек има много ангели хранители. — Тя се усмихна на полковник Филбийч. — Колата обаче нямаше такъв късмет.

— Е, в крайна сметка това е само една кола.

— Да, наистина. Хайде, мамо. Трябва да тръгваме.

Рейчъл ѝ се усмихна така, като че ли идеята да дойдат тук беше нейна, а не на Франческа, и я последва по стръмните стълби към улицата.

— Нали е прекрасна? — попита Франческа, като се обърна да погледне високата къща от сив камък, която се открояваше на фона на вечерното небе. — Не ти ли харесва?

— Харесва ми, но мисля, че предложението не е твърде изгодно за теб. Освен това ти си свикнала с Лондон...

— На мен пък ми харесва — отвърна Франческа. — Това е точно каквото искам и от каквото имам нужда. Направо съм във възторг от нея. Джек също.

— Да, полковникът е много очарователен — каза ни в клин, ни в ръкав Рейчъл. — Хареса ми.

Франческа я погледна и за първи път през този ден ѝ се усмихна.

— Мамо, разбира се, че ще ти хареса. Нали е мъж.

Кирстен поднесе на Грей чаша чай.

— Съжалявам, но нямам бисквити. Мога да ти предложа малко препечени филийки.

— Не, благодаря. Чаят изглежда великолепен, Кирстен. Много съм впечатлен. Има... тоест имаше... само една личност, която ми правеше чая така, както го харесвам.

— Приятелката ти Бриони ли?

— Да.

Той се трогна и дори се развълнува, че тя помнеше името ѝ. Наблюдаваше я, докато тя си слагаше захар и се настаняваше на стола. Изглеждаше много бледа и отслабнала, някак несигурна и изнервена — съвсем различна от онова, което беше преди два месеца. Това време беше толкова безобидно кратко. Един твърде малък отрязък от време.

Усмихна му се малко смутена, когато видя, че я наблюдава.

— Как я караш? — попита Кирстен.

— Добре, но ти ме безпокоиш.

— Безпокоя ли те? Не е нужно да се тревожиш за мен. Добре съм.

— Кирстен, знам, че не е така.

— Какво? — Тя се почувства неловко и почти се ядоса. — Какви ги говориш?

— Кирстен — повтори той. Не очакваше, че ще го каже толкова бързо и така лесно. Мислеше да го направи със заобикалки, да се опита да разбере точно какво бе станало, как се чувства тя, в какво положение се намира. — От мен ли е? Бебето мое ли е?

— Да — отвърна тя почти без колебание. — Да, твоето е. — Това беше един изключителен момент — интимен, вълнуващ. Грей си каза, че ще го помни до края на живота си. Той щеше да се запази във времето, несравним и изумителен.

Погледна я как седи с наведена глава, загледана в ръцете си, и се опита да си отговори какво чувства той и какво тя. След това протегна ръка, отмести назад стола си и я погали по бузата.

— Защо? Защо не ми каза?

— Не можех — отвърна тя и го погледна замислена, почти заинтригувана със синьо-зелените си очи. — Какъв смисъл би имало?

— Ами... най-малко можеше да ти поолекне.

— По какъв начин? С какво би ми помогнало това?

— Не знам — отвърна колебливо той и с изненада си даде сметка, че неговата роля в цялата работа е като на страничен наблюдател. — Можех да се погрижа за теб. Ти сигурно си се чувствала ужасно. Можеше да поговориш с мен за това, можехме да...

— Какво можехме?

— Можехме заедно да решим какво да правиш.

— Грей, това не е нещо, което бихме могли да решим заедно.

— Защо? Не те разбирам.

— Защото... защото теб най-малко би те интересувало, а аз нямах право да те карам да се интересуваеш.

— Но, Кирстен, бебето е мое.

Той се чу да произнася тези странни, немислими думи, които никога не беше предполагал, че ще изрече. Погледна я и се замисли за това, което беше станало между тях. Беше толкова интимно, изключително и същевременно съвсем обикновено нещо, което той

дори не бе предполагал, че може да му се случи. Беше се любил с нея и в резултат на това в утробата ѝ сега имаше едно ново същество, един потенциален човек — част от нея и част от него. Той го беше създал, беше създал живот.

— Бебето е мое — повтори Грей, нарушавайки мълчанието, докато се опитваше да разбере какви точно чувства бяха започнали да го завладяват. — Разбира се, че се интересувам.

— Но, Грей, ти нали не обичаш бебетата. Казвал си ми го. Нали тъкмо заради това си скъсал с Бриони. Как бих могла да очаквам, че ти...

— Какво аз? Да очакваш какво?

— Че ще те интересува — отвърна тихо тя.

— Кирстен, явно имаш твърде лошо мнение за мен. Разбира се, че ме интересува, и то много. Още повече, че то се е случило на теб.

— О! — възкликна изненадана тя.

— И какво възнамеряваш да правиш сега?

— Ще абортирам — отвърна тя и се разплака.

Грей се изправи и протегна ръце към нея. Тя го погледна, почти с нежелание отиде при него и продължи да плаче в прегръдките му, докато той галеше косата ѝ, без да пророни и дума.

— Виждаш ли — каза Кирстен, когато свърши и започна да бърше очите си с първото нещо, което ѝ попадна под ръка, една от чаените кърпи — колко зле постъпих, когато спях с теб.

— Защо? — попита той, като продължи да гали косата ѝ и нежно я целуна. — Защо грешката да е твоя, а не моя?

— Ти беше толкова разстроен и объркан, а аз се чувствах само засегната. Но аз също го исках — продължи тя и се усмихна с типичната си, малко смешна усмивка. — Не искам да си мислиш, че не съм го искала. Мисля, че ти беше прекрасен, направо беше много добър и все още мисля така.

— Благодаря ти за любезните думи. А на твоята измъчена и объркана главица не ѝ ли дойде наум, че аз също имам вина? Че съм много по-възрастен от теб и че би трябвало да разсъждавам малко по-трезво, да видя, че се чувстваш уязвена, че и аз го исках не по-малко от теб.

— Ами... не. Не ми е минавала подобна мисъл.

— А би трябвало. Ето, вземи тази носна кърпа. Седни. Ще ти направя чай. Или може би искаш нещо по-силно — бренди или нещо друго.

— О, не — каза тя и направи гримаса. — Ще ми прилошее.

— Добре тогава, ще се ограничим само с чай.

— Помислих, че не би трябвало да ти казвам за бебето, защото това би влошило още повече нещата. Не исках да стоварвам отговорността върху теб.

— Разбира се, че и аз нося отговорност. Знаеш ли, че си доста побъркана. Направо си побъркана.

— Знам. Сигурна съм, че ще свърша в лудницата.

— Това няма да стане, а ако все пак се стигне дотам, ще ти идвам на посещения. Всъщност най-вероятно и аз да дойда да ти правя компания. Чуй ме, Кирстен...

— Грей, взела съм решение. Не мога да задържа бебето. Няма да бъде справедливо.

— Спрямо теб ли?

— Спрямо мен, но най-вече спрямо детето. Затова реших да абортирам.

— Разбирам, но ако ние...

— Грей — каза тя стресната, — нали нямаш намерение да ми предлагаш да се омъжа за теб? Защото няма да го направя. Не бих могла.

Той се засегна, въпреки че не искаше да го показва.

— Толкова ли съм ти противен? Толкова лоша партия ли съм?

— Не, разбира се. Казах ти, че си много добър любовник и освен това си много мил, но ти си... ти си...

— Стар? — помогна ѝ той.

— Ами... да. Малко.

— Разбирам.

— Господи, ето че те обидих. Но ти наистина си стар.

— Няма нищо, така си е. Предполагам, че има и други пречки.

„Като факта — помисли си той, — че съм в състояние да изпратя баща ти в затвора, да направя унижението му публично достояние, да съсипя живота на всички от семейството ти.“

— Да. От това нищо няма да излезе, Грей. Сигурна съм, че и ти не го искаш.

— Да, вероятно нищо няма да излезе, въпреки че те обичам. Но, ако желаш... да задържиш бебето, бих могъл да ти помагам финансово, за да го отгледаш, да помагам на теб и на него.

Тя се облегна назад и го погледна.

— Господи, Грей, ти си много мил.

— Не съвсем — отвърна той с въздишка.

Последва продължително мълчание. След това тя попита:

— Кой ти каза?

— Франческа. Направи го, без да иска, не е нужно да я обвиняваш.

— Не, няма. Бедната Франческа. Сигурно ѝ е ужасно тежко в момента, а и аз ѝ утежих още повече положението.

— Да, бедната Франческа. Ето ти чая.

— Благодаря.

— Баща ти знае ли? — попита той. Помисли си, че ако Бард Чанинг знаеше за бебето на Кирстен и най-вече от кого е, за него нямаше да има спасение, където и да отиде.

— Да, знае. Знае, че съм бременна, но не знае от кого. Преди малко ми се обади по телефона. Мислех, че ще ме ругае, но се държа много мило. — Тя продължи да пие чая си и дълго време мълча. После изведнъж каза: — Грей, както вече ти казах, ти наистина си много мил и съм ти благодарна, че дойде, но това няма да промени решението ми. Знам какво трябва да направя.

— Да, ти сама ще решиш.

Той не беше на това мнение, дори никак не беше съгласен, че е така, но го каза, за да я улесни. Дължеше ѝ поне това.

Взе такси за дома, но разбра, че не иска да остане сам с мислите си. Изкара мотоциклета и се отправи на дълга разходка. Отмина прашните лондонски предградия, навлезе в по-приветливия провинциален пейзаж на Съри, продължи да се изкачва и спуска по възвишенията на Съсекс, докато стигна морето. Поседя на чакълестия плаж на Литълхемптън, на който беше идвал често като малко безгрижно момче, тогава все още нямашо никаква представа за сложността на живота, който му предстоеше. Загледа се в морето, което започваше да тъмнее. Замисли се за Кирстен Чанинг, за нейната

упоритост, дързост и красота и за чувствата си към нея. Замисли се за бебето, което ѝ беше направил, за това какво ще стане с него, за изумлението и шока, които изпитваше.

— Вземи моята кола — каза Франческа. — Друго нищо не може да се направи. Трябва да се върнеш в Лондон, а аз лесно ще наема някоя сутринта. Ако е нещо спешно, игуменката има кола.

Бяха в библиотеката на манастира. Драматичните събития, изживяваният шок и емоционалната атмосфера бяха направили общуването между тях някак по-лесно.

Всички бяха на вечеря. Кити и Джек вече спяха.

— Добре. Благодаря. На Джек, изглежда, му няма нищо.

— Джек е добре. Не се безпокой за него.

Той я погледна.

— Надявах се, че преди да тръгна, ще имаме още време да поговорим.

— Бард, мисля, че няма за какво да говорим повече.

Той я изглежда.

— Има. Трябва да знам какво си решила. Ще свидетелстваш ли заради мен, в случай че не всичко е загубено? Знам, че не трябваше да те карам, но...

— А, за това ли?

— Да, за това. Ти какво...

— Реших, Бард. Да, реших. Ти си прав, че не биваше да искаш това от мен, но го направи и проблемът е тъкмо в това.

— Не разбирам какво искаш да кажеш — каза той.

— Бард, ти ме изправи пред ужасна дилема. Но сега аз ще я направя твоя, защото всъщност тя си е такава.

— Не мога да те разбера. Абсолютно не мога да те разбера — озадачи се той и продължи да я гледа.

— Ще ти помогна — отвърна рязко тя. — Дойде ми наум тази сутрин, когато разбрах, че майка ми е с теб, а би трябвало да съм аз, и тогава си дадох сметка колко отчуждени сме един от друг. Дилемата си е твоя. Ти трябва да ми кажеш какво да направя. Ако наистина го поискаш от мен, ще го направя. Ще се явя в съда и ще излъжа, доколкото мога. Но трябва да те предупредя, че не ме бива много в

тези работи. Ако наистина чувстваш, че нещата трябва да се развият по този начин, можеш да поискаш това от мен. Ще го направя, но не мога да взема решение сама, ти трябва да го вземеш вместо мен. Така става ли?

Той я изгледа, лицето му не изразяваше нищо. След това каза:

— Много хитро, наистина много хитро и много несправедливо.

— Аз не мисля така. Струва ми се, че е съвсем справедливо.

— Не мога да ти казвам какво да правиш. Знаеш, че не мога.

— Напротив, можеш. Цял живот си нареждал на хората какво да правят, манипулирал си ги, местил си ги тук и там върху шахматната си дъска. Продължавай както досега. Аз ще чакам да ми кажеш.

— Ти сериозно ли го мислиш?

— Съвсем сериозно.

Последва дълга пауза. След това той каза:

— Предполагам, че трябва да ти благодаря. Ще помисля по въпроса.

— Да, и аз съм на това мнение.

Той я погледна. Тя видя нещо в очите му, което не беше забелязвала преди. Те изразяваха уважение и показваха, че се чувства несигурен.

Тогава той се изправи, отиде до прозореца и дълго гледа към двора, преди да се обърне към нея.

— И какво мислиш да правиш с нас двамата? — попита той. Гледаше я втренчено, сякаш искаше да й внуши това, което би искал да чуе.

Тя беше изненадана и шокирана. Не знаеше какво да отговори. Накрая много тихо каза:

— Бард, мисля, че между нас не може да има нищо повече. Всичко свърши.

— Какво? Какво искаш да кажеш?

— Точно това, което казах. Бракът ни не може да продължи. Вина имаме и аз, и ти, но всичко свърши.

— Разбирам — отвърна бавно той. — Да, да, разбира се. Колко глупаво от моя страна. Много хитро го измисли, много хитро.

— Кое?

— Всичките глупости, които ми разправяше: че си го направила заради — как беше? — а, да, защото аз не съм споделял с теб и вината

била моя. След това правя каквото искаш, разказвам ти всичко и изведнъж за тебе няма никаква разлика. Това, което всъщност се опитваш да ми кажеш, е, че искаш да те оставя да отидеш при Лайъм, но ти е по-лесно като обвиняваш мен и казваш, че вината е моя, че не те разбирам. По дяволите!

— Бард, не е така. Ти пак започваш. Не слушаш какво ти казвам и не ме разбираш...

— Много добре те разбирам. Струва ми се, че е много просто. Случаят е съвсем ясен, както се изразяват адвокатите.

— На теб всичко ти изглежда много просто — отвърна тя. — Там е целият проблем. Намираш си свои лесни обяснения и се стараяш всичко да се вмести в тях. Точно това направи сега.

Известно време той не каза нищо, само я гледаше и се опитваше да проумее това, което тя му говореше. Явно му беше трудно да я разбере. Изведнъж всичко между тях се промени, атмосферата се нажежи и стана дори опасна.

— Ела тук — каза той внезапно.

— Какво?

— Казах ела тук.

Тя не помръдна, остана да стои до масата и да го гледа. Чудеше се какво да направи, как да постъпи, чувстваше се странно, необикновено.

— За бога — каза той, сам се приближи към нея и я дръпна към себе си. Хвана я за китките на ръцете, лицето му беше съвсем близо до нейното. — Дявол да го вземе, Франческа, избави се от него, престани, остави го да си върви.

— Бард, отново ти повтарям, че няма...

— Да ви вземат дяволите! Вървете по дяволите и двамата!

Франческа издърпа ръката си и го удари силно през лицето. Той премигна, но не се помръдна и изражението му не се промени.

— Не ми говори така! — извика тя. — Недей!

— Защо? Защо да не ти говоря така?

— Защото нямаш право.

— Имам право — отвърна той, бутна я да седне на стола и не й позволи да стане. — Имам право! Не ми говори за права, Франческа. Моля те! В стила ти е да ги нарушаваш. — Той вдигна ръка, хвана я за

брадичката и извърна лицето ѝ настрани. Вгледа се в нея, очите му я пронизваха, сякаш се опитваше да прочете мислите ѝ.

— Бард, престани!

— Не мога да престана. Изобщо не мога да престана. Гледам те и единствената ми мисъл е, че искам да те любя. Господи, помогни ми! Искам да се любя с теб повече от всичко на света, да го изгоня от главата ти, от тялото ти, направо искам да те изнасиля, но не мога да го направя. Бих искал да те изнасиля, без да се колебая, тук, в твоето убежище, долу на този под. Никой няма да те чуе, ако викаш. Дори и да крещиш, никой няма да дойде. Но аз няма да го направя. И знаеш ли защо?

— Не — отвърна тя, разтреперана отчасти от страх, но и от какво? Желание? Не, не можеше да бъде желание.

Той се наведе и я целуна страстно и грубо по устните. Езикът му се опита да проникне в устата ѝ, загатвайки за това, което би могъл да направи — което и тя би искала. Изведнъж Франческа с изумление разбра какво отчаяно ѝ се иска да направи той с тялото ѝ.

— Няма да те изнасилвам — каза Бард и се отдръпна, — защото те обичам. Въпреки всичко, което направи и което аз сторих, все още те обичам. Искам отново да съм с теб, искам да ти простя и ти да ми простиш. Може би това ще те убеди, Франческа. Помисли си. Сега си тръгвам. Един ден ще разбереш колко много си загубила и каква глупачка си била.

Бард се отправи към вратата, но после рязко се обърна и я погледна.

— Това е много тъжно, много тъжно наистина — каза той.

След това си тръгна и затвори тихо вратата след себе си. Тя остана безмълвна, чу го как мина през двора, отвори портата, чу мотора на мерцедеса, колата изтрополя по големите камъни, мина през портата, а гумите ѝ изсвириха, когато кракът му натисна газта докрай. Тогава Франческа излезе, прекоси двора и затвори вратите след него. Помисли си, че през останалата част от живота си винаги ще чува грозното свистене на гумите, сигнала, сложил край на брака ѝ.

Грей почти не спа. Върна се в Чепхем след полунощ и дълго седя в зимната градина, като пиеше чаша след чаша уиски. Накрая заспа в

леглото, както си беше облечен. Не си спомняше да беше сънувал, но когато се събуди в 6 часа, видя, че плаче. Възглавницата беше мокра от сълзи. Всичко непоносимо го болеше. Размърда се леко и усети, че ужасно му се повдига. Изтича в банята и повърна. Докато седеше коленичил на теракотените плочки и се държеше за главата, изведнъж много ясно разбра какво трябва да направи.

Франческа се събуди от кашлицата на Кити. Беше слаба, но все пак кашляше. „Сигурно е прихванала настинката от Мери“, помисли си тя и погледна часовника си. Беше седем часът. Колко странно. Мислеше, че изобщо не е спала, а всъщност беше спала дълбоко, и то, без да сънува. Може би това означаваше, че е била права, че раздялата с Бард е не край, а едно начало. След това обаче реалността я завладя, чувството за провал, за загуба я връхлетя, чу гласа му как ѝ казва, че все още я обича, отново изпита абсурдното физическо желание, а заедно с него и силна, почти непоносима мъка. Тогава разбра, че вече е твърде късно.

В този миг Кити кихна и отново леко се закашля, Франческа стана от тясното легло и погледна уплашено към креватчето. Но Кити ѝ се усмихна радостно, обърна се по корем, изправи се на четири крачета, след това седна и протегна ръчички към майка си. Издаде звук, който означаваше „извади ме от тук“.

— Е, добре, хайде — каза Франческа и се наведе да я вземе. Беше много мокра, но краката ѝ бяха топли.

Няма нищо сериозно, това е само настинка. Дори не е и кашлица. Нямаше за какво толкова да се безпокои. Не и както последния път. Господин Лаудър сам ѝ беше казал, че не трябва да се плаши от настинките. А това си беше само настинка. Точно така беше казал. Кити отново кихна.

— Наздраве! — каза Франческа и след като се увери, че Джек продължава да спи дълбоко, взе Кити и я заведе в банята, за да я преоблече.

„Време е да си вървим вкъщи — помисли си тя. — Днес трябва да си тръгнем.“ И тогава си даде сметка, че вече не знае кой е домът и, и се разплака.

Адвокатът на Бард, Филип Дрю, пристигна в къщата на Хамилтън теръс в 10 часа сутринта, за да го придружи до Отдела за сериозни финансови измами.

— Изглеждаш ужасно — каза той. — Добре ли си?

— Да, добре съм — отвърна сдържано Бард.

— Мислех първо да си повторим някои неща. Успях да убедя Джордж Спекмън да се съгласи да ни представлява. Казах си, че ще е по-добре да го ангажираме още отсега. Той е най-добрият и не искам другата страна да ни изпревари.

— Значи ти си съвсем сигурен, че ще имаме нужда от него?

— Е, тази сутрин ще разберем. Но сега знаем, че можем да разчитаме на него, ако ни трябва.

— Добре.

— Както ти казах, ще трябва да отговаряш на въпросите, които тези приятели ти задават. Все едно, че си положил клетва. Ако ги излъжеш и докажат, че ги лъжеш, може по-късно на процеса да бъде използвано като доказателство срещу теб.

— Ясно.

— Естествено, ще казваш колкото може по-малко. Кажи им това, което разказа на мен, и всичко ще бъде наред. Някои от тях не са чак толкова умни, но знаят как да те изкарат от релсите. Не изпадай в никакви измамни чувства за безопасност.

— Ще се постарая да не го правя — каза Бард и почти се усмихна.

— Добро утро, господин Чанинг. Аз съм Питър Стейнфорт. Моля, седнете.

Стейнфорт беше безличен във всяко отношение: кафява коса, среден на ръст, говореше без акцент, с приятно изражение на лицето. Единственото по-необикновено нещо бяха изключително бледите му, ледено сини очи.

— Благодаря — отвърна Бард. — Това е моят адвокат Филип Дрю.

— Добро утро, господин Дрю. Чай? Кафе? Линда, ще се погрижиш ли? Благодаря. Нека ви кажа направо, че това не е разпит.

Просто за нас има някои неясноти по банковите сметки и още два въпроса, които бих искал да изясним. Става дума за акции и така нататък.

— Добре — каза Бард.

— Първо, господин Чанинг, не че е чак толкова важно, но тази работа с покупката, която вашата компания е направила, на парцел земя в Шотландия. Купили сте я, за да построите комплекс за голф и отдих. Идеята е много добра. Това е едно интересно отклонение от обичайния ви бизнес.

— Да — отвърна Бард.

— Но нещата явно не са напреднали много. Знам, че за тези работи е нужно време, но нас повече ни интересуват парите. Колко плати компанията ви за тази придобивка?

— Два милиона лири. Това беше цената. Действах по съвет на директорите ми.

— Да, разбира се. Доста пари за неголям парцел и една порутена къща.

— Цената е отражение на потенциалните възможности — отвърна Бард.

— Да, разбира се. Но както изглежда, предишният собственик госпожа... да, госпожа Блеър... е получила само четвърт милион лири за имота. Може ли да ми обясните това?

— Не, докато не направя проверка — отвърна сдържано Бард. — Преговорите се водеха от една дъщерна компания.

— А, да, дъщерна. „Чанинг Отдих“. Нали така се казваше?

— Да, така.

— Защо вашата корпорация не е купила директно имота от госпожа Блеър?

— Защото компанията ми не работи така. Филиалите често действат вместо главната компания.

— И защо е така?

— Казах ви. Корпорацията „Чанинг“ е една сложна фирма и структурата ѝ е такава.

— Разбирам. И вие нямате представа защо се явява такава разлика между това, което сте платили, и това, което е получила госпожа Блеър?

— Абсолютно никаква. Действах добронамерено и оставих цялата работа по покупката на имота в ръцете на тази фирма.

— Разбирам. Но виждате ли, има и нещо друго, което ме озадачава. Парите не са в сметката на „Чанинг Отдых“. Тях ги няма никъде. Имате ли представа къде могат да са?

— Не. Корпорацията „Чанинг“ е една огромна компания и всички дребни детайли не са ми известни.

— Мисля, че 1 750 000 лири не са дребен детайл, господин Чанинг, но съм сигурен, че рано или късно ще разберем. Да оставим този въпрос засега. Има и нещо друго, което съм сигурен, че може да ни изясните. — Той погледна към един лист върху бюрото си, на който бяха изписани някакви дати. — На тридесети май тази година са били направени две големи покупки на акции на вашата компания, приблизително за един милион лири.

— Да?

— Имате ли представа кой ги е купил?

— Не, разбира се. Нямам навик да се меса в работата на моите акционери. Имам по-важни занимания.

— Да, разбира се. Макар че едва ли ще е толкова трудно, сигурно всичките са регистрирани.

— Това е разбираемо, тъй като и законът го изисква.

— Наистина. Компанията ви е имала доста голям късмет с тези покупки, тъй като те са помогнали да задържите цената на акциите си.

— Щом го казвате...

— Да, казвам го. И още нещо интересно. На двадесет и осми май сте взели заем от „Енджълс Бенк“ — осемстотин хиляди лири, почти милион.

— Да, неотдавна взех заем от „Енджълс“. Не си спомням точната дата, нито каква беше сумата.

— Е, сега ви припомних. И то е било, за да купите един обект — я да видя къде? Близо до Мюнхен.

— Да.

— И сега напредвате ли там?

— Явиха се някои проблеми.

— Значи не напредвате.

— Господин Стейнфорт, изглежда, че не сте много наясно с търговията с недвижими имоти. Това не е като пътуване до Сейнсбъри.

Всяка покупка е много сложна и всеки проект си има своите трудности.

— Мислех, че човек като вас не знае нищо за Сейнсбъри.

— Какво? За бога, та това беше само едно сравнение...

— Е, сега може би не трябва да разглеждаме този въпрос — намеси се Дрю. — Господин Стейнфорт, трябва да ви е ясно, че той възниква в момента и ни е нужно време, за да го проучим. Както вече той сам ви каза, бизнесът на клиента ми е изключително сложен.

— Да, разбира се. Наясно съм с това. Но има и още нещо, което бих искал да знам, преди да си тръгнете. Има един благотворителен фонд, регистриран в Холандските Антили. Така ли е?

— Да, така е.

— Главният получател на средства по този фонд е Световната фермерска федерация.

— Да, много се интересувам от тези въпроси.

— Аз също. От тях зависи оцеляването на планетата. Съгласен ли сте?

— Напълно — отвърна Бард.

— Та този фонд притежава или по-скоро притежаваше голям брой от акциите на корпорацията „Чанинг“. Прав ли съм?

— Да, така е.

— Но виждате ли, господин Чанинг, тези акции, както предполагам ви е известно, са били продадени. Това, което ни интересува, е датата на продажбата. Питам се дали...

— Боже господи! — възкликна Бард, когато тръгнаха по „Елм стрийт“. Обърна се назад и погледна към малко зловещо святкащата със стъкларията си фасада на Отдела за сериозни финансови измами.

— Как са успели толкова бързо да се докопат до тези неща? Как са го направили? Ти каза, че не били от най-умните.

— Явно съм сбъркал — отвърна Дрю. — Виж какво, хайде да се върнем в кабинета ми. Трябва спешно да поговорим. Те явно те подозират в повече нарушения, отколкото първоначално предполагах. Явно всичко е куп фишеци, но трябва сериозно да обмислим нещата.

— Не мога — отвърна Бард. — Не сега. В дванадесет часа при мен ще дойде онзи журналист. Боже, я виж колко е часът. Той вероятно

отдавна си е отишъл.

— Казах ти да не се срещаш с него — припомни му Дрю. — Това е лудост. Обади ми се по-късно, Бард. Не искам да те паникьосвам, но мисля, че можеш да имаш сериозни проблеми.

Той махна на едно такси. Бард се качи в колата си. На прозореца ѝ имаше квитанция за неправилно паркиране, която изглеждаше твърде зловеща. Той я махна от стъклото, извади я от пластмасовата обложка и я накъса на парчета.

Грей седеше в колата си пред къщата на Бард и четеше материала. Беше много добър, направо блестящ. Четеше се като трилър и той почти не можеше да повярва, че е негово дело. В него имаше всичко: секс, пари, престъпления, подкупи, красиви жени, неверни съпруги, екзотични места, далавери. И всичко беше поднесено така изкусно, че дори и Джон Гришам би се гордял с подобна история. Мамка му!

Това е един изключителен момент, когато всичко си е дошло на мястото, вплетено в едно цяло — всичките разследвания, всичките предчувствия, безкрайното ровене в папки и документи — всичко се превръща в няколко хиляди думи много сбита проза. Не ти се вярва, че си успял. Още по-странно се чувстваш, когато материалът е даден за печат, когато печатарските машини са го поели. Вече нищо не може да се направи, нищо не може да го спре. Чувстваш се безпомощен, нещата са извън твоя контрол, изнервен си, нащрек си, прилича малко на сценична треска. След това, когато го четеш във вестника, когато го гледаш на страницата, настъпва някакъв повратен момент, като че ли нямаш нищо общо с написаното.

Той видя в огледалото мерцедеса да се задава от дъното на улицата, видя Чанинг да слиза от него, да затръшва вратата и да тича по стълбите. Грей сложи листовите в плик, излезе и го повика. Чанинг погледна към него, намръщи се и не каза нищо.

Грей го последва по стълбите, застана до него, видя измъченото, изтощено и изплашено лице. Замисли се колко тясно, колко неимоверно тясно се преплетоха житейските им пътища. Това беше едно от нещата, свързани с професията му, които никога не престанаха да го изумяват. За няколко дни или седмици ставаш част от живота на

някого, от неговото настояще и минало, от работата, от семейството му и след това всичко свършва. Възелът се разплита и връзката се прекъсва. Може да изпиташ някакво облекчение или изведнъж да се отървеш от напрежението, а понякога, много рядко, ти става тъжно. В момента изпитваше точно това.

Без да каже каквото и да било, той подаде плика на Чанинг.

Петък беше пазарен ден за манастира и игуменката имаше нужда от колата си. Една от монахините беше взела другото единствено превозно средство — един голям пикап, за да отиде до една градина на около двадесет мили и да купи плодове. Това означаваше, че Франческа нямаше на разположение кола, с която да се върне в Лондон. С напредването на деня кашлицата на Кити се влоши. Все още нямаше нищо чак толкова сериозно. Само кихаше, кашлицата ѝ беше станала по-плътна, но се чуваше все по-често, Франческа се изнерви. Безпокоеше се както за бебето, така и за собственото си положение и с нетърпение очакваше да си замине.

— Може би ще трябва да я заведаш при лекаря — каза Рейчъл, като гледаше към Кити, която седеше на коляното на Франческа. Нослето ѝ беше зачервено, а тъмните ѝ очи насълзени, но иначе беше доста весела.

— Не мога да я заведа при лекаря, защото нямам кола — отвърна ядосано Франческа. — Освен това съм сигурна, че не е необходимо. Тя просто е настинала. Искам също да я прегледа нашият лекар или господин Лаудър, а не някой местен идиот.

— Сигурна съм, че едва ли ще е идиот, скъпа. Както и да е. Ти самата каза, че е само настинка, така че...

— Да, настинка е. А последния път господин Лаудър изрично ми каза да не се тревожа толкова много от настинките, защото не са нещо сериозно. Така че няма защо да се прави каквото и да било. Но искам да си вървя у дома. Щом игуменката се върне, искам да си тръгна. По кое време обикновено се връща, защото...

— Не знам, не съм чак толкова редовна посетителка.

— Да, разбирам. Тя едва ли ще се забави много. Не виждам какво толкова ще пазарува за повече от два часа.

„Минало е доста време, откакто не си ходила на покупки“, помисли Рейчъл и си даде сметка колко се е разглезила Франческа и колко далеч е от реалността.

— Е — каза предпазливо тя, — градът не е съвсем близо.

— Да, предполагам. И как мислиш, че трябва да постъпя с онази къща? Не мога да отлагам безкрайно този въпрос.

— Франческа, не смятам, че трябва да го решаващ сега. Изминаха не повече от дванадесет часа, откакто я разгледахме, а и тя все още не е обявена за продажба. Не бих казала, че това е безкрайно дълго време. Знаеш какво имам предвид.

— Господи, мамо, мислиш ли, че Кити има температура? Не ти ли се струва, че е много топла?

Рейчъл сложи ръка на челото на Кити и поклати глава.

— Не, мисля, че няма. Изглежда ми добре. Сигурна съм, че това е само настинка.

— Но аз не съм сигурна — отвърна неспокойно Франческа. — Може би все пак трябва да отида при тукашния лекар да я прегледа. Ще му се обадя по телефона. Знаеш ли му номера?

— Не, но сестрите сигурно го знаят. Ще отида да го намеря.

Оказа се обаче, че местният доктор Ричард Пейджит точно се канеше да тръгне на обиколка и сестрата каза на Франческа, че не може да ѝ даде час по-рано от шест вечерта. И то само ако „случаят е спешен“, поясни тя.

— Може и да е — отвърна Франческа, леко повишавайки тон, — ако не ме приеме по-рано. Става дума за бебето ми, което има проблеми със сърцето и е настинало...

— Един момент — каза сестрата. Шепнешком бяха разменени няколко реплики, след което тя пак се обади: — Можете ли да доведете бебето веднага? Докторът ще го прегледа.

— Не, не мога — отвърна Франческа, — защото нямам кола. Намирам се в манастира в Брешхоум. Нали го знаете? Не може ли той да дойде тук?

— Би могъл най-рано следобед, но не мога да ви кажа точно кога. Ако дойдете тук в шест часа, ще е най-добре.

— На мен не ми звучи никак добре — отвърна ядосана Франческа.

Кити отново се закашля.

— Е, не се безпокойте. Ще я заведа в Лондон при моя лекар.
— Много добре, след като предпочитате така.
Франческа тръшна телефона и погледна майка си.
— Глупачка — каза тя. — Боже, къде се бави игуменката?

Най-после, малко след два часа Грей стигна до редакцията. Триша го изгледа с облекчение, примесено с гняв.

— Грей, къде, по дяволите, беше? Цитирам ти нашия главен редактор.

— Съжалявам. Трябваше да свърша нещо.

— Какво? Материалът ли? Е, да благодарим на Бога, че си го свършил. Той направо е бесен, Грей. Абсолютно е откачил. Но, честно казано, не съм изненадана. В продължение на двадесет и четири часа пази три отворени страници за теб. Грей, добре ли си? Изглеждаш ужасно.

— Да, добре съм — отвърна с въздишка той. — Съжалявам, че си изпати заради мен, Триша. Извинявай.

— Предполагам, че това е част от работата ми — отвърна тя весело. — По-добре върви направо при него. Искаш ли да свърша нещо вместо теб?

— Не, не, всичко е готово.

— Страхотно. Срещна ли се с Чанинг?

— Да, видях го.

— И какво каза той?

— Не много.

— Разбирам. Това ли е материалът? Не ми изглежда много дълъг.

— Достатъчно дълъг е — отвърна Грей. — Ще ми направиш ли един чай, Триша?

— Разбира се. Грей, между другото, обади се и Лайъм Чанинг от Испания. Пак ще ти позвъни. Искаше да знае дали си използвал информацията, която ти е дал.

Грей се замисли за момент. После каза:

— Да, би ли му казала, че ми е помогнала изключително много и че цялата ще я използвам.

— Добре, ще му кажа.

— Благодаря.

Грей излезе малко сковано от стаята и се помъкна по коридора към кабинета на Дейвид Гътри.

Обикновено Барнаби не обичаше да прави това, което би трябвало. Беше отишъл за няколко дни при Том в Уилшър, защото искаше да се махне от цялата емоционална бъркотия. Сега обаче за своя голяма изненада си каза, че би трябвало да се върне в Лондон, в къщата на Хамилтън теръс. Последните събития го бяха поразтърсили. Беше го яд на Мораг, искрено се чудеше на поведението си спрямо Оливър в бара. Беше му много мъчно за състоянието, в което се намираше Кирстен, и изпитваше ужас от възможността Франческа да напусне баща му. Той много харесваше Франческа. Тя беше не само красива, добра и забавна, но и доста умна. Освен това беше направила от къщата по-приятно място за живеене. Вярно, че Кирстен я мразеше, но атмосферата въкъщи не беше кой знае колко добра и преди пристигането на Франческа с непрекъснатото мърморене на бавачката в детството им, а след това Сенди, която не се престараваше особено. Бяха израснали без топлина и обич. Той си спомни, че животът с майка му беше направо ад. Петте години, през които Франческа беше женена за баща му, всъщност бяха най-добрите в живота му. Баща му наистина имаше ужасен характер. А враждата между Кирстен и Франческа, докато Кирстен не се премести, не беше от най-приятните. Но като цяло животът в къщата стана доста по-добър. А сега Франческа си отиваше или поне заплашваше да го направи. Всъщност не би могъл да я обвинява, но въпреки това...

Тази сутрин реши, че трябва да се появи за малко въкъщи. Баща му сигурно е много притеснен, бедният; Кирстен може би имаше нужда от морална подкрепа, а ако Франческа се върнеше дори и за малко, той щеше да направи всичко, за да се опита да я разубеди. Знаеше, че тя е много привързана към него, че го харесва, а когато решеше, Барнаби можеше да бъде твърде убедителен. Обади се на Кирстен по телефона от къщата на Том, за да ѝ каже, че се прибира, и тя направо се трогна.

— Барни, толкова се радвам. Много искам утре да дойдеш с мен. Ще дойдеш ли?

— Какво ще става утре?

— Ами, аз... ще свърша онази работа, нали знаеш?

— О! — Барнаби се ужаси и добрите му намерения започнаха бързо да се изпаряват. — Няма да мога. Не е ли по-добре Тори да дойде с теб?

— Не, Тори е ужасно сериозна. Непрекъснато ще ме пита дали съм сигурна, че постъпвам правилно, дали съм ходила при свещеника и така нататък. Искам да дойдеш ти, Барнаби. Гласът ѝ секна.

Барнаби изведнъж се почувства гузен.

— Добре, добре. Но нали няма да... да правя нещо?

— Не, разбира се, глупчо. Само ще ме държиш за ръката.

— Какво? Но не, докато те...

— Барнаби, разбира се, че не.

— Добре. А ти как се чувстваш?

— Нормално, благодаря. Ела в апартамента в девет часа. Можем да вземем моята кола, след това ще си тръгнеш с нея и ще ме прибереш на другия ден.

— Дадено. Тогава до утре. Ще бъда в къщата, ако ти потърбявам. А мога да дойда още тази вечер. Можем да хапнем нещо от китайския ресторант и да погледаме видео.

— Става. Много бих искала. Благодаря, Барни.

Игуменката най-сетне се прибра в манастира след един часа.

— Съжалявам, че те задържах, Франческа, но на връщане трябваше да се отбия при отец Браунлоу в църквата. Ако искаш, мога да те закарам още сега в Байдфорт и от там да заминеш за Лондон.

— Не, всичко е наред — отвърна Франческа, като се опитваше да се държи любезно. — Сега Кити спи и не е нужно да я събуждам. Ще обядваме и може би след това ще тръгнем, ако ви е удобно.

— Да, разбира се. Тогава да влизаме направо в трапезарията.

Франческа не можеше да хапне нищо. Стомахът ѝ се беше свил на топка. Джек беше прекарал сутринта в пекарницата и беше изпекъл едно доста сиво руло. Тя се помъчи да хапне поне от него, но ѝ беше невъзможно.

— Съжалявам, мили, великолепно е, но в момента малко ме боли корем. Ще отида да видя как е Кити. Спи вече няколко часа.

— Опекъл съм и един хляб — каза Джек. — Една муха влезе в тестото, още се вижда. Но тя е опечена и сигурно ще е много вкусна.

— Благодаря, Джек. Много мило от твоя страна. Връщам се след минутка.

Тя се качи в стаята си. С всяка изминала минута се чувстваше по-зле. Всичко я болеше, беше отпаднала, сякаш се разболяваше от грип. „Може би наистина е грип“, помисли си тя. Може и да е нещо по-сериозно и да се наложи да отиде в болница. Тази перспектива ѝ се стори странно примамлива. В такъв случай нямаше да е нужно да се прави на смела, да взема някакви решения, да мисли какво ще прави по-нататък. Просто ще лежи в леглото и животът ще тече покрай нея. Други ще се грижат за работите ѝ и от нея няма да се иска нищо. Докато се изкачваше, почувства толкова силно виене на свят, че за малко приседна на стълбите и хвана главата си с ръце. Сестра Мария, една симпатична възрастна монахиня, която работеше като чистачка в манастира, я видя и попита добре ли се чувства, нуждае ли се от нещо и ако трябва, да извика майка ѝ.

— Не, последното нещо, което искам, е да се шуми около мен — отвърна рязко Франческа. — След минутка половината манастир ще се струпа тук... Просто се почувствах малко замаяна. Това е всичко.

Сестра Мария я потупа нежно по главата и се оттегли на пръсти.

„Господи, каква кучка съм“, помисли си Франческа, понечи да се извини, но усети, че не ѝ стигат сили да го направи. Искаше да престане да мисли за Лайъм и да се пита защо ѝ е по-мъчно за това как беше постъпил с нея, за жестокостта и двуличието му, отколкото за рухването на брака ѝ. Предполагаше, че се дължи на гордостта ѝ и на това, че се чувстваше прекалено уязвена. Той я беше измамил, беше се отнесъл с нея като с глупачка, като с някоя наивна девойка. Беше се възползвал от съчувствието и от самотата ѝ. Бард беше прав — тя беше една глупачка. Как може да постъпи толкова глупаво! Запита се дали някога ще го види отново. Надяваше се никога да не се наложи. Хайде, Франческа, признай си, ако сега той влезеше през тази врата с проклетото си загрижено лице, погледнеше те нежно и ти разкажеше някоя невероятна история за това, което се беше случило, ти веднага щеше да го приемеш, и то с благодарност, и пак щеше да поискаш да си с него. Беше унижително и грозно да си го признае, но беше вярно. Слава богу, че подобно нещо беше невъзможно да се случи. За стотен,

за хиляден път тя със страх си помисли какво може да е казал на Грейдън и какво Грейдън би могъл да направи с тази информация. В неделя сигурно историята ще се появи във всички вестници. Заглавията им се мяркаха в главата ѝ като кошмарен сън: „Невярна съпруга предава разорен съпруг“, „Съпруга мами мъжа си със заварен син“, „Разговор в леглото праща съпруг в затвора“.

Да, вероятно щеше да прочете такива неща, а дори и по-грозни. Спомни си колко ядосана и шокирана беше от лекомислието на Кирстен към пресата и се почувства засрамена. Изведнъж се запита дали да не говори с Грей Таунсенд. Да разбере какво смята да прави той, да ѝ каже какво точно му беше съобщил Лайъм. Може би все още имаше възможност да го разубеди или поне щеше да се опита. Беше твърде важно, за да не го направи. Най-малко го дължеше на Бард. Франческа погледна Кити. Тя още спеше. Не изглеждаше зле, лежеше по гръб, лицето ѝ беше спокойно и сериозно, черните ѝ вежди, необикновено гъсти за едно бебе, бяха леко смръщени. Толкова много приличаше на Бард.

В този момент Кити се разкашля. Не беше предишната лека кашлица, а дълбока кашлица, от която гърдите ѝ свиреха, Франческа допря ръка до лицето и краката ѝ. Бяха топли, дори прекалено топли. Бързо забрави за Грей Таунсенд.

ГЛАВА 30

— Искаш да кажеш, че проклетия материал го няма? — попита Дейвид Гътри. — Какво е станало с него? Разбира се, че материал има.

— Не — отвърна Грей, — няма.

— Грей, вчера имаше, дори тази сутрин имаше. Триша ми каза.

— Мислела е, че има — отвърна Грей.

— А според теб вчера имаше ли? Господи, Грей, да не си превъртял? Не те разбирам. Толкова седмици и месеци ме убеждаваше, че ще има материал, че това ще бъде най-голямото нещо, което си писал от години, че като го прочета, ще ми хвъркне шапката, а сега ми казваш, че няма нищо. Да не си започнал да изкуфяваш и не си ли даваш сметка какви ги говориш?

— Има нещо такова — отвърна тихо Грей.

— Разбирам. Изпитваш угризения. Да, но аз похарчих сума ти пари, Грей Таунсенд. Влязох в големи разходи. Само пътуването ти до Джърси ми струва цяло състояние. И изведнъж ти започваш да хленчиш. Да не би Бард Чанинг да те е заплашил с нещо?

— Не, не е.

— Тогава виж какво. — Изведнъж тонът на Гътри стана поговорчив. — Не е нужно да излиза с твоето име. Ако искаш да изчезнеш за известно време, добре. Но този материал ми трябва.

— Не можеш да го получиш — отвърна Грей.

— Аз съм платил за него.

— Съжалявам, но материал няма.

— Да не си объркал нещо? Така ли е? И сега не смееш да ми кажеш.

— Дейв, просто няма никакъв материал. Ясно ли ти е?

— Не, не ми е ясно. Никой не е постъпвал така с мен. Ти си едно гадно...

— Аз напускам.

— Какво? Не ставай прекалено мелодраматичен. Как ще напускаш? Ние можем...

— Дейв, напускам. Съжалявам. Ето оставката ми. Няма никакъв материал, никакви бележки, в компютъра ми няма нищо, затова не си прави труда да търсиш.

— Махай се — изкрещя Гътри. Лицето му побеля и стана на червени петна. — Върви на майната си и да не съм те видял да се мернеш повече тук! Никога повече! Ще се изненадам, ако изобщо някой вестник те наеме, след като им кажа как си постъпил.

— Мисля, че тук вероятно си прав — отвърна Грей.

Той излезе от кабинета на Гътри и се прибра в стаята си. На бюрото го очакваше неугледна пластмасова чаша с чай. Взе я и я пресуши на един дъх. Триша го гледаше изумена.

Той ѝ се усмихна и каза:

— Е, добре, аз тръгвам.

— Тръгваш? Къде?

— Вкъщи. Съжалявам, че те оставям сама, Триша, но току-що подадох оставка. Идната седмица ще дойда да си прибера нещата, ако Дейв собственоръчно не ги е изгорил, и ще те изведе на прощален обяд. Дотогава ти пожелавам приятен уикенд. — Изведнъж се наведе към нея. Триша седеше и го гледаше буквално със зяпнала уста, и я целуна. — Беше страхотна. Благодаря ти за всичко. Ще ми липсваш.

Когато се прибра вкъщи, отиде направо в кабинета си и се обади по телефона на Бриони.

— Здравей. Аз съм.

— О — изненада се тя, — здравей, Грей. — Тонът ѝ беше предпазлив и хладен.

— Заета ли си тази вечер?

— Не, защо?

— Ще се съ согласиш ли да вечеряш с мен? Искам да поговорим.

Оливър застана на стълбите пред къщата на Хамилтън теръс. Помисли си, че никога в живота си не е изпитвал толкова силно желание да побегне. Вдишваше дълбоко, като се надяваше това да му помогне, но единствено се почувства замаян.

Сенди отвори вратата.

— Аз... идвам при господин Чанинг. Казвам се Оливър Кларк.

— А, да. Той ви очаква. Влезте.

Оливър влезе. Беше идвал няколко пъти в къщата, но тя винаги го впечатляваше. Докато гледаше към изключително високия таван, красивата стълба в дъното и високия прозорец, си помисли, че малката му къщичка можеше да се смести само в този хол. Последва Сенди през сгъваемата врата и влезе в гостната. Все още искаше да побегне.

Бард Чанинг стоеше при камината.

— А, Оливър, влез. Седни. Как си?

— Благодаря, добре съм, господин Чанинг.

Той рязко седна на канапето. Беше много меко, хлътна в него и се почувства като в капан.

— Добре. И защо искаше да ме видиш? Страхувам се, че не бих могъл да ти помогна много.

— Не — отвърна Оливър, — не е заради това.

— Тогава? А, Сенди, благодаря. Остави го там. Оливър, ще пийнеш ли чай?

— Не, благодаря — отвърна той. Помисли си, че ако се опита да преглътне каквото и да било, ще му прилошее.

Настъпи мълчание. Бард започна да става нервен, въпреки че явно полагаше усилия да не проявява нетърпение.

— Е, хайде, кажи какво има. Толкова ли съм страшен?

— Да — отвърна откровено Оливър.

— Тогава — каза Бард, явно опитвайки се с усилие да поразведри атмосферата, — колкото по-бързо ми кажеш защо си тук, толкова по-рано ще можеш да си тръгнеш.

Тази безспорна логика, изглежда, допадна на Оливър. Той пое дълбоко въздух, хвърли отчаян поглед към вратата и каза:

— Става въпрос... за инспекторите, за разследването.

— И какво по-точно? — Бард Чанинг не се помръдна, лицето му не се промени, но явно стана по-напрегнат и внимателен. — Какво имаш да ми казваш за тях?

— Ами... вижте... Онази вечер трябваше да се върна. Бях си забравил сакото. Телефонът в кабинета, който се ползва от господин Слоън, иззвъня.

— Да?

— Беше в предишния ви кабинет или по-скоро този на секретарката ви.

— Да, Оливър. Знам.

— Но вътре нямаше никой. Чух как се включи телефонният секретар и нечий глас.

— Нищо необикновено — каза небрежно Бард, но изразът на лицето му остана сериозен. Беше много напрегнат.

— Не, разбира се. Стори ми се обаче, че гласът ми е познат, и затова се спрях и се заслушах. Оставяше съобщение за някакви финансови канали в Швейцария. Не знам какво имаше предвид, но предполагам, че вие сте наясно.

Бард кимна, но стисна зъби и вената на слепоочието му започна да потрепва.

— Тази личност очевидно се познаваше с господин Слоън. Явно и друг път беше разговаряла с него. Каза, че на другия ден пак ще се обади с подробности за тези финансови канали.

— Това ли е всичко?

— Да, това е всичко, което каза, господин Чанинг. Въпросът е коя беше тази личност, която предоставяше информацията. Цялата тази работа ми се стори малко странна. Това е. И си помислих, че... би трябвало да знаете.

— Оливър, ще ти бъда много благодарен, ако ми кажеш на кого е принадлежал този тайнствен глас — каза Бард. — Мисля, че ми е ясно за какво става дума и какво се опитваш да ми кажеш.

— Да — отвърна Оливър. — Да, разбира се. Ами... — Той се изправи. Предпочиташе прав да посрещне гнева на Бард, а не потънал в огромното меко канапе. — Работата е там, господин Чанинг, на вас това може и да ви е добре известно и ако е така, моля да ме извините, но гласът беше... гласът беше на Марша Грейнджър.

— Вижте — каза докторът, като се опитваше да успокои Франческа, — вярно е, че бебето ви има лека кашлица. Това не е нищо повече от една настинка.

Той ѝ се усмихна. Беше интернист от старото поколение. С побеляла коса, любезен, авторитетен, миришеше на обезболяващ спирт.

— Но тя има температура — възрази Франческа, като се опитваше да запази гласа си спокоен. — Освен това има проблеми със сърцето и ми казаха, че...

— Да, така е, има температура, но тя не е чак толкова висока — само тридесет и седем и пет. Проблемите й със сърцето са ми известни. Разговарях за нейния случай с лекаря ви.

— Господин Пейджит, защо не поговорихте с нейния консултант господин Лаудър? Казах ви да се свържете с него и...

— Господин Лаудър е заминал на почивка, госпожо Чанинг обаче вашият интернист ме увери, че...

— Той е един идиот — прекъсна го рязко Франческа. — Точно той пропусна да открие дупката в сърцето й.

— Госпожо Чанинг, така няма да стигнем доникъде. — Явно д-р Пейджит се почувства засегнат от това охулване на лекарското съсловие. — Състоянието на момиченцето ви изобщо не е чак толкова сериозно. Ще й предпиша антибиотици и съм сигурен, че след двадесет и четири часа тя ще се оправи напълно.

— Тази вечер заминавам за Лондон и ще потърся още нечие мнение — каза Франческа.

Д-р Пейджит я погледна внимателно. Лицето му продължаваше да изразява безкрайно търпение.

— Мисля, че идеята не е добра. Това е дълъг път с кола и тя ще се умори. Много по-добре ще е да си остане тук в манастира и да си почива. Можете да тръгнете, когато се оправи.

— Но аз искам...

— Госпожо Чанинг, разбира се, вие можете да направите каквото си пожелаете. Тя е ваше бебе. Мога само да кажа, че ако беше мое, бих я оставил да лежи спокойно, за да й мине настинката, вместо да я друсам пет часа в кола и да гълта бензиновите изпарения по пътищата. — Внезапно той се пресегна и я потупа по ръката. — Разбирам колко се безпокоите. Всяка майка на ваше място би се чувствала така. Но тя ще се оправи, обещавам ви.

Изведнъж Франческа се засрами от себе си.

— Съжалявам, че проявих такова нетърпение. Аз просто...

— Това е естествено. Сега й дайте да изпие тази капсула с млякото. Ето ви и още две, в случай че тази вечер не успеете да отидете до аптеката. Давайте й ги на всеки шест часа. Ще я събудите в дванадесет часа през нощта. Може и да е малко жестоко, но е важно. Ако нещо ви обезпокои, обадете ми се. С удоволствие ще дойда по всяко време.

— Благодаря ви — отвърна смирено Франческа.

Погледна към Кити, която седеше на коляното ѝ. Видя ѝ се наистина по-добре. Тя вдигна малката си ръчица и докосна лицето на майка си, като че ли за да я успокои.

— Ето, видяхте ли — каза д-р Пейджит. — Опитва се да ви каже, че няма от какво да се тревожите. Тя ще се оправи, госпожо Чанинг, ще видите.

Бриони чакаше в ресторанта, когато Грей пристигна. Преди често идваха тук. Той се спря за момент на входа и се загледа в нея. Тя четеше вечерния вестник. Беше много хубава с черната си фланелка с къси ръкави и дългата пола от естествен лен. Кафявата ѝ коса падаше върху лицето. Отметна я зад ушите, вдигна очи, видя го и му се усмихна. Беше успял да запази маса до прозореца. Реката блестеше на залязващото слънце, осеяна с лодки. На другия бряг се разхождаха хора, извели домашните си любимци, а децата караха велосипеди и летни кънки.

— Здравей — каза той, наведе се и я целуна.

— Здравсти, Грей.

— Изглеждаш прекрасно.

— Благодаря. От къде имаш този тен? На почивка ли беше?

— Бях няколко дни в Джърси във връзка с едно разследване.

— Стана ли добър материал?

— Ами... като материал, да. Ще ти разкажа. Хайде да поръчаме, за да не се разсейваме след това.

Поръчаха и известно време запазиха мълчание, нарушавайки го от време на време с любезни фрази. Сервираха предястията — козе сирене и гръцка салата. Грей винаги казваше, че тук я правят най-добре. Усмихна ѝ се малко смутено и пое дълбоко въздух.

— Беше много мило от твоя страна, че се съгласи да се срещнем толкова бързо.

— Няма нищо. Не бях заета.

— Имах нужда да поговоря с теб. Ужасна нужда.

— Да, Грей. — Тя се поколеба, изглеждаше смутена.

Сърцето му неспокойно затуптя. Сега ще каже, че си има някой друг. Отпи голяма глътка от шардонето, което беше поръчал. Усети как

виното нахлу в кръвта му и успя да събере сили, за да каже:

— Да?

— О... нищо. Няма значение, може да почака. Как я карате в редакцията?

— Ами предполагам, че там всичко е наред — отвърна Грей. — Аз напуснах.

— Напуснал си? — Беше изумена. — Грей, ама защо, как, какво се случи?

— Бриони, ти само слушай, докато свърша. Ще ми задаваш въпроси след това. Всичко е много сложно и ми е безкрайно... трудно. Само слушай.

И Бриони го изслуша. Беше много добра слушателка. Открай време я биваше за тази работа. Беше забравил какъв добър слушател беше. Когато свърши, тя продължи да мълчи, загледана в него. Ясните ѝ сини очи бяха замислени. След това каза:

— Съжалявам, Грей, имам нужда да помисля върху това спокойно и да бъда сама. Аз... ще ти се обадя по телефона сутринта, става ли? Съжалявам за вечерята.

Грей продължи да гледа след нея, докато прекоси ресторанта и излезе на двора. Дългата ѝ пола се развяваше около тялото ѝ. Зачуди се защо не може да вижда ясно. След малко разбра, че очите му бяха пълни със сълзи.

— Марша? Обажда се Бард Чанинг Бих искал да дойда при теб, за да се видим, ако е възможно.

— Какво, тази вечер ли, господин Чанинг? Ами не знам дали ще е много удобно, мислех да си лягам рано, защото се чувствам изморена.

— Няма да ти отнема много време, Марша, уверявам те. Просто исках да уточним с теб един-два въпроса.

— Разбира се, след като е важно. След колко време ще бъдете тук?

— След около половин час.

— Чудесно, господин Чанинг. Надявам се все пак да не продължи прекалено дълго.

Преди никога не би казала подобно нещо, но равновесието на силите се беше променило.

Тя му отвори вратата и се усмихна малко смутено. Беше облечена в тъмносиви панталони и бежова памучна риза.

— Заповядайте, господин Чанинг.

— Благодаря.

Той мина покрай нея и влезе в гостната. И тук цареше казармен ред, както в кабинета ѝ. Обстановката беше малко безлична, но издаваше изненадващо добър вкус. Всички транспаранти, както много от дрехите ѝ, бяха в бежов цвят. Единственото по-различно нещо беше една картина от пристанището на Сейнт Брелейд, на остров Джърси — беше малко примитивна и с много ярки цветове.

— А, от там ли я купи? — попита той.

— Да. От един местен художник. Мисля, че трябва да бъдат поощрявани.

— Разбира се.

— Ще пийнете ли нещо, господин Чанинг?

— О... да, ако обичаш. Уиски, ако ти се намира. Защо да не добавя и шофиране в пияно състояние към списъка от престъпленията ми.

— Не говорете така, господин Чанинг. Това са пораженчески настроения — каза строго Марша. — Може пък всичко да мине добре.

— Така ли мислиш? — попита той.

— Да, разбира се.

— Подобно развитие на нещата няма ли да те разочарова?

— Не ви разбрах?

— Казах, че сигурно ще се почувстваш много разочарована след всичките усилия, които си положила.

— Господин Чанинг, мисля, че не разбирам за какво говорите.

— Я остави тези работи, Марша. Ти си предавала... да я наречем, важна информация на инспекторите. Знам, че си го правила. Казаха ми.

Марша го погледна. Лицето ѝ се покри с гъста червенина.

— Кой? — попита тя. — Кой ви е наговорил тези лъжи?

— Не са лъжи, Марша, и ти го знаеш. Ти си го направила. Изведнъж стана съвсем ясно как успяха да се доберат до всичко толкова бързо. Никой не би бил в състояние да го направи за толкова

кратко време, за това са нужни месеци. Така че, моля те, да не си губим времето в глупави игри.

Тя отпи голяма глътка уиски.

— Не можете да го докажете.

— О, не знам. Имам много надежден свидетел, който може да го потвърди и в съда.

— Кой е той? — попита с глух глас тя. — Някой от тях ли?

— Мисля, че не е нужно да ти казвам кой е. Е, Марша, защо го направи, за да поизкупиш вината си ли? „Ако ви кажа това и това, вие пък ще се погрижите да ми се размине по-леко.“ Така ли е? Вероятно е било нещо от този сорт.

— Няма за какво да бъда обвинявана — каза Марша.

— Нима? А какво ще кажеш за дейността ти в Джърси?

— Господин Чанинг — каза тя с леден тон, — аз просто... как беше думата, изпълнявах заповеди. Не ми е известно да се предвиждат чак толкова строги наказания за подобни неща.

— Така ли? А какво ще кажеш за това, че и ти се пооблажи от цялата тази работа? За личната ти банкова сметка, открита с пари на компанията, за хубавата малка вила, която даваш под наем в Сейнт Куен, за молбата да ти бъде разрешено да откриеш пансион още преди три години. Ами че това си е чиста кражба. Чудя се къде отиде чувството за достойнство сред крадците.

— Никой не знае за тези неща — каза Марша. — Абсолютно никой. — Никога няма да можете да го докажете.

— Всъщност мога. Човекът, който ми го каза, ги е открил самостоятелно. Говорил е с някои тамошни хора. За твоє сведение всичко това е написано в един журналистически материал, който в неделя ще се появи във вестниците. Там се разказва за всички ни, естествено, по-голямата част се отнася до мен, но има неща и за теб, Марша, и то доста. Може да ти стане малко трудно да си намериш друга работа. А и молбата ти за онзи пансион може и да не мине.

Тя мълчеше. Беше пребледняла, а сивите ѝ очи го гледаха с нескрита ненавист.

— Защо го направи, Марша? Това искам да знам. Ти можеше да се измъкнеш невредима, наистина изпълняваше заповеди, както правилно отбеляза, можеше да се представиш за невинна. Плащаше ти се добре и след време можеше да продадеш акциите си...

Марша пресуши на един дъх чашата си.

— Исках да ви уязвя — каза тя с твърде делови тон. — Исках да ви унищожа.

— Но защо? Какво съм ти сторил? Знам, че съм те ругал и съм се отнасял зле с теб, но аз просто съм си такъв. Известно ми е, че това не се харесва на никого и нямам извинение за държанието си, но ти знаеш, че бях привързан към теб, била си лоялна към мен толкова дълго време...

— Е, всеки си има някакъв повратен момент, господин Чанинг. Дори аз. Вашите ругатни не ме засягаха, нито лошият ви характер. Знаех, че това не означава нищо. Считях за нелепо, че хората се обиждат. За мен беше просто една характерна черта на вашата личност. Личност, от която се възхищавах.

— Но, Марша...

— Господин Чанинг, искам да се доизкажа.

— Извинявай.

— През всичките тези години ние с вас бяхме здраво свързани и аз се гордеех с това. Харесваше ми да съм посветена във всичките ви тайни, да знам за повечето неща, които ставаха. Нямах нищо против това, което правехте, и намирах за много глупаво, че хората не го виждаха, че нямаха представа какво вършим. Намирах за забавно и дори за прекалено наивно, че жена ви изобщо не се досещаше.

— Бих искал и тя да гледа по този начин на нещата — каза Бард.
— Както и да е, и какъв беше този повратен момент?

— Това беше държането ви с онази жена — отвърна рязко Марша.

— Жена? Каква жена?

— Госпожа Дънкън-Браун.

— Госпожа Дънкън-Браун? — извика изумен Бард. — Марша, кълна се в бога, че не знам за какво говориш.

— Разбира се, че знаете — отвърна тя. — В деня на банкрута, когато толкова исках да мога да ви утеша, когато аз... е, очевидно за вас това не означаваше нищо. Аз не бях нищо за вас. — Гласът ѝ леко потрепери. Тя стана, наля си още една чаша уиски и отново седна. — Но тогава ви видях с нея в кабинета ви. Не с жена ви, което би било различно. Разбира се, че човек с вашето положение трябва да си има

съпруга. Това винаги съм го приемала, но с нея... Вие я бяхте прегърнали, а главата ви... беше на гърдите ѝ.

Бард я изглежда. Тя го гледаше с нескрито отвращение. Усети, че му прилява.

— Честно казано, това ми се стори отвратително — рече тя. — Унизително и отвратително. То ме накара да разбера в действителност що за човек сте. А сега, господин Чанинг, ще ви помоля да си вървите. Ще чакам с нетърпение съдебния процес срещу вас, с голямо нетърпение.

ГЛАВА 31

Кирстен седеше в колата до Барнаби, а зъбите ѝ тракаха. Беше ѝ много студено и я болеше глава. Изпитваше и ужасна жажда, но ѝ беше забранено да пие каквото и да било.

— Добре ли си? — попита я той и я погледна.

— Да, добре съм.

— Скоро ще пристигнем.

— Да.

Скоро щяха да пристигнат. Скоро щеше да го направи. Скоро всичко щеше да свърши.

— О, господи! — каза тя, но поразена от това колко неподходящи за случая бяха думите ѝ, се изсмя с нервен, истеричен смях.

Пристигнаха в болницата — луксозно, скъпо здравно заведение в северната част на Лондон. Барнаби спря колата.

— Ще отида да я паркирам. Идвам след минутка.

— Ще се върнеш, нали? — попита тя.

— Разбира се, че ще се върна, глупава крава такава — увери я широко усмихнат той. — Най-много след пет минути.

Кирстен видя как колата изчезва и гърлото ѝ се сви. Помисли си колко ли му е неприятна цялата работа и колко много го обича.

Жената в приемната беше рязка и неуприятлива. Кирстен усети, че тя знае за какво е дошла и не го одобрява. Попълни формуляра за приемане, а след това тръгна след една сестра по коридора и от там в асансьора.

— Брат ми идва след мен — каза тя. — Ще му кажете ли в коя стая да ме търси?

— Разбира се — отвърна сестрата и се усмихна. Беше австралийка — пълна и с лунички. — Как се чувствате?

— А... нали знаете. Малко ми се гади.

— Ще ви дадем нещо против това — каза сестрата. — След малко ще ви мине. Облечете този хубав халат, а аз ще ви измеря кръвното налягане...

Кирстен въздъхна и започна да се съблича.

Барнаби се върна широко усмихнат.

— Здравей, всичко наред ли е?

— Да, да, мисля, че е наред. Барни...

— Какво има?

— Вярваш ли, че има ад?

Той се замисли за момент, а след това поклати глава.

— Неее. Ако питаш мен, това са пълни глупости. Всичките тези измишльотини за ада.

— Барни! Какво ще каже мама, ако те чуе?

— Ами нейната вяра не ѝ донесе нищо добро, не си ли съгласна?

— Да, така е, но...

— Виж какво — каза той, — всичко зависи от географското положение, ако питаш мен. Разбрах го в Индия. Ако си роден там, вярваш в крави и в прераждане, а ако си роден тук, вярваш в ада. Какво ще кажеш, а?

— Не съм съвсем сигурна — отвърна Кирстен, — но ме накара да се замисля.

Питър Стейнфорт прекара твърде неспокойна нощ и в събота сутринта първото нещо, което направи, беше да се обади на Дейвид Слоън.

— Добро утро. Съжалявам, че те безпокоя по време на уикенда, но започнах да се замислям за Чанинг.

— В какъв смисъл?

— Нищо особено. Просто ми се струва, че може да стане твърде неспокоен. Сигурно се досещаш какво имам предвид. Вероятно ще трябва да пристъпим по-бързо към обикновените процедури. Може изведнъж да му хрумне да запраши нанякъде, или дори да отплава нанякъде.

— Едва ли — отвърна Слоън. — Там, накъдето би могъл да се отпрати, не се ходи с яхта. Но мисля, че може би си прав.

— Да, добре. Ще помисля малко и ще ти се обадя.

Кити спа зле. Франческа се събуди посред нощ, както я беше инструктирал лекарят, и ѝ даде лекарството. В шест часа се наложи пак да я събуди. Детето не беше по-зле, но не беше и по-добре. Лицето му беше зачервено и имаше хрема. В шест и половина влезе Рейчъл. Беше неспокойна. Бяха преместили Джек в нейната стая.

— Как е тя? Чух я да кашля.

— Не е много добре — отвърна Франческа. — Как бих искала да сме си вкъщи.

— Да не искаш да тръгнеш сега въпреки предупреждението на симпатичния стар доктор?

— Все още не мога да намеря кола.

— Сигурна съм, че игуменката ще ни заведе до Байтфорт. А дори може и да ни заеме колата си.

— Не знам, мамо. Кити все още има температура. Докторът може да излезе прав. Пътуването ще я изтощи. Мисля, че ще трябва да изчакаме, докато се почувства по-добре. Тя се държи, поне не е по-зле.

Кити отвори очи, усмихна им се и се разкашля — няколко пъти, и то силно. Това я накара да се разплаче и да се разкашля още повече. Франческа седеше до нея, галеше я по меката като коприна косица и се мъчеше да потисне надигащата се паника. Убеждаваше се, че всичко е въпрос на време и че това е само една настинка.

Филип Дрю точно закусваше, когато Бард Чанинг се обади по телефона. Съпругата му, на която ѝ беше омръзнало да чува гласа на Чанинг, както и това, че неговите обаждания неизбежно се отразяваха на личния им живот, отвърна малко троснато, че ще извика съпруга си, но се канят да излизат.

— Няма да ви бавя — каза Бард.

Дрю взе телефона.

— Добро утро, Бард.

— Добро утро. Виж какво, Филип, вчера трябваше да изживея един шок. Оказа се, че онези от Отдела за сериозни финансови измами не са чак толкова умни, колкото си мислехме. Някой им е давал информация и затова се справят толкова добре. Някой, който има поглед отвътре върху нещата, както би се изразил ти.

— Така ли? И важна ли е тази информация?

— Очевидно те мислят, че е важна.

— И кой е този човек?

— Моята секретарка.

— Какво? Марша?

— Да.

— Господи!

Настъпи продължително мълчание, докато Дрю мислеше върху това, което чу, и явно преценяваше какви биха могли да бъдат последиците. Накрая той каза:

— Това е направо невероятно! Мислех, че те обожава.

— Да, изглежда, че така е било — отвърна мрачно Бард. — И точно там е белята. Всичко е последица от фантазии в климактериума. Филип, не искам да те задържам, но все пак си мисля каква би могла да бъде тяхната следваща стъпка, на онези от Отдела за сериозни финансови измами.

— Ами трудно е да се предположи, без да знам какво им е съобщила. Но да ти кажа честно, ако те си мислят, че си направил по-сериозни нарушения и като се имат предвид интересите ти в чужбина, тогава според мен може да поискат да ти се отнеме паспорта и да ти забранят да напускаш страната, докато продължава разследването.

— Предполагах, че може да ми кажеш точно това — каза Бард. — Благодаря.

— Бард, да не вземеш да направиш някоя глупост?

— Разбира се, че няма.

На Кирстен ѝ бяха дали предварителната упойка и тя се чувстваше замаяна. Беше легнала, косата ѝ беше прибрана в болнична шапка, лицето ѝ беше спокойно. „Човек почти не може да я познае“, помисли си Барнаби. Продължаваше да стиска ръката му и той започна да се безпокои, че ще трябва да отиде до операционната с нея. Сестра Кети вече беше уверила Кирстен, че той може да отиде с нея до асансьора и да остане, докато я упоят.

— Барнаби — каза внезапно тя, като изговаряше думите с мъка, — би ли ми дал една от носните кърпи в чантата, от онази голяма чанта там?

— Разбира се. — Той започна да рови вътре. Намери три грижливо сгънати мъжки носни кърпи и ѝ даде една.

— Благодаря. За мен е много важна — каза тя и я стисна здраво в ръка. — Много е важна. Гледай да не я загубя. Не им позволявай да ми я вземат.

— Няма — отвърна Барнаби, — няма да им разреша.

Настъпи дълго мълчание. След това тя каза с пресекващ глас:

— На Оливър е. Кърпичката е на Оливър.

— На Оливър ли? — учуди се Барнаби.

Очевидно упойката ѝ действаше.

— Да, той ми я даде на... погребението.

— Оливър Кларк? — Барнаби се почувства доста объркан. От всичко съвсем ясно личеше, че бебето няма нищо общо с Оливър, а тя държеше неговата кърпичка, сякаш от това зависеше животът ѝ.

— Да, влюбена съм в Оливър. Мисля... — Две сълзи се отрониха изпод миглите ѝ и тя ги избърса с кърпичката.

— Ти обичаш Оливър?

— Мисля, че да. А също и теб.

— А той знае ли, че го обичаш?

— Не, не съм сигурна. — Тя замълча. Явно се унасяше в дрямка.

„Може да халюцинира — помисли си Барнаби. — Сигурно вече е в безсъзнание.“

Кети дойде с двама санитарии и количка.

— Хайде, Кирстен, скачай в количката и да тръгваме.

— Аз да си тръгвам ли? — попита с надежда Барнаби.

Кирстен рязко протегна ръка и стисна неговата.

— Недей, Барни, не съм в безсъзнание и не халюцинирам.

Тръгнаха по коридора. Той вървеше край количката. Кирстен гледаше в тавана и стискаше ръката му. Барнаби не можеше да каже как се чувства Кирстен, но на него започваше да му прилошава. Влязоха в асансьора, след това минаха по друг коридор и от там — в една ярко осветена стая, покрай чиито стени имаше шкафове с инструменти и трима души с маски и престилки.

„Мамка му! Сигурно сме в операционната. Сбъдна се най-лошият ми кошмар“, помисли си Барнаби. Опита да измъкне ръката си от нейната, но тя продължаваше да я стиска.

— Здравей, Кирстен — каза Мег и ѝ се усмихна, а след това се усмихна и на Барнаби. — Какъв прекрасен брат имаш Кирстен, това е доктор Морган, анестезиолог. Дойде малко по-рано, за да се погрижи за теб.

Кирстен кимна и едва се усмихна. Доктор Морган пое ръката ѝ, потупа я и разгледа вената.

— Така — каза той, — а сега ще има само едно малко мушване.

Изведнъж Кирстен се разсмя.

— Точно от това стана и белята, от едно малко мушване.

— Я млъквай, Кирстен — скара ѝ се притеснен Барнаби.

Мег Уайлдинг се разсмя.

— Просто е замаяна. Това е от упойката.

— Кирстен, чуваш ли ме? — попита д-р Морган.

Тя кимна.

— Ще взема това, може ли? — попита Кети. Тя се опита да издърпа кърпичката от ръката ѝ.

— Не! — извика рязко Кирстен. — Не, не я давам.

Мег даде знак на Кети.

— Остави я — каза тя.

— Кирстен, сега искам да броиш до десет — подкани я д-р Морган. Той напълни с нещо една спринцовка.

— Обичам те, Оливър — каза Кирстен и се усмихна. Клепачите ѝ се спуснаха. — Обича ме... едно... две... — И заспа.

— Ще взема кърпичката — каза Барнаби и я измъкна от безчувствената ѝ ръка. — Важна е за нея. Струва ми се, че мога да припадна, ако трябва да гледам — добави той, усещайки отчаянието в гласа си.

Мег му се усмихна и бутна количката с ръка към двойните врати в дъното на стаята.

„Разбира се, че това не беше операционната зала. Господи, какъв идиот съм“, помисли си Барнаби.

— Не е нужно да присъстваш — каза тя. — Но мисля, че прояви голяма смелост, щом дойде чак дотук. Малко са братята, които биха го направили. Излез и му удари едно силно питие. Заслужил си го.

— Колко време ще трае операцията?

— Ще бъде в стаята си най-много след четиридесет и пет минути, но сигурно много ще ѝ се спи след това. Няма нужда да

бързаш.

— Добре — каза Барнаби. — Благодаря. Къде е най-близкият телефон?

Илейн Бригс работеше в бюро на пътническата агенция „Екшън тревъл“ в Чизуик от четири години. Не можеше да се каже, че работата ѝ беше много вълнуваща, но ѝ харесваше. Срещаше се с много интересни хора, въпреки че нейната приятелка Керъл, която работеше в бюро на агенцията в Кенсингтън, срещаше там къде по-интересни — модели и т.н. А веднъж при нея бяха влезли дори и хора от телевизията. В Чизуик не идваха чак такива, но въпреки това бяха приятни. Когато си купуваха билети, повечето бяха любезни и в добро настроение. А Керъл казваше, че не всички модели са такива. Човекът, който влезе тази сутрин, определено беше интересен. Ако се съди по часовника му и колата, която паркира отпред, явно имаше много пари, въпреки че беше с типичен лондонски акцент. Плати с карта „Баркли“. В нея нямаше нищо забележително, беше без платинена обложка. Искането му беше доста сложно. Сложно, но не и трудно изпълнимо. Добре беше, че сега всички във Франция говореха английски. Не е както едно време, когато тя беше ученичка и ходеше на екскурзия в Бретан. През повечето време много трудно ги разбираха.

Беше ѝ приятно да изпълни поръчката, която беше за комбинирано пътуване с крайна точка Корфу.

— Работата е там, Грей — каза Бриони, като го гледаше много сериозно с големите си сини очи, — бих искала въобще да не ми го беше разказвал. Не знам защо го направи.

— Чувствах, че трябва — отвърна Грей. Усети как стомахът му се свива в мрачно предчувствие. — Всичко това беше много важно и то се отрази на решението ми.

— Да, но за мен е много трудно да го приема. Та аз изобщо не съм те изоставяла. И тук не става въпрос за някоя проститутка, на която ти просто си попаднал някъде. Известно ми е, че отдавна си падаш по Кирстен Чанинг. Освен това знам и как изглежда — добави тя.

— Бри, знам всичко това и, разбира се, не би трябвало да го правя. Но аз бях толкова... нещастен и самотен. Затова се случи.

— Да, но аз също бях нещастна и самотна — отвърна Бриони, — а не се хвърлих в леглото на първия срещнат красавец.

— Бриони, съжалявам, ужасно съжалявам. Не исках да те засегна повече, отколкото вече съм го направил. Аз...

— Да, но ме засегна — отвърна Бриони. — Не знам защо не можеш да го разбереш. Защо просто не ми каза, че си променил решението си, без всичките тези подробности?

— О, за бога! — извика Грей. Изведнъж се почувства ядосан от това, че тя не го разбира, че е толкова вгълбена в собствената си мъка, че отказва да види неговата. — Бриони, това, което ми се случи, беше като земетресение. Преди бях толкова сигурен, че никога, ама никога няма да направя това, което ти поиска от мен. Въпреки че много те обичах, но то беше за мен немислимо. Ако нещо е било в състояние да го промени, тогава сигурно е било много сериозно и важно. Наистина ли смяташ, че ако бях дошъл при теб и ти бях казал: „Бриони, вече всичко е наред, вече не мисля така, искам да си имаме бебе“, ти щеше да ми повярваш?

— Да — отвърна тя, — щях да ти повярвам.

— Но аз не мисля така. Отначало всичко щеше да е съвсем хубаво, а след това ще започнеш да се питаш дали наистина съм го мислил и дали няма отново да променя решението си.

— Да, но...

— Бриони, винаги сме били съвсем откровени един към друг. Та нали точно затова те оставих да си вървиш. Много по-лесно щеше да ми бъде да кажа: „Е, добре, ще го направим след една-две години, предавам се“, а след това да започна да отлагам или пък дори да се съглася, а после да ти кажа, че пак съм си променил мнението. Нима не виждаш всичко това?

Тя продължи да го гледа.

— Да, виждам. Но виждам също, че ти си бил много загрижен за Кирстен. За това какво ѝ се е случило, за бебето и изобщо си се почувствал много засегнат. Не знам дали бих могла да приема спокойно тези неща, Грей. Никак не съм сигурна.

— Е, толкова ли е ужасно? Защо не можеш да го приемеш? Бриони, не бих казал, че има нещо чак толкова лошо в това, че се

развълнувах, когато разбрах, че е бременна от мен. Да, признавам, мисълта, че това бебе ще бъде премахнато, ме натъжи.

— Аз пък трябва да ти кажа, че намирам за много ужасно, че само няколко дни след като те напуснах, си спал с Кирстен Чанинг. Намирам също за непоносимо, че тя, а не аз забременя с твоето дете. Грей, би трябвало да ме разбереш.

Той не каза нищо и се загледа в ръцете си.

— Какво би направил, ако беше поискала да се омъжи за теб след страхотното ти откритие за бащиния си инстинкт? Щеше ли да се ожениш за нея, след като си бил толкова привързан и загрижен?

— Не знам — отговори съвсем тихо Грей. — Не мога да отрека, че мислих по въпроса, но ми беше невъзможно да си го представя. Тя беше абсолютно против.

— Значи аз съм късметлийката — каза рязко Бриони. — А и за теб е много удобно. Тя те отхвърля, а аз те приемам. Грей, това изобщо не ми харесва.

— Бриони, моля те, опитай се да ми влезеш в положението.

— Опитвам се и ми се струва, че така за теб е страшно удобно. Чукаш някакво момиче, което ти харесва, то забременява от теб, изведнъж разбираш, че все пак искаш да имаш дете, и се връщаш при старата си приятелка. Съжалявам, Грей, но аз нямам нищо общо с това твоё решение, както и с онзи материал, от който си се отказал. Заради Кирстен ли го направи?

— Да — каза тихо той, — отчасти. Но и заради останалите. Въпреки че е измамник, харесвам Бард Чанинг, а още повече ми допада жена му. Тя е много симпатична. Лайъм Чанинг е мръсно копеле и не бих искал да му помагам да реализира отвратителния си план. Публикуването на материала би влошило още повече положението им. Това значи да се ровим в миналото, да засегнем хора, които не го заслужават...

— Грей, никога досега не съм те чувала да говориш така. Дори и когато писа за скандала с Брънинг, нито когато на първа страница излезе материалът ти за Тони Пекард.

— Тогава не познавах семействата им — оправда се Грей.

— Но си знаел, че имат семейства, макар че и Брънинг, и Пекард не бяха се замислили много за тях. А и Бард Чанинг не е мислил много за своето.

— Значи не съм чак толкова коравосърдечен, колкото си мислех. Затова и напуснах. Не искам повече да върша работа, която съсипва живота на хората.

— Това е много достойно — каза тя. — Би трябвало да ти се възхищавам, но смятам, че и то е част от същото нещо, а ми е трудно да го приема. Съжалявам, Грей, би трябвало да си потърсиш друга достойна личност за майка на децата си. Може пък да убедиш Кирстен да промени решението си.

— Мамка му! — извика Грей, грабна от масата първия тежък предмет, който му попадна, в случая изстисквачката за сокове, и я запрати към вратата, която Бриони току-що беше затворила след себе си. — Мамка му!

Оливър седеше в градинката, пиеше бира от тенекиена кутия и се опитваше да чете вестник. Все още се чувстваше леко разтърсен от разговора с Бард Чанинг предишния ден. Беше едно от най-странните преживявания в живота му. Най-много се учуди на спокойствието на Чанинг, на начина, по който му благодари. А когато го изпращаше, бе толкова любезен, колкото Оливър никога не го беше виждал преди. На тръгване се обърна и видя, че Чанинг все още стои на стълбището и гледа след него. Явно не беше имал никаква представа за това, което му съобщи. Беше напълно шокиран. Бедният човек! Не можеше да се каже, че животът е много благосклонен към него в момента. Оливър се опита да се съсредоточи върху вестника и да не слуша Мелинда и приятелката ѝ, които обсъждаха какви дрехи ще носят по време на почивката в Италия. Вече бяха обсъдили въпроса за банските костюми — дали да бъдат много изрязани или стандартните. Говориха и за много други подобни неща.

— Имам много хубава вечерна рокля — каза Мелинда. — С шал яка и доста къса. Купих я от една разпродажба. Имам също и два чифта шорти. О, и едни шалвари.

— И аз имам шалвари — отвърна приятелката ѝ, която се казваше Тара. — Много са сладки, кремави и на малки цветчета.

— Да не си ги купила от „Некст“? О, не, моите са същите. — И двете избухнаха в бурен смях. — Ще приличаме на Хопчо и Тропчо.

— По-скоро на близначки. Неудобното при тях е, че става много сложно, когато ти се доходи до клозета, трябва едва ли не да се съблечеш цялата... Оливър, телефонът ли звъни?

— Да — каза той, зарадван от прекъсването на разговора им. Сигурно търсеха Мелинда. Сега щяха да излязат, а той можеше да си остане вкъщи, без да се налага да се държи грубо с нея. По принцип не обичаше да бъде груб с хората, дори и тогава, когато не го забелязваха.

Не търсеха Мелинда.

— Оливър? Здравей, обажда се Барнаби. Барнаби Чанинг.

— Да? — В този ден би се зарадвал на обаждането на всеки друг, но не и на Барнаби. Това веднага си пролича по гласа му.

— Не е нужно да ми отвърщаш с такъв тон — каза леко засегнат Барнаби. — Току-що идвам от болницата.

— Че какво си правил там?

— Не беше заради мен, а за Кирстен.

— Кирстен в болница? — Оливър седна рязко на един стол. — Защо, в коя болница, какво се е случило?

— Нищо. Нали знаеш, че трябваше да... да свърши онази работа. Днес беше. В болницата „Принцеса Даяна“.

— А — успя да каже Оливър. Опита се да разбере какво чувства, но не можа. — Разбирам. А тя... тя добре ли е?

— Мисля, че да. Гласът на лекарката, която извърши операцията, ми се стори твърде бодър. Както и да е. Виж, помислих си, че трябва да ти се обадя, въпреки че, откровено казано, нищо не разбирам. Струва ми се обаче, че би трябвало да знаеш...

— Да знам какво?

— Ами тя каза нещо. Миг преди да изпадне в безсъзнание. Тогава хората малко не са на себе си и ги говорят какви ли не. Държат се малко като пияни.

— Барнаби, за какво говориш?

— Ами в нея беше една от твоите носни кърпи. Всъщност те са три. Бяха в чантата ѝ. Стори ми се малко странно, особено след като...

— Барнаби, моля те! — Оливър започна да губи търпение. — Какво искаш да ми кажеш?

— Добре де, добре — каза Барнаби. — Опитвам се само да ти направя услуга. На теб и на нея. Не ме обвинявай, ако сбъркам нещо. Та тъкмо преди да изпадне в безсъзнание тя каза, че те обича.

— О! — успя само да каже Оливър.

Настъпи дълга пауза. Той гледаше как един слънчев лъч пада върху килима в хола. Беше грозен или поне на него винаги така му изглеждаше. Беше останал от предишните наематели — кафяв, с жълти кръгове по краищата. Изведнъж му се видя невероятно красив — великолепен дизайн и идеално съчетание на цветовете. Помисли колко хубаво е, че е в хола им.

— Чу ли ме какво ти казах? — попита Барнаби. Беше малко засегнат.

— Какво? А, да, да, мисля, че те чух. Я повтори пак?

— Повтарям: Кирстен каза, че те обича.

— Да — отвърна Оливър, — да, чух. Благодаря.

Последва нова пауза. Този път Оливър гледаше към една ваза, подарък от леля им — яркозелена с изрисувани малки китайски рози. Не можеше да я понася... Мелинда беше сложила в нея няколко жълти шибоа — цветът беше неподходящ, а също и дължината на цветята. „Великолепни са, направо са съвършени“, помисли си Оливър.

— О, господи! — възкликна Барнаби. — Пак казах нещо, което не трябваше. Съжалявам, Оливър. Само си помислих, че...

— Благодаря ти, всичко е наред. Не се притеснявай. „Принцеса Даяна“ ли каза?

— Да, съжалявам, Оливър, не исках да...

— Няма нищо. Довиждане, Барнаби.

Той отиде в градината. Мелинда и Тара тъкмо обсъждаха какви дезодоранти ще носят. Беше им страшно интересно. Той им се усмихна.

— Оливър, добре ли си? — попита Мелинда.

— Да, чудесно. Ще трябва да изляза. Трябва по-често да носиш този цвят, Мелинда, подхожда ти.

— Оливър! — възкликна тя и се загледа в него. — Винаги си казвал, че в жълто изглеждам ужасно.

— Значи съм бъркал — отвърна той. — Стои ти прекрасно.

Д-р Пейджит слуша дълго гърдите на Кити. Всеки път, когато вдигаше стетоскопа, Франческа си мислеше, че е приключил, но той само го преместваше на друго място и пак се заслушваше. Лицето му

беше съсредоточено, но не изразяваше нищо. Кити не проявяваше голям интерес не само към него, но и към всичко останало. Преди няколко дни, дори вчера, тя щеше да издава разни звуци, да се опита да хване стетоскопа, щеше да се оглежда наоколо. Днес обаче беше разсеяна, а гърдите ѝ свиреха. От време на време кашляше и търкаше с юмручета насълзените си очи. Често поглеждаше към майка си и се опитваше да се усмихне, но след това се отказваше и се намръщваше.

— Явно не се чувства добре — каза накрая д-р Пейджит и прибра стетоскопа. — Много е нервна. Давахте ли ѝ редовно антибиотика?

— Да, разбира се — отвърна Франческа, която се чувстваше едновременно уплашена и изнервена. — Не е ли подействал, не е ли по-добре?

— Не, няма подобрение — отвърна той, — въпреки че се надявах да има поне малко. От друга страна, състоянието ѝ не се е влошило. Може да не ви звучи много оптимистично, но е така. На нейната възраст влошаването става много бързо, както и подобряването, разбира се. А при нея няма промяна, държи се. Мисля да се отбия отново тази вечер. Няма да е зле да ѝ дадете малко колпол за температурата. Освен това, ако чувства някакви болки, ще ѝ подейства облекчително. Вероятно изпитва и болка. Прегледът свърши — каза той на Кити и я погъделичка по брадичката. — Скоро ще се справиш. Ще намина към шест часа, госпожо Чанинг. Опитайте се да не се тревожите.

Франческа с мъка се усмихна. „Опитайте се да не се тревожите. Опитайте и да не дишате“, помисли си ядосана тя.

Погледна към майка си, която се навърташе безпомощно наоколо.

— Мамо! — Джек се втурна зачервен и усмихнат. — Кърдъл Филбийч каза, че ще ме заведе на плажа. Вече пристигна, мога ли да отида с него?

— Какво? А, да, разбира се, че можеш. Колко любезно от негова страна.

— Ами просто му обещах да му позволя да покопае тунела заедно с мен.

— Мамо, защо не отидеш с тях? Можеш да пофлиртуваш с полковник Филбийч и да наглеждаш Джек да не направи някоя беля.

— Мисля, че полковник Филбийч ще се оправи сам с Джек — отвърна малко троснато Рейчъл. — В момента нямам никакво желание да бъда в компанията на някой с панталони.

— Ама той е с шорти — обади се Джек и се засмя на собственото си остроумие. — Така че би могла да дойдеш и да го свалиш.

— Джек, веднага млъквай! — скара му се Рейчъл.

— Барни сваля всички момичета, които му харесват — отвърна предизвикателно Джек. — Той сам ми го каза.

Кирстен бавно и мъчително излизаше от упойката. Стомахът я болеше. Не много, но с някаква тъпа и непрекъсната болка, както по време на мензис. Може би най-после ѝ беше дошло, може би изобщо не беше бременна. Обаче ѝ се гадеше, и то много, така че вероятно беше. Светлината бе прекалено ярка. Извърна глава и погледна към вратата. Там имаше някой. Гледаше я неспокойно. Заприлича ѝ на Барнаби. Беше Барнаби. Какво ли правеше в спалнята ѝ?

— Барни?

— Здравей, Кирстен. Как се чувстваш?

Изведнъж реалността се стовари с цялата си сила върху нея.

— Ужасно — отвърна тя и внезапно започна да повръща по пода.

— Съжалявам — проплака Кирстен, — много съжалявам.

Влезе Кети и добродушно се усмихна.

— Как си, малката?

— По-добре. Много съжалявам за станалото.

— Не се безпокой. За мен всичко си е в реда на нещата. Ти само лежи и ме остави сама да се оправям. А ти как си, братко Барни? Не ми изглеждаш много в ред.

Лицето на Барни беше позеленяло. Той изхвъркна от стаята.

— Мъже! — каза презрително Кети. — Безнадеждни са! Другият не е по-добре. Каза, че ще отиде да подиша чист въздух. Искаш ли малко вода, девойче?

— Кой друг? — попита Кирстен, но преди Кети да си отвори устата, отново заспа.

Когато пак се събуди, в стаята не беше толкова светло. С мъка погледна към часовника. Беше четири и половина. Господи! Беше спала с часове. Бедният Барни, колко дълго е трябвало да чака. Но,

изглежда, че сега, когато ѝ трябваше, него го нямаше. Внимателно надигна глава. Чувстваше се много по-добре. Посегна към чашата с вода. Ръката ѝ беше слаба и не можа да я хване здраво. Чашата се изля върху чаршафа.

— Мамка му! — извика ядосано Кирстен. Потърси кърпичката, която беше у нея, когато отиваше към операционната. Спомни си, че я беше мушнала в ръкава си, но я нямаше.

Кърпичката на Оливър беше изчезнала. Както и самият Оливър, и бебето. Беше загубила всичко това и не можеше да го понесе. Сълзите рукохнаха от очите ѝ и тя силно примигна, за да ги спре. Те обаче продължаваха да текат.

— О, боже! — извика тя и започна да си бърше очите и носа с чаршафа. Чу вратата да се отваря. Не можеше да изтърпи отново веселата добродушна Кети, затова остана с лице, заровено в чаршафа, и заплака още по-силно.

— Заповядай — каза един глас. Беше нежен, внимателен и същевременно напрегнат — глас, който тя мислеше, че никога вече няма да чуе. Погледна натам, откъдето идваше. Оливър я гледаше нежно, с много загриженост, но беше усмихнат. — Искаш ли да ти дам една кърпичка назаем?

ГЛАВА 32

Когато Тереза Буут му се обади по телефона, Грей беше много пиян. Пиеше от обяд, когато Бриони си отиде. Доколкото можеше да прецени, до кофата за боклук в кухнята вече имаше две празни бутилки от вино и една от уиски. Не можеше да повярва, че е изпил всичките. Може да са били наполовина празни. Но дори и да беше така, пак беше много.

Бриони обичаше уиски. Колкото и да е чудно, това беше единственият алкохол, който тя харесваше. Беше се опитвал да я накара да свикне с виното, но не можа. Според нея можеше да се мине и без вино, предпочиташе хубавата вода. Дори на два пъти се скараха по този повод — глупави, безсмислени кавги. Всъщност за него повечето от разправиите бяха глупави и безсмислени и зад тях обикновено се криеха други неща. Не се бяха карали често, защото и двамата бяха доста уравновесени и сговорчиви. Но когато това се случеше, го правеха твърде демонстративно. Естествено най-хубавото от всичко бяха сексуалните им отношения. Това наистина беше нещо много хубаво. Бриони винаги искаше да правят секс, след като се бяха карали. Казваше, че покачването на адреналина я прави похотлива, но това не беше единственият повод, когато имаше желание, въпреки че през последните няколко месеца, преди тя да се изнесе, го правеха порядко, отколкото Грей би искал. Но след скандал, когато страстите ѝ се бяха разгорещили, тя проявяваше повече въображение и не беше толкова пасивна. Дори и след двете години, прекарани заедно, все още често успяваше да го изненада в леглото с желанията си и с реакциите си на неговите желания.

Сега той си мислеше с мъка за нея не само заради секса, но и заради прекараното с нея време, за множеството щастливи мигове заедно, за това, че с нея му беше забавно, че имаха общи неща, на които се радваха. А сега, след като така ужасно беше оплескал нещата, всичко беше свършено. Тя вече никога нямаше да се върне при него, за това нямаше никаква надежда. За нея той беше егоистичен, арогантен,

напълно безчувствен, вгълбен в себе си тъпанар, какъвто всъщност и беше. Толкова се ужаси от този списък с определения, че стана, намери лист и писалка и си ги записа. Стори му се важно да ги види написани черно на бяло и да ги запечата в паметта си, за да си останат там като някакво постоянно напомняне в случай, че — което беше твърде невероятно, някога попаднеш на друга като Бриони. Тогава щеше да си припомня недостатъците и щеше да се постарее новата нещастница да не ги открие. Тъкмо ги изписа и отново си напълни чашата, когато телефонът иззвъня. Беше Тереза Буут.

— А, значи там си бил — каза тя. — Много ти благодаря за отзивчивостта, за това, че ми се обади и така нататък.

— Тери, съжалявам. Бях малко... малко нещастен, искам да кажа нещастен.

— Грейдън, ти си пиан.

— Да — отвърна той, — така е.

— Добре ли си?

— Не, Тереза, не съм добре. Аз съм — той погледна списъка в ръката си — егоистичен, арогантен, безчувствен и тъп... тъпанар. Освен това не съм и професионалист. Безработен съм — добави той.

— Какво? Грейдън, какво искаш да кажеш с това, че си безработен? Какво стана с материала?

— Скъсах го.

— Какво си направил?

— Скъсах го. А след това си подадох оставката. Тери, не ми се сърди. Не можех да го направя.

Настъпи дълго мълчание. След това тя каза:

— Сам ли си?

— Да, сам съм, но...

— Ще дойда да те видя. Ще пристигна след четиридесет и пет минути, въпреки че е късно. Не мога да чакам до утре, за да разбера какво е станало. Значи няма да прочета нищо за Бард Чанинг и неговите грехове във вестниците, така ли?

— Не и от мен — отвърна Грейдън.

— Жалко, много жалко. Тръгвам — каза тя малко сърдито. — И да не си посмял да се натръскаш докрай, преди да съм дошла.

Тя пристигна след четиридесет и пет минути, както беше обещала. Но той се беше натряскал и беше заспал. Не знаеше кой е, къде се намира и кой звъни на звънеца. Едва се домъкна до вратата, преодолявайки с мъка главоболието и гаденето. След това легна отново и я погледна като пребито куче.

— Е, явно доста си закъсал — каза тя. — Къде е кухнята? Ще ти направя един коктейл. Нося съставките.

— Тери — каза Грей много тихо, — не искам никакъв коктейл.

— Този ще ти хареса — отвърна тя и изчезна.

Той лежеше със затворени очи и усещаше как стаята отначало се надигна, а след това се завъртя около него. Чуваше я, че ходи из кухнята, и се запита дали не би могъл да отиде до тоалетната. Знаеше, че не би могъл. Усети, че тя беше седнала до него.

— Изпий го — каза строго Тереза. — Това е патент на Дъги.

Беше някаква доста неприятна на вид смес. След това тя му каза, че в нея има сурово яйце, разтворим витамин „С“, разтворим аспирин, сос „Уорчестър“ и малко водка. За момент му се стори, че ще повърне, но след това сякаш по чудо стомахът му се оправи и му поолекна, дори успя да се усмихне.

— Хайде сега разказвай какво се случи — каза тя.

Доктор Пейджит погледна към Франческа и се усмихна. Усмивката му беше любезна и внимателна. Беше се навел над Кити и слушаше гърдичките ѝ. Сега тя кашляше повече. Температурата ѝ се беше покачила на 37,8.

— Не е по-добре, нали? — попита Франческа. Усещаше как нещо я стяга като лента около гърдите и друга — около главата. Никога досега не беше се чувствала толкова уплашена. Спомни си с удивление за жената, която беше вчера и дори днес сутринта, жената, която беше толкова сломена, че любовникът ѝ я беше измамил, толкова съсипана от провалите на съпруга си, жената, която беше решила да сложи край на брака си, и се запита как е могла да обръща внимание на такива дреболии.

— А, не — отвърна малко неохотно той. — Не е по-добре, това е.

— А по-зле ли е?

Настъпи мълчание. После той каза:

— Може би малко по-зле.

— И какво ще правим? Кой би могъл да я прегледа? Къде да отидем?

— Ами... — този път колебанието продължи по-дълго — тази нощ никъде. Тя трябва да остане тук на топло, да продължи да взема лекарството и да се надяваме, че ще преодолее болестта.

— А ако това не стане?

— Ако не стане, ще решаваме сутринта. — Той пак ѝ се усмихна внимателно и със съчувствие. — Не е нужно да ходите никъде тази нощ.

— А има ли изобщо някой, при когото можем да я заведем? Или някой да дойде тук? Някой специалист?

— Не, не виждам смисъл. Няма абсолютно никакъв смисъл. Всичките ѝ изследвания, цялата история на болестта са в Лондон. Това ще означава, че те трябва да бъдат донесени тук, а тази нощ е почти невъзможно. Така че с когото и да говорим, ще трябва да работи на тъмно и ще бъде принуден да я изпрати в болницата, вероятно в Плимут, за да ѝ направят нови изследвания.

— Много бих искала да...

— Госпожо Чанинг, идеята не е добра. Състоянието на Кити ще се влоши много повече както физически, така и емоционално, а в момента това не е необходимо. Така че, моля ви, изобщо не си го помисляйте. Нека да ѝ дадем още дванадесет часа и на сутринта отново ще помислим. Става ли?

— Да — отвърна Франческа, предавайки се, защото очевидно нямаше алтернатива. — Да, добре.

— Но ако се безпокоите, както вече ви казах и предишната нощ, можете да ме повикате по всяко време. Рано сутринта ще дойда първо тук, за да я прегледам отново. — Той потупа нежно Кити по неспокойното телце. — Поспи, малката ми, и гледай да се справиш.

Рейчъл отиде да го изпрати. Върна се и погледна към Франческа.

— Да ти донеса ли нещо, скъпа?

— Не, благодаря. Мамо, какво да правя сега? Как ще я избавим от всичко това? Трябваше да сме в Лондон, при доктор Лаудър или поне в болницата...

— Скъпа, нали чу какво каза той? Освен това, откровено казано, ако има нужда тя да бъде в болница, сигурна съм, че доктор Пейджит

ще я изпрати веднага.

— Тук! — възкликна Франческа. — Че каква полза ще има да отиде в тукашна болница?

— Не се намираме на остров в Тихия океан. В Плимут има голяма модерна болница, както и в Екстър. Била съм и в двете с Мери. Няма защо да смяташ, че там не могат да се погрижат за Кити.

— Но доктор Лаудър каза...

— Франческа, господин Лаудър е заминал. Ако беше в Лондон, тогава може би имаше смисъл да бързаш да се върнеш там.

— Ами господин Морисън-Смит? Нали знаеш, хирургът, който я прегледа? Можем да я заведем при него. Дори можем да го докараме тук.

— Утре може би, но не и тази нощ.

— О, господи, защо допуснах да стане така! — каза Франческа и отчаяно отметна назад глава. — Защо не заминах с нея още вчера, преди да беше станало толкова късно? Ще ти кажа защо: защото бях заета със собствените си грижи и прекалено се самосъжалявах. Не й обръщах внимание и сигурно състоянието й ще се влоши, може дори и да умре. И всичко това, защото...

— Франческа, престани! — скара й се Рейчъл. — Ставаш истерична. Не я заведе вчера, защото така те посъветвах. А онзи ден тя си беше съвсем добре. Имаше само лека настинка. Ти сама си ми казвала, че господин Лаудър те е предупредил да не се безпокоиш за такива неща. Всичко е едно стечение на обстоятелствата. Вината не е твоя. Сега моля те да се успокоиш. Бебетата много се влияят от напрежението.

Франческа не каза нищо, само се наведе над креватчето, погали Кити по главата. Челото й беше сухо и горещо, а тъмните й къдрици падаха върху зачервеното вратле.

— Би ли... — Рейчъл се поколеба — питам се би ли искала да...

— Какво?

— Ами да поговориш с Бард.

— За какво? — попита Франческа с нескрита изненада.

— За Кити. За това, че е болна.

— Мамо, не искам да говоря с Бард. Каква полза ще има?

— Може да се почувстваш по-добре. А освен това може би... Трябва и той да знае. Бард й е баща.

— За бога! — извика Франческа толкова ядосана на майка си, че Кити се стресна в леглото. — Разбира се, че няма да се почувствам по-добре — продължи тя, вече по-тихо. — Всъщност сигурно ще ми стане много по-зле. Дори не мога да му кажа, че е толкова сериозно болна. Това са глупости. Мамо, защо не отидеш да си легнеш? Аз ще се оправя сама.

— Добре — каза засегната Рейчъл. — Само се опитвах да помогна.

— Не ми помогна много. Лека нощ.

— Лека нощ, Франческа. Ще се видим сутринта.

След като майка ѝ си отиде, Франческа седна на малкото дървено столче, което ѝ бяха дали, и се загледа в Кити. Тя отново беше заспала, въпреки че сънят ѝ беше неспокоен. Смучеше палеца си. Беше толкова мъничка и безпомощна. Едно малко човешко същество. Толкова малка, за да се справи с болестта си. „Как ще я преодолее — мислеше си Франческа. — Как би могла да го направи? Как едно толкова малко и полуздрави сърце щеше да се изправи срещу болестта? Какво щеше да стане с него?“ Протегна ръка към леглото и мушна пръста си в другото юмруче на Кити. Искеше по някакъв начин да ѝ предаде от силата и любовта си.

Не ѝ минаваше и през ум да си ляга. Страхуваше се да заспи и да остави Кити без наблюдение. Просто седеше и мислеше за краткия си брак, започнал с такова напрежение от самото начало. Е, не съвсем отначало, разбира се. Началото беше чудесно. Бавно и болезнено тя си спомни за прекрасните дни на гръцкия остров, учудена от бързината, с която животът ѝ тотално се обърка.

Джес Чанинг много рядко идваше в дома на сина си. Чувстваше се неудобно в просторната къща на Хамилтън теръс. Нейното социалистическо съзнание не можеше да приеме ненужното количество празни стаи, съвършено мебелирани, топли и почти неизползвани; гардеробите, пълни с дрехи, които никога не се обличаха; избата, заредена с вина, които едва ли някога ще бъдат изпити; големите леки коли отпред, карани през повечето време от един човек; високите заплати за персонала, който изобщо не беше нужен, защото Бард и неговото семейство биха могли да вършат всичко

сами. Това я потискаше. Когато искаше да види Бард, викаше го при себе си, а и той ходеше при нея, когато имаше нужда. Срещите им не бяха толкова чести, колкото би искала, но не бяха и съвсем редки. Само че напоследък тя изобщо не го виждаше, особено след деня, когато той дойде на обяд след банкрута. Вече бяха изминали три седмици и Джес започна да се тревожи. Тя винаги усещаше, когато Бард криеше нещо от нея и беше направил нещо лошо. Знаеше го още от времето, когато той беше малко момче, по простата причина, че тогава странеше от нея. Когато беше много малък, се криеше по дърветата, в шкафовете, под леглата, а тя го търсеше, за да го накаже. Щом порасна, се затваряше в стаята си, а вече като възрастен изобщо отбягваше дома й. През последните три седмици беше точно така. Потърси го няколко пъти по телефона, оставяше му съобщения и той винаги й отговаряше, че е много зает и че нещата са се объркали, че ще я посети след някой ден. Но не го правеше. А сега се безпокоеше и за Лайъм. За това какво би могъл да направи на Франческа, която явно беше попаднала под неговото влияние. Притесняваше се също за работата на Бард, за това, че инспекторите го разследваха. Тревожеше се за самия него и продължителното му мълчание. Затова в събота вечерта му се обади. Той вдигна телефона, гласът му беше мрачен и рязък.

— Исамбард, обажда се майка ти.

— Да, здравей.

— Не ми изглеждаш много весел.

— Вероятно защото не съм.

Само два пъти в живота си беше признавал, че се чувства нещастен: веднъж, когато почина Марион, и втория път — когато Пати постъпи за първи път в клиниката за алкохолици.

— Ще дойда да те видя — каза Джес.

— И така, Исамбард, какво си направил?

Беше му сварила чай и седеше срещу него в кухнята — единственото помещение в къщата, което й харесваше.

— Аз ли? Нищо не съм направил. Но животът ми поднесе някои много неприятни неща.

— Човек сам прави живота си, Исамбард. Никой не ти е виновен.

— Така ли? — От много години за първи път тя го ядоса. —
Значи така, а? Сигурно аз съм виновен, че Марион почина.

— Не, разбира се — отвърна тихо тя. — Съжалявам.

— Мислех, че отново съм я намерил — каза той, стискайки главата си с ръце. — Или че съм намерил щастието, което тя ми доставяше. Имам предвид с Франческа. А тя ме изостави. Каза ми да си вървя, и то тогава, когато най-много имам нужда от нея.

— Исамбард, ти не я допускаше до себе си. Казвах ти го. По този начин не можеш да покажеш на една жена, че ти е нужна.

— Просто исках да я предпазя от някои неща.

— Жените нямат нужда от това — прекъсна го рязко Джес. —
Мъжете трябва да бъдат пазени. Имала е нещо с Лайъм, нали?

Бард я изгледа.

— Мамка... по дяволите, как разбра?

— Говорих с нея.

— Какво? И тя ти каза?

— Не, разбира се. Но аз не съм толкова глупава. Веднага ми стана ясно, че тя е най-малко увлечена по него. Очевидно нещата са отишли по-далеч, нали?

— Мисля, че да.

— И от къде си толкова сигурен?

— Защото и двамата ми го казаха съвършено ясно.

— И двамата? Ти си говорил с него?

— Да, говорих. И той се постара да ме убеди, че за него е било...
голямо удоволствие.

— Това момче е отвратително — каза Джес и се намръщи. — Не
мога да спра да го обичам, но...

— Не можеш ли?

— Не, не мога. Той е малко като осакатен, а в това винаги има
нещо привлекателно. Не ме питай какво. То донякъде оправдава
поведението му, а освен това е много забавен и много хубав. Кара ме и
аз да се чувствам интересна. Без съмнение по същия начин е постъпил
и с Франческа.

Бард мълчеше. След това каза:

— Значи мислиш, че той е постъпил така с нея, за да ме уязви?

— Сигурна съм. А ти не си ли?

— Да, разбира се. Но е по-добре, когато и друг мисли същото.

— Лайъм е много нечестен и има моралните задръжки на котарак, колкото и обидно да звучи това за котараците. Освен това е много жесток. Това момче много ме безпокои.

— Безпокои те! — възкликна горчиво Бард.

— Да, безпокои ме каква ще бъде следващата му стъпка. Имай предвид, че Наоми е хитра и безскрупулна и може да постъпи с него както си иска.

— Това, което най-много ми тежи — каза Бард с въздишка, — е не толкова, че те... че тя...

— Че тя е спала с него ли? Това ли искаш да кажеш?

— Да — отвърна той, смутен, че води такъв разговор с майка си. Тя го погледна и изразът на лицето ѝ се смекчи.

— Значи това не те притеснява толкова, Исамбард. Сигурен ли си? Не вярвам да ти е било много лесно.

— Не, не, разбира се, че не е. Има моменти, когато искам да ги разкъсам на парчета и него, и нея.

— Разбирам. Сигурно знае, че много те е ядосала. Нямаше да е нормално, ако не беше така.

— Да, знае, разбира се, че знае — отвърна Бард. — Но най-много ме боли, че те са били близки, че са разговаряли помежду си. Разбираш ли?

— Е, в голяма степен вината за това е твоя — каза строго Джес. — Знаеш, че се опитах да те предупредя.

Той я погледна.

— Мамо, ако ще ме поучаваш, по-добре да си вървиш. Мислех, че си дошла, за да ми помогнеш.

— Няма да си вървя и искам да ти помогна. Разбира се, че искам. — Тя сложи за миг ръката си върху неговата. Това беше нещо много нетипично за нея и заприлича на ласка. — Ти обаче трябва да разбереш, че Франческа е имала тази връзка с Лайъм, защото е била самотна и нещастна. Разбира се, не оправдавам постъпката ѝ. Но тя ще разбере, че...

— Да — каза с въздишка Бард, — разбрала го е, но това не променя нещата. Не иска бракът ни да продължи. Там е проблемът.

— А ти? Ти сигурен ли си, че искаш? Трябва прекалено много да простиш, а това е трудно, особено за човек като теб. Може да ти бъде ужасно мъчително.

— Сигурен съм, че ще мога — отвърна бавно той. — Много мислих и предполагам, че ще мога. А освен това и двамата има какво да си прощаваме. В това отношение ще има равенство. Но тя не иска да опита.

— Аз пък мисля, че иска — каза Джес. — Тя много те обича. В момента може и да не го съзнава, но е така. На мен ми е свършено ясно. Нямаше да се безпокои толкова за теб, ако не беше така.

— А ти от къде знаеш, че се безпокои за мен?

— Защото ѝ личи. Всеки глупак може да го забележи. Ти трябва да отидеш и да се опиташ да я върнеш при себе си, Исамбард, ако наистина го искаш. Сама тя никога няма да дойде при теб. Няма полза да стоиш тук, да чакаш и да си мислиш, че трябва тя да дойде.

— Не мога — отвърна Бард. — Ти не разбираш. Вече опитах.

— И как го направи? Не знам някога да си поискам нещо и да не си успял.

— Бях при нея. Казах ѝ, че съжалявам, че я обичам и имам нужда от нея.

— А, много добре от твоя страна — каза Джес. — И мислиш, че ще ти повярва? Че няколко думи са достатъчни? Думите са евтино нещо, Исамбард. Винаги съм ти го казвала: лесно се изричат и лесно се забравят. Нужни са няколко действия. Точно това ѝ трябва на Франческа.

— Мамо, вече ти обясних: тя ми каза да си вървя. Даде ми да разбере, че с брака ни е свършено.

— Е, сигурно не го е мислила сериозно — отвърна Джес.

— От къде знаеш?

— Колко пъти съм казвала на баща ти да се маха, но не съм го мислила наистина.

— Да, но ти мразеше баща ми.

— Не, не е вярно. Мразех това, което правеше, но всъщност го обичах, и то много. — Мрачното ѝ лице изведнъж доби по-меко изражение. — Той беше много силен и много властен, също като теб. Въпреки злото, което ми причини, накрая пак успя да ме убеди, че имам нужда от него. Не можех да го приема в къщата си заради теб, но аз наистина имах нужда от него.

— Искаш да ми кажеш, че си го обичала и си се нуждаела от човек, който те смаза, така ли?

— Да — отвърна съвсем делово Джес, сякаш я питаше дали иска още една чаша чай.

— Разбирам — каза Бард накрая.

— И ще ти кажа защо: той престана, беше му много трудно, затова имаше нужда от помощ. А по онова време нямаше никаква друга терапия за тези неща. Направи го заради мен и ми го доказа. А когато го убиха, се почувствах много нещастна и това трая дълго.

— Трябваше да ми кажеш това по-рано — упрекна я Бард.

— Казвам ти го сега. Освен това нещата между теб и Франческа са по-различни. Но тя все още те обича и ти можеш да си я върнеш, ако поискаш. Уверена съм, че можеш.

— Да, може би си права — отвърна бавно Бард, — но аз...

— Ти какво? Какво си й направил, Исамбард?

Той я изгледа мълчаливо, след това продължи:

— Не мога да ти кажа, наистина не мога.

— Е, добре, не ми казвай. Но каквото и да е то, всичко може да се оправи, ако наистина го искаш. Просто трябва да го направиш, а не само да говориш. — Тя го погледна и се усмихна. — Знам, че ме мислиш за глупава стара жена, но това, което ти казвам, е вярно. Ако направиш достатъчно, тя ще се върне при теб. Въпросът е да разбереш какво да направиш. Там е цялата работа. Тя къде е сега, между другото?

— В Девън, с майка си — отвърна Бард.

— С децата ли?

— Да.

— Това ще се отрази добре и на нея, и на останалите. Имаха нужда.

— Не знам какво да кажа — обади се накрая Тереза. — Предполагам, че трябва да съм ядосана, и наистина съм — тя се усмихна на Грей, — всъщност, направо съм бясна.

— Би могла да използваш материала сама — каза той. — Можеш да го продадеш на друг вестник, дори на моя собствен. Разполагаш с всички факти.

Тя го погледна замислена.

— Наистина ли смяташ, че бих могла? Тогава и вълкът ще е сит, и агнето цяло. Хем ще разкатаем фамилията на Чанинг, а съвестта ти ще остане чиста.

— Да — съгласи се Грей.

Тя го погледна.

— Сигурно ти е било много мъчно да се откажеш от материала си, след като работи толкова много върху него, а освен това е бил и добър.

— Беше истинска агония — отвърна Грей. — Всеки път, когато се сетя, че можеше да излезе във вестника на първа страница с моето име, ми се иска да изпия още едно уиски. Но бях длъжен да постъпя така, въпреки че не ми е съвсем ясно защо го направих.

— Аз пък мисля, че знам — каза със съчувствие Тереза. — Ти си много свестен човек, Грейдън, много. Предполагам, че аз бих могла да го направя: да дам историята на друг вестник, но мисля, че няма да го сторя. Както виждам, Чанинг и така ще си изпати доста. Като си помисли човек, че и онази дърта вещица е била замесена. Предполагам, че е била влюбена в него. Те всички са такива.

— Кой те?

— Ами всички възрастни секретарки. Мислят си, че в сърцата на шефовете им има специално място за тях, че са им по-близки, отколкото собствените им жени.

— Така ли мислиш?

— Знам, че е така. Обяснението е много фройдистко, но е вярно.

— Предполагам, че си права — съгласи се Грей. — Но на онези снимки тя изглежда доста различно, уверявам те: със спуснатата коса и така нататък.

— О, Марша е много секси жена.

— Секси! — изуми се Грей. — Тери, не ставай смешна. Тя не е секси, тя е...

— Искаш да кажеш стара, нали? Разбира се, че е секси! Трябва да го усетиш от миризмата, която се носи около нея, от парфюма, който употребява. Той е много силен. Възрастните жени не използват такъв. А и не виждаш ли какви цици има? Много са сладострастни Грейдън, недей да смяташ съвсем погрешно, че ние, жените на средна възраст, не можем да бъдем секси. Все още всичко ни е наред. Сексът не свършва с първия бял косъм.

— Не — побърза да каже той, — не, разбира се.

Тя го погледна и му се усмихна, но яркосините ѝ очи показваха, че се чувства и малко засегната. Гледаше го с известно подозрение.

Той взе ръката ѝ:

— Тери, съжалявам, не исках да те засегна.

— Няма нищо. Просто съм малко тъжна. Дъглас ми липсва. — Въздъхна, стана, извади цигара от чантата си и я запали. За първи път Грей нямаше нищо против. — Мисля, че съм доволна, че тази история не излезе във вестниците въпреки това, което ти казах. Искам хората да помнят Дъги такъв, за какъвто го мислеха. Защото в действителност той си беше такъв: мил, любезен, щедър, малко глупав и малко алчен.

— Да, малко — каза Грей предпазливо.

— И то под влиянието на Бард Чанинг.

— Да.

— О, господи! — въздъхна внезапно тя, угаси цигарата си и започна да търси кърпичка. — Съжалявам, Грейдън, но малко се разчувствах.

Той я погледна. Изведнъж се почувства странно. Испита към нея някаква необикновена, голяма нежност. Стана, отиде при нея и я прегърна.

— Ела тук, Тери.

Тя го погледна, полуусмихната, и се отпусна в ръцете му. Както винаги от нея се излъчваше силна топлина, а парфюмът ѝ го зашемети. Ръцете ѝ се сключиха около кръста му и тя го притисна. С лека изненада той усети, че отвърща на ласките ѝ. Тери вдигна лицето си към неговото, придърпа нежно главата му, а Грей, все още изненадан, я целуна. Беше приятно да я целува човек. Устните ѝ бяха чувствени, меки и много опитни. Разбра, че иска да продължи да я целува и дори да направи нещо повече. Тя очевидно искаше същото.

— Боже господи! — Тереза се отдръпна за миг от него, усмихна му се, леко развеселена. — Господи, Грейдън, каква изненада!

Той сложи ръце върху бедрата ѝ, усети ги, започна да ги гали. Бяха много твърди и пищни. Тя се притисна до него, движеше се едва забележимо, много майсторски.

— Тери — каза той. — Тери, аз...

— Не — тя изведнъж се отдръпна от него, — това определено не е добра идея.

— Напротив, на мен ми се струва, че е много добра — каза той, полувъзмутен, полуразвеселен.

— Да, и аз мисля така, но ти си пьян и се чувстваш самотен. Аз също съм самотна, но утре и двамата много ще съжаляваме. Аз...

Изведнъж телефонът извъня. Тя протегна ръка, поколеба се, след това му предаде слушалката. Беше Бриони.

— Грей, ти ли си? — В гласа ѝ се чувстваше известна несигурност. — Виж какво, доста мислих и може би все пак би трябвало още да си поговорим. Мога ли да дойда? Съвсем наблизко съм. Идвам след пет минути.

— Ами... — каза той леко замаян и отметна назад косата си. — Може би не точно сега. Аз...

Настъпи мълчание. След това тя каза:

— Грей! — Изведнъж гласът ѝ се промени и стана по-предпазлив: — Да не би при теб да има някой?

— Ами... да, всъщност не. Искам да кажа...

— Майната ти! — изруга тя. Гласът ѝ трепереше от яд и от напирашите сълзи. — Мога да кажа само това: майната ти! — Бриони затръшна телефона.

— О, господи! — каза Тереза Буут.

— Мисля — каза предпазливо д-р Пейджит, — че трябва да заведем това бебе в болница.

— В болница? Защо?

Въпросът беше толкова глупав, че Франческа не можеше да повярва, че го е задала. Но това, изглежда, ѝ помагаше да отложи за миг онова, което щеше да последва. Така все още можеше поне малко да си мисли, че Кити не е чак толкова зле, когато беше съвсем очевидно, че тя трябва да отиде в болница, както д-р Пейджит беше предложил. Докторът се поколеба, погледна я и каза:

— Мисля, че се нуждае от по-интензивно лечение и от повече грижи, отколкото бихме могли да ѝ предоставим тук. Тя не само кашля. Мисля, че задържа течности. Черният ѝ дроб е леко увеличен и ми се струва, че има нужда от повече кислород.

Франческа се вгледа в него.

— А защо не мислехте така по-рано? — попита тя. — От няколко дни ви говорех, че трябва да я преместим, а вие все ми казвахте, че е добре и ще се оправи.

— Госпожо Чанинг, аз не...

— Точно това казвахте: че нямало нужда. Казахте го и снощи. Това е абсолютна некомпетентност. Аз ще се оплача. Вие направо...

Паниката се стовари върху нея с пълна сила. Стана ѝ горещо, започна трудно да диша, главата ѝ се замая и тя изведнъж седна.

— Франческа! — Беше Рейчъл. — Не е нужно да говориш така. С нищо няма да помогнеш. Доктор Пейджит беше толкова любезен и направи всичко, което е по силите му.

Франческа погледна с ненавист към майка си.

— Да, но не е достатъчно. Това, което той направи, просто не е достатъчно. Всички се мотаем тук и губим време. А детето става все по-зле и по-зле. Аз... О, какъв смисъл има? Ако ще тръгваме, да тръгваме. Да, сестро, какво има?

— Съжалявам, госпожо Чанинг, съпругът ви е на телефона. Казва, че...

— Не мога да говоря с него сега — отвърна Франческа. — Наистина не мога. Моля, кажете му, че съм заета. И не споменавайте, че бебето е зле. Не искам да го тревожа. Няма смисъл.

— Франческа, да поговоря ли аз с Бард?

— Не! — Тя рязко се извърна и погледна гневно майка си. — Омръзна ми от твоята намеса в брака ми. Остави ни на мира. Не искам да говоря с него, не искам и никой друг да го прави. Ясно ли е? Благодаря, сестро. Кажете му просто, че съм заета.

— Да, госпожо Чанинг, но той казва...

— Сестра Мери Агнес, не искам да бъда груба, но не желая да знам какво казва той. Детето ми е болно и не мога да водя никакви разговори в момента.

— Да, госпожо Чанинг, много добре разбирам.

— Мисля — обади се д-р Пейджит, — че трябва да извикаме линейка. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Линейка? — Франческа почувства, че гърлото болезнено я стяга. — Не можем ли да я заведем с колата?

— Мисля, че ще е по-разумно с линейка, госпожо Чанинг.

— Да — отвърна Франческа. Внезапно я обхвана спокойствие. — Да, много добре. Моля ви, повикайте я. Ще преоблека Кити и ще ѝ взема нещата. Мамо, ти по-добре стой тук с Джек.

— Ние ще се погрижим за Джек. — Беше игуменката. Стоеше на прага и държеше Джек за ръка. — Майка ви трябва да е с вас, госпожо Чанинг. Той ще е послушен, нали Джек?

— Да, разбира се. Аз винаги съм послушен — каза той.

В хола на къщата си на Сейнт Джон Ууд Бард Чанинг стискаше телефонната слушалка в ръката си с такава сила, че тя всеки момент щеше да се счупи, докато чакаше да говори с Франческа или поне да получи отговор на предложението си да отиде в Девън и да се види с нея същия ден, защото беше изключително важно да поговорят отново. Най-после го уведомиха, че жена му не може да дойде на телефона в момента, защото е много заета. Сестра Мери Агнес не можа да му обясни по кое време ще е по-удобно да позвъни отново.

Бриони седеше в кухнята на малкия си апартамент и бъркаше разсеяно с лъжичка силния, много подсладен чай, който си беше направила. Със злорадство си мислеше, че само такъв лигльо като Грейдън Таунсенд може да харесва чай, приготвен така, както той го пиеше — „слаб като вода, точно като него самия“, каза тя на глас. В този миг чу звънеца на външната врата.

Реши да не отговаря. Беше много уморена, защото беше спала лошо. Главата я болеше, а очите я смъдяха, сякаш в тях имаше пясък. Освен това имаше подозрението, че може да е Грей, а не искаше да го вижда. Не отговори при първото позвъняване, но звънецът пак иззвъня и най-накрая с голямо нежелание отвори. На вратата стоеше една жена, която Бриони не познаваше. Беше на средна възраст, доста елегантна, прекалено силно гримирана и с много бухнала руса коса. Беше с бели панталони и сако на тъмносини и бели райета. Когато се загледа по-внимателно в нея, Бриони видя, че на младини очевидно е била много красива. Посетителката я погледна с искрящите си сини очи и каза:

— Вие сигурно сте Бриони.

— Да, аз съм.

— Казвам се Тереза Буут. Веднъж дори разговаряхме по телефона, но едва ли си спомняте. Мисля, че трябва да си поговорим. Мога ли да вляза?

— Ами аз... не зная — отвърна предпазливо Бриони. — Беше чувала всякакви истории за разни хора, които се вмъкват в апартаментите и къщите. Наистина името ѝ звучеше познато, но Тереза Буут. Тереза Буут. Защо и напомняше за нещо? — И за какво ще говорим?

— За Грейдън — отвърна Тереза и ѝ се усмихна. — Грейдън Таунсенд, нали го познавате?

— Да — отвърна с леден тон Бриони. — Да, познавам го и не искам да разговарям за него. Така че...

— Мога да ви разбера, но аз наистина трябва да говоря с вас — каза развеселена Тереза Буут. — Признавам, че той си пада малко идиот, но много ви обича, наистина много ви обича.

— Съжалявам, но тук нещо не ми е ясно. От къде знаете какво изпитва Грейдън към мен?

— Защото, скъпа, прекарах по-голямата част от нощта, за да ми говори за вас. А и доста време от последните няколко седмици.

— А, значи той ви е изпратил, така ли? Да ме уговаряте да се сдобрим. Чудесно!

— Не, той няма представа, че съм тук.

— Така ли? А как научихте адреса ми, ако не ви го е казал?

— Потърсих го в тефтерчето му с адресите, докато спеше. Вижте много е важно да ме изслушате. Освен всичко друго до известна степен се чувствам и виновна пред вас. Преди няколко месеца дадох на Грейдън един лош съвет. Така че ще ме пуснете ли да вляза? Една чаша кафе ще ми се отрази добре.

Джес се събуди и отново започна да се тревожи за Бард. Спа зле, което беше доста необичайно за нея. Беше опитала всичките си трикове за преодоляване на напрежението — чаша хубав, силен чай, кротка обиколка на квартала, дори изми пода на кухнята. Най-накрая се предаде и го потърси по телефона. Отговори и само телефонния секретар. Остави съобщение, че го е търсила и иска да го чуе. След това звънна в Стайлингс.

— Хортън, синът ми там ли е?

— Не, госпожо Чанинг, не е, съжалявам. Опитайте ли в къщата в Лондон?

— Да. Оставих му съобщение. Би ли му казал да ми се обади, ако се свърже с теб?

— Разбира се, госпожо Чанинг.

— Предполагам, че е отишъл в Девън да се види с Франческа и децата.

— Да, госпожо Чанинг, възможно е — отвърна Хортън. Опитайте се да бъде убедителен, но това, което беше чул през последните няколко дни, го караше да се съмнява.

Джес се обади и на Кирстен. Мина доста време, докато тя вдигне телефона.

— Баба ти е — каза тя. — Да си чула нещо за баща си?

— Не — отвърна Кирстен. — Не се е обаждал през последните два дни. Но много се радвам да те чуя, бабо, наистина много се радвам.

„В нея има промяна“, помисли си Джес. Чувстваше се, че е по-общителна и дори много щастлива.

— Добре — каза тя, — защо не наминеш да ме видиш по-късно?

— Може би не днес. Чувствам се малко изморена. Сигурно ще намина идната седмица. Може да доведе и Оливър с мен — добави Кирстен.

— Оливър? Искаш да кажеш Оливър Кларк? Нашият Оливър?

— Да, бабо Джес. Оливър Кларк. Точно него имам предвид. Нашият Оливър.

Джес беше много чувствителна към различните нюанси в гласовете. Когато Кирстен произнасяше името на Оливър, гласът ѝ беше разнежен и издаваше, че се чувства щастлива.

— Да — каза си на глас тя, след като затвори телефона, — много добре. Чудесно.

Но от Бард все още нямаше и следа. Безпокойството ѝ се засили. Опитайте пак в къщата, звъня на Тори и дори остави съобщение на телефонния секретар на Рейчъл Дънкън-Браун. След това, като си повтаряше непрекъснато, че няма причини за безпокойство, отиде на църква.

Лайъм Чанинг с удоволствие закуси с кроасани, портокалов сок и великолепно приготвено кафе — едно от малкото кулинарни умения на Наоми. След това ѝ каза, че ако няма нищо против, ще се поразходи към града, за да види дали ще намери някой неделен вестник.

— Лайъм, ние сме в Испания — каза ядосано Наоми. — Не ставай смешен. Няма да намериш английски вестници тук.

— Разбира се, че ще намеря. Живеем в деветдесетте години, Наоми. Нали сега всички сме европейци. Готов съм да се обзаложа на всичко, че и тук има английски вестници.

Върна се ядосан след половин час.

— Няма вестници. Това е абсурдно. Нямало да пристигнат до утре. Освен ако не се кача в колата и отида в Марбела. Там може да намеря. Да, ще отида.

— Лайъм, да не си откачил? До Марбела има час и половина път с кола. Я по-добре вземи да направиш нещо за тези деца. Вече им доскуча. Не мислех, че ще е толкова горещо.

— Не могат ли да си играят в басейна?

— Вече им омръзна, защото е много малък. За такъв комплекс като този размерите му са абсурдни. А и другите хора, които са там, са отвратителни. По-късно ще трябва да отидем на плажа. Добре, че взехме тази кола. Лайъм, ама ти не ме слушаш. Какво става с теб?

— Нищо — каза Лайъм, — извинявай.

Марша Грейнджър също излезе рано да купи вестници. Взе повече от обикновено: и от таблоидите, и от тези с големия формат. Когато се върна в апартамента, си наля голяма чаша кафе, изпъна рамене и се настани в безупречната си кухня да ги чете. След като в продължение на час ги прегледа най-внимателно, тя ги бутна настрана, наля си едно уиски и се усмихна на невзрачното растение, което беше сложила на перваза на прозореца.

— Предвиждах, че може да блъфира — каза тя. Колко патетично.

Майк Ленгтън, който работеше на пристанището в Чичестър, се грижеше за охраната на всички яхти и особено за няколко от тях. Видя мерцедеса на Чанинг на паркинга и погледна насреща, където беше

закотвена „Лейди Джек“. Голямото ѝ платно беше вдигнато и се виждаше как господин Чанинг се готви да отплава. Махна му с ръка, но Бард не го видя, защото маневрираше с яхтата из пристанището. Както обикновено правеше го много изкусно. Майк искаше да говори с него, за да разбере дали ще участва в състезанието идната неделя. Затица се по кея, за да го настигне, но беше твърде късно. Когато стигна входа на пристанището, „Лейди Джек“ вече се носеше в открито море. Тези яхти бяха великолепни. Точно такава искаше да има и той. Бяха толкова бързи, сякаш летяха над водата. За един ден при благоприятен вятър човек може да отиде с такава яхта твърде далеч. Наистина твърде далеч.

Пътуването до Плимут беше безкрайно. Продължи повече от час и половина. Пътят непрекъснато криволичеше, а често ставаха и големи задръствания поради неделния ден. През повечето време Кити дремеше, дишаше неравномерно и кашляше. На Франческа ѝ разрешиха да пътува с линейката. Когато пристигнаха, ужасно ѝ се повръщаше. Противно на очакванията болницата беше много голяма. Това до известна степен ѝ подеждва успокоително. Очакваше да види някаква малка като барака сграда. Линейката спря пред входа на интензивното отделение. Тя предполагаше, че ще трябва да чакат, но се изненада, когато видя цял комитет по посрещането им, състоящ се от един доктор, две сестри и малка количка. На количката имаше голяма кутия, която ѝ се стори с твърде зловещ вид.

— Какво е това? — попита уплашена тя.

— Кислороден апарат — отговори една от сестрите. — Разбрахме, че може да потрябва веднага. А сега, бихте ли я сложили в количката? Сложете я тук, ето така, и ни следвайте...

Те тръгнаха напред с количката, а Франческа ги следваше вцепенена от страх, изумена от това колко бързо ѝ бяха отнели Кити. Тя вече не беше нейното бебе, не зависеше от личните ѝ грижи, беше се превърнала в предмет, предмет на медицински грижи и наблюдение. Почувства се много самотна. След това усети нечия ръка върху своята. Беше Рейчъл, която ги бе последвала в колата на игуменката.

— Хайде, скъпа, горе главата.

Това смешно пожелание накара Франческа да се почувства малко по-нормално. Тя се усмихна плахо на майка си.

— Съжалявам. Държах се много лошо с теб.

Отведоха Кити в едно странично отделение, лекарят повдигна дрешката ѝ и дълго слуша гърдите и сърцето ѝ.

— Да — каза той с бодър вид, — не е много добре, но не е и чак толкова зле, госпожо Чанинг. Не се безпокойте. Ще трябва да ѝ направим нова ехо кардиограма, а и нови рентгенови снимки, за да видим какво е сегашното ѝ състояние. Сигурно са ѝ правили и преди?

— Да — каза Франческа, — правиха ѝ. Вижте, господин Морисън-Смит от болницата „Сейнт Ендрюс“ е запознат с нейния случай. Както и господин Лаудър, но той е заминал.

— Госпожо Чанинг, трябва да направим собствените си заключения на базата на състоянието ѝ в момента. Каквото и да ни кажат те, сега ще е без значение. Освен, разбира се, лекарствата, които е вземала. А ние вече говорихме с вашия интернист в Лондон.

— О! — почуди се Франческа. Беше изненадана от тяхната експедитивност.

Лекарят се усмихна.

— Всичко е наред. И ние не сме вчерашни. — Беше ужасно млад, но ѝ вдъхваше доверие и тя го хареса. — Сега ще я сложим в кислородна палатка, и то веднага. Мисля, че не ѝ достига кислород. Ето, вижте тази стрелка тук на апарата. Ще ѝ дадем и малко допълнителни диуретици, защото задържа течности. — И той отново ѝ се усмихна. — Не гледайте толкова уплашено, госпожо Чанинг. Тя ще се оправи. Бебетата са много издръжливи.

„Всички ми повтарят това — помисли си Франческа. — А то просто не е вярно.“

Филип Дрю също спа зле. Случаят Чанинг започваше сериозно да го безпокои. Възможностите за защита не бяха много добри, особено след като секретарката беше започнала да дава информация. Беше съвсем сигурен, че Бард ще бъде извикан отново и ще му поискат паспорта. Беше твърде примамлив обект за Отдела за сериозни финансови измами, за да го оставят на мира. Напоследък те нямаха много успехи и за тях Бард беше една добра перспектива.

Той извади бележките си и започна да ги преглежда. Имаше две неща, които не бяха ясни. Реши да му се обади по телефона. Опита номера в Лондон, но му отговори телефонният секретар. По дяволите! Беше се надявал да се чуе с него. Остави му съобщение, а след това набра телефона в Стайлингс. Казаха му, че и там го няма. Хортън, който го беше виждал няколко пъти, му каза, че семейството на Бард е в Девън.

— Може да е отишъл там. Имате ли някакъв телефонен номер? Доста е важно.

Хортън нямаше.

— Съжалявам, господин Дрю, ако се обади, ще му кажа да се свърже незабавно с вас.

— Можете ли да предположите къде другаде би могъл да бъде?

— През последните два уикенда господин Чанинг ходеше на яхтата. Може пък...

Дрю беше обхванат от мрачно предчувствие, но после решително го отхвърли.

— Знаете ли телефонния номер на пристанището?

— Да, господин Дрю, сега ще ви го дам.

Дрю се обади в пристанището и накрая го свързаха с Майк Ленгтън. Гласът му звучеше бодро.

— Да, точно така. Той отплава тази сутрин. Видях го. Беше около девет и половина. Мисля, че вече е твърде далеч. Вятърът е много благоприятен.

— Разбирам — каза Филип Дрю. — Много ви благодаря.

Затвори телефона и се загледа в идеално окосената си морава.

— Боже господи! — възкликна Дрю.

— Пристигнаха някакви нови хора — каза Хети, след като погледна през прозореца на апартамента. — Виж, имат и деца. На нашата възраст са, Джаспър. Хайде да отидем при тях.

— Не се бавете — нареди им Наоми. — След малко ще обядваме, а след това отиваме на плажа.

— Не ми харесва на плажа — каза Хети. — Там е скучно и е много горещо.

— О, боже! — ядоса се Наоми.

Лайъм наблюдаваше децата, които изтичаха към центъра на комплекса. Видя ги, че говорят с новопристигналите. Видя и семейството: майката, бащата и две момченца се усмихваха, явно доволни от посрещането. Хети им показваше техния апартамент. Семейството изчезна за малко, след това децата се появиха отново и започнаха да си играят в басейна с Хети и Джаспър. Лайъм ги погледа известно време и се заслуша как Наоми трака с чиниите в малката кухня, която водеше към гостната. Пак погледна към басейна и видя да се появява бащата. Беше по бански и фланелка с къси ръкави. Носеше плажна чанта, а под мишница — един брой на „Нюз он Сънди“ Сърцето на Лайъм подскочи. Той се изправи.

— Ще отида за малко до басейна да се топна преди обяд. Ужасно е горещо.

— Престани и ти да се оплакваш от жегата — каза Наоми.

Лайъм почти изтича по стълбите и отиде при басейна. Човекът беше седнал в един шезлонг с вестника до него. Лайъм се опита да прочете заглавията, но не успя.

— Добро утро — каза той небрежно. — Видях ви, че пристигате сега. Добре ли пътувахте?

— Не беше зле — отвърна мъжът. Имаше северняшки акцент. — Тук как е? Времето хубаво ли е?

— Да — отвърна Лайъм, — много е хубаво. — Винаги се изумяваше колко много се безпокояха хората за времето. За тях горещото слънце беше равносилно на хубаво прекарване. Самият той мразеше слънцето. — А мога ли да погледна вестника ви? Ако сте го прочели, разбира се. Зажаднял съм за новини.

— Да, това е много хубаво. Аз пък нямам търпение да се отърва от тях. Омръзнаха ми всичките глупости за Блеър и Прескот. На кого му пука! Да, вземете го.

— Благодаря.

Лайъм беше толкова нервен, че ръцете му трепереха. Седна отстрани на басейна и го разтвори. Отначало буквите на първа страница се сливаха пред очите му, но след това започна да ги различава. „Може да е на първа страница, човек никога не знае“, помисли си той. Но го нямаше. Е, тогава сигурно ще е на първото вътрешно фолио. Новината беше голяма. И там го нямаше.

Премина към финансовия раздел. Разбира се, че трябваше да бъде там. Не може да се очаква, че историята за някакъв фалирал бизнесмен, колкото и голям мошеник да беше той и колкото и драматична да е, ще бъде на първа страница. Тя не можеше да съперничи на Тони Блеър и на Уелския принц. Но и във финансовия раздел нямаше нищо. Абсолютно нищо. Той прегледа вестника няколко пъти, страница по страница, и започна да се ядосва все повече и повече. Разгръщаше страниците, мачкаше ги. Видя, че човекът го гледа с любопитство, но не му обърна внимание. По дяволите, къде е материалът? Какво се беше случило? Защо не са го използвали? Онази тъпа секретарка на Таунсенд го беше уверила, че ще го използват. Беше му казала, че ще излезе в неделя. Припомни си разговора.

— Да, господин Таунсенд ми нареди да ви кажа, че вашата информация е много полезна и я е включил в материала си.

От това по-ясно здраве му кажи! Какво може да се е случило? На Лайъм му призля от раздразнение, от досада и гняв. Беше положил толкова усилия да помогне на Таунсенд. Би могъл да го даде на десетина други журналисти. Така и трябваше да направи. Как можеше да разбере какво се е случило? Кого да попита? Тереза Буут, разбира се, тя сигурно ще знае. Щеше да му каже. Той погледна към прозореца, за да се увери, че Наоми не го наблюдава, а след това мина покрай басейна и през портала, който водеше към селото. Какво село, приличаше повече на някакъв индустриален обект. Там имаше телефон.

Тереза Буут отговори веднага.

— Здравей, Лайъм — каза тя. Не беше изненадана, че ѝ се обажда.

— Как си, Тереза?

— Добре, благодаря, Лайъм. А ти? Къде си?

— В Испания, на почивка.

— Добре ли е?

— Не, направо е ужасно. Намираме се в един скапан апартамент, в някакво отвратително летовище.

Тя се засмя с гърления си смях.

— Трябваше да ми се обадиш, Лайъм. Давам под наем много хубави квартири за почивка в Испания.

— Е, може би следващия път. Тереза...

— Да?

— Очаквах да прочета днес онази история.

— Каква история?

— Във вестника. Материалът на Грейдън Таунсенд. За баща ми.

— О, тази история ли? Да, но не излезе. Изглежда, че цялата работа се е разпаднала. Може би главният редактор не я е харесал. Сигурно много съжаляваш, Лайъм? След усилията, които положи. Не се притеснявай. Може по-късно да излезе. Съжалявам за почивката ти.

Лайъм остави телефона и се отправи бавно към апартамента. Чувстваше се сломен, изтощен и изнервен.

— Какво е станало с теб? — попита Наоми.

— Нищо, малко ме боли глава. Това е всичко.

— Татко, трябва ли да ходим на плаж следобед? — попита Хети.

— Двете нови деца са много симпатични. Ще останат тук при басейна. Не можем ли и ние да останем?

— Моля те — каза Джаспър.

— Е, добре. Добре — съгласи се Лайъм.

— А ние пък можем да поспим — каза Наоми, погледна го заговорнически му се усмихна.

Лайъм се помъчи да отвърне на усмивката ѝ.

След един мъчителен час той стана, погледна голото ѝ тяло, а след това и своето. Не можа да се справи. Беше се провалил.

— Съжалявам — каза той, — много съжалявам. Може би по-късно.

— Да — каза тя разочарована. — Може би. — Наоми стана, загърна се с пенъоара и го погледна. — Надявам се, че няма да стане като последния път, Лайъм.

— Не те разбрах.

— Ами последния път, когато твоите малки играчки не успяха.

— Наоми, за какво говориш?

— Спомням си, че тогава ти бяха нужни месеци, за да се... как да го кажем... да се съвземеш. Мисля, че не бих могла да изтърпя това отново. Може би ще трябва да преразгледам споразумението ни и дори да поискам развод. Сега ще отида да поплувам. Трябва да направя нещо, за да изразходвам енергията си. Ще се видим по-късно.

Грей дремеше на канапето, когато чу звънеца. Беше спал ужасно зле. По-голямата част от нощта разговаря с Тери за Бриони, а остатъка прекара в неспокоен трескав сън. Имаше ужасно главоболие и му се гадеше. Тери беше предложила да му направи закуска, но той се страхуваше, че сигурно щеше да е бекон с яйца, и то мазен, затова отказа.

Тя си тръгна към десет часа, оставяйки му чаша безумно силен чай на масата до него. Каза, че ще му се обади по-късно. Това беше преди два часа. Чу за втори път звънеца и реши да не отваря, но звъненето продължи. Беше толкова настоятелно, че главата още повече го заболя. Накрая стана, довлече се до вратата и я отвори. На прага стоеше Бриони. Гледаше го много тържествено, почти строго. Грей я погледна подозрително.

— Здравей, Грей. Чух, че не си бил много добре.

— Така ли? — Той се намръщи. — От къде разбра?

Тя не му отговори.

— Честна дума, Грей, ти наистина си невъзможен. Да се напиеш така на твоята възраст. Ще си имаш неприятности, да знаеш.

— Виж какво, Бриони, ако нямаш нищо против, бих предпочел да не ми се караш, дори и да съм си го заслужил. Така че, ако ме извиниш...

Тя не му обърна внимание, все още изглеждаше ядосана.

— Време е да пораснеш, Грей, да ти дойде малко ума в главата.

— Бри, моля те...

— Но съм сигурна, че това е малко вероятно, нали? Какво ще кажеш?

— Какво? Бриони, какви ги говориш? — Той отново я погледна.

Вече не беше сърдита. Усмиваше се с малко сдържаната си усмивка, която той никога не можеше да забрави. Сините ѝ очи го гледаха нежно и леко закачливо. Тя се приближи до него и се загледа в лицето му.

— Изглеждаш ужасно, Грей. Не е за учудване: две бутилки вино и бутилка уиски. Хайде, ела да те заведе вътре и да ти направя един хубав, истински силен чай.

— Господи, лошо ми е — каза Грей.

— Заслужил си го. — Тя тръгна след него, като го насочваше с ръце към гостната, нагласи го да легне на канапето и отиде в кухнята.

Грей легеше и гледаше тавана. Опитваше се да не мисли за нищо. Чу я как влезе, остави чашата на масата и усети, че седна до него. Той извърна глава и я погледна. Отново беше станала много сериозна. Дребното ѝ лице беше строго, а сините ѝ очи го гледаха втренчено. Беше забравил колко красива е. Винаги забравяше. Господи! Той беше един глупак!

— Господи, Бриони, аз съм глупак. Какъв глупак!

— Да, такъв си — съгласи се тя. След това му се усмихна бавно, нежно и посочи с глава към чая. — Изпий го.

Чаят беше съвсем блед. Вътре плуваше тънко резенче лимон. Грей вдигна чашата и отпи. Беше почти безвкусен, с лек аромат. Въздъхна и като продължи да гледа чашата, каза:

— Бриони, чудесен е. Обичам те.

— И аз те обичам — каза тя.

ГЛАВА 33

Беше ранен следобед. Кити спеше, много притихнала и бледа, в малката си кислородна палатка. Направиха ѝ рентгенови снимки и кръвни проби, за да установят нивото на кислорода в кръвта ѝ. Дадоха ѝ допълнително диуретици, за да освободят малкото ѝ тяло от течностите, които задържаеше. Младият енергичен доктор обеща да дойде да я види отново и да поговори с Франческа веднага след като резултатите от изследванията бъдат готови. Не можеше да се направи нищо друго, освен да се чака.

— Може би — каза тя на Рейчъл, която влезе в стаята с две пластмасови чаши чай, — може би трябва да се върнеш в манастира при Джек. Бедната игуменка сигурно вече едва го търпи.

— Не е така — отвърна Рейчъл. — Току-що се обадох по телефона. Кърдъл е завел Джек на плажа. Станали са големи приятели. А тази сутрин Джек помагал на сестра Флорънс в домакинската работа. Явно възнамерява да стане монах, когато порасне.

— Ох! — възкликна Франческа и въпреки мрачното си настроение се усмихна. Рейчъл я погледна, а после се загледа в спящата Кити.

— Сигурна съм, че ще се оправи — каза тя. — За нея се полагат възможно най-добрите грижи, а и бебетата са...

— Мамо — прекъсна я Франческа, — не искам да бъда груба, но ако още някой ми каже, че бебетата са много издръжливи, ще започна да крещя.

— Съжалявам, скъпа.

Вратата на малката стая, която им бяха дали, се отвори и вътре влезе енергичният доктор, следван от един по-възрастен и не толкова жизнерадостен лекар.

— Здравейте — каза той. — Госпожо Чанинг, това е господин Бейтсън. Нашият консултант-педиатър. Помолих го да дойде, измъкнах го направо от градината му, защото исках да се запознае със състоянието на Кити.

Франческа кимна леко към господин Бейтсън.

— Много любезно от ваша страна, благодаря.

Господин Бейтсън изглеждаше така, като че ли се беше родил със стетоскоп на врата.

— Не бих казал, че любимото ми занимание е да ходя напред-назад с косачката. А сега за вашето бебе. Казваше се... Кити, нали?

— Да — отвърна Франческа. Дано ми каже, че е добре, че лекарствата ѝ действат, че утре може да си бъде вкъщи, че ще се оправи.

— Тя е на девет месеца, така ли е?

— Да. Почти.

— А кога бе открита дупката в сърцето ѝ?

— През май. От доктор Морисън-Смит от болницата „Сейнт Ендрюс“.

— А, да. Оттогава тя се е чувствала доста добре, нали?

Това беше лошо. Когато започваха да говорят за минали неща като за нещо ново, вместо да преминат направо към същината, означаваше, че ще последват лоши новини.

— Да, така е, тя беше доста по-добре, докато не получи тази инфекция на дихателните пътища.

— Да, да, разбира се. И според доктор Морисън-Смит дупчицата била съвсем малка, прав ли съм?

— Да. Той каза, че се надява дори да се затвори сама.

— Да, естествено, има много такива случаи. Но... мисля, че с Кити не е така.

— О! — възкликна уплашена Франческа.

— Дупката е с такъв размер, че това не би могло да стане. Разбира се, може и да е станала по-голяма от сегашното заболяване.

— О! — възкликна отново Франческа. Всъщност това, което той имаше предвид, беше, че господин Морисън-Смит беше сбъркал.

— Вижте, няма да го увъртам повече, госпожо Чанинг. Бебето ви е доста болно. В момента няма опасност, но може и да се появи. Белите ѝ дробове и сърцето не могат да се справят. Нивото на кислорода в кръвта ѝ е доста ниско.

— И...

— Така че най-наистина ви препоръчвам да бъде оперирана, и то колкото е възможно по-скоро. Върху дупката ще трябва буквално да

се пришие кръпка. Звучи твърде обезпокоително, но в деветдесет и девет процента от случаите децата се възстановяват напълно.

— Да, разбирам. Тук ли ще правите операцията? — Беше необикновено спокойна, като че ли говореше какво ще е менюто за някакъв обяд или уточняваше час при фризьора си.

— Не, тук нямаме нужните условия. За този вид операции се изисква много тясна специализация. Препоръчвам ви да я заведете обратно в Лондон и доктор Морисън-Смит от „Сейнт Ендрюс“ да я извърши.

— Да, разбирам — отвърна Франческа. Моментът беше много драматичен. — А дали ще може да издържи пътуването?

— Да. Допълнителните мерки, които бяха взети, вече дават резултат. Освен това тя ще бъде в линейка. Пътуването няма да трае дълго. По пътя може да ѝ се дава допълнително кислород. Може да тръгнете сутринта. Не бих ви препоръчал да пътувате през нощта. Ако състоянието ѝ продължи да се подобрява, сутринта ще бъде поукрепнала. Това е препоръката ми. Ако искате, мога да се обадя в „Сейнт Ендрюс“, за да направят необходимото.

— Да — съгласи се Франческа. Нямаше голям избор. — Да, обадете се, щом смятате, че така ще е най-добре. Операцията продължителна ли е?

— Твърде продължителна, но не и прекалено сложна. — Той ѝ се усмихна. — Опитайте да не се безпокоите прекалено много, госпожо Чанинг. Знам, че е по-лесно да се каже, отколкото да се направи, но тя не би могла да попадне в по-добри ръце и, разбира се, бебетата са твърде издръжливи.

Франческа отвори уста и изкрещя.

По-късно, когато се успокои и изпи няколко чаши сладък чай, тя се извини на господин Бейтсън и на младия доктор, а когато те си тръгнаха, се обърна към майка си и каза със стегнато от страх гърло:

— Мамо, мисля, че трябва да кажем на Бард.

Вечерта във Франция беше великолепна. „Лейди Джек“ просто беше летяла пред вятъра и бе стигнала френския бряг за рекордно кратко време. Сега седеше завързана за кея в едно пристанище малко по-надолу по брега, недалеч от „Сен Ваас“. Бард не искаше да се

отбива в място, където го познаваха. На следващия ден трябваше да я изостави и да хване влака за Париж. Тази мисъл никак не му харесваше. Яхтата беше неговото убежище, последната му връзка с всичко, което оставяше зад гърба си. Но нямаше смисъл да се поддава на сантименталности. Беше изпълнила задачата си и вече не му беше нужна. Чувстваше се много изморен. Реши да намери някой добър ресторант, да се нахрани и да се опита да поспи. Нарочно през целия ден държеше радиото си изключено. Освен че по очевидни съображения не желаше да се свързват с него, непрекъснатите разговори по шестнадесети канал му бяха непоносими. Едни хора се обаждат на други, за да ги уведомят къде се намират, накъде са се отправили и по кое време ще бъдат там. Някои бяха изключително обстоятелствени, а не би трябвало да е така. Понякога този радио канал приличаше повече на говорилня, отколкото на средство за връзка между корабите.

Погледна за миг замислен към телефона в ресторанта и се запита дали да не опита за последен път да се свърже с Франческа, но после отхвърли тази идея. Почти буквално беше изгорил мостовете си за връщане назад. Вече нямаше смисъл. Тя му беше дала ясно да разбере, че не иска да го вижда и да разговаря с него. Все пак имаше граници, които гордостта му би могла да понесе, както и онова, което би могъл да направи, каквото и да говореше майка му...

— Не, госпожо Чанинг, през целия уикенд не съм виждал господин Чанинг. Няколко души го търсиха по телефона: майка му, адвокатът му, Барнаби, но с никого не се е свързал. Съжалявам. — По гласа на Сенди не личеше, че наистина съжалява. По-скоро ситуацията й беше забавна.

— Е, добре, Сенди — каза Франческа, — предполагам, че е в провинцията. Благодаря.

— Ако се обади по телефона... ще му кажа да ви позвъни, госпожо Чанинг. На вашия мобифон ли?

— Да, благодаря.

— Надявам се, че Кити е добре.

— Благодаря.

Хортън ѝ разказа същото. Прибави само и факта, че Филип Дрю се беше обаждал.

— Както казах на господин Дрю, мисля, че господин Чанинг може да е отишъл на яхтата. Оттогава не се е обаждал.

— Благодаря, Хортън. Чудесно.

— Предполагат, че е отишъл на яхтата — каза тя на Рейчъл. — Мога да се обадя по телефона на Майк Ленгтън в Чичестър. Ще го попитам дали го е виждал.

— Да, това е добра идея — съгласи се Рейчъл. Нещо в гласа ѝ накара Франческа да се обърне към нея.

— Какво има? Какво си мислиш?

— Нищо, просто, че би било добре, ако можеш да се свържеш с него. Това е.

— Е, сигурно ще мога — каза ядосано Франческа. — Трябва само да го открием. Няма да е трудно.

— Сигурно няма.

Гласът на Майк Ленгтън звучеше много бодро.

— Да, той отплава рано тази сутрин, госпожо Чанинг. Очаквам го скоро да се върне, защото става късно. Освен ако не е решил пак да остане във Франция.

— О, господи! — ядоса се Франческа. Почувства, че главата ѝ отново е стегната като с обръч.

— Защо не се опитате да се свържете по радиото? — попита Ленгтън. — Шестнадесети канал. Нали знаете как става?

— Какво? А, да, благодаря.

— Но предполагам, че скоро ще се върне, и ако го видя, ще му кажа веднага да ви се обади.

— Да, благодаря, Майк.

Преди да се опита да се свърже по радиото, тя реши да се обади на Филип Дрю, за да разбере дали не е говорил с Бард. Той беше напрегнат и се чувстваше неловко.

— Съжалявам, госпожо Чанинг. Не успях. Изглежда, че си е изключил радиото.

— Колко странно — каза тя, учудена от спокойствието в гласа си. — Мобифонът му също е изключен. По дяволите! Добре, Филип. Ще продължа с опитите. Съобщи ми, ако успееш да се свържеш с него, и му кажи да ми се обади.

— Да, разбира се. Да не се е случило нещо лошо? — попита той.

— Да, всъщност случи се — каза Франческа, почувствала се изведнъж ядосана. Реши, без каквато и да било логична причина, че той би трябвало да знае за това толкова важно и ужасяващо нещо. — Момиченцето ми е болно. Искях Бард да знае.

— Съжалявам — каза той и гласът му прозвуча съвсем искрено.

— Сериозно ли е?

— Да, доста. Утре се връщаме в Лондон, за да я оперират. Затова го търся. — Гласът ѝ секна и тя преглътна с мъка. — Е, както и да е, Филип. Тази вечер сме в болницата в Плимут, но мобифонът е при мен. Нали имаш номера?

Върна се в малката стаичка при Кити. Загледа се в нея — тя лежеше бледа и безмълвна в малката си кислородна палатка. И като всички други майки по света, когато децата им са в опасност, независимо от това дали вярват, или не вярват в Бога, седна до нея и започна да се моли.

Бард се нахрани добре. Въпреки всичко беше гладен. Пи и доста червено вино, една цяла бутилка, а след това и две брендите. Надяваше се да му помогнат да заспи. Но те го направиха твърде сантиментален. Седеше, пиеше на малки глътки второто си бренди и мислеше за Франческа, за това колко много я обича въпреки всичко, въпреки онова, което беше направила, за това как беше объркал брака си, за недостойното си искане към нея и за елегантния начин, по който тя беше прехвърлила отговорността върху него. Франческа беше умна жена, той го знаеше, но беше отхвърлил това ѝ качество. Беше се опитал да я превърне в нещо друго, не ѝ се доверяваше и я беше направил просто една компаньонка. Колко глупаво, колко ужасно глупаво беше постъпил. Е, затова и нищо не се получи и той си го заслужаваше. А сега вече може би никога нямаше да я види. Беше взел решението. Сега тя беше нещо от миналия му живот, изгубена завинаги за него, без каквато и да било надежда да се върне. Помисли си за ужасната самота, на която се обрича, но след това отхвърли тази мисъл. Нямаше защо да разсъждава за това сега. Първо трябваше да пристигне там. Сега това беше най-важното.

Сенди се забавляваше от цялата драма. Разбира се, беше й мъчно за Кити, но, от друга страна, беше изключително вълнуващо, че господин Чанинг беше изчезнал и всички го търсеха. Франческа и старата госпожа Чанинг бяха като обезумели.

Почти не искаше да излиза с Колин тази вечер, но напоследък той беше започнал да се държи странно, а и тя на два пъти вече му беше отказвала. Затова реши, че все пак ще е по-добре да не отлага срещата им и този път. Реши да включи телефонния секретар, възнамеряваше да отсъства час или най-много два. Щяха да отидат да пийнат набързо по едно, а след това щеше да се върне и да провери дали има някакви съобщения. Обади се по телефона на Хортън, за да му каже, че излиза за малко, но ще се върне, включи секретаря и отиде на среща с Колин.

Филип Дрю реши да опита за последен път да се свърже с Бард. Ако все пак се беше върнал късно, Майк Ленгтън сигурно не го беше видял, а и той може да е много уморен и да не е обърнал внимание на съобщенията за него. Пак телефонира в Стайлингс.

— Не — каза Хортън, — все още не се е обаждал.

Дрю изпсува и се обади на лондонския номер. Телефонният секретар беше включен.

— Бард — каза той, опитвайки се да запази спокойствие, — съжалявам, че те безпокоя в неделя, но, моля те, обади ми се вкъщи, ако можеш. Има два въпроса, които искам да изясним. Благодаря.

Не искаше по никакъв начин да се разбере, че е разтревожен. Ако му проличеше, Бард сигурно щеше да се изплаши, а може вече и да беше.

Бард стана малко несигурно от масата, плати сметката в брой и пак погледна към телефона. Може би пък трябваше да опита. Само веднъж. Чу гласа на Джес: „Въпросът е да го направиш. Не само да говориш, а да го направиш.“ Ако тя му позволише, той щеше да го направи. Все още беше готов за това. Да, струваше си да опита за последен път.

Седна пак при масата и набра номера на манастира по мобифона си. Трябваше да чака доста дълго. Накрая се чу един глас, който му беше непознат. Беше на стара жена, малко пресекващ.

— Игуменката ли е?

— Не, съжалявам — каза гласът и настъпи мълчание. — Тя не е тук. В параклиса е. Дошъл е отец Бенедикт и отслужва литургия.

— Разбирам. А там ли е госпожа Чанинг? Госпожа Франческа Чанинг? Обаждат се адвокатът й.

Настъпи ново мълчание. След това гласът каза:

— Не. Госпожа Чанинг напусна манастира с...

Бард я прекъсна:

— Добре. Благодаря. Довиждане.

Мамка му! Значи си е тръгнала. В такъв случаи сигурно е в Стайлингс. Но той не искаше да рискува да разговаря с някой друг. Е, можеше да затвори. Набра номера. Беше Хортън. Реши да рискува.

— Хортън, обаждат се господин Чанинг. Жена ми там ли е?

— Не, господин Чанинг, не е. Но вие къде сте? Ние...

Бард почувства, че го обхваща паника. Явно се опитваха да го открият. Сигурно вече се безпокояха.

— Съжалявам, Хортън, но не мога да говоря сега. — Той затвори телефона и се замисли какво да прави. Очевидно беше, че се чудят къде е, къде би могъл да бъде. Набра номера в Лондон. Отговори телефонният секретар. Включи устройството за прослушване. Имаше само едно съобщение, от Филип Дрю. Гласът му беше тих и прекалено спокоен. Казваше, че иска да уточнят някои неща. Той знаеше какво означава това. Филип явно беше обезпокоен до смърт и се стараше по всякакъв начин да прикрие това. Нямаше други съобщения. Никой не се беше обаждал. Абсолютно никой, Франческа също.

— Майната ви — каза Бард на глас, — майната ви на всичките. Върна се в пристанището при „Лейди Джек“.

На сутринта Кити беше по-добре. Не беше толкова бледа и дори пое малко храна.

— Добре — каза младият лекар. — Много добре. — Той се усмихна на Франческа. — Няма съмнение, по-добре е.

— Мислите ли, че?... — попита тя. Той я погледна. Беше изтощена, с пепелявосив цвят на лицето. Веднага му стана ясно какво има предвид — че може би бебето само ще се оправи и няма да има нужда от операция, от пътуването до Лондон. Каза ѝ го веднага, защото знаеше, че така е по-добре.

— Не, госпожо Чанинг. Съжалявам, не мисля. Тя е по-добре само защото взема повече лекарства. Няма да се оправи, докато не я оперират. След това вече ще е много добре, уверявам ви. — Протегна ръка и потупа нейната. — Честна дума. Не искам да го повтарям, за да не започнете да крещите отново, но това за бебетата е вярно. В противен случай човешката раса не би могла да оцелее. Линейката ще потегли около девет часа, желая ви късмет. Доведете я да ме види, когато стане девойка, отсега виждам, че ще бъде страхотна.

Франческа му се усмихна. Усмивката ѝ беше доста вяла, но все пак беше усмивка.

— А, господин Дрю, обажда се Стейнфорт от Отдела за финансови измами. Питам се дали не бихте могли да ми помогнете.

— Да? — каза Филип Дрю.

— Искахме пак да си поговорим с господин Чанинг. Просто да изясним някои неща. Изглежда обаче, че той не си е вкъщи. Дали не можете да ни помогнете?

— Да, разбира се — отвърна Дрю, като се мъчеше да бъде убедителен. — Кога бихте искали да дойдем при вас?

— Ами да кажем... този следобед. Два часът устройва ли ви?

— Да, чудесно. Ако не ви се обадя, ще пристигнем направо при вас.

— Много добре. Довиждане. — Той затвори.

— Господи! — каза Дрю.

Рейчъл се върна с колата в манастира. Канеше се да вземе Джек и да замине за Лондон. Игуменката я очакваше. Беше сварила кафе.

— Изглеждаш ми уморена. Как е Кити?

— Малко по-добре, но въпреки това трябва да я оперират. Днес ще я откарат в Лондон с линейка.

— О, милата, съжалявам. Снощи отслужихме за нея литургия. Тази вечер ще отслужим нова. Как е госпожа Чанинг?

— Добре. Предполагам, че господин Чанинг не се е обаждал?

— Не. Снощи имаше едно телефонно обаждане. Сестра Игнатиус е била на телефона. Обадил се е адвокатът на госпожа Чанинг. Не е оставил съобщение, защото явно е бързал.

— Нейният адвокат ли? Но защо... О, господи! — Рейчъл се загледа в игуменката. — Мисля, че не е бил адвокатът.

Джек беше бесен, че трябваше да си ходят.

— Тук ми харесва много повече. Ще стана монах, защо тогава да не остана?

— Защото още не можем да те обучаваме за монах — каза твърдо игуменката. — Трябва да издържиш най-различни изпити, преди да дойдеш при нас. Но можеш да идваш често и да виждаш Ричард, Мери и мен.

— Ами Кърдъл и нашият тунел? Какво ще стане с тях?

— Полковник Филбийч ще бъде тук още дълго време — отвърна игуменката. — Пак ще го видиш.

— А защо не пътуваме с Кити и мама? Тя по-добре ли е?

— Да — каза предпазливо Рейчъл. — Кити е малко по-добре, но трябва да й направят една малка операция, за да оздравее съвсем.

— В Лондон ли?

— Да, в Лондон.

— Е, тогава за мен ще е по-добре да остана тук — каза с неподражаема логика Джек. — И без това вдигам толкова много шум, а всички казват, че на болните им трябва тишина.

— Джек, Кити ще остане известно време в болницата. Така че ти можеш да вдигаш шум колкото си искаш — каза Рейчъл. — Сега върви и се сбогувай с Ричард и Мери.

Игуменката щеше да ги закара с колата до Байтфорт. Тя включи двигателя и направи завой в двора. Ричард и Мери излязоха от къщата с Джек. Държаха го за ръце. По бузите на Ричард се стичаха сълзи.

— И скоро да дойдеш пак — каза той и прегърна Джек. — Върни се при нас.

— Връщай се скоро обади се и Мери. — Заедно с бебето. Елате отново.

Рейчъл погледна и двамата и за момент забрави за Кити, за Франческа и за всичко друго, освен за това какво ще стане с тях и какво щяха да загубят. Даде си сметка, че от дни не беше мислила за този проблем. Е, той можеше още малко да почака, нямаше как. Но щеше да се намери някакво решение. Прегърна и двамата, каза на Мери да бъде послушна и че скоро ще дойде пак и решително насочи мислите си към по-непосредствените си грижи. Колата точно потегляше, когато видяха стария ровър на полковник Филбийч да се задава насреща им. Той спря до тях и се показа през прозореца.

— Желая късмет на бебето. Тя ще се оправи, сигурен съм. Бебетата са много издръжливи същества. Предайте моите най-добри пожелания на дъщеря ви.

— Благодаря — каза Рейчъл. „Колко хубаво беше, че Франческа не беше в колата“, си помисли тя. Същевременно ѝ мина през ум колко хубав мъж беше полковник Филбийч. Не го беше забелязала досега.

Бард се качи във влака за Париж. Самолетът му излиташе в четири часа, а по френско време — в пет. Имаше достатъчно време. Надяваше се, че още не са предприели официални мерки за задържането му. Предполагаше, че Филип ще направи всичко възможно, за да ги осуети. Колко му трябваше? Още пет часа, а след това самолетът щеше да излети и вече нямаше да могат нищо да направят. Нито пък той можеше да направи нещо.

Линейката като че ли се движеше твърде бавно. Франческа си беше мислила, че ще се понесат с бясна скорост към Лондон и ще надуват сирената. Когато му каза това, придружителят се засмя.

— Не, скъпа, не е необходимо. Може би само ако попаднем в задръстване, когато наближим. Движим се доста бързо. Освен това тя е добре. Не се безпокой за нея. Виж как спи като бебе. — Сравнението му се видя много оригинално. Човекът беше веселяк. Разказваше ѝ различни истории за предишни случаи. Но на нея ѝ беше трудно да се държи любезно. Беше започнала да се безпокои за Бард. Искаше да

знае къде се намира, за да може да му каже какво се беше случило. Не искаше нищо повече. Той беше баща на Кити и трябваше да знае.

Когато игуменката ги остави в Байтфорт, Рейчъл позвъни в къщата.

— Сенди? Обажда се госпожа Дънкън-Браун. Ще ми дадеш ли телефонния номер на адвоката на господин и госпожа Чанинг, ако обичаш? Много е спешно.

— Да, разбира се — отвърна Сенди. — Един момент. Тази сутрин той се обади и го остави. Да, ето го. Господин Дрю на номер... — Тя ѝ го продиктува.

Рейчъл телефонира. Дрю веднага отговори.

— Господин Дрю, обажда се майката на Франческа Чанинг. Търсили ли сте я снощи по телефона в един манастир в Девън?

— Не, не съм. — Гласът му беше напрегнат. — А вие не знаете ли къде се намира зет ви?

— Нямам ни най-малка представа — отвърна Рейчъл. — Но много искам да го открия. Започвам да си мисля, че това може да се окаже доста трудно. А вие?

— И аз започвам да си мисля същото. Моля ви, обадете ми се, ако успеете да се свържете с него.

Филип Дрю отново позвъни в къщата. На телефона беше Сенди.

— Отново е Дрю. Нещо ново?

— Не, но...

— Да?

— Снощи някой се е обаждал на телефонния секретар. Но не е оставил съобщение. Отказал се е. Набрах 1-4-7-1, защото мислех, че може да е господин Чанинг.

— Правилно сте постъпили — каза Дрю. Усети как сърцето му се разтуптя. — И?

— Ами номерът е международен. Казаха само това.

— Да, разбирам — отвърна Дрю. Въпреки че нямаше голяма надежда, той пак позвъни на мобифона на Бард. Още беше изключен.

Влакът пристигна на Гар дьо Норд. Бард слезе от него, взе си сака и тръгна небрежно и преднамерено бавно, но не съвсем, към бариерата, където проверяваха билетите. От тук нататък можеше да се случи във всеки момент. Можеше дори да бъде и тук. Контрольорът разговаряше с някакъв чиновник. Може да е този. Възможно е. Спокойно, спокойно, не бързай. Бард си подаде билета и погледна мъжа в очите. Той отвърна на погледа му и продължи разговора си.

Първото препятствие беше преодоляно. Бард си купи карта за десет пътувания и тръгна да търси метрото за летище „Шарл дьо Гол“. С изненада откри, че всичко това го забавлява.

Точно бяха навлезли в покрайнините на Лондон, когато Кити повърна.

— Оп, оп — каза придружителят, — ще трябва да е от друсането. Няма нищо, малката. Хайде да го избършем.

Детето беше добре, но Франческа видя, че се разстрои. Започна да плаче, притисна се към майка си, а плачът предизвика кашлица. Кашля дълго и когато пристигнаха в „Сейнт Ендрюс“, беше зачервена, разплакана и много разстроена. Когато стигнаха в стаята, определена за тях, Франческа вече беше напълно отчаяна. Имаха на разположение сестра. Беше много спокойна, невъзмутима и говореше правилно. Но Франческа не я хареса. Предпочиташе чара и подчертания акцент на сестрите от Девън. Тя погледна към Кити, която в момента не плачеше, усмихна се внимателно и каза малко покровителствено:

— Добре дошли, госпожо Чанинг. Оставете Кити в креватчето.

— Не мога да я оставя — отвърна Франческа, — защото ще започне да плаче. Така й е по-добре.

— Както обичате — отвърна сестрата и я изгледа. Този поглед й беше много добре познат — същият, като на бавачката. Той казваше: „Не ти, а ние знаем по-добре. Но ще те оставим, за да ти гледаме сеира.“ — Сигурно сте много обезпокоена. Но трябва да ви уверя, че се намирате в най-добрата болница.

— Надявам се — каза Франческа.

— А, госпожо Чанинг — беше господин Морисън-Смит. — Как мина пътуването?

„Господи — каза си тя, — какво е това? Да не се намираме на коктейл?“

— Добре, благодаря.

— Правилно сте постъпили, че сте дошли тук.

— Нямах голям избор — отвърна Франческа.

Морисън-Смит ѝ хвърли същия поглед като сестрата, а след това се усмихна сдържано.

— Е, доволен съм, че мислите така. А сега на въпроса. Все още не съм имал възможност да прегледам обстойно Кити, но сега ще го направя. Ще видя и рентгеновите ѝ снимки. Сигурно си спомняте, когато я преглеждах преди... През май ли беше, да, през май, че дупчицата беше много малка и си помислих, че може да се затвори сама. Но вероятно с болестта се е разширила...

— Или пък сте допуснали грешка — каза Франческа.

— Не ви разбрах.

— Казах, че сте допуснали грешка. Просто е била по-голяма, отколкото сте си мислил.

— Не смятам, че е така — отвърна той и погледът му веднага стана много хладен. — Не, уверявам ви, че случаят не е такъв.

— Господин Морисън-Смит, не допускате ли грешки във вашата работа? Повечето хора го правят. Не е престъпление. — Чувстваше се по-добре, като го предизвикваше и се държеше грубо с него. Даваше си сметка, че може би не постъпва правилно, но не я беше грижа.

— Естествено, госпожо Чанинг, стават и грешки — съгласи се господин Морисън-Смит. Гласът му беше станал още по-хладен. — Но ви уверявам, че в случая не е имало подобно нещо. Мога да ви покажа първоначалните изследвания, както и рентгеновите снимки, ако искате...

Франческа си замълча. Не искаше да ги вижда. Не искаше да види това, което беше причинило страданието на Кити. Така все още можеше да си мисли, че на бебето му няма нищо, че всичко е просто много шум за нищо и че бързо ще се оправи.

— Не, не си правете труда. Няма значение, благодаря — каза тя, успокоявайки неговата професионална суетност.

Той кимна.

— Така. Мисля, че можем да продължим. Бих искал да пристъпя към операцията възможно най-скоро, вероятно утре. Няма никакъв

смисъл да се чака.

— Освен ако — каза тя, все още с някаква слаба надежда, — освен ако решите, че не е необходимо.

— Госпожо Чанинг, необходимо е. В това няма абсолютно никакво съмнение. Бебето ви няма да се оправи, ако тази дупка не бъде затворена.

— Не мислехте така преди.

Господин Морисън-Смит въздъхна.

— Госпожо Чанинг, мисля, че ви обясних. Състоянието на Кити се е влошило, и то доста. Има промяна в ситуацията. Налага се хирургическа намеса. Това, което ще направя колкото може по-бързо днес, са няколко допълнителни изследвания. Искате ли да чуете какви?

— Да — отвърна уморено Франческа. — Да, искам.

— Ще ѝ вкараме един катетър, коронарен катетър. Ще го вкараме в една от артериите, вероятно през крака, и ще инжектираме вътре цветна течност, която ще стигне до сърцето. Тогава ще направим рентгенови снимки. Това ще ни покаже точно къде е дупката и колко е голяма.

Франческа го изглежда. Звучеше ѝ ужасно. Погледна към Кити, която спеше в ръцете ѝ толкова бледа, толкова малка и доверчива, и почувства, че не би могла да я подложи на такова изпитание. Изпита почти непреодолимо желание да побегне с нея от болницата, да си я заведе къщи, на сигурно място, да я спаси от тези хора с техните цветни течности, катетри, лекарства, ножове, да се грижи сама за нея, да ѝ помогне да оздравее постепенно чрез много грижи.

Господин Морисън-Смит продължи да говори.

— А утре, когато правим операцията, тя ще бъде свързана с апарат, който ще поддържа дейността на сърцето и на белите дробове. Той ще поеме функциите на сърцето ѝ. Ще охладим тялото ѝ, за да намалим метаболизма, а след това ще проникнем в гръдния кош и в сърцето и буквално ще закърпим дупката.

— И колко дълго ще трае това?

— Между два и три часа. След това вероятно ще я държим още известно време упоена, няма да бързаме да идва в съзнание, може би до следващия ден. Така вероятно ще ѝ бъде по-леко.

Франческа го погледна, даде си сметка какво ѝ беше казал, опита се да си го представи, да си представи как Кити ще трябва да преживее

всичко това.

— Не знам какво да кажа, нямам никаква представа от тези неща — каза тя накрая.

— Госпожо Чанинг — обади се отново Морисън-Смит. Сега я гледаше с едва прикрито презрение. — Вие, изглежда, не разбирате: нямате друг избор. Както ви казах, след операцията Кити ще бъде съвсем добре.

— Да, това вие го казвате. Но аз не съм сигурна дали...

— Вижте, сега трябва да вървя. Ще се върна по-късно пак да поговорим. С резултатите от допълнителните изследвания — добави Морисън-Смит. — Между другото, къде е господин Чанинг? Много бих искал да поговоря и с него.

— В момента отсъства — каза Франческа.

Тя се страхуваше, много се страхуваше. Лайъм Чанинг вече нямаше никакво значение за нея. Искаше Бард повече от всичко в живота си.

— Господин Стейнфорт? Обажда се Филип Дрю. Много се извинявам, но ми се струва, че идването ни в два часа няма да е много удобно за господин Чанинг. Току-що разговарях с него. Той не е в града.

— Колко жалко, господин Дрю. А кога ще се върне?

— Не съм съвсем сигурен...

— Мисля, че най-добре ще е той сам да ни се обади, господин Дрю, и то колкото може по-скоро.

— Да, разбира се. Ще се опитам отново да се свържа с него.

— Благодаря. Макар че бих предпочел сам да разговарям... Да кажем след час?

— Да, разбира се, ще направя всичко възможно.

— Моля ви.

Стейнфорт затвори телефона, след това отново го вдигна и набра номера на Слоън.

— Този Чанинг ме безпокои — каза той. — Започва да става малко непредвидим. Какво ще кажеш?

— Същото. Мисля, че трябва да поставим под наблюдение всички изходни пунктове, просто за всеки случай.

— Да, казах, че искаме да се чуем с него до един час. Предполагам, че на Дрю му стана ясно за какво става дума. Така че ако не...

— Чудесно. Разбираме се, че в три пристъпваме към действие. Нали?

— Да, в три.

— Къде е той? — попита отчаяна Франческа майка си, като крачеше напред-назад из малката стая. Бяха отвели Кити за изследвания.

— Какво прави? Къде е отишъл?

Рейчъл я погледна, замисли се дали би могла да изтърпи и това и реши, че все пак би трябвало.

— Опасявам се — каза предпазливо тя, — че Бард може да е напуснал страната.

— Какво искаш да кажеш с това „напуснал страната“? Защо трябва да... — Настъпи продължително мълчание. След това тя каза: — О, господи!

Филип Дрю не я окуражи много.

— Съжалявам, госпожо Чанинг, но, изглежда, че точно така е станало. Явно е решил, че това е единственото нещо, което му остава.

— Но той не би заминал без... без...

Той се беше опитал. Не беше ли така? Беше се обадил вчера сутринта, а тя отказа да разговаря с него. Снощи пак се беше обаждал. Почти със сигурност е бил той, но нея я е нямало. И чак тогава е заминал. Тя го е накарала да си помисли, че нищо друго не му остава, че няма смисъл да се изправя пред всичко, да се бори, и затова си е тръгнал.

— Къде... къде според вас би могъл да отиде? — попита тя накрая.

— Нямам представа. Както знаете, заминал е с яхтата. Доколкото ми е известно, напуснал е страната снощи. Предполагам, че се е отправил за някъде, където няма споразумение за екстрадиране. Например в Бразилия. Ясно е, че няма да тръгне за там с яхта. А може

и в Северен Кипър. Дотам би могъл да доплава, въпреки че пътуването ще е дълго и могат да го хванат. Проблемът е, че те вече са нащрек. Ако просто е отишъл да поплава, което не е изключено, опасявам се, че когато се върне, ще му отнемат паспорта.

За всичко това вината беше нейна. Бил е отчаян, имал е нужда от нея. Беше й казал колко му е нужна, беше готов да ѝ прости, беше се смирил, така както тя никога не би могла да предположи, че ще го направи, а тя го беше отхвърлила, и то неведнъж. Беше го отпратила по свои собствени съображения, които тогава ѝ се бяха сторили важни. И какви бяха тези съображения? Сега почти не си ги спомняше. Бяха толкова глупави и дребнави — гняв, разочарование и обида. А, и наранена гордост. И какво значение имаха те сега, когато един крехък живот е изправен пред риск, когато Бард беше загърбил предишния си живот, този, за който го беше грижа? Тя го беше предала по същия начин, по който той я беше предал, а сега беше късно и за двамата да направят каквото и да било. Бард си беше отишъл.

ГЛАВА 34

Бард застана пред гишето на бразилските авиолинии. Започваше да се чувства по-уверен. Всичко като че ли беше наред. При контролния пункт на летището не видя полицаи. Погледна часовника си: беше два и четиридесет. Оставаше малко повече от час, ако нямаше някакво забавяне. Помисли си как ще седне в самолета, как той ще стои на пистата, ще го чака да тръгне и ще се ослушва дали по уредбата няма да повикат името му и му прилоша.

Той беше следващият. Извади паспорта и билета си. Момичето му се усмихна.

— Добър ден, господин Чанинг — каза тя малко на завален английски.

— Добър ден — отвърна той.

Името му, изглежда, не й направи никакво впечатление. Тя не посегна към звънеца и дори не го погледна.

— Само едно парче багаж ли имате?

— Да, това е всичко.

— Делово пътуване ли е?

— Да.

„Стой спокойно, не се нервирай, Чанинг. Тя просто се държи любезно, това е всичко.“

— Пушачи или непушачи?

— Непушачи, ако обичате.

Настъпи дълга пауза, докато тя тракаше по клавиатурата на компютъра. Това продължи безкрайно. Той погледна часовника си: вече беше два и петдесет минути английско време. Господи! Летенето беше ужасна работа, дори и когато човек се опитва да се измъкне от страната.

— А — каза накрая тя, — един момент.

Мамка му! Ето че го хванаха. Той с мъка се усмихна.

— Някакъв проблем ли?

Последва дълго мълчание, след това тя каза:

— Не, ето, намерих едно място. Откъм прозореца или откъм пътеката?

— Откъм пътеката, ако обичате.

— Добре, готово. Ето ви бордната карта, господин Чанинг. Наблюдавайте екраните, за да разберете пред кой вход да застанете. Пътниците ще започнат да се качват след половин час. Приятно пътуване.

Да, приятно пътуване. Може би почти го направи. Беше три без пет.

Филип Дрю реши да се обади за последен път на Бард, за всеки случай. Човек никога не знае...

Питър Стейнфорт погледна часовника си. Беше три без пет. Реши, че е чакал достатъчно. Имаше доста да плаща, ако го оставеше да се измъкне. Реши да се обади още веднъж на Дрю, просто за всеки случай, и след това да пристъпи към действие.

Дрю му харесваше. Беше опитен и се изразяваше ясно. Посегна към телефона и обърна чашата с чая. Течността бавно се разля по бюрото му, върху един доклад, който четеше, и върху току-що взетия от химическо чистене костюм.

— Мамка му! — ядоса се Питър Стейнфорт и започна бързо да рови из чекмеджетата за нещо, с което да избърше.

— Моля те, моля те — каза Франческа, като гледаше към небето, обръщайки се към всяка сила, която би могла да я чуе, да ѝ помогне, докато обикаляше болницата „Сейнт Ендрюс“. — Моля те, Бард, обади се! Моля те!

На Мики Брент му беше скучно. Полетът за Калифорния се беше отложил вече два пъти и той беше изчерпал всичко, което летището можеше да му предложи. За едно деветгодишно момче то не беше кой знае колко. Вече си беше купил нов транзистор, бейзболна шапка, на

която пишеше „Париж“, и пуканки. Изяде и два двойни хамбургера с пържени картофи и изпи два млечни ягодици шейка. Сега ходеше на зигзаг между редиците от отегчени и изнервени пътници, усмихваше им се, като влачеше ръката си по облегалките на седалките, спъвайки се от време на време в нечий багаж или в нечий крак. Това беше третата му обиколка и хората вече го познаваха, заставаха нащрек, прибираха багажа към себе си и го гледаха сърдито. Оглеждаха се ядосано за родителите му, а двама дори го попитаха къде са те. Мики посочи неопределено към другия край на салона, където те наистина бяха, и продължи обиколката.

В края на един ред седеше самотен човек и четеше вестник. Беше едър, не като бащата на Мики. Виждаше се, че е ядосан и изнервен. Непрекъснато поглеждаше часовника си, а след това и този в салона. Докато Мики го наблюдаваше, той внезапно стана и се отправи към тоалетните. Сакото му беше метнато върху облегалката на седалката до него. На минаване Мики го закачи и то падна на пода.

— Брей да му се не види — каза той, наведе се да го вдигне, доволен, че мъжът не го виждаше. От джоба на пода изпадна нещо тежко. Беше мобилен телефон. Същият като на баща му, присъстваше в живота им навсякъде: на масата, при всяко пътуване. Майка му мразеше мобилния телефон, чувстваше, като че ли се беше омъжила за него. Този беше изключен. Сигурно беше грешка. Ползата от мобилните телефони беше хората да могат да ти се обаждат по всяко време. Бащата на Мики често му беше обяснявал това. Не трябва да го изключваш, защото някой може спешно да те потърси. Мики включи мобилния телефон и той веднага иззвъня. Погледна към тоалетните, но мъжът не се виждаше. Реши, че сега е моментът да прояви инициатива. Баща му никога не би пропуснал телефонно обаждане. Може да е нещо спешно, за някакъв бизнес.

— Ало? — каза той.

— Бард — чу се един глас. Беше неясен и очевидно не беше от Париж. Парижките честоти бяха много добри, казваше баща му.

— Не, тук е Мики Бред.

— Мики Бред? А Бард Чанинг там ли е?

— В момента не е. Той е... — Мики се поколеба.

Баща му му беше казал никога да не казва, че е в тоалетната.

— Малко е зает в момента. Да му предам ли нещо?

— Мики, ти откъде се обаждаш?

— Намирам се на летище „Шарл дьо Гол“ в Париж. А, ето го, идва. — Той подаде телефона на мъжа. — Вие ли сте Бард Чанинг? Търсят ви.

Стейнфорт приключи с бърсането на чая, хвърли в кошчето за боклук изпоцапаните кърпички и посегна към телефона, за да се обади на Филип Дрю. Даваше заето.

Франческа се върна в болничната стая, Кити я нямаше. Бяха я взели и сега се намираше на друго място. Бодяха я с разни игли, пробиваха ѝ артериите, вкарваха някакви странни течности в тялото ѝ. Помисли си за болката, която изпитва, за страха, а и за това каква много по-голяма болка и страх трябваше да изтърпи на следващия ден. Запита се също дали има право да я подложи на всичко това. Ами ако не оцелее? Как щеше да се понася след това? Почувства се абсолютно самотна.

— А, госпожо Чанинг! — беше сестрата с правилното произношение. — Ето ви формуляра, с който давате съгласие. Трябва да го подпишете. Вижте...

— Не мога да го направя — каза безпомощно Франческа. — Съжалявам.

Тя погледна формуляра. Беше най-обикновено парче хартия. Предполагаше, че думите бяха написани на английски, но за нея бяха абсолютно неразбираеми. Беше само един бял лист. Погледна и писалката, която сестрата държеше, и се запита как едно толкова страшно, смъртоносно нещо можеше да изглежда толкова безобидно.

— Съжалявам — каза тя отново, — наистина не мога да го подпиша.

Сестрата я погледна, за миг в очите ѝ се мярна пълно презрение и неприязън, които веднага изчезнаха и бяха заменени от хладно изражение.

— Но, госпожо Чанинг, господин Морисън-Смит не може да продължи без вашия подпис. Това е само една формалност, разбира се, но...

— Не — отвърна Франческа, — не е само формалност. Това е точно, което казахте. Той не може да продължи без моя подпис, а аз не съм абсолютно сигурна дали искам да го направя.

— Но, госпожо Чанинг, вие не разбирате...

— Млъкнете — каза ядосана Франческа, — просто млъкнете. Много добре разбирам. Само че не съм сигурна как да постъпя. Трябва да ми дадете още малко време. Много е важно. Тя е моето дете и не искам да ме карат да бързам. А сега, ако обичате, оставете ме сама, просто за една-две минути.

— Да, да, разбира се, но...

— Моля ви! Вървете — каза Франческа.

Сестрата излезе от стаята. Беше хубава широка стая с легло за нея и малко креватче за Кити, имаше гардероб, шкаф и хубави завеси, а също радио и телевизор. Никак не приличаше на стая за мъчение. Франческа седна на леглото, което беше малко високо и твърдо, и се вгледа в ръцете си. Каза си, че става смешна, че тези хора всъщност са много загрижени за Кити, че тя трябва да бъде оперирана, че няма да се оправи без това. Дори успя да си каже, че бебетата са много издръжливи. Но въпреки това разбра, че не можеше да даде съгласието си.

Някой влезе в стаята. Беше друга сестра. Вдигна подноса, в който беше обядът ѝ, не беше го докоснала.

— Трябваше да хапнете нещо, госпожо Чанинг — каза със съчувствие сестрата. — Да ви донеса ли малко чай?

— Не, благодаря — отвърна Франческа. — Много сте любезна, но...

— Е, добре, ако промените решението си, позвънете ми ето тук. — Тя се усмихна и се отправи към вратата. После се обърна и каза: — Телефон ли звъни?

— Телефон ли? — учуди се Франческа, като се питаше какво ли би могла да има предвид.

— Да, чувам, че звъни телефон.

— Не, едва ли.

Момичето си излезе, преди Франческа да разбере, че телефонът звъни. Беше нейният мобифон в чантата. Отначало тя пристъпи малко неуверено, след това се забърза, защото си помисли, че този, който се обаждаше, може и да се откаже. Започна да рови в голямата чанта и да

го търси. Накрая го намери, извади го. Към него бяха залепнали мокри кърпички и една рецепта за нещо. Опита се да натисне копчето, но първия път не успя. Ръката ѝ трепереше. Най-после го натисна.

— Ало? — каза тя. — Ало?

Телефонът мълчеше. Който и да беше, се беше отказал. Ами ако беше Бард? Може да е бил и той. Просто е опитал още веднъж да разговаря с нея. Вече сигурно няма да се обади, отказал се е. Тя пак го беше предала, беше го загубила, а и Кити го беше загубила. Той беше загубен и за двете и вината беше нейна. Постъпката ѝ беше глупава, некомпетентна и арогантна. Мобифонът лежеше в ръката ѝ, безнадеждно замлъкнал.

— Проклето нещо! — извика тя и го запрати в другия край на стаята. — Проклето нещо!

Седна на леглото и се разплака. Чу вратата да се отваря, вдигна очи и видя господин Морисън-Смит. Имаше сериозен вид, когато влезе, отиде при мобифона, взе го и ѝ го подаде.

— Мисля, че е счупен — каза той малко развеселен. — Няма значение.

— Всъщност има — каза Франческа и го изгледа ядосана. По някаква необяснима причина се беше почувствала по-добре. — Ако сте дошли да ме карате да подпиша проклетия формуляр, няма да го подпиша.

— Не, не съм — отвърна Морисън-Смит. — Всъщност дойдох да ви предам съобщение от съпруга ви.

— О! — възкликна Франческа. Не ѝ дойде нищо друго наум.

— Опитвал се да се свърже, да се обади на мобифона ви. Каза, че пристига със следващия самолет от Париж и че няма защо да го посрещате, тъй като, доколкото му е известно, полицията ще го направи. Предполагам, че е някаква шега.

— Не, не е — отвърна Франческа. Сега ѝ стана ясно какво имат предвид хората, когато казват, че не знаят дали да се смеят, или да плачат, защото в момента правеше и двете. — Няма значение. Той каза ли нещо друго?

— Да, каза. Поиска да ви предам, че му е трудно да повярва, че можете да бъдете толкова глупава, и че много ви обича. Освен това каза, че в никакъв случай не трябва да подписвате формуляра, защото той сам ще го подпише, след като поговори с мен. Разбрахте ли?

— Да, разбрах — отвърна Франческа. — Стана ми съвсем ясно. Благодаря. Той е ужасно арогантен — добави тя, без да се обръща конкретно към някого.

ГЛАВА 35

Тази нощ Франческа и Бард не се прибраха вкъщи. Бард каза, че и без това пред тях сигурно е пълно с репортери. Освен че Кити имаше нужда от тях, беше много по-удобно да останат там, където бяха.

Той не се беше пошегувал, както Франческа правилно беше предположила, когато беше казал това за полицията. Те наистина го посрещнаха на летище „Хийтроу“.

Беше се обадил по телефона на Стейнфорт, както му беше казал Филип Дрю, и го беше уведомил къде се намира. Стейнфорт от своя страна обясни, че е нямал друг избор, освен незабавно да пристъпи към действие, и са наредили на полицията да го задържи.

— Но те бяха много любезни и ми позволиха да дойда направо тук. Просто се превърнах в много подозрителен обект, това е. Няма да мога вече да се измъкна. Дори не бих могъл да изляза на разходка, без да им се обадя. Дрю казва, че са поискали огромна парична гаранция.

— Да, и на мен ми каза същото.

— Но явно трябваше да дойда.

— Да, така е.

Говореха много тихо в стаята на Франческа в болницата. Кити спеше на креватчето си в ъгъла. Беше необикновено спокойна за бебе, което беше преживяло съвсем скоро такива сериозни травми. Господин Морисън-Смит бе казал, че тя е в изненадващо добра форма и е готова за операцията на следващия ден.

— Нямаше да замина — каза Бард. Черните му очи внимателно сезираха в лицето ѝ, — ако не беше ти. Аз не бягах от всичко това. Бягах от живота без теб. Това е. Съвсем просто е. Нямаше никакъв смисъл да оставам.

— Бард.

— Франческа — каза внезапно той. — Франческа, обичам те. Толкова те обичам. Каквото и да се е случило, каквото и да сме направили и аз, и ти, трябва да знаеш, че е вярно. Иначе вече нищо няма да има смисъл. Разбираш ли?

— Да — каза тя. — Разбирам. Сега ми е ясно.

— Добре — каза той, изключително доволен от себе си, облегна се назад на стола. — Майка ми беше права.

— Майка ти ли?

— Да. Каза, че трябва да направя нещо, за да ти го покажа. Според нея думите не са достатъчни. Трябваше да направя нещо. Старата ми майка е много умна.

— Да, така е.

— Няма да е лесно, нали? — каза той и се вгледа замислен в очите ѝ. — Няма да се почувстваме изведнъж щастливи след всичко, което се случи.

— Не, няма да е лесно. Мислих върху това, докато те чаках. Но същевременно си казвах: е, и двамата се наранихме взаимно. И двамата ни е яд един на друг. Сега да се надяваме, че заедно ще се възстановим.

— Това е един доста песимистичен анализ — каза той и се усмихна. — Но може би си права, да се надяваме.

— И какво друго каза майка ти? Нещо за мен?

— Да — отвърна той. — Каза. Мисля си обаче, че по този въпрос не беше съвсем права.

— Какво беше то? Аз ще реша дали е била права, или не.

— Франческа, не мисля, че...

— Каж ми какво каза.

— Не. Мисля, че моментът не е подходящ.

Франческа стана, взе си сакото и чантата и се отправи към вратата.

— Довиждане, Бард.

— Какво? Сега пък какво си решила да правиш?

— Тръгвам си — каза тя. По вида ѝ личеше, че ще го направи.

— Франческа, не ставай глупава. Няма да ме напуснеш. Току-що рискувах да ме арестуват и да ме пратят в затвора, за да дойда и да бъда с теб.

— Знам. Но ти пак започваш. Няма и два часа, откакто си се върнал, и вече започна да решаващ какво трябва и какво не трябва да знам. Не мога да търпя повече това, Бард, съжалявам.

— Е, добре — отстъпи той и вдигна ръце. — Ще ти кажа. Просто си помислих, че още не си готова за това. Тя каза — продължи той без

следа от предишната си арогантност, — че ти също ме обичаш, обаче в момента още не го съзнаваш. Това е.

Франческа отново остави нещата си и се върна в стаята. Седна на леглото до него, протегна ръка и докосна леко лицето му, както той беше докоснал нейното.

— Тя е била права. Знам го.

На следващия ден господин Морисън-Смит влезе усмихнат в стаята, в която Бард и Франческа чакаха три часа и половина. Видяха им се безкрайни.

— Тя е добре — каза той. — Операцията беше напълно успешна. Много съм доволен. Все още е на изкуствено дишане, но може би след около два часа ще откача апарата. Състоянието ѝ е великолепно. Само след дни ще може да тича.

— Тя още не може да тича — каза Франческа. Отиде при него и го прегърна. — Много, много ви благодаря и съжалявам, че се държах така грубо с вас.

— Трябва да ви кажа, че не съм свикнал много с това — отвърна той, почувствал се малко неловко. — Може пък да ми се отрази добре.

Отидоха при Кити в интензивното отделение. Беше ужасно да я гледа човек далеч от тях. Беше гола, само с една пелена под нея. На гърдите ѝ се виждаше пресен белег от дълбока рана. От всички страни на тялото ѝ имаше някакви тръби. Все още беше в безсъзнание. Сестрата се усмихна.

— Не се плашете — каза тя. — Изглежда по-страшно, отколкото е. Добре е, честна дума. Ще стане здрава като камък. Утре вече ще ви се усмихва, обещавам ви.

По-късно откачиха апарата за изкуствено дишане. Те отидоха пак да я видят. Гледаха като прехласнати в монитора нормалния пулс на сърцето ѝ.

— Мога да остана тук цяла нощ — каза Франческа. — Виж го как бие.

— Хайде да останем — съгласи се Бард. — И без това нямаме нищо по-добро за правене. Това е най-доброто нещо на света.

Сестрата излезе права. На другия ден Кити лежеше в креватчето си и им се усмихваше. Усмивката ѝ беше малко плаха, но все пак беше

усмивка.

През деня Рейчъл доведе Джек.

— Искам и на мен да ми направят операция — каза той, като погледна към мониторите, с които беше свързана Кити. — Не е честно. На мен това ми харесва. Може ли, мамо?

— Още не — отвърна Франческа.

Рейчъл настоя да изведе Франческа навън да пият чай.

— Ще ти се отрази добре да излезеш за малко от болницата. Освен това искам да поговорим по един въпрос.

— Какво има? — попита Франческа, когато се настаниха в прекалено ярко боядисаното в кремаво фоайе на хотел „Селфриджис“.

— Аз... питах се дали сериозно мислиш да вземем къщата.

— Каква къща?

— Онази в Девън. Високата къща на полковник Филбийч.

— Господи, бях забравила за нея. Мамо, не знам. Защо?

— Ами защото аз искам да я купя — каза Рейчъл.

— Искаш я?

— Изведнъж ми стана ясно, че така проблемът ще се реши. Мога да си продам апартамента и с парите лесно да я купя. Ще се преместя да живея там. Може да ти изглежда ужасно и, разбира се, Лондон ще ми липсва, но често мога да прескачам дотам. Предполагам, че всички ще може да ми идват на гости, а и къщата е толкова красива. Мери може да живее с мен и няма да е нужно да я отделям от средата ѝ. Ще бъде близо до манастира, до Ричард и...

— О, мамо! — каза Франческа. — Най-последно. Вече си мислех, че никога няма да се сетиш за това.

— Какво?

— Ами през цялото време си мислех тъкмо за тази възможност. Още от самото начало. Знаех обаче, че ако ти предложи, ти никога нямаше да се согласиш.

— Аха, разбирам — съгласи се Рейчъл. Тя погледна Франческа и ѝ се усмихна. — Значи не мислиш, че идеята е глупава? Смяташ, че ще мога да се настаня там, така ли?

— Разбира се, че не е глупава. Според мен е прекрасна. Предполагам, че и в селото ще се чувстваш щастлива, както навсякъде.

Освен това Кърдъл изглежда ужасно добре.

— Да — съгласи се Рейчъл. — Права си. И се чувства самотен.

— Така ли? От къде знаеш?

— Той ми го каза — отвърна Рейчъл.

Кирстен дойде да ги види заедно с Оливър. Донесоха на Кити една огромна плюшена панда, доста по-голяма от самата нея, и цветя за Франческа. Кирстен изглеждаше малко бледа, но беше необичайно весела.

— Трябваше да дойдем, за да ви видим. И освен това да ви кажем нещо.

— Да? — каза Франческа. — Какво е то?

— Е, сега всичко е наред. Съвсем наред.

— Да, и аз мисля, че е така. Чудесно — съгласи се Франческа.

— Аз и Оливър сме... ами излизаме заедно.

— Ти и Оливър! — възкликна Франческа. — Но...

— Не, не го казвай — прекъсна я Кирстен. — Не казвай нищо. Вече казах какво правим, нали, Оливър?

— Да — съгласи се той. — Това правим. — Той й се усмихна, а после погледна усмихнат и към Франческа. — Господин Чанинг тук ли е?

— Не, не е — отвърна весело Франческа. — Трябваше да отиде в полицейския участък. Защо?

— Ами искахме да кажем и на него — обади се Кирстен. — Надявахме се, че ще се зарадва.

— И аз мисля така, Кирстен. Ще му кажа.

— Би ли могла? А ще му кажеш ли, че го обичам?

— Да, непременно. Това също ще му хареса, сигурна съм. Много ще му хареса. Ще се зарадва. За него настъпват трудни времена. А и за всички нас — добави тя и тежко въздъхна, но въпреки това изглеждаше невероятно щастлива. — Особено за мен.

ЕПИЛОГ

Процесът срещу Бард Чанинг се състоя през септември 1995 година. Той беше признат за виновен и осъден на три години затвор от съдията, който беше решил неговият случай да послужи за назидание.

Процесът продължи осем седмици, Франческа и Джес седяха в съдебната зала една до друга през цялото време. Делото се гледаше в сграда, която беше част от някогашния „Олд Бейли“^[1]. Беше запазена специално за случаи на финансови злоупотреби. Имаше големи екрани, на които документите можеха лесно да бъдат показани за проучване от съда по всяко време на процеса. Те седяха там напълно невъзмутими. Чува обвиненията, чува присъдата, видяха как животът и бизнесът му бяха безпощадно изложени на показ. Прегрешенията му бяха обяснени надълго и нашироко, всички аргументи на защитата бяха майсторски оборени.

Срещу него бяха предявени пет обвинения: за даване на неверни сведения пред банките относно финансовото състояние на компанията, за незаконно поддържане цената на нейните акции, за прехвърляне на средства, принадлежащи на компанията, в личните му сметки, за незаконна продажба на собствените дялове от акциите и за подкупване на държавни служители. Все пак неговият адвокат Джордж Спекмън успя да убеди съдията още в предварителното следствие, че ще бъде нарушена съдебната процедура, ако последното обвинение остане, защото събитията бяха станали толкова отдавна, че нарушението имаше давност. Останаха само четирите обвинения.

Процесът се следеше с голямо внимание от печата и за него ежедневно имаше подробни информации както във вестниците с голям формат, така и в таблоидите. Новият финансов редактор на „Нюз он Сьнди“ го следеше особено ревностно. Предишният финансов редактор на вестника Грейдън Таунсенд успяваше понякога да се откъсне от новооткрития собствен ресторант „Обяд в Ситито“, за да присъства на някои от съдебните заседания, и винаги водеше след това Бард Чанинг да пийнат по едно.

Присъдата беше строга, но не и неочаквана. Доказателствата бяха твърде убедителни и съдебните заседатели бяха единодушни. Съдията се надяваше, че тя ще послужи за предупреждение на други хора в положението на господин Чанинг. Джордж Спекмън, който я прие твърде разочарован, отиде да види Бард в килията, преди да го отведа в затвора „Уондсуърт“. Каза му, че ще бъде там само за няколко седмици. След това, почти със сигурност, щяха да го изпратят в затвора „Форт“.

— Разбира се, можеш да получиш и опрощение, така че след две години ще си бъдеш отново вкъщи — успокои го той.

— Да — каза Бард. — Две много дълги години.

— Съжалявам, Бард. Много съжалявам, обаче наистина мисля, че не бихме могли да направим нещо повече.

— Не, разбира се, не би могъл.

— Не вярвам, че можеше да има някакъв друг обрат на процеса, освен ако... — той въздъхна и погледна Бард право в очите — освен ако, разбира се, жена ти в крайна сметка си беше... нали знаеш... си беше спомнила точно къде сте били в онзи ден. Имам предвид деня на телефонното обаждане. В началото нали сам каза, че ти може би ще свидетелства. Тогава нещата може би щяха да бъдат по-други.

— О, не — отвърна Бард. Беше почти доволен, че тази възможност не беше използвана. — Разбрах, че не може и дума да става за това. Беше напълно изключено.

---

[1] Прочут английски затвор. — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.